

Class

Book

University of Chicago Library

GIVEN BY

Besides the main topic this book also treats of

Subject No.

On page

Subject No.

On page

Londini

APUD

ALEXANDRUM MACMILLAN

Auctoribus quidem ad istam sententiam, quam vis obtineri, uti optimis possumus ; quod in omnibus causis et debet et solet valere plurimum : et primum quidem omni antiquitate : quae quo propius aberat ab ortu et divina progenie, hoc melius ea fortasse, quae erant vera, cernebat. CICERO, TUSC. DISP. I. xii.

Quo fonti propiores sunt rivi, eo solent esse puriores ; et quo Apostolis aut temporibus Apostolicis proximiores sunt Christiani Patres, eo magis probati et irrefragabiles habentur doctrinae orthodoxae testes. T. BURNET, DE STATU MORTUORUM ET RESURGENTIUM, cap. iv.

The Apostolic fathers.

S. CLEMENTIS ROMANI,

S. IGNATII, S. POLYCARPI,

PATRUM APOSTOLICORUM,

QUAE SUPERSUNT.

ACCEDUNT

S. IGNATII ET S. POLYCARPI

MARTYRIA.

AD FIDEM CODICUM RECENSUIT,

ADNOTATIONIBUS VARIORUM ET SUIS ILLUSTRAVIT,

INDICIBUS INSTRUXIT

GUILIELMUS JACOBSON

SS. THEOLOGIAE PROFESSOR REGIUS, ET AEDIS CHRISTI CANONICUS,

COLLEGII EXONIENSIS QUONDAM SOCIUS.

EDITIO QUARTA.

TOMUS II.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO,

M.DCCC.LXIII.

BRGO

A6J2

Divinely

34004.

S. I G N A T I U S.

VOL. II.

B

12
30338^m

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΙΓΝΑΤΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ, ὁ καὶ Θεοφόρος, τῇ εὐλογημένῃ ἐν
μεγέθει Θεοῦ Πατρὸς [καὶ] πληρώματι, τῇ πρω- 5

4. ὁ Θεοφόρος,] Accentum sic collocatum passim in Cod. Laur. necnon in Actis Ignatii, habet hoc nomen, ab Ignatio in omnium Epistolarum Inscriptionibus usurpatum, si illam ad Polycarpum, secundum Recensionem longiorem, excipias. Significat ergo *qui Christum in animo fert, Deo plenus*, ut vertit Valesius ad Euseb. H. E. viii 10, quo sensu infra, § 9, Ephesios Θεοφόρους, Χριστοφόρους, appellat S. Pater. Sic Presbyter quidam ap. Irenaeum V v, p. 298 ed. Massuet. *δικαίοις γὰρ ἀνθρώποις καὶ Πνευματοφόροις ἡτοιμάσθη ὁ παράδεισος*. Vid. Routh. Rel. Sac. i 58. Hippolytus Thebanus, a Cotelerio indicatus in nott. ad Const. Apost. II 1, *οἱ ἐν Νικαίᾳ κανόνες τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφώρων πατέρων*. Suidas S. Polycarpum vocat Θεοφόρον. Rucha-

tus, ex usu verbi Θεοφορεῖσθαι apud Scriptores Ecclesiasticos, vocem Θεοφόρος interpretatur *Spiritu Divino afflatus*. Syrus, ap. Cureton. *the God-clad*; Armenius, ap. Peterman. *qui est Deum induens*, s. *Deo indutus*: i. e. ἐνδυσάμενος τὸν Κύριον, Rom. xiii 14. Cf. Χριστὸν ἐνέδυσασθε, Gal. iii 27, et Epist. Vienn. et Lugdun. § 11, *μέγαν καὶ ἀκαταγώνιστον ἀθλητὴν Χριστὸν ἐνδεδυμένον*. Θεόφορος legisse videntur Nicephorus, Symeon Metaphrastes, et alii, Excerpt. Var. ap. Cureton. p. 251; inter recentiores Johannes Wesley, not. in S. Matt. xviii 2, qui somniaverunt Ignatium fuisse parvulum illum, quem, advocatum tanquam modestiae exemplar, Dominus in medio statuerit; unde, quum ad Ecclesiae praesulatum promoveretur Ignatius, noluisse ei manus impo-

S. IGNATII

AD EPHESIOS EPISTOLA^a.

^a Ignatius
Ephesius.
Codex Cai-
ensis.

IGNATIUS, qui et Theophorus^b, benedictae in
magnitudine Dei Patris et plenitudine, praedesti-

^b Theophe-
rus C. C.
Eph. iii 19,
i 4, iii 11.

nere Apostolos, nimirum quem Christi ipsius tactu sanctificatum cognoverint. Quae traditio, ut etiam Cotelierius observavit, ignota fuit Chrysostomo in laudem Martyris Ignatii peroranti. Plura dabit Pearsonus in Vindic. ii 12. Additamentum antiquissimum, hic et in caeteris Inscriptionibus, e Martyrio Ignatii forsitan desumptum putat Duesterdieckius, p. 89, cum Arndtio, *Studien und Kritiken*, 1839, i p. 178 not. a, et Bunsenio, *Die drei ächten & die vier unächtten Briefe des Ignatius*, p. 33. Non legitur apud Origen. Hom. vi in S. Luc. neque in Prolog. in Cant. Cantic. neque apud Athanas. de Synodis § 47, neque apud Hieron. in S. Matt. i, c. Pelag. iii 2, de Viris Illustr. § 16.

ib. τῇ εὐλογημένῃ κ. τ. λ.] Cur non licuerit Ignatio Paulum et Petrum, necnon Johannis Apo-

calypsin, in longioribus Epistolarum Inscriptionibus imitari nullus video. Longiuscula quoque est haec Inscriptio ab Athanasio praefixa Epistolae ad Solitariam Vitam Agentes: [tom. i p. 343 ed. Ben.] Τοῖς ἀπανταχοῦ κατὰ τόπον τὸν μονήρῃ βίον ἀσκούσι, καὶ ἐν πίστει Θεοῦ ἰδρυμένοις, ἡγιασμένοις τε ἐν Χριστῷ, καὶ λέγουσιν, Ἰδοὺ, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι, ἀγαπητοῖς καὶ ποθεινοτάτοις ἀδελφοῖς, ἐν Κυρίῳ πλείστα χαίρειν. COTEL. Conf. omnino Pearson. Vindic. ii 16, pp. 211–216.

5. [καὶ] πληρώματι,] Ita ipse in Ep. ad Trall. [Inscript.] ἦν ἀσπάζομαι ἐν πληρώματι. Hujus vocis sunt variae significationes, (veteres enim varie adhibebant) quarum illa ad hunc locum proprie pertinere videtur, quae quid sit πληῖσμα τῆς πόλεως indicat. Ita Nazianz. 375 A, 159 B, 410 C. [tom. i ed. Mo-

ρισμένη πρὸ αἰώνων εἶναι διὰ παντὸς εἰς δόξαν
παράμονον, ἄτρεπτον, ἡνωμένην, καὶ ἐκλελεγμένην
ἐν πάθει ἀληθινῷ, ἐν θελήματι τοῦ Πατρὸς καὶ
Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ
ἀξιομακαρίστῃ τῇ οὔσῃ ἐν Ἐφέσῃ τῆς Ἀσίας, 5
πλείστα ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ ἐν ἀμώμῃ χάριτι
χαίρειν·

Gratias
agit, quod

Α'. ἈΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ ἐν Θεῷ τὸ πολυαγά-

rel.] Et hic sensus maxime
facit contra Schisma. Vide
item Chrysost. tom. iii ed. Sa-
vil. p. 822 l. 22, et 823 l. 3.
[Hom. xi in Ep. ad Eph. tom.
xi pp. 86, 87 ed. Ben.] An
spectare videtur Rom. xv 29,
ἐν πληρώματι εὐλογίας? Vid. om-
nino Theophylactum. Κεφαλὴ
τοῦ Χριστοῦ πληρώματος. i. e. E-
piscopus Ecclesiae. Naz. 39 D,
qui lucet παντὶ τῷ τῆς οἰκουμένης
πληρώματι. 149 B. PEARSON.
Πλήρωμα sive αὐτάρκεια, sive im-
mensa Dei natura, quae implet
res et loca omnia, spatiumque,
ultra quod intellectus humanus
vel concipere vel fingere pos-
sit. SMITH. Explicationem
Smithi comprobat Duesterdi-
eckius. Vocabulum tamen πλη-
ρώματι relegatum vult. καί,
quam vocem ex Interpolatore
inserendam esse ante πληρώματι
cum Smitho duxeram, agnoscit
Versio Syriaca.

ib. τῇ προωρισμένη] Et mox
ἐκλελεγμένην. Sic D. Paulus ad
Ephesios, i 4, 5. Καθὼς ἐξελέ-
ξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς
κόσμου, εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώ-
μους κατενώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ.

1. εἶναι] Omisit Vossius.

ib. εἰς δόξαν—ἐκλελεγμένην]
Syrus, *in gloriam quae manet
et non mutatur, et quae, sc.
Ecclesia, est perfecta et electa.*
Armenius, *manente et immuta-
bili gloria, quae perfecta est.*
Uterque Interpres vocem ἄ-
τρεπτον ad δόξαν refert. Arm.
omisit καὶ ἐκλελεγμένην.

2. ἡνωμένην] *perfected* Cure-
tonus, cui Syrus videtur legisse
ἡνωμένην aut *ἀπηρτισμένην*. At
in Fragmentis significationem
eandem vocibus *ένότης* et *ένωσις*
tributam esse monet Lipsius,
p. 139.

3. ἐν πάθει] P. Junius legi
vult *πόθῳ* sed male. Sensus
hic manifestus videtur: *electam
virtute meritorum mortis et
passionis Christi, quam ille
vere subiit.* Haec enim epi-
theta referri debent ad ἐκκλη-
σίαν, quod post εἶναι in quarto
casu subintelligendum est, non
ad δόξαν. SMITH. Ruchatus
ad δόξαν refert, *ἐκλελεγμένην*
mendum librarii esse credens
pro ἐκλελεγμένη. Curetonus in-
terpretatur, *chosen in the pur-
pose of truth*, p. 228; dubitat
tamen, p. 277, de admittendo
προθέσει pro πάθει. Armenius

natae ante saecula esse semper in gloriam permanentem, invertibilem, unitam, et electam in passione ^{Eph. iv} vera, in voluntate Patris et Jesu Christi Dei nostri, ³⁻⁶. Ecclesiae digne-beatae existenti in Epheso Asiae, plurimum in Jesu Christo, et in immaculata gratia, gaudere :

I. ACCEPTANS in Deo multum dilectum tuum

legisse videtur ἐν πάθει ἀλ. τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χ. omis- sis ἐν θελήματι.

ib. τοῦ Πατρὸς καὶ Ἰησοῦ] καὶ non agnoscit Int. Syrus. *by the will of the Father of Jesus Christ our God*. Cureton. Utrum Syrus nomen Dei ad Patrem an ad Filium referat, Merxio dubium esse videtur.

5. ἀξιωμακρίστῳ] Ut ipse in Ep. ad Rom. ad finem [§ 10] διὰ Ἐφεσίων τῶν ἀξιωμακρίστων, tanquam discipulos Pauli, quem ἀξιωμακρίστον vocat in hac Epistola, [§ 12] uti etiam postea Ecclesiam Romanam ἀξιωμακρίστον appellat. PEARSON. Vocem hanc non agnoscit Suicerus : ἀξιόγλωττος a Cyrillo Alex. aliquoties usurpatam fuisse notat. Infeliciter vertunt Coteler. *merito beatae*, Wakius, *most deservedly happy*, et Ruchat. *très-dignement heureuse* ; quemadmodum et Syrus ap. Cureton. p. 228. Melius Wocher. *der aller Seligpreisung würdigen Gemeinde*. Sturz. Lex. Xenoph. *felicitatis praedicatione dignus*. Apol. Socrat. § 34.

ib. ἐν Ἐφέσῳ τῆς Ἀσίας,] Irenaeus de S. Johanne, III i, [1, p. 174 ed. Massuet.] ἐν Ἐφέσῳ τῆς Ἀσίας διατρίβων. PEARSON. Sic etiam in Inscr.

Epistolae ad Smyrn. ἐν Σμύρνῃ τῆς Ἀσίας. ibid. § 11, ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας. In Inscr. Epist. ad Philad. ἐν Φιλαδελφίᾳ τῆς Ἀσίας. Versio Curetoniana non agnoscit τῆς Ἀσίας.

6. χάριτι] Interpol. Syrus, et Armen. *χαρῇ*, quam lectionem Horneman. Hefel. et Dresse- lius, ut veriore retinent. Curetonus conferri jubet Ep. ad Magn. § 7.

8. Ἀποδεξάμενος] Respicit ad legationem quam Ephesii ad se miserant, de qua statim post se ipsum declarat usu verbi synonymi ἀπελῆφα. VEDELIUS. Interpolator sec. Cod. Nyp- pruc. Ἀπεδεξάμην ... sec. Cod. August. Ἀποδεξάμενος ... Interpres Vetus utriusque Recensio- nis *acceptans*. Cf. infra ἀκού- σавres. Neque prorsus absimi- lis est participii usus ad initium Epp. ad Polyc. et ad Magn. In Epp. ad Philad. et ad Smyrn. quoque constructio In- scriptionis cohaeret, ut videtur, cum periodo prima ipsius Epistolae. Tota haec Sectio mu- tila et hiulca Vossio, Smitho, et Marklando videtur. Perio- dum anacoluthicam, stylo B. Pauli haud absimilem, agnoscit Denzingerus, p. 39.

ib. τὸ πολυαγαπήτόν σου] Non

Onesimum
Episcopum
ad se mise-
rint, quem
ut et Ephe-
sios eximie
laudat.

πητόν σου ὄνομα, ὃ κέκτησθε φύσει δικαία, κατὰ
πίστιν καὶ ἀγάπην ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ Σωτῆρι
ἡμῶν, μιμηταὶ ὄντες Θεοῦ, ἀναζωπυρήσαντες ἐν αἵ-
ματι Θεοῦ, τὸ συγγενικὸν ἔργον τελείως ἀπηρτίσατε.
Ἀκούσαντες γὰρ δεδεμένον ἀπὸ Συρίας ὑπὲρ τοῦ 5

laudo eos, [Vairlenium respicit] qui jejunam aliquam paronomasiam hic quaerunt in vocibus, Ἐφεσος, et ἔφεσις: tanquam ideo dixerit Ignatius πολυαγάπητόν σου ὄνομα, vel ut vulgo male legitur τὸ πολυπόθητον ὄνομα, quum certum sit πολυαγάπητον ὄνομα Ἐφεσίων idem esse quod sit πολυαγάπητοι Ἐφέσιοι. Quae loquendi formula satis frequens apud antiquos. Crediderunt viri docti, hic alludi ad nomen Christianum; sed certum est, haec omnia ita, ut dixi, intelligenda. VOSSIUS. Planius certe, ac fortasse melius legitur apud Interpol. Ἀπεδεξάμην ὑμῶν ἐν Θεῷ τὸ π. ὄνομα. Hornemannus ita refingit, Ἀπεδεξάμην ἐν Θεῷ τὸ πολυαγάπητον ὄνομα, vertitque, *Vestrum pro salute mea, a Deo derivanda, votum, per nuntios vestros ad me venit, eoque carissimi nominis vestri memoria in animo meo renovata est.* Nomen Christianum intelligit Bunse-

1. σου . . . κέκτησθε] Ad Ecclesiam scribit singulari numero, utpote in uno capite, Christo et eidem Episcopo unitam. Sed quare ergo in caeteris Epistolis non eadem reperitur loquendi forma? Verumtamen non est, quod accuratorem Grammaticam, in homine occupatissimo, et in iti-

nere variis negotiis et molestiis districto, exigamus. SMITH. Singularem post pluralem ponit D. Paulus ad Gal. vi 1, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος· σκοπῶν σεαυτὸν μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς. Versions Curetoni et Petermanni expriment lectionem Recensionis longioris, ὑμῶν, eamque in ed. quarta admisit Hefelius.

ib. φύσει δικαία,] *Natura justa, re justa, i. e. juste, proposito justo.* Consulendi Grammatici: necnon Intt. ad Sapient. xiii 1, et Ephes. ii 3. Sic ab Anastasio, Ὁδηγοῦ cap. 8, ἡ φύσις, I Cor. xi 14, exponitur τὸ πρᾶγμα. COTEL. Onomasticon V. *Indoles, φύσις.* Barnabas in praefat. Epist. 'supra modum 'exhilaror beatis et praeclaris 'spiritibus vestris, quod sic 'naturalem gratiam accepistis.' An φύσει δικαία nihil aliud quam δικαίως, merito? Haeretici dicebant, Catholicos χρήσει tantum gratiam habuisse. Iren. p. 28 B. [I vi 4, ed. Massuet.] PEARSON. Locum hunc a suspitione Gnosticismi contra Baurium defendit Uhlhorn. in Niedneri *Zeitschrift für histor. Theologie*, 1851, p. 303 sq. HEFELIUS. Smithus confert initium Epist. ad Trall. Ἀρωμον διάνοιαν . . . ἐγὼν ὑμᾶς ἔχοντας, οὐ κατὰ χρήσιν, ἀλλὰ κατὰ φύσιν. *Par un naturel vertueux, Ru-*

nomen, quod possedistis natura justa, secundum fidem et charitatem in Christo Jesu Salvatore Eph. i 15. nostro, [glorificato Jesum Christum Deum;] quia imitatores existentes Dei, et reaccendentes in sanguine Christi Dei, cognatum opus integre perfecistis. Audientes enim ligatum a Syria^c pro com- Eph. v 1. c Syria C.C.

chatus. *which ye have acquired by nature by a right and just will.* Cureton.

3. ἡμῶν.] Post hanc vocem Int. Vet. adjungit verba quae, uti opinatur Cotelierius, extrinsecus adposuerat pius aliquis lector. Simile adsumendum habet § 2 Ep. ad Magn. Reithmayrus corrigit *glorifico*, et Graecis addita vult δοξάζω Ἰησοῦν Χριστὸν Θεὸν ὅτι . . .

ib. μμηται] Int. Vet. videtur legisse ὅτι μμηται. PEARSON. Particulam καὶ ante μμηται agnoscunt Versiones Curetoni et Petermanni. Interpol. μμηται ὅντες Θεοῦ φιλανθρωπίας.

ib. ἀναζωπυρήσαντες] Videtur intransitive sumi. Gloss. *Resipisco*, ἀναζωπυρῶ. PEARSON. Intransitive quidem apud Clem. Rom. i 27, Ἀναζωπυρησάτω οὖν ἡ πίστις αὐτοῦ ἐν ἡμῖν, et LXX Gen. xlv 27, ἀνεζωπύρησε τὸ πνεῦμα Ἰακώβ. I Macc. xiii 7, ἀνεζωπύρησε τὸ πνεῦμα τοῦ λαοῦ. Transitive, II Tim. i 6, ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ. In notis Hefelius subaudiendum monet ἡμᾶς post ἀναζωπυρήσαντες: in Versione autem dat *ad vitam revocati*. Curetonus in Ep. p. 228, et in Fragm. p. 248, *fervent in the blood of God*; p. 245, *inflamed by the love of God*.

ib. ἐν αἵματι Θεοῦ.] Armen. haec prorsus omisit. Equidem

dixerim primitus scriptum esse Χριστοῦ, deinde ex nota Monophysitae cujusdam marginali in textum irrepsisse Θεοῦ, ac denique vocem Χριστοῦ excidisse. PETERMAN. Lipsius, p. 123, ἐν αἵματι Θεοῦ tuetur. Bunsenius infelicissime comma post αἵματι posuit. Cf. Wetsten. in Act. xx 28, et Clem. Rom. supra p. 12 l. 3. In Fragmento Melitonis, ὁ Θεὸς πέπονθεν, apud Routh. Rel. Sacr. i 122.

4. τὸ συγγενικὸν ἔργον] Hornemannus vertit, *opus fratribus Christianis dignum*. Hefelius, *opus fraternitatis*. Chevall. *the work which was agreeable to your nature*. Curetonus, p. 228, *a work congenial to you*; pp. 245, 248, *a deed worthy of the race*. Mox Cod. MS. exhibet ἀπαρτίσαστε.

ib. τελείως] Interpres alter, *perfecte*. Cureton. p. 228, *speedily*: at in Excerptis ex Opp. Severi Antioch. Patr. p. 245, *perfectly*. Armen. *cum amore*. Bunsen. reponit τέλειον, Lipsius σπουδαιώς.

5. δεδεμένον ἀπὸ Συρίας] Aliter Syrus; *bound from actions*, Cureton. p. 229. Cf. Ep. ad Rom. § 5 init.

ib. τοῦ κοινοῦ ὀνόματος] Cf. Tit. i 4, κατὰ κοινὴν πίστιν. S. Jud. 3, τῆς κοινῆς σωτηρίας. Armenius, *propter nomen totius communis spei*.

κοινοῦ ὀνόματος καὶ ἐλπίδος, ἐλπίζοντα τῇ προσευχῇ
 ὑμῶν ἐπιτυχεῖν ἐν Ῥώμῃ θηριομαχῆσαι, ἵνα διὰ τοῦ
 μαρτυρίου ἐπιτυχεῖν δυνηθῶ μαθητὴς εἶναι τοῦ ὑπὲρ
 ἡμῶν ἑαυτὸν ἀνενεγκόντος Θεῷ προσφορὰν καὶ θυ-
 σίαν. Ἐπεὶ οὖν τὴν πολυπληρίαν ὑμῶν ἐν ὀνόματι 5
 Θεοῦ ἀπέληφα ἐν Ὀνησίμῳ, τῷ ἐν ἀγάπῃ ἀδιηγῆται,

2. θηριομαχῆσαι.] Aliter Syrus et Armenius, *to be devoured of beasts*.

ib. ἵνα διὰ τοῦ—καὶ θυσίαν.] Haec omissa sunt a Vet. Int. et pro eo nihil aliud repositum, quam *videre festinastis*. Quae verba ab otiosa manu irrepserunt. VOSSIUS. Haec sententia valde perplexa est. In Graecis duo vocabula deesse videntur, quae tamen in Cod. suo vidit et transtulit Vet. Int. Forte scriptum fuit *ιδεῖν ἐσπουνδάσατε* post *θηριομαχῆσαι*. Quod si post *ἐσπουνδάσατε* statim Ἐπεὶ οὖν κ. τ. λ. omnia erunt clara et perspicua. PEARSON. Conjecturam Pearsoni a Versione Syriaca confirmatam in textum admisit Hefelius in ed. quarta. Locum ita refingit Curetonus, ἵνα διὰ τοῦ ἐπιτυχεῖν δυνηθῶ μαθητὴς εἶναι Θεοῦ με *ιδεῖν ἐσπουνδάσατε*, verbis *μαρτυρίου* et *ὑπὲρ ἡμῶν*—καὶ *θυσίαν* omissis. Petermannus, ἵνα δυνηθῶ μαθητὴς εἶναι, *ιδεῖν ἐσπουνδάσατε*. Mihi quidem olim in mentem venerat librum nostrum legisse *θηριομαχῆσαι ἐπιδεῖν ἡπείγεσθε*, atque exinde oscitasse, quia scilicet ἐπὶ et ἐπεὶ toties occurrerent. Cod. Caiensis propius ad Graeca Cod. Medicei accedit.

3. ἐπιτυχεῖν] Redundare videtur; et plane omisit Interpolator. SMITH. Opinor, pri-

mitus vocem *μαθητὴς* absolute positam fuisse, ut in Epp. ad Trall. § 5, et ad Rom. § 5; sed, quoniam lectoribus deesse aliquid videbatur, adjecerunt alii verba illa e D. Pauli Ep. ad Eph. v 2 desumpta, quae vel maxime hic quadrant; alii vero solam vocem Θεοῦ, quae Monophysitismum quodam modo redolet. PETERMAN. Sensus non incommodum praebet Cotelarius: *quo per martyrium adipisci possim discipulus esse illius, qui &c.*

ib. ὑπὲρ ἡμῶν . . . θυσίαν.] Haec verba non agnoscit Syrus, sed *μαθητὴς εἶναι τοῦ Θεοῦ*. Ἐπεὶ οὖν legisse videtur.

4. ἑαυτὸν ἀνενεγκόντος] ἑαυτὸν omisit Salvinus in apographo illo Cod. Medicei quod in Aldrichii usum exscripsit.

ib. προσφορὰν καὶ θυσίαν.] Phrasis Paulina, Eph. v 2.

5. Ἐπεὶ οὖν] Sine apodosi. Post magnam parenthesis, a fine § 1 usque ad med. § 3, verbis Ἄλλ' ἐπεὶ demum ad priorem sententiam revertit. HEFEL. Protasi, quam haec vox inducit, non deest apodosis: incipit quippe vocc. *Πρέπον οὖν ἐστίν*, cap. seq. DRESSSEL.

ib. πολυπληρίαν] Anne rectius *πολυπληρείαν*? Vocem non agnoscunt Lexica. Pro Cod. Laur. lectione, Vossius, lectore incon-

muni nomine et spe, sperantem oratione vestra^d potiri, in Roma cum bestiis pugnare, [videre festi-^e nastis^e.] Plurimam enim multitudinem vestram in nomine Dei suscepi in Onesimo, qui in charitate^f

^d vestra ora-
tione C. C.
^e pugnare,
ut potiri
possim dis-
cipulus esse
videre festi-
nastis. C.C.
^f qui cari-
tate C. C.

sulto, exhibuit πολυπληθίαν, ab Interpol. et nunc demum a Cod. Casan. confirmatam. P-
termannus refingit, Τὴν μὲν οὖν πολυπληθίαν. Salvinii conjecturam πολυκληρίαν admisit Bunsenius. Curetonus πολυπλήθειαν, we have received your abundance. Cf. Ep. ad Trall. § 1, τὸ πᾶν πλῆθος ὑμῶν ἐν αὐτῷ θεωρεῖσθαι.

6. ἀπειληφα ἐν Ὁνησίμῳ,] Vet. Int. suscepī, an recte? accēpi per Onesimum. Erat igitur Onesimus Ephesiorum Episcopus Smyrnam missus, ut viseret et refocillaret Ignatium. Huic contemporaneus Onesimus, Plutarchi servus, qui cum Epicteto disputans, introductus est a Phavorino. In isto saeculo et sequioribus nomen istud vulgare fuit. PEARSON. Ignatium in hac ad Ephesios Epistola meminisse pastoris ipsorum Onesimi refert Eusebius, H. E. iii 36, quomodo et in Ep. ad Antiochenos nominatur idem ὁ Ἐφεσίων ποιμήν. Hunc eum esse de quo S. Paulus ad Philemonem scribit, et post S. Timotheum Ephesiorum ordinatum ab eo fuisse Episcopum, in libello de Festiv. Apost. ad 14 Kal. Mart. affirmat Ado. Eundemque Philemonis servum a B. Paulo Ephesinae Ecclesiae post Timotheum constitutum fuisse Episcopum, in Bedae, Notkeri, et Romano Martyrologio, ad eundem diem,

similiter legimus. Quod si verum, non alius Ephesinae Ecclesiae quaerendus fuerit Angelus, cui in ii Apocalypseos capitulo scribendae a Domino mandantur literae, quam hic ipse Onesimus. In Graecorum vero Menaeis, et Symeone Metaphrasta, die praecedente memoria ejus celebratur. Sed Ephesinus ipsius Episcopatus ab illis omnino non agnoscitur. Et vero in Clementinis Constitutionibus, viii 48, ille Philemonis Onesimus Beroeae in Macedonia ab Apostolis constitutus fuisse dicitur Episcopus; et Gaium, cujus Apostolus meminit, post Timotheum Ephesiorum fuisse Episcopum in Synopsi sua Dorotheus affirmat. Ut Gaio huic, quem Ephesi fuisse Episcopum etiam in inedito Hippolyti de LXX discipulis libello legimus, successisse videatur ab Ignatio nostro laudatus Onesimus: seniore illo, ante hanc ab eo scriptam Epistolam, sub Domitiano Martyrio jam coronato; ut in libro iii Historiae suae, cap. 11, Nicephorus significat. USSERIUS. Frustra hic disputari de Onesimo Philemonis servo, docebit Pearsonus, Vindic. ii 8, p. 96.

ib. τῷ ἐν ἀγάπῃ ἀδιηγῶ,] Cotelerius vertit inenarrabilis caritatis viro. Apud Interpol. τῷ ἐπ' ἀγάπῃ ἀδιηγῶ. Usserius e duabus MSS. Version. Lat. et ex Adonis libello de Festiv.

ὕμῶν δὲ ἐν σαρκὶ ἐπισκόπῳ· ὃν εὐχομαι κατὰ Ἰησοῦν Χριστὸν ὑμᾶς ἀγαπᾶν, καὶ πάντας ὑμᾶς αὐτῷ ἐν ὁμοιότητι εἶναι. Εὐλογητὸς γὰρ ὁ χαρισάμενος ὑμῖν ἀξίοις οὖσι τοιοῦτον ἐπίσκοπον κεκτήσθαι.

Comites
Onesimi,
Burthum,
Crocum, et
cet. laudat.
Ut subji-
ciantur E-
pbesii Epi-
scopo et
Presbyte-
rio monet.

Β'. Περὶ δὲ τοῦ συνδούλου μου Βούρρου, τοῦ κατὰ 5
Θεὸν διακόνου ὑμῶν ἐν πᾶσιν εὐλογημένου, εὐχομαι
παραμεῖναι αὐτὸν εἰς τιμὴν ὑμῶν καὶ τοῦ ἐπισκόπου.
Καὶ Κρόκος δὲ, ὁ Θεοῦ ἄξιος καὶ ὑμῶν, ὃν ἐξεμπλά-
ριον τῆς ἀφ' ὑμῶν ἀγάπης ἀπέλαβον, κατὰ πάντα με
ἀνέπαυσεν, ὡς καὶ αὐτὸν ὁ Πατὴρ Ἰησοῦ Χριστοῦ 10
ἀναψύξει, ἅμα Ὀνησίμῳ, καὶ Βούρρῳ, καὶ Εὐπλῳ,
καὶ Φρόντωνι, δι' ὧν πάντας ὑμᾶς κατὰ ἀγάπην
εἶδον· ὀναίμην ὑμῶν διὰ παντὸς, ἐάνπερ ἄξιος ᾧ.

Apost. ad xiv Kal. Mart. exhibet *dilecto praeceptore nostro*, ac si *καθηγῆτη* scriptum fuisset pro *ἀδηγῆτῳ*.

1. ἐν σαρκὶ ἐπισκόπῳ.] Voces ἐν σαρκί, parum intellectas, Interpol. Syrus et Armenius non agnoscunt. Episcopus sensibus obnoxius, iudice Ignatio, vicem gerebat Episcopi coelestis et invisibilis, τοῦ ποιμένος καὶ ἐπισκόπου τῶν ψυχῶν. I Pet. ii 25. Eandem collationem habes Ep. ad Magn. § 3, τὸν ἐπίσκοπον τοῦτον τὸν βλέπομενον . . . ἀλλὰ τὸν ἀόρατον.

2. Χριστὸν] Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν legisse videtur Syrus.

ib. καὶ πάντας ὑμᾶς αὐτῷ] For- sitan αὐτοῦ. MARKLAND.

3. ὁμοιότητι] Curetonus, cum Interpolatore, ὁμοιώματι.

4. κεκτήσθαι.] Syr. et Armen. hanc vocem omittunt. *who hath given you such a Bishop as you deserve*, Curetonus.

5. Β'. Περὶ δὲ κ. τ. λ.] Totum

caput secundum deest in Versione Syriaca. Pius enim ille monachus, qui Versionem Syriacam elaboravit, omnia omisisse videtur, quae ipsi et usui suo ascetico minus congrua minusve necessaria putabat. Paraeneticos vero Epistolarum Ignatianarum locos, omnesque ad vitam bene instituendam exhortationes, sedulo collegit. Praeterea ad hoc caput conferas Rothium, *Anfänge der Christl. Kirche*, p. 491. HEFELIUS. Casu mihi videntur excidisse, quoniam exstant in Vers. Armen. quae in his etiam Syriacam originem prodiit; atque quae sequuntur in Vers. Syr. Ἄλλ' ἐπεὶ κ. τ. λ. [p. 282 l. 1] non bene cohaerent cum fine capitis i. PETERMAN.

ib. Βούρρου.] Male in Pseudo-Ignatio Βίρρον: male in Veteri Versione Borro. Burrhus est nomen Romanum satis vulgare; non autem Birrus, Byrrus, aut

inenarrabilis est, vester autem in carne Episcopus : quem oro secundum Jesum Christum vos diligere, et omnes vos ipsi in similitudine esse. Benedictus enim qui tribuit vobis dignis existentibus talem Episcopum possidere.

II. De conservo autem meo Borro, secundum Deum diacono nostro in omnibus benedicto, oro permanere ipsum^g in honorem vestri et Episcopi. Sed et Crocus, Deo dignus et vobis, quem exemplarium ejus quae a vobis charitatis suscepi, secundum omnia me quiescere fecit ; ut et ipsum Pater Jesu Christi refrigeret, cum Onesimo, et Borro^h, et Euplo, et Frontone ; per quos vos omnes secundum charitatemⁱ vidi. Fruar vobis semper ; siquidem

Col. i 7,
iv 7.

^g oro ipsum
permanere
C.C.

^h Borro
C.C.

ⁱ caritatem
C.C.

Borrus. VOSSIIUS. Vocem σύνδουλον de Epaphra, ad Col. i 7, et de Tychicho, iv 7, usurpat D. Paulus.

7. παραμείναι αὐτὸν] Addit Interpolator ἄμωμον, absque ulla necessitate. SMITH. Mox τοῦ ἐπισκόπου ὑμῶν τοῦ μακαριωτάτου.

10. ἀνέπαυσεν,] Vox Paulina ; I Cor. xvi 18, Philem. 7 et 20.

11. ἀναψύξει,] Sic Codd. [non ἀναψύξει, ut, cum Interpolatore, Voss. Cotel. Smith.] Neque aliter legit Vet. Int. dum vertit refrigeret. Hinc patet ἀναπαύειν et ἀναψύχειν idem fere significare apud Veteres : ἀναπαύειν a motu, ἀναψύχειν a calore et aestu, liberare. Dionysius Corinth. Ep. ad Rom. ap. Euseb. H. E. iv 23, ὧδε μὲν τὴν τῶν δεομένων πενίαν ἀναψύχοντας. Inde refrigerium, refrigerare, et refrigerari apud Latinos : primo de incarceratis apud Tertullianum frequenter, et in Passione Perpetuae ; deinde de mortuis.

Hinc aeternum refrigerium apud Iren. IV xiv. [vi 5, p. 234 ed. Massuet.] PEARSON. Praestat Futurum, siquidem vaticinantis est. DRESSEL. In S. Barnabae Epist. § 15 Int. Vet. pro καταπαύόμενος exhibet refrigerans, non requiescens. ib. § 16 legas, "sentit se refrigerari." Cf. II Tim. i 16, ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε. Act. iii 19, καιροὶ ἀναψύξεως.

12. Φρόντωνι,] Male ap. MS. φρόντωνι, ut mox δναίμην.

13. δναίμην ὑμῶν] Phrasin hanc Apostolicam, a D. Pauli Epist. ad Philem. ut videtur, desumptam, nomine Onesimi ibi quoque immediate praeunte, saepius usurpat Ignatius. De liberis praecipue, rebusque carissimis aut personis usurpabant veteres Graeci, Euripides, Aristophanes, Synesius, uti docet Pearsonus, Vindic. ii 15, p. 203. Frequens est haec phrasis etiam apud Lucianum, e. g. Philo-

Πρέπον οὖν ἐστὶ κατὰ πάντα τρόπον δοξάζειν Ἰη-
σοῦν Χριστὸν τὸν δοξάσαντα ὑμᾶς· ἵνα ἐν μιᾷ ὑπο-
ταγῇ ἢτε κατηρτισμένοι τῷ αὐτῷ νοῦ καὶ τῇ αὐτῇ
γνώμῃ, καὶ τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες περὶ τοῦ αὐτοῦ,
ἵνα ὑποτασσόμενοι τῷ ἐπισκόπῳ καὶ τῷ πρεσβυτερίῳ 5
κατὰ πάντα ἢτε ἡγιασμένοι.

Excusat li-
bertatem
hujus ad-
monitionis.

Γ'. Οὐ διατάσσομαι ὑμῖν, ὡς ὦν τις. Εἰ γὰρ καὶ
δέδεμαι ἐν τῷ ὀνόματι, οὐπω ἀπήρτισμαι ἐν Ἰησοῦ
Χριστῷ. Νῦν γὰρ ἀρχὴν ἔχω τοῦ μαθητεύεσθαι, καὶ
προσλαλῶ ὑμῖν ὡς συνδιδασκαλίταις μου· ἐμὲ γὰρ 10
ἔδει ὑφ' ὑμῶν ὑπαλειφθῆναι πίστει, νουθεσίᾳ, ὑπο-

pseud. § 27, οὕτως ὀναίμην, ἔφη,
ὡς ἀληθῆ πρὸς σε ἐρῶ. Cf. Soph.
Oed. T. 644, μή νυν ὀναίμην. In
Cod. Laur. legimus ὀναίμην, tum
hic tum in Ep. ad Magn. § 12.
Similis oscitantiae exemplum
praebet Lucian. Dial. Mort.
xxii, ubi librarii exhibent ὀναί-
μην, ἑοναίμην, et ὀνάμην.

3. ἢτε κατηρτισμένοι] Illud ἢτε
Vet. Int. non agnoscit; et vi-
detur esse superfluum. PEAR-
SON.

ib. τῷ αὐτῷ νοῦ—περὶ τοῦ αὐτοῦ,]
Haec non agnoscit Vet. Int. et
videntur esse assuta. Sic ergo
scripsisse Ignatium puto, se-
cundum Cod. quem vidit fide-
lissimus Interpres. ἵνα ἐν μιᾷ
ὑποταγῇ κατηρτισμένοι, ὑποτασσό-
μενοι τῷ ἐπισκόπῳ καὶ τῷ πρεσβυ-
τερίῳ, ἢτε ἡγιασμένοι. PEAR-
SON. Sic Hefelius, et Due-
sterdieckius, p. 90. Verbis Apo-
stolicis, ab Armenio quoque
omissis, cur memoriae suae
infixis Ignatius, ad similem fi-
nem, non aequae uti potuerit,
non vidit Dresselius.

4. τὸ αὐτὸ λέγητε] D. Paulus,
ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες. Ep. I
ad Cor. i 10.

5. ὑποτασσόμενοι] Ita, pro
MSS. lectione, ἐπιτασσόμενοι, ex
Interpolatorum reponendum esse
viderunt Salvinus, Smith, Frey.
Galland. Hornem. Hefel. et
Dresselius.

7. Οὐ διατάσσομαι] S. Bar-
nabas, § 1, "Ego autem non
"tanquam doctor, sed unus ex
"vobis, demonstrabo pauca."

ib. ὡς ὦν τις.] Interpol. τι,
uti et Armenius. Et statim
διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, pro ἐν τῷ ὀνό-
ματι. Τὸ ὄνομα absolute positum
habes infra § 7, et in Ep. ad
Philad. § 10.

9. Νῦν γὰρ ἀρχὴν ἔχω τοῦ μα-
θητεύεσθαι,] Cf. Ep. ad Trall.
§ 5, ad Rom. § 5. Mirabatur
singulare istud humilitatis ex-
emplum Gildas Badonicus, ex
Britannia nostra, qui anno 564
Epistolam scripsit de exicidio
Britanniae, dicens: 'Christianus
'non mediocris, sed perfectus,
'Sacerdos non vilis, sed sum-

dignus existam. Decens igitur est secundum omnem modum glorificare Jesum Christum, qui glorificavit vos; ut in una subjectione perfecti, subjecti Episcopo et Presbyterio, secundum omnia sitis sanctificati. Heb. xiii
17.

III. Non dispono vobis, ut existens aliquis. Si enim et ligor in nomine Christi¹, nequaquam perfectus sum in Jesu Christo. Nunc autem principium habeo addiscendi; et alloquor vos, ut doctores mei. Me enim oportuit a vobis suscipi, fide, admonitione, sustententia, longanimitate. Sed quia

‘mus, Martyr non segnis, sed praecipuus, dixit: *Nunc incipio esse Christi discipulus.*’
PEARSON. Vindic. i p. 14.

10. συνδιδασκαλῆταις] Mira vox; neque enim puto vocem simplicem διδασκαλῆτης uspiam occurrere. Interpolator συνδούλοις. [ὁμοδούλοις.] An συνδιδασκαλῆταις, qui communem Magistrum et Doctorem habentes, scil. Paulum, immo et Johannem? Ignatius enim Johannis discipulus fuit. PEARSON. Non ita premenda est forsitan haec loquendi ratio. Discipulum merum, et quidem rudem adhuc se profitetur B. Pater; Christianos igitur Ephesios, tanquam sibi in Christi schola ὁμήλικας, suos συνδιδασκαλῆτας appellat. Cf. infra § 12, Παύλου συμμύσται. Wakius, cum quo facit Ruchatus, *fellows-disciples*. Rothius, pag. 450, *mitschüler*. Grassius, infelicitèr, *mes maîtres*. Van Gilsaeus quoque Int. Vet. sequitur, Dissert. p. 51, *condoctores*. Hefelius, *praeter Christum vos praeceptores mei estis*. Utrum Armenius intelligeret cum *condiscipulis*, an cum

condoctoribus, Petermannus in medio relinquere videtur.

11. ὑπολειφθῆναι] Vet. Int. *suscipi*, quod est ὑποληφθῆναι. Interpolator [περὶ ὑμῶν] ὑπομνησθῆναι, *commoneri*, ad sensum paullo propius. Junius legendum putat ὑπολειφθῆναι, *relinqui*, i. e. *vobis longe inferiorem esse*. Sed neque ἐμὲ ἔδει, neque ὑφ’ ὑμῶν, talem interpretationem patitur. Nihil mutandum: lectio Cod. Medicei et emendata, et clara, et necessario recipienda, et conservanda est. Hic enim ὑπολειφθῆναι est *ungi, excitari, instrui, ad certamen praeparari*; et quidem a doctore seu magistro. Plutarchus in vita Periclis sic loquitur de Damone: τῷ δὲ Περικλεῖ συνήν, καθάπερ ἀθλητῇ, τῶν πολιτικῶν ἀλείπτῃς καὶ διδάσκαλος. Sic Isidorus Pelus. iii Epist. 265. Suidas, Ἀλείπτται· οἱ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐπασκοῦντες. Ὁ Θεολόγος λέγει· ἀλείπτται εἰς ἀρετὴν. Hic optimus Magister ostendit, quo modo Christianus instrui debet ad patiendum pro Christi nomine. Quum igitur par erat, ut vos me admonere, impel-

¹ *Jesu Christi*
C. C.

μονῇ, μακροθυμία. Ἄλλ' ἐπεὶ ἡ ἀγάπη οὐκ ἔα με
σιωπᾶν περὶ ὑμῶν, διὰ τοῦτο προέλαβον παρακαλεῖν
ὑμᾶς, ὅπως συντρέχητε τῇ γνώμῃ τοῦ Θεοῦ· καὶ
γὰρ Ἰησοῦς Χριστὸς, τὸ ἀδιάκριτον ὑμῶν ζῆν, τοῦ
Πατρὸς ἡ γνώμη, ὡς καὶ οἱ ἐπίσκοποι οἱ κατὰ τὰ 5
πέρατα ὀρισθέντες † ἐν † Ἰησοῦ Χριστοῦ γνώμη
εἰσίν.

Unitatem
commen-
dat, ut Pre-
sbyterium
Episcopo
conjunga-
tur, quem-

Δ'. Ὅθεν πρέπει ὑμῖν συντρέχειν τῇ τοῦ ἐπισκό-
που γνώμῃ, ὅπερ καὶ ποιεῖτε. Τὸ γὰρ ἀξιονόμαστον
ὑμῶν πρεσβυτέριον, τοῦ Θεοῦ ἄξιον, οὕτως συνήρμο- 10
σται τῷ ἐπισκόπῳ, ὡς χορδαὶ κιθάρα. Διὰ τοῦτο ἐν

lere, incitare, instruere velletis.
PEARSON. Armenius inter-
pretatur ac si legisset παρ' ὑμῶν
ἀπολαβεῖν πίστιν κ. τ. λ. PETER-
MAN.

1. Ἄλλ' ἐπεὶ——τοῦ Θεοῦ.] E
capite tertio Syrus nil nisi hanc
unicam sententiam in usus suos
convertit, eamque cum fine
capitis primi male conjunxit.
Multo aptius haec sententia
cum antecedentibus (vos prae-
ceptores mei estis) cohaeret.
HEFEL. Lacuna est in Vers.
Syr. usque ad verba in init.
§ 8, ὅλοι ὄντες Θεοῦ.

2. προέλαβον παρακαλεῖν] Re-
spexisse videtur B. Pater S.
Paulum ad Philem. 8, 9, Διὸ
πολλὴν ἐν Χριστῷ παρησίαν ἔχων
ἐπιτάσσειν σοι τὸ ἀνῆκον, διὰ τὴν
ἀγάπην μᾶλλον παρακαλῶ.

3. ὅπως συντρέχητε] De sensu
hujus loci conf. Uhlhorn. in
Niedneri Zeitschrift für Histor.
Theol. 1851, p. 34 sq. HEFEL.
Curetonus, that ye be diligent
in the will of God.

4. ἀδιάκριτον] Vet. Int. in-
comparabile, ac si ἀσύγκριτον
legisset. S. Jacobus, iii 17, de

sapientia quae de coelo est, hanc
vocem usurpavit. Ipse Igna-
tius in initio Ep. ad Trall.
etiam utitur: ubi Vet. Int. in-
separabilem vertit; Vulgatus,
sine dolo. In fine Ep. ad Magn.
ἀδιάκριτον πνεῦμα, uterque reddit
inseparabilem spiritum. An
indubitabilem? Basil. ἀδιάκριτος
πληροφορία. Huc pertinet illud,
§ 5, ἐαντὸν διέκρινεν. PEARSON.
Cf. Joh. xv 5, Coloss, iii 4.
Sensus: plane in eo vivimus,
et ipse in nobis. HEFEL. E
Luciano affertur ἀδιάκριτον κατα-
λιπὼν τὸν λόγον, Jup. Trag. § 25,
disputationem relinquens non
dijudicatam.

ib. ὑμῶν ζῆν.] Cum Int. Vet.
stat Armenius.

ib. τοῦ Πατρὸς ἡ γνώμη,] γνώμη
hic idem videtur esse cum τῷ
λόγος. Quae phrasis quum
paullo durior videretur Inter-
polatori, illam molliendo, cor-
rupit sensum: καὶ γὰρ Ἰησοῦς
Χριστὸς πάντα κατὰ γνώμην πράτ-
τει τοῦ Πατρὸς. Quid si lega-
mus τῇ γνώμῃ, hoc sensu? *Christus Dei Patris voluntate
et sententia Princeps Ecclesiae*

charitas non sinit^j me silere pro vobis, propter^j ^{caritas non sinit C. C.}
hoc praeoccupavi rogare vos, ut concurratis. sen-
tentiae Dei: etenim Jesus Christus, incomparabile ^{Col. iii 4.}
nostrum vivere, Patris sententia, ut et ipsi secun-
dum terrae fines determinati Jesu Christi sententia
sunt.

IV. Unde decet vos concurrere Episcopi senten-
tiae^k: quod et facitis. Digne nominabile enim^l ^{k sententiae Episcopi C. C.}
vestrum Presbyterium, Deo dignum, sic concor-
datum est Episcopo, ut chordae citharae. Propter^l <sup>l Digne enim nomi-
nabile C. C.</sup>

ἁποθελς sive constitutus, sicut
et Episcopi ipsius sententia.
SMITH. Conf. Joh. xiv 9,
Matt. xi 27. HEFEL.

5. κατὰ τὰ πέπαρα] forsitan
τὴν χάριτα. Cf. Ep. ad Magn.
§ 2. [τῷ ἐπισκόπῳ ὡς χάριτι.]
MARKLAND. Cf. Ep. ad Rom.
§ 6. Idem valere ac ἐν πάσῃ τῇ
οἰκουμένῃ docet Rothius, p. 472
n. 160. Dresselius confert
Hermæ Past. Sim. viii 3, 'Hac
'autem Lege Filius Dei praedi-
'catus est in omnibus finibus
'orbis terrae.'

6. ἁποθέντες] Episcopi ex vo-
luntate Christi ubique per omnes
terrarum tractus stabiliti, quam
nimirum Apostoli ab ipsius ore
didicerunt. Haec enim lectio
non mihi sollicitanda videtur.
Eadem occurrit in re prorsus
eadem, in Inscriptione Ep. ad
Philad. SMITH.

ib. τὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ γνώμῃ]
Doctissimus Hammondus [Dis-
sert. ii pp. 113, 126] praeposi-
tionem ἐν vult deleri, et legi
γνώμῃ, casu recto, [Cod. Med.
nullibi exhibet, subscript.] ut
in priore parte hujus periochae,
ad mentem quoque Vet. Int.
quasi ab illius Cod. illa parti-
cula omnino abfuisset. Haec

turpi negligentia omittens In-
terpolator, alia diversi argu-
menti stupide et prorsus ἀπροσ-
διονόσως substituit. SMITH.
Apud Vet. Int. pro ipsi lege
Episcopi; est enim abbreviatio.
Cf. Ep. ad Philad. § 3, ad Smyrn.
§ 8. Sensum loci, ad Rothii
mentem, pp. 471-478, ita ex-
hibet Hefelius: Qui in senten-
tia episcopi est, i. e. unitus ei,
etiam unitus est Christo; et
qui unitus est Christo, etiam
unitus est Patri.

8. Δ'. Ὅθεν κ. τ. λ.] Caput
hoc totum deest in Vers. Syriac-
a; non in Armen. quae Epi-
stolam nostram integram con-
tinet. HEFEL.

9. ὅπερ καὶ ποιεῖτε.] καὶ omi-
sit Salvinius in apographo ejus,
quod imprimendum curavit Al-
drichius. σοφισθέντες ὑπὸ τοῦ
Πνεύματος, subjicit Interpolator.

ib. ἀξιονόμαστον] Ita recte
Cod. Laur. non ἀξιόνομαστον,
quod apud Aldrich. legimus.

11. ὡς χορδαὶ κιθάρα.] Eadem
similitudine utitur etiam in Ep.
ad Philad. [§ 1, ad Rom. § 2]
de Episcopo ipsorum verba faci-
ens. USSER. Frequens ac-
ceptumque est veteribus Chri-
stianis symbolum citharae chor-

admodum
citharae
chordae.

τῇ ὁμονοίᾳ ὑμῶν καὶ συμφώνῳ ἀγάπῃ Ἰησοῦς Χριστὸς ἄδεται. Καὶ οἱ κατ' ἄνδρα δὲ χορὸς γίνεσθε, ἵνα σύμφωνοι ὄντες ἐν ὁμονοίᾳ, χρῶμα Θεοῦ λαβόντες ἐν ἐνότητι, ἄδητε ἐν φωνῇ μιᾷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τῷ Πατρὶ, ἵνα ὑμῶν καὶ ἀκούσῃ, καὶ ἐπιγινώσκων δι' ὧν εὖ πράσσετε, μέλη ὄντας τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ. Χρησιμον οὖν ἐστὶν ὑμᾶς ἐν ἀμώμῳ ἐνότητι εἶναι, ἵνα καὶ Θεοῦ πάντοτε μετέχητε.

Hujus uni-
tatis laus
et utilitas.

Ε'. Εἰ γὰρ ἐγὼ ἐν μικρῷ χρόνῳ τοιαύτην συνήθειαν ἔσχον πρὸς τὸν ἐπίσκοπον ὑμῶν, οὐκ ἀνθρω- 10
πίνην οὖσαν ἀλλὰ πνευματικὴν, πόσῳ μᾶλλον ὑμᾶς μακαρίζω, τοὺς ἐνκεκραμένους οὕτως, ὥς ἡ ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστῷ, καὶ ὥς Ἰησοῦς Χριστὸς τῷ Πατρὶ, ἵνα πάντα ἐν ἐνότητι σύμφωνα ᾦ! Μηδεὶς πλανασθῶ· ἐὰν μή τις ᾦ ἐντὸς τοῦ θυσιαστηρίου, ὑστερεῖται 15

dis intentae, maxime in gemmis. Cf. Clem. Alex. Paedag. iii 11. DRESSEL.

1. συμφώνῳ ἀγάπῃ] Vide Orig. in Matth. 204 C. [ed. Huet. tom. iii p. 441 ed. Bened.] PEARSON.

2. ἄδεται.] Euseb. in Vita Constantini, I § 13, de Constantio, ejus patre, loquens, μυρίων δὲ καὶ ἄλλων τοῦ ἀνδρὸς ἀρετῶν παρὰ τοῖς πᾶσιν ἀδομένων. Chrysostom. de Babyla Antiocheno Martyre agens, Οὐ γάρ ἐστιν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη οὐ χώρα, οὐκ ἔθνος, οὐ πόλις, ἔνθα ταῦτα οὐκ ἄδεται τὰ παράδοξα. [Opp. ii p. 538 ed. Bened.] PEARSON.

ib. γίνεσθε.] Modo Imperativo accipit Cotelerius. *Ja auch einzeln möget ihr alle einen Chor bilden.* Wocherus.

3. χρῶμα Θεοῦ] Interpolator pro χρῶμα substituit συνάφειαν.

Vet. Int. reddidit *melos*. Hesy-chius, χρῶμα· παρὰ τοῖς μουσικοῖς χοροῖα. PEARSON. Eundem sensum habet χρῶμα apud Athenaeum, xiv 9, tom. v p. 314 ed. Schweighaeuser.

4. ἄδητε] In MSS. ἄδετε, ut ad finem sectionis μετέχετε. Illud retinet, hoc autem corrigit Vossius.

5. ἐπιγινώσκων] Legendum videtur ἐπιγινώσκη δι' ὃν, quod e conjectura margini adscripsit Salvinius. Ultima hujus vocis syllaba librario fraudi fuisse pluribus modis videtur. Ille enim, ab homoioteleuto deceptus, δι' ὧν. Pessime, sicut ex Int. Vet. quidem est manifestum. Cotelerius vertit, *et agnoscat ex iis quae operamini, membra esse vos Filii ipsius.* Armenius legisse videtur ἐπιγινώσκη δι' ὧν.

6. μέλη] Ludere videtur in

hoc in consensu vestro et consona charitate Jesus Christus canitur. Sed et singuli chorus facti estis : ut consoni existentes in consensu, melos Dei accipientes in unitate, cantetis in voce una per Jesum Christum Patri ; ut et vos audiat, et cognoscat per quem bonum operamini, membra existentes Filii ipsius^m. Utile igitur est vos inⁿ immaculata unitate esse ; ut et Deo semper participetis.

^m *Filius ejus. C. C.*
ⁿ *est vos esse in &c. C. C.*
^o *tenui ad desunt C. C.*

V. Si enim ego in parvo tempore talem consuetudinem tenui ad^o Episcopum vestrum, non humanam existentem sed spiritualementem : quanto magis vos beatifico, conjunctos sic ut Ecclesia Jesu Christo, et ut Jesus Christus Patri, ut omnia in unitate consona sint ! Nullus erret : si quis non sit intra

duplici significatione vocis μέλη, quae et membra, et modos, seu cantica significat. MARKLAND. Lusus quidam verborum, ni fallor, latet etiam in ἐν πρᾶσσετε, tum hoc in loco, tum in Ep. ad Smyrn. § 11 ad finem.

ib. ὄντας] Legendum esse ὄντες monet Vossius, qui paullo ante, ex incuria proculdubio, ἐπράσσετε habet.

9. Ε'. Εἰ γὰρ κ. τ. λ.] Caput quintum non agnoscit Syrus.

10. οὐκ ἀνθρωπίνην] Non qualem homines saeculo addicti inter se familiari sermone de rebus variis solent exercere. SMITH.

12. ἐνκεκραμένους] Quasi immixtos et simul adunatos. Sed comparationes hujusmodi, quae sequuntur, non sunt ad rigorem literae exigendae. SMITH. In Cod. MSto legimus ἐνκεκραμένους, non ἐγκεκραμένους sicuti Libb. impr. Vide supra ad Clem. Rom. p. 86 l. 6. Inter-

pol. habet τοὺς ἀνακρεμαμένους αὐτῷ, qui pendetis ad eum. αὐτῷ subaudiendum esse monet Rothius, pp. 450, 467 ; ex Armenio reponit Petermannus.

13. ὡς Ἰησοῦς Χριστὸς] ὡς praetermisit Vossius, et post eum Cotel. Clericus, Smithus, Russel. Hornemannus.

15. τοῦ θυσιαστηρίου] Maestraeus ex hoc loco elicit, in Ecclesia ad verum Deo sacrificium offerendum altaria semper fuisse constituta. Et id etiam ex eo probat, quia in eo panis vitae, h. e. Eucharistiae, fiat mentio. Male ista omnia. Falsum enim in Ecclesia semper altaria fuisse. Patet id ex Gentilium exprobrationibus, qui inter alia id crimini ducebant Christianis, quod aras non haberent. Id quod Christiani non diffitebantur, sed legitime fieri dicebant. Orig. c. Cels. viii. [§ 17, tom. i p. 755 ed. Ben.] Min. Felix in Octav. [§ 32] Arnob. adv. Gentil. vi. [et vii.]

τοῦ ἄρτου τοῦ Θεοῦ. Εἰ γὰρ ἐνὸς καὶ δευτέρου προσευχῇ τοσαύτην ἰσχὺν ἔχει, πόσῳ μᾶλλον ἢ τε τοῦ ἐπισκόπου καὶ πάσης τῆς ἐκκλησίας! Ὁ οὖν μὴ ἐρχόμενος ἐπὶ τὸ αὐτὸ, οὗτος ἤδη ὑπερηφανεῖ, καὶ ἑαυτὸν διέκρινεν· γέγραπται γὰρ, “ὑπερηφάνους ὁ 5 “Θεὸς ἀντιτάσσεται.” Σπονδάσωμεν οὖν μὴ ἀντιτάσσεσθαι τῷ ἐπισκόπῳ, ἵνα ὤμεν Θεοῦ ὑποτασσόμενοι.

Episcopus
ut Christus
ipse respi-
ciendus.

Σ'. Καὶ ὅσον βλέπει τις σιγῶντα ἐπίσκοπον, πλειύνως αὐτὸν φοβεῖσθω· πάντα γὰρ ὃν πέμπει ὁ 10

Ignatium autem non intelligere per vocem altaris proprie sic dictum *altare*, sed *Ecclesiam*, patet ex contextu ipso. Nam cum dixisset eum qui sit extra altare privari pane Dei, subjungit rationem, quia scilicet maximi valoris sit precatio unita Ecclesiae totius cum Episcopo. Ubi non solum de altari loquitur, sed et de sacrificio quod in altari offertur, quod quidem est precatio. VEDELIUS. ἐντὸς θυσιαστηρίου εἶναι significat unitatis potissimam partem, τὸ συντρέχειν τῇ ἐπισκόπου γνώμῃ . . . ἐγκεκραμένους εἶναι ἐπισκόπῳ, sic illi ut capiti incorporari, ut precum Ecclesiasticarum particeps fiat; cui hic opponitur ὑστερεῖσθαι τοῦ ἄρτου τοῦ Θεοῦ, ab isto singulorum Christianorum officio, quod in eo ponitur ut omnes unus panis, unum corpus fiamus, deficere. HAMMOND. c. Blondell. p. 68. Ex his verbis patet Ignatium per θυσιαστήριον intelligere Ecclesiam vel personas regimini ejus praefectas. De proprio enim altari ista nequeunt explicari, intra cujus

limites populus olim non fuit admissus, nec si admissus fuisset, καθαρότητα istam, de qua loquitur Ignatius, [ad Trall. § 7.] eo ipso actu externo fuisset nactus. Nec insueta est apud Patres haec θυσιαστήριον nomenclatio, quum Ecclesiam denotat. Ita enim Clem. Alex. Strom. vii p. 715, ἐστὶ τὸ παρ' ἡμῶν θυσιαστήριον ἐνταῦθα τὸ ἐπίγειον, τὸ ἄθροισμα τῶν ταῖς εὐχαῖς ἀνακειμένων, μίαν ὥσπερ ἔχον φωρὴν τὴν κοινὴν καὶ μίαν γνώμην. Scilicet Ecclesia est illud θυσιαστήριον ἐμψυχον, quod Chrysostomus Hom. xiii in Joh. [pp. 76, 77 tom. viii ed. Ben.] vocat, et in quo offerri ait εὐχαριστίαν καὶ αἶνον Θεῷ καὶ συνεχεῖς εὐχάς. Non tamen id negatum volumus, Ignatium alibi per θυσιαστήριον intellectam velle τὴν τραπέζαν τὴν ἀγίαν. Ita enim § 7 Ep. ad Magn. πάντες οὖν ὡς εἰς ναὸν συντρέχετε Θεοῦ, ὡς ἐπὶ ἐν θυσιαστήριον, quae tamen ipsa quoque valde metaphoram sapiunt. PFAFFIUS, ad Fragm. Irenaei, p. 267. Conf. Cyprian. Ep. 40.

ib. ὑστερεῖται] Irenaeus, IV

altare, privatur pane Dei^p. Si enim unius et alterius oratio tantam vim habet, quanto magis illa quae Episcopi et omnis Ecclesiae! Qui igitur non venit in idem, hic^r jam superbit et seipsum condemnavit^s. Scriptum est enim: *Superbis Deus resistit*. Festinemus igitur^t non resistere Episcopo, ut simus Deo subjecti.

^p pane Dei
privatur
C. C.
Jac. v 16.
Matt. xviii
19.
^r ergo C. C.
^r sic C. C.
^s condem-
nat. C. C.
Prov. iii 34.
Jac. iv 6.
^t Pet. v 5.
^t ergo C. C.
^u quum C. C.
Matt. x 40.
Joh. v 23.

VI. Et quantum^u videt quis tacentem Episcopum, plus ipsum timeat; omnem enim quem mittit dominus domus in propriam dispensationem, sic

lxxiii, [38, 1, p. 283 ed. Mas-suet.] ὑστερεῖσθαι τοῦ πεποιηκό-
τος, *minora esse eo qui fecerit.*
ὑστεροῦνται τοῦ τελείου, *deficiunt a perfecto.* PEARSON. Codd.
MSSSti ὑστερεῖτε, sicut in fine
sectionis ἀντιτάσσεται.

2. ἡ τε τοῦ] Articulum ab
enclitico discretum, cum Smi-
tho, dedi. Vossius, ἡτε, qui
statim articulum τῆς ante ἐκ-
κλησίας omisit. Nonne melius
esset ἡ τοῦ τε ἐπισκόπου?

3. πάσης τῆς ἐκκλησίας!] To-
tius Ecclesiae sub Episcopo suo
congregatae. Vid. Pearson.
Vindic. ii p. 118. Libb. impr.
plerique cum Vossio πάσης ἐκ-
κλησίας.

4. ἐπὶ τὸ αὐτὸ,] Hanc phra-
sin habes infra § 13, in Ep. ad
Magn. § 7, ad Philad. § 10.
Vide supra Clem. Rom. Ep. I
§ 34, p. 126 l. 1, atque ibi
notata.

6. ἀντιτάσσεται—οὐν μὴ] Haec
verba, in textu Cod. Casana-
tensi praetermissa, margini ad-
scripsit manus secunda. Anto-
nius in Melissa, II iii 173, hunc
locum laudat sic Σπουδάσατε μὴ
..... ἵνα ἡτε... DRESSEL.

7. Θεοῦ ὑποτασσόμενοι.] Sal-
vinii conjecturam Θεῷ in con-
textum admisit Hefelius in edi-
tione secunda.

9. 5'. Καὶ ὅσον κ. τ. λ.] Caput
sextum in Versione Syriaca
non legitur.

ib. Καὶ ὅσον] Vossius, Cotel.
et Ruchat. cum Interpol. ὅσῳ,
*Et quanto quis taciturniorem
viderit Episcopum.* Apud In-
terpolatorem, necnon apud An-
tonii Melissam, ii 3, legimus καὶ
ὅσῳ βλέπετε σιγῶντα ἐπίσκοπον,
πλείον αὐτὸν φοβεῖσθε. Armenius
legisse videtur ὅταν. Cureton.
inter Excerpt. p. 232, *Because
the more any one seeth the Bi-
shop silent.*

ib. σιγῶντα ἐπίσκοπον,] Ob
dignitatem venerabilis est Epi-
scopus, etiam dum minus lo-
quitur et imperat. Vide quae
habet infra § 15, et in Ep. ad
Philad. in initio. SMITH. Ki-
stius, *wenn der Bischof sich
weniger geltend mache.* Rothius
intelligit, *non punientem aucto-
ritatis suae contemptores*, coll.
§ 15, et Ep. ad Philad. § 1; *si-
lentio suo improbantem*, Dres-
selius.

οἰκοδεσπότης εἰς ἰδίαν οἰκονομίαν, οὕτως δὲ ἡμᾶς αὐτὸν δέχεσθαι, ὡς αὐτὸν τὸν πέμψαντα. Τὸν οὖν ἐπίσκοπον δῆλον ὅτι ὡς αὐτὸν τὸν Κύριον δὲ προσ- βλέπειν. Αὐτὸς μὲν οὖν Ὀνήσιμος ὑπερεπαινεῖ ὑμῶν τὴν ἐν Θεῷ εὐταξίαν, ὅτι πάντες κατὰ ἀλήθειαν 5 ζῆτε, καὶ ὅτι ἐν ὑμῖν οὐδεμία αἵρεσις κατοικεῖ· ἀλλ' οὐδὲ ἀκούετέ τινος πλέον ἢ περ Ἰησοῦ Χριστοῦ λαλοῦντος ἐν ἀληθείᾳ.

Haereticos acriter insectatur, et verum magistrum Dominum Jesum illis ab utraque natura depingit.

Ζ'. Εἰώθασι γάρ τινες δόλῳ πονηρῷ τὸ ὄνομα περιφέρειν, ἀλλὰ τινα πράσσοντες ἀνάξια Θεοῦ, οὓς 10 δὲ ὑμᾶς ὡς θηρία ἐκκλίνειν· εἰσὶν γὰρ κύνες λυσσῶντες, λαθροδιῆκται, οὓς δὲ ὑμᾶς φυλάσσεσθαι, ὄντας δυσθεραπεύτους. Εἰς ἱατρός ἐστίν, σαρκικός τε καὶ πνευματικός, γεννητὸς καὶ ἀγέννητος, ἐν σαρκί

2. Τὸν οὖν ἐπίσκοπον κ. τ. λ.] Ergo Episcopus auctoritatem habet a Christo, utpote ipsius οἰκονόμος. PEARSON. Pro προσβλέπειν in MSS. legitur προβλέπειν: atque ita hunc locum citat Antonius in Melissa.

7. ἢ περ] In MSS. εἴπερ, Librarii η et ei permutare gaudebant. Apud Interpol. . . . τινος, ἢ μόνου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ ποιμένος καὶ διδασκάλου.

9. Εἰώθασι] Damascenus, cap. de Haereticis, [Sacr. Parall. ii 772 ed. Le Quien.] tamquam ex Ignatii Ep. ad Ephes. τοὺς μερισμοὺς φεύγετε, ὡς ἀρχὴν κακῶν· εἰώθασι τινες, &c. in quibus scribitur ἄλλα τινὰ πράσσοντες. Priora tamen sunt Ep. ad Smyrn. § 7. COTEL. Totum hoc caput septimum, e quo verba quaedam citat Athanasius, non agnoscit Int. Syrus.

ib. τὸ ὄνομα] Vel Christi, vel

Christianorum, (vid. Ep. ad Philad. § 10) utpote nomine tenus Christiani, et Pseudo-Christiani: quales erant Ebionitae et Gnostici. Τῶν ψευδαδελφῶν, καὶ τῶν ἐν ὑποκρίσει φερόντων τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, Polycarpus ad Philipp. [§ 6.] SMITH. Cf. Hermas, Past. III ix 13, 'Quicumque ergo *nomen* Filii Dei *portat*.' ibid. 14, 'qui ex totis praecordiis *portant nomen* ejus.' ibid. 28, 'dignos vos habet Dominus, ut *nomen* ejus *feratis*.' Cf. supra p. 280 l. 8, ἐν τῷ ὀνοματι, et infra p. 300 l. 7, περιφέρω.

10. ἄλλα τινα] *Alia quaedam*. Int. Vet. legebat ἄλλα τινα, uti in Cod. Casan. Melius, ut vidit Marklandus, Cod. Laur. quem ad modum profecto legitur apud Interpolatorem, et Johan. Damasc. uti in not. 9 supra docet Cotelerius.

oportet nos ipsum recipere, ut ipsum mittentem. Episcopum igitur manifestum quoniam^x ut ipsum^x ^{quia C.C.} Dominum oportet respicere. Ipse igitur quidem^y ^{quidem deest C.C.} Onesimus superlaudat vestram divinam ordinationem^z: quoniam^a omnes secundum veritatem vivitis, ^{superordinationem C.C.} et quoniam^b in vobis neque una^c haeresis habitat; ^{a quia C.C. b quia C.C. c una deest C.C.} sed neque auditis aliquem amplius quam Jesum Christum loquentem in veritate.

VII. Consueverunt enim quidam dolo malo nomen circumferre, sed quaedam operantes indigna Deo : quos oportet vos ut bestias declinare. Sunt enim canes rabidi, latenter mordentes : quos oportet vos observare, existentes difficile curabiles^d. Unus me- ^{d sanabiles. C.C.} dicus est, carnalis et spiritualis, genitus et ingenuus,

ib. οὗς—ἐκκλίνειν.] Alia constructione, sensu autem eodem, D. Paulus ad Rom. xvi 17, καὶ ἐκκλίνετε ἀπ' αὐτῶν.

II. ὡς θηρία] Cf. Ep. ad Smyrn. § 4, τῶν θηρίων τῶν ἀνθρωπομόρφων, ad Philad. § 2, λύκοι ἀξιώπιστοι.

13. δυσθεραπεύτους.] h. e. summo in periculo atque aeternae salutis suae discrimine. Nulla est hominibus salus, nisi per unicum animarum Medicum, Christum, Deum et hominem, Deum inter hominemque Mediatorem ; at isti hujusmodi Medicum et Mediatorem nulum agnoscunt, nullum volunt ; itaque plane deplorata est ipsorum salus, nisi sc. ab haeresi sua tandem serio resipiscant, ac Deum Filium pro sua salute incarnatum atque hominem factum amplectantur, atque omni obsequio venerentur. BULL. Interpol. ἀνίατα γὰρ νοσοῦσιν, quasi incurabilis esset morbus

ille, ut ex antiquis aliqui putarunt. Sed aliud ἀθεράπευτος, incurabilis, insanabilis ; aliud δυσθεράπευτος. PEARSON. Ad Bulli mentem haec explicanda putat Rothius, *Anfänge*, p. 767. Cf. Ep. ad Smyrn. § 4, ὅπερ δύσκολον. Τοῦτου δὲ ἔχει ἐξουσίαν Ἰησοῦς Χριστός.

ib. Εἰς ἱατρός] Haec verba usque ad cap. finem e tribus locis affert Curetonus inter Excerpta varia e S. Patt. p. 249. Ab Interpolatoris manu irrepsisse suspicatur Langius, utpote quae disertius quam pro Ignatii aetate de Divina Christi natura explicant. *Beyträge zur ältesten K. G.* ii 142. Arndtius vera ac germana esse contendit. Cf. Moehleri Athanasius, i 68 et 24.

14. γεννητὸς καὶ ἀγέννητος.] Usum modo promiscuum, modo distinctum γεννητοῦ et γεννήτου, itemque ἀγενήτου et ἀγεννητοῦ observarunt recentiori memoria

γενόμενος Θεός, ἐν † ἀθανάτῳ † ζωὴ ἀληθινή, καὶ ἐκ Μαρίας καὶ ἐκ Θεοῦ, πρῶτον παθητὸς καὶ τότε ἀπαθής.

Commen-
dat Ephe-

Η'. Μὴ οὖν τις ὑμᾶς ἐξαπατάτω, ὥσπερ οὐδὲ

complures. Quos ante Tertul-
lianus scripserat, § 4 de Anima;
'Consequens est, ut ex Dei
'flatu animam professi, initium
'ei deputemus. Hoc Plato
'excludit, innatam et infectam
'animam volens: et natam
'autem docemus et factam, ex
'initii constitutione. Nec sta-
'tim erravimus, utrumque di-
'centes; quia scilicet aliud sit
'natum, aliud factum, utpote
'illud animalibus competens.'
&c. Et Johannes Damascenus
in Libris Orthodoxae Fidei γε-
νητόν explicat κτιστόν, ἀγέννητον
ἄκτιστον, γεννητόν γεννηθέν, ἀγέν-
νητον μὴ γεννηθέν. Accessit
huc ad majorem confusionem
audacia libreriorum, inscitia,
supinitas. Quibus factum est,
ut saepissime nesciamus scrip-
serintne Auctores per unum ν,
an per duo. Exempli gratia
hic, posuisse quidem Ignatium
antiquo more γεννητός καὶ ἀγέν-
νητος, pro γενητός καὶ ἀγένητος,
factus et non factus, seu creatus
et increatus, arbitramur, adducti
auctoritate MSti Florentini,
itemque Interpretis, Interpolato-
ris, ac Theodoretī: [Dial. i,
Opp. iv P. i p. 9 ed. Schulze.]
hoc tamen omni ex parte non
liquet. Plures enim Codices
Athanasii [de Synodis Arim. et
Seleuc. n. 47. tom. i part. 2,
p. 761 ed. Bened.] in citatione
loci istius habent γενητός et
ἀγένητος; atque ita videtur

legisse Gelasius, [De Duabus
Naturis. Bibl. PP. Paris. tom.
iv part. i p. 423,] dum vertit
factus et non factus, quamvis
potuerit ad eum modum ex
sensu reddere. Quaeres unde
fluxerit lectio Theodoretī minus
bona, γεννητός ἐξ ἀγεννήτου. Sic
habeto: ignarus aliquis veteris
acceptionis ἀγεννήτου pro in-
creato, cum non valeret con-
coquere Filium dici ingenitum,
Ignatii textum corrigendum sibi
censuit. Eademque laboravit
imperitia Interpolator, nisi erro.
Caeterum propter hunc locum
aliosque multos, ab Hierony-
mo affirmatur Ignatius adversus
Ebionem stylum acuisse. CO-
TEL. Smithus post Vossium
exhibet γενητός καὶ ἀγένητος,
quem modum scribendi Water-
landus, in 2da Def. Qu. 8, con-
tendit usitatum fuisse tempore
S. Ignatii, alterum autem
postea excogitatum ad Patrem
et Filium discernendum. Γενη-
τός et ἀγένητος invenies apud
Epiphan. Haer. lxiv 19, tom. i
p. 543 ed. Petav. In omnia
abeunt Edd. sed instar omnium
sunt verba Bulli, Def. Fid. Nic.
II ii 6, 'Merito γεννητός καὶ
'ἀγένητος factus et non factus
'cum Gelasio interpretamur;
'siquidem sensus id efflagitat,
'et notissimum est a Graecis
'voces γενητός et γεννητός pro-
'miscue usurpari; quamquam
'Ecclesiastici fere scriptores

in carne factus Deus, in immortalī vita vera, et ex Maria et ex Deo, primo passibilis et tunc impassibilis, Dominus Christus noster.

VIII. Non igitur quis vos seducat ; quemadmo- Eph. v 6.
2 Thess. ii
3.

‘ Catholici, praesertim qui post
‘ tertium saeculum vixerunt,
‘ easdem in quaestione de Filii
‘ Divinitate accuratius distin-
‘ erint.’ Cf. Suicer. in vocibus
ἀγέννητος et γενητός : Burtonum
nostrum τὸν μακαρίτην, in libro
inscripto, *Testimonies of the*
Ante-Nicene Fathers to the
Divinity of Christ. pp. 26,
27, et Routh. Rel. Sac. ii p.
108.

ib. ἐν σαρκὶ γεν. Θεός,] Athanasius, Theodoretus, et Gelasius
habent ἐν ἀνθρώπῳ Θεός, quod
in idem recidit. BULL. l. c.
Contra Docetas haec esse dicta
monet Lueckius, *Comm. über*
die Schriften Johannes, iii 70.

1. ἐν τῷ θανάτῳ] MS. Laur.
habet ἐν ἀθανάτῳ ζωῇ ἀληθινῇ
(sic : i nullo subscripto.) Le-
gendum autem esse ἐν θανάτῳ
ζωῇ ἀληθινῇ viderunt Edd et
Intt. omnes, consentientibus
Athanasio, Theodoreto, Gelasio,
Fragm. Syr. ap. Cureton. p.
249, et sensu omnino exigente.
Bull. Def. Fid. Nic. II ii 6.
Sic etiam in libro de Carne
Christi, Tertullianus videtur
Ignatii verba vertisse. ‘ Ita
‘ utriusque substantiae census,
‘ hominem et Deum exhibuit ;
‘ hinc natum, inde non natum ;
‘ hinc carneum, inde spiritu-
‘ alem ; hinc infirmum, inde
‘ praeferentem ; hinc morientem,
‘ inde viventem.’ § 5. Cf. om-
nino Def. Fid. Nic. II vii 3,
et viii 3. Dresselius, Cod. Casan.

sequens, exhibet, ἀθάνατος ἐν
ζωῇ ἀληθινῇ.

2. παθητός] καὶ παθητὴν τοῦ
μονογενοῦς τὴν θεϊαν φύσιν. Con-
cil. Chalced. Defin. Fid. apud
Routh. Script. Eccles. Opusc.
p. 424 l. 8.

ib. τότε ἀπαθής.] Christus post
resurrectionem nullis infirmi-
tatibus, aegritudinibus, affecti-
busque, quos antea subierat,
jam futurus obnoxius. SMITH.
Cf. Ep. ad Polyc. § 3. Hefel.
et Dresselius subnectunt verba
Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Κύριος ἡμῶν,
quae in versionibus suis Wa-
kius, Chevall. et Wocherus
exprimunt ; quae agnoscunt
Fragm. Syr. ap. Cureton. p.
249, et Armenius ; quae Vos-
sius jubet nos post ἀπαθής ad-
dere ex Theodoreto, Gelasio,
et veteri Versione. Interpolat-
or exhibet ὁ ἀπαθής ἐν παθητῷ
σώματι.

4. Μὴ οὖν — ὄντες Θεοῦ.]
Initium hujus capituli Syrus
omisit ; et ea, quae sequuntur,
immediate cum unica illa sen-
tentia quam e cap. 3 mutuatus
est, conjunxit. HEFEL Ig-
natius § 6 traditum sibi esse
dicit, inter Ephesios non esse
haereticos ; quo facto, § 7 eos
commonefacit rectae Christolo-
giae, eosque monet ne sedu-
cantur, quia si lites, sc. de doc-
trina, inter eos non sint, se-
cundum Deum viverent. Nonne
Textus Graecus Syriaco longe
concinnior ? MERX.

sios a cura
salutis,

ἐξαπατᾶσθε, ὅλοι ὄντες Θεοῦ. Ὅταν γὰρ μηδεμία
ἔρις ἐνείρισται ἐν ὑμῖν, ἡ δυναμένη ὑμᾶς βασανίσαι,
ἄρα κατὰ Θεὸν ζητε. Περίφημα ὑμῶν καὶ ἀγνίζωμαι
ὑμῶν Ἐφεσίων ἐκκλησίας τῆς διαβοήτου τοῖς αἰῶσιν.
Οἱ σαρκικοὶ τὰ πνευματικὰ πράσσειν οὐ δύνανται, 5
οὐδὲ οἱ πνευματικοὶ τὰ σαρκικά· ὥσπερ οὐδὲ ἡ πίστις
τὰ τῆς ἀπιστίας, οὐδὲ ἡ ἀπιστία τὰ τῆς πίστεως.
Ἄ δὲ καὶ κατὰ σάρκα πράσσετε, ταῦτα πνευματικὰ
ἐστίν· ἐν Ἰησοῦ γὰρ Χριστῷ πάντα πράσσετε.

et quod fal-

Θ'. Ἐγνων δὲ παροδεύσαντάς τινας ἐκεῖθεν, ἔχον- 10

1. ἐξαπατᾶσθε,] Non necesse
est opinari Int. Vet. legisse
ἐξαπατήσεσθε, quia exhibet se-
ducentini. Infra legimus Per-
ipsema pro Peripsema.

2. ἔρις ἐνείρισται] Aliam prorsus
lectionem secuti sunt Syr.
et Armen. ? ἐπιθυμία ἐνεργίζωται.
Vid. Merx. p. 42. Bunsenius,
ad Rom. vii 5 respiciens, e con-
jectura dedit ἐνηργήται.

ib. βασανίσαι,] Wocherus, *der
euch erproben kann.* Int. Vet.
sequuntur caeteri. Interpol. δυ-
ναμένη ὑμᾶς ῥηπᾶναι καὶ βάσανον
ἐπαγαγεῖν.

3. Περίφημα] Sensus est, *Ego
sum minimus et a vobis repur-
gandus, vos estis magni et spi-
rituales.* Bunsenius, *Hippoly-
tus und seine Zeit*, ii p. xiv sq.
legendum conjicit, Περίφημα
ὑμῶν καὶ ἀγνισμα ὑμῶν, i. e. *omne
malum proficientes, fortiores et
sanctiores efficiunt.* Syr. et
Armen. vocabulum περίφημα
male intelligentes, vertunt, *Gau-
deo in vobis et supplico pro vo-
bis.* HEFEL. Lipsius, appro-
bante Merxio, censet Syrum in
mente habuisse verba B. Pauli

ad Phil. i 4, μετα χαρᾶς τὴν δέη-
σιν ποιούμενος. Hesych. περί-
φημα· περικατάμαγμα, ἀντίλυτρα,
ἀντίφυχα, ἡ ὑπὸ τὰ ἰχνη πάντων.
Cf. § 18. I Cor. iv 13, ὡς περι-
καθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν,
πάντων περίφημα ἕως ἄρτι. et S.
Barnabae Ep. § 6, Ἐγὼ περίφημα
τῆς ἀγάπης ὑμῶν. Aliter ap. In-
terpol. legimus, nec tamen ita
ut plus lucis huic loco adfe-
ratur, περίφημα δὲ ὑμῶν, καὶ τῆς
ἀγνωστῆς Ἐφεσίων ἐκκλησίας τῆς
διαβοήτου καὶ πολυθυμῆτου τοῖς
αἰῶσιν, ἐκβάλλετε. Cf. Diony-
sium Alex. a Pearsono, Vind.
ii 208, indicatum: Καὶ πολλοὶ
νοσοκομήσαντες καὶ ῥώσαντες ἐτέ-
ρους ἐτελεύτησαν αὐτοὶ, τὸν ἐκείνων
θάνατον εἰς ἑαυτοὺς μεταστήσα-
μενοι, καὶ τὸ δημῶδες ῥῆμα, μόνης
αἰὲ δοκοῦν φιλοφροσύνης ἔχεσθαι,
ἔργῳ δὲ τότε πληροῦντες, ἀπίοντες
αὐτῶν περίφημα. Cotelarius ver-
tit, *Purgamentum vestri sum,
et piaculum efficiar pro vestra
Ephesiorum ecclesia &c.* Wo-
cherus, *Gegen euch bin ich (wie)
ein Auswurf, und muss erst
gesühnet werden durch eure
für alle Zeiten berühmte Ge-*

dum neque seducemini, toti existentes Dei. Quum enim neque una lis complexa est in vobis, potens vos torquere, tunc secundum Deum vivitis. Peripsima vestri et castificer a vestra Ephesiorum Ecclesia, famosa in seculis. Carnales spiritualia operari non possunt, neque spirituales carnalia : quemadmodum neque fides quae infidelitatis, neque infidelitas quae fidelitatis et fidei. Quae autem et secundum carnem operata sunt, haec spiritualia sunt ; in Jesu enim Christo omnia operata sunt.

IX. Cognovi autem transeuntes quosdam inde,

meinde. Ruchatus ex Interpol. et Int. Vet. hanc lectionem conflat, *περίφημα ὑμῶν ἐκβάλλετε, καὶ ἀγνίζηται ὑμῶν Ἐφεσίων ἐκκλησία.* Post *Περίφημα ὑμῶν* Arndtius subaudit *ἐγώ εἰμι*, sicut et Ep. ad Rom. § 4, post *ἀπ' ἐλεύθερος Ἰησοῦ.*

ib. *ἀγνίζωμαι*] Librarii *ἀγνίζομαι* ex Int. Vet. corrigendum esse jam viderant Coteler. et Smithus. Codex enim Caiensis revera exhibet *castificer*, uti e conjectura Pearsonus pro *castificetur* legebat. Vossius mallet, *καὶ ἀγνισμα ὑμῶν.*

4. *ὑμῶν*] Adde *ὑφ'*, quod incuria librarii deletum puto. HEFELIUS.

ib. *διαβόητον*] Cf. Clem. Rom. § 1, *τὸ σεμνὸν καὶ περιβόητον.* § 47, *τῆς περιβόητου φιλαδελφίας.* Aldrichius ex operarum incuria, *formosa in seculis.* Curetonus, p. 229, *a church renowned in all ages.*

5. *Οἱ σαρκικοί—σαρκικά*] Citatur haec Ignatii sententia a Jo. Damasceno, in Parallel. iii 66. USSER. Citatur etiam ab Antioch. Homil. 112 *περὶ ἀποταγῆς.*

8. *πράσσετε,*] Ita Cod. Laur. et Interpolator ; non *πράσσεσθαι*, uti legit Int. Vet., apud quem, Marklandum si audias, restitues *facitis* pro *operata sunt.* Curetonus, *For those things which ye have done in the flesh.*

10. *Ἔγνων δέ*] Ex hoc capite Syrus nil nisi verba *ἡτοίμασμένοι—ἀναφέρουσα εἰς Θεόν* in suam versionem transtulit, eaque cum fine cap. 8 conjunxit. [*πάντα πράσσετε, ἡτοίμασμένοι εἰς*] Arcadius vero *ἡτοίμασμένοι κ. τ. λ.* cum verbis proxime antecedentibus *ὡς ὄντες λίθοι* cohaerent. HEFELIUS.

ib. *παροδύσαντας—ἐκείθεν,*] An ex Oriente? Minime : sed per Ephesinam urbem transeuntes, vel in Orientem, vel etiam Smyrnam venientes. PEARSON. Cum aliis Bunsenius, *Ignatius und seine Zeit*, p. 38, intelligit a Smyrna, ubi scilicet vigeat Docetarum Haeresis. Baurius, contra, *Ignat. Briefe*, p. 29, *ab Epheso*, quemadmodum intellexisse videtur Interpolator, qui pro *ἐκείθεν* exhibet *δι' ὑμῶν.* At § 6 legimus *ἐν ὑμῖν οὐδεμία αἵρεσις κατοικεῖ.* Vox

sis doctori-
bus aures
occluserint.

τας κακὴν διδαχὴν· οὓς οὐκ εἰάσατε σπεῖραι εἰς ὑμᾶς,
βύσαντες τὰ ὦτα, εἰς τὸ μὴ παραδέξασθαι τὰ σπει-
ρόμενα ὑπ' αὐτῶν, ὡς ὄντες λίθοι ναοῦ Πατρὸς, ἡτοι-
μασμένοι εἰς οἰκοδομὴν Θεοῦ Πατρὸς, ἀναφερόμενοι
εἰς τὰ ὕψη διὰ τῆς μηχανῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃς ἐστὶν ὁ
σταυρὸς, σχοινίῳ χρώμενοι τῷ Πνεύματι τῷ Ἀγίῳ· ἡ
δὲ πίστις ὑμῶν ἀναγωγεὺς ὑμῶν, ἡ δὲ ἀγάπη ὁδὸς ἡ

ἐκείθεν apud Interpol. et Armen.
non legitur.

1. σπεῖραι] Aldrichius male
σπεῖρειν. Interpolator e Matt.
xiii 25. σπεῖραι τὰ ζιζάνια.

2. βύσαντες τὰ ὦτα,] In Ep.
ad Trall. [§ 9] uno verbo, viz.
κωφώθητε, utitur. Vult igitur
Christianos aures suas obturare
contra haereticos, quod Judaei
facere solebant contra blasphem-
os. Act. vii 57. Irenaeus, III
iv, [2, p. 178 ed. Massuet.]
de sermone barbaris hominibus,
sed Christianis vere institutis :
'Quibus si aliquis annunciae-
'rit ea quae ab haereticis adin-
'venta sunt, statim *concludentes*
'*aures*, longo longius fugient,
'ne audire quidem sustinentes
'blasphemum colloquium.' po-
tius, *occludentes*. Petrus Epi-
scopus Alex. ap. Theodoret.
H. E. iv 22, καὶ γὰρ μόνον τῖς
τῶν εὐφρονούντων ταύτας ἀκούσας
ἔβυσε τὰς ἀκοάς. PEARSON.

3. ὡς ὄντες λίθοι] Objicitur
Metaphorae novitas, necnon
absurditas. De primo, mira
sane vis est, exigere in qualibet
similitudine geminam. Ecce
ad manum (nam stultum esset
quaerere) aliquatenus similia
Hippolyti verba, Gudiana edit.
p. 87, κλίμαξ ἐν ἐκκλησίᾳ εἰς ὕψος
ἀνάγουσα ἐπὶ τὸ κέρας, εἰκὼν ση-

μείου πάθους Χριστοῦ, ἔλκουσα
τοὺς πιστοὺς εἰς ἀνάβασιν οὐρα-
νῶν : et Methodii ap. Gretse-
rum de S. Cruce, p. 1669,
μηχανὴ δι' ἧς οἱ εἰς τὴν οἰκοδομὴν
εὐθετοῦντες τῆς ἐκκλησίας, κάτωθεν
λίθου τετραγώνου δίκην ἀνέλκονται
ἐναρμοσθησόμενοι τῷ θεῷ λόγῳ.
Absurdi vero quid ? si Deus
Pater sanctos homines quasi
lapides divini templi dicatur
sustollere per crucem Christi
tamquam per machinam, et per
Spiritus Sanctum veluti per
funem, subvectionem adjuvante
fide, cum charitate. Nec omit-
tam monere, B. Ignatium scri-
bentem ad Ephesios praeclare
alludere ad locum Paulinae Epi-
stolae iisdem missae, ii 19, &c.
Denique quod dicitur hic de fide
et charitate, laudatur a Dama-
sceno inedito, cap. περὶ πίστεως
καὶ εὐσεβείας εἰς Θεόν. COTEL.
Vocem λίθοι Syrus omisit, ita ut
apud eum imago sit plane tur-
bida. MERX. Locum paral-
lelum ei B. Pauli habet S. Petrus
in Ep. prima ii 5. Quam autem
metaphoram Apostoli indicant
potius quam exprimunt, eam
Ignatius, stylo isti vitiosiori
postea a Scriptoribus Ecclesi-
asticis saepissime usurpato mo-
rem gerens, usque ad nauseam
amplificat.

habentes malam doctrinam. Quos non dimisistis seminare in vos : obstruentes aures, ad non recipere seminata ab ipsis ; ut existentes lapides templi Patris, parati in aedificatione Dei Patris, relati in excelsa per machinam Jesu Christi, quae est crux, fune utentes Spiritu Sancto. Fides autem vestra dux vester, charitas vero via referens in Deum.

ib. Πατὴρ, ἡτομασμένοι] Cod. Laur. προσ ἡτομασμένοι. forsitan προητομασμένοι. MARKLAND. Moehlerus, Athanasius p. 23, d. h. wir werden des Vaters theilhaft durch das Leiden seines Sohnes, vermittelt das Wirkungen des heiligen Geistes in uns.

5. ὅς ἐστιν σταυρός.] Libb. imp. ὅ ἐστιν σταυρός. Librarius noster, Ep. ad Trall. § 8, exhibet πίστει ὅς . . . ἀγάπη ὁ, § 11, ἐνωσις . . . ὅς. ad Magn. § 5, νομίσματα δύο, ὁ μὲν, ὁ δέ. In Ep. ad Rom. § 7 Codd. Parisienses exhibent ἄπρον ζωῆς ὁ ἐστιν σάββας. De relativo sic posito ut genus ejus et numerus cum sequentibus congruat, Cf. Winer. *Grammatik des Neutestam. Sprachidioms*. p. 143 ed. tert. et Poppon. Proleg. in Thucyd. i p. 105. Vide infra ad init. § 18.

6. σχοινίῳ—'Αγίῳ.] Has voces Armenius non agnoscit. Versio Syriaca ap. Cureton. *and ye are drawn by the rope which is the Holy Ghost, and your pulley is your Faith, and your Love is the way that leadeth up on high to God.*

7. ἀναγωγείς] Vet. Int. *dux vester*, perperam. 'Αγωγείς, ἀγωγός aliquando id significat ; sed hoc loco non potest. Simi-

litudines hae non placent ; sed tales viri et sanctissimi et doctissimi persecuti sunt ; et fortasse hoc ipso loco impulsī, et exemplo viri maximi inducti, id fecerunt. Locum sugillat Blondellus, quod idem Spiritum S. vocat σχοινίον, quo ἀναγωγείς utitur. Sed, ut recte observavit Vossius, male *hominem* interpretatus est, quum *trochleam* significet. Hesych. 'Αγωγείς· ὁ ἡμᾶς, et illud Homericum, σὺν δ' ἦειπεν ἡμᾶσιν, exponit συνέδησε δὲ τοὺς ἀγωγείς τῶν ἵππων. Apud Pollucem numerantur inter instrumenta ad equos pertinentia, ἀγωγείς, σείραγωγείς, et ῥυταγωγείς. Onomast. Vet. *Habena, ἡνία, ἀγωγείς*. Alii, *Ductorium, ἀγωγείς*. Ita apud Xenophontem. [de Re Equest. § 6, 5, § 8, 3.] PEARSON. Ab Apollodoro in Poliorceticis, et ab aliis, semper ea vox accipitur pro trochlea, vel pro eo foramine per quod transit et ambulat funis. VOSSIUS. Alio sensu Proclus Lycius, Hymn. in Solem, 33–35.

ἀλλὰ θεὸν πανάριστε, πιστοτεφές,
ὑλβιε δαῖμον,
εἰκὼν παγγενέταο Θεοῦ, ψυχῶν ἀ-
ναγωγεῦ,
κέκλυθι, καὶ με κάθηναι ἀμαρτάδος
αἰὲν ἀπάσης.

Brunck. *Analect.* ii p. 442.

ἀναφέρουσα εἰς Θεόν. Ἐστὲ οὖν καὶ σύνοδοι πάντες, Θεοφόροι καὶ ναοφόροι, Χριστοφόροι, ἁγιοφόροι, κατὰ πάντα κεκοσμημένοι ἐντολαῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ· οἷς καὶ ἀγαλλιώμαι ὅτι ἡξιώθην, δι' ὧν γράφω, προσομιλῆσαι ὑμῖν, καὶ συγχαρῆναι, ὅτι κατ' ἄλλον 5 βίον οὐδὲν ἀγαπᾶτε, εἰ μὴ μόνον τὸν Θεόν.

Seduloque pro aliis orant; quomodoque erga extraneos se gerere debent, docet.

Ι'. Καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων δὲ ἀνθρώπων ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε· ἔστιν γὰρ ἐν αὐτοῖς ἑλπίς μετανοίας, ἵνα Θεοῦ τύχωσιν. Ἐπιτρέψατε οὖν αὐτοῖς καὶ ἐκ τῶν ἔργων ὑμῖν μαθητευθῆναι· πρὸς τὰς ὁργὰς αὐ- 10

1. Ἐστὲ οὖν κ. τ. λ.] Haec usque ad finem hujus capituli ap. Syrum desunt, qui hanc sententiam ideo omisisse videtur, quippe quae ipsi minus fuerit perspicua. HEFELIUS.

1. σύνοδοι] Hesych. Σύνοδος· συνοδοιπόρος. Idem φωλητήρια καὶ φωλαί· τῶν θιάσων καὶ συνόδων οἶκοι. Gloss. Σύνοδος, ὁ συνοδεύων, comes. Unde συνοδία. Iren. III iv, [3. p. 179 ed. Massuet.] καὶ ἀφιστάμενος τῆς τῶν ἀδελφῶν συνοδίας. Cf. S. Luc. ii 44. *Dilectio, inquit, via est, ducens ad Deum. Vos igitur in ea via comites estis, ferentes Deum et Christum*, quasi solenni pompa tendentes ad ipsum Deum. In talibus enim sacris processionibus erant multi, qui ferebant sacra quaedam vasa, vel alia. PEARSON. Conf. παράδοξ ἐστε . . . infra § 12.

2. Θεοφόροι καὶ ναοφόροι,] Intelligendum istud, non de materiato templo, sed de spiritali, quod in pectoribus nostris erigere debemus. VOSSIUS. Frequenter occurrunt in scriptis Patrum voces Θεοφόρος et

Χριστοφόρος. Duae vero aliae ejusdem creberrimae apud Graecos compositionis, ναοφόρος et ἁγιοφόρος, eandem habent significationem. Christum enim Deum Scripturae *Sanctum* appellant; eumque templum esse Dei ostenditur a Martyre Cypriano, Testim. i 15; quamquam ἁγιοφόροι explicari potest de hominibus sanctitatem ferentibus ac possidentibus; et ναοφόροι de illis qui templum Dei gerunt, ipsique sunt. Ab Antiocho, Hom. 1, Ignatiana verba paululum immutata usurpantur. Ὁ τοιοῦτος γίνεται Θεοφόρος, ἡγουν Χριστοφόρος, καὶ ναὸς Θεοῦ, καὶ ἁγιοδρόμος, (malim ἁγιοδόμος, ut respondeat ad ἁγιοφόρος) κατὰ (sic duo veteres libri) πάντα κεκοσμημένος ἐν ταῖς ἐντολαῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ. COTEL. Quaerit Junius an non legendum sit θεοφόροι, ἀνθρωποφόροι, πνευματοφόροι, ἁγιοφόροι; i. e. Χριστὸν τὸν θεάνθρωπον, καὶ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν ταῖς καρδίαις φέροντες. Quum enim, inquit, per contractionem in MSS. maxime familiarem scriberetur ἀνοφόροι, librarius

Estis igitur^c conviatores, Deiferi, et templiferi, et Christiferi, sanctiferi, secundum omnia ornati in mandatis Jesu Christi : quibus et exsultans* dignificatus sum per quae scribo alloqui vobis, et congaudere, quoniam^d secundum aliam vitam nihil diligitis nisi solum Deum.

X. Sed et pro aliis hominibus indesinenter Deum oratis. Est enim in ipsis spes poenitentiae, ut Deo potiantur. Monete igitur ipsos, saltem ex operibus a vobis erudiri. Ad iras ipsorum vos

^c ergo et C.C.
* Deesse videtur quod.

^d quia C.C.

ⁱ Thess. v 17.
ⁱ Tim. ii 1.

fortasse per inscitiam vel festinationem, levi metathesi, substituit *ναοφόροι*. USSER.

ib. *Χριστοφόροι*,] Cf. Gal. ii. 20, *ζη δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός*. Phileas ap. Euseb. H. E. viii 10, *οἱ Χριστοφόροι μάρτυρες*. Cyrill. Hieros. Catech. Myst. iv, p. 532, *οὕτω γὰρ καὶ Χριστοφόροι γινόμεθα, τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ τοῦ αἵματος εἰς τὰ ἡμέτερα διαδιδόμενον μέλη*. Ab Interpol. D. Paulus *Χριστοφόρος* appellatur, Ep. ad Eph. § 7, et ab Athanasio non semel, uti docet Suicerus in voce. Cf. Epiphani. Haer. viii. Opp. i p. 16 ed. Petav. *ὁ Πνευματοφόρος καὶ ἅγιος τοῦ Θεοῦ ἀπόστολος Παῦλος*.

3. *κεκοσμημένοι*] *Auf legitime Weise versammelt*. Cf. Ep. ad Magn. § 4, *κατ' ἐντολὴν συναθροίζεσθαι*. HILGENFELD.

5. *κατ' ἄλλον βίον*] *secundum vitam* hanc Christianam, quae alia est a naturali. SMITH. Forsitan *καθ' ὅλον βίον*. MARKLAND. Ruchat. *par rapport à une autre vie*. Marklandi conjecturam admisit Bunsenius.

7. *ὑπὲρ τῶν ἄλλων*] Preces pro nondum conversis. PEARSON.

ib. *ἀδιαλείπτως*] Vox Paulina.

Rom. i 9, i Thess. i 2, ii 13, v 17, quam non agnoscunt Syrus et Armenius; uti neque adjectivum *ἀδιαλείπτως* Ep. ad Polyc. § 1, ap. Cureton. pp. 3, 266.

8. *προσεύχεσθε*] Cotel. et Ruchat. sequuntur Int. Vet. Rectius Hefelius, Wakius, Chevall. et Wocherus, imperativum esse putant.

9. *ἵνα Θεοῦ τύχωσιν*.] *that they may be worthy of God*. Cureton.

ib. *Ἐπιτρέψατε*] Interpol. *Ἐπιστρέψατε οὖν αὐτοὺς μαθητευθῆναι ὑμῖν*. Vet. Vulgat. *Convertimini ergo ad doctrinam*. Cureton. *By your works rather let them be instructed*.

ib. *κὰν ἐκ τῶν ἔργων*] Praclare haec dicta sunt, ut doceant gentes, si non doctrina, saltem exemplo. PEARSON. Cf. S. Matt. v 16.

10. *πρὸς τὰς ὀργάς*] Syrus hoc loco est corruptus. Graecus enim quinque exhibet membra parallela. Syro desunt verba *πρὸς τὰς ὀργάς*, ita ut ad verbum *μεγαλορρημοσύνας* duo adjectiva sint referenda, *πραεῖς* et *ταπεινόφρονες*, quo facto ordo turbatur. MERX. Hunc locum, quem

τῶν ὑμεῖς πραεῖς, πρὸς τὰς μεγαλορρημοσύνας αὐ-
 τῶν ὑμεῖς ταπεινόφρονες, πρὸς τὰς βλασφημίας
 αὐτῶν ὑμεῖς τὰς προσευχὰς, πρὸς τὴν πλάνην αὐτῶν
 ὑμεῖς ἐδραῖοι τῇ πίστει, πρὸς τὸ ἄγριον αὐτῶν ὑμεῖς
 ἡμεροὶ μὴ σπουδάζοντες ἀντιμimήσασθαι αὐτοὺς. 5
 Ἀδελφοὶ αὐτῶν εὐρεθῶμεν τῇ ἐπεικειᾷ· μιμηταὶ δὲ
 τοῦ Κυρίου σπουδάζωμεν εἶναι· τίς πλέον ἀδικηθῇ,
 τίς ἀποστερηθῇ, τίς ἀθετηθῇ; ἵνα μὴ τοῦ διαβόλου
 βοτάνη τις εὐρεθῇ ἐν ὑμῖν· ἀλλ' ἐν πάσῃ ἀγνεΐᾳ καὶ
 σωφροσύνῃ μένητε, ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, σαρκικῶς καὶ 10
 πνευματικῶς.

respexisse videtur Antiochus, Hom. 116, Περὶ τοῦ ἀδικεῖσθαι καὶ μὴ ἀδικεῖν, ita exprimit Versio Curetoniana. *Against their harsh words be ye conciliatory in meekness of mind and gentleness. Against their blasphemies do ye pray, and against their error be ye armed with faith, and against their fierceness be ye peaceful and quiet.*

1. μεγαλορρημοσύνας] In Codd. μεγαλορρημοσύνας, cum ρ simpliciter. Vide supra pp. 32 l. 8, 78 l. 2, et 100 l. 7. Promissa gloriosa a Gnosticis facta respicere videtur.

3. ὑμεῖς τὰς προσευχὰς,] Deest quippiam ad absolvendam syntaxin. Interpol. ἀντιτάξατε, quod non inconcinnum videtur. SMITH. τάσσετε, Lipsius, p. 142.

ib. τὴν πλάνην] seductionem, deceptionem, uti in Eph. iv 14, II Thess. ii 11. Cf. πλανῆσαι Ep. ad Philad. § 7.

4. ἐδραῖοι τῇ πίστει,] Cf. Col. i 23, τῇ πίστει τεθεμελιωμένοι καὶ ἐδραῖοι, I Cor. xv 58, ... ἐδραῖοι

γίνεσθε, ἀμετακίνητοι, et infra ad Polyc. § 3.

5. μὴ σπουδάζοντες—αὐτοὺς.] and be ye not astounded by them, Curetonus, qui Syrum in mente I S. Johan. iii 13 habuisse suspicatur. Hefelius, Uhlhornium sequens, aliter hunc locum interpungit, Μὴ σπουδάζοντες ἀντιμimήσασθαι αὐτοὺς, ἀδελφοὶ αὐτῶν εὐρεθῶμεν, κ. τ. λ.

6. Ἀδελφοὶ] Ita Cod. Laur. non ἀδελφοί, quod e Salvinio dedit Aldrichius.

ib. Ἀδελφοὶ—εὐρεθῶμεν] Haec verba non agnoscit Syrus qui τῇ ἐπεικειᾷ post σπουδάζωμεν εἶναι apponit. Armenius vertit ac si legisset ἀλλὰ στήκετε ἐν ἐπεικειᾷ.

7. τοῦ Κυρίου] Int. Vet. Θεοῦ legebat. Interpol. μιμησώμεθα τὸν Κύριον.

ib. τίς πλέον κ. τ. λ.] Lege et distingue . . . εἶναι, (τίς πλέον ἡδικήθη; τίς ἀπεστερήθη; τίς ἡθετήθη;) ἵνα μὴ κ. τ. λ. MARKLAND. *Quis majorem injuriam passus est unquam, quam ipse Christus passus fuerit? quis magis destitutus, aut ma-*

mansueti, ad magniloquia eorum vos humilia sapientes: ad blasphemias ipsorum vos orationes, ad errorem ipsorum vos firmi fide, ad agreste ipsorum vos mansueti^e. Non festinantes imitari^e ipsos; fratres ipsorum inveniamur in mansuetudine: imitatores autem Dei studeamus esse. ^{e mansueti non festinantes. Imitari ipsos &c. C. C.} Quis plus injustum patiatur, quis fraudetur, quis ^{1 Cor. vi 7.} contemnatur? Ut non Diaboli herba quis inve- ^{Heb. xii 15. Matt. xiii 38.} niatur in vobis; sed in omni castitate et temperantia maneatis, in Jesu Christo, carnaliter et spiritualiter.

jori ludibrio et contemptu exceptus? Ita Smithus, qui cum Marklando haec verba, usque ad ἀθετηθῇ, lunulis includi oportere putat. Pearsonus locum corruptum esse opinatur, et sic restituit, οὐ τίς πλέον ἀδικηθῇ κ. τ. λ. interrogative; quam correctionem accepit Bunse-
nius. Interpol. sententiam ita explicat; εἰάν τις πλέον ἀδικηθεῖς, πλείονα ὑπομείνη, οὗτος μακάριος· εἰάν τις ἀποστερηθῇ, εἰάν τις ἀθετηθῇ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, οὗτος ὄντως Χριστοῦ ἐστίν. Kuchat. ver-
tit, *Que chacun souffre de plus en plus des injustices, qu'il se laisse faire tort, qu'il endure le mépris, afin que nul d'entre vous ne soit trouvé être l'herbe du Diable.* Curetoni interpretationem vix intelligo, and [emulous] as to who shall be injured, and oppressed, and defrauded more than the rest. In Codd. τίς revera habet acutum, non τίς, uti in libb. imp. legimus; et librarii exaraverunt ἀδικηθεῖ, ἀποστερηθεῖ, ἀθετηθεῖ, vocali η et diphthongo ει hic ut saepius alibi permutatis. In

Ep. ad Polyc. § 6 contrario errore, συναθλήτε pro συναθλείτε. Hefelius exhibet (τίς πλέον ἀδικηθεῖς, τίς ἀποστερηθεῖς, τίς ἀθετηθεῖς;) ἵνα κ. τ. λ.

8. ἀθετηθῇ;] Syrus omnia post hanc vocem usque ad Οὐ γὰρ νῦν ἐπαγγελίας, p. 306 l. 10, prae-
termittit.

9. βοτάνη] Malus affectus, aut mala doctrina, quam Diabolus suorum mentibus inserere solet. Hac metaphora ex frequenti usu S. Ignatium mire delectari quis negaverit? Vide Ep. ad Philad. § 3 et ad Trall. § 6, ubi seipsum clarius explicat: ἀλλοτρίας δὲ βοτάνης ἀπέχεσθαι, ἥτις ἐστὶν αἵρεσις, eodem plane sensu, quo impia illa et blasphema dogmata nuncupat κακὰς παραφνάδας, § 11. SMITH.

ib. ἀγνεία καὶ σωφροσύνη] Clem. Rom. i 58, ἀγνείαν καὶ σωφροσύνην. D. Paulus ad Tim. I ii 15, ἀγισμῶ μετὰ σωφροσύνης. Cf. Polyc. ad Phil. § 4.

10. μένητε,] Ita legendum esse ostendunt contextus et Int. Vet. In MSS. ubi nihil frequentius quam ε pro η positum, μένετε.

Dei timo-
rem incul-
cans, ut
pro se
orent petit.

ΙΑ'. Ἐσχατοι καιροί· λοιπὸν αἰσχυρθώμεν, φο-
βηθώμεν τὴν μακροθυμίαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα μὴ ἡμῖν εἰς
κρίμα γένηται. Ἡ γὰρ τὴν μέλλουσαν ὀργὴν φοβη- 5
θώμεν, ἣ τὴν ἐνεστῶσαν χάριν ἀγαπήσωμεν, ἐν τῶν
δύο· μόνον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εὐρεθῆναι, εἰς τὸ ἀλη-
θινὸν ζῆν. Χωρὶς τούτου μηδὲν ὑμῖν πρεπέτω, ἐν ᾧ
τὰ δεσμὰ περιφέρω, τοὺς πνευματικοὺς μαργαρίτας,
ἐν οἷς γένοιτό μοι ἀναστῆναι, τῇ προσευχῇ ὑμῶν, ἥς

ib. σαρκικῶς καὶ πνευματικῶς.]
Quid aliud his verbis dixit,
quam quod S. Paulus, II Cor.
vii 1? PEARSON. Extrema
capitis verba de Eucharistia in-
telligi vult amanuensis Codicis
Casanatensis. DRESSSEL.

1. Ἐσχατοι καιροί· λοιπὸν] Ita
interpungendum esse vidit Smi-
thus; melius, ut mihi quidem
videtur; pressius certe ad nor-
mam D. Pauli in Ep. I ad Cor.
vii 29, quam si secundum dis-
tinctionem caeterorum Edd.
Hefel. et Dresselio exceptis,
legas, qui Int. Vet. secuti colon
post λοιπὸν ponunt, quemadmo-
dum Interpol. quoque, ἔσχατοι
καιροί λοιπὸν εἰσιν· αἰσχυρθώμεν.
Cui interpunctioni sane adver-
satur Jo. Damascenus, Sacra-
Parall. ἔσχατοι καιροί, ἀδελφοί,
λοιπὸν αἰσχυρθώμεν ii 177 ed.
Le Quien. Λοιπὸν pro τὸ λοι-
πὸν positum habes in Ep. ad
Smyrn. § 9, et in Ep. Circ. de
S. Polycarpi Mart. § 9. Cf.
I Cor. i 16, λοιπὸν οὐκ οἶδα.
II xiii 11, λοιπὸν, ἀδελφοί, χαίρετε.
I Thess. iv 1, II Tim. iv 8. De
caetero legas ap. Herm. Past.
I iii 13, III ix 11. Vide sis
Fischerum in Anacreon. p. 6.
Phavorinus, Λοιπὸν· τὸ ἐπίλοιπον,

καὶ ἀντὶ τοῦ διὰ τούτο· καὶ ἀντὶ τοῦ
ἀπὸ τοῦ νῦν. λοιπὸν non agnoscit
Armenius. Sententiam quod
adinet, cf. Ep. ad Magn. § 5,
Ἐπεὶ οὖν τέλος τὰ πράγματα ἔχει
κ. τ. λ.

2. ἵνα μὴ ἡμῖν] Ita Cod. MS.
ὑμῖν Aldrich.

4. χάριν] Male hic Pseudo-
Ignatius, χαράν. VOSS.

ib. ἀγαπήσωμεν,] Aldrichius
ἀγαθήσομεν.

ib. ἐν τῶν δύο·] Quae verba
omittuntur ab Interpol. Si
interponatur particula ὡς post
μόνον, sensus erit facilis: *Aut
hoc aut illud solum agamus,
ut in Jesu Christo inveniamur.*
SMITH. Apud Damascenum, ii
177 ed. Le Quien. ἣ τὴν ἐνεστῶ-
σαν χάριν ἀγαπήσωμεν ἐν τῷ νῦν
βίῳ, μόνον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εὐρε-
θώμεν. Ap. Interpol. legimus,
ἣ τὴν ἐνεστῶσαν χαρὰν . . . βίῳ·
ἔστω δὲ ἡ ἐνεστῶσα χαρὰ καὶ ἡ
ἀληθινή, τὸ μόνον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ
εὐρεθῆναι, εἰς τὸ ἀληθινῶς ζῆν.

6. ᾧ τὰ δεσμὰ] τῷ, MSS. lec-
tionem, plane ex incuria vel in-
scitia profectam, tacite correxit
Vossius, quem Edd. posteriores
secuti sunt.

7. περιφέρω,] Sensu praeg-
nanti intelligit Arndtius, magni-

XI. *Extrema tempora de cetero. Verecunde-* ^{1 Joh. ii 18.}
mur^f *et timeamus longanimitatem Dei; ut non* ^{2 Tim. iii 1.}
nobis in iudicium fiat. Vel enim futuram iram ^{f verecun-}
timeamus, vel praesentem gratiam diligamus. ^{damur C.C.}
Unum duorum solum in Christo Jesu invenitur^{*}, ^{* f. inve-}
in verum vivere. Sine ipso nihil vos deceat: in ^{niatur.}
quo vincula circumfero, spirituales margaritas;
in quibus fiat mihi resurgere, oratione vestra.
Qua fiat mihi semper participem esse: ut in

fice et hilariter ostento, quem-
admodum § 7, Magn. § 1, Trall.
§ 12. Cf. II Cor. iv 10.

ib. *πνευματικὸς*] *Πνευματικόν*
accipitur pro sacro et sancto,
non tantum apud S. Patres, sed
et apud Apostolum. VOSSIUS.
Ep. sec. ad calcem Vindic.
Pearsoni.

ib. *μαργαρίτας*] Polycarpus,
initio Epist. ἐνείλημμένους τοῖς
ἀγιοπρέπεσι δεσμοῖς, ἅτινά ἐστι
διαδήματα τῶν ἀληθῶς ὑπὸ Θεοῦ
καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐκλεγεγμένων.
Cyprianus, Ep. 77, [ed. Pamel.
76, ed. Fell. 87,] ‘Dicatis Deo
‘hominibus, et fidem suam re-
‘ligiosa virtute testantibus, or-
‘namenta sunt ista, non vincula;
‘nec Christianorum pedes ad
‘infamiam copulant, sed clari-
‘ficant ad coronam.’ Eusebius,
H. E. v. 1, ὥστε καὶ τὰ δεσμὰ
κόσμον εὐπρεπῇ περιεῖσθαι αὐτοῖς,
ὡς νύμφη κεκοσμημένη ἐν κροσσω-
τοῖς χρυσοῖς πεποικιλμένοις. Et a
Chrysostomo, lib. de S. Ba-
byla, circa medium, [Opp. ii
p. 554 ed. Ben.] refertur Mar-
tyrem illum cum catenis vo-
luisse sepeliri, ut ostenderet eas
honorificas esse et splendidas;
exemplo Pauli Apostoli, qui
sursum ac deorsum, stigmata,
vincula, catenam, gloriabundus

versat. Denique Victoris Vi-
tensis verba sunt, lib. v de
Persecutione Africana, paullo
ante finem; ‘Eductisque illis
‘de custodia, multitudo populi
‘Dei bellatores Trinitatis, quasi
‘agnos innocuos ad victimam,
‘deducebat: et rigentium pon-
‘dera catenarum quasi quae-
‘dam monilia pervidebat; quia
‘non fuerunt illa vincula, sed
‘ornamenta.’ COTEL.

8. *ἐν οἷς γένοιτό*] Arndtius
conferri jubet August. Civ. Dei
xxii 19, ‘Nescio quo autem
‘modo sic afficimur amore
‘Martyrum beatorum, ut veli-
‘mus in illo regno in eorum
‘corpore videre vulnere cica-
‘trices, quae pro Christi no-
‘mine pertulerunt: et fortasse
‘videbimus.’ Locum a Vossio
jam antea indicatum in Epist.
sec. ad Rivetum.

ib. *ἀναστῆναι*] Exponi potest,
vel erectum stare, uti conversum
est ab Usserio, vel discedere,
cogi ad migrandum, everti; quo
sensu accepisse videtur Inter-
polator, quum ἀναστῆναι mutavit
in τελειοθῆναι, vel resurgere;
idque tum resurrectione a lapsu
peccati, tum resurrectione ius-
torum vitae, et prima, quem-
admodum loquuntur S. Scrip-

γένοιτό μοι αἰὲ μέτοχον εἶναι, ἵνα ἐνὶ κλήρῳ Ἐφεσίων
εὗρεθῶ τῶν Χριστιανῶν, οἱ καὶ τοῖς ἀποστόλοις
πάντοτε συνήνεσαν ἐν δυνάμει Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ecclesiae
Ephesiae
laudes com-
memorat.

IB'. Οἶδα τίς εἰμι, καὶ τίσιν γράφω· ἐγὼ κατά-
κριτος, ὑμεῖς ἡλεημένοι· ἐγὼ ὑπὸ κίνδυνον, ὑμεῖς 5
ἐστηριγμένοι. Πάροδός ἐστε τῶν εἰς Θεὸν ἀναι-
ρουμένων· Παύλου συμμύσται τοῦ ἡγιασμένου, τοῦ
μεμαρτυρημένου, ἀξιομακαρίστου, οὗ γένοιτό μοι ὑπὸ

turae. COTEL. τελειωθῆναι,
rectius intellexeris, *martyrium*
subire. Vide sis Suicerum in
voc. τελειώω et τελειώσις.

1. ἐνὶ κλήρῳ] Pro hac Codd.
lectione Edd. ex Interpol. et
Vet. Int. reponunt ἐν κλήρῳ.
Cf. Dan. xii 13, ἀναστήσῃ εἰς τὸν
κλήρόν σου εἰς συντέλειαν ἡμερῶν.
Interp. Armen. ita reddit Pe-
termannus, *et precibus vestris*
fiat mihi, ut semper particeps
Ephesiorum inveniar.

2. τοῖς ἀποστόλοις] τοὺς ἀπο-
στόλους Aldrichius. Praecipue
Johanni et Paulo intelligit Pear-
sonus. Interpolator nomina re-
censet Pauli, Johannis, et Ti-
mothei.

3. συνήνεσαν] Apud Pseudo-
Ignatium non recte legitur συν-
ῆσαν. VOSSIUS.

5. ἡλεημένοι] Ita recte MSS.
nam sequitur ἐστηριγμένοι. Libb.
impr. cum Vossio, ἡλεημένοι.

6. Πάροδός] Ut antea παρο-
δεύσαντας, [§ 9 init.] et in Ep.
ad Rom. versus finem, [§ 9] οὐχ
ὥς παροδεύοντα. Hesych. Πάρο-
δος· διάβασις. Ephesum pete-
bant, qui ex Oriente iter versus
Romam instituebant. Haec non
intellexit Interpolator; itaque
reddidit, παραδοθείς γε ἐγώ, ἀλλὰ
τῶν διὰ Χριστὸν ἀναιρουμένων

[ἐλάχιστος] sensu plane nullo.
In MS. Anglicano παραδοθείς γε
τῶν, et in MS^{ti} margine περιό-
δός ἐστε τῶν. Sed vetus Codex
recte exhibet πάροδος, eamque
vocem Interpres agnoscit. Sen-
sus est, *Vos in Epheso, per quam*
transeunt illi, qui in Oriente
condemnati Romam mittuntur.
PEARSON. Hic locus expli-
candus est ex Act. Apost. xx
16. MARKLAND. Forsitan
Πάρεδροι. TOUP. D. Paulus
ad Cor. I xvi 7, Οὐ θέλω γὰρ
ὑμᾶς ἄρτι ἐν παρόδῳ ἰδεῖν.

ib. εἰς Θεόν] i. e. *pro Deo*.
MARKLAND. *um Gottes*
willen Arndtius, quem in notis
sequitur Hefelius; in ed. vero
tertia versionem refinxit ad
Duesterdieckii mentem, p. 20,
coll. εἰς Χριστόν, Ep. ad Rom.
§ 6, *Eorum, qui ita interfici-*
untur ut ad Deum veniant.
Cum Arndtio stare videtur Ar-
menius, *propter Deum*.

7. Παύλου] Obversabatur ani-
mo Ignatii ad Martyrium pro-
perantis D. Paulus jam coronam
adeptus. Non est quod miremur
nullam fieri mentionem D. Jo-
hannis, qui, plurimum temporis
in Asia commoratus, Ephesi in
pace diem supremum obiit.

ib. συμμύσται] Qui participes

sorte Ephesiorum inveniar Christianorum; qui et Apostolis semper consenserunt, in virtute Jesu Christi.

XII. Novi quis sum, et quibus scribo. Ego condemnatus^f, vos propitiationem habentes; ego ^f *condem-
natus C.C.* sub periculo, vos firmati. Transitus estis eorum qui in Deum interficiuntur: Paulis condiscipuli ^g *genitive
Pauli C.C.* (sanctificati, martyrizati, digne beati), cujus fiat

facti estis Mysteriorum S. Pauli, a Domino immediate revelati, et ad Ephesios praecipue explicati, ut ipse explicat, Ephes. iii 4. Vide Hieronymi Praef. Comm. in istam Epist. Chrysost. in argumento: Ἔστι δὲ νοημάτων με-
στη ἡ ἐπιστολὴ ὑψηλῶν καὶ δογμα-
των—καὶ ὑψηλῶν σφόδρα γέμει
τῶν νοημάτων καὶ ὑπερόγκων—λέ-
γεται δὲ καὶ τὰ βαθύτερα τῶν νοη-
μάτων αὐτοῖς ἐμπιστεύσαι. Inde, opinor, Origenes, Celsum provocans ad sapientiam Pauli ex Epistolis intelligendam, inter reliquas primam nominat Ep. ad Eph. p. 122. [ed. Spencer. lib. iii § 20, tom. i p. 458 ed. Ben.] Paulo post S. Ignatium, S. Polycarpus in Ep. ad Phil. οὔτε ἐγὼ οὔτε ἄλλος ὅμοιος ἐμοὶ δύναται κατακολουθῆσαι τῇ σοφίᾳ τοῦ μακαρίου καὶ ἐνδόξου Παύλου. Μύσται vox frequentissima apud omnes scriptores. Sic alloquitur auditores suos Nazianz. Orat. 34, p. 537, [D. tom. i ed. Morel.] τί τοῦτο ἔπαθον, ὦ φίλοι, καὶ μύσται, καὶ τῆς ἀληθείας συνερασταί; Chrysostom. Hom. 72 et 85 in Matth. ἴσασι οἱ μύσται. [οἱ μεμνημένοι, tom. vii p. 700 ed. Ben.] Erant autem illi μύσται καὶ συμμύσται nulli alii, quam πιστοὶ καὶ fideles omnes, qui admittebantur ad Euchari-
stiam percipiendam; qui pariter

participabant cum S. Paulo Euchari-
stiam, et in mysteriis fidei per ipsum praecipue instituti et eruditi sunt. Unde Veteres Ephesios μύστας signanter dic-
tos putabant. Praeclarus locus est, et ad hanc rem appositissimus, in vetustissima Chrysostomi vita, paulo post mortem ejus scripta, qui consuli et legi meretur. PEARSON. Pauli olim, nunc mei. MARKLAND. Cum S. Paulo initiati mysteriis divini consilii et Christianae veritatis. Cf. Eph. i 9, iii. 3, 4, 9. HEFEL. Vid. Bingham. Antiq. Eccles. I iv 2. Ruchatus, qui interpretatur *les col-
lègues de Paul*, existimat S. Patrem respexisse pastores Ecclesiae Ephesiae. Chevallier. *Who have been instructed in the mysteries of the Gospel with Paul.* Cf. I Cor. iii 9, Θεοῦ συνεργοί, Philipp. iii 17, Συμμητηαί μου.

8. μεμαρτυρημένον.] Int. Vet. sine dubio intellexit cruentam ejus passionem. Sed videtur potius exponendum secundum S. Scripturae loquendi modum. PEARSON.

ib. ἀξιομακαρίστου.] Hanc vocem non agnoscit Armenius.

ib. ὑπὸ τὰ ἔχνη] Cf. D. Pet. I ii 21, ἵνα ἐπακολουθήσῃτε τοῖς ἔχνεσιν αὐτοῦ.

τὰ ἴχνη εὐρεθῆναι, ὅτ' ἂν Θεοῦ ἐπιτύχω, ὃς ἐν πάσῃ ἐπιστολῇ μνημονεύει ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Cultum
publicum
commen-
dat.

II'. Σπουδάζετε οὖν πυκνότερον συνέρχεσθαι εἰς εὐχαριστίαν Θεοῦ καὶ εἰς δόξαν· ὅτ' ἂν γὰρ πυκνῶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ γίνεσθε, καθαιρούνται αἱ δυνάμεις τοῦ 5 Σατανᾶ, καὶ λύεται ὁ ὄλεθρος αὐτοῦ ἐν τῇ ὁμοιοῖα ὑμῶν τῆς πίστεως. Οὐδέν ἐστιν ἄμεινον εἰρήνης, ἐν ᾗ πᾶς πόλεμος καταργεῖται ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων.

I. ἐν πάσῃ ἐπιστολῇ] Hieronymus c. Luciferianos, [§ 8, tom. ii p. 180 ed. Vallars. *omni Pentecoste*] et per omnem *Pentecosten*: non per unamquamque Pentecosten, quasi quotannis in festo Pentecostes, sed per totam, per omnes dies quinquaginta, qui a Paschate ad Pentecosten numerabantur. 'De quibus cavendis in omni epistola sua sollicite monet Apostolus.' Opus Imperf. Hom. 19, 579. Gravis autem controversia est de hac Epistola S. Pauli, an ad Ephesios scripta sit; nam antiquitus legebatur τοῖς ὁδοῦν . . . sine ἐν Ἐφέσῳ, i. e. τοῖς ἀγίοις πᾶσι. MSS. et Marcion scriptam ad Laodiceos putabat, ut aliqui volunt. Missa est per Tychicum, Asianum quidem, Act. xx 4, non Ephesium, ut illa ad Colossenses cum iisdem verbis; et videtur omnino illa ex Laodicea esse haec ad Ephesios, quae numeratur inter Ecclesias Asiae, Apoc. i 11. Scripta est etiam e vinculis Romae. Neque tamen ullibi indicat Apostolus se illos, ad quos scripsit, antea vidisse; neque Presbyteros eorum alloquitur, quos ante triennium moestos relique-

rat, neque fratrem quenquam salutatur, aut de Ephesio quopiam quaerit. Missa est igitur haec Epistola ad Ephesios; ad hos quidem missa, sed scripta tanquam ad Asianos omnes: immo missa est et ad reliquas Asiae Ecclesias, et ad Laodiceos. Monendum igitur duxit Ignatius, quaecunque praeclare de iis, ad quos scripsit dicta sunt, ea omnia ad Ephesios pertinere. PEARSON. Frustra hanc lectionem sollicitat Hammond. Dissert. ii 90. SMITH. Cf. Vindic. ii 118. 'Sic Latini, sic Graeci loquuntur. Ita Cicero, Sanguis per venas in omne corpus diffunditur, i. e. non in omnia corpora, sed, in totum corpus. . . πᾶσα γραφή.' II Tim. iii 16. Vet. Int. *omnis Scriptura*. Th. Bezae, *tota Scriptura*. Cum Pearsono stat Windischmannus, Vindic. Petr. p. 43. Cf. Eurip. Med. 114, πᾶς δόμος ἔρροι. Cum Hammond Credner. *Einleitung*, i 395, Greswell. *Dissertations*, iv 212, Hilgenfeldius, p. 280, quorum sententiae favet profecto illud I Cor. iv 17, καθὼς πανταχοῦ ἐν πάσῃ ἐκκλησίᾳ διδάσκω. Cf. II Thess. iii 17. Contra

mihi sub vestigiis inveniri, quando^h Deo fruar; ^{h quum C.}
qui in omni Epistola memoriam facit vestri in Jesu
Christoⁱ.

XIII. Festinate igitur crebrius convenire in
gratiarum actionem Dei, et in gloriam. Quum
enim crebro in idipsum convenitis, destruuntur
potentiae Satanae^k; et solvitur proditio* ipsius ^{k Sathanae}
in concordia vestrae fidei. Nihil est melius pace; ^{C. C.}
in qua omne bellum evacuatur coelestium et ter-
restrium. ^{* f. perditio.}

vero Hefelius adfert Matt. ii 3, *πάσα ἱεροσόλυμα*, Rom. xi 26, *πᾶς Ἰσραὴλ*. Parum lucis adfert Armenius: *Jam in omnibus Epistolis meis memoriam facio vestrum in Christo Jesu.*

2. *μνημονεύει*] Vos cum lau-
de memorat. Ita tota epistola
Ephesios laudat valde ac semper
commendat, nunquam repre-
hendit Apostolus, ut fuit ab
Hieronymo observatum. VA-
LESIUS. Anonymus quidam,
tom. ii p. 324 libri cui titulus
*History of the first Planting
of the Christian Religion*, a
Georgio Benson olim conscripti,
jubeat nos legere *μνημονεύω*, con-
tra fidem MSS. et sententiae
contextum, uti docet Lardnerus,
Credibility &c. P. ii c. 5.

3. *συνέρχεσθαι*] *συντρέχεσθαι*
Aldrich. *Πυκνότερον* Cf. Ep. ad
Polyc. § 4. *continually* Fragn.
Syr. Cureton. p. 232. *omni
tempore*. Armenius, qui vocem
Θεοῦ non agnoscit.

4. *δόξαν*] Rothius mallet *δο-
χὴν*, pp. 451, 769. Aevi autem
senioris est sensus, *Coena Sa-
cra*; et *δόξαν Θεοῦ* frequentat
Ignatius, uti monet Arndtius.

ib. *ὅτ' ἄν*] Ita Cod. Laur.
quam scribendi rationem, di-

remptis vocibus in Codd. ve-
tustioribus frequentem esse do-
cet Bastius, Comment. Palaeogr.
ad Gregor. de Dialectis, p. 827.
Cod. Casan. *ὅταν*.

ib. *ὅτ' ἄν*—*γίνεσθε*] Hanc
clausulam omisit Armenius.

ib. *πυκνῶς*] Hesych. *πυκνῶς
συνεχῶς, συχνῶς*. Cyrill. *συνεχῶς
πυκνῶς*. Interpol. *συνεχῶς* dixit.
De frequenti seu conferta et
plena synaxi haec intelligenda
esse etiam illud suadet quod de
pace sequitur, quae intelligi so-
lebat contra Schismaticos: ut
Cyprianus de Unitate, 'Ad pa-
cis praemium venire non pos-
sunt, qui pacem Domini dis-
cordiae furore ruperunt.' [p.
112 T. ed. Fell.] PEARSON.

5. *ἐπὶ τὸ αὐτὸ*] Cf. supra § 5.

6. *ἄλθος*] Aliter in Fragn.
Syr. *the power of Satan is de-
stroyed, and his dominion is
dissolved by means of the una-
nimity of your faith.*

7. *Οὐδὲν ἔστιν*] Citantur haec
a Damasceno, S. Parall. i 18,
et ab Antonio, in Melissa, ii 17.
Syrus legisse videtur *πίστεως
καὶ εἰρήνης*.

8. *ἐπουρανίων*] De hoc cap.
satis lucide docuit Arndtius, p.
151, vegetam gravemque Igna-

Fidem et
charita-
tem, ut in
unum coe-
untia, ac-
riter incul-
cat.

ΙΔ'. Ὡν οὐδὲν λανθάνει ὑμᾶς, ἐὰν τελείως εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν ἔχητε τὴν πίστιν, καὶ τὴν ἀγάπην, ἥτις ἐστὶν ἀρχὴ ζωῆς καὶ τέλος· ἀρχὴ μὲν πίστις, τέλος δὲ ἀγάπη· τὰ δὲ δύο ἐν ἐνότητι γενόμενα, Θεοῦ ἐστίν· τὰ δὲ ἄλλα πάντα εἰς καλοκάγαθίαν 5 ἀκόλουθά ἐστιν. Οὐδεὶς πίστιν ἐπαγγελλόμενος ἁμαρτάνει, οὐδὲ ἀγάπην κεκτημένος μισεῖ. “Φα-
“ νερὸν τὸ δένδρον ἀπὸ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ.” οὕτως οἱ ἐπαγγελλόμενοι Χριστιανοὶ εἶναι, δι’ ὧν πράσ-
σουσιν ὀφθήσονται· οὐ γὰρ νῦν ἐπαγγελίας τὸ 10 ἔργον, ἀλλ’ ἐν δυνάμει πίστεως, ἐὰν τις εὗρεθῇ καὶ εἰς τέλος.

Exteriori
professioni
interior

ΙΕ'. Ἀμεινὸν ἐστὶν σιωπᾶν καὶ εἶναι, ἢ λα-
λοῦντα μὴ εἶναι· καλὸν τὸ διδάσκειν, ἐὰν ὁ λέγων

tii orationem ab Interpolatore misere dilatarı atque corrumpi; sed vide, quam inepte quoque ἐπουρανίων in ἀερίων nimis caute mutato, et πνευμάτων adjuncto, inferciat locum Eph. vi 12. Cf. Rothe, *Anfänge*, p. 777. Et profecto si quis longiorem ante oculos habuisset recensionem, talem epitomen, opinor, haudquaquam fecisset, qualem breviori textu exhiberi suspicatur Meierus. DUESTERDIECK.

1. Ὡν οὐδὲν λανθάνει] Cf. Polye. ad Phil. § 12, ‘et nihil vos ‘latet.’ Cave relativum ad ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων restringas. Hujus capituli nil nisi ultimam sententiam οὐ γὰρ—εἰς τέλος. exhibet Int. Syrus. Fragmentum ap. Cureton. 236 exhibet Οὐδὲν λανθάνει—ἀγαπῶ-
μεν αὐτόν.

3. ἥτις ἐστίν] Vet. Int. videtur legisse, αἰτίνες εἰσιν· quod

videtur rectius; aut certe explicare voluisse Graeca, ac si ita scripta fuissent; nam et Interpol. ἥτις retinet. PEARSON.

5. Θεοῦ ἐστίν] Vet. Int. *Deus est*, ac si legisset Θεός: perperam omnino. Non observavit Graecae linguae idiotismum. Interpol. multo melius Θεοῦ ἄνθρωπον ἀποτελεῖ, ad sensum et mentem auctoris explicandum. PEARSON. Θεός Damasceni S. Parall. ii 785 ed. Le Quien, et Armenius.

6. ἀκόλουθὰ ἐστίν.] *Pedisssequia sunt*. TOUP. Vet. Int. *sequenda sunt*, perperam. Non est ἀκολουθητέα, sed ἀκόλουθα. Gloss. ἀκόλουθος, ἐπὶ λόγου ἢ πράξεων, ἀκόλουθον, *congruum*, *consequens*. *Praeter fidem et charitatem reliqua, utpote illis congrua et consentanea*. PEARSON.

XIV. Quorum nullum latet vos : si¹ perfecte^m in Jesum Christum habeatis fidem et charitatem ; quae sunt principium vitae et finis. Principium quidem fides ; finis autem charitas. Haec autem duo, in unitate facta, Deus est : alia autem omnia in bonitate sequendaⁿ sunt. Nullus fidem reprobans peccat, neque charitatem possidens odit. *Manifesta est arbor a fructu ipsius* : sic reprobantes Christiani esse, per quae operantur manifesti erunt. Non enim nunc repromissionis opus, sed in virtute fidei, si quis inveniatur in finem.

XV. Melius est silere et esse, quam loquentem non esse. Bonum docere, si dicens facit. Unus

¹ Quorum nullum latet. Vos si C. C.

^m perfectam C. C. ¹ Tim. i 5.

ⁿ sequa C. C. ¹ Joh. iii 6,

⁹. Matt. xii 33.

ib. οὐδεὶς πίστιν—ὁφθῆσονται.] Haec meram paraphrasin Curetonus arbitratur sententiae subsequentis a Syro excerptae.

ib. πίστιν ἐπαγγελλόμενος] πίστιν ἔχει ἐπαγγελλόμενος Damasc. Parall. et mox pro οὐδὲ, οὐδεὶς, pro Χριστιανοί, Χριστοῦ.

7. ἀμαρτάνει,] ὁφείλει ἀμαρτάνειν Interpol.

10. οὐ γὰρ νῦν ἐπαγγελίας] Hoc est, ni fallor, nos non possumus praestare quod suscepimus, nisi ope fidei, qua in finem usque in sanctitate vitae et bonis operibus praestandis perseveramus. Locutus sane perplexus, et ab Interpol. omnino omissus. SMITH. Hefelius, *Nunc enim professione fidei non omnia adimpleta sunt, sed si quis in virtute fidei inveniatur usque ad finem.* Curetonus, *The work is not of promise unless a man be found in the power of faith even to the end.* νῦν non agnoscunt Syrus

et Armenius. Cf. πίστιν ἐπαγγελλόμενος, supra, l. 6.

11. εὐρεθῇ] Scil. πιστός, quae vox subintelligenda est ex praecedente πίστεως. MARKLAND.

ib. καὶ εἰς τέλος.] In Edd. ante Aldrich. et Hefel. καὶ non legitur.

13. Ἀμεινὸν ἐστίν] Syrus [ap. Cureton. p. 31] omnia praetermisit nisi haec : Ἀμεινὸν ἐστὶν σιωπᾶν καὶ εἶναι [τι] ἢ λαλοῦντα μὴ εἶναι, ἵνα δι' ὧν λαλεῖ πράσῃ, καὶ δι' ὧν σιγᾷ γνώσκῃται. Posteriora haec verba a Syro male cum antecedentibus conjuncta esse, nemo non videt. HEFEL. Armenius legisse videtur εἶναι τι.

ib. σιωπᾶν καὶ εἶναι,] *Esse Christianum sine strepitu verborum.* SMITH. Ita Cod. Laur. Male ex Salvinio Aldrich. σιωπᾶν καὶ μὴ εἶναι. Citantur haec usque ad ἐγγὺς αὐτοῦ ἐστίν, p. 308, l. 7, ab Antiocho, Hom. 22, περὶ Προπερείας.

animi dis-
positio ad-
jungenda.

ποιῇ. Εἰς οὖν διδάσκαλος, ὃς εἶπεν, καὶ ἐγένετο·
καὶ ἃ σιγῶν δὲ πεποίηκεν, ἄξια τοῦ Πατρὸς ἐστίν.
Ὁ λόγον Ἰησοῦ κεκτημένος ἀληθῶς δύναται καὶ
τῆς ἡσυχίας αὐτοῦ ἀκούειν, ἵνα τέλειος ᾖ· ἵνα δι'
ᾧ λαλεῖ πράσση, καὶ δι' ᾧ σιγᾷ γινώσκηται. 5
Οὐδὲν λανθάνει τὸν Κύριον, ἀλλὰ καὶ τὰ κρυπτὰ
ἡμῶν ἐγγὺς αὐτῷ ἐστίν. Πάντα οὖν ποιῶμεν ὡς
αὐτοῦ ἐν ἡμῖν κατοικοῦντος, ἵνα ὦμεν αὐτοῦ ναοί,
καὶ αὐτὸς ᾗ ἐν ἡμῖν Θεὸς ἡμῶν· ὅπερ καὶ ἔστιν,
καὶ φανήσεται πρὸ προσώπου ἡμῶν, ἐξ ᾧ δικαίως 10
ἀγαπῶμεν αὐτόν.

Evangeli-
um non est
pravis doc-

Ις'. Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου. Οἱ οἰκοφθόροι
βασίλειαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν. Εἰ οὖν οἱ

2. ἃ σιγῶν κ. τ. λ.] Expono de Incarnatione Domini, ex § 19, quo loci Mariae Virginis partus appellatur *Mysterium clamoris*, quod in Dei quiete ac silentio perpetratum est. Atque eo modo a Patt. et Intt. accipitur Ps. lxxi 6, *Descendet sicut pluvia in vellus, &c.* CO-TEL. Aliter Smith. et Hefel. quae *Christus, ab omni ostentatione vacuus, perfecit*. Ruchatus vel pueritiam Servatoris nostri et adolescentiam intelligit, vel miracula illa quae nemini narrari jussit Christus. Copulativam καὶ ab Edd. praetermissam exprimunt Int. Vet. et Armenius.

3. Ὁ λόγον κ. τ. λ.] Totam hanc periocham [usque ad σιγᾷ γινώσκηται] eo quod non intellexerit, pro more suo penitus neglexit Interpol. SMITH.

4. ἡσυχίας] Sic infra § 19, ἐν ἡσυχίᾳ Θεοῦ. Ut ibi ἡσυχία opponitur κραυγῇ, ita hic oppo-

nitur λόγῳ, et omnino σιγῇ vel σιωπῇ significat, ut ipse ante nunc σιγᾷ usurpavit. PEARSON.

ib. ἵνα δι' ᾧ] Bunsenii emendatione, ἃ pro δι' ᾧ, non est opus. Διὰ enim cum genitivo rationem, cujus interventu aliquid est vel fit, indicat, ita ut respondeat Latino *secundum*. Cf. Gal. iv 23. MERX.

5. λαλεῖ πράσση.] Ita proculdubio cum Antiocho et libb. impr. legendum pro Codicis scriptura λαλῇ πράσσει. Aldrich. λαλεῖ πράσσει.

ib. καὶ δι' ᾧ σιγᾷ γινώσκηται.] Qui integrum hunc vitae Christianae apicem et perfectionem assecutus est, sive loquitur, sive silet, continuo vitae ipsius tenore se esse Christianum demonstrat. SMITH.

6. τὸν Κύριον.] Christum, (de illo enim tota sectio procedit) qui mox nuncupatur Θεός, ubi, ut saepissime alibi, imitatur

igitur^o Doctor, qui dixit, et factum est: sed et^{o ergo C. C. Ps. xxxiii 9.} quae silens fecit, digna Patre sunt. Qui verbum Jesu possidet, vere potest et silentium ipsius audire, ut perfectus sit: ut per quae loquitur operetur, et per quae silet cognoscatur. Nihil latet Dominum: sed et abscondita nostra prope ipsum sunt. Omnia igitur faciamus, sic^{* f. sicut.} ipso in nobis habitante: ut simus ipsius templa, et ipse^{I Cor. iii 16.} in nobis Deus noster: quomodo et est, et apparebit^{I Johan. iii 2.} ante faciem nostram, ex quibus juste diligimus ipsum.

XVI. Non erretis, fratres mei. Domus corrup-^{I Cor. vi 9. Num. xxv 1-9.}tores regnum Dei non haereditabunt. Si igitur

S. Paulum, I Cor. iii 15. SMITH. Fragmentum ap. Cureton. 236 exhibet sensum hujus loci, Οὐδὲν λαμβάνει—ἀγαπῶμεν αὐτόν.

7. ἐγγὺς αὐτῷ] Lege αὐτοῦ. Et sic Interpol. TOUP. Vossius dederat αὐτοῦ. Cf. Clem. i §§ 21, 27. Antiochus, ἐγγὺς αὐτοῦ εἰσίν.

9. ὅπερ καὶ ἔστιν, κ. τ. λ.] Hoc (nempe, *Deum in nobis esse*) et revera ita se habet, et nobis tanquam ob oculos manifestabitur, ex hoc indicio, si *illum* vere diligamus. SMITH. Armenius legisse tantum videtur, καὶ αὐτὸς ὃ Θεὸς ἡμῶν, εἴπερ δικαίως ἀγαπῶμεν αὐτόν. PETERMAN. Fragm. Syr. *and let us be the temples of God, and He shall be God in us, from which we justly love Him.*

12. Μὴ πλανᾶσθε.] Capp. xvi, xvii in versione Syriaca desunt.

ib. ἀδελφοί] Ita recte Laur. non ἀδελφοί, quod dedit Aldrichius.

ib. Οἱ οἰκοφθόροι] Qui seipsis

mollitie abutuntur, aut illicitis nefandisque concubitibus indulgent; quum sint domus et templa Dei, cujus Spiritus οἰκεῖ in nobis: εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός. I Cor. iii 17. [vi 19.] Vulg. Int. *masculorum concubitores*. SMITH. Hesych. οἰκοφθόρους. μοιχοῦς. Vossius sequitur Int. Vulg. Armenius, *qui amant faccultates*. Vedel. et Holstenius vertunt, *familiarum corruptores*, quo sensu accipit Waterlandus, v p. 108, Oxon. 1823; iii 483, 1843. Cotelerius, *foeminarum corruptores*. Hefelius, *moechos*. Chrysost. de Sacerd. iii 16, οἶκους διέφθειραν καὶ γάμους διέσπασαν. Orac. Sibyll. ii 258, ψεύσται, καὶ κλέπται, δόλοιοι τ' οἰκοφθόροι αἰνοί. Euseb. H. E. i 2, ἀλληλοφθορεῖν. Cf. Hermæ Past. iii 7. Cum Int. Vet. facit Interpol. οἱ τὴν Χριστοῦ ἐκκλησίαν νοθεύειν ἐπιχειροῦντες. Quos, ut videtur, sequens, Hilgenfeldius, parum feliciter exponit, *fatuarum doctrinarum propagatores*,

trinis cor-
rumpen-
dum.

κατὰ σάρκα ταῦτα πράσσοντες ἀπέθανον, πόσῳ
μᾶλλον ἂν [τις] πίστιν Θεοῦ ἐν κακῇ διδασκαλίᾳ
φθείρῃ, ὑπὲρ ἧς Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσταυρώθη; ὁ τοι-
οῦτος, ῥυπαρὸς γενόμενος, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον
χωρήσει, ὁμοίως καὶ ὁ ἀκούων αὐτοῦ.

5

A falsis
doctrinis
cavendum.

ΙΖ'. Διὰ τοῦτο μύρον ἔλαβεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
αὐτοῦ ὁ Κύριος, ἵνα πνέῃ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀφθαρσίαν.
Μὴ ἀλείφεσθε δυσωδίαν τῆς διδασκαλίας τοῦ ἄρ-
χοντος τοῦ αἰῶνος τούτου· μὴ αἰχμαλωτίσῃ ὑμᾶς ἐκ
τοῦ προκειμένου ζῆν. Διὰ τί δὲ οὐ πάντες φρόνιμοι 10
γινόμεθα λαβόντες Θεοῦ γνῶσιν, ὃ ἐστὶν Ἰησοῦς
Χριστός; τί μωρῶς ἀπολλύμεθα, ἀγνοοῦντες τὸ χά-
ρισμα, ὃ πέπομφεν ἀληθῶς ὁ Κύριος;

Crux Chri-
sti scanda-

ΙΗ'. Περίφημα τὸ ἐμὸν πνεῦμα τοῦ σταυροῦ, ὃ

quorum opera Dei domus pes-
sumdetur.

2. ἂν [τις] πίστιν] Int. Vet.
legisse videtur pronomem, quod,
sensu postulante, uncinis inclu-
sum inserui. Pro πίστιν Usser.
aliique mallent ἐκκλησίαν. Ni-
hil autem mutandum, uti vidit
Burtonus ad Bulli Opp. vi 16.

ib. ἐν κακῇ διδασκαλίᾳ] Vide
§ 9. Mox appellatur διδασκαλία
τοῦ ἄρχοντος τοῦ αἰῶνος τούτου,
§ 17. Interpol. sensum misere
pervertit. Haeretici illi, ex S.
Ignatii sententia, longe in pe-
jori statu erunt, quam vita et
turpissimis moribus flagitiosi.
SMITH. Duo fuerunt Ignatii
aetate haeticorum genera, qui
magnum illud pietatis myste-
rium, Deum in carne manife-
statum fuisse, convellere nite-
bantur. Alii, divinam quandam
Servatori nostro naturam attri-
buentes, humanam prorsus ipsi
detraxerunt; Christum puta-

tive tantum inter homines ut
hominem conversatum, passum
ac mortuum fuisse affirmantes;
qua in haeresi fuere Simoniani,
Menandriani, Saturniani, alii-
que, quos propterea omnes δο-
κητάς et φαντασιαστάς posterior
aetas appellavit. Alii contra,
humanam tantum in Domino
Jesu naturam agnoscebant, ut
Cerinthiani et Ebionaei. Utra
haeresis perniciosior fuerit,
haud facile est dictu: poste-
riorem certe dignitati Serva-
toris nostri apertiore contu-
meliam intulisse liquet. BULL.
Judic. Eccl. Cath. i § 1, Opp.
tom. vi p. 17 ed. Burton.

3. ὁ τοιοῦτος—ὁ ἀκούων αὐτοῦ.]
Interpolator prorsus aliter; οὐ
τὴν διδασκαλίαν ὁ ἀθετήσας, λιπαν-
θεὶς καὶ παχυνθεὶς, εἰς γέενναν χω-
ρήσει· ὁμοίως δὲ καὶ πᾶς ἄνθρωπος,
ὃ τὸ διακρίνειν παρὰ Θεοῦ εἰληφῶς,
κολασθήσεται, ἀπείρῳ ποιμένι ἐξα-
κολουθήσας.

qui secundum carnem haec operantur mortui sunt, ¹ Cor. x 8. quanto magis, si quis fidem Dei in mala doctrina corrumpat, pro qua Jesus Christus crucifixus est? Talis, inquinatus factus, in ignem inextinguibilem ibit: similiter et qui audit ipsum.

XVII. Propter hoc unguentem in capite suo ^{Matt. xxvi} recepit Dominus, ut spiret Ecclesiae incorruptio- ^{Joh. xii 7.} nem. Non ungamini foetore doctrinae principis ² Cor. ii ^{14—16.} seculi hujus: non captivet vos ex praesenti unire*. ^{* 1. vivere.} Propter quod autem non omnes prudentes sumus; accipientes Dei cognitionem, qui est Jesus Christus? Quid fatue perdimur; ignorantes charisma^p, ^{p carisma} quod vere misit Dominus? ^{C. C.}

XVIII. Peripsima meus spiritus Crucis; quae ^{1. Peripse-} ^{ma.}

5. ὁ ἀκούων] Articulum, ab Edd. omissum, e Cod. Laur. restitui. Suffragatur Cod. Casanatensis.

6. Διὰ τοῦτο μύρον] Citantur haec ad τοῦ αἰῶνος τούτου. 1. 9, ab Antiocho, Hom. i, περὶ Πίστεως.

7. αὐτοῦ] Hefel. et Dresselius αὐτοῦ. At recentioris Graecitatis proprium esse αὐτοῦ, &c., ubi e regulis Grammaticorum αὐτοῦ vel ἐαυτοῦ cum suis casibus scribendum erat, monet Fieldius, adnot. in Chrysost. Hom. ii in S. Matt.

ib. ἵνα πνέη] ἵνα ἡ ἐκκλησία πνέη τὴν ἀφθαρσίαν Interpolator, qui post ἀφθαρσίαν infercit verba Cant. Cantic. i 3, 4.

8. δυσωδίαν] Eusebius, H. E. i 2, τῆς παρὰ τούτοις νομοθεσίας βωμμένης, καὶ πνοῆς δικῆν εὐώδους εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους διαδιδόμενης. Vide infra, Ep. ad Magn. § 10.

9. αἰχμαλωτίσῃ] Armenius,

ne segreget vos a promissa vita. Cf. Ep. ad Philad. § 2, et II Tim. iii 6, αἰχμαλωτεύοντες τὰ γυναικάρια.

ib. ἐκ τοῦ προκειμένου] In Vet. Int. scribendum videtur, ex praesenti vivere. VOSSIIUS. Recte Hefel. a proposita vita. De Cod. Caiensis lectione hoc tantum pro certo affirmare ausim, non esse unionem, quod transcriptio recentior exhibet. Hilgenfeldius conferre jubet Joseph. Antiq. Prooem. § 3, γέρας εὐδαιμονίας πρόκειται παρὰ Θεοῦ, et Soph. Antig. 95, φόνον πρόκειται δημόλευστον.

12. τὸ χάρισμα,] Die Gnaden-gabe, d. i. die Menschwerdung und den wahren Erlösungstod verkennend. DENZINGER.

14. Περίφημα] Vitam meam dabo, tanquam victimam piacularem, pro doctrina crucis. SMITH. Apud Interpol. his verbis incipit haec sectio: Ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ τοῖς μὲν ἀπί-

lum. Ejus
nativitas et
baptismus.

ἐστὶν σκάνδαλον τοῖς ἀπιστοῦσιν, ἡμῖν δὲ σωτηρία
καὶ ζωὴ αἰώνιος. Ποῦ σοφός; ποῦ συζητητής; ποῦ
καύχησης τῶν λεγομένων συνετῶν; Ὁ γὰρ Θεὸς
ἡμῶν Ἰησοῦς ὁ Χριστὸς ἐκυφορήθη ὑπὸ Μαρίας,
κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, ἐκ σπέρματος μὲν Δαβὶδ, 5
Πνεύματος δὲ Ἀγίου· ὃς ἐγεννήθη, καὶ ἐβαπτίσθη,
ἵνα τῷ πάθει τὸ ὕδωρ καθάρισθῃ.

Tria mys-
teria quae

ΙΘ'. Καὶ ἔλαθεν τὸν ἄρχοντα τοῦ αἰῶνος τούτου

στοις σκάνδαλόν ἐστι. Vide § 8. Bunsenius, *die drei ächten Briefe* &c., p. 91, haud invitus substituere Οὐκ ἄξιον τὸ ἐμὸν πάθημα τοῦ σταυροῦ, in libro inscripto Hippolytus ii 14, Cf. iv p. xv, pro Περιψήμα rescribit προσκύνημα, morem gerens Syro, *Adorat (incurvat se) spiritus meus crucem hanc, et Armenio, Adorat (terram osculatur) crucem.* Uhlhorn. p. 46, *Mein Geist ist Staub vor dem Kreuze.* In Fragm. Syro p. 250 Curetonus, *My spirit boweth down to Thy cross.* Modo plane alio, nec tamen sensu meliore, hanc vocem περιψήμα interpretatus est Syrus, supra § 8.

ib. τοῦ σταυροῦ, ὃ ἐστίν] Vide supra p. 282 l. 3. Cf. S. Marc. xv 16, τῆς αὐλῆς ὃ ἐστὶ πραιτώριον. Gal. iii 16, τῷ σπέρματι σου, ὃς ἐστὶ Χριστός.

1. ἡμῖν] Syrum ὑμῖν legisse monet Curetonus. Fragmentum autem inter Excerpta, p. 250, lectionem Cod. Med. sequitur.

2. Ποῦ σοφός;] Omittitur ποῦ γραμματεὺς; nisi pro illis reposuerit S. Ignatius ποῦ καύχησης τῶν λεγομένων συνετῶν; Interpol. habet δυνατῶν, quod non intellexit suus Interp. qui reddit, ubi exsultatio dictorum? omitta

altera voce. SMITH. Haec et sequentia usque ad καθάρισθῃ, non agnoscit Int. Syrus. E Timotheo autem Alex. Curetonus p. 243 hunc locum exhibet usque ad ἐπράχθη. p. 316 l. 1.

ib. ποῦ καύχησης κ. τ. λ.] Totum hunc locum, prout hic legitur, citat Theodoretus, Dial. i. VOSSIUS.

3. Ὁ γὰρ Θεός] Locus hic, usque ad finem sectionis sequentis, exstat in Cod. 950 Bibliothecae Reg. Paris. fol. 165. Codex Chartaceus est, saeculi forsitan xv. Lectionis varietatem notavi. Verba Ὁ γὰρ Θεός — Ἀγίου omissa vult Langius, *Beytrage*, ii 143, 'quibus abjectis,' monet Duesterdieckius, 'relativum pro nomen' ὃς ἐγεννήθη quo referretur non 'amplius foret.'

4. ὑπὸ Μαρίας,] ὑπὸ Μαρίας τῆς παρθένου Cod. Paris.

5. κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ,] Phrasis Paulina, Col. i 25, i Tim. i 4, ubi vulgo legitur οἰκοδομίαν Θεοῦ minus recte, ut opinor. Beza testatur, in multis vetustis Codd. legi οἰκονομίαν. Οἰκοδομία autem in N. T. nunquam legitur, sed οἰκοδομή alibi autem occurrit οἰκοδομία. Haec vox de Incarnatione Christi saepe usur-

est scandalum non credentibus, nobis autem salus et vita aeterna. *Ubi sapiens, ubi conquisitor, ubi gloriatio dictorum sapientum?* Deus enim noster Jesus Christus conceptus est ex Maria, secundum dispensationem Dei, ex semine quidem David, Spiritu autem Sancto; qui natus est, et baptizatus est, ut passione aquam purificaret.

XIX. Et latuit principem saeculi hujus virgi-

Johan. xiv
30.
1 Cor. ii 7.

pata, sed ab haereticis saepe etiam usurpatur, ut distinguerent Salvatorem superiorem, ab eo qui erat *dispositionis*, i. e. *οικονομίας*. Iren. 280 A, [III x 4, p. 186 ed. Mass.] et alibi saepius. [e. g. ib. xi 3, p. 189, I vi 1, p. 28.] Reliquis postea Patribus eo sensu familiaris fuit: Orig. in Jo. 142 A, [ed. Huet. tom. vi § 35, Opp. iv. p. 152 ed. Ben.] PEARSON. Apud Scriptores Ecclesiasticos plerosque, quae de Christi humanitate dicuntur ad *οικονομίαν* pertinent; quae vero de Divinitate referuntur ad *Θεολογίαν*. Vide not. in Ep. ad Smyrn. § 1 init. et Vales. ad Euseb. H. E. i 1. De hac voce consulendus omnino est Suicerus.

7. *ἵνα τῷ πάθει*] *that He might purify the passible waters*. Cureton. p. 244. Arndtius confert Chrysost. Hom. xvi ad Hebr. τὸ γὰρ βάπτισμα αὐτοῦ τοῦ πάθους ἐστὶ σύμβολον. tom. xii p. 159 ed. Ben. et Rom. vi 3.

ib. τὸ ὕδωρ καθάρισιν.] Similia sunt quae habet prima oratio in Administratione Paedobaptismi juxta usum Ecclesiae nostrae Anglicanae, 'Omnipotens et aeternae Deus! qui per 'Baptismum praedilecti Filii 'Tui Jesu Christi in Jordane

'flumine, aquam ad mysticam 'peccati ablutionem sanctificasti,' &c. Theodoret. Dial. i, indeque Catena in S. Luc. iii 21, *ἵνα τὸ θνητὸν ἡμῶν καθαρισθῇ*, quae lectio, ut conjicit Cotelier. exorta est e suspicione minus commode dici *παθὺς* de Baptismo. Armenium quoque τῷ πάθει omisisse censet Petermannus: *ut purgaret aquae corruptionem*. Aliter prorsus Interpol. *ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Ἰωαννοῦ, ἵνα πιστοποιήσῃται τὴν διάταξιν τὴν ἐγγχειρισθείσαν τῷ Προφῆτῃ*. Cf. Tertull. c. Jud. § 8, 'Baptizato Christo, id est, sanctificante aquas in suo baptis-
'mate, omnis plenitudo spiritalium retro charismatum in 'Christo cesserunt.'

8. *καὶ ἔλαθεν*] Integrum locum ita citavit Andreas Hierosol. Cretensium Archiepiscopus, in Nativitatem B. Virginis Hom. ii, quae inter Codd. Graecos MSS. Oxon. Academiae Bibliothecae publicae a D. Hen. Savilio donatos, habetur. 'Ὡς φησὶ πον ἅγιος ἀνὴρ, Ἰγνάτιος ὄνομα αὐτῷ: 'Καὶ ἔλαθε τὸν ἀρχοντα τοῦ αἰῶνος τούτου ἢ παρθενία Μαρίας, 'καὶ ὁ τόκος αὐτῆς, ὁμοίως καὶ ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ: τρία μυστήρια φρικτά, ἅτινα ἐν ἡσυχίᾳ 'Θεοῦ ἐπράχθη.' USSER. Le-

latuerunt
Diabolium;
virginitas

ἡ παρθενία Μαρίας, καὶ ὁ τοκετὸς αὐτῆς, ὁμοίως καὶ
ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου· τρία μυστήρια κραυγῆς, ἅτινα

gitur hic locus, καὶ ἔλαθε—
ἐπράχθη, ap. Euseb. ad Ste-
phanum, Quaest. i, a Maio edi-
tum in Scriptorum Vet. Nov.
Collect. tom. i p. 2; ibique etiam,
pro ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου, habe-
mus ὁ θ. τοῦ Χριστοῦ. Cf. Am-
bros. in S. Luc. i 27, tom. i
1282 ed. Ben. 'Non mediocris
' quoque causa est ut virginitas
' Mariae falleret principem mun-
' di, qui quum desponsatam viro
' cerneret, partum non potuit
' habere suspectum.' De igno-
rantia Diaboli in rebus ad Chri-
stum adtinentibus disseruerunt
Halloix. in Vitis et Docum.
Illustr. Eccles. Orient. Scrip-
torum, Saec. i, tom. i p. 450;
Hammond. c. Blondell. Diss. ii
§ 17; et Ittigius in Sel. Capit.
Hist. Eccl. Saec. i p. 390, et
Saec. ii p. 123. Int. Syr. ap.
Cureton. p. 229, *There was
concealed from*; inter Excerpt.
pp. 244, 250, *There deceived*.

ib. τὸν ἀρχοντα τοῦ αἰῶνος]
Citantur verba Ignatii ab Ori-
gene, Hom. 6 in Lucam; [tom.
iii p. 938 ed. Ben.] a Basilio,
Hom. 25 de S. Christi nati-
vitate; [tom. ii p. 598 ed.
Ben.] Hieronymo, ad Matthaei
cap. i; [tom. vii p. 12 ed.
Vallars.] Jovio Monacho, ἐν
οἰκονομικῇ πραγματείᾳ, vii 31;
apud Photium, Biblioth. Cod.
222. Res vero ipsa quam Ig-
natius exprimit, passim apud
sanctos Patres invenitur. Ba-
siliius et Hieronymus Ignatium
non ex Ignatio laudant, sed ex
Origene; arbitratique sunt ista
quae Origenes Ignatianis de

suo subjungit, *latuit propter
Joseph, &c Ignatii quoque
esse: 'Quare non de simplici
' virgine, sed de desponsata
' concipitur? Primum, ut per
' generationem Joseph origo
' Mariae monstraretur. Secun-
' do, ne lapidaretur a Judaeis
' ut adultera. Tertio, ut in
' Aegyptum fugiens haberet so-
' latium mariti. Martyr Igna-
' tius etiam quartam addidit
' caussam, cur a desponsata
' conceptus sit: ut partus, in-
' quiens, ejus celaretur Dia-
' bolo; dum eum putat non de
' virgine, sed de uxore genera-
' tum.'* COTEL.

I. Μαρίας,] Cod. Paris. Μα-
ρίας τῆς δὲ παρθένου καὶ Θεο-
τόκου.

ib. καὶ ὁ τοκετὸς] *Partus B.
Virginis in stabulo. Cure-
tonus, p. 229, and the birth of
our Lord, and the three myste-
ries of the shout, omissis scilicet
verbis αὐτῆς, ὁμοίως καὶ ὁ θάνατος
τοῦ Κυρίου. Pressius ad lectio-
nem Cod. Med. inter Excerpta,
pp. 244, 250, and her child-
birth, and in the same manner
also the death of our Lord.*

ib. καὶ ὁ θάνατος] In Syr.
Cod. a, quem Cureton. in prima
edit, 1845, ducem habuit, de-
sunt haec; in Syr. Cod. γ au-
tem, posterius detecto, leguntur.
Corp. Ignat. p. 285. Satanam
latere non potuit Dominum
mortuum esse, quum ipse Ju-
dam ad prodicionem impulerit,
ipseque Dominum perdere stu-
duerit. Sed Ignatius non de
nativitate et morte Christi lo-

nitas Mariae, et partus ipsius; similiter et mors Domini. Tria mysteria^a clamoris; quae in silentio^a *mysteria* C.C.

quitur jam in terris peracta, sed de nativitate et morte ἀ ἐν ἡσυχία ἐπράχθη, i. e. de mysteriis, quae in divino consilio ante saecula decreta et constituta, postea vero mundo annuntiata sunt per stellam et per omnes res gestas inde consecutas. Apparitione stellae illa mysteria seu decreta Dei manifestari coeperunt. (ἀρχὴν ἐλάμβανεν κ. τ. λ.) Cf. Uhlhorn. in Niedneri *Zeitschrift für die Histor. Theologie*, 1851, p. 48. Locum nostrum a suspitione Gnosticismi contra Baurium defendit Uhlhornius, p. 300 sq. HE-FELIUS.

2. μυστήρια κραυγῆς,] Eleganter hic latere in adjecto ἀντίθεσιν Maestraeus annotat. Quotquot enim de mysteriis mentionem fecerunt, in illis arcanum. Et tamen haec tria fidei documenta *mysteria clamoris* esse dicit Ignatius, i. e. digna quae omnibus denuncientur, aut jam reipsa propalata sint atque denunciata. Vid. Rom. xvi 25, 26. USSER. Vairlenius parum feliciter clamorem illum intelligit quem edidit Christus jam emittens spiritum in cruce, quo Dominus significavit jam per fidem Evangelicam omnibus revelanda quae certa dispensatione ante clausa et occulta erant etiam daemonibus. Audire pretium est auctorem Disquisitionis peculiaris de mysterio Silentii et Clamoris ad locum Ignatii cum oraculis Apostoli, Rom. xvi 25, Col. i 25, collatum, Goettingae, an. 1738,

editae. ‘Ἡσυχία Θεοῦ opponitur τῇ κραυγῇ, quemadmodum Ep. ad Magn. [§ 8] σιγὴν opponit τῷ λόγῳ. Quum igitur Ignatius in hoc ipso loco mysteria illa, quae in silentio Dei patrata sunt, dilucide adplicit ad factum aliquod insigne quod in tempore manifestatum, nempe ad Θεὸν ἀνθρωπίνως φανερούμενον, quis hic non facili negotio oppositionem aeternitatis, quae per silentium indicatur, etiam vel sine ullo respectu ad peculiare quasdam sui temporis haereses animadvertet? Importuna itaque videtur eruditio Patri Apostolico, qui nec eruditione, nec ingenio, nec eloquentia gentili valuit, sed stylo simplici atque plebeio grandem animi pietatem professus est, subtilissima ad fingere philosophemata, quasi de longe petita et abstrusissima Haereticorum dogmatum expositione vel refutatione hic cogitasset.’ Hefelius, *toti mundo annuntiata* (e. g. ab Angelis in nocte sanctissima): seu, *toti mundo annuntianda*: seu, *propter quae vociferantur Satanas et mundus*. Primam explicandi rationem, modo sincera sit Cod. scriptura, recipit Curetonus. In versione Syriaca commemorata quidem habes tria mysteria, non singillatim enumerata. Mihi quidem praestare videtur Usserii interpretatio prior. Bunsenius refingit; τρία μυστήρια ἐναργῆ. ἄτινα ἐν ἡσυχίᾳ Θεοῦ ἐκπράχθη τῷ ἀστέρι.

Mariae,
ejus partus,
et mors
Domini.
Quomodo
per astrum
coeleste
mundo re-
velatus sit.

ἐν ἡσυχίᾳ Θεοῦ ἐπράχθη. Πῶς οὖν ἐφανερώθη τοῖς αἰῶσιν; Ἀστὴρ ἐν οὐρανῷ ἔλαμψεν ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀστέρας, καὶ τὸ φῶς αὐτοῦ ἀνεκκάλητον ἦν, καὶ ξενισμὸν παρείχεν ἡ καινότης αὐτοῦ. Τὰ δὲ λοιπὰ πάντα ἄστρα, ἅμα ἡλίῳ καὶ σελήνῃ, χορὸς ἐγένετο 5 τῷ ἀστέρι· αὐτὸς δὲ ἦν ὑπερβάλλων τὸ φῶς αὐτοῦ ὑπὲρ πάντα. Ταραχή τε ἦν, πόθεν ἡ καινότης ἡ ἀνόμοιος αὐτοῖς· ὅθεν ἐλύετο πᾶσα μαγεία, καὶ πᾶς δεσμὸς ἡφανίζετο κακίας, ἄγνοια καθηρεῖτο, παλαιὰ

1. ἐν ἡσυχίᾳ Θεοῦ] De Divina ἡσυχίᾳ Dionysius, cap. xi lib. de Divinis Nominibus. Lege Rom. xvi 25. [Eph. iii 9.] COTEL. Interpol. Θεοῦ omittit. Cf. Pearson, ad § 15.

ib. Πῶς οὖν——ἀνόμοιος αὐτοῖς] Haec desunt apud Syrum, qui τῷ ἀστέρι, vel, ut cl. Curetono verisimilius videtur, ἀπὸ τοῦ ἀστέρος, cum Θεοῦ ἐπράχθη conjunxit.

ib. ἐφανερώθη] 'Potest,' inquit Hieronymus enarrans textum Eph. iii 9, 'mysterium a saeculis absconditum et aliter intelligi, quod ipsa illud saecula ignoraverint, hoc est, omnes spirituales et rationabiles creaturae, quae in saeculis fuerunt. Saeculum quippe frequenter pro his quae in saeculo versantur accipitur.' &c. Idem sub finem Comm. in Zachariam legatur. In operibus Gregorii Thaum. Serm. i in Annunciationem Deiparae; μεμάθηκας, ὃ παρθένε, ἀ μέχρι τοῦ νῦν κεκρυμμένα καὶ τοῖς ἀγγέλοις ἐτύγχανον' et Serm. iii. Vide nos supra: ἦν γὰρ προπεσέσθαι, τὸν πρεσβύτατον τῶν αἰώνων, καὶ πρῶτον τῶν ἀρχαγγέλων, ἀνθρώποις μέλλοντα συνομιλεῖν, &c.

COTEL. Hornemannus vertit, Quomodo igitur et antecedentis et futuri aevi hominibus manifestatus est partus Mariae?

2. Ἀστὴρ κ. τ. λ.] Omnia fere eadem tanguntur illo uno Clementis Alex. loco in Excerptis. Διὰ τοῦτο ἀνέτειλε ξένος ἀστὴρ καὶ καινὸς καταλύων τὴν παλαιὰν ἀστροθεσίαν, καινῷ φωτὶ οὐ κοσμικῶς λαμπόμενος. Quae verba a quocunque dicta videantur, ad hunc ipsum Ignatii locum respicere quis dubitet, sive ξενισμὸν, sive καινότητα, sive κατάλυσιν spectet? PEARSON. Vindic. ii 127.

ib. ἔλαμψεν ὑπὲρ πάντας] Cf. responsionem Magorum Herodi datam in Protevangelio Jacobi, § 21, Εἶδομεν ἀστέρα παμμεγέθη, λάμψαντα ἐν τοῖς ἄστροις τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀμβλύνοντα τοὺς ἄλλους ἀστέρας ὥστε μὴ φαίνεσθαι αὐτούς. Fabricii Cod. Apocr. N. T. i p. 115 Russel. exhibet ἔλαμψεν ex Aldrichio. Sed Cod. Med. habet ἔλαμψεν ut in caeteris edd.: sic etiam Cod. Paris.

4. ξενισμὸν] novitatem vertit Krausius apud Diog. Laert. ii 94, p. 140. Cf. D. Petr. Ep. I iv 4, ἐν ᾧ ξενίζονται, atque ibid. 12, μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν

Dei operata sunt. Qualiter igitur manifestatus est saeculis? Astrum in coelo resplenduit super omnia astra, et lumen ipsius ineffabile erat: et stuporem tribuit novitas ipsius. Reliqua vero omnia astra, simul cum sole et luna, chorus facta sunt illi astro: ipsum autem erat superferens lumen ipsius super omnia. Turbatio autem erat, unde novitas, quae dissimilis ipsis: ex qua solvebatur omnis magia^r, et omne vinculum disparuit malitiae, ignorantia omnis ablata est, vetus regnum

Matt. ii.

^r *magica*

C. C.

1 Joh. iii 8.

Luc. x 18.

πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινόμενη.

ib. τὰ δὲ λοιπὰ—σελήνη,] Haec propter rhetoricam amplificationem nonnulli reprehenderunt, non recogitantes S. Martyrem hic respexisse somnium illud Iosephi, qui typus Christi fuerat, Gen. xxxvii 9. WINDISCHMANNUS, Vindic. Petrin. p. 98.

5. χορὸς ἐγένετο] Ita Cod. Paris. atque ita legebat Int. Vet. Aldrichius χορὸς; mihi autem Cod. Med. insipienti visus est librarius lituram fecisse dum literas χ et ο neceret, eamque lituram fraudi Salvinio fuisse.

6. αὐτὸς—ἀνόμιος αὐτοῖς] Haec verba Syrus non agnoscit.

7. Ταπαχή τε] Int. Vet. vide-
tur legisse Ταπαχή δέ.

8. ἐλύετο] Dissolutio magicarum praestigiarum per illud tempus testes nacta est illustres; Tertullian. de Idol. § 9; Origen. c. Celsum, i [§ 60, tom. i p. 374 ed. Ben.]; Basil. Hom. xxv [falso adscript. Edd. Ben. ii 581, 602.]; Gregor. Naz. Arcan. 5to Carmine, [tom.

ii p. 168 ed. Morel.]; Theophilum Alex. Epist. Paschali 2 [p. 105 ed. Sichard.]; Hieronymum in Esaiæ cap. xix [iv p. 209 ed. Vallars.]; Augustin. de Temp. Serm. 31 [201 ed. Ben.]; &c. COTEL. Addas Athanas. de Incarnatione, §§ 46-48, i pp. 37-90 ed. Ben. *μαγεία* cum Cod. MSto habent Vossius, Cotel. Aldrich. Russel. *μαγία* Usser. Vedel. et sic in Cod. Paris. Apud Interpol. "Ἐνθεν ἐμωραίνετο σοφία κοσμηκή, γοητρία ὕβρις ἦν, καὶ γέλως ἡ μαγία. Conf. Sap. Salom. xvii 7, Μαγικῆς δὲ ἐμπαίγματα κατέκειτο τέχνης. et vide Hammond. Hom. iv. Opp. iv p. 584.

ib. πᾶσα] Hanc vocem non agnoscit Syrus. *And here, at the manifestation of the Son, magic began to be destroyed, and all bonds were loosed, and the antient kingdom; and the error of evil was destroyed.* Ut ad contextus Syriaci ordinem melius accommodentur Graeca, ita transponit Curetonus, p. 35, ἡφανίζετο μαγεία, καὶ πᾶς δεσμὸς ἐλύετο, καὶ παλαιὰ βασιλεία καθήρειτο [καὶ] κακίας ἀγνοία διεφθείρετο.

βασιλεία διεφθείρετο, Θεοῦ ἀνθρωπίνως φανερού-
 μένου εἰς καινότητα αἰδίου ζωῆς. Ἀρχὴν δὲ ἐλάμ-
 βανεν τὸ παρὰ Θεῷ ἀπηρτισμένον. Ἐνθεν τὰ
 πάντα συνεκινεῖτο, διὰ τὸ μελετᾶσθαι θανάτου κα-
 τάλυσιν.

5

Promittit
 se aliam ad
 illos exara-
 turum epi-
 stolam; speratque
 in unitate
 fidei, Eu-
 charistiae,
 et regimi-
 nis episco-
 palis per-
 mansuros.

Κ'. Ἐάν με καταξιώσῃ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῇ
 προσευχῇ ὑμῶν, καὶ θέλημα ἦ, ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλι-
 δίῳ, ὃ μέλλω γράφειν ὑμῖν, προσδηλώσω ὑμῖν ἥς
 ἡρξάμην οἰκονομίας εἰς τὸν καὶνὸν ἄνθρωπον Ἰησοῦν
 Χριστὸν, ἐν τῇ αὐτοῦ πίστει καὶ ἐν τῇ αὐτοῦ ἀγάπῃ, 10
 ἐν πάθει αὐτοῦ καὶ ἀναστάσει· μάλιστα ἐὰν ὁ Κύριός
 μοι ἀποκαλύψῃ ὅτι οἱ κατ' ἄνδρα κοινῇ πάντες ἐν

1. ἀνθρωπίνως κ.τ.λ.] Interpol.
 Θεοῦ ὡς ἀνθρώπου φαινομένου, καὶ
 ἀνθρώπου ὡς Θεοῦ ἐνεργούντος.
 Syrus legisse videtur, τοῦ Υἱοῦ
 φανερούμενου.

2. εἰς καινότητα—ζωῆς.] Arnd-
 tius, zur Erneuerung des ewigen
 Lebens. Armenius, ad vitam
 novam aeternitatis. Syrus haec
 verba praetermittit. Inter Ex-
 cept. Var. ap. Cureton. p. 249,
 for the renewal of life without
 end.

ib. Ἀρχὴν δὲ ἐλάμβανεν] Sen-
 sus mihi videtur esse ejusmodi:
 Christus, ab initio incarnationis
 et in isthoc momento, huma-
 nam naturam divina operatione
 perfectam assumpsit: vel, Dis-
 pensatio illa de Christo nasci-
 turo tum revera initium in ter-
 ris habuit, quae in mente Divina
 ab saeculis aeternis exstabat, et
 apud Deum perficiebatur. Alter
 Interpres ἀρχὴν reddit principa-
 tum, caetera pervertens, quasi
 hoc voluisset S. Ignatius, Chri-
 stum a Deo Patre, summam

tum in caelo tum in terris po-
 testatem morte sua adeptum
 fuisse. SMITH. Vairlenius et
 Cotel. Principatum vero acce-
 pit. Quorum illius explicatio
 haec est: 'per id quod omni-
 bus partibus absolutum est,
 'significare mihi videtur Christi
 'humanitatem, sive hominem
 'Dominicum, quo nihil unquam
 'absolutius aut perfectius fuit
 'in natura humana.'

4. συνεκινεῖτο,] h. e. in regno
 Satanae, eo quod mali spiritus
 sibi metuere inceperint; quod
 jam Christus, carne assumpta,
 mortem ipsam vel moriendo
 dissolvere esset propositurus.
 SMITH. Cod. Paris. πάντα
 ἐκινεῖτο.

ib. κατάλυσιν] Hic desinit
 Versio Syriaca, a qua, ut clare,
 apparet, quaelibet formula, qui-
 bus alias Epistolae concludi
 solent, abest. Nec mirum.
 Monachus enim ille non inte-
 gras Ignatii Epistolas in lin-
 guam Syriacam transvertere,

corruptum est ; Deo humanitus apparente, in Heb. ii 14.
novitatem vitae aeternae. Principium autem as-
sumpsit, quod apud Deum perfectum. Inde omnia Heb. xii 26.
commota erant, propter meditari mortis disso- 1 Cor. xv
lutionem. 26.

XX. Si me dignificet Jesus Christus in oratione
vestra, et voluntas sit ; in secundo libello, quem
scripturus sum vobis, manifestabo vobis quam
inceperam dispensationem in novum hominem
Jesum Christum, in ipsius fide et in ipsius ^{s s desunt in}
dilectione, in passione ipsius et resurrectione ; ^{ipsius C. C.}
maxime, si Dominus revelet mihi : quoniam qui 1 Cor. xiv
30, 31.

sed ea tantum exscribere vo-
luit, quae ipsi praecipue notatu
digna videbantur. HEFELIUS.
Curetonus inverso ordine haec
reddidit : *From hence all things
were moved together, and the
destruction of death was de-
vised, and there was the com-
mencement of that which is
perfected in God.*

7. θέλημα] Absolute positum,
sicut in Ep. ad Smyrn. § 11,
ubi alia exempla notavi.

ib. ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ.]
Epistolam alteram sive libellum
ad Ephesios ampliori verborum
contextura scribere in animo
habuit ; nempe de Christi in-
carnatione, caeterisque rebus
ad ipsius vitam ac mortem
spectantibus. Vide Vind. Ign.
ii 136. SMITH. Suidas, Βι-
βλίον Ἡ' Ἐπιστολῇ. Cf. Herod.
v 14, διδοὶ τὸ βιβλίον τῷ Μεγα-
βάσῃ. Euseb. iv. 26, τὸ πρὸς
Ἀντωνίνον βιβλίδιον, de Melitonis
Apologia. Interpol. hanc S.
Patris promissionem prorsus
omisit.

8. προσδηλώσω] Hefelius in

Ed. quarta correctionem Noltii
admisit, προδηλώσω.

9. οἰκονομίας] Salvin. ad oram
exemplaris Aldrich. conj. οἰκο-
νομίαν. Sed nihil mutandum.

ib. εἰς τὸν καινὸν ἄνθρωπον]
h. e. περὶ τοῦ καινοῦ ἀνθρώπου,
sive de Christo facto homine,
quatenus ista dispensatio ad
passionem et resurrectionem
ipsius refertur. SMITH. De
Incarnatione Arndtius quoque
intelligere videtur ; conferri
enim jubet Smyrn. § 4, τέλειος
ἄνθρωπος. Aliter Hefelius, *Scri-
bam vobis quomodo Christus
spiritualiter formetur in vobis.*

12. ὅτι οἱ κατ' ἄνδρα κοινῇ] Ex
Int. Vet. adparet hunc locum
non esse integrum. Commode
itaque opem ferunt veteres Pa-
tres a quibus haec verba citan-
tur : nimirum Theodoreto, Dial.
i. et Gelasio, de Duabus Natu-
ris. Sic ex iis lege ; κοινῇ οὖν
πάντες ἐν χάριτι ἐξ ὀνόματος συν-
έρχασθε ἐν μιᾷ πίστει, καὶ ἐν Ἰη-
σοῦ Χριστῷ τῷ κατὰ σάρκα &c.
Illud quod sequitur retineo ;
quoniam et ita Vetus habuerit

χάριτι ἐξ ὀνόματος συνέρχεσθε ἐν μιᾷ πίστει, καὶ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ κατὰ σάρκα ἐκ γένους Δαβὶδ, τῷ νιῷ ἀνθρώπου, καὶ νιῷ Θεοῦ, εἰς τὸ ὑπακούειν ὑμᾶς τῷ ἐπισκόπῳ καὶ τῷ πρεσβυτερίῳ ἀπερισπάστῳ διανοίᾳ, ἕνα ἄρτον κλώντες, ὅς ἐστιν φάρμακον ἀθανασίας, ἀντίδοτος τοῦ μὴ ἀποθανεῖν ἀλλὰ ζῆν ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ διὰ παντός.

Ad memoriam sui et preces adhortatur, Deoque Ephesios commendat.

ΚΑ'. Ἀντίψυχον ὑμῶν ἐγὼ, καὶ ὃν ἐπέμψατε εἰς Θεοῦ τιμὴν εἰς Σμύρναν· ὅθεν καὶ γράφω ὑμῖν, εὐχαριστῶν τῷ Κυρίῳ, ἀγαπῶν Πολύκαρπον ὡς καὶ ὑμᾶς. Μνημονεύετε μου, ὡς καὶ ὑμῶν Ἰησοῦς

Versio. Quanquam iidem illi Patres hoc modo citarint, τῷ νιῷ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ. VOSIUS. Particula ὅτι videtur determinare sensum verbi συνέρχεσθε ad tempus praesens modi indicativi, ut Vet. Int. reddit, et non ad imperativum, ut habet Gelasius; ac si a suo codice plane abfuisse τὸ ὅτι, quod non agnoscit Interpolator. Rationem enim reddit S. Ignatius propositi illius, quod in se suscepit, *Hoc ideo faciam, ὅτι, quoniam vos &c.* SMITH. Hefelius, *Scribam vobis, praesertim si Deo favente nuntius mihi contigerit, vos perseverare in unitate cum episcopo.* In hoc loco interpungendo Hefel. et Dresselium secutus sum. Colon post ἀποκαλύψῃ positum ansam dedit Bunsenio insimulandi Ignatium, tanquam novam quandam revelationem a se expectatam fuisse dolose profiteretur. Wocherus post ἀποκαλύψῃ incidit, et apodosin ad init. § 21 quaerit. *Quia vos*

uniti estis, et ea re me recreatis, ideo et ego vos recreem.

1. ἐξ ὀνόματος,] Cotelierius, *nominativum*. Interpretes Epistolarum interpolatarum male, *in ejus nomine*; neque melius Wocherus, *wegen des (christlichen) Namens*. Rectius Unterkircher. *namentlich*; et Chevallier. *individually*. Conf. Ep. ad Polyc. §§ 4, 8, et ad Smyrn. § 13. Pro συνέρχεσθε Vossius habet συντρέχεσθε, cujus confusionis exemplum est videre supra § 13.

ib. καὶ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ,] Syrus et Armenius non agnoscunt καὶ.

2. ἐκ γένους Δαβὶδ,] Cf. Ep. ad Smyrn. § 1, ad Trall. § 9.

4. τῷ πρεσβυτερίῳ] Articulum omisit Smithus.

ib. ἀπερισπάστῳ] Hesych. ἀπερισπάστως· ἀμερίμνος, ἀφρονίστως, ἡσύχως. PEARSON. Cf. I Cor. vii 35, et Clem. Alex. Strom. vii 11 p. 64.

5. κλώντες,] Ita Libb. impr. atque Interpolator. Librarius, ante cujus oculos versabatur vocula ὅς proxime sequens, ex-

secundum virum communiter omnes in gratia ex nomine convenitis in una fide, et in Jesu Christo (secundum carnem ex genere David, filio hominis et filio Dei) in obedire vos Episcopo et Presbyterio indiscerpta mente; unum panem frangentes; 1 Cor. x 17. quod est pharmacum immortalitatis, antidotum ejus quod est non mori sed vivere in Jesu Christo Joh. vi 50, 51, 54, 58. semper.

XXI. Unanimis vobiscum ego, et quem^t mis-^t sic C. C. istis in Dei honorem in Smyrnam^u: unde et^{al. quos.} scribo vobis, gratias agens Domino, diligens Poly-^{u Smirnam} carpum^v ut et vos. Mementote mei, ut vestri^{v Policarpum C. C.}

hibet κλώντος. Pearsonus mallet κλώντας.

ib. ὅς ἐστιν] Vet. Int. legit, ὅ, quod est. δ habet Interpolator. PEARSON.

ib. φάρμακον ἀθανασίας,] Cf. Irenaeum IV xviii 5, οὕτως καὶ τὰ σώματα ἡμῶν μεταλαμβάνοντα τῆς εὐχαριστίας, μηκέτι εἶναι φθαρτά, τὴν ἐλπίδα τῆς εἰς αἰῶνας ἀναστάσεως ἔχοντα. et V ii 3, καὶ τὰ ἡμέτερα σώματα ἐξ αὐτῆς τρεφόμενα, καὶ τεθέντα εἰς τὴν γῆν, καὶ διαλυθέντα ἐν αὐτῇ, ἀναστήσεται ἐν τῷ ἰδίῳ καιρῷ. 'Immortalitatis alimoniam consecuti,' Post-Commun. Domin. xxii post Trinit. in Missali Sarisburiensi.

8. Ἀντίψυχον] Mire in hac voce reddenda oscitat Int. Vet. Ep. ad Smyrn. § 10, et ad Polyc. §§ 2, 6. Holstenius, Vos mea mihi anima cariores habeo. Hornemannus, Pro vobis mori cupio. Chevallier. Wakium sequitur, My soul be for yours. Woher. quem sequitur Hefel. locum ita explicat, So möget ihr (für diese meine Freude) eine Gegenerquickung in mir

und in denem empfangen, die ihr zur Ehre Gottes nach Smyrna gesandt habet. Ruchat. Puisse-je être une victime pour vous, &c. Formulas haud ab-similes conguessit Buxtorf. Lex. Talmud. in voc. כפרה. Conf. Jos. ii 14 LXX, ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἀνθ' ὑμῶν εἰς θάνατον. et S. Johan. I Ep. iii 16, Ἐκεῖνος ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκε· καὶ ἡμεῖς ὀφειλομεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τὰς ψυχὰς τιθέναι. Clem. Rom. § 49, supra p. 280, ἔδωκαν . . . τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ap. Euseb. H. E. iii 23 ita loquitur idem S. Apostolus ad latronem illum quem in Ecclesiae sinum reducere conabatur: Ὑπὲρ σοῦ τὴν ψυχὴν ἀντιδῶσω τὴν ἐμήν. Josephus de Maccabaeis, § 17, ὥσπερ ἀντίψυχον γεγονότας τῆς τοῦ ἔθνους ἀμαρτίας.

ib. καὶ ὃν] Interpol. εἶην ὑμῶν ἀντίψυχον καὶ ὃν. Coteler. ad oram libri vel ὃν vel οὗς conjicit. ὃν omnino legendum esse censet Arndtius. Nihil autem mutandum, modo, cum Dreselio, subaudias αὐτοῦ.

Χριστός. Προσεύχεσθε ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Συρίᾳ· ὅθεν δεδεμένος εἰς Ῥώμην ἀπάγομαι, ἔσχατος ὢν τῶν ἐκεῖ πιστῶν, ὥσπερ ἡξιώθην εἰς τιμὴν Θεοῦ εὔρεθῆναι. Ἐρρωσθε ἐν Θεῷ Πατρὶ, καὶ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ τῇ κοινῇ ἐλπίδι ἡμῶν.

5

2. ὅθεν δεδεμένος] Vincitus est igitur in Syria, Antiochiaie scil. (quod asserendum est contra Blondellum,) et ibi militibus traditus, ut ipse dicit in Ep. ad Rom. [§ 5.] PEARSON.

3. ὥσπερ ἡξιώθην] Forsitan ὥσπερ, *quæ*. MARKLAND. Interpolator, ὥσπερ. Interpres autem Vetus MSti lectionem tuetur: nihil ergo mutatione opus, modo ὥσπερ cum δεδε-

Jesus Christus. Orate pro Ecclesia quae in Syria^x: * *Siria* C.C.
 unde ligatus in Romam abducor, extremus ex-
 istens eorum qui ibi^y fidelium; quemadmodum^y *ibidem*
 dignificatus sum in honorem Dei inveniri. Valete^{C.C.}
 in Deo Patre, et in Jesu Christo communi spe
 nostra. Amen^z.

^z *Amen*
 deest C. C.

μένος conjungas, uti monet He-
 felius.

4. εὐρεθῆναι.] Interpol. εἰς
 Θεοῦ τιμὴν φορέσαι παντασὶ τὰς
 ἀλύσεις.

5. τῇ κοινῇ ἐλπίδι ἡμῶν.] Ar-

menius legisse videtur, ἐλπίδι.
 Χάρις ὑμῖν. Ἀμήν. PETERMAN.
 Πρὸς Ἐφεσίους ad finem in ed.
 Vossiana Codd. non agnoscunt.
 Interpolator coronidis loco,
 subdit Ἰγνατίου Ἐφεσίους.

ΜΑΓΝΗΣΙΕΤΣΙΝ ΙΓΝΑΤΙΟΣ.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ, ὁ καὶ Θεοφόρος, τῇ εὐλογημένῃ ἐν
 χάριτι Θεοῦ Πατρὸς ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ τῷ σωτῆρι
 ἡμῶν, ἐν ᾧ ἀσπάζομαι τὴν ἐκκλησίαν τὴν οὖσαν ἐν
 Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς Μαιάνδρῳ, καὶ εὐχομαι ἐν Θεῷ 5
 Πατρὶ καὶ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ πλεῖστα χαίρειν.

Occasio ad
 illos scri-
 bendi hanc
 Epistolam.

Α΄. ΓΝΟΥΣ ὑμῶν τὸ πολυνεύτακτον τῆς κατὰ
 Θεὸν ἀγάπης, ἀγαλλιώμενος προειλόμην ἐν πίστει
 Ἰησοῦ Χριστοῦ προσλαλήσαι ὑμῖν. Καταξιωθείς γὰρ
 ὀνόματος θεοπρεπεστάτου, ἐν οἷς περιφέρω δεσμοῖς 10

1. ΙΓΝΑΤΙΟΣ] Hanc vocem non agnoscunt Edd. In Cod. Caiensi legimus, 'EPISTOLA IG-NATHI 4^a. MAGNESIIS. Qua-liter honorare debent Episco-pum qui conformat volunta-tem suam Deo, cujus voluntati subjecti suam debent confor-mare voluntatem, et nihil sine eo operari, sicut nec Christus sine Patre nihil operatus, nec Apostoli operati sunt. Quo-rum una oratio, una depreca-tio, et non errare opinionibus, et secundum Christum vivere.' Hanc Epistolam Syrus non in-terpretatus est. Cf. Cureton. pp. 29, 47. Exstat versio Ar-meniaca integra.

5. τῇ πρὸς Μαιάνδρῳ,] Hoc diligenter notavit Eusebius. [H. E. iii 36.] Eam celebrant Strabo, Livius, et Ptolemaeus.

Ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ, ut distingua-tur a Magnesia παρὰ Σιπύλῳ. [Cf. Tacit. Ann. ii 47, 'Mag-netes a Siplylo.'] Sic in foe-dere Smyrnaeorum et Magne-sianorum, quum Magnesia et Magnesiorum saepissime men-tio facta fuisset, tandem circa finem ad maiorem certitudinem dicitur ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ. Quod certe neces-sarium fuit; quia Smyrnaei ob-ligati iuramentum Magnesiis dare διὰ τὴν μητέρα τὴν Σιπυλη-νὴν. Inscriptio in coemeterio Ecclesiae Armenorum Smyrnae, Ταρία Ἡρωθέμιδος Μαγνήτις ἀπὸ Σιπύλου. Μάγν. Σιπν. in num-mo apud Sponium: Μαγνήτων Σιπνλ. in nummo apud Patinum. Themistocles, Epist. 20 ad Polygnotum de Rege Persarum: Ἀφελῶν γὰρ ἤδη τῆς ἐαυτοῦ βα-

AD MAGNESIANOS IGNATIUS.

IGNATIUS, qui et Theophorus ^a, benedictae in ^a *Theoferus*
 gratia Dei Patris in Christo Jesu Salvatore nostro; ^{C. C.}
 in quo saluto Ecclesiam existentem in Magnesia ea
 quae juxta Maeandrum, et oro in Deo Patre et ^{Rom. xv 13.}
 Jesu Christo plurimum gaudere.

I. COGNOSCENS vestram multibonam ordi-
 nationem ejus quae secundum Deum charitatis ^b; ^b *caritatis*
 exultans praelegi in fide Jesu Christi alloqui vos. ^{C. C.}
 Dignificatus enim nomine Deo-decentissimo in

σιελίας Μυούντα καὶ Λάμφακόν τε
 καὶ τὴν ἐπὶ Μαϊάνδρῳ Μαγνησίαν,
 ἐμοὶ δίδωσιν. Athenaeus: Ἀπώ-
 λοντο δὲ καὶ Μαγνήτες, οἱ πρὸς τῷ
 Μαϊάνδρῳ, διὰ τὸ πλέον ἀνεθί-
 ναι. xii 5. [tom. iv 451 ed.
 Schweigh.] Vel a montibus
 vel a fluviis distinguebantur ur-
 bes, quae in Asia Minori erant
 cognomines. Ut haec a Mae-
 andro, ita *Antiochia ad Mae-*
andrum, et Apamea πρὸς Μαϊάν-
 δρῳ. Euseb. 183 A [H. E. iii
 36.] Prusa ab Hyblis fluvio.
 Nummus Gallieni apud Patin-
 um Προσιέων πρὸς Ὑβλίῳ.
 [Ὑπίῳ] p. 423. [329.] Ὁ δὴ-
 μος ὁ Λαοδικέων [τῶν] πρὸς Λύκῳ.
 Spon. iii p. 146. Latine etiam
 exprimitur *Populus Laodicensis*
A. F. Lyco. i. e. a Fluvio Lyco.
 Pindarus ejusmodi urbes vocat
 οἰκήματα ποταμῶν. Horatius,
domus fluviorum. PEARSON.

Addas Herodot. iii 122, ἐν Μαγ-
 νησίῃ τῇ ὑπὲρ Μαϊάνδρου.

7. ΓΝΟΥΣ—προειλόμην] Ar-
 menius, *Ex quo cognovi firmum*
amorem vestrum, in via mea
cogitavi. Legit fortasse τῆς
 ἀγάπης καθ' ὁδὸν προειλόμην. PE-
 TERMAN.

8. προειλόμην] Male Collec-
 tores, προειλόμην, *praetuli*. Ono-
 mast. Vet. Προαιρούμαι, *praeopto*.
 προαιρείται τῇ καρδίᾳ. II Cor. ix
 7. PEARSON. Vedelius, *op-*
tabam; Coteler. *decrevi*; Hol-
 stenius, *proposui*.

10. ὀνόματος θεοπρεπεστάτου,]
 Faber Stapulensis putat nomen
 hoc esse Christianum; alii,
 Martyris aut Confessoris. Mihi
 videtur esse nomen, quod illi
 ab omnibus tributum est; sc.
 Θεοφόρος. *Confessoris* nomen
 adeo antiquum esse minime
 videtur; *Martyrem* autem nun-

ἄδω τὰς ἐκκλησίας, ἐν αἷς ἔνωσιν εὐχομαι σαρκὸς
καὶ πνεύματος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ διαπαντὸς ἡμῶν
ζῆν, πίστεώς τε καὶ ἀγάπης, ἧς οὐδὲν προκέκριται, τὸ
δὲ κυριώτερον Ἰησοῦ καὶ Πατρὸς, ἐν ᾧ ὑπομένοντες
τὴν πᾶσαν ἐπήρειαν τοῦ ἄρχοντος τοῦ αἰῶνος τούτου 5
καὶ διαφυγόντες Θεοῦ τευξόμεθα.

Adventus
ipsorum
Episcopi

Β'. Ἐπεὶ οὖν ἡξιώθην ἰδεῖν ὑμᾶς διὰ Δάμα τοῦ
ἀξιοθέου ὑμῶν ἐπισκόπου, καὶ πρεσβυτέρων ἀξίων,

quam se appellat Ignatius. Et omnino illa, ἐν οἷς περιφέρω δεσμοῖς, potius sequentibus ἄδω τὰς Ἐκκλησίας adjungenda videntur. PEARSON. Interpol. ἀξιώθεις γὰρ ὀνόματος θείου καὶ ποθεινοῦ. Hefelius, Hilgenfeld. Denzingerus Pearsonum sequuntur. Wocherus dignitatem intelligit, quo sensu ὄνομα exponunt Phil. ii 9.

1. ἄδω] Ruchat. *Je loue*. Grassius, *Je publie partout la gloire des Eglises*. Cf. p. 284 l. 2.

ib. ἐν αἷς ἔνωσιν εὐχομαι] Integram Magnesiis optat unionem fidei et charitatis, maxime vero Jesu Christi et Patris; quod de spirituali illa communionem, quam fideles habent cum Deo Patre et Filio ejus Jesu Christo, 1 Joan. i 3, Joan. xvii 21, intelligendum est. Literalis et paene barbara versio Antiqui Int. ita restituenda est hac nova interpunctione: *Jesu Christi, qui est nostrum semper vivere, fidei, et charitatis, &c.* SMITH. Pro εὐχομαι Vedelius substituit εὐρημαι seu εὐρίσκομαι, *laudo Ecclesias in quibus unionem invenio*. Quod Vossius, nomine editoris non indicato, tanquam vix Graecum perstringit.

2. ἡμῶν] Cod. Casan. ὑμῶν.

3. πίστεώς τε καὶ ἀγάπης,] τε non agnoscunt libb. impr. ante Smithum. Lectionis MSS. vestigium invenit Pearsonus in Vet. Int. qui pro τε legit τό.

5. ἐπήρειαν] Wakius et Chevall. *all the injuries*. Wocher. *alles Unheil*. Vedelius, *omnes insultus violentos*. Hujus vocis vim atque significationem Aristoteles, Rhet. II ii 4, illustrabit. Verbum ἐπηρέζειν habes apud S. Matt. v 44, Luc. vi 28, 1 Pet. iii 16.

6. τευξόμεθα.] Hanc Codd. MSS. lectionem pro certissima sua conjectura in notis dat Vossius, postquam in contextu exhibuerat φευξόμεθα. Armen. *aufugientes Deo confidimus (ad Deum confugimus)*.

7. Ἐπεὶ οὖν ἡξιώθην] Sensus hujus sectionis imperfectus videtur. Non enim huic illationi respondet aliqua ἀπόδοσις quod neutiquam vitio verti debet S. Martyri inter concussionis militum hasce Epistolas festinante calamo scribenti. SMITH. Apodosis hujus capitis sequitur § 6, quo fit, ut §§ 3—5 parentheses magnam putes, inde ortam, quod in fine § 2 Ignatius

quibus circumfero vinculis, canto^c Ecclesias, in^c quibus unionem oro carnis et spiritus Jesu Christi; ad nos^d semper vivere fidei, quod et^d charitatis, cui nihil praefertur, principalius autem Jesu et Patris, in quo sustinentes omne nocumen- tum principis saeculi hujus et perfugientes Deo potimur^e.

^c In marg. laude C.C.

^d vos C.C. fideque C.C.

^e f. potie- mur.

II. Quia igitur^f dignificatus sum videre vos per^f Dama dignum Deo vestrum Episcopum, et Pres-

^f ergo C.C.

de subjectione diaconi Sotionis loquens, simile obsequium erga episcopum ab omnibus Magnesii postulare properaverit. HEFELIUS.

ib. διὰ Δάμα] Vet. Int. per Dama, male. Inscriptio apud Thyatiram, Μάρκον Οὐλπίου Δάμα Παράδοξον. Male redditur, Dama-Paradoxus, Spon. tom. iii p. 108. Ἀρχίας Δάμα Ταταγραίος, Spon. tom. ii 123. Δάμας, Δάμα, Lat. Dama, Gruter. 991, 13. P. L. Rabinius Dama, Reines. 835. S. Basil. Ep. 291 insignes Martyres memorantur Εὐφύχιος καὶ Δάμας. Eusebius H. E. iii 36, Ἑτέραν δὲ [ἐπιστολήν] τῇ ἐν Μαγνησίᾳ πρὸς Μαϊάνδρῳ, ἔνθα πάλιν ἐπισκόπου Δάμα μνήμην πεποιήται. PEARSON. Meminit quoque Damae fictor in Epp. ad Antioch. et ad Heronem. Damas autem et Demas idem mihi esse videntur. SMITH.

8. ἐπισκόπου, καὶ πρεσβυτέρων] Ex eo quod primis Ecclesiae temporibus nomina *Episcopus* et *Presbyter* communia erant primo et secundo ordini sacerdotum, in Epistolis autem Ignatianis semper *Episcopi* appellantur, qui sunt sacerdotes

summi, *Presbyteri* vero, qui sunt minores sacerdotes; argumentum palmarium contra earum Epistolarum veritatem et antiquitatem ducere se putant: quod tamen ne quidem argumentum, meo sane iudicio, dici meretur, adeo infirmum est ac invalidum. Constat enim, id de quo dubitare nos non sinunt SS. Scripturae et SS. Patres, Apostolico saeculo duos exstitisse sacerdotii gradus, superiorem et inferiorem, re diversos, quamquam nomine communi. Nonne fas fuit S. Ignatio de utroque sacerdotio simul loqui? Nemo negabit, ni fallor. Quaero jam quonam modo hoc facere potuerit. Appellasset saltem aliquando primum ordinem *Presbyteros*, secundum, *Episcopos*? Ita loqui est citra omne prorsus exemplum; ut ubi sacerdotes majores ac minores distinguuntur, primis detur nomen *Presbyterorum*, aliis *Episcoporum*. Necessè igitur habuit, *Episcopos* vocare supremos Antistites, *Presbyteros* Antistites subjectae dignitatis: quemadmodum fecit. Sic Alex. Clemens, qui, *ιερωσύνη* generatim considerata, Strom. vii

Damac, et
Presbytero-
rum,
Bassi et
Apollonii,
itemque
DiaconiSo-
tionis.

Hortatur
ut honorem
exhibeant
Episcopo,
quamvis
juniori et
novo.

Βάσσου καὶ Ἀπολλωνίου, καὶ τοῦ συνδούλου μου
διακόνου Ζωτίωνος, οὐ ἐγὼ ὀναίμην, ὅτι ὑποτάσσεται
τῷ ἐπισκόπῳ ὡς χάριτι Θεοῦ, καὶ τῷ πρεσβυτερίῳ
ὡς νόμῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γ'. Καὶ ὑμῖν δὲ πρέπει μὴ συγχρᾶσθαι τῇ ἡλικίᾳ 5
τοῦ ἐπισκόπου, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν Θεοῦ Πατρὸς
πάσαν ἐντροπὴν αὐτῷ ἀπονέμειν, καθὼς ἔγνω καὶ
τοὺς ἁγίους πρεσβυτέρους, οὐ προσηληφότες τὴν
φαινομένην νεωτερικὴν τάξιν, ἀλλ' ὡς φρονίμους ἐν

p. 700, [p. 830 ed. Potter.]
scribit, τὴν μὲν βελτιωτικὴν οἱ
πρεσβύτεροι σώζουσιν εἰκόνα, τὴν
ὑπηρετικὴν δὲ οἱ διάκονοι. et Strom.
vi p. 667, [p. 793 ed. Potter.]
Οὗτος πρεσβύτερός ἐστι τῷ ὄντι
τῆς ἐκκλησίας, καὶ διάκονος ἀληθῆς
τοῦ Θεοῦ βουλήσεως. Eadem in
pagina memorat progressionem
Episcoporum, Presbyterorum,
et Diaconorum; ut et lib. iii
Paedag. cap. ult. Eodemque
modo apud Tertullianum. Apol.
quidem, § 39, ait, 'Christiano-
' rum coetibus praesidere Seni-
' ores.' At lib. de Baptismo,
§ 17, et alibi clarissime docet
Episcoporum et Presbyterorum
distinctionem, cum Episcopali
tamquam summi sacerdotii au-
toritate in Presbyteros. CO-
TELERIUS.

ib. ἀξίων,] Interpolator, Θεοῦ
ἀξίων.

1. Ἀπολλωνίου,] MSS. Ἀπο-
λωνίου. Pro συνδούλου Interpol.
συμβιωτοῦ. Tot legatos missos
fuisse Curetonus vix adduci
potest ut credat. Denzingerus
conferri jubet Cyprianum, e. g.
Ep. v, monentem ne glomeratim
visitent Martyres; et Lucianum
narrantem τοὺς ἐν τέλει intra

carcerem pernoctasse cum Pe-
regriño, § 12, necnon ex urbi-
bus Asiaticis venisse aliquos a
Christianis missos qui opem
ferrent, § 13.

2. Ζωτίωνος,] Sic MSS. et
Interpol. Literae Z et Σ altera
locum alterius saepe obtinue-
runt. Vide Hemsterhusii notam
in Lucian. Judic. Vocal. § 9.

ib. οὐ ἐγὼ ὀναίμην,] e quo bene
mihi sit. Cf. not. in Ep. ad
Eph. § 2, ad Polycarp. § 2.
Armenius, quem ego desidera-
bam. 'He wishes for the good
' man's company.' Jer. Taylor,
Episcopacy Asserted, § 12.

4. Χριστοῦ,] Interpol. non
agnoscit adsummentum Vet. In-
terpretis, *Glorificato Deum*, &c.
qui eadem verba infercit Ep. ad
Eph. § 1. Vide supra p. 274 l. 3.

5. μὴ συγχρᾶσθαι τῇ ἡλικίᾳ
Συγχρᾶσθαι in Actis Apostolo-
rum [Semel tantum in N. T.
legitur; sc. S. Johan. iv 9.]
est *coëti*. Similiter in Glossis
veteribus et in Vet. Int. Haec
translatio obscura est, si voca-
bulum illud ita reddatur; quod
tamen aliter reddi neque debet,
neque potest. Dicit autem Ig-
natiū, non debere illos *coëti*,

byteros dignos Bassum et Apollonium^g et conser-^g *Apollo-*
vum meum Diaconum Zotionem, quo ego^h fruar ;^h *num C. C.*
quoniam subjectus est Episcopo ut gratiae Dei, et^h *Zenonem*
Presbyterioⁱ ut legi Jesu Christi. [*quem ego*
Deum Patrem Domini Jesu Christi.]ⁱ *C. C.*
ⁱ *Presby-*
^{tero C. C.}

III. Sed et vos decet non couti^k aetate Epi-^k *sic C. C.*
scopi, sed secundum virtutem Dei Patris omnem^{Al. concuti.}
reverentiam ei^l tribuere (sicut agnovi et^m sanctos^l *omnem ei*
Presbyteros) non assumentes apparentem juniorem^{am. C. C.}
ordinem, sed ut prudentes in Deo concedentes^{m et deest}
^{C. C.}

id est, tanquam commodato accipere et ad se pertrahere *ἐπισκοπήν* illam juvenis istius Episcopi. In illa quoque significatione exstat id verbi apud Polybium. [Apud quem, uti docet Schweighaeuserus, vel *simul uti* significat, vel *nude uti.*] VOS-SIUS. *συγκρᾶσθαι* est *vilipendere Episcopum propter aetatem*: de qua re monuit Timotheum Episcopum S. Paulus, I Ep. iv 12; nam familiaritas parit contemptum. Noluit Magnesii contemptum exprobrare, sed tantummodo causam remove, sc. familiaritatem nimiam, quam oriri inde noverat, quod Episcopus juvenis esset. PEARSON. Falsus erat in eo Vir Doctissimus quod opinatus est Cod. MStum habere *συγκρᾶσθαι*. Interpol. praebet, *μὴ καταφρονεῖν τῆς ἡλικίας τοῦ ἐπισκόπου*. Toupius, e vulgata lectione Vet. Int. suspicatur *συγκρούεσθαι* esse legendum. Hammondus, quem sequitur Wakius, lectionem MSS. ita explicat, *familiariter et deposita reverentia aetate abuti*. c. Blondellum, p. 76. Kistius, *von der Jugend des Bischofs keinen Missbrauch zu*

machen. Rothius, *ihn familiär zu behandeln*.

6. *κατὰ δύναμιν*] *Selon la puissance qu'il a reçue de Dieu le Père*, Grassius. *respectu Divinae potentiae quae illum Episcopum constituit*, Hefelius.

7. *ἐντροπήν ἀπονέμειν*,] I Pet. iii 7, *ἀπονέμουντες τιμὴν*.

9. *νεωτερικὴν τάξιν*,] *Juvenilem conditionem*. Vel juvenilem aetatem Ordinati, vel recentem illius Ordinationem. COTEL. *Ὁὐ προσειληφότας, κ. τ. λ.* *Non attendentes juventuti Damae*. Frustra substituit Junius *προειληφότας*. Sensus hic mihi quidem verus esse videtur, quem attigit Interpol. *οὐ πρὸς τὴν φαινομένην ἀφορῶντας νεότητα*. Non tamen prorsus abnuerim tempus nuperae recentisque ordinationis hic quoque posse intelligi. *Ordinem* vero apud Vet. Int. pro *ordinatione* poni tralatitium est. [Exemplum videas supra, p. 289 l. 4.] SMITH. Cf. Cangii Gloss. in voce. Conjecturam Junii, *οὐ προειληφότας, non praeoccupato animo respicientes*, a Pearsono sane haud improbatam, in edit. secundam admisit Hefelius, ver-

Θεῷ συγχωροῦντας αὐτῷ· οὐκ αὐτῷ δέ, ἀλλὰ τῷ Πατρὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ τῷ πάντων ἐπισκόπῳ. Εἰς τιμὴν οὖν ἐκείνου τοῦ θελήσαντος ἡμᾶς, πρέπον ἔστιν ἐπακούειν κατὰ μηδεμίαν ὑπόκρισιν· ἐπεὶ οὐχ ὅτι τὸν ἐπίσκοπον τοῦτον τὸν βλεπόμενον πλανᾷ τις, 5 ἀλλὰ τὸν ἀόρατον παραλογίζεται· τὸ δὲ τοιοῦτον, οὐ πρὸς σάρκα ὁ λόγος, ἀλλὰ πρὸς Θεὸν τὸν τὰ κρύφια εἰδότα.

Sic bonae
studeant
conscien-
tiae.

Δ'. Πρέπον οὖν ἔστιν μὴ μόνον καλεῖσθαι Χριστιανοὺς, ἀλλὰ καὶ εἶναι· ὥσπερ καὶ τινες ἐπίσκοπον 10 μὲν καλοῦσιν, χωρὶς δὲ αὐτοῦ πάντα πράσσουσιν. Οἱ τοιοῦτοι δὲ οὐκ εὐσυνείδητοί μοι εἶναι φαί-

tit autem, qui non temere dijudicant. Locum misere corrupisse Interpol. contendunt Salmasius, Appar. ad Primat. Papae, pp. 57, 58, et Wandalinus in Diat. Hist. Theol. contra Langium, ap. Graevii Synagma, p. 240, et novum ordinem, novellum institutum intelligunt. Sic Rothius quoque, Anfänge, 436—441, et Lipsius, de Clem. Rom. Epistola, p. 27, nihil aliud intelligunt quam recentem Ordinis episcopalis institutionem. Cf. Routh. adnot. in verba, *Novitas Episcopatus*, Concil. Carthag. vii, Rel. Sac. iii 207. Bosius, in Exercit. ad II Tim. ii 22, in Addit. Crit. Sac. vertit, *non adsumentes ea quae manifesto juvenis (episcopi) sunt munia*. Arndtio νεωτερικὴν τάξιν exquisitius dictum videtur pro νεαρὰν ἡλικίαν. Pearsonus, qui Interpol. hic Ignatium fideliter et plane explicasse arbitratur, Vindic. Praef. ad Lect. et Binghamius, Orig. Ecclesiast. II x 1, de Episcopi

aetate explicant, quod valde juvenis fuit quum ordinaretur. Cum Pearsono stant Int. Armenius, Cureton. Hefel. Hilgenfeld. Merxius.

ib. ὡς φρονίμους] Armenius interpretatur ac si scriptum esset ὡς φρονίμῳ ἀνδρί.

3. θελήσαντος ἡμᾶς,] *volentis i. e. amantis*. Vid. Ep. ad Rom. § 8. MARKLAND. Cotelario reponenti ἡμᾶς suffragatur Armenius. Dresselius commate distinguit post θελήσαντος.

4. ἐπακούειν] Salvinus conj. ὑπακούειν. Sed nihil opus est hac emendatione. Eumdem sensum habes apud Herodot. iv 141, Ἰστιάιος δὲ ἐπακούσας τῷ πρώτῳ κελεύσματι. Hesiod. Opp. 273, καὶ νῦν δίκης ἐπάκουε κ. τ. λ.

ib. οὐχ ὅτι] Est οὐκ ἔρω ὅτι Hermann. ad Vig. not. 253.

5. τὸν βλεπόμενον] Cf. Ep. ad Eph. § 1, τῷ ἐν σαρκὶ ἐπισκόπῳ.

ib. πλανᾷ τις,] Ita Cod. Laur. non ris, uti e Salvini apographo dedit Aldrichius.

6. παραλογίζεται] Infeliciter

ipsi; non ipsi autem, sed Patri Jesu Christi omnium Episcopo. In honorem igitur illius volentis nos, decens est obedire, secundum nullam hypocrisimⁿ: quia nequaquam Episcopum hunc conspectum seducit quis, sed invisibile^o paralogizat. Tale autem non ad carnem sermo, sed ad Deum abscondita scientem.

IV. Decens igitur est, non solum vocari Christianos, sed et esse: quemadmodum quidam Episcopum quidem^p vocant, sine ipso autem omnia operantur. Tales autem^q non bonae conscientiae

ⁱ Johan. iv 19.

ⁿ *hypocrisim*
C.C.

^o *invisibile*
C.C.

^p *quidem*
deest C.C.
^q *autem*
deest C.C.

Coteler. *illud it invisibili*; Wakius et Chevall. *affronts*; Grassius, *on outrage*; ad mentem Int. Vet. qui textum interpolatum, τὸν ἀόρατον παραλογίζεται, τὸν μὴ δυνάμενον παρὰ τινος παραλογισθῆναι, ita vertit, *illum invisibilem in eo contemnit, qui non potest ab aliquo contemni*. Melius Wocherus, *so betrügt er*; optime Ruchatus, *quem sequitur Hefelius, on entreprend de tromper*; quo sensu verbum adhibent tum D. Paulus ad Col. ii 4, μή τις ὑμᾶς παραλογίζεται ἐν πιθανολογία, tum D. Jacobus, i 22, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς. necnon LXX, Gen. xxix 25, i Sam. xix 17, xxviii 12.

ib. τὸ δὲ τοιοῦτον,] Pseudo-Ignatius λόγον hic interpretatur ἀναφοράν. Quomodo et apud Mathematicos vocabulum istud accipitur. Sed tum melius legeretur, τοῦ δὲ τοιοῦτου οὐ πρὸς σάρκα ὁ λόγος, ἀλλὰ πρὸς Θεόν. VOSSIUS. Si post τοιοῦτον ponatur interpunctio, omnis difficultas evanescit. ὁ λόγος, illud quod supra jamjam dixi, de obedientia juveni Episcopo praestanda, *non tantum ad hominem*

quantum ad ipsum Deum, qui intimos cordis recessus penetrat. Vel si ὁ λόγος pro *ratione*, sensu Mathematicorum, accipiat, sensus erit parum diversus: 'hoc est ejusmodi consilium, in quo, *non hominum*, sed 'omniscii *Dei*, ratio maxime 'habenda est.' SMITH. Forsitan τῷ δὲ τοιοῦτῳ, ex Heb. iv 13, ad quem locum hic adludatur. MARKLAND. Firmatur haec conjectura, quam accepit Hefelius, e S. Parall. Jo. Damasc. παραλογίζεται Θεόν· τῷ δὲ τοιοῦτῳ οὐ πρὸς σάρκα λόγος.

9. Πρέπον οὖν] Sic profertur a Damasceno, cap. περὶ Χριστιανισμοῦ. [ii 789, Le Quien.] Πρέπον ἐστὶ μὴ μόνον ἀκούειν Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ εἶναι. COTEL.

10. ἐπίσκοπον μὲν καλοῦσιν,] Justa auctoritate constitutum fatentur, illo tamen inconsulto omnia agunt. SMITH. Aliter Armen. *Sunt quidem qui nomine vocantur Christiani, et sine eo operantur omnia.*

12. οὐκ εὐσυνείδητοι] Clem. Alex. saepe. Orig. in Matth. 381, [ed. Huet. tom. iii p. 671 ed. Ben.] et in Johan. 87 D.

νονται, διὰ τὸ μὴ βεβαίως κατ' ἐντολὴν συναθροί-
ζεσθαι.

Numisma-
ta duo, Dei
et Mundi.

Ε'. Ἐπεὶ οὖν τέλος τὰ πράγματα ἔχει, καὶ ἐπικεί-
ται τὰ δύο ὁμοῦ, ὃ τε θάνατος καὶ ἡ ζωὴ, καὶ ἕκαστος
εἰς τὸν ἴδιον τόπον μέλλει χωρεῖν· ὥσπερ γάρ ἐστιν 5
νομίσματα δύο, ὃ μὲν Θεοῦ, ὃ δὲ κόσμου, καὶ ἕκαστον
αὐτῶν ἴδιον χαρακτῆρα ἐπικείμενον ἔχει, οἱ ἄπιστοι
τοῦ κόσμου τούτου, οἱ δὲ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ χαρακτῆρα
Θεοῦ Πατρὸς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἂν μὴ
αὐθαιρέτως ἔχωμεν τὸ ἀποθανεῖν εἰς τὸ αὐτοῦ πάθος, 10
τὸ ζῆν αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν.

Hinc ordo
observan-
dus et uni-

ς'. Ἐπεὶ οὖν ἐν τοῖς προγεγραμμένοις προσώποις
τὸ πᾶν πληθὺς ἐθεώρησα ἐν πίστει καὶ ἡγάπησα,

[ed. Huet. iv 95 ed. Ben.] τὴν
γραφὴν εὐσυνειδότως δεῖ ἐξετάζειν.
Cyrill. Catech. 16 B, 22 C, [ed.
Morel. Paris. 1631.] Vide etiam
Artemidorum, i 22. PEAR-
SON. Cf. Ep. ad Trall. § 7.

1. μὴ βεβαίως] Eo quod non
firma fide, neque stabili ordine,
juxta praeceptum Christi et
Apostolorum, ad sacros coetus
sub cura peculiarium Episcopo-
rum sese conferant. SMITH.

ib. κατ' ἐντολὴν] Absolute
positum ut in Ep. Barnabae
§ 6, init. Vide not. in Ep. ad
Smyrn. § 11. Mox, pro ὁδὸν
lectione, Voss. in ed. altera,
συναθροίσασθαι, Cotel. et Voss.
1646, συναθροίσεσθαι.

3. ἐπικείται] incumbunt Cotel.
πρόκειται Interpol. Cf. Xenoph.
Mem. II i 5. τηλικούτων μὲν ἐπι-
κειμένων τῷ μοιχεύοντι κακῶν.

5. τὸν ἴδιον τόπον] Sic de
Juda, Act. i 25. Unicuique
sc. suus post mortem assigna-
tus est locus. Sic ap. Clem. R.

[§ 5] Petrus dicitur abisse εἰς
τὸν ὀφειλόμενον τόπον τῆς δόξης,
Paulus autem εἰς τὸν ἅγιον τόπον.
PEARSON. Cf. S. Polyc. ad
Phil. § 9, τὸν ὀφειλόμενον αὐτοῖς
τόπον. De Gehenna exponitur
Num. xxiv 25. Balaam invit in
locum suum. Videsis Lightfoot.
Hebr. et Talmud. Exerc. in
Act. i 25.

6. νομίσματα δύο,] Mirum est
quod putat Wocherus, Ignati-
um respicere ad duo illa numis-
mata, Judaicum scilicet, quod
in Templi usum pendebant, et
Romanum, quo tributa solve-
bant Judaei. Conf. S. Matt.
xxii 20, xxi 12. Omnia haec
inepte ab Interpol. temperata
fuisse docet Rothius, p. 778,
ut ad controversias Ignatii ae-
tate longe recentiores spectare
viderentur, e. g. Οὐ δύο φύσεις
ἀνθρώπων λέγω, ἀλλὰ τὸν ἕνα ἄν-
θρωπον, ποτὲ μὲν Θεοῦ, ποτὲ δὲ
διαβόλου γίνεσθαι.

ib. ὃ μὲν Θεοῦ, ὃ δὲ] MSS.

mihi esse videntur, propter non firmiter secundum praeceptum congregari.

V. Quia igitur finem res habent, et proponuntur duo simul, mors et vita; et unusquisque in proprium locum iturus est. Quemadmodum enim sunt numismata duo, hoc quidem Dei, hoc autem mundi: et unumquodque ipsorum proprium characterem^r superpositum habet; infideles, mundi^r hujus; fideles autem, in charitate characterem^s Dei Patris per Jesum Christum; per quem nisi voluntarie habeamus mori in ipsius passionem, vivere ipsius non est in nobis.

VI. Quia igitur in praescriptis personis omnem multitudinem speculatus sum in fide et dilectione

exhibent ὁ μὲν Θεοῦ, ὁ δὲ. Edd. autem, si Aldrich. excipias, tacite reponunt τὸ μὲν Θεοῦ, τὸ δὲ. Relativum saepissime pro articulo ponitur a Novi Testamenti Scriptoribus, quos imitatum esse Ignatium quid vetet nullus video. Cf. Rom. ix 21, ὁ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὁ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Matt. xxi 35, Act. xxvii 44, I Cor. xi 21. Plura dabit Bernhardt, *Syntax der Griech. Sprache*, p. 306 et sq.

8. τοῦ κόσμου τούτου,] Fragg. Syr. ap. Cureton. p. 232, *Those in whom there is no faith are of the Ruler of this world.* Armenius, *qui non habent rectam fidem imago Principis hujus mundi sunt.*

10. αὐθαίρεως] Cf. II Cor. viii 3, ὑπὲρ δύναμιν αὐθαίρετοι.

ib. εἰς τὸ αὐτοῦ πάθος,] *In similitudinem passionis ejus.* MARKLAND. *Propter vel juxta ipsius passionem; quam tanquam exemplar imitari, quavis*

justa occasione oblata, debemus. Male inserit Interpol. ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, et omnino praeter mentem S. Martyris. SMITH. Fragg. Syr. *to die for His sake, in His passion.* Armen. *patri et mori propter nomen ejus.*

12. προσώποις] Notatis supra, ad Clem. Rom. i 1, de voce πρόσωπον hoc sensu posita, addas Can. 2 Concil. Nicaen. εἰ δὲ προϊόντος τοῦ χρόνου ψυχικόν τι ἁμάρτημα εὐρεθείη περὶ τὸ πρόσωπον, κ. τ. λ.

13. καὶ ἡγάπησα,] Ita Codd. atque ita Interpol. sec. ed. Paccæi et Vedeli. Usserius, e Cod. Nydpruce. dedit καὶ ἀγάπη, quam lectionem, a Pearsono minime improbatam, consentiente Int. Vet. et nunc demum Armenio, exhibent Vossius, Cotelerius, Smith. Russel. Hefel. Dresselius. scil. *fidem et charitatem totius Ecclesiae Magnesiorum.* Fragg. Syr. *in faith and love.*

tati stu-
dendum.

παραίνω ἐν ὁμονοίᾳ Θεοῦ σπουδάξετε πάντα πράσσειν, προκαθημένον τοῦ ἐπισκόπου εἰς τόπον Θεοῦ, καὶ τῶν πρεσβυτέρων εἰς τόπον συνεδρίου τῶν ἀποστόλων, καὶ τῶν διακόνων, τῶν ἐμοὶ γλυκυτάτων, πεπιστευμένων διακονίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃς πρὸ 5 αἰώνων παρὰ Πατρὶ ἦν, καὶ ἐν τέλει ἐφάνη. Πάντες οὖν, ὁμοήθειαν Θεοῦ λαβόντες, ἐντρέπεσθε ἀλλήλοις, καὶ μηδεὶς κατὰ σάρκα βλεπέτω τὸν πλησίον, ἀλλ' ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ ἀλλήλους διαπαντὸς ἀγαπάτε. Μηδὲν ἔστω ἐν ὑμῖν ὃ δυνήσεται ὑμᾶς 10 μερίσαι, ἀλλ' ἐνώθητε τῷ ἐπισκόπῳ, καὶ τοῖς προκαθημένοις, εἰς τύπον καὶ διδαχὴν ἀφθαρσίας.

Nihil sine
Episcopo et
Presbyteris
agendum.

Ζ'. Ὡςπερ οὖν ὁ Κύριος ἄνευ τοῦ Πατρὸς οὐδὲν ἐποίησεν, ἡνωμένως ὦν, οὔτε δι' ἑαυτοῦ, οὔτε διὰ

1. σπουδάξετε—ἐφάνη.] Haec ex Severi Antioch. Patr. libro c. Grammaticum profert Curetonus, p. 245, ita conversa ut a praecedentibus divulsa videantur, et Diaconi silentio praetermittantur. *Take care to do every thing, the Bishop sitting in the place of God, and the Presbyters in the place of the session of the Apostles, who are entrusted with the ministry of Jesus Christ; who before the worlds was with the Father, and in the end was manifested.* Aliter in Fragm. p. 232, *in the place of the Angels of the Council.*

3. συνεδρίου τῶν ἀποστόλων,] ὡς συνέδριον Θεοῦ, Ep. ad Trall. § 3. Cf. ad Philad. § 5, ad Smyrn. § 8; et Const. Apost. ii 28, τοῖς δὲ Πρεσβυτέροις, ὡς ἂν κάμνουσι περὶ τὸν τῆς διδασκαλίας λόγον διηλεκῶς, διπλῇ καὶ αὐτοῖς ἀφοριζέσθω ἡ μοῖρα, εἰς χάριν

τῶν τοῦ Κυρίου ἀποστόλων, ὧν καὶ τὸν τόπον φυλάσσουσιν, ὡς σύμβουλοι τοῦ Ἐπισκόπου, καὶ τῆς Ἐκκλησίας στέφανος· εἰσὶ γὰρ συνέδριον καὶ βουλή τῆς Ἐκκλησίας.

6. ἐν τέλει] *In fine mundi Judaici*, quando novum saeculum sub Evangelio esset incipiendum: vel, *in fine mundi universi*. Crediderunt enim istius saeculi Christiani, rerum omnium consummationem non procul abuisse. Ita verba, quae paullo antecedunt, videntur intelligenda: Ἐπεὶ οὖν τέλος κ. τ. λ. ut in Ep. ad Eph. § 11, Ἐσχατοὶ καιροί· more loquendi apud Apostolos frequentissimo. SMITH. Interpol. pro his verbis, ὃς πρὸ αἰώνων—ἐφάνη haec paraphrastice substituit, ὃς πρὸ αἰώνων παρὰ τῷ Πατρὶ γεννηθείς, ἦν Λόγος Θεός, μονογενὴς Υἱός· καὶ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων ὁ αὐτὸς διαμένει· “τῆς γὰρ βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔστι

moneo ^t, in concordia Dei studete ^u omnia operari; ^{t in f. et dilectione: in fide et dilectione moneo} praesidente Episcopo in loco Dei, et Presbyteris ^{C. C.} in loco consessionis Apostolorum, et Diaconis mihi ^u dulcissimis habentibus creditam ^x ministrationem ^u Jesu Christi; qui ante saecula apud Patrem erat, ^{C. C.} et in fine apparuit. Omnes igitur eandem consuetudinem Dei accipientes, veneremur adinvicem; et ^{l. venere-} nullus secundum carnem adspiciat proximum, sed ^{mini.} in Jesu Christo adinvicem semper diligite. Nihil sit in vobis, quod possit vos partiri; sed uniamini ^{y unanimi} Episcopo et praesidentibus, in typum et doctrinam ^{C. C.} incorruptionis.

VII. Quemadmodum igitur ^z Dominus sine Patre ^{igitur de-} nihil fecit, unitus existens, neque per seipsum, ^{est C. C.} ^{S. Johan.} ^{v 19, 30.}

“τέλος,” φησὶ Δανιὴλ ὁ προφήτης.

7. ὁμοίθειαν Θεοῦ λαβόντες,] *Acceptis iisdem divinis moribus.* In Damasceni Eclogis Sacris, cap. περὶ φιλαδελφίας . . . ἀλλήλους ἐντρέψετε, . . . ἀλλ' ἐν Χριστῷ ἀλλήλους . . . COTEL. Armenius, ac si legisset Πάντες οὖν ὁμόνοιαν καὶ ὁμοίθειαν Θεοῦ —καὶ μὴ κατὰ σάρκα βλέπετε ἀλλήλους, ἀλλ' ἐν ἀγάπῃ Ἰησοῦ Χριστοῦ. PETERMAN. Hunc locum, e Parall. Rupefucald. tunc adhuc ineditis, a Cotel. descriptum, in ed. sua omisit Le Quienius. Cf. Ep. ad Polyc. § 1. Interpol. Πάντες οὖν ἐν ὁμονοίᾳ ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν.

ib. ἀλλήλους,] Ita Cod. Med. Salvini conj. ἀλλήλους tuetur Bunsenius.

8. τὸν πλησίον,] Ita dedi ex Interpol. et emendatione Toupii, comprobante Pearsono. Librarii, syllaba proxime praecedenti decepti, exaraverunt τῷ; forsitan pro τὸ πλησίον, uti non-

nullis videtur. Hic iterum dormitat optimus Vossius, qui in contextu habet κλεπτέω, in notis autem veram MSS. lectionem βλέπεω tanquam conjecturam suam profert. Sic statim τόπον quoque pro τύπον exhibet. 10. δυνήσεται] Salvinius conj. δυνήσεται.

11. προκαθημένοις,] Presbyteris, quos Episcopus supra vos, in curam regimenque animarum vestrarum, collocavit. SMITH.

12. εἰς τύπον] i. e. Unitas cum Episcopo est typus vitae illius, quam Sancti vivunt Deo uniti; simulque alii, unitatem vestram cum episcopo conspicientes, ad persuasionem de vita illa adducuntur. HEFEL. Armenius, *in conspectum bonum et doctrinam incorruptionis.* Fragm. Syr. ap. Cureton, p. 234, *for the form and doctrine of incorruption.*

13. ἀνε τοῦ Πατρὸς οὐδέν] Cf. Const. Apost. II xxvi, xxx.

14. ἡνωμένος ὢν,] Haec verba Armenius cum Syro omittit.

τῶν ἀποστόλων, οὕτως μηδὲ ὑμεῖς ἄνευ τοῦ ἐπίσκοπου καὶ τῶν πρεσβυτέρων μηδὲν πράσσετε· μηδὲ πειράσγητε εὐλογόν τι φαίνεσθαι ἰδίᾳ ὑμῖν· ἀλλ' ἐπὶ τὸ αὐτὸ μία προσευχή, μία δέσις, εἰς νοῦς, μία ἐλπίς, ἐν ἀγάπῃ, ἐν τῇ χαρᾷ τῇ ἀμώμῳ. Εἰς ἔστιν 5 Ἰησοῦς Χριστὸς, οὗ ἄμεινον οὐθέν ἐστιν. Πάντες οὖν ὡς εἰς ναὸν συντρέχετε Θεοῦ, ὡς ἐπὶ ἐν θυσιαστήριον, ὡς ἐπὶ ἓνα Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἀφ' ἐνὸς Πατρὸς προελθόντα, καὶ εἰς ἓνα ὄντα καὶ χωρήσαντα.

10

Cavendum
a falsis doc-

H'. Μὴ πλανᾶσθε ταῖς ἑτεροδοξίαις μηδὲ μυθεύ-

2. πράσσετε· — φαίνεσθαι] Cod. uterque πράσσεται — φαίνεσθε. Interpolator exhibet, οὕτω καὶ ὑμεῖς ἄνευ τοῦ ἐπισκόπου, μηδὲ πρεσβύτερος, μηδὲ διάκονος, μηδὲ λαϊκός· μηδὲ τι φαίνεσθω ὑμῖν εὐλογον, παρὰ τὴν ἐκείνου γνώμην.

3. ἰδίᾳ ὑμῖν] h. e. *separatim*, extra communionem Episcopi et Presbyterorum. SMITH. Fragm. Syr. ap. Cureton. p. 234, *to any one of you, of himself and to himself*.

5. ἐν τῇ χαρᾷ] Interpres et Pseudo-Ignatius ita legisse videntur, ἐν τῇ χαρᾷ τῇ ἀμώμῳ, ἣ ἔστιν Ἰησοῦς Χριστός, &c. VOSSIUS. Vet. Int. *quod est*, ac si ὁ legisset: uti quoque habet Antiochus, Hom. lxxx. [ὃ ἔστιν Ἰ. Χ. οὐδὲν θυμηδέστερον] Εἰς videtur esse melior lectio, quae mox repetitur. SMITH. Armenius videtur legisse, ἐν ἀγάπῃ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χ. omissis quae interposita sunt verba. PETERMAN. ἀμώμῳ ὅς ἐστιν restituit Bunsenius. Conf. ἐν ἀμώμῳ χάριτι in proem. Ep. ad Ephes.

6. οὐθέν] Hanc senioris At-

ticismi formam legimus in Cod. Laur. Libb. impr. cum Interpol. οὐθέν. Cf. Ep. ad Rom. §§ 4, 5. *μηθέν*.

7. ὡς εἰς ναὸν] Inepte deformavit haec Pseudo-Ignatius. [Πάντες ὡς εἰς, εἰς τὸν ναὸν κ. τ. λ.] Unde adparet, et jam ejus aevo corruptum fuisse hunc locum. Lege: Πάντες οὖν ὡς εἰς ἓνα ναὸν συντρέχετε Θεοῦ. Probat hanc lectionem Int. Vet. VOSSIUS. Int. Vet. favet Armenius. Toupus quoque nos jubet ὡς εἰς ἓνα ναὸν legere. Cf. Pearson. Vindic. ii 55. Correctionem Vossii admisit Hefelius. Dresselius mallet ὡς εἰς.

ib. συντρέχετε] Salvin. συνέρχετε, et in margine reponit *συνέρχεσθε*. Simili errore, in Ep. ad Ephes. § 13, pro *συνέρχεσθαι* Aldrichius habet *συντρέχεσθαι*.

ib. θυσιαστήριον,] Conf. Ep. ad Eph. § 5.

8. τὸν ἀφ' ἐνὸς Πατρὸς] *Filius*, quando in mundum venit, a Patre *exiisse* dicitur, et tamen in Patre est: (ἡνωμένος ὢν, ut

neque per Apostolos; sic neque vos sine Episcopo et Presbyteris^a aliquid operemini. Neque tentetis^b aliquid apparere proprie vobis: sed in idipsum una oratio, una deprecatio, unus intellectus, una spes, in charitate, in gaudio incoinquinato; quod est Christus Jesus, quo melius nihil est. Omnes ut in unum templum concurrite Dei, ut in unum altare; ut in unum^c Jesum Christum, ab uno Patre exeuntem, et in unum existentem et revertentem.

^a et sine Presbyteris C. C.

^b temptetis rationale C. C.

^c et unum C. C.

S. Johan. xvi 28.

VIII. Non erretis extraneis opinionibus, neque

1 Tim. i 4,

paullo ante) et ad Patrem reversus est: h. e. post resurrectionem. Vide Vindic. ii 40, 55, et Bullum, p. 290. [Def. Fid. Nic. iv 4, 14, tom. v p. 795 ed. Burton.] Verba haec, penitus ab Interpol. omissa, ad τὴν ἐμπεριχώρησιν personarum S. Trinitatis, cujus frequens mentio apud Graecos Patres occurrit, referri possunt. SMITH.

9. ὅντα] Salvinius mallet ἰόντα. Bunsenius, καὶ εἰς ἓνα χωρήσαντα.

11. ἐρεποδοξίας] Haec est secunda hujus Epistolae pars, qua eos maxime praemunit contra haereticos, eos praecipue, qui Judaismum introducere conabantur, contra quos clare et expresse disputat. Erant autem ii ea tempestate, qui Divinam Christi naturam negabant, ut Ebionitae, Cerinthiani, Nazaraei, et Helxaitae. Vid. Vindic. p. 55. [P. ii.] PEARSON. In Ep. ad Smyrn. § 6, τοὺς ἐρεποδοξοῦντας. Origeni, uti monet Pearson. vox ἐρεπόδοξοι familiaris est. Non agnoscuntur hae voces a Suicero.

ib. μυθεύμασιν] Ἰουδαϊκὴ μυθολογία. Orig. c. Cels. [ii 6, tom. i p. 391 ed. Ben.] PEARSON. Unum quidem haereticorum genus putarim divelli Epistolis nostris, ejusdem vero duas simul familias, atque eas quidem e Cerinthi erroribus profectas. Gnosticam enim illius doctrinam [Cf. Neander, Pflanzung u. s. w. ed. tert. ii 536 sq. Gieseler K. G. i 125 sq.] minus excultam servaverant haeretici Magnesiani, qui una cum leniore quodam docetismo etiam nomismum foverent. Smyrnenses vero Ephesinique eosdem errores, Graeca, suspicor, eruditione admixta, adeo perpoliverant, ut Judaico isto temperamento abolito, recentiorum Gnosticorum antinomismo jamjam appropinquarent. DUESTERDIECK. pp. 55, 56. Eadem docent Hutherus, in Illgenii Zeitschrift f. d. hist. Theologie, 1841, 4, p. 31 sq. et Hefelius in Proleg. p. lvi. Cf. Lueckium, Comment. u. d. Schriften d. Johannes. tom. iii 69 sq ed sec. et vide supra, p. 310 l. 2.

trinis, speciatim a Judaizantium erroribus.

μασιν τοῖς παλαιοῖς ἀνωφελέσιν οὖσιν· εἰ γὰρ μέχρι νῦν κατὰ [νόμον] Ἰουδαϊσμόν ζῶμεν, ὁμολογοῦμεν χάριν μὴ εἰληφέναι. Οἱ γὰρ θεϊότατοι προφήται κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν ἔζησαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐδιώχθησαν, ἐνπνεόμενοι ὑπὸ τῆς χάριτος αὐτοῦ, εἰς τὸ πληροφω- 5 ρηθῆναι τοὺς ἀπειθοῦντας, ὅτι εἰς Θεός ἐστιν ὁ φανερώσας ἑαυτὸν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, ὅς ἐστιν αὐτοῦ λόγος αἰδίδιος, οὐκ ἀπὸ σιγῆς προ-

1. ἀνωφελέσιν] Hieronymus ad Osee cap. iii de Judaeis loquens, 'Illi,' inquit, 'res inutilis amant: traditiones hominum, et δευτερώσεων somnia diligentes.' [tom. vi p. 29 ed. Vallars.] PEARSON.

2. κατὰ [νόμον] Ἰουδαϊσμόν ζῶμεν.] Aut νόμον aut Ἰουδαϊσμόν interpretamentum esse summo consensu contendunt Editores; hoc Vossius et Hilgenfeldius invito Vet. Int. in notis damnant; illud post Pearsonum Smithus lunulis includit. Quod mihi quoque olim in mentem venerat, vulgatum sanum esse, in hoc sensu, secundum Legem vitam Judaicam agimus, id vix concedendum putat Pearsonus. At cur non licuit S. Patri eadem loquendi forma uti quam habemus in proverbio isto, λαγὼ βίον ζῶν, apud Demosth. de Corona, et Lucian. Somn. § 9? ad quam normam Juvenal. ii 3. 'Bacchanalia vivunt.' Nihil frequentius quam βιοῦν βίον. Interea Int. Vet. secutus sum; nam § 10 habemus κατὰ Χριστιανισμόν ζῆν. Interpolatoris lectionem, κατὰ νόμον Ἰουδαϊκόν, interpretatur Armenius.

3. προφήται] Celeberrimos

Christi sectatores intelligit Van Gilsaeus. Male: Cf. § 9, οἱ ἐν παλαιοῖς πράγμασιν ἀναστραφέντες, et Ep. ad Philad. § 5.

5. ἐνπνεόμενοι] Ita in MSS. Vide supra p. 86 l. 6. Apud Interpol. ἀπὸ τῆς χάριτος. quam lectionem exprimit Versio Curetoniana, p. 245, who by His grace were inspired with the Spirit, so that they who were not persuaded might be persuaded.

6. ὅτι εἰς Θεός κ. τ. λ.] 'His verbis significat,' inquit Petavius, qui hunc locum quantitatis pretii aestimat, 'ex omni aeternitate processisse a Deo Patre Filium, eundemque Verbum. Et quid aliud est pro-cedere Filium a Patre, nisi esse genitum? Ergo nullum tempus genituram illius antecessit: h. e. Verbi prolatio-nem. Alioquin infinito ante spatio, sive infinitis saeculis, locutionem illam, prolatio-nemque Verbi, adeoque generationem ejusdem, qua Filius est, praecessisset ἀγεννησία, quam σιγὴν vocat Ignatius, translatione sumpta ab humana locutione, quae silentium sequitur ac rumpit.'

fabulis veteribus, inutilibus existentibus. Si enim^{iv 7, Tit. i} usque nunc secundum Judaismum vivimus; con-^{I 4.} Gal. v 4.
fitemur gratiam non recepisse. Divinissimi enim
Prophetae secundum Christum Jesum vixerunt.
Propter hoc et persecutionem passi sunt, inspirati^{i Pet. i 11.}
a gratia ipsius, ad certificare impersuasos, quo-^{Rom. iv 21.}
niam^d unus Deus est, qui manifestavit seipsum^{d quia C. C.}
per Jesum Christum filium ipsius; qui est ipsius

Theol. Dogm. XVI ii §§ 7, 8, tom. iv part. 2, p. 627. Hunc locum, ita conversum ut omni ex parte Graecis respondeat, exhibet Timotheus Episc. Alex. ap. Cureton. p. 244. Aliter vero Severus, 245: vide infra notata ad ἀπὸ συγῆς p. 341.

8. λόγος αἰδῖος, οὐκ ἀπὸ συγῆς προελθὼν,] Ecce tibi, inquit Ignatiano-mastiges, [Salmasius, Blondellus, Dallaeus,] aperta mentio Sigis Valentini Haeresiarchae, qui post Ignatii martyrium fabulas suas propalavit. Respondent Ignatiani varie, secundum diversas sententias. In prima sententia, prolatus locus non debet assignari Ignatio, censeri debet additamentum esse cujusdam exscriptoris ad confodiendam Valentinianam haeresim, textui infartum. Ex secunda opinione, respexit Ignatius ad Gnosticos Valentino antiquiores, a quibus commentum de Sige acceptum fuerit. Ex tertia, petitur ipse Valentinus, quod vivente ac sciente Ignatio nonnullos jam seduxisset. Juxta ultimam denique sententiam, non hoc loco συγῆ Valentinianam significat *Sigen*, sed simpliciter *silentium*. Per primam nodus scatur, non solvitur. Nec periculo caret, ita

gratis, absque ullo fundamento, hariolari. Secunda probabilis est. Constat enim ex Irenaeo, i 5, Tertull. de Praescr. §§ 33, 46, 47, adversus Valent. §§ 3, 4, Epiphanio multis in locis, Philastrio, Augustino, Theodoret, &c. viam Valentino in erroribus suis atque Aeonibus patefecisse Gnosticos, Nicolaitas, Simonianos, aliosque haereticos. Quidni autem ab illis mutuatus fuerit processionem Verbi a Sige, causam certam non afferunt docti homines; praesertim quum Veteres qui de haeresibus scripserunt, profiteantur a se non commemorari omnes primorum haeticorum nugas; quumque Gregorius Naz. Orat. 23 Sigen tribuat Simoni quoque et Cerintho; ad quem locum videndus Eliae Cretensis Commentarius. Tertiae sententiae patrocinantur Victorinus et Rupertus in Apocalypsim, quum dicunt, Valentinum haeresim suam disseminasse, vivente Johanne Apostolo. Nec obstat quod nonnulli ex antiquis Valentinianae luis exortum ad tempora Antonini Pii retulerint. Quippe haeticorum satis cognitus mos est, diu clam docere, ita ut tunc a quibusdam cognoscantur, ab aliis ig-

ελθὼν, ὃς κατὰ πάντα εὐηρέστησεν τῷ πέμψαντι αὐτόν.

norentur. Ad centesimum ergo, inquires, circiter annum Valentinus vitam produxit; quem sub Eleuthero Papa vixisse adhuc testatur Tertullianus, de Praescr. § 30. Ita sit. Quid vetat? quamquam Tertulliani verba haud dubie errorem vel mendum continent. Ultima sententia videtur nobis omnium optima, duplicem ob causam. Quia Ignatius, ut per contextus seriem clarum fit, pugnat pro more adversus Judaizantes Ebionitas, contra quos scripsisse memoratur ab Hieronymo: de Valentinianis, qui Vet. Test. respuebant, ne cogitat quidem. Sensus ergo verborum illius est, Filium Dei Jesum Christum esse aeternum Dei verbum, quod *non a silentio* instar humani sermonis *progre-diatur*, non post silentium prodeat, non e silentio ducat originem. Accedit huc alia ratio, petita ex Interpol. cui οὐκ ἀπὸ σιγῆς προελθὼν est οὐ ῥητός, οὐ λαλιᾷ ἐνάρθρου φώνημα. COTEL. Ex omnibus Veteribus nemo est qui scripserit Valentinum novam sectam, aut novas condidisse opiniones: omnes illum veterem opinionem resuscitasse aiunt. Theodoretus, postquam de illis haeresibus egit quae Valentinum praecessere, pergit, [Haeret. Fab. Compend. i § 7, tom. iv 1, p. 296 ed. Schulze] Ἐκ τούτων πασῶν τῶν αἱρέσεων ὁ Βαλεντίνος λαβὼν ἀφορμάς, τοὺς ἀπεράντους αὐτοῦ συνέθηκε μύθους. Tertullian. de eodem, [adv. Valent. § 4.] 'cujusdam veteris opinio-

'nis semina nactus, Colarbaso 'viam delineavit.' Et omnium antiquissimus Irenaeus: ὁ μὲν γὰρ πρῶτος, ἀπὸ τῆς λεγομένης γνωστικῆς αἱρέσεως, τὰς ἀρχάς, εἰς ἴδιον χαρακτῆρα διδασκαλείου μεθαρμύσας Οὐαλεντίνος. [I xi 1, p. 52 ed. Mass.] Nihil itaque aliud fecit Valentinus, quam quod veteres haereses in meliorem ordinem digesserit; et, ut ait Irenaeus, ἴδιον illis χαρακτῆρα dederit. Praeterea non ipse est, qui primus commentus sit Σιγήν. Translatum hoc ex veteri Comico Antiphane. Ille enim, in Theogonia, de Nocte et Silentio Chaos emissum dixit, dehinc de Chao et Nocte Cupidinem, et Lumen, et reliquum primae generationis. Postea secundam deorum generationem finxit, et deos secundarios; item mundi et hominum creationem, &c. Ex hoc Antiphane, Valentinus et illi qui ante eum fuerunt Gnostici, omnes ferme suas genealogias, et aeonas, desumserunt, mutatis tantum nominibus. Non enim minus diligenter Gnostici illi antiquiores poëtas Graecos legebant, quam forsitan ipse Valentinus. Ex Philistione et aliis poetis plurima illos desumsisse, veteres produnt. Hinc est, quod Epiphanius, agens de illis Gnosticis qui ante Valentinum fuere, dixerit, Graecos poetas, eorumque fabulas, occasionem omnibus sectis dedisse. Idem alibi, de Valentino loquens, satis ostendit et alios fuisse, qui ex poetis illis haereses suas formarint, quos ipse tantum secu-

Verbum aeternum, non a silentio progrediens ; qui secundum omnia beneplacuit mittenti ipsum.

tus sit : καὶ αὐτὸς τὴν ἐθνόμυθον ποίησιν εἰς τὸν ἐαυτοῦ νοῦν λαβών, καὶ ἀπὸ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ πρὸ αὐτοῦ τῆς ἀληθείας ἐκπεπτωκότων τὴν ὑπόνοιαν κτησάμενος. VOSSIUS. Simonem Magum revera locum dedisse τῇ Σιγῇ in systemate suo, constat ex fragmento Annunciationis Magnae, a Menandro, ejus discipulo, conscriptae, quod ab Hippolyto conservatum legas : δύο εἰσὶ παραφυάδες τῶν ὄλων αἰώνων, μήτε ἀρχὴν μήτε πέρασ ἔχουσαι, ἀπὸ μιᾶς ῥίξης, ἥτις ἐστὶ δύναμις, σιγῇ, ἀόρατος, ἀκατάληπτος. Adv. omnes Haeres. vi. 18, p. 250 ed. Duncker. et Schneidewini ; vel in libro infeliciter Origenis Philosophicorum inscripto, p. 173. Ad hanc Simonis Σιγὴν respexisse Ignatium censent Denzinger. *Tübinger. Theol. Quartalschrift.* 1852, p. 442, et Bunsen. Hippolytus i 57. Quartam illam sententiam a Cotelerio comprobata primus protulit Petavius ; eandemque Pearsonus eruditione summa, acumine singulari, tuetur in Vindic. ii pp. 33—42. Cum Pearsono stant Routhius, *Anfänge*, i 726, et Arndtius, *Stud. u. Krit.* 1839, p. 158, qui conferri jubet usum vocum σιωπή, ad Rom. § 3, et ἡσυχία, ad Eph. §§ 15, 19. Contextus structura, Pearsono iudice, probat Ignatium respexisse haeresin Ebionitarum, neque ullam aliam. Particula γάρ ostendit hanc ipsam sententiam prioris rationem continere ; et sequentis particula οὖν ostendit eam ex hac sequi debere. Hunc

locum adversus Valentinum urgent non Irenaeus, non Eusebius, non Athanasius, non Basilus ; quamquam ad ejus haeresin refutandam verba illa, ὅς ἐστιν αὐτοῦ λόγος αἰδῖος, erant opportunissima.

ib. αἰδῖος,] Clem. Alex. Admon. ad Gentes, [p. 93 ed. Potter.] αἰδῖος οὗτος, Ἰησοῦς εἰς, ὁ μέγας ἀρχιερεὺς Θεοῦ τε ἐνὸς τοῦ αὐτοῦ καὶ Πατρός· quibus verbis, ipsam Ignatii Epistolam in animo habens, usus esse videtur. PEARSON. Vindic. ii p. 50. Locum totum ita repraesentat Interpol. ὅς ἐστιν αὐτοῦ λόγος οὐ ῥητὸς, ἀλλ' οὐσιώδης· οὐ γάρ ἐστι λαλιᾶς ἐνάρθρου φώνημα, ἀλλ' ἐνεργείας θεϊκῆς οὐσία γεννητή.

ib. ἀπὸ σιγῆς] Secundum loquendi modum Graecis familiarem, post silentium reddi potest. Nihil tritius est apud Graecos, quam ut ἀπὸ et ἐκ pro μετὰ, apud Latinos, quam ut ab et ex pro post accipiantur. PEARSON. Vindic. ii p. 42. Voculam οὐκ ante ἀπὸ σιγῆς e medio sublatam vult Venema, H. E. Saec. ii § 12, ad quem sane modum Severus hunc locum profert ap. Cureton. p. 245, voce αἰδῖος quoque praetermissa ; *who is His Word which proceeded from silence* ; et hac adnotatione subdita : *That He proceeded from silence is, that He was ineffably begotten of the Father, and like the word incomprehensible what it might be or the mind. Therefore it is just that He should be honored in silence, and not that His*

uti soli
Christo
magistro
attenda-
mus.

Θ'. Εἰ οὖν οἱ ἐν παλαιοῖς πράγμασιν ἀναστρα-
φέντες, εἰς καινότητα ἐλπίδος ἦλθον, μηκέτι σαββα-
τίζοντες, ἀλλὰ κατὰ κυριακὴν ζωὴν ζῶντες, ἐν ᾗ
καὶ ἡ ζωὴ ἡμῶν ἀνέτειλεν δι' αὐτοῦ καὶ τοῦ θανάτου
αὐτοῦ, ὃν τινες ἀρνοῦνται· δι' οὗ μυστηρίου ἐλάβομεν 5

divine and unprecedented birth should be inquired into; who, having this exaltation, for our sakes became man, not convertibly, and in every thing pleased the Father, when He fulfilled the obedience for us.

ib. προελθὼν.] Vox qua maxime usi sunt in hac re Valentiniani alia plane erat, nempe προβάλλεσθαι, unde toties a SS. Patribus exagitantur. Ita Irenaeus, sententiam Valentinianorum accurate referens, i i tradit προβαλέσθαι τὸν Βυθὸν ἀρχὴν τῶν πάντων, (Νοῦν scil.) συμ-προβεβλήσθαι δὲ αὐτῷ Ἀλήθειαν et rursus, αἰσθόμενον σὲ τὸν μονογενῆ τοῦτον, (nempe Νοῦν,) ἐφ' οἷς προεβλήθη, προβαλεῖν καὶ αὐτὸν Λόγον καὶ Ζωὴν, et mox, ἐκ δὴ τοῦ Λόγου καὶ τῆς Ζωῆς προβεβλήσθαι κατὰ συζυγίαν Ἀνθρώπου καὶ Ἐκκλησίαν. Ea voce semper de Aeonibus utitur. Eandem et Origenes de Valentinianis agens usurpat, tom. 3 in Johan. [ii p. 71 ed. Huet. tom. 2, 19, iv p. 77 ed. Ben.] ὑπὸ Νοῦ καὶ Ἀληθείας προβεβλήσθαι Λόγον καὶ Ζωὴν. Atque haec est Aeonum genealogia κατὰ τὴν προβολήν, ut loquitur Irenaeus. PEARSON. Vindic. ii p. 39. Cf. pp. 68-73.

p. 340. l. i. εὐηρέστησεν] εὐηρέτησεν, nescio quo errore in Aldrichii libro excusum, in loco lectionis variantis ex MSto descriptae exhibet Russelius.

1. παλαιοῖς πράγμασιν] For-
sitan δόγμασιν. MARKLAND.
Interpolator, γράμμασιν. Hefe-
lius, in veteri rerum ordine;
sub Vet. Testamento; Usse-
rius Judaeos ad Christianismum
conversos intelligit. Pearsonus
confert Epiphanium contra E-
bionem disputantem, ὅτι οὐ χρὴ
βαπτισμοῖς χρῆσθαι καὶ ἔθελον ἀν-
ωφελέσιν. Haer. xxx § 21.

2. καινότητα] Alter Int. *vacuam spem*: quasi legisset κενό-
τητα, ut habet Cod. Augustanus;
Nydpruccianus vero νεό-
τητα. SMITH.

ib. σαββαρίζοντες,] σαββατί-
ζειν est *sabbatum observare*,
sive *celebrare*; quod faciebant
Judaei. Hunc morem Ecclesia
observavit tunc, quum Auctor
hic scripsit; non ergo quarto
saeculo scripsit, ut vult Dal-
laeus; tunc enim Christiani
sabbatum observabant praeter
Dominicam. Canon. Apost. 66
depositio interminatur cuivis
Clerico, 'qui aut die Domi-
nico aut Sabbato, uno excep-
to, jejunaret.' Aliqua igitur
Sabbati observatio fuit quando
hic Canon scriptus est. Scrip-
tus autem ille est, postquam
Graeci Pascha Dominicum ce-
lebrabant, et antequam Romani
sabbatis jejunabant. Non igitur
hoc factum est ideo tan-
tum, quod Marcionem aversa-
rentur, qui mortuus est ante-

IX. Si igitur in veteribus rebus conversati, in novitatem spei venerunt, non amplius sabbatizantes^e, sed secundum Dominicam viventes, in qua et vita nostra orta est per ipsum et mortem ipsius, quod quidam negant; per quod myste-

^e sabbatizantes C. C.

quam Dominica Paschalis apud Graecos obtinebat. PEARSON. Non ad celebranda Sabbata loco Diei Dominicae tantum est referendum, sed ad universum rituum usum. MERX. Cf. Euseb. H. E. i 4, iii 27, et infra, Polycarpi Mart. § 8.

3. κατὰ κυριακὴν] Τὸ ἡμέραν hic necessario subintelligendum est; quod ex sequentibus patet. SMITH. Cotelierius ζῶν imputat hic insertam putat, locumque obscurare existimat. Clariora haec quidem sunt, si vocem ζῶν omittamus, quam Int. Vet. non agnoscit. Si autem retineamus, eamque non cum praecedenti κυριακὴν, sed cum sequenti ζῶντες conjungamus, idem plane sensus erit. Ζῆν et ζῶν ζῆν idem Graece significat. S. Johannes primo Κυριακὴν vocavit; [Apoc. i 10,] secundus Ignatius, vel fortasse primo S. Paulus, I Cor. xvi 2, ubi Cod. Wechel. κατὰ μίαν σαββάτων τὴν Κυριακὴν. PEARSON. Vocem ζῶν ab Armenio praetermissam, excludunt Peterm. et Dresselius. Hoc nomine Κυριακὴ appellarunt hebdomadale Dominicae Resurrectionis festum tum Melito, tum Dionysius Corinthius aequalis ejus. Cf. Routh. in Melitonis Fragmenta adnotantem, Rel. Sac. i p. 137. Diem Dominicam in laetitia agebant Christiani primaevi. ἄγομεν τὴν ἡμέραν τὴν ὀγδόην εἰς

εὐφροσύνην, ἐν ᾗ καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. S. Barnab. Epist. i 15. Τὰς κυριακάς ἀπάσας τρυφερὰς ἡγείται ἡ ἀγία καθολικὴ ἐκκλησία. Epiphani. Expos. Fid. § 22.

ib. ζῶν ζῶντες,] Guil. Wall, Critical Notes, iii 254, contendit legendum esse ἐορτάζοντες. Equidem sic intelligo: vitam nostram secundum Diem Dominicam distribuentes, scil. primam hebdomadis diem, non ultimam observantes.

ib. ἐν ᾗ] κυριακῇ ζῶν male intelligit Arndtius; Interpol. τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

5. ὅν τινες ἀρνοῦνται.] Hinc colligit Observator, eos, contra quos hic scribit Ignatius, mortem Christi negasse. p. 167. Vet. Int. quod quidam negant. Ad marginem in ed. Amstel. Alii quem. Inde Observat. quam expiscatus est: 'Alii,' inquit, 'ad Christum ipsum referentes, sic reddiderunt, quem quidam negant. Quinam, quae, hi alii sunt, qui legentur quem?' Vulg. Int. neque quod, neque quem reddit; nam Interpol. haec verba Graece non habet, sed pro more suo alia eorum loco adhibuit, quae sententiam magis perspicuam reddere putavit. Notaverat quidem Usserius, unum codicem Vet. Int. habere quod, alterum quem; sed ad haec verba notatio illa non spectabat, verum ad

τὸ πιστεύειν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπομένομεν, ἵνα εὐρεθώ-
μεν μαθηταὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ μόνου διδασκάλου
ἡμῶν, πῶς ἡμεῖς δυνησόμεθα ζῆσαι χωρὶς αὐτοῦ,
οὗ καὶ οἱ προφῆται μαθηταὶ ὄντες, τῷ πνεύματι ὡς
διδάσκαλον αὐτὸν προσεδόκουν; καὶ διὰ τοῦτο ὃν 5
δικαίως ἀνέμενον, παρὼν ἡγείρεν αὐτοὺς ἐκ νεκρῶν.

Nolite
judaizare.

Ι'. Μὴ οὖν ἀναισθητῶμεν τῆς χρηστότητος αὐτοῦ.
Ἄν γὰρ ἡμᾶς μιμήσεται καθὰ πράσσομεν, οὐκ ἔτι
ἐσμέν. Διὰ τοῦτο μαθηταὶ αὐτοῦ γενόμενοι, μάθωμεν
κατὰ Χριστιανισμόν ζῆν. Ὃς γὰρ ἄλλῳ ὀνόματι 10
καλεῖται πλέον τούτου, οὐκ ἔστιν τοῦ Θεοῦ. Ὑπέρ-
θεσθε οὖν τὴν κακὴν ζύμην τὴν παλαιωθεῖσαν καὶ
ἐνοξίσασαν, καὶ μεταβάλεσθε εἰς νέαν ζύμην, ὃ ἔστιν

sequentia, *per quod*, et *per quem*. Sed in MSto οἷτινες ἀρ-
νοῦνται. Interpres sec. utrum-
que Cod. MS. *quod quidam*.
Habemus igitur unam lectionem
Graecam, et unam Latinam, sed
a Graeca diversam. Graeca
defendi non potest. Sed nec
Latina, nisi in suo Cod. Int.
viderit scriptum ὃ τινες, unde ex
acuto accentu factum est οἷτινες.
Sed videndum an Graeca lectio
defendi possit ex sequentibus.
PEARSON. Interpol. ex Jo-
han. xvii 12, vel II Thess. ii 3, ὃν
τὰ τέκνα τῆς ἀπωλείας ἀρνοῦνται.

1. ὑπομένομεν,] Ita proculdu-
bio legendum, cum Int. Vet. et
libb. impr. non ὑπομένωμεν, ut
in MSS. Pearsonus tamen Int.
castigatum voluit ut hanc lec-
tionem repraesentaret. Sed ο
et ω passim permutantur librarii.

3. πῶς ἡμεῖς — ἐκ νεκρῶν.]
Hunc locum laudat Severus
Antioch. in Catena in Epistolas

Catholicas quam a. 1840 edidit
Cramerus. Vid. p. 67, ad D.
Petri Ep. I iii 19, 20.

5. ὃν δικαίως] Vet. Int. *quod
juste*. Sic Caiensis Codex,
male; recte autem Montacutii,
quem. PEARSON.

6. ἡγείρεν αὐτοὺς] Respexisse
videtur S. Matt. xxvii 52.

7. ἀναισθητῶμεν] ἀναισθητοι
ᾤμεν—Interpolator.

8. Ἄν γὰρ — ζῆν.] Apud Ar-
menium ac si legisset, καὶ μιμη-
ταὶ γενώμεθα αὐτοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς
ἡμῶν, καὶ μάθωμεν τὸ πνεῦμα κατὰ
Χριστιανισμόν. PETERMAN.

ib. μιμήσεται] Cod. Casan. μι-
μήσθαι. Vedelius et Voss. mal-
lent τιμήσεται, uti legisse videtur
Int. Vet.; Morel. τιμωρήσεται;
Junius μομοσκοπήσεται. Inter-
pol. sec. Cod. Nydprucc. μωμή-
σεται; sec. Augustan. autem a
Pacaeo editum, μιμήσῃται. Lec-
tionem MSti μιμήσεται, hoc sensu
tolerat Smithus, Si Deus eodem

rium^f accepimus credere, et propter hoc susti-^f *quem mis-*
nemus, ut inveniamur discipuli Jesu Christi, solius *terium C.C.*
Doctoris nostri; quomodo nos poterimus vivere *S. Matt.*
sine ipso? cujus et Prophetæ discipuli existentes, *xxiii 10.*
spiritu^g ipsum ut Doctorem expectabant; et prop-^g *spiritum*
ter hoc quod^h juste expectabant, præsens susci- *C.C.*
tavit ipsos ex mortuis. *h f. quem.*

X. Non igitur non sentiamus benignitatem ip- *Rom. ii 4.*
sius. Si enim nos persequatur secundum quod
operamur; non amplius sumus. Propter hoc,
discipuli ejus effecti, discamus secundum Christi-
animum vivere. Qui enim alio nomine vocatur
amplius ab hoc, non est Dei. Deponite igitur
malum fermentum inveteratum et exacuens; et *i Cor. v 7.*
transponite in novum fermentum, qui est Jesus

modo nobiscum egerit, quo contra ipsum agere solemus, miseri peribimus. Ps. cxxx 3.

9. μάθωμεν—Θεοῦ.] In Eclogis Damasceni, Parall. iii 18. COTELERIUS.

10. ἄλλῳ ὀνόματι] *Alio nomine quam Christianorum.* Ebionæis et Gnosticis sacrum illud commune nomen a Christo inditum plane sordebat. SMITH.

11. Ὑπέρθεσθε] Vet. Int. *deponite*, vel *seponite*, *praeterite*, *omittite*, lectionem referens Interpol. in Cod. Nydpruce. Ἀπόθεσθε. [Smithi et Hefelii judicio meliorem.] Sed melius ὑπέρθεσθε, ut Medic. August. et Anglicanus Codex. Suidas, ὑπερτίθεται, ἀναβάλλεται. Τὸ παρὸν ὑπερθέμενος, *dilatione in præsens facta.* Artemid. 236. [ed. Rigalt.] PEARSON. ἀπόθεσθε exhibet Petermannus.

12. τὴν παλαιωθεῖσαν] *i Cor. v 7, τὴν παλαιὰν ζύμην.* Vid. Orig.

in Matt. 270 A. [ed. Huet. iii p. 518 ed. Ben.] De Eustathio Episcopo Antiochia Chrysostomus, in Encomio, Ἐξύμωσεν ἅπαντας εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν καὶ οὐ πρότερον ἀπέστη, ἕως ὃ θεὸς τὸν μακάριον Μελέτιον παρεσκεύασεν ἐλθόντα τὸ φύραμα ἅπαν λαβεῖν. [tom. ii p. 610 ed. Ben.] PEARSON.

13. ἐνοξίσασαν,] Vet. Int. *exacuens*, male. Forte scripsit *exacrescens*. Ὁξύω et ὀξύνω, *acuo*: sed ὀξίζω aliud, *acesco*. PEARSON. Interpol. *σεσηπνίαν*. Perperam in Aldrichii libro ἐνοξίσασαν.

ib. νέαν ζύμην,] Christum, h. e. doctrinam a Christo revelatam; unde ad salem transit, quem loco fermenti adhibere Christus videtur. Novum hoc fermentum est, quod declaratur Matt. xiii 33, Luc. xiii 21. PEARSON. νέαν ζύμην χάριτος Interpolator.

Ἰησοῦς Χριστός. Ἀλίσθητε ἐν αὐτῷ, ἵνα μὴ δια-
φθαρῇ τις ἐν ὑμῖν, ἐπεὶ ἀπὸ τῆς ὁσμῆς ἐλεγχθήσεσθε.
Ἄτοπόν ἐστὶν Χριστὸν Ἰησοῦν λαλεῖν, καὶ Ἰουδαί-
ζειν. Ὁ γὰρ Χριστιανισμὸς οὐκ εἰς Ἰουδαϊσμὸν
ἐπίστευσεν, ἀλλ' Ἰουδαϊσμὸς εἰς Χριστιανισμὸν, ὥς 5
πᾶσα γλῶσσα πιστεύσασα εἰς Θεὸν συνήχθη.

Haec prae-
monendi,
non expro-
brandi cau-
sa scripsit.

ΙΑ'. Ταῦτα δὲ, ἀγαπητοί μου, οὐκ ἐπεὶ ἔγνω-
ν τινὰς ἐξ ὑμῶν οὕτως ἔχοντας, ἀλλ' ὥς μικρότερος
ὑμῶν, θέλω προφυλάσσεσθαι ὑμᾶς, μὴ ἐμπεσεῖν εἰς
τὰ ἄγκιστρα τῆς κενοδοξίας, ἀλλὰ πεπληροφορηθῆναι 10
ἐν τῇ γεννήσει, καὶ τῷ πάθει, καὶ τῇ ἀναστάσει τῇ
γενομένῃ ἐν καιρῷ τῆς ἡγεμονίας Ποντίου Πιλάτου·
πραχθέντα ἀληθῶς καὶ βεβαίως ὑπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ
τῆς ἐλπίδος ἡμῶν, ἧς ἐκτραπῆναι μηδενὶ ὑμῶν γέ-
νοιτο.

Modestiam
et humili-
tatem Mag-

ΙΒ'. Ὀναίμην ὑμῶν κατὰ πάντα, εἴανπερ ἄξιός ᾧ.
Εἰ γὰρ καὶ δέδεμαι, πρὸς ἓνα τῶν λελυμένων ὑμῶν 15

1. Ἀλίσθητε] Int. Vet. *sal-
vificemini*, pro *salificemini*, i. e.
salimini: ut recte observavit
Vossius. Cf. Matt. v 13, Marc.
ix 49. Gloss. *ἄλισις*, *salitura*.
Interpol. *ἀλίσθητε*. Interpres
ejus, *exsultate*; quae ab hoc
loco aliena sunt. Quamvis In-
terpol. *ἀλίσθητε* accepisse vide-
tur pro *congregemini*, sive *συνα-
λίσθητε*: quod non inepte reddi
potest, *συναλίσθητε*, *simul con-
juncti et uniti vivite*; ut in Act.
i 4 *συναλιζόμενος* ubi aliqui le-
gebant *συναυλιζόμενος*, ut Beda,
et Epiphanius, *συνέφαγε καὶ συν-
ηλίσθη*. De qua voce ap. Hesy-
chium legimus, *συναλιζόμενος*
συναλισθεῖς, *συναχθεῖς*, *συναθροι-
σθεῖς*. PEARSON. Peterman-
nus, *conjungite vos ei, ut non*

quidquam [τι pro τις] *deficiat*.

ib. ἵνα μὴ διαφθαρῇ τις] *ne quis
putrescat*. PEARSON.

2. ὁσμῆς] Metaphoram Auctor
persequitur, ut solet; nam ex
putredine malus odor. PEAR-
SON. ὁσμῆς e MSS. retinet
Curetonus. Certissimam Vossii
correctionem, post Usser. Pear-
son. et Smith. in textum ad-
misi. Cf. Ep. ad Eph. § 17,
δυσωδίαν τῆς διδασκαλίας. Vos-
sius, *ἐλεγχθήσεσθε* quoque ut
emendationem profert; sed ita
revera legit Codex uterque, non
ἐλεγχθήσετε.

3. Ἄτοπόν—συνήχθη.] Fragm.
Syr. ap. Cureton. p. 236, *It is
not proper, when Jesus Christ
is spoken of, that we should
conduct ourselves like Jews; for*

Christus. Salvificemini in ipso, ut non corrumpatur aliquis in vobis, quiⁱ ab odore redargue-¹ f. quia. mini. Inconveniens est Jesum Christum perfari^k, ^k profari C.C. et Judaizare. Christianismus enim non in Judaismum credidit, sed Judaismus in Christianismum: ut omnis lingua credens in Deum congregaretur¹. Philipp. ii 11. ¹ congregetur C.C.

XI. Haec autem, dilecti mei, non quia cognovi aliquos ex vobis sic habentes; sed, ut minor vobis, volo praeservari vos, ut non incidatis in hamos vanae gloriae: sed certificemini in nativitate et passione et resurrectione^m facta in tempore ducatus Pontii Pilati; quae facta sunt vere et firmiter a Jesu Christo spe nostra, a qua averti nulli vestrum fiat. ^m passione Domini et resurrectione C.C.

XII. Fruar vobis secundum omnia; siquidem dignus sim. Etsi enim ligatus sum, ad unum so-

Christianity was not believed into Judaism, but Judaism into Christianity, in which whosoever believeth is assembled before God.

ib. λαλεῖν,] Ita MSS. non καλεῖν, quod post Voss. exhibet Cotelierius. Interpol. λαλεῖν ἐπὶ γλώσσης, καὶ τὸν πανσθέντα Ἰουδαϊσμοῦ ἐπὶ διανοίας ἔχειν. Sensu praegnanti, Scriptoribus sacris perquam familiari, ponitur λαλεῖν, docere, tradere.

4. Ὁ γὰρ—συνήχθη.] Armenius haec explicasse potius videtur, quam vertisse: *Nam non accepit fidem Christianismus a Judaismo, sed Judaismus a Christianismo; et omnis qui credit in eum ad Deum congregatur.* PETERMAN.

5. ὡς πᾶσα] Bunsenii conjecturam, ὡς πᾶσα, in ed. quarta accepit Hefelius.

6. συνήχθη.] Legendum videtur συναχθῆ. Interpol. πᾶσα γλώσσα ἐξομολογησαμένη εἰς Θεὸν συνήχθη.

8. οὕτως ἔχοντας,] i. e. non quod cognoverim aliquos vestrum Judaismum sectari.

9. προφυλάσσεσθαι] Int. Vet. minus recte. Melius Cotelier. cupio vobis cautum ne incidatis.

10. πεπληροφορησθαι] Ita Cod. uterque. Interpol. πληροφοροῦσθαι. Cf. Rom. iv 21, et supra, Clem. Rom. i §§ 42, 54.

13. πραχθέντα] Quasi ἃ ἐπράχθησαν, vel conjunge cum praecedentibus. COTEL. Praepone ἃ εἰσι, propter Grammaticae rationem; uti habet Vet. Int. quae facta sunt. SMITH. Supra, Ep. ad Eph. § 9, ἅτινα ἐπράχθη.

14. μηδενὶ ὑμῶν] Ita in Cod. Laur. non ἡμῶν, sicut exemplaris Aldrichiani exarator.

17. πρὸς ἑνα] Etsi enim ligatus

nesiano-
rum eximie
laudat.

οὐκ εἰμί. Οἶδα ὅτι οὐ φυσιοῦσθε· Ἰησοῦν γὰρ Χριστὸν ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς. Καὶ μᾶλλον ὅτ' ἂν ἐπαινῶ ὑμᾶς, οἶδα ὅτι ἐντρέπεσθε· ὡς γέγραπται, “ὅτι ὁ “ δίκαιος ἑαυτοῦ κατήγορος.”

Ut pergant
in fide in
Christum
et obedi-
entia horta-
tur,

ΙΓ'. Σπουδάζετε οὖν βεβαιωθῆναι ἐν τοῖς δόγμα- 5
σιν τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἀποστόλων, ἵνα πάντα ὅσα
ποιῆτε κατευοδωθῆτε σαρκὶ καὶ πνεύματι, πίστει καὶ
ἀγάπῃ, ἐν Υἱῷ καὶ Πατρὶ καὶ ἐν Πνεύματι, ἐν ἀρχῇ
καὶ ἐν τέλει, μετὰ τοῦ ἀξιοπρεπεστάτου ἐπισκόπου
ὑμῶν, καὶ ἀξιοπλόκου πνευματικοῦ στεφάνου τοῦ 10
πρεσβυτερίου ὑμῶν, καὶ τῶν κατὰ Θεὸν διακόνων.
Ὑποτάγητε τῷ ἐπισκόπῳ καὶ ἀλλήλοις, ὡς Ἰησοῦς
Χριστὸς τῷ Πατρὶ κατὰ σάρκα, καὶ οἱ ἀπόστολοι τῷ
Χριστῷ καὶ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ἵνα ἔνωσις
ἡ σαρκικὴ τε καὶ πνευματικὴ. 15

et pro se
atque Ec-

ΙΔ'. Εἰδὼς ὅτι Θεοῦ γέμετε, συντόμως παρεκέ-

sum pro Christo, non sum comparandus cum uno aliquo ex vobis qui ligati non sunt. TOUP.

1. φυσιοῦσθε.] Vox Paulina, e. g. I Cor. iv 6, 18, 19.

ib. Ἰησοῦν γὰρ Χριστὸν] Con-junctio γάρ, e festinatione inter scribendum a Salvinio omissa, in Aldrichii libro non legitur.

2. ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς.] i. e. Χριστοφόροι καὶ ὑμεῖς ἐστέ. Cf. II Ep. ad Cor. xiii. 5, ἡ οὐκ ἐπιγινώσκετε ἑαυτοὺς, ὅτι Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν ὑμῖν ἐστίν; εἰ μὴ τι ἀδοκίμοι ἐστέ.

5. ἐν τοῖς δόγμασιν——τῶν ἀποστόλων,] Cf. Act. xvi 4, τὰ δόγματα τὰ κεκριμένα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων.

7. κατευοδωθῆτε] Vet. Int. ac si legisset, κατευοδωθῇ. PEARSON. κατευοδωθήσεται Interpol.

8. ἐν Υἱῷ καὶ Πατρὶ] In hoc

offendit Meierus, quod Filius ante Patrem ponatur; verum hac ipsa re Cellerius acute, ne dicam argute, tuetur Epistolarum antiquitatem. ‘En parlant ‘des Personnes de la Trinité il ‘met le Fils devant le Père, ce ‘qui peut encore servir à mon- ‘trer l’antiquité et l’authenti- ‘cité de ses lettres; car si elles ‘eussent été composées après ‘que l’on eut réglé la Doxologie, l’auteur n’en aurait pas ‘renversé l’ordre.’ Histoire Générale des Auteurs S. &c. i 662. Sed offensionem certe non esse in eo, quod Filius primo loco ponatur, facile intelligi potest e Pauli auctoritate. II Cor. xiii 13. DUESTERDIECK.

9. ἀξιοπρεπεστάτου] Armenius, ac si legisset ἀξιεπαίνου.

10. ἀξιοπλόκου] Coteler. et

lutorum de vobis non sum. Novi quoniam ⁿ non ⁿ quia C.C. et infra, bis.
 inflamini: Jesum enim Christum habetis in vobis-
 metipsis. Et magis quando ^o utique laudo vos, novi ^o quum C.C.
 quoniam verecundamini: sicut scriptum est; quo-
 niam *justus sui ipsius accusator* ^p. ^{Prov. xviii 17 LXX. p accusator est. C. C.}

XIII. Studete igitur firmari in dogmatibus Domini et Apostolorum, ut ^a omnia quaecunque ^a et C.C.
 facitis prosperentur, carne et spiritu, fide et charitate, in Filio et Patre et Spiritu Sancto ^r, in ^r Sancto deest C. C.
 principio et in fine; cum digne decentissimo Episcopo vestro, et digne complexa spirituali corona Presbyterii ^s vestri, et eorum qui secundum Deum ^s Presbyterii C. C.
 Diaconorum. Subjicimini Episcopo et adinvicem, ut Christus ^t Patri secundum carnem, et Apostoli ^t ut Jesus Christus C. C.
 Christo et Patri et Spiritui; ut unio sit carnalis et ^u spiritualis. ^u carnalis sit et C. C.

XIV. Sciens quoniam ^x Deo pleni estis, com- ^x quia C.C.

cum digne contexta spirituali corona Presbyterii vestri. Eadem lectionem habet Interpol. in Codd. Nydprucc. et August. Morelius auctoritate sua dedit *ἀξιολόγου*; cujus conjecturam, a Vedelio admissam, recte repudiavit Usserius. Salvinius ad oram exemplaris reponit *ἀξιοποστολικού*.

ib. *στεφάνου*] *Corona* (qua sedentium *ἐν ἡμικύκλῳ* situs describitur) *Presbyterii vestri* Episcopalem Cathedram ex utraque parte cingentis. Sic et *ἐκκλησίας στέφανος*, Constit. Apost. ii 28. HAMMOND. c. Blondell. Diss. i cap. 13 § 7.

II. *πρεσβυτέρῳ*] Recte se habet Codex uterque, non *πρεσβυτέρων*, quod ex Salvini dant Aldrich. et Russelius. Mire hunc locum vertit Vaarlenius, et *coronando spirituali Ste-*

phano presbytero vestro.

ib. *καὶ τῶν*] *καὶ deest* in Cod. Casanatensi. DRESSSEL.

12. *καὶ ἀλλήλοις*,] Pro diversa nimirum ratione dignitatis et subordinationis. SMITH. Cf. I Pet. v 5.

ib. *ὡς Ἰ. X. τῷ Πατρὶ*] Subordinationem Dei Filii hic doceri contendit Munscher. *Lehrb. d. Dogmengesch.* i p. 162. Contra Rothe, *Anfänge* p. 754, monet e verbis *κατὰ σάρκα* palam fieri, non *τὸν λόγον*, sed humanam tantum Christi naturam ab Ignatio nostro Patri subordinari. HEFELIUS. Armenius omisit *κατὰ σάρκα*, et mox *καὶ τῷ Πνεύματι*.

14. *ἵνα ἔνωσις ᾖ*] Cotelier. conferri jubet D. Paulum ad Eph. iv 4, *ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεύμα*.

16. *Θεοῦ γέμετε*,] Ad verba S. Apostoli Rom. xv 14 respexisse

clesia Anti-
ochena pre-
ces fun-
dant.

λευσα ὑμᾶς. Μνημονεύετε μου ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑμῶν, ἵνα Θεοῦ ἐπιτύχω, καὶ τῆς ἐν Συρίᾳ ἐκκλησίας, ὅθεν οὐκ ἄξιός εἰμι καλεῖσθαι. Ἐπιδέομαι γὰρ τῆς ἡνωμένης ὑμῶν ἐν Θεῷ προσευχῆς καὶ ἀγάπης, εἰς τὸ ἀξιωθῆναι τὴν ἐν Συρίᾳ ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἐκκλη- 5 σίας ὑμῶν δροσισθῆναι.

Salutatio-
nes.

ΙΕ'. Ἀσπάζονται ὑμᾶς Ἐφέσιοι ἀπὸ Σμύρνης, ὅθεν καὶ γράφω ὑμῖν, παρόντες εἰς δόξαν Θεοῦ, ὥσπερ καὶ ὑμεῖς, οἱ κατὰ πάντα με ἀνέπαισαν, ἅμα Πολυκάρπῳ ἐπισκόπῳ Σμυρναίων. Καὶ αἱ λοιπαὶ δὲ 10 ἐκκλησίαι ἐν τιμῇ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀσπάζονται ὑμᾶς. Ἐρρωσθε ἐν ὁμονοίᾳ Θεοῦ, κεκτημένοι ἀδιάκριτον πνεῦμα, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός.

videtur. HEFEL. Paullo li-
berius Armenius, *Scio quod
pleni estis gratia Dei, et prop-
terea cum confidentia peto a
vobis.* PETERMAN. Interpo-
lator, Εἰδὼς ὑμᾶς πεπληρωμένους
παντὸς ἀγαθοῦ.

3. ὅθεν οὐκ] Aliter haec dis-
tribuit Hefelius, ut εἰς τὸ ἀξιο-
θῆναι ad τῆς ἐν Συρίᾳ ἐκκλησίας,
immediate referatur.

ib. καλεῖσθαι.] Reticet S. Mar-
tyr titulum et nomen episcopa-
lis dignitatis, humilitatis causa.

Igitur male additum est ab In-
terpolatore. SMITH.

6. δροσισθῆναι.] Pearsonus
confert Clem. Alex. Paed. ii 10,
ἀγρὸς γὰρ ὁ κόσμος· καὶ πόα ἡμεῖς,
οἱ τῇ χάριτι δροσιζόμενοι τοῦ Θεοῦ.
p. 232 ed. Potter. Interpol.
exhibet ποιμανθῆναι ἐν Χριστῷ.

7. Ἐφέσιοι ἀπὸ Σμύρνης.]
Duplici modo explicari potest.
Ephesii qui Smyrnam ab Ephe-
so mei causa venerunt, et qui
jam Smyrnae agunt; vel Ephe-
siii, qui negotiorum causa hic

pendiose deprecatus sum vos. Mementote mei in orationibus vestris, ut Deo fruamur; et ejus quae in Syria^y Ecclesiae, unde non dignus sum^z vocari.^y *Siria C.C. z non sum dignus C.C.* Superindigeo enim unita vestra in Deo oratione et charitate^a, in dignificari eam quae in Syria Ecclesiam per Ecclesiam vestram irrorari^b.^a *caritate C.C. b irrorari C.C.*

XV. Salutant vos Ephesii a Smyrna^c (unde et scribo vobis) praesentes in gloriam Dei, quemadmodum vos^d: qui secundum omnia me quiescere fecerunt, simul cum Polycarpo^e, Episcopo Smyrnaeorum. Sed et reliquae Ecclesiae in honore Jesu Christi salutant vos. Valete in concordia Dei, possidentes inseparabilem Spiritum, qui est Jesus Christus.^c *Smyrna C.C. d quemadmodum et vos C.C. e Polycarpo C.C.*

Smyrnae ante adventum meum debebant tanquam incolae. Prior interpretatio magis placet, utpote menti S. Ignatii longe accommodatior. SMITH.

9. ὥστερ καὶ ὑμεῖς,] Lege οἷ, ὥστερ καὶ ὑμεῖς, κατὰ . . . Isthoc enim ordine articulus debet praeponi. SMITH. Salvinius mallet ὥστερ καὶ ἡμεῖς.

11. ἐν τιμῇ] διὰ τιμῆς, ὅς ἡonorem. SMITH. Cf. ἐν γνώμῃ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Inscript. Ep. ad Philad. Licetne intelligere Ecclesias a Jesu Christo in honore

eximio habitas, Ecclesias prae caeteris singulari gratia ac favore gaudentes?

12. ἀδιάκριτον] Codd. exhibent διάκριτον. Sic tamen omnino scribendum, uti et Int. Vet. et Interpol. legebant; uti Vossius legendum voluit, uti Usserius et Smithus in textureposuerunt. Conf. Ep. ad Eph. § 2, et ad Trall. § 1. Vocem ἀδιάκριτος non agnoscit Suiceri Thesaurus, nisi quod in supplemento Editioni alteri subjecto hic locus Ignatii sit prolatus.

ΤΡΑΛΛΙΑΝΟΙΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ, ὁ καὶ Θεοφόρος, ἡγαπημένη Θεῷ Πατρὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίᾳ ἁγία, τῇ οὔσῃ ἐν Τράλλεσιν τῆς Ἀσίας, ἐκλεκτῇ καὶ ἀξιοθέῳ, εἰρηνεύουσα ἐν σαρκὶ καὶ αἵματι, [καὶ] τῷ πάθει Ἰησοῦ 5 Χριστοῦ, τῆς ἐλπίδος ἡμῶν, ἐν τῇ εἰς αὐτὸν ἀναστάσει· ἣν καὶ ἀσπάζομαι ἐν τῷ πληρώματι, ἐν ἀποστολικῷ χαρακτῆρι, καὶ εὐχομαι πλείστα χαίρειν.

1. ΤΡΑΛΛΙΑΝΟΙΣ] Codd. *Τραλλιανοῖς*, et mox ἐν *Τράλλεσιν*. Int. Vet. legebat, ut videtur, *Τραλλησίοις*, ut ap. Interpol. exstat; cuius formae exemplum non facile invenies. In Mart. S. Polycarpi § 21 legimus ἐπὶ Ἀρχιερέως Φιλίππου Τραλλιανοῦ, et sic passim in Inscriptionibus, quarum complures conguessit Pearsonus. Cod. Caiensis exhibet, 'ΕΠΙΣΤΟΛΑ 6^{τα} ΙΓΝΑΤΙΙ ΤΡΑΛΗΣΙΙΣ ΑΣΙΑΕ 6^{τα}. Quo- modo multitudo subjectorum cognoscat per Episcopum bonum, et subjecti nihil agant sine Episcopo, sicut nec Apostoli sine Christo.'

3. ἁγία,] Hac voce omissa, Armen. vertit ac si legisset, τῇ ἡγαπημένη Θεῷ Πατρὶ τοῦ Κυρίου (vel καὶ τῷ Κυρίῳ) ἡμῶν ἱ. κ. καὶ τῇ τοῦ αὐτοῦ ἀνάστασει, ἣν ἀσπάζομαι—χαίρειν ἐν ἀμώμῳ διανοίᾳ καὶ ἀδιακρίτῳ. PETERMAN.

ib. τῇ οὔσῃ ἐν Τράλλεσιν] τῇ ἐν Τράλλεσι Euseb. [H. E. iii 36.] ad *Trallenses*, Hieronymus; [De

Viris Illust. § 16, tom. ii p. 841 ed. Vallars.] sed Graecus ejus interpres, πρὸς Τραλλιανούς, recte. Τράλλεις nomen urbis, plerumque numero plurali. Juvenalis, [iii 70] 'hic Trallibus aut Alabandis.' Eusebii Chronicon, 'Tralles terrae motu ceciderunt:' unde Balbum quendam Trallianum, qui vixit sub Marco et Commodo, vocat Phrynichus τὸν ἀπὸ Τράλλεων. p. 78. Christodorus Epicus scripsit Πάτρια Τράλλεων. Suidas, v. Χριστόδωρος. Philostratus in Polemone de Munatio, ὁ δὲ ἀνὴρ οὗτος ἐκ Τράλλεων. Apollonius Aphrodisiensis Historicus scripsit librum περὶ Τράλλεων, teste Suida. Cives etiam ab antiquis Latinis *Tralles* dicebantur, ut a Varrone ap. Apuleium, p. 52. PEARSON.

4. τῆς Ἀσίας,] Steph. *Lydiae*, Xen. *Phrygiae*. Τῇ πρὸς Μαϊάνδρῳ dixerat de Magnesia, non dicit de Trallibus, quamvis et illa πρὸς τῷ Μαϊάνδρῳ ποταμῷ,

AD TRALLIANOS.

IGNATIUS, qui et Theophorus^a, dilectae Deo^a *Theophe-
rus* C. C.
Patri Jesu Christi Ecclesiae sanctae, existenti in
Trallesiis^b Asiae, electae, et Deo dignae, pacem^b *Trallesiis*
habenti in carne et sanguine et passione Jesu^c C. C.
Christi, spei nostrae, in ea quae in ipsum resur-^c Tim. i 1.
rectione: quam et saluto in plenitudine, in Apo-
stolico caractere^c, et oro plurimum gaudere.

^c caractere
C. C.

ut Steph. Sed satis eam distin-
xerat; quia alia urbs *Tralles*
in Asia [Propria] non fuit. In
Caria quidem urbem quandam
ponit Stephanus, quae prius
Charax, postea *Trallis* diceba-
tur: "Ἔστι καὶ Καρίας ἄλλη πόλις
Χάραξ, ἣ νῦν Τράλλις. S. Pet. I
i 1, Πόντου, Γαλατίας, Καππαδο-
κίας, Ἀσίας καὶ Βιθυνίας. Ita
ap. Phrynicum distinguuntur
Bithyni et Asiani, p. 40. Sic
Derbaei et Asiani, Act. xx 4.
Cf. ii 9, vi 9, Apoc. i 4. Non
erant in hac Asia Pontus, neque
Bithynia, neque Cilicia, neque
Cappadocia. PEARSON. E
Trallianis potissimum elige-
bantur οἱ Ἀσιάρχαι, de quibus
vid. Act. xix 31, uti docet Strabo,
xiv p. 929 ed. Falconer. συνοικείται
καλῶς [ἡ τῶν Τραλλιανῶν
πόλις] εἴ τις ἄλλη τῶν κατὰ
τὴν Ἀσίαν ὑπὸ εὐπόρων ἀνθρώπων,
καὶ αἰεὶ τινες ἐξ αὐτῶν εἰσὶν οἱ
πρωτεύοντες κατὰ τὴν ἐπαρχίαν,
(leg. ἱεραρχίαν) οὓς Ἀσιάρχας
καλοῦσιν.

5. καὶ αἵματι, [καὶ] τῷ πάθει]
Ita legendum ex Int. vidit Vos-
sius. Codd. non habent καὶ ante
τῷ πάθει, quae particula Dresse-
lio abundare videtur. Hefelius
interpretatur: quae internam et
cum Deo pacem obtinet adventu
et passione Christi.

7. ἣν καὶ ἀσπάζομαι] Particu-
lam connexivam quam in ex-
scribendo omisit Vossius, intra
uncinos reposuit Usserius, ad
oram libri Cotelerius, in or-
dinem admiserunt Smith. et
Horneman. In Aldrichii libro,
ex errore Salvini vel forsitan
typothetae, ἀσπάζομεν.

ib. ἐν τῷ πληρώματι.] An πλή-
ρωμα hic denotet universam
Christianorum istius ecclesiae
multitudinem? SMITH. Hanc
vocem ita absolute positam pro-
dere Gnosticis censet Hilgenfeldius.
Sed conf. Col. i 19, πᾶν τὸ πλήρωμα.

ib. ἐν ἀποστολικῷ χαρακτήρι.]
Maestraeus et Smithus intelli-
gunt formam salutationis qua

Laudat
Tralliano-
rum cha-
ritatem,
quam, mis-
so Polybio
Episcopo,
sibi decla-
raverint.

Α'. ΑΜΩΜΟΝ διάνοιαν καὶ ἀδιάκριτον ἐν ὑπο-
μονῇ ἔγνω ὑμᾶς ἔχοντας, οὐ κατὰ χρῆσιν, ἀλλὰ
κατὰ φύσιν· καθὼς ἐδήλωσέν μοι Πολύβιος ὁ ἐπί-
σκοπος ὑμῶν, ὃς παρεγένετο θελήματι Θεοῦ καὶ
Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν Σμύρῃ, καὶ οὕτως μοι συνεχάρη 5
δεδεμένῳ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, ὥστε με τὸ πᾶν πλήθος
ὑμῶν ἐν αὐτῷ θεωρεῖσθαι. Ἀποδεξάμενος οὖν τὴν
κατὰ Θεὸν εὐνοίαν δι' αὐτοῦ, ἔδοξα εὐρὼν ὑμᾶς, ὡς
ἔγνω, μμητὰς ὄντας Θεοῦ.

Nihil sine
Episcopo
et Presby-
terio agen-
dum. Dia-
conorum
munus.

Β'. Ὅτ' ἂν γὰρ τῷ ἐπισκόπῳ ὑποτάσσησθε ὡς 10
Ἰησοῦ Χριστῷ, φαίνεσθέ μοι οὐ κατὰ ἄνθρωπον
ζῶντες, ἀλλὰ κατὰ Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς
ἀποθανόντα, ἵνα πιστεύσαντες εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ,
τὸ ἀποθανεῖν ἐκφύγητε. Ἀναγκαῖον οὖν ἐστίν, ὥσπερ

uti solebant Apostoli. Holste-
nius, *Apostolico more*. Vede-
lius, quem sequitur Bunsenius,
infeliciter de auctoritate Apo-
stolica explicat, ideoque haec
verba surreptitia esse contendit,
quia scilicet S. Pater hanc Apo-
stolicam auctoritatem sibinegat,
§ 3. Cf. Ep. ad Rom. § 4. Alter
locus quem laudat ex Ep. ad
Philad. est Interpolatoris
adsummentum. Sed in § 2 Pres-
byteris quoque Ecclesiae Tral-
lianae auctoritatem quandam
Apostolicam tribuit Ignatius.

1. ἀδιάκριτον.] Alter Ignatius,
ἀνπόκριτον. Et paullo post
idem: οὐ κατὰ χρῆσιν, ἀλλὰ κατὰ
κτῆσιν. Sed merito haec lectio
suspicionem quasi parum foret
genuina iniecit viris doctis.
[e. g. Vedelio.] Vide, quanto
melior sit libri Florentini lectio,
quae id ait, Trallianorum fidem
et constantiam non posse tan-

tum cognosci ex quotidianis
eorum exercitiis, et bonis operi-
bus, sed etiam ex naturali eo-
rum bonitate. Ita enim acci-
pienda haec Ignatii verba atque
si scripsisset, οὐ κατὰ χρῆσιν μόνον,
ἀλλὰ κατὰ φύσιν, idque satis
trito loquendi genere. VOS-
SIUS. Wakius et Chevall. in-
terpretantur: *I have heard of
your blameless and constant
disposition, through patience,
which not only appears in your
outward conversation, but is
naturally rooted and grounded
in you.* Conf. Ep. ad Eph. § 3,
et ad Mag. § 15.

2. οὐ κατὰ χρῆσιν.] Sensus:
*non solum in vitae commercio
talem mentem ostendere stude-
tis, sed ea internae vestrae
naturae propria est.* Conf. Iren.
I vi 4. HEFEL. Lectionem
Interpol. οὐ κατὰ χρῆσιν, ἀλλὰ
κατὰ κτῆσιν, a Vossio improba-

I. INCOINQUINATAM mentem et inseparabilem in sustinentia cognovi vos habentes, non secundum usum, sed secundum naturam : quemadmodum ostendit mihi Polybius ^c Episcopus vester, qui advenit, voluntate Dei et Jesu Christi, in Smyrna ; et sic mihi congavisus est vincto in Christo Jesu, ut ego omnem multitudinem vestram in ipso specularer, Recipiens igitur eam, quae secundum Deum, aequanimitatem per ipsum, gloriatus sum inveniens vos, ut cognovi, imitatores Dei.

II. Quum enim Episcopo subjecti estis ut Jesu Christo, videmini mihi ^d non secundum homines ^{d michi C.C.} viventes, sed secundum Jesum Christum, propter vos mortuum ; ut, credentes in mortem ipsius,

tam, Cotelierius longe saniolem esse arbitratur. Salvinus, conjectura satis infelici, mallet οὐ καθ' ὑπόκρισιν. Vide supra p. 274 l. 1 et Pearsoni notam.

3. Πολύβιος] Polybii, Trallianorum Episcopi, meminisse hic Ignatium confirmat Eusebius, H. E. iii 36. USSER.

7. ἐν ἀντῷ] Conf. Ep. ad Eph. § 1, τὴν πολυπληρίαν ὑμῶν ἐν Ὁνησίμῳ.

ib. θεωρεῖσθαι.] In MSS. ubi η et ει, αι et ε, saepissime permutantur, θεωρήσθε. Libb. impr. sequuntur Vossium, qui cum Interpol. exhibet θεωρήσαι.

8. εὐνοίαν] Vet. Int. aequanimitatem : melius Vulgatus, benevolentiam. PEARSON.

ib. ἔδοξα εὐρῶν] Ita MSS. et Interpolator ; non ἔδόξασα, uti legisse videtur Int. Vet. cujus errorem Cotelierius, mira incuria, retinet in versione sua. Pearsonus vertit, videbar inve-

nisse. Vossii correctionem ἔδοξα εὐρεῖν in ed. sec. admisit Hefelius.

10. ὅτ' ἂν] Cf. not. in Ep. ad Eph. § 13.

11. κατὰ ἄνθρωπον] MSS. ἄνῳ, i. e. ἄνθρωπον, non ἀνθρώπινον, uti e Vossio libri plerique impressi. Phrasin κατὰ ἄνθρωπον usurpat D. Paulus, 1 Cor. xv 32, Gal. iii 15. Mox, pro τὸν δι' ἡμᾶς, Cotel. et Markland. mallent τὸν δι' ὑμᾶς cum Int. Vet. Lectionem Codd. ὅτ' ἂν γὰρ—ἐκφύγητε firmant versiones Syriacae, quas videas ap. Cureton. pp. 232, 246. Armenius, apparetis mihi quod non in corpore vivitis.

13. ἵνα—ἐκφύγητε.] Armenius, et quando creditis generationem ejus et mortem, liberati estis a morte.

14. Ἀναγκαῖον] It is right therefore. Fragm. Syr. ap. Cureton. p. 232.

ποιεῖτε, ἄνευ τοῦ ἐπισκόπου μηδὲν πράσσειν ὑμᾶς· ἀλλ' ὑποτάσσεσθαι καὶ τῷ πρεσβυτέρῳ, ὡς τοῖς ἀποστόλοις Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς ἐλπίδος ἡμῶν, ἐν ᾧ διάγοντες εὐρεθησόμεθα. Δεῖ δὲ καὶ τοὺς διακόνους, ὄντας μυστηρίων Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ πάντα τρόπον πᾶσιν ἀρέσκειν· οὐ γὰρ βρώμάτων καὶ ποτῶν εἰσὶν διάκονοι, ἀλλ' ἐκκλησίας Θεοῦ ὑπηρέται· δέον οὖν αὐτοὺς φυλάσσεσθαι τὰ ἐγκλήματα ὡς πῦρ.

His obedi-
endum.

Γ'. Ὅμοιως πάντες ἐντρεπέσθωσαν τοὺς διακόνους, ὡς Ἰησοῦν Χριστὸν, ὡς καὶ τὸν ἐπίσκοπον, 10

2. ὑποτάσσεσθαι] Ita deducit Smitho : ita legit Vet. Int. atque ita hunc locum laudat Antiochus, Serm. 124. Vossius ὑποτάσσεσθε retinet, scripturam MSti, ubi mox quoque scribitur φυλάσσεσθε.

ib. ὡς τοῖς ἀποστόλοις] Causa hujus comparationis est quia Episcopi, Pastores, Presbyteri successerunt Apostolis. Hinc saepe a Patribus Apostolorum successores vocantur : Cyprian. ii Ep. 10, quae est 42 Pamelii, [Ep. 45, p. 88 ed. Fell.] et alibi quoque. Augustinus in Ps. xlv. [vers. 17, sec. LXX, tom. iv p. 398 ed. Ben.] Sic Hieronymus quoque saepius. Ex quibus haec orthodoxa ratio elicitur : Quandoquidem Ecclesiae pastores in locum Apostolorum successerunt, qui a Christo auctoritatem omnem et potestatem acceperunt, eandem igitur quoque Episcoporum seu pastorum Ecclesiae rationem esse : ita ut jurisdictionem, ut loquuntur, suam non a Pontifice, sed a Christo ipso acceperint. Vid. Tertull. de Praescript. § 32, ubi duo observa. 1º. Omnes Cathe-

dras Catholicas debere successionem Apostolorum habere. 2º. Tertullianum statuere eandem successionem Romanae et Smyrnenensis Ecclesiae, seu non aliter successisse Clementem Petro, quam Polycarpum Johanni. VEDELIUS. Conf. Const. Apost. ii 27, 28.

3. τῆς ἐλπίδος ἡμῶν.] Ita recte Vossius caeterique ; non ὑμῶν, ut in Aldrichii libro.

4. εὐρεθησόμεθα.] Haec lectio Cod. Laur. quae sensum satis bonum praebet, ab Interpolatore agnoscitur. Cod. Casan. et Edd. omnes post Vossium, ex Int. Vet. εὐρεθισώμεθα, quam scripturam tuentur Armen. et Fragn. Syr. ap. Cureton. p. 232. Hefelius conj. εὐρεθησοίμεθα.

5. ὄντας μυστηρίων] Sensum non perceperunt Interpretes ; qui tamen satis est clarus. Dicit enim, non debere esse quemquam, cui non placeant omnibus modis Diaconi ; illos enim non esse ministros esculentorum et poculentorum, sed ministros mysteriorum Dei, sive Sacramentorum. Miror autem

mori effugiatis. Necessarium igitur est, quemadmodum facitis, sine Episcopo nihil^e operari vos :
 sed subjici et^f Presbyterio, ut Apostolis Jesu Christi spei nostrae ; in quo conversantes inveniamur. Oportet autem et Diaconos, ministros existentes mysteriorum^g Jesu Christi, secundum omnem modum omnibus placere. Non enim ciborum et potuum sunt ministri ; sed Ecclesiae Dei Ministri. Opportunum^h igitur vos^{*} observare^h accusationes, ut ignem.

^e nihil C. C.
^f et deest C. C.
^g Col. i 27.
^h Tim. i 1.
ⁱ Cor. iv 1.
^g mysteriorum C. C.

^h Optimum
^{*} f. eos.

III. Similiter et omnes reveantur Diaconos, ut mandatum Jesu Christi ; et Episcopum, ut

Antiochum, qui Serm. 124 haec Ignatii citat, ita illa mutasse, ut id, quod de Diaconis hic dicitur, Presbyteris adtribuat. Modo apud illum locus sit integer, nec aliqua exciderint verba. VOSSIUS. Pro scriptura Codd. *μυστήριον*, quam, voce *ὄντας* omissa, *similitudinem, imaginem Christi* explicat Arndtius, *μυστηρίων* proculdubio legendum est, quemadmodum et Int. Vet. et Interpolator. Dresselius e margine Cod. Casan. recepit *μυστηρίων*, cui lectioni favet Fragn. Syr. Cureton. p. 232, *sons of the mystery of Jesus Christ*. Barlovius, Episcopus olim Lincolnensis, Antiocho morem gerens, interpretatur, *Oportet igitur hos (presbyteros), existentes diaconos mysteriorum Jesu Christi, omni modo omnibus placere*. Wocherus in his verbis adhortationem ad Diaconos videt. Denzinger. conferri jubet Polycarp. ad Philipp. § 5. Armenius legisse videtur *συμμύστας*. Cf. Ep. ad Eph. § 12.

6. ποτῶν] Ap. Antiochum, βρωμάτων καὶ πομάτων. VOSSIUS.

8. αὐτοὺς] Ita MSS. pro quo Smithus mallet ὑμᾶς. Interpol. sec. Cod. August. αὐτῶν : sec. Cod. Nydpruce. αὐτούς.

ibid. φυλάσσεσθαι] vitare. MARKLAND. Cf. p. 366 l. 4.

10. ὡς Ἰησοῦν Χριστὸν,] Pro hac lectione, quam retinet Antiochus, Hom. 124, Salvin. et Junius Ἰησοῦ Χριστοῦ. Melior est ratio Coteler. Smith. Reithmayr. et Dresselii, qui reponunt, ὡς ἐντολὴν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν ἐπίσκοπον. Sic enim legebat Int. Vet. uti quoque in Ep. ad Smyrn. § 8. Petermannus, ad mentem Armenii, καὶ τὸν ἐπίσκοπον, ὡς τὸν Πατέρα. Locum sic refingit Swithunus Adeae ad oram libri in Museo Britannico conservati : Ὅμοιως πάντες ἐντρεπέσθωσαν τοὺς διακόνους, καὶ τὸν ἐπίσκοπον ὡς Ἰ. Χ. ὄντα Υἱὸν τοῦ Πατρὸς. Noltius, ad Magn. § 6 respiciens, conj. τοὺς διακόνους ὡς Ἰ. Χ. ὄντα Υἱὸν τοῦ Πατρὸς, τὸν ἐπίσκοπον ὡς Θεόν,

ὄντα Υἱὸν τοῦ Πατρὸς· τοὺς δὲ πρεσβυτέρους, ὡς συνέδριον Θεοῦ, καὶ ὡς σύνδεσμον ἀποστόλων. Χωρὶς τούτων ἐκκλησία οὐ καλεῖται· περὶ ὧν πέπεισμαι ὑμᾶς οὕτως ἔχειν. Τὸ γὰρ ἐξεμπλᾶριον τῆς ἀγάπης ὑμῶν ἔλαβον, καὶ ἔχω μεθ' ἑαυτοῦ ἐν τῷ ἐπισκόπῳ 5 ὑμῶν, οὗ αὐτὸ τὸ κατάστημα μεγάλη μαθητεία, ἣ δὲ πραότης αὐτοῦ δύναμις· ὃν λογίζομαι καὶ τοὺς ἀθέους ἐντρέπεσθαι, ἀγαπῶντας, ὡς οὐ φείδομαι ἑαυτοῦ.

Commen-
datio hujus
Episcopi.

τοὺς δὲ κ. τ. λ. Quoad sententiam, Cf. Ep. ad Magn. § 6, ad Smyrn. § 8, Polycarp. ad Philipp. § 5. Galatas seipsum olim tanquam Christum Jesum excepisse in eorum memoriam revocat D. Paulus, iv 14. Nullibi Diaconi cum Christo ipso comparantur, uti monet Hefelius, qui corrigit, τοὺς διακόνους ὡς Ἰησοῦ Χριστοῦ, ut *diaconos Christi*.

1. ὄντα Υἱὸν τοῦ Πατρὸς.] Antiochus habet καὶ τὸν ἐπίσκοπον ὡς τὸν Πατέρα, unde Smithus feliciter hunc locum mendosissimum reformat, καὶ τὸν ἐπίσκοπον ὡς Ἰησοῦν Χριστόν, ὄντα Υἱὸν τοῦ Πατρὸς. Cotelier. in hunc modum restituit, καὶ ἐπίσκοπον ὡς ὄντα τύπον τοῦ Πατρὸς, ex Interpol. ὡς καὶ ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Πατρὸς τῶν ὄλων τύπος ὑπάρχει. Fragm. Syr. *and towards the Bishop, who is in the place of the Father*.

2. ὡς συνέδριον] *as towards the sons of the council of God, and members of the Apostles*. Fragm. Syr. p. 233.

ibid. σύνδεσμον] Librarium Laur. summa qua ad hunc locum erat incuria, σύνδεσμος prae-bentem, sequitur Cod. Casan. Cf. Ep. ad Magn. § 6.

ib. Χωρὶς τούτων] Prorsus mirabilis est expositio Vedellii; *'sine istis, h. e. obedientia quam in tres species distinxerat. . . τούτων pro τούτου, uti a Graecis saepe pluralis pro singulari ponitur.'*

4. τῆς ἀγάπης ὑμῶν] i. e. ὑμῶν, uti in Ep. ad Smyrn. § 12, ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν, i. e. οἱ ἀδελφοί. Scriptores Ecclesiastici voce ἀγάπη utuntur eodem modo quo reperias ἡ εὐλάβεια ὑμῶν, ἡ εὐσέβεια ὑμῶν. Cf. Can. Concil. Constant. ap. Routh. Script. Eccles. Opusc. i p. 387 l. 18; 388, 2; et Libr. Diurn. Rom. Pontif. ii p. 148, 24. 'Cognoscat itaque *vestra dilectio*.' p. 154, 25. 'Sed et hoc *vestrae caritati*, Christo annuente, pollicemur.' Vide Suicerum et Meursium in voc.

5. μεθ' ἑαυτοῦ] Pro hac MSS. lectione Edd. cum Vossio tacite reponunt μετ' ἑμᾶντοῦ, quod habet Interpolator. Nemo autem nescit ἑαυτοῦ pro ἑμᾶντοῦ et σεαυτοῦ in omnibus casibus tralatitium esse. Mox, οὐ φείδομαι ἑαυτοῦ, et infra § 8, ἀνακρίσασθε ἑαυτούς. Vid. Dorvillium in Chariton. p. 296, et Elm-sleium ad Eurip. Heracl. 144, 814.

Jesum Christum, existentem filium Patris ; Presbyteros autem, ut concilium Dei et conjunctionem^h Apostolorum. Sine his Ecclesia non vocatur : de quibus suadeo* vos sic habere. Exemplariumⁱ enim charitatis vestrae accepi, et habeo cum meipso in Episcopo vestro ; cujus ipsa compositio magna est disciplinatio, mansuetudo autem ipsius potentia : quem existimo et impios revereri. Diligentes quod non parco ipsum ali-

^h *communio-*
onem. C. C.
^{*} *f. suadeor.*
ⁱ *Exemplarium C. C.*

6. τὸ κατὰστημα] Ad hunc locum adnotavit magnus Salmasius, non bene ab Intt. [e. g. Vedelio] haec verba esse accepta, qui reddiderunt, *cujus animi modestia*. Dicere enim Ignatium, se charitatis eorum exemplar in illorum cepisse Episcopo ; cujus hoc ipsum esset κατὰστημα : hoc est, *constitutio animi*, quae ad charitatem facit. Quasi diceret, Ex vestro Episcopo, qui charitatis est plenissimus, etiam collegi vos omnes charitate abundare. VOSSIUS. Quid sit κατὰστημα, ex voce καθιστάειν, de Episcoporum et Diaconorum ordinationibus usurpata, Tit. i 5, Act. vi 3, unde Suidae καταστάς (sensu passivo, *constitutus, creatus*, ut apud Polycratem, Euseb. H. E. iv 23, Πούπλιος καταστάς ἐπίσκοπος) petendum videtur. HAMMOND. c. Blondell. Dissert. iv § 27. *Animi constitutio* Smith ; *habitus* Cotel. et Hefelius ; Ruchat. *dont la seule présentation est une grande instruction*. Arminius, *prosperitas*. Pearsonus, inter alia, confert κατὰστημα τῆς πόλεως, Joseph. 763. 21. ed. Basil. B. J. II xxii 1. Addas I i 4. βλέπεις μοι τὸ σεμνὸν τοῦτο

τῆς ἐκκλησίας κατὰστημα ; Cyril. praef. in Catech. p. 3 A. ed. Morel. Cf. omnino Tit. iii 3, et Wetsten. in loc. Minus feliciter Usserius κατὰστημα explicat per κατασὸλη in I Tim. ii 9.

7. τοὺς ἀθέους] Sensus : Pagani quoque constantiam Christianorum, e. g. meam laudant. HEFELIUS.

8. ἀγαπῶντας] Locus foede corruptus ac deploratus. Interpres certe corruptum invenit, nec quo modo verteret, novit. Videntur haec corrupta ante aetatem Interpol. quod maxime antiquitatis indicium. Salmasius tentavit, sed infeliciter satis. Tu lege ἐντρέπεσθαι ἀγαπῶντας, sed quaere : pro εἰναι τὸ πότερον, lege συντονώτερον, ut Interpol. συν facile in εαν, et ω in ω : caeterae omnes literae apparent in συντονώτερον. Reliqua explicatione tantum egent : εἰς τοῦτο ᾤθη, in tantam mei existimationem deveni, ut Οἰέομαι, ᾤθη, unde et οἰεσις et οἶημα. Aliud enim οἰέομαι, et aliud οἰέομαι. PEARSON. apud Smith. Melius in Vindic. ii 11 : Ἀγαπῶν ὑμᾶς φείδομαι συντονώτερον δυνάμενος γράφειν περὶ τούτου εἰς τοῦτο ᾤθη ὥστε ὡς κατάκριτος

Πότερον δυνάμενος γράφειν ὑπὲρ τούτου εἰς τούτο
ῥήθην, ἵνα ὦν κατάκριτος ὡς ἀπόστολος ὑμῖν δια-
τάσσωμαι;

Ardor zeli
Ignatii
mansuetu-
dine tem-
perandus.

Δ'. Πολλὰ φρονῶ ἐν Θεῷ· ἀλλ' ἑμαυτὸν μετρῶ,
ἵνα μὴ ἐν καυχῇσιν ἀπόλωμαι· νῦν γάρ με δεῖ πλέον⁵
φοβεῖσθαι, καὶ μὴ προσέχειν τοῖς φυσιοῦσιν με· οἱ

ὡς ἀπόστολος ὑμῖν διατάσσωμαι. Non satis apparet ex Vossii nota utri refingendi rationi a Salmasio propositae suffragetur: ἀγαπώντας ὡς οὐ φείδομαι ἑαυτοῦ πρότερον δυνάμενος γράφειν, ὑπὲρ τούτου οὐκ ῥήθην, ἵνα μὴ . . . aut ἀγαπώντας ὡς οὐ φείδομαι ἑαυτοῦς (vos) πρότερον &c. Eodem fere cum Pearsono modo Toupus: ἀγαπώντας, ὡς φείδομαι ἑαυτοῦ, ὅς συντονώτερον δυνάμενος γράφειν ὑπὲρ τούτου, οὐκ ῥήθην, ἵνα μὴ ὦν κ. τ. λ. *gaudentes quia viribus meis parco, qui cum acrius de hac re scribere possem, non putavi facendum.* Aliter conatus est Junius: ἀγαπῶν ὑμᾶς φείδομαι συντονώτερον γράφειν, δυνάμενος ὑπὲρ τούτου, ὡς ῥήθην εἰς τούτο, ἵνα ὦ ἀκατάκριτος, οὐχ ὡς ἀπόστολος ὑμῖν διατάσσωμαι. Ruchatus, in antecedentibus Junium secutus, mallet cum Cotel. ἵνα ὦν κατάκριτος οὐχ ὡς ἀπόστολος ὑμῖν διατάσσωμαι. Interpolatoris textum saniozem censet Reithmayrus. Verum enimvero hunc locum corrumpit non illustravit Interpol. qui, uti monet Duesterdieck. sibimet ipsis contraria exhibet. Primum enim laudibus afficit ecclesiam Trallianam; nihilominus autem hariolatur ita, φείδομαι συντονώτερον, intentius, acrius, ἐπιστεῖλαι, et ruptum quidem nexum resar-

cinare conatur particula οὐχ interposita. Windischmannus, Vindic. Petr. p. 68, sic corrigendum esse existimat: ἀγαπώντας ὑμᾶς εἰδώς, φείδομαι ἑμαυτοῦ, περισσότερον δυνάμενος γράφειν ὑπὲρ τούτου· οὐ γὰρ εἰς τούτο ῥήθην, κ. τ. λ. Petermannus edidit, Ἀγαπῶν ὑμᾶς φείδομαι συντονώτερον γράφειν δυνάμενος περ τούτο (ὡς ῥήθην), ἵνα μὴ ὦν κατάκριτος κ. τ. λ. Bunsenii conjecturam caeteris praestare censet Lipsius: ἀγαπῶν ὑμῶν φείδομαι· Συντονώτερον δυνάμενος γράφειν ὑπὲρ τούτου [διὰ τούτο] δεῖν οὐκ ῥήθην, ἵνα μὴ ὦν κατάκριτος ὡς ἀπόστολος ὑμῖν διατάσσωμαι.

ib. ἑαυτοῦ.] Scriptura Codd. ἑαυτὸν soloecismo laborat. Nihil melius habui quam ut, cum Hefelio et Duesterdieckio, correctioni et interpretationi Arndtii obtemperarem. *Mene, qui sum damnatus, eo superbiae evehi, ut tanquam Apostolus vobis praecipiam? Minime vero. Etsi enim πολλὰ φρονῶ, μετρῶ ἑμαυτόν.* Verbum quidem ῥήθην aliter interpretatur Arndtius: *Sollte ich, da ich hierüber geschrieben konnte, es so gemeint haben?*

1. εἰς τούτο] Has voces omisit Freyius. Hefelius vertit: *Num, quum hac de re scribere mihi licuerit, in tantam mei existimationem deveni, ut &c.*

qualem, potens scribere pro illo; in hoc existimer, ut existens^k condemnatus^l, velut Apostolus vobis^{k existens deest C. C.} praecipiam.^{l condemnatus C. C.}

IV. Multa sapio in Deo : sed meipsum mensuro, ut non in gloriatione perdar. Nunc enim me oportet^{m enim oportet me C. C.} plus timere, et non attendere infantibus me.

2. ὃν κατάκριτος] ὅς Cod. Med. Lineam per σ duxit et ν suprascripsit manus recentior.

ib. ὡς ἀπόστολος] Hic quidam [e. g. Cotelarius] inserendam volunt particulam negativam, ut haec sententia cum notissima B. Martyris humilitate conveniat; et sic legebat Interpolator, licet caetera parum intellecta mutilaverit. Mihi potius particula ista priori sententiae parti praefigenda videtur, εἰς τοῦτο οὐκ ᾔσθην, hoc nimirum sensu : Quum *Episcopus vester, ob externum corporis habitum et placidissimos mores, sit apud Haereticos et Gentiles plane venerabilis, non mihi temperandum est, quum id possim, quin in tanti viri laudes vehementiori impetu me effundam : εἰς τοῦτο δὲ οὐκ ᾔσθην, in hoc vero non id mihi assumo, ut ipse, jam ex sententia Imperatoris ad mortem damnatus, quasi Apostolus, vobis praecipiam.* Sed huic conjecturae, tanquam penitus incertae, vix fidendum habeo. SMITH. Lipsius ita refingit, ἐπὶ τούτῳ οὐκ ἐβουλήσθην, ἵνα μὴ οἰσθῇ τις ὅτι ὢν κατάκριτος ὡς ἀπόστολος ὑμῖν διατάσσομαι.

ib. διατάσσομαι;] In hac voce allusionem apertam ad διατάξας Ἀποστόλων vidit Baratierius, Dissert. ii de Const. Apost. p. 279. At vocem eandem jam usurpaverat D. Paulus ad Cor. I xi 34, xvi 1, ad Tit. i 5.

4. Δ'. Πολλὰ φρονῶ] Capp. 4 et 5 ab Int. Syr. addita sunt ultimis verbis [§ 9] Ep. ad Rom. quo fit, ut Curetonus huic posteriori Epistolae adscribenda putet; Ep. ad Trall. autem in dubium vocet. Sed multo verisimilius est, monachum illum Syriacum excerptis suis ex Ep. ad Rom. desumptis in usum asceticum duo quoque perpulchra capita Ep. ad Trall. adjunxisse. Initium § 4 arctissimo nexu cohaeret cum fine § 3. Sensus est : *non in tantam mei existimationem deveni, ut vobis velut Apostolus imperare velim. Quamvis enim multa in Deo sapiam, tamen mihi ipsi modum adhibeo.* HEFELIUS.

ib. Πολλὰ φρονῶ ἐν Θεῷ] Haec non agnoscit Interpolator. Cf. § 5, ubi affirmat S. Pater se ἐπουράνια, ὁρατά τε καὶ ἀόρατα intelligere. Utrumque locum a modestia pii Martyris alienum esse, atque epistolam hanc minus genuinam arguere judicat Dallaeus, merito propterea a Pearsono castigatus in Vindic. ii p. 142. Ruchatus, *Je me félicite de beaucoup de choses en Dieu.* Modestiam Ignatii produnt inter alia § 13 infra, et Ep. ad Rom. § 9.

5. ἀπόλωμαι] Interpolator subjungit, καλὸν δὲ τὸ ἐν Κυρίῳ καυχᾶσθαι.

6. τοῖς φυσιοῦσίν με] τοῖς

γὰρ λέγοντές μοι μαστιγοῦσίν με. Ἀγαπῶ μὲν γὰρ τὸ παθεῖν, ἀλλ' οὐκ οἶδα εἰ ἄξιός εἰμι· τὸ γὰρ ζῆλος πολλοῖς μὲν οὐ φαίνεται, ἐμὲ δὲ πλέον πολεμεῖ. Χρήζω οὖν πραότητος, ἐν ᾗ καταλύεται ὁ ἄρχων τοῦ αἰῶνος τούτου.

5

Utut sub-
limis sit
scientia re-
rum coeles-
tium in Ig-
natio, et
jam vincitus
sit, non-
dum ob

Ε'. Μὴ οὐ δύναμαι τὰ ἐπουράνια γράψαι; ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ νηπίοις οὖσιν ὑμῖν βλάβην παραθῶ· καὶ συγγνωμονεῖτέ μοι, μήποτε οὐ δυνηθέντες χωρήσαι στράγγαλον θῆτε. Καὶ γὰρ ἐγὼ, οὐ καθότι δέδεμαι, καὶ δυνάμενος τὰ ἐπουρανία, καὶ τὰς τοποθε-

10

εἰκῇ φυσιοῦσιν με Interpol. atque ita citatur hic locus in Maximi Locis Comm. Serm. 43. Cod. Barocc. 143 fol. 174.

ib. οἱ γὰρ λέγοντές μοι] Pseudo-Ignatius, οἱ γὰρ με ἐπαινοῦντες. Hic vero scribendum puto, οἱ γὰρ λέγοντές με μαστιγοῦσίν με, i. e. qui de me loquuntur; quoniam vix id fieri poterat sine laude. Ita Democritos, et Platonas loqui, loqui theatra, apud Martialem, et apud alios millena alia id genus. VOSSIUS. Verba hujusmodi, Μάρτυς ἔσῃ, reticet, ne plus aequo efferri videatur. SMITH. Cum Smitho stat Uhlhornius. Hilgendorfius intelligit, qui mihi nomen Θεοφόρος tribuunt. Salvinius conj. οἱ γὰρ εὖ λέγοντες. Interpres Syrus, ap. Cureton. p. 231, they who say to me such things. Cf. infra § 13, οὐκ ἄξιός εἰμι λέγεσθαι, et Euseb. H. E. v 2, ἀλλ' εἴποτέ τις ἡμῶν δι' ἐπιστολῆς ἢ διὰ λόγου μάρτυρας αὐτοὺς προσείπεν, ἐπέπλησσαν πικρῶς· ἡδέως γὰρ παρεχώρουν τὴν τῆς μαρτυρίας προσηγορίαν τῷ Χριστῷ, τῷ πιστῷ καὶ ἀληθινῷ μάρτυρι κ. τ. λ.

2. τὸ γὰρ ζῆλος] Ita Cod.

MS. non ὁ γὰρ, ut tacite reputant Edd. Cf. supra notata ad Clem. R. i § 4. Interpol. exhibet ζῆλος τοῦ ἐχθροῦ, quem hoc adsummento contrarium plane sensum effinxisse summo jure statuunt Voss. et Smith. Sensus est, ut illius verbis utar, 'Desiderium consequendi martyrii tanto sibi majus esse, quanto minus id aliis adpareat. 'Sed quod ignoret, an ejus merita sint, ut beneficium martyrii a Deo promereatur; ideo moderatione opus esse, et fraenandam esse nimiam illam concupiscentiam.'

3. ἐμὲ δὲ] πλέον non agnoscit Interpol. neque Int. Syrus. et Armenius. Omittunt Cureton. et Bunsenius.

6. Μὴ οὐ] Syrus et Armenius praetermittunt has voces, et mox νηπίοις οὖσιν.

ib. Μὴ οὐ δύναμαι τὰ] Cotel. Smith. et Hefelius ex Int. Vet. cui adstipulantur Syrus et Armenius, restitutum volunt, Δύναμαι ὑμῖν τὰ κ. τ. λ. cujus correctionis nil opus esse membrum sequens ostendit, uti monet Dresselius. Ap. Interpol.

Dicentes ⁿ enim mihi, flagellant me. Diligo quidem <sup>n adula-
torie in
marg. C.C.</sup> enim pati: sed non novi si dignus sum. Zelus enim multis quidem non apparet, me autem plus oppugnat. Indigeo igitur mansuetudine; in qua dissolvitur princeps saeculi hujus <sup>o princeps
hujus seculi
C.C.</sup>.

V. Nonne possum vobis supercoelestia scribere? Sed timeo ne parvulis existentibus vobis damnum ^{1 Cor. iii 1.} apponam. Et condonate mihi: ne forte, non potentes capere, strangulemini. Etenim ego, non secundum quodcunque ligatus sum, sed potens

legimus, Μὴ γὰρ οὐκ ἐβουλόμην ὑμῖν μυστικώτερα γράψαι;

8. καὶ συγγνωμονεῖτέ μοι.] Haec sunt in parenthesi includenda. SMITH. Versionem Syriacam ita exprimit Curetonus: *Know me from myself. For I am cautious lest ye should not be able to receive it, and should be perplexed.* p. 231. Conf. not. p. 305.

9. στραγγαλον θῆτε.] Ita MSS. στραγγαλωθῆτε Edd. Interpol. et Curetonus. Imitatur B. Paulum, 1 Cor. iii 1, 2. Pearsonus confert Orig. in Matt. 204 A. ed. Huet. tom. iii p. 440 ed. Ben. Οὐδὲν ἐν τοῖς θείοις λόγοις ἔτι ἐστὶ σκολιὸν ἢ στραγγαλιῶδες, Cf. Prov. viii 8; et auctorem imperf. operis in Matt. Hom. xlix, 'Ecclesiae filius modice 'justitia est nutriendus, quasi 'tenero lacte, secundum angustias faucium fidei suae.' 713 B. et Hom. xxxviii 667 A, 'Sicut enim infanti si dederis 'fragmentum panis, quoniam 'angustas habet fauces, effocatur magis quam nutritur; sic 'homini imperfecto in fide, et 'puero in sensibus, si altiora 'mysteria sapientiae volueris 'dicere, angustam habens fidem

'et sensum, magis scandalizatur 'quam aedificatur.' Necnon in Vindic. ii p. 141 adducit Tertulian. Epist. 64. Legas Hieronym. 84, ed. Vallars. tom. i p. 521. 'Ex quo volunt intelligi, 'nos qui necdum initiati sumus, 'debere audire mendacium, ne 'parvuli atque lactentes solidi- 'oris cibi edulio suffocemur.'

ib. καὶ γὰρ ἐγώ,] *Non facultatem hanc supercoelestia intelligendi mihi met arrogo, eo quod vinctus sim.* SMITH. Haec usque ad cap. finem exhibet Curetonus, Ep. ad Rom. adjuncta p. 231, atque inter Excerpta, p. 233.

ib. καθότι.] Sic Edd. cum Cod. Laur. Dresselius καθ' ὃ, τὶ scripturam Cod. Casanatensis accepit.

10. καὶ δυνάμενος] Leg. καὶ δυνάμενος γράψαι, ut paullo ante. Apud Int. Vet. scribere pro scire, et pro sed forsitan et: nisi pro δυνάμενος leg. δύναμαι νοεῖν. MARKLAND. καὶ δυνάμενος νοεῖν, intelligere, ex Int. Vet. reponunt Usser. Vossius, Coteler. Smith. Hefel. Dresselius: cui sane supplemento favent Syrus et Armen. Pearsonus, cui adstipulatur Toupus,

haec discipulus Christi est.

σίας τὰς ἀγγελικὰς, καὶ τὰς συστάσεις τὰς ἀρχοντικὰς, ὁρατά τε καὶ ἀόρατα, παρὰ τοῦτο, ἤδη καὶ μαθητῆς εἰμι· πολλὰ γὰρ ἡμῖν λείπει, ἵνα Θεοῦ μὴ λειπώμεθα.

Ab haereticis sibi caveant, monet, salutarem doctrinam Christi veneno inficientibus.

5'. Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, οὐκ ἐγὼ, ἀλλ' ἡ ἀγάπη 5
'Ιησοῦ Χριστοῦ, μόνῃ τῇ Χριστιανῇ τροφῇ χρῆσθαι, ἀλλοτρίας δὲ βοτάνης ἀπέχεσθαι, ἥτις ἐστὶν αἵρεσις. Οἱ † καιροὶ † παρεμπλέκουσιν 'Ιησοῦν Χριστὸν κατ'

mallet δύναμαι νοεῖν, quam quidem lectionem praebet Interpol. non δυνάμενος, uti Vossio visum est. Pearsoni conjecturam admitterunt Cureton. et Bunsenius.

ib. τὰς τοποθεσίας] Dallaeus significari putat, *loci in quibus vel singuli Angeli vel Angelorum ordines a Deo in hoc universo positi sunt*. Sed de hac interpretatione dubitari non immerito potest. Τόπος in hoc ipso Scriptore pro officio et dignitate sumitur, ut ad Smyrn. τόπος μηδὲνα φυσιοῦτω, [§ 6,] ad Polyc. ἐκδίδει σου τὸν τόπον. [§ 1.] Quem locum sine dubio Origenes in animo habuit, quum in Comment. ad Matth. scripsit, Ἐπεὶ δὲ οἱ τὸν τόπον τῆς Ἐπισκοπῆς ἐκδικοῦντες χρώνται τῷ ῥητῷ. [xii § 14, iii p. 531 ed. Ben.] Ἐτ τοποθεσία, eo sensu sumpta, ad Angelorum ordines rectius fortasse applicari potest; varia autem eorum officia dignitatesque vetustissimi Christiani agnoscebant. Chrysostomus asserit S. Ignatium arcana quaedam ab Apostolis accepisse: συνεγένετο τοῖς Ἀποστόλοις γνησίως, καὶ τῶν πνευματικῶν ναμάτων ἀπῆλανσεν· ὁποῖον οὖν εἶναι εἰκὸς τὸν συντραφέντα ἐκείνοις, καὶ πανταχοῦ συγγενόμενον, καὶ ῥητῶν καὶ

ἀπορρήτων αὐτοῖς κοινωνήσαντα; [Hom. in S. Ignat. tom. ii p. 593 ed. Ben.] Praeterea in Excerptis Clementis ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Διδασκαλίας, (vid. Gale ad Iamblichum, p. 206,) quae sane S. Ignatio incognita esse non potuit, nonnulla de Angelorum variis officiis et dignitatibus referuntur. PEARSON. Vindic. ii p. 140. *the places of Angels*, Cureton. pp. 231, 233, 248.

1. συστάσεις] Vide sis infra, Ep. ad Rom. § 5. *The station of the powers*. Cureton. pp. 231, 233. *The stations of principalities*. p. 248. Sic Armenius quoque, Peterman. p. 105. Nonne potius, *the conflicts*? Cf. infra Ep. ad Rom. § 5, et πόλεμος ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων, Ep. ad Eph. § 13.

2. παρὰ τοῦτο,] *ideo, ea propter*: respondet τῷ διότι. PEARSON. Toupus probat Coteleerii *propter hoc*; quibuscum stat Ruchatus. Smithus sequitur Int. Vet. *licet haec sciam*, vel *his exceptis praetermissisque*. Tu autem conf. Ep. ad Rom. § 5. Aliter distribuit Hefelius: ἀόρατα. Παρὰ τοῦτο . . . et, cum Smitho vertit, *Etiam his praetermissis adhuc discipulus sum*.

scire coelestia, et loci positiones Angelicas, et constitutiones, principationes*, visibiliaque et invisibilia: praeter hoc, jam et^p discipulus sum. Multa enim vobis† deficiunt, ut Deo non deficiamus.

Col. i 16.
* f. principales.
p et jam
C. C.
† f. nobis.

VI. Deprecor igitur vos (non ego, sed charitas Jesu Christi) solo Christiano alimento^q utamini; ab aliena autem herba recedite, quae est haeresis, quae et inquinatis implicat Jesum Christum:

^q solo alimento Christiano C. C.

ib. §δη] MSS. εἰ δὲ, eodem errore cujus exempla complura dedi in Ep. ad Polyc. § 6. Voces §δη καὶ non agnoscuntur a Syro.

3. μαθητὴς εἰμι] οἷος Παῦλος καὶ Πέτρος, subnectit Interpolator, qui totam hanc sectionem mire amplificat. Aliter prorsus in Fragm. Syr. ap. Cureton. p. 347, *On this account be ye disciples to me.*

ib. ἡμῶν λείπει,] Ita recte se habent Codd. MSS. uti in notis reponit Vossius, postquam ex festinatione inter exscribendum dederat ὑμῶν in contextu. Hanc lectionem exprimit versio Severi in Hom. 84, ap. Cureton. p. 248. Cf. Fragm. p. 233. Ad calcem Ep. ad Rom. magis ad Interpol. scripturam exhibet Syrus, *for I am far short of the perfection which is worthy of God.* p. 231. Cf. Curetoni not. p. 306.

5. Παρακαλῶ κ. τ. λ.] Hoc caput excerptis Jo. Damascenus, apud quem legas, ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ii 772 ed. Le Quien.

6. χρῆσθαι, . . ἀπέχεσθαι,] Vet. Int. in Codice suo χρῆσασθε et ἀπέχεσθε reperisse censeo. VOSSIUS. ap. Damasc. Χριστιανικῇ.

7. ἀλλοτρίας δὲ βοτάνης] Cf. Ep. ad Philad. § 3, et ad Eph.

§ 10. Fragm. Syr. p. 233, *that ye use only the food of gratitude, and withdraw from the strange root which is of heresies, of those who mix themselves up in Jesus Christ so that they may be trusted. Armenius, et ab alienis fructibus recedamus qui sunt haeretici.*

8. Οἱ †καιροὶ † παρεμπλέκουσιν] In omnia abeunt Viri docti dum locum hunc vexatissimum restituere conantur. Interpol. habet, εἰς γὰρ τινες . . . κατηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου, καὶ τὸν ἰὸν προσπλέκοντες τῆς πλάνης τῇ γλυκεῖα προσσηγορίᾳ. Unde Vossius, quem in versione sequuntur Ruchat. et Wocherus, in contextu Hefel. Dresselius. Petermannus, fidenter reposuit, Οἱ καὶ ἰοῖς παρεμπλέκουσιν, *isti etiam venenis suis Jesum Christum miscent*; quam quidem lectionem Coteler. minime improbat; ex Int. Vet. autem et ex scripturae vestigiis resarcit, οἱ καὶ ὀυπαροῖς, quam emendationem Meibomius quoque profert. Smithus quidem Vossianam correctionem verisimiliorem ducit; ne tamen symbolum suum non conferret, hariolatur οἱ καὶ ὀυπαροῖ, vel οἱ μαροῖ. Pearsonus autumat οἱ καιροὶ male scriptum

ἀξίαν πιστευόμενοι· ὥσπερ θανάσιμον φάρμακον
διδόντες μετὰ οἰνομέλιτος, ὅπερ ὁ ἀγνοῶν ἡδέως
λαμβάνει ἐν ἡδονῇ, καὶ κεῖ τὸ ἀποθανεῖν.

Hoc fit, si,
humilitate
ornati,
unitati et
ordini stu-
deant.

Ζ'. Φυλάττεσθε οὖν τοῖς τοιούτοις. Τοῦτο δὲ
ἔσται ὑμῖν μὴ φυσιουμένοις, καὶ οὖσιν ἀχωρίστοις 5
Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐπισκόπου, καὶ τῶν
διαταγμάτων τῶν ἀποστόλων. Ὁ ἐντὸς θυσιαστη-
ρίου ὢν, καθαρὸς ἔστιν· τοῦτ' ἔστιν, ὁ χωρὶς ἐπι-
σκόπου καὶ πρεσβυτερίου καὶ διακόνου πράσων τι,
οὗτος οὐ καθαρὸς ἔστιν τῇ συνειδήσει.

10

Praemunit
illos contra
insidias Di-
aboli, man-
suetudinem

Η'. Οὐκ ἐπεὶ ἔγνωι τοιούτον τι ἐν ὑμῖν, ἀλλὰ
προφυλάσσω ὑμᾶς ὄντας μου ἀγαπητοὺς, προορῶν
τὰς ἐνέδρας τοῦ διαβόλου. Ὑμεῖς οὖν τὴν πραῦπά-

esse a librario pro οἱ καὶ αἶροι, i. e. abbreviate αἰρετικοί. Ego quidem exemplum talis abbreviaturae in Cod. nostro desidero. Junius reponit οἱ πρόσκαιροι. Ap. Damascenum, ἥτις ἐστὶν αἰρεσις· καὶ παρεμπλέκουσιν Ἰησοῦν Χριστόν. Le Quienius suspicatur librarium τὸν ἰὼν accepisse pro ὡ' χν'. Armenius, jam commiscet personas suas cum Jesu Christo. Petermanno legisse videtur aut οἱ καὶ ἑαυτοὺς παρεμπλέκουσιν Ἰ. Χριστῷ, aut ἑαυτοῖς παρεμπλ. Ἰ. Χριστόν.

ib. κατ' ἀξίαν πιστευόμενοι.] Nec Interpol. neque Int. Vet. has voces agnoscunt. Vossio idem esse videntur quod ἀξιώπιστοι, Ep. ad Philad. § 2. Cotel. interpretatur, ratione dignitatis quam obtinent, fidem adepti. Woher. und finden billig Glauben. Hefel. in ed. sec. et Dressel. restituunt ex Jo. Damasceno καταξιοπιστευόμενοι, loquentes quae fide sunt indigna.

Cf. Polyb. XII xvii i. Si voces sint omnino retinendae, Bunsenius mallet οὐ κατ' ἀξίαν.

3. κακεῖ] Hanc MSS. lectionem retinui cum Vossio et Smitho. Toupius reponit κακεῖθε, atque exinde moritur. Us- ser. Hefel. Dressel. Bunsen. ex Int. Vet. et Damasceno, in contextu habent κακῇ, quod malunt Cotel. et Arndtius. Cf. Ep. ad Philad. § 2. Petermannus quoque exhibet κακῇ, et suspicatur Armenium legisse ἵνα ὁ ἀγνοῶν ἐν ἡδονῇ λάμβανῃ τὸ ἀποθανεῖν. Interpol. ὥσπερ οἰνομέλιτι κώνειον κεραυνύντες, ἵνα ὁ πίνων, τῇ γλυκυτάτῃ κλαπὲς ποιότητι, τὴν γευστικὴν αἴσθησιν ἀφυλάκτως τῷ θανάτῳ περιπαρῇ.

4. τοῖς τοιούτοις.] Ita MSS., uti et Vossius, Us- ser. Cotel. Smithus; non τοὺς τοιούτους, uti Aldrich. Russel. Hefel. et Dresselius. Nunquam quod sciam φυλάττεσθαι cum dativo construitur; ita tamen scripsisse

quemadmodum mortiferum pharmacum dantes cum vino mellito; quod qui ignorat, delectabiliter accipit, et in delectatione mala mori.

VII. Observemini igitur a talibus. Hoc autem erit a vobis non inflatis, et existentibus inseparabilibus a Deo Jesu Christo, et Episcopo, et ordinibus Apostolorum. Qui intra altare est, mundus est: qui vero extra altare est, non mundus est: hoc est, qui sine Episcopo et Presbytero et Diacono operatur aliquid, iste non mundus est in conscientia.

Leg. Presbyterio.

VIII. Non quia cognovi tale quid in vobis: sed praeservo vos, existentes meos dilectos, praevidens insidias Diaboli. Vos igitur, mansuetam

1 Diaboli in vos. Igitur C. C.

Ignatium suspicantur nonnulli ex Int. Vet. Mihi verisimilius videtur librarium peccasse quod *φυσιοιμένοις, ἀχωρίστοις*, ante oculos habuerit. Interpol. exhibet, *ἀσφαλίζεσθε τοὺς τοιοῦτους*.

6. Θεοῦ] Armenius omisit hanc vocem, quae additamentum serius esse videtur.

8. καθαρὸς ἐστίν] Addendum volunt Voss. et Cotel. ex Int. Vet. ὁ δὲ ἐκτὸς ὢν, οὐ καθαρὸς ἐστίν quae verba in uncinis reponunt Usser. Hefel. et Dresselius, sine uncinis Smithus. Petermanno Armenius legisse videtur ὁ ἐντὸς θυσιαστηρίου ὢν καθαρὸς ἐστίν, ὁ δὲ χωρὶς ἐπισκόπου καὶ πρεσβυτερίου πράσσων τι κ. τ. λ. Lipsius fidenter refigit, ὁ ἐντὸς θυσιαστηρίου ὢν καθαρὸς ἐστίν, ὁ δὲ ἐκτὸς ὢν θυσιαστηρίου, τοῦτ' ἐστίν, ὁ χωρὶς ἐπισκόπου πράσσων τι, οὗτος οὐ κ. τ. λ. Interpol. ὁ δὲ ἐκτὸς ὢν, οὗτος ἐστίν ὁ χωρὶς τοῦ ἐπισκόπου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν δια-

κόνων τι πράσσων, ὁ τοιοῦτος μέμινται τῇ συνειδήσει. Hiulca certe videtur lectio MSS.; talia autem alibi offendimus apud Ignatium; neque mirabitur qui ab homine captivo festinanter effusas has fuisse Epistolas consideraverit.

9. διακόνων] Ita cum Cod. Int. Vetus. Restituendum tamen, cum Hefel. in ed. quarta, videtur διακόνων, uti monent Voss. Cotel. Salvin. et Hornemannus. Interpol. exhibet, ὁ χωρὶς τοῦ ἐπισκόπου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν διακόνων τι πράσσων.

12. προορῶν] MSS. πρὸ ὄρων.

13. τὴν πρᾶνπάθειαν] Pro hac Codd. lectione Smithus πρᾶϊαν εὐπάθειαν exhibet, e Vossio, qui tamen in notis suis vitium istud ex typographia promanavisse monet. Articulum in Cod. Laur. a prima manu superscriptum non agnoscit Hornemannus. Pro mansuetam apud Int. Vet. Marklandus vel con-

fidem, cha-
ritatemque
inculcans.

θειαν ἀναλαβόντες, ἀνακτίσασθε ἑαυτοὺς ἐν πίστει,
†ὅς† ἐστὶν σὰρξ τοῦ Κυρίου, καὶ ἐν ἀγάπῃ, ὃ ἐστὶν
αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ· μηδεὶς ὑμῶν κατὰ τοῦ πλησίον
ἐχέτω· μὴ ἀφορμὰς δίδοτε τοῖς ἔθνεσιν, ἵνα μὴ δι'
ὀλίγους ἄφρονας τὸ ἐν Θεῷ πλήθος βλασφημῇται· 5
“Οὐαὶ γὰρ δι' οὗ ἐπὶ ματαιότητι τὸ ὄνομά μου ἐπὶ
“τινων βλασφημεῖται.”

Qua de cau-
sa histo-
riam Chri-
sti κατ'
ἐπιτομὴν
trahit,

Θ'. Κωφώθητε οὖν, ὅτ' ἂν ὑμῖν χωρὶς Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ λαλῇ τις, τοῦ ἐκ γένους Δαβὶδ, τοῦ ἐκ Μαρίας,
ὃς ἀληθῶς ἐγεννήθη, ἔφαγέν τε καὶ ἔπιεν, ἀληθῶς 10
ἐδιώχθη ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, ἀληθῶς ἐσταυρώθη
καὶ ἀπέθανεν, βλεπόντων τῶν ἐπουρανίων, καὶ ἐπι-
γείων, καὶ ὑποχθονίων· ὃς καὶ ἀληθῶς ἠγέρθη ἀπὸ
νεκρῶν, ἐγείραντος αὐτὸν τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, κατὰ τὸ
ὁμοίωμα, ὃς καὶ ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ οὕτως 15

suetam vel assuetam reponit.
Hesych. Πραῦπάθειαν· πραῦτητα.
Legitur πραῦπάθεια apud Philo-
nem, de Abrahamo, tom. ii 31
ed. Mangey. πραῦπαθεῖν apud
eundem, de Profugis, i 547.

1. ἀναλαβόντες,] Clem. R. i § 3,
ζῆλον...ἀνεληφότας. Cf. § 45.

ib. ἀνακτίσασθε] Ita cum Codd.
MSS. Vossius, Smith. Horne-
mann. Dressel. Petermannus.
ἀνακτίσασθε Junius, Cotel. Rus-
selius. ἀναστήσασθε Aldrich.

2. †ὅς† ἐστὶν] ὃ ἐστὶν Vos-
sius, Cotel. Smith. Russel. Hor-
nem. Hefel. Dressel. Bunsen.
Petermannus. Ad oram libri
Aldrich. Salvinus conj. ἡ ἐστὶν.
Armenius, Recreate vosmetipsos
fide et spe et coena: ac si le-
gisset ἐν πίστει καὶ ἐν ἐλπίδι καὶ
ἐν ἀγάπῃ αἵματος Χριστοῦ. Pe-
terman. p. 112. Refresh your-

selves in faith which is in the
hope and the enjoyment of the
blood of Jesus Christ. Fragm.
Syr. ap. Cureton. p. 234.

3. τοῦ πλησίον] Ita Cod.
Laur. atque Interpol. Edd.
omnes, praeter Hefelium, πλη-
σίον, quod in Cod. Casan. legi-
tur. Utroque modo dicitur.
Conf. Lobeck. ad Soph. Aj.
1157. Usser. et Cotel. repo-
nunt μηδεὶς ὑμῶν τι κατὰ ... He-
felius, e Parall. Damasc. Rupe-
fucald. πλησίον τι ἐχέτω.

4. ἀφορμὰς δίδοτε] Phrasis
Paulina. II Cor. v 12, I Tim.
v 14.

5. ὀλίγους] Armenius, ne for-
te per eos qui facile labuntur.
Legitne ὀλισθηρούς? Verba ul-
tima Οὐαὶ γὰρ κ. τ. λ. omisit.
PETERMAN. Cf. tives, Ep.
ad Magn. § 4, ad Smyrn. § 5.

patientiam resumentes, recreate vosmetipsos in fide, quod est caro Domini, et in charitate, quod est sanguis Jesu Christi. Nullus vestrum adversus proximum aliquid habeat. Non occasiones detis gentibus; ut non propter paucos insipientes ea quae in Deo multitudo blasphemetur. *Vae enim, per quem in vanitate nomen meum in aliquibus blasphematur.* Esai. lli 5.
Ezech.
xxxvi 23.

IX. Obsurdescite igitur, quando^s vobis sine^s *quum* Jesu Christo loquitur quis: qui ex genere David, qui ex Maria; qui vere natus est, comedit et bibit; vere persecutionem passus est sub Pontio Pilato, vere crucifixus et^t mortuus est, aspicien-^t *crucifixus est et C.C.* tibis coelestibus et terrestribus et infernalibus; qui et vere resurrexit a mortuis, resuscitante ipsum Patre ipsius; qui et secundum similitudinem nos credentes ipsi sic resuscitabit Pater

ib. τὸ ἐν Θεῷ πλῆθος] *Populus Christianus in coetibus sacris congregatus.* Hoc misere pervertit Interpolator, et de doctrina Christianorum interpretatur. SMITH. Pro βλασφημῆται Codd. MSS. habent βλασφημεῖται, vel ex praesenti indicativo proxime sequenti, vel ex oscitantia illa cujus exempla videsis in not. in Ep. ad Polyc. § 6.

6. ἐπὶ τινων] Interpolator ἐν τοῖς ἐθνέσι.

8. Κωφώθητε οὖν,] Locus hic, usque ad...καὶ ὑποχθονίων, ab Interpolatoris assumptis liber, a Theodoro producit in Dialog. i quem Ἀτρεπτον inscripsit. USSER. Usque ad μέλη αὐτοῦ, § 11, in Fragm. Syr. ap Cureton. p. 234. Cf. Ep. ad Eph. § 9, βύσαντες τὰ ὅλα κ. τ. λ.

9. λαλῇ] *religionem tradit.*

Cf. Ep. ad Eph. § 14.

ib. τοῦ ἐκ Μαρίας, κ. τ. λ.] Articulorum Fidei recensionem haud absimilem habemus in Ep. ad Smyrn. § 1.

10. ἀληθῶς] Haec vox quater posita Docetarum errores respicit. Cf. Ep. ad Eph. § 18.

12. καὶ ἐπιγελῶν,] καὶ omittunt Libb. impr. Pro ὑποχθονίων Theodoret. καταχθονίων. Sic etiam Interpolator, qui pessime de iis qui cum Christo resurrexere παραφράζει.

14. κατὰ τὸ ὁμοίωμα, ὅς καὶ] Ita Codd. Interpol. legebat, uti videtur, ὅς καὶ κατὰ τὸ ὁμοίωμα. Transpositionem verborum summo jure suspicatur Smithus, ὥς καὶ κατὰ τὸ ὁμοίωμα, quem sequuntur Galland. Hefel. Dresselius. Aliter Petermannus, ὅς καὶ κατὰ τὸ ὁμοίωμα ἡμῶν.

ἐγερεῖ ὁ Πατὴρ αὐτοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, οὐ χωρὶς τὸ ἀληθινὸν ζῆν οὐκ ἔχομεν.

contra Docetas, quos non dubitat atheos et infideles appellare.

Ι'. Εἰ δὲ, ὥσπερ τινὲς ἄθεοι ὄντες, τουτέστιν ἄπιστοι, λέγουσιν τὸ δοκεῖν πεπονθέναι αὐτὸν, αὐτοὶ ὄντες τὸ δοκεῖν, ἐγὼ τί δέδεμαι; τί δὲ εὐχομαι θηριομαχῆσαι; δωρεὰν οὖν ἀποθνήσκω· ἄρα οὐ καταψεύδομαι τοῦ Κυρίου;

Hi fugiendi, seu plantae lethiferae.

ΙΑ'. Φεύγετε οὖν τὰς κακὰς παραφυάδας, τὰς γεννώσας καρπὸν θανατηφόρον, οὐ ἐὰν γεύσηταί τις, παρ' αὐτὰ ἀποθνήσκει. Οὗτοι γὰρ οὐκ εἰσὶν φυτεία 10

1. ὁ Πατὴρ αὐτοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ] Hae voces videntur abundare. MARKLAND. Ab Armenio non agnoscuntur.

3. Εἰ δὲ, ὥσπερ] Haec ad vocem ἀποθνήσκει § 11, legas ap. Cureton. inter Excerpta e Severo, p. 246.

4. τὸ δοκεῖν] Solem negaret meridie lucere, qui Docetas seu Phantasiastas Haereticos temporibus Apostolorum inficiaretur erupisse. Quum Irenaeus, Tertullianus, Epiphanius, Hieronymus, Philastrius, Augustinus, Theodoretus, alique, δολήσεως et φαντασίας errorem Simoni Mago attribuant. Quumque Johannes Apostolus in Epistola prima [iv 3.] 'eos Antichristos vocet, qui Christum negarent in carne venisse'; Tertullian. de Praescr. § 33. Insigniter a B. Hieronymo adv. Luciferianos cap. 23, scribitur; 'Apostolis adhuc apud Judaeam, Christi sanguine recenti, phantasma Domini corpus aserebatur.' [tom. ii p. 197 ed. Vallars.] COTEL. Cf. Ep. ad Smyrn. § 4, et Origen. c. Celsum, ii 16, p. 402 tom. i ed.

Ben. Ignatius vestigiis Johannis Apostoli instat, qui contra Docetas egerat, necnon contra eos qui simul cum Evangelio cultum Judaicum retinebant. Cf. Lueckium, *Commentar über die Briefe des Evangelisten Johannes*. p. 69 sq. ed. secundae. Phrasin τὸ δόκειν quod spectat, cf. Ep. ad Smyrn. §§ 2, 4. Plato in Gorgia, § 174, πάντος· μᾶλλον ἀνδρὶ μελετητέον οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸν ἀλλὰ τὸ εἶναι. Mire Syrus, in *supposition*, Cureton. p. 246.

ib. αὐτοὶ ὄντες] Similes paronomasias habes, Ep. ad Rom. § 8, Θελήσατε, ἵνα καὶ ὑμεῖς θεληθῆτε, ad Smyrn. § 5, Ὅν τινες ἀγνοοῦντες ἀρνοῦνται, μᾶλλον δὲ ἡρνήθησαν ὑπ' αὐτοῦ· ad Polyc. Inscr. ἐπισκόπῳ . . . μᾶλλον ἐπεσκοπημένῳ ὑπὸ Θεοῦ.

6. ἄρα οὐ καταψεύδομαι τοῦ Κυρίου;] Vossius levi mutatione emendat [ἀρὰ οὖν]. Sed lectio Cod. Med. [et Casan.] quam Vet. Int. sequitur, retinenda videtur: et merito quidem, si verba interrogative accipiantur. SMITH. Sensus: *nonne ego falsa de Domino loquor, si illi,*

ipsius, in Christo Jesu, sine quo verum vivere non habemus. Joh. iii 36,
xiv 6.

X. Si autem, quemadmodum quidam sine Deo existentes (hoc est, infideles) dicunt, secundum videri passum esse ipsum; ipsi existentes secundum videri; ego quid vinctus sum? quid autem et^u oro cum bestiis pugnare? Gratis^x igitur mo-
^u et deest
C. C.
1 Cor. xv 32.
^x sine causa
Gratis
C. C.
S. Matt. xv
13.

XI. Fugite ergo malas propagines, generantes fructum mortiferum; quem si gustet quis, statim moritur. Isti enim non sunt plantatio Patris.

veram Christi mortem negantes, vera loquuntur? Mors mea ipsa falsae doctrinae est praedicationis. Si vero post ἀπα colon ponas, vertendum erit: profecto, non falsa loquor de Domino. HEFEL. Interpol. δωρεάν οὖν ἀποθνήσκω ἀπα καταψεύδομαι τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου. Aldrich. quem sequitur Horne-mannus, punctum interrogationis ad ἀποθνήσκω positum mavult: certe de Domino mendacium non fingo. Ruchatus vertit, C'est donc inutilement que je meurs. Je mens donc en faveur du Seigneur. Woher. quem in ed. sec. Hefel. secutus est, Also sterbe ich vergeblich? Also rede ich sogar vom Herrn lügenhaft? Chevallier. cum Wakio, Then shall I die in vain. Verily I lie not against the Lord. In Excerpt. e Severo ap. Cureton. p. 246, In vain then do I die. I belie therefore the Lord. Fragment. p. 235, Why do I speak falsehood respecting our Lord? Armenius quoque particulam negativam non agnoscit.

8. παραφύδας,] Armenius, *Fugite, fratres, a talibus gemitibus malorum.* Cf. Epiphanius, xxx 18, τὰς δὲ ρίζας τῶν ἀκανθῶδων παραφύδων.

9. θανατηφόρον,] Satis purus scriptor Artemidorus Daldianus, Ignatio nostro suppar, iv 59, ἡ μὲν ἐλαία θανατηφόρος οὖσα τετρήγραι. Oleam (in somnio visam) mortiferam esse observatum est. S. Jacob. iii 8, μεστὴ τοῦ θανατηφόρου. PEARSON. τῆς θανατηφόρου διδασκαλίας, Ep. Synod. Antioch. ap. Routh. Rel. Sacr. iii 304. Hermas, Past. II xii 2, 'Mortifera est enim haec 'cupiditas mala.' III ix 26, 'Sicut enim mortiferum est hominibus serpentum venenum.'

ib. γέσθραι] Russel. et Hornemannus cum Vossio γέσθραι. Cod. Laur. exhibet γέσθρη, correctionem certissime a prima manu factam, de qua Salvinius tacet. Quoad sententiam, conf. Ep. ad Philad. § 3.

10. παρ' αὐτὰ] Salvinius reponit παρὰ τὰ, quod ap. Interpol. legitur. Sed nihil mutandum. Hesych. πάντα παραχρημα, εὐ-

Πατρός· εἰ γὰρ ἦσαν, ἐφαίνοντο ἂν κλάδοι τοῦ σταυροῦ, καὶ ἦν ἂν ὁ καρπὸς αὐτῶν ἀφθαρτος, δι' οὗ ἐν τῷ πάθει αὐτοῦ προσκαλεῖται ὑμᾶς, ὄντας μέλη αὐτοῦ. Οὐ δύναται οὖν κεφαλὴ χωρὶς γεννηθῆναι ἄνευ μελῶν, τοῦ Θεοῦ ἔνωσιν ἐπαγγελλομένου, ὅς 5 ἐστὶν αὐτός.

Repetit
monitum
de charita-
te et con-
cordia, et
preces eo-
rum expo-
stulat.

IB'. Ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἀπὸ Σμύρνης, ἅμα ταῖς συμπαρούσαις μοι ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ, οἱ κατὰ πάντα με ἀνέπαυσαν σαρκί τε καὶ πνεύματι. Παρακαλεῖ ὑμᾶς τὰ δεσμά μου, ἃ ἔνεκεν Ἰησοῦ Χριστοῦ 10 περιφέρω, αἰτούμενος Θεοῦ ἐπιτυχεῖν. Διαμένετε ἐν τῇ ὁμονοίᾳ ὑμῶν, καὶ τῇ μετ' ἀλλήλων προσευχῇ. Πρέπει γὰρ ὑμῖν τοῖς καθ' ἓνα, ἐξαιρέτως καὶ τοῖς πρεσβυτέροις, ἀναψύχειν τὸν ἐπίσκοπον εἰς τιμὴν Πατρὸς, Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν ἀποστόλων. Εὖ- 15 χομαι ὑμᾶς ἐν ἀγάπῃ ἀκοῦσαί μου, ἵνα μὴ εἰς μαρτύ-

θέως, παντικά. Suid. ἐξ ὑπο-
γυίου. Cf. Polyb. XXXVIII iii
11. Scriptura per duas voces
melior est. Vid. Dorvillium ad
Charit. p. 388. Consortes par-
ticulae temporis sunt κατ' αὐτό,
ἐξ αὐτῆς. Lobeck ad Phrynich.
p. 47. Klausen. ad Aesch.
Agam. 683 distinguit παρ' αὐτά,
similiter, et παντρά, statim.
Int. Syrus. immediately.

ib. φυτεία] Respicit ad Matt.
xv 13, et sapida (si quid ego
sentio) metaphora utitur. Non-
ne enim optime quadrant plan-
tatio, rami, arbor crucis, et fruc-
tus? COTEL. Hammondus
c. Blondellum, p. 36, Gnosticos
intelligit.

I. τοῦ σταυροῦ.] Male Interpol.
τοῦ Πάτρος. Metaphora hac de
arbore crucis plusquam semel

usus est S. Ignatius. SMITH.
Cureton. p. 235, and their fruit
would have continued incor-
ruptible in the passion of the
cross of your Lord, whose mem-
bers ye are.

3. προσκαλεῖται] Interpol.
ὑμᾶς παρακαλεῖ Χριστὸς εἰς τὴν
αὐτοῦ ἀφθαρσίαν, διὰ τοῦ πάθους
αὐτοῦ.

5. τοῦ Θεοῦ ... ὅς ἐστὶν αὐτός.]
Haec et quae praecesserunt, aut
non habuit in suo Cod. Inter-
pol., aut non intellexit. Sed
non omisit Vet. Int.; quae suo
in libro ita reperiisse existimo, ὅς
ἐστὶν αὐτός. Eaque proculdubio
vera est scriptura. VOSSIUS.
Fortasse hoc vult B. Martyr,
qui Deus est ipse Christus.
SMITH. Voss. et Galland.
mallent ὅ, Aldrichius vel ὅ vel

Si enim^y essent, apparerent utique rami Crucis, ^{y Si utique C. C.} et esset utique fructus illorum incorruptibilis: per quem, in passione ipsius, advocat vos, existentes membra ipsius. Non potest igitur caput nasci sine membris; Deo unionem repromittente, quod^z est ipse. ^{z quae C. C.}

XII. Saluto vos a Smyrna, cum compraesentibus mihi Ecclesiis Dei; qui secundum omnia me quiescere fecerunt carne et spiritu. Deprecantur vos vincula mea, quae pro Jesu Christo ^{Eph. vi 20. Col. iv 3, 18.} fero, petens Deo frui. Permanete in concordia vestra, et ea quae cum adinvicem oratione. Decet enim vos singulos, praecipue et Presbyteros, refrigerare Episcopum, in honorem Patris, Jesu Christi, et Apostolorum. Oro vos in charitate

7. Nihil autem mutationis opus esse, in ed. secunda vidit Hefelius, qui tamen in ed. quarta δ in textum admisit. Non de Divina Natura, sed de Unione Dei ab Ipso non discrepante intelligit Dresselius, qui con-
jicit $\omega\varsigma$.

8. $\sigmaυμπαρούσαις μοι$] Ita recte Interpol. et Int. Vet. In Cod. utroque $\mu\omicron\nu$.

ib. $\alpha\iota\ \kappa\alpha\tau\grave{\alpha}\ \pi\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$] Si quis ad Grammatices canonas restringere ista velit, legendum fuerit, $\alpha\iota\ \kappa\alpha\tau\grave{\alpha}\ \pi\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$. Sed retinenda est haec lectio, quam etiam Vet. Int. agnoscit. *Ecclesia* enim pro illis, qui *Ecclesiae* erant *membra*. Non adfirmarem haec, nisi toties viderem in Ignatio istam loquendi formulam occurrere. VOSSIUS. Interpol., majoris explicationis causa, ut constructio inde salva fieret, et quidem non inficere, $\delta\nu\ \alpha\iota\ \eta\gamma\omicron\upsilon\mu\epsilon\nu\omicron\iota$. SMITH. Gal-

landius $\alpha\iota$; sed non est mutandum. Ignatius enim hic ad missos ecclesiarum illarum advertit. HEFELIUS.

10. $\tau\grave{\alpha}\ \delta\epsilon\sigma\mu\acute{\alpha}\ \mu\omicron\nu$,] S. Paulus ad Eph. vi 20, ad Col. iv 3, 18, ut adhortationes suae in animis lectorum stimulum relinquerent, suorum meminit vinculorum.

11. $\pi\epsilon\pi\epsilon\phi\acute{\epsilon}\rho\omega$,] Vid. supra Ep. ad Eph. § 11.

13. $\acute{\epsilon}\xi\alpha\iota\acute{\rho}\epsilon\tau\omega\varsigma\ \kappa\alpha\iota$] Legendum videtur $\kappa\alpha\iota\ \acute{\epsilon}\xi\alpha\iota\acute{\rho}\epsilon\tau\omega\varsigma$.

14. $\acute{\alpha}\nu\alpha\psi\acute{\upsilon}\chi\epsilon\omega$] Vox ab Apostolo Paulo sumpta, 2 Tim. i 16, et a vetustissimis Scripturibus Christianis saepissime usurpata. PEARSON.

15. $\kappa\alpha\iota\ \tau\omicron\omega\upsilon\ \alpha\pi\omicron\sigma\tau\omicron\lambda\omega\upsilon$.] In Cod. Laur. legimus particulam $\kappa\alpha\iota$, a Salvino praetermissam, ideoque, ut videtur, a Russelio uncinis inclusam.

16. $\epsilon\iota\varsigma\ \mu\alpha\rho\tau\acute{\upsilon}\rho\iota\omega\upsilon$] Cf. Ep. ad Philad. § 6, $\acute{\iota}\nu\alpha\ \mu\grave{\eta}\ \epsilon\iota\varsigma\ \mu\alpha\rho\tau\acute{\upsilon}\rho\iota\omega\upsilon\ \alpha\upsilon\tau\omicron\ \kappa\acute{\eta}\sigma\omega\upsilon\tau\alpha\iota$.

ριον ὧ ἐν ὑμῖν γράψας. Καὶ περὶ ἐμοῦ δὲ προσεύ-
χεσθε, τῆς ἀφ' ὑμῶν ἀγάπης χρήζοντος ἐν τῷ ἐλέει
τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ καταξιωθῆναί με τοῦ κλήρου οὗ
περίκειμαι ἐπιτυχεῖν, ἵνα μὴ ἀδόκιμος εὔρεθῶ.

Salutatio-
nes et Va-
ledictio.

ΙΓ'. Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἀγάπη Σμυρναίων καὶ 5
Ἐφεσίων. Μνημονεύετε ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑμῶν
τῆς ἐν Συρίᾳ ἐκκλησίας· ὅθεν καὶ οὐκ ἄξιός εἰμι
λέγεσθαι, ὦν ἔσχατος ἐκείνων. Ἐρρωσθε ἐν Ἰησοῦ
Χριστῷ, ὑποτασσόμενοι τῷ ἐπισκόπῳ ὡς τῇ ἐντολῇ,
ὁμοίως καὶ τῷ πρεσβυτερίῳ· καὶ οἱ κατ' ἄνδρα ἀλλή- 10
λους ἀγαπάτε ἐν ἀμερίστῳ καρδίᾳ. Ἀγνίζετε ὑμῶν

1. ἐν ὑμῖν γράψας.] Pseu-
do-Ignatius hic reposuit, ὑμῖν
γράφας, omissa praepositione.
Quod tamen non erat opus.
Nam non hoc minus rectum
est quam alterum, et idem
prorsus valet. Obviae sunt
apud optimos etiam auctores id
generis locutiones. VOSSIIUS.
Quoad exemplum illud similis
locutionis ab Ep. ad Rom. § 3
ductum, fallitur vir doctus;
ibi enim Interpolator, etiam in
ed. Vossiana, ἐβασκάνετε οὐδενί,
et Cod. Colbert. ἐβασκάνετε
οὐδένα. Bunsenius conferri ju-
bet ἐν οἷς ἐλάλησα, in Ep. ad
Philad. § 6.

3. οὗ περίκειμαι] Vet. Int. *qua*
conor: fortean mendose pro *co-*
ronor, i. e. *circumdor*, *cingor*:
quae me, morte appropinquante,
circumstat. Alter Int. *cui sub-*
jaceo. Vedelius legit *παράκει-*
μαι, *propinquus*, *vicinus sum*;
et interpretatur, *quam prope-*
diam consequar. Non vero
mihi displicet prior lectio, quam
Cod. Med. et Vulgati prae se
ferunt. An *ὑπόκειμαι* vel *πρόκει-*

μαι? SMITH. Cotel. interpre-
tatur, *ad quam assequendam*
jam destinor: Hefelius, *quae*
me, morte appropinquante, *cir-*
cumstat; in ed. quarta vero,
sortem qua circumdatus sum.
Armenius, *portiones ad quas*
vocatus sum. Bunsenius con-
jicit *ὅπερ ἔγκειμαι ἐπιτυχεῖν*.

5. ἡ ἀγάπη Σμυρναίων] i. e.
Smyrnaei. PEARSON. Cf.
supra, § 3, et Ep. ad Smyrn.
§ 12, ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν.

8. λέγεσθαι,] Subintellige *ποι-*
μὴν sive *Episcopus*: quod ob
modestiam reticet. Vide Ep.
ad Smyrn. § 11, et ad Eph.
§ 21. SMITH. Cum Smitho
facit Hornemannus: Vedelius
vertit, *unde esse non dignus*
sum qui dicar, *cum sim eorum*
ultimus: eumque sequuntur
Cotel. Ruchat. Wakius, Cheval-
lier. Wocherus. Armenius, *cu-*
jus non sum dignus vocari apo-
stolus.

9. ὡς τῇ ἐντολῇ,] Si Vet.
Int. fidendum sit, addendum
fuerit τοῦ Θεοῦ. Sed neque id
necessarium; neque ita sancte

audire me, ut non in testimonium sim, in vobis scribens. Sed et pro me orate, ea quae a vobis, charitate indigente in misericordia Dei, ad dignificari me haereditate, qua conor potiri, ut non ^{1 Cor. ix 27.} reprobis inveniar.

XIII. Salutat vos charitas Smyrnaeorum et Ephesiorum. Mementote in orationibus vestris ejus quae in Syria Ecclesiae; unde non dignus sum dici, existens extremus illorum. Valet in ^{1 Cor. xv 9.} Jesu Christo; subjecti Episcopo, ut Dei mandato, similiter et Presbyterio. Et singuli adinvicem diligite in impartibili corde. Castificate vestrum meum spiritum, non solum nunc, sed et quando

semper Interpres Graeca reddidit, quin et aliquando verbum unum, aut alterum, quamvis raro, de suo admensus sit. VOSSIUS. Cf. Ep. ad Smyrn. § 11, κατὰ θέλημα δὲ κατηξιώθη, ubi alia hujus dictionis exempla notavi.

II. Ἀγνίσετε ὑμῶν τὸ ἐμὸν πνεῦμα,] Int. Vet. sensu nullo. Unde apparet vetustissimum hoc in Graecis Codd. mendum. Inde Interpol. sic emendare conatus est: Ἀσπάσεται ὑμᾶς τὸ ἐμὸν πνεῦμα, ut in Ep. ad Rom. [§ 9] scribitur, quod ab hoc loco alienum est, ut ex sequentibus patet. Lux autem aliqua nescio quo modo ex vulgato Int. Lat. qui sic reddidit: *Castificet vos spiritus meus*: ut recte videretur levi mutatione hunc locum restituisse Vossius, dum legit Ἀγνισμα ὑμῶν τὸ ἐμὸν πνεῦμα. Vid. Ep. ad Eph. § 8. Nam si illic retineatur ἀγνίζομαι, hic legendum ἀγνίσεαι. PEARSON. Arndtius putat Igna-

tium ἀγνίσεαι, i. e. ἄγνισμά ἐστι, scripsisse; Coteler. et Smith. ἀγνίζηται, ad quorum mentem locum interpretantur Horne-mannus, *expiet vos vita mea*, vel *pro vestra salute me devoveo*; Wakius et Chevall. *My soul be your expiation*; Wocher. *Durch euch möge meine Seele gesühnet werden*. Holstenius, *Purificate vos meum spiritum*. Longe a textu Graeco abit Armenius, *Desiderio tenetur erga vos spiritus meus*. Hefelius mallet Ἀγνίσηται ὑφ' ὑμῶν, *Lustrari a vobis debet spiritus meus*. Cf. p. 292 l. 3. Dresselius dedit Ἀγνίσεαι e Cod. Casan. in quo, diphthongo ai erasa, manus sec. scripsit ἀγνίσετε; et adjunxit [ὑφ'] hortante Franzio. Beyerus lectioni Interpolatoris, Ἀσπάσεται ὑμᾶς κ. τ. λ. longe majorem veritatis speciem tribuit. Dissert. Hist. Crit. Lips. 1722, p. 54. Ruchatus Cod. Laur. lectionem tuetur, hoc scilicet sensu, *Purifiez votre esprit, qui est aussi le*

τὸ ἐμὸν πνεῦμα, οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ ὅτ' ἂν Θεοῦ ἐπιτύχω. Ἔτι γὰρ ὑπὸ κίνδυνόν εἰμι· ἀλλὰ πιστὸς ὁ Πατὴρ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ πληρῶσαι μου τὴν αἴτησιν καὶ ὑμῶν, ἐν ᾧ εὐρεθείητε ἄμωμοι.

mien ; et non seulement il l'est ' veut donc faire entendre aux
à présent, mais aussi quand ' Tralliens, que leur âme est la
j'aurai obtenu Dieu. ' S. Ignace ' sienne, c. d. qu'il les aime ten-

utique Deo fruar ^y. Adhuc enim sub periculo sum : ^{y sed et}
 sed fidelis Pater in Jesu Christo ^z implere petitio- ^{quum Deo}
 nem meam et vestram ; in quo inveniamini inco- ^{utique fru-}
 inquinati. ^{ar. C. C.}
^{z in Christo}
^{Jesu C. C.}

‘ drement, comme lui-même, et	‘ qu’il aura toujours ces senti-
‘ qu’il s’intéresse à leur salut	‘ ments pour eux, et pendant sa
‘ autant qu’au sien propre, et	‘ vie, et après sa mort.’

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ, ὁ καὶ Θεοφόρος, τῇ ἡλεμένη ἐν
μεγαλειότητι Πατρὸς ὑψίστου, καὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ
τοῦ μόνου Υἱοῦ αὐτοῦ, ἐκκλησίᾳ ἡγαπημένη καὶ πε-
φωτισμένη ἐν θελήματι τοῦ θελήσαντος τὰ πάντα ᾧ 5
ἐστὶν κατὰ ἀγάπην Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
ἣτις καὶ προκάθηται ἐν τόπῳ χωρίου Ῥωμαίων,

1. ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ.] Cod. Caiensis, 'EPISTOLA IGNATII TERTIADecIMA, AD ROMANOS. 'Quanto desiderio captat mori 'pro Christo, et quod non im- 'pediant passionem ejus.' Haec ad Romanos, sola ex S. Ignatii Epistolis genuinis in Codd. Laur. et Casan. non legitur. Exstat autem in Cod. MSto 1451, olim 460, Bibliothecae Colbertinae, e quo Ruinartus, mortuo jam Pearsono, eam evulgavit anno 1689, in Appendice ad Acta Primorum Martyrum Genuina atque Sincera. Legebatur antea in Versione veteri Latina, cui ab Usserio jam olim publici juris factae, apprime consonus est textus Graecus. Quod in Codd. desideraretur, forsitan in causa fuit argumentum Epistolae a caeteris diversum. In hac Epistola, necnon in ea ad Polycarpum, minus inter se variant Recensionum duarum lectiones. Per totam Epistolam Metaphrastes haud pauca omittit, necnon lectionis varietatem praebet.

2. ΙΓΝΑΤΙΟΣ] Hujus Epistolae duae exstant, ut Syriacae, ita quoque Armeniacae Versionis Recensiones. Syriaca utraque reperitur in Curetoni libro, altera, pp. 40, 230, altera Actis Ignatii inserta, sed perquam manca, pp. 224, 254. Armeniaca vero altera in ed. Epp. Const. p. 85, altera in Martyrio hujus Patris exhibita est, quod legitur in Vitis Sanctorum, x 95, Venet. 1810-14. PETERMAN.

ib. Θεοφόρος,] Addit Symeon Metaphrastes, qui integram hanc Epistolam citat, ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀγίας τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίας. Et plane contra morem Ignatii, et saeculi. VOSSIUS. Injuste Baurus arrogantiae arguit Ignatium quod hoc cognomento usurpet; Christianos enim universos eodem nomine ornat, Ep. ad Eph. § 9. Vocem Θεοφόρος de Domino nostro Jesu Christo usurpasse Basilium, docet Suicerus, quem usum admittere nolebat Cyrillus Alex. quia nomine isto calide abutebatur Nestorius. Vid.

AD ROMANOS.

IGNATIUS, qui et Theophorus ^a, habenti propi- <sup>a Theophe-
rus C. C.</sup> tiationem in magnitudine Patris altissimi, et Jesu Christi solius Filii ipsius, Ecclesiae dilectae et illuminatae in voluntate volentis omnia quae sunt secundum dilectionem Jesu Christi Dei nostri (quae et praesidet in loco chori Romanorum, digna

Barrovium, Homil. 24 in Symbolum Apostolicum.

ib. ἡλεμένη] Cod. Nydpruce. contra aliorum consensum, εὐλογημένη legit. USSER. Exemplar Symeonis Metaphr. in Bibliotheca Parisiensis ἡλειμμένη.

3. μεγαλειότητι] Vox de Deo usurpata a S. Petro, 2 Ep. i 16, et a S. Luca Evangelista, ix 43; de Christo, Orig. in Jo. 81 A, 122 E, [ed. Huet. tom. iv 87 E, 131 C ed. Ben.] c. Celsum, pp. 150, 323; [ed. Spencer.] Clem. Alex. vocat μεγαλείον κράτος. [Strom. vi 16, p. 809 ed. Potter.] Tertullian. 'Deus summm magnum.' [adv. Marcion. i § 3.] PEARSON.

ib. Παρὸς ἐψίστου,] Ὑψιστος proprium Dei epithetum: unde ὁ Ὑψιστος idem quod Deus, Act. vii 48, et Christus Ὑἱὸς Ὑψίστου, Luc. i 32. PEARSON. Ita MS. nou, uti Clericus, ἐψίστου Παρὸς. In versione Fragmenti hujus Epistolae a Syro in Mart. Ignatii conservati, Curetonus non agnoscit Παρὸς. *to her who is magnified in the greatness of the Most High.* p. 254.

ib. καὶ Ἰησοῦ] Haec usque ad ἡμῶν l. 6 ap. Int. Syrum non leguntur. Fragmentum autem, p. 254, locum exhibet integrum.

4. μόνου Υἱοῦ αὐτοῦ,] Ita Cod. Colbert. ad cujus fidem et scripturam Clericus non revocavit lectionem Cotelerii τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ.

ib. ἡγαπημένη] Caeteri Graeci Codd. ἡγιασμένη. Cum Cod. Colbertino consentiunt Sym. et Vet. Int. SMITH.

5. θελήσαντος] In vulgatis ποιήσαντος. Sed lectio prior integra est, nec immutanda: quippe ad mentem S. Ignatii in Ep. ad Magn. § 3, *Eis τὴν οὖν ἐκείνου τοῦ θελήσαντος.* Mutavit autem Interpol. ad vitandam, ut putabat, παντολογίαν, quia τὸ θελήματι praecessit. SMITH. Fragmentum ita interpretatur Curetonus: *by the will of God who bindeth and holdeth all, and the love of Jesus Christ.* p. 254.

7. ἦτις καὶ] Particulam καὶ omittunt Codd. vulgati, neque restituit Clericus.

ib. προκάθηται] Eustathius in Dionysium, p. 118, [ed. Steph.] de Antiochia, ἐξ ὧν αὕτη ἡ τῆς

ἀξιόθεος, ἀξιοπρεπής, ἀξιομακάριστος, ἀξίεπαινος,
ἀξιεπίτευκτος, ἀξίαγνος, καὶ προκαθημένη τῆς ἀγάπης,

κοίτης Συρίας προκαθημένη. Edic-
tum exstat apud Johannem An-
tiochenum : 'Εν Ἀντιοχείᾳ τῇ μη-
τροπόλει, ἱερᾷ καὶ ἀσύλῳ, καὶ αὐτο-
νόμῳ, καὶ ἀρχούσῃ, καὶ προκαθημένη
τῆς ἀνατολῆς, Ἰουλίος Γάϊος Καῖσαρ,
κ. τ. λ. p. 278. [ed. Oxon. 1691.]
PEARSON. Curetonus, p. 230,
her who presideth. Fragm. p.
254, *her who has the first seat*.

ib. ἐν τόπῳ χωρίου Ῥωμαίων,
In ipsa urbe Roma cum subur-
biis. Libanius in Dianam, p.
666, [tom. ii ed. Morell.] de
Atheniensibus, *δυοῖν δὲ δυτοῖν*
σφίσι πλείστον ἀξίον χωρίον,
Περαῖως τε καὶ τῆς Ἀκροπόλεως.
Smyrn. Decret. ed. Oxon. p. 15,
τὸ χωρίον Παλαιμαγνησίον. Orig.
in Johan. 159 E. [ed. Huet. iv
172 A ed. Ben.] *ἐκεῖ τοῦ τό-*
που χωρίου παρακλήσεως. I Cor.
i 2, *ἐν παντὶ τόπῳ, αὐτῶν τε καὶ*
ἡμῶν, idem quod ἐν ὅλῃ τῇ Ἀ-
χαίᾳ. II Cor. i 1. Non infre-
quenter nomen civitatis aut in-
colarum τῷ τόπῳ adjungitur;
ut in titulo Epistolae, quam
Abgarus Princeps Edessae ap.
Euseb. H. E. i 13 inscripsit
Jesu Σωτῆρι ἀγαθῷ, ἀναφανέντι ἐν
τόπῳ Ἱεροσολύμων h. e. *praeci-*
pue quidem Hierosolymis et lo-
cis circumvicinis. Χωρίον veteri
Glossario *villa et rus*. An le-
gebat Vet. Int. *χοροῦ* an *χώρου*?
Judaei urbem incolebant tem-
pore Augusti, Josephus xvii
12; [ed. Basil. XVII xiii 1,
p. 783 ed. Hudson.] trans Ti-
berim, Philo Legat. ad Caium,
1014 C [ed. Turneb. et Hoe-
schel. Tom. ii 568 ed. Mangey.]
Christiani autem, non tantum

in urbe trans Tiberim, sed in
suburbiiis. PEARSON. Bar-
baram hanc locutionem ἐν τόπῳ
χωρίου Ῥωμαίων putat Casau-
bonus, Exercit. xvi ad Annales
Baronii, Num. 150, cujus aucto-
ritate fretus Vossius ex Int.
Vet. reponit *χώρου*: et fatendum
est S. Ignatium choris etiam
alibi comparare Christianorum
coetus. Usserius contra suspi-
catur Int. Vet., Graeca voce re-
tenta, *chorii* scripsisse. Mei-
bomius, Praef. ad Dialog. de
Proportionibus, pro *χωρίον* au-
dacter et infelicitè restituit *Κυ-*
ρίον. Has conjecturas impro-
bant Smith. et Clericus, quo-
rum ille explicationem Pearsoni
accipit, monetque non opus
esse ut illa ad regiones subur-
bicas referatur, quod suave
aliquorum insomnium est; hoc
enim esset res diversorum sae-
culorum contra fidem historiae
commiscere. Windischmannus,
Meibomii conjecturae haud ini-
quus, censet Ignatium simplex
nomen Ῥώμη ideo circumscri-
bere voluisse, quia in immensa
tum temporis Urbe Christiani
plerique in uno loco, τόπῳ, re-
gionis urbanae commorabantur,
et sic proprium quasi oppidum
formabant. Vindic. Petr. p. 70.
Vedelius comparari jubet S.
Lucae ix 10, locum nequaquam
parallelum; ibi enim vocem
ἐρημον habemus additam, quam
in Evangelista laudando prae-
termittit editor Genevensis.
Curetonus, p. 230, *in the place*
of the country of the Romans.
p. 254, *in the place of the Ro-*

Deo, digna decentia, digna beatitudine, digna laude, digne ordinata, digne casta, et praesidens

mans. Bunsenius, *quae in dignitate sua, seu officio episcopali praesidet regioni Romanorum.*

1. ἀξιόθεος,] Nisi parum admodum fiderem auctoritati Symeonis Metaphrastae, et ego possem credere omnia haec epitheta spuria esse. Sed cum vel ex hac sola Ep. adpareat, Logotheten istum non multo sanctius Ignatium tractasse, quam fecerit Pseudo-Ignatius, nulla est ratio, cur ei plus tribuamus, quam alteri. Veteris Int. auctoritas major mihi est, et hic, et ubique, quam istorum duorum. Praeterea si composita haec epitheta cujusquam aures offendant, nae ille parum versatus sit in primorum Christianorum scriptis legendis. Quantum opere delectati sunt illi talibus vocabulis, vel sola Clementis Ep. ad Rom. testari possit. Sed neque Barnabae, et Polycarpi Epistola, iis plane destituuntur. Quod si Ignatius magis ea insectatur, quam alii, cogitandum, non omnibus esse eundem in scribendo genium. Neque etiam Christianitas hoc requirit, ut una omnibus sit dictio; praesertim in re diversa. Vide Ep. ad Eph. ubi similia epitheta in Ephesios congesta invenies. VOSSIUS. Haec novem epitheta non agnoscuntur a Symeone Metaphr. in Codd. Laur. et Paris. ubi legimus Ῥωμαίων, ἦν καὶ ἀσπάζομαι κ. τ. λ. eaque praetermittit Wakius.

ib. ἀξιοπεπής,] Aliter Syrus. ap. Curetonum, p. 230, *worthy*

of life. p. 254 vero, *worthy of His splendour.*

ib. ἀξιοπαῖνος,] Post hanc vocem Curetonus inserit ἀξιομνημόνευτος ex Inscript. Ep. ad Tarsenses, et mox omittit ἀξιαγνος, pro qua voce Bunsenius rescribit ἀξιαγνος = ἀξιολόγος.

2. ἀξιοπτεύκτος,] Cod. Colbert. ἀξιοπτεύκτος ἀξιοάγνος. Mire Vedelius, *dignissima quae invisatur.* Melius Ruinartus, *digna quae voti compos fiat.* Curetonus, p. 230. *worthy of happiness.* p. 254. *worthy of those things which she asketh.* Petermannus, *digna assequi desideria.* Int. Vet. legebat ἀξιοπύκτος, eamque veram lectionem esse perhibet Ruchatus. Cod. Nydpruce. ἀξιοπίστευτος, ἀξιοάγιος.

ib. προκαθημένη τῆς ἀγάπης,] Pulchra ἀντανάκλασις, et a nostro saepius usurpata. Dixerat, ἥτις προκαθῆται ἐν τόπῳ, *quae in loco maxime praesidebat*; nunc eandem *in charitate* etiam *praeeminere* Ecclesiam ostendit; et inter reliqua epitheta sane praeclara has etiam laudes inserit, quod inter reliquas Ecclesias Romana in operibus misericordiae et charitatis eminebat. Id vero nos docet Dionysius Corinthiorum Episcopus in Ep. ad Rom. 55 post hanc anno scripta, apud Euseb. H. E. iv 23, Ἐξ ἀρχῆς γὰρ ὑμῖν ἔθος ἐστὶ τοῦτο, πάντας τοὺς ἀδελφούς ποικίλως εὐεργετεῖν, ἐκκλησίαις τε πολλαῖς ταῖς κατὰ πᾶσαν πόλιν ἐφόδια πέμπειν . . . πατροπαράδοτον ἔθος Ῥωμαίων Ῥωμαῖοι διαφυ-

Χριστώνυμος, Πατρώνυμος, ἣν καὶ ἀσπάζομαι ἐν
ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ Υἱοῦ Πατρὸς, κατὰ σάρκα
καὶ πνεῦμα ἡνωμένοις πάσῃ ἐντολῇ αὐτοῦ, πεπληρω-
μένοις χάριτος Θεοῦ ἀδιακρίτως, καὶ ἀποδυλισμένοις
ἀπὸ παντὸς ἀλλοτριῶν χρώματος, πλείστα ἐν Ἰησοῦ 5
Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἀμώμως χαίρειν.

Deside-
rium vi-

Α'. ΕΠΕΙ εὐξάμενος Θεῷ ἐπέτυχον ἰδεῖν ὑμῶν

λάττοντες. Vide ibi plura. PEARSON. Cf. Routh. Reliq. Sacr. i 179, 185. Hefelius reddit, *praesidens universo coetui Christianorum*; cujus sensus utinam exempla dedisset magis ad rem quam προκαθημένη τῆς ἀνατολῆς ex Jo. Antioch. p. 278, Oxon. 1691, et προκαθεζομένη τῆς ἑφῶς e Greg. Naz. Orat. xliii 14.

ib. τῆς ἀγάπης] Curetonus, [ἐν] ἀγάπῃ, καὶ πεπληρωμένη ἐν νόμῳ Χριστοῦ ἀμώμως πλείστα χαίρειν.

1. Χριστώνυμος,] Smithus, post Voss. mallet Χριστόνομος, uti cum Vet. Int. legisse videntur Syrus et Armenius. Sed meliorem esse lectionem Cod. Colbert. ostendit sequens verbum Πατρώνυμος.

ib. Πατρώνυμος,] Haec usque ad χρώματος, non agnoscit Epist. Int. Syrus. Fragmentum ita exprimit versio Curetoniana: *in the name of the Father I . . . ; and in the name of the Son, in the flesh and mixed with the Spirit, I, who am supported in all the commandments of God by His grace and His mercy, without division and purged from all strange things, more especially through Jesus Christ our God, blameless, peace and joy I give.* p. 254.

2. κατὰ σάρκα] Forte excidebat particula τοῖς, (quam tamen non agnoscit Vet. Int.) quae in vulgatis reperitur: quod videtur elegantius. SMITH.

3. ἡνωμένοις] Symeon Metaphr. in Codd. Paris. ἡνωμένην.

ib. πάσῃ ἐντολῇ] Vet. Int. legebat ἐν πάσῃ, quod fortasse suppleri debet. SMITH.

4. ἀδιακρίτως,] Haec imitatus est Clemens Alex. 95, ἀδιακρίτως ἐνταῦθα ἡρραβωνισμένους. [Paedag. i 6, p. 115 ed. Potter. qui interp. *absque ullo discrimine.*] PEARSON.

ib. ἀποδυλισμένοις] Int. noster *abstractis* reddidit; Vetus vulgatus, *ablutis*; Morelius magis proprie, *expurgatis* ac *defaecatis* exposuit. Notum enim est ex Matt. xxiii 24 quid sit διωλίζεν τὴν κώνωπα. USSER. Ab omni admixtione haeretici dogmatis purgatis: allusione ad lepram facta, quae colorem morbidum, debitaque crasi contrarium, corpori inducit. SMITH. Cf. Ep. ad Philad. § 3.

7. Ἐπεὶ εὐξάμενος] Omnino legi oportet cum utroque Interprete *ἐπευξάμενος, deprecans.* Hac voce composita antea utitur S. Ignatius. Librarius vero,

in charitate^b, Christi habens legem, Patris nomen ; ^{b caritate C. C.} quam et saluto in nomine Jesu Christi, filii Patris) secundum carnem et spiritum unitis in omni mandato ipsius, impletis gratia Dei indivisim, et abstractis ab omni alieno colore ; plurimum in Domino Jesu Christo Deo nostro immaculate gaudere.

I. DEPRECANS Deum, attigi videre vestras

qui perperam dividebat, ad connectendum sensum, et ne oratio contra regulas Grammaticae suspensa videretur, particulam γάρ post δεδεμένους sustulit, quam retinet uterque Interpres. SMITH. Vedel. Usser. et Dresselius, ἐπευξάμενος, et sic Symeon Metaphr. quoque in Codd. Paris. Vox autem composita non nisi in Mart. Ign. §§ 2, 7, legitur. Int. Syrus. ap. Cureton. p. 230, *Long since have I prayed to God that I might be accounted worthy to behold your faces.* Fragn. p. 254, *I have prayed, and it has been granted to me, that I should behold their faces.* Bunsenius e Syro restituit, Πάλαι ἐπευξάμενος . . . ἐπιτυχεῖν.

ib. ἐπέτυχον ἰδεῖν] Mos loquendi imposuit viris doctissimis, ut locum hunc immutatum irent. Et certe quis est, qui ex his verbis non colligat, Ignatium Romae fuisse, quum ista scriberet? Atqui Smyrnae haec sunt exarata, ut ex tota Epistola constat ; non tantum ex fine. Quod eo magis dico, ne quis putet, epilogum esse spurium. Ait autem Ignatius, sese precibus suis a Deo impetrasse, ut Christianos illos,

qui Romae erant, aliquando videat. Ἐπέτυχον autem vertit vetus translator, *attigi* : nimirum, quod *scopum attingere* proprie hoc vocabulum significet. Sed quis sic loquentem hic intelligat? Rectius alter eo recentior interpres, et ipse tamen vetus, reddidit *merui* ; et ita ubique. Non defuere tamen viri docti, qui hanc verbi ejus interpretationem, tanquam ineptam, exploserint. Quod forsitan illis non excidisset, si scivissent, *mereri* non tantum significare ἀξιοῦσθαι, sed et τυγχάνειν. Plinius Junior : [Ep. i 8] ‘Sequi enim gloria, non appeti, debet : nec si casu aliquo non sequatur, idcirco quod gloriam non meruit, minus pulchrum est.’ Passim hoc verbi ita sumitur. VOSSIUS. Pro ἐπέτυχον Junius forte legendum existimat ἐπιτυχῶν vel ἐπιτυχῶς : nisi forte interpungendo sic legatur ; Ἐπευξάμενος, τοῦ Θεοῦ ἐπέτυχον, ἰδεῖν, &c. vel sic, Ἐπευξάμενος τοῦ Θεοῦ ἐπιτυχεῖν καὶ ἰδεῖν. USSER. In loco Pliniano quem Vossius adducit, Cortius negationem omittere mavult, quo facto vis consueta verbi *meruit* retinetur.

dendi Romanos declarat, optatque Martyrium ni Romani precibus suis moram ei afferant.

τὰ ἀξιόθεα πρόσωπα, ὡς καὶ πλέον ἡτούμην λαβεῖν, δεδεμένος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐλπίζω ὑμᾶς ἀσπάσασθαι, ἅνπερ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ ἀξιωθῆναί με εἰς τέλος εἶναι· ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ εὐοικονόμητός ἐστιν, ἅνπερ χάριτος ἐπιτύχω, εἰς τὸ τὸν κληρὸν μου ἀνεμ- 5 ποδίστως ἀπολαβεῖν. Φοβοῦμαι γὰρ τὴν ὑμῶν ἀγάπην, μὴ αὐτὴ με ἀδικήσῃ· ὑμῖν γὰρ εὐχερές ἐστιν, ὃ θέλετε ποιῆσαι· ἐμοὶ δὲ δύσκολόν ἐστιν τοῦ Θεοῦ ἐπιτυχεῖν, ἅνπερ ὑμεῖς φείσησθέ μου.

1. ἀξιόθεα] Hanc vocem legas supra in Ep. ad Magn. § 2, et in Inscript. Ep. ad Trall. Symeon Metaphrastes in Codd. Paris. habet ἀξιοθέατα, (uti legisse videtur Int. Vet.) in Cod. Laur. ἀξιόθεα.

ib. ὡς καὶ] In vulg. Codd. οὕς. Male prorsus. SMITH. Armenius, in Martyrio, *quantumcunque petii, plus etiam accepi*, ac si legisset ὡς ἡτούμην πλέον καὶ ἔλαβον. PETERMAN. ὡς καὶ—λαβεῖν non agnoscit Syrus. Fragmenti lectionem ita reddit Curetonus: *their faces that are worthy of God, which from a long time I have asked, that I may find in the flesh*.

2. δεδεμένος] Vocem γάρ, quam ex utraque Vers. Vet. et Interpol. addendam esse monuit Vossius, uncinis inclusam Hefelius subdidit in ed. secunda; in quarta autem omisit. Cureton. et Bunsen. exhibent [νῦν] δεδεμένος. Vox ipsa δεδεμένος non agnoscitur in Martyrii Fragmento ap. Cureton. p. 254.

ib. ἀσπάσασθαι,] D. Pearsonus in ora Codicis sui emendavit, ἀσπάσσει. Certissimum autem est, illud legisse utrumque Inter-

pretem. SMITH. Int. Syrus, *to meet you and salute you*. In Fragg. *come and salute you*.

3. θέλημα τοῦ Θεοῦ] τοῦ Θεοῦ omissum volunt Cotelier. et Smithus, Int. Vet. obsequuti: quam scripturam tuetur Int. Syrus ap. Cureton. p. 230, *if there be the will that I should be accounted worthy to the end*. Fragment. p. 254, *if there be this will, and I be accounted worthy to bear these things even to the end*. Legitur in Cod. Colbert. Cf. supra, ad Eph. § 15.

4. εἰς τέλος εἶναι.] Junius iέναι, absque ulla necessitate. Metaphrastes εἰς τέλος οὕτως εἶναι, prorsus insubide. SMITH.

ib. ἡ μὲν γὰρ] ἡμῶν γὰρ Hornemannus.

ib. εὐοικονόμητός] Apud Medicos, *digestu facilis*; sicut et δυσοικονόμητος, *digestu difficilis*. Ruchat. *le commencement est en bon train*. Wocher. *der Anfang ist glücklich eingeleitet*. quibus adstipulatur Syrus in Epist. *for the beginning is well disposed*. Permire in Fragg. *For, if in the beginning, and if in the end, by the good administration which I have begun I look for-*

dignas visione facies; ut et amplius petebam accipere. Ligatus enim in Christo Jesu, spero vos salutare, siquidem voluntas sit ut dignificer in finem esse. Principium quidem enim bene dispensatum est: siquidem gratia mea^c potiar, ^{c mea C. C.} ad haereditatem meam sine impedimento lucrari.

Timeo enim charitatem^d vestram ne ipsa me ^{d caritatem C. C.} laedat. Vobis enim facile est, quod^e vultis facere: ^{e quae C. C.} mihi autem difficile est Deo potiri, siquidem^f vos ^{f si quidem C. C.} non parcitis mihi.

ward that I may obtain the grace &c.

5. *ἐάνπερ χάριτος*] Metaphrastes, *ἐάνπερ τῆς χάριτος ἐπιτύχω τὸν κλῆρὸν μου* κ. τ. λ. Peterman. et Merxius suspicantur Syrum loco χάριτος legisse *πέρας*. Cureton. exhibet, *ἐάνπερ ἐπιτύχω εἰς πέρας [ἵνα]*; et mox *ἀνεμποδίστως [διὰ τοῦ παθεῖν] ἀπολαβεῖν*. Bunsenius vero, et Lipsius, *εἰς πέρας ἐπιτύχω τὸν κλῆρὸν μου ἀνεμποδίστως ἀπολαβεῖν τῷ παθεῖν*.

7. *ὑμῖν γὰρ εὐχερές*] Martyrii desiderio flagrans B. Ignatius verebatur, ne Romani, vel precibus ad Deum et homines, vel pecunia, aut per vim eum a supplicio eximerent. Mos quippe erat Christianorum, tantum quantum poterant niti, ut fratres propter fidem captos et damnatos liberarent: quod discimus ex Const. Apost. iv § 9, v §§ 1, 2, ex Luciani Peregrino, [§ 12,] et ex Euseb. H. E. vi 40. Quamvis autem id a Romanis effici nequiverit, amoris est nihilo minus omnia tuta timere. COTEL.

9. *ἐάνπερ ὑμεῖς φείσησθέ μου*.] Προφάσει φιλίας σαρκίης, ut explicationis causa addit Interpo-

lator. Eandem cautionem mox repetit S. Ignatius, *ἐάν περ ὑμεῖς μὴ κωλύσητε*. [§ 4.] Hinc ergo emendanda est vetus versio, delendo particulam negativam, quae abest quoque ap. Metaphrast, et in Cod. quo usus est alter Int. etiam Vet. *tamen potero, si vos peperceritis mihi*. Pearsonus illam non male retineri posse censet, si debito suo loco in contextu Graeco restituatur. Illum vide fuse disserentem de hac periocha, Vindic. ii 135. SMITH. Conjecturae Pearsoni objicit Ruchatus, lectionem *μὴ ἐπιτυχεῖν*, i. e. *ἀποτυχεῖν*, flagitare *δύσκολον ἂν ἦν* pro *δύσκολόν ἐστι*. Clericus et Smitthus, *ὑμεῖς φείσησθέ μου*, cum Cod. Colbert. Particulam negativam ante *φείσησθε*, quam habet Interpolator, quam agnoscunt Int. Vetus, Syrus, et Armenius, uncinis recte incluserat Usse-rius. Aliter autem Churtono visum est; et Lipsius hanc lectionem, ut duriores, praefere-ndam esse censet. In Fragmento ap. Cureton. p. 255, *more especially if your sparing be upon me*. Aldrichius, minime ad fidem Cod. Colbert. *φείσεσθε*.

Vehement-
ter illos ob-
testatur, ne
hanc ei glo-
riam invi-
deant.

Β'. Οὐ γὰρ θέλω ὑμῖν ἀνθρωπαρεσκῆσαι, ἀλλὰ
Θεῷ ἀρέσαι, ὥσπερ καὶ ἀρέσκετε. Οὐ γὰρ ἐγὼ ποτε
ἔξω καιρὸν τοιοῦτον Θεοῦ ἐπιτυχεῖν· οὔτε ὑμεῖς, ἐὰν
σιωπήσητε, κρείττονι ἔργῳ ἔχετε ἐπιγραφῆναι. Ἐὰν
γὰρ σιωπήσητε ἀπ' ἐμοῦ, ἐγὼ γενήσομαι Θεοῦ· ἐὰν 5
δὲ ἐρασθῆτε τῆς σαρκὸς μου, πάλιν ἔσομαι τρέχων.
Πλέον μοι μὴ παράσχησθε τοῦ σπονδισθῆναι Θεῷ,
ὥς ἔτι θυσιαστήριον ἑτοιμόν ἐστιν· ἵνα ἐν ἀγάπῃ

1. Οὐ γὰρ—ἀρέσκετε.] Haec non exprimit Epistolae Versio Syriaca. Fragmenti lectionem ita reddit Curetonus: *But I entreat you, because I have no desire that you should please men, for so also ye do please.*

ib. ὑμῖν ἀνθρωπαρεσκῆσαι.] *No- lo enim vobis tanquam hominibus placere.* Hanc lectionem perinde contra Grammaticae rationem atque auctoris mentem esse censet Smithus, qui e Metaphrasta et utroque Int. restituit ὑμᾶς, quod in libb. Clerici, Russel. Hefel. et Dresselii legitur. Syr. et Arm. ὑμᾶς agnoscunt. Wocherus, *Nicht menschengefällig will ich seyn vor euch.* Serioris Graecitatis vocabula sunt ἀνθρωπαρέσκειν et ἀνθρωπαρεσκεία. Cf. Lobeck. ad Phrynichum, p. 621.

4. ἐπιγραφῆναι.] Cureton. εὐρεθῆναι. Ruchatus confert Euseb. H. E. ii 25 de Nerone, ἐνέδει δὲ ἄρα τοῖς πᾶσι καὶ τοῦτ' ἐπιγραφῆναι αὐτῷ, ὥς ἂν πρῶτος αὐτοκρατόρων, τῆς εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας πολέμιος ἀναδειχθεῖη.

ib. Ἐὰν γὰρ] In Cod. Angelico, saec. xi, Dresselius reperit Ἐὰν οὖν. Particulam γάρ, quin- quies intra decem lineas posi-

tam, ne semel quidem agnoscit Syrus.

5. ἀπ' ἐμοῦ,] h. e. περὶ ἐμοῦ. Sed altera lectio, vetusta quidem, ut ex nostro Int. liquet, tolerari potest. SMITH.

ib. γενήσομαι] Curetonus, in Epistola, *If ye leave me, I shall be the word of God; but if ye love my flesh, again am I to myself a voice.* In Fragm. *if ye be quiet from me, I am to myself the Word of God; but if ye love my flesh, I am then a Voice.* Bunsenius, Syrum defendens, reddit, *Dei gloriam divulgabo.* Loca in quibus Origenes distinguit inter λόγον et φωνήν indicat Curetonus; Comment. in S. Johan. iv p. 118 ed. Ben. Cf. pp. 85 et 149; in S. Matt. iii pp. 441, 549. Eandem distinctionem servat Johannes Monachus ap. Cureton. pp. 240, 241.

6. πάλιν ἔσομαι τρέχων.] Vet. Int. vox. Forte, ut in margine annotavit Usser., *velox. Iterum in hoc stadio*, cujus metam prope attingo, *mihī erit decurrendum*: vel potius, in hoc cursu et itinere adhuc detinebor, nec Romam adibo. SMITH. Interpretatio illa longe melior

II. Non enim volo vos hominibus placere, sed Deo^g placere, quemadmodum et placetis. Neque enim ego habeo aliquando^h tempus tale, Deo potius^g sed Deo : quemadmodum C.C. endi : neque vos, si taceatis, meliori operi habetis^h habebō aliquod C.C. inscribi. Si enim taceatis a me, ego ero Dei^k : si^h haberetis C.C. autem desideretis carnem meam, rursus factus sum vox. Plus autem mihi non tribuetis, quam^k ergo verbum Dei C.C. sacrificari Deo, dum adhuc sacrificatorium paratum est : ut, in charitate^l chorus effecti, cantetis^l caritate C.C.

est. Toupius infeliciter reponit ἔσομαι ματαίως τρέχων, conferens I Cor. ix 26, et S. Polyc. ad Philipp. § 9. Curetono, p. 292, uterque Syrus pro τρέχων videtur legisse ἡχώ, ad mentem Int. Veteris. Bunsenius refingit πάλιν ἔσομαι ἑμῶν τοῦ ἡχώ, quam loquendi formam nostri temporis usum sapere censet Merxius.

7. Πλέον μοι μὴ παράσχησθε] Locus recte constitutus ex MSto quem, in vulg. Codd. corruptum, πλέον δέ με παρέχεσθε, Usser. et Pearsonus ex Vet. Vers. hoc modo restituerunt : πλέον δέ μοι μὴ παρέχεσθε vel οὐ παρέξεσθε. h. e. mihi majus beneficium conferre non potestis. SMITH. Curetonus, *Ye will not give me any thing which is better than this, that I should be sacrificed to God.* Metaphrast. in Codd. Par. et Laur. πλείον δέ μοι παράσχεσθε. An pro παρέχεσθε? *potius autem mihi praebeate, curam date ut immoler.*

ib. σπονδισθῆναι Θεῷ,] Imitatur S. Paulum, qui quum Romae morti proximus esset, ἤδη σπένδομαι dixit. [II Tim. iv 6.] A σπένδω σπονδή : idem igitur est σπένδεσθαι et σπονδίζεσθαι, quamvis haec vox minus usi-

tata. PEARSON. Cod. Colb. σπονδισθῆναι. Alio sensu, *foedere concilior*, legitur ap. Damascen. Ep. ad Theoph. de Imagin. § 18, τῷ διαβόλῳ σπονδισόμενος. i 639 D ed. Le Quien.

8. ὡς ἔτε] Cf. Ep. ad Smyrn. § 9.

ib. ἵνα——ἄσπῃ] Carmen sc. quale Ecclesiae Deo canebant, quando Martyr aliquis hujus cito labentis vitae certamen pro Christo intrabat : pie orantes, ut Deus daret illi felicem in eo consummationem ; inquit hic Faber Stapulensis. USSER. Veteres Christiani carmen canebant in laudem Martyrum, qui feliciter certamen suum consummassent. Sed non id voluit hic Ignatius. Quamvis enim Martyrum memoriae ingenti laudum commemoratione etiam in primitiva Ecclesia celebrarentur ; non tamen sanctitas Ignatii patiebatur, ut tale quid a Romanis postularet. Quam ab omni laude, et praeconio sui, alienus fuerit, pluribus in locis satis ostendit. Illud vero rogat, ut concorditer canant Deo, gratiasque illi agant, quod dignus habitus sit, qui martyrii beneficio adficeretur. VOSSIUS.

χορὸς γενόμενοι ἄσπτε τῷ Πατρὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅτι τὸν ἐπίσκοπον Συρίας ὁ Θεὸς κατηξίωσεν εὐρεθῆναι, εἰς δύσιν ἀπὸ ἀνατολῆς μεταπεμφάμενος. Καλὸν τὸ δύναι ἀπὸ κόσμου πρὸς Θεὸν, ἵνα εἰς αὐτὸν ἀνατείλω.

5

Potius Deum rogent, ut ei ad tantum certamen vires suppeditet.

Γ'. Οὐδέποτε ἐβασκάνατε οὐδένα· ἄλλους ἐδιδάξατε. Ἐγὼ δέ θέλω, ἵνα κακῆνα βέβαια ἦ, ἃ μαθητεύοντες ἐντέλλεσθε. Μόνον μοι δύναμιν αἰτείσθε ἕσωθεν τε καὶ ἔξωθεν, ἵνα μὴ μόνον λέγω, ἀλλὰ καὶ θέλω· ἵνα μὴ μόνον λέγωμαι Χριστιανός, ἀλλὰ καὶ εὐρεθῶ. Ἐὰν γὰρ καὶ εὐρεθῶ, καὶ

10

1. τῷ Πατρὶ] Syrus legebatur Θεῷ τῷ Πατρὶ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ [τῷ Κυρίῳ]. Cureton. p. 43.

2. τὸν ἐπίσκοπον Συρίας] Quum Antiochia esset caput et metropolis Syriae, ipse autem esset Episcopus Antiochiae constitutus, non immerito se *Episcopum Syriae* appellat. Nam licet Metropolitae nomen ea tempestate non inveniatur, ille tamen Episcopus, qui in metropoli consistebat, aliquod jus habuit in Ecclesiis in aliis urbibus metropoli subjectis secundum leges Romanas. Unde postea talis Episcopus *Μητροπολίτης*, a Latinis *Metropolitanius* dicebatur. PEARSON. Curetonus monet Syrum neque *Συρίας* neque *εὐρεθῆναι* legisse: *because He deemed a Bishop worthy that he should be God's.*

ib. *εὐρεθῆναι, εἰς δύσιν*] Cod. Colbert. hac in periocha accuratissime consentit cum Vet. nostro Int. cujus auctoritas hinc maximi aestimanda est. Facessant ergo omnes conjecturae, ut *πορευθῆναι εἰς δύσιν*,

[quod reponit Junius] et hirationes Interpol., qui male legendo *καλῶν* pro *καλόν*, et alia verba addendo, omnia misere corripuit. *Δύσιν* et *ἀνατολή* respectu Antiochiae, unde devenerat, et Romae, quo properabat, ob diversam climatum positionem hic opponuntur. De occasu suo in hoc mundo sibi gratulatur S. Ignatius, utpote in altero apud Deum, instar solis aut stellae exoriturus. Hujus loci ampliorem illustrationem vide apud Pearson. *Vindic.* i 131. SMITH.

3. ἀπὸ ἀνατολῆς] Maestraeus diem obitus sui propinquum designasse Ignatium asserit; quem ab eo vocari *exortum* et *natalem* addit, communi illo more a Christianis recepto, quo dies, quibus Martyres passi fuerant, *Natalitii* appellabantur. Probabilius multo Vedelius Ignatium metaphora a siderum ortu et occasu ducta usum fuisse existimat. Quo referendum et illud Chrysostomi, de eodem Ignatio, tom. v ed. Savil.

Patri in Jesu Christo, quoniam^m Episcopum Sy-^{m quia C.C.}
riae dignificavit Deus inveniri, in Occidentemⁿ ab^{n Occidente}
Oriente transmittens. Bonum occidere a mundo^{C. C.}
in Deum, ut in ipso oriar.

III. Nunquam invidistis in aliquo : alios edo-
cuistis. Ego autem volo, ut et illa firma sint,
quae docentes praecepistis. Solum mihi poten-
tiam petatis ab intra et ab extra, ut non solum
dicam, sed et velim ; non ut solum dicar Chri-
stianus, sed et inveniar. Si enim inveniar, et dici

p. 503, [ii 598 ed. Ben.] καθά-
περ ἡλιός τις ἐξ ἀνατολῆς ἀνίσχων,
καὶ πρὸς τὴν δύσιν τρέχων et
Graecorum in Menaeo suo (ad
diem 20 Decembris) Ignatium
ita alloquentium, Τοῖς δρόμοις
τῆς πίστεως, ὡς ἡλιος, τὴν γῆν γεν-
ναίως διέδραμες, ἀπ' ἀκρῶν οὐρανοῦ
καὶ δύνας ἀδύτως ἀπὸ γῆς εἰς Χρι-
στὸν, τὸ φῶς συναστράπτει αὐτῷ
τῆς ἀφθαρσίας. USSER.

4. τὸ δύναι] Cureton. p. 230,
*that I should set from the world
in God, that I may rise in Him
in life.* Inter Excerpta ex Ho-
miliis Severi, p. 247, *It is good
to set from the world and to
rise in Christ.*

6. ἐβασκάνετε οὐδένα.] Codd.
vulg. et Symeon οὐδενί. quod
plane idem est. Utrumque
enim casum regit verbum. Int.
Vet. ἐν οὐδενί. Hanc gloriam
moriendi pro Christo nemini
adhuc invidistis : vos, inquam,
qui alios exemplo et hortati-
bus ad martyrium pro nomine
Christi subeundum animare so-
liti fuistis. SMITH. Formam
usitatiorem ἐβασκῆνατε exhibet
Symeon Metaphr. Grammatici
veteres distinguunt βασκαίνειν
τινί, *invidere*, et βασκαίνειν τινά,

calumniari. Quam casuum
distinctionem sequens Uhlhor-
nius, p. 53, vertit, *Ihr habt nie
Jemanden irre geleitet.* Wakius
vertit, *Ye have never envied any
one ;* quemadmodum et Cure-
tonus. Wocherus, *Noch nie
habet ihr Jemand beneidet.* Ru-
chatus ita παραφράζει : *Vous
n'avez jamais été jaloux du
bonheur de qui que ce soit ; et
jamais la jalousie ne vous a
porté à mettre obstacle au bon-
heur de quelqu'un.* Cf. infra,
§ 7, Βασκανία ἐν ὑμῖν μὴ κατοικεῖτω,
et Galat. iii 1.

7. Ἐγὼ δὲ—ἐντέλλεσθε.] Haec
non agnoscit Syrus.

8. μαθητεύοντες] Sensu spe-
ciali. Conf. S. Matt. xiii 52,
xxviii 19 ; Act. xiv 21.

ib. Μόνον μοι δύναμιν] Russel.
cum Interpol. Μόνον δύναμιν
αἰτεῖσθέ μοι . . . Curetonus, αἰ-
τεῖσθέ μοι δοθῆναι.

9. ἵνα μὴ μόνον] ὅπως μὴ μό-
νον Russel. cum Interpolatore.

11. Ἐὰν γὰρ καὶ εὐρεθῶ,] Par-
ticulam καὶ non agnoscunt Vet.
Int. Syr. Armenius. Aliter in-
terpungit Curetonus : Ἐὰν γὰρ
εὐρεθῶ, καὶ λέγεσθαι δύναμαι. Τότε
ἔσομαι πιστὸς, ὅταν κ. τ. λ.

λέγεσθαι δύναμαι, καὶ τότε πιστὸς εἶναι, ὅταν κόσμῳ
μὴ φαίνωμαι. Οὐδὲν φαινόμενον, αἰώνιον. “Τὰ
“ γὰρ βλεπόμενα, πρόσκαιρα· τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα,
“ αἰώνια.” Ὁ γὰρ Θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς,
ἐν Πατρὶ ὦν, μᾶλλον φαίνεται. Οὐ σιωπῆς μόνον ⁵
τὸ ἔργον, ἀλλὰ μεγέθους ἐστὶν ὁ Χριστιανισμός.

Ferarum
dentibus
commoli
cupit, ut
purus Chri-
sti panis in-
veniat.

Δ'. Ἐγὼ γράφω ταῖς ἐκκλησίαις, καὶ ἐντέλλο-
μαι πᾶσιν, ὅτι ἐγὼ ἐκὼν ὑπὲρ Θεοῦ ἀποθνήσκω,
ἐάνπερ ὑμεῖς μὴ κωλύσητε. Παρακαλῶ ὑμᾶς, μὴ
εὐνοια ἄκαιρος γένησθέ μοι. Ἀφετέ με θηρίων εἶναι ¹⁰

2. αἰώνιον.] ἀγαθὸν reponi ju-
bent Hefel. et Bunsenius, ex
Int. Vet. et Syro. Curetonus,
p. 43, exhibet καλόν. Armenius
uterque ἀγαθόν legisse videtur.

ib. Τὰ γὰρ βλεπόμενα—αἰώνια.]
Hunc versiculum S. Pauli, II
Cor. iv 18., a Metaphrasta re-
tentum, non habent Syri, neque
Int. Vet. quorum silentium
nescio an probet haec verba,
utpote recens adjecta, inter glos-
semata esse censenda.

4. Ὁ γὰρ Θεὸς κ. τ. λ.] Hanc
reliquam hujus sectionis par-
tem penitus omisit Symeon,
priorem sententiam vero Inter-
polator. S. Ignatius hoc modo,
ni fallor, explicandus est. Pas-
sionibus Christianorum, qui pro
ipsius nomine mortem, tanta
cum animi lubentia et constan-
tia, oppetunt, *Christus Deus
noster*, licet jam in coelo apud
Deum humana natura existens,
hominibus *manifestior sit* : vel
si malis, qui *in Patre est*, per
ineffabilem divinae essentiae
communicationem, invicta Mar-
tyrum fortitudine, *magis mani-
festatur*. SMITH. Curetonus,
in Epist. p. 230, *For there is*

*nothing which is seen that is
good. The work is not [a
matter] of persuasion, but Chri-
stianity is great when the world
hateth it.* in Fragm. Timothei
Alex. p. 243, *There is nothing
which is seen that is becoming.
For our God, Jesus Christ,
being in the Father, is the more
seen. The work is not of per-
suasion, but the Christian is of
greatness when he is hated by
the world.* Hefelius interpre-
tatur, *Christus post ascensionem
suum magis glorificatur.*

5. Οὐ σιωπῆς—ὁ Χριστιανισμός.]
Ita Cod. Colb. cujus, si Cleri-
cum audias, sententia est, Chri-
stianam religionem non esse
quae timido silentio premi de-
beat, sed quam *μεγαληγορία*
(quod vult Ignatius voce *μεγέ-
θους*) comitetur necesse est,
qualem in antecedentibus et
sequentibus verbis animadver-
tere est. Nimis audacter nec
tamen feliciter emendat Tou-
pius, qui, ad marginem exem-
plaris sui, ‘*Λεγο οὐχ ἔδρας ἔργον,*
‘*οὐδ’ ἀμβολᾶς*, ut respexerit
‘*Bacchylid.* et Int. Vet. forsitan
‘*sessionis.*’ Quam quidem lo-

possum; et tunc fidelis esse, quando^o utique^{o quum}
 mundo non appereo. Nihil apparentia bonum
 est. Deus enim noster Jesus Christus in Patre
 existens magis apparet. Non suasionis opus sed
 magnitudinis est Christianus; quando^p utique^{p quum}
 oditur a mundo. C.C.

IV. Scribo Ecclesiis, et praecipio^a omnibus,^{a praecipue}
 quoniam^r volens pro Deo morior; siquidem vos^{C.C.}
 non prohibeatis. Deprecor vos, non concordia^{r quum}
 intempestiva fiat mihi. Dimittite me bestiarum^{C.C.}

cutionem laudatam habes a
 Dionysio Halic. in libro *Περὶ
 Συνθέσεως Ὁνομάτων*. p. 234 ed.
 Upton. necnon ab Athenaeo,
 xiv 30. Cum Vossio, ita re-
 fingunt Smith. et Ruchatus ex
 Int. Vet. Οὐ πεισμονῆς τὸ ἔργον
 ἀλλὰ μεγέθους ἐστὶν ὁ Χριστιανός,
 μάλιστα ὅταν μισῇται ὑπὸ κόσμον.
 Cui lectioni proxime accedunt
 Cureton. et Petermannus: Οὐ
 πεισμονῆς τὸ ἔργον, ἀλλὰ μεγέθους
 ἐστὶν ὁ Χριστιανισμός, ὅταν μισῇται
 ὑπὸ κόσμον. Excerpta e Timo-
 theo, ap. Cureton. p. 243, ex-
 primunt lectionem Int. Vet. et
 Interpolatoris, ὁ Χριστιανός. Me-
 taphrastes habet ὁ Χριστιανός
 ὅταν μισῇται ὑπὸ κόσμον φιλεῖται
 παρὰ Θεοῦ. Mire Wakius, *A
 Christian is not a work of
 opinion, but of greatness of
 mind, especially when he is
 hated by the world.* Wocherus,
*Nicht blos in Stilleseyn bestehet
 das Christenthum, sondern in
 der (geistigen) Grösse.*

7. Ἐγὼ γράφω] Praesenti
 utitur, ut se paullo ante scrip-
 sisse et adhuc ad varias Eccle-
 sias scribere significet. Omnia
 quae sequuntur ad Romanos
 solos pertinent, quod satis etiam

elucet ex illis, *Μᾶλλον κολακεύ-
 σατε τὰ θηρία*, nemini praeter Ro-
 manos convenientibus. WIN-
 DISCHMAN. *Vindic. Petrin.*
 p. 68. Conf. infra, § 10 ad
 init.

ib. ταῖς ἐκκλησίαις,] Russel.
 cum Interpol. πάσαις ταῖς ἐκκλη-
 σίαις, quam lectionem tuentur
 uterque Syrus et Armenius.

10. εὐνοία] Ita cum Cod.
 Colbert. Metaphrastes. Int.
 Vet. in Cod. suo videtur repe-
 risse ὁμόνοια. Mox pro γέννησθε
 Smithus reponit γένηται. Cure-
 tonus, p. 230, *I intreat you, be
 not affected towards me by the
 love that is unseasonable.* p.
 235, *be not in love that is un-
 seasonable.* Bunsen. pro Cure-
 toni [ἐν] εὐνοίᾳ ἀκαίρῳ libens re-
 scriberet εὐνοίᾳ ἀκαίροι.

ib. Ἀφερέ με] Adeone hospites
 fuisse in Ecclesiastica Antiqui-
 tate viros, qui in litteris con-
 sensuerant, ut Ignatio studium
 effundendi pro Christo sangui-
 nis sui, tamquam rem miram
 exprobrarent? Eja, vos appello
 quotquot vel a limine salutastis
 sacram disciplinam: quid aliud
 personant Acta et Vitae Mar-
 tyrum et Sanctorum, Historiae

βορὰν, δι' ὧν ἔνεστιν Θεοῦ ἐπιτυχεῖν. Σίτός εἰμι Θεοῦ καὶ δι' ὀδόντων θηρίων ἀλήθωμαι, ἵνα καθαρὸς ἄρτος εὔρεθῶ τοῦ Χριστοῦ. Μᾶλλον κολακεύσατε τὰ θηρία, ἵνα μοι τάφος γένωνται, καὶ μηθὲν καταλίπωσι

Ecclesiasticae, Cyprianicae Epistolae, Opera Patrum, quam votum flagitationemque Martyrii, ardorem atque impatientiam moriendi patiendique ad verae Religionis testimonium? Hinc Martyrum, Confessorum, Sanctorum, alii alia fecisse memorantur: precibus suis caeterorumque Christianorum a Deo sibi suisque postulasse Martyrii donum; sese Magistratibus jussu Dei obtulisse, mortem ab iis gratiae loco petiisse, ad fugam non potuisse adigi; e carcere, in quem conclusi fuerant, noluisse exire, quum liceret, quumque rogarentur; iudicibus et carnificibus, quod per illos vita excederent, gratias egisse; doluisse quum liberati essent, aut dilati; multaque id genus designasse, quae infinitum sit sermone prosequi. Duo ad exemplum erunt fortia facta Cypriani et Basilii, quantae pietatis, quantae doctrinae Episcoporum! Ille jussit spiculatori aureos dari viginti aut viginti quinque. Hic, testibus Socrate [H. E. iv 26] ac Theodoreto, [H. E. iv 19] dixit Modesto, Praefecto, qui mortem minabatur, 'Utinam te non mutares, minasque exsequeris.' Ex innumeris vero Ecclesiae magistrorum locis pauca producam. 'Voti tunc,' ait Hieronymus in Vita Pauli Eremitae, [§ 2, Opp. ii p. 3 ed. Vallars.] 'Christianis erat, pro Christi nomine gladio percuti.

'Verum hostis callidus tarda ad mortem supplicia conquiens, animas cupiebat jugulare, non corpora. Et ut ipse, qui ab eo passus est, Cyprianus ait, [Ep. 56 ed. Fell.] "Volentibus mori non per-mittebatur occidi." In Severo, Lib. ii Sac. Hist. de persecutione Diocletiana sic habetur: 'Quippe certatim gloriosa in certamina ruebatur; multoque avidius tum martyria gloriosis mortibus quae-rebantur, quam nunc Episcopatus pravis ambitionibus appetuntur.' [p. 140 ed. Drus.] Quae gravis adversus multorum mores querela non latebat doctos Hierarchiae Ecclesiasticae inimicos. De Petro et Paulo quae obijciuntur loca, Act. xii 5 et xxi 13, ad rem nullatenus faciunt, nec adversariorum causam sublevant. Magis nostram adjuvat Paulus, Phil. i 21 &c. prout a Veteribus explicatur. Quod ad S. Ignatium spectat, satis mentem illius declarat effatum, ἐγὼ τῶν θηρίων ἐκείνων ὀναίμην, apud Chrysostomum in ejus Encomio. COTELER.

1. βορὰν,] Cod. Colbert. βορὰν, uti et Codd. Paris. Metaphrastae. Interpolator, βρῶμα. Vocem omittunt Cureton. et Bunsenius.

ib. Σίτός εἰμι] Varias lectiones, absque sensus diversitate, colliges ex Interpol., Intt., Actis Ignatii, ac Menaeo Graecorum,

esse cibum, per quas est Deo potiri. Frumentum sum Dei: et per dentes bestiarum molar, ut mundus panis inveniar Christi. Magis blandite bestiis, ut mihi sepulchrum fiant, et nihil derelinquant eorum quae corporis mei; ut non dor-

necnon ex Irenaeo, v 28, Euseb. H. E. iii 36. Rufino ibidem. Hieronymus; 'Quumque jam damnatus esset ad bestias, ardore patiendi, quum rugientes audiret leones, ait; Frumentum Christi sum, dentibus bestiarum molar, ut panis mundus inveniar.' [De Viris Illust. § 16, tom. ii p. 843 ed. Vallars.] COTEL. Ven. Bedam, Comm. in Apoc. xviii, 'Nam et B. Ignatius fertur dixisse passurus, *Frumentum Dei sum; bestiarum dentibus molar*,' consulto omittere potuit Pearsonus, quod Beda ex Hieronymo, non ex ipsa Ignatii Epistola exscripsisse videtur. Quae vero ex Martyrologio, Bedae nomine quondam edito, exhibet Curetonus, pp. 186, 7, ea non Bedae esse sed recentioris et insulsi sarcinatoris, Si-meone Metaphraste junioris, Heuschenius olim vidit. CHURTON. in ed. Vindic. p. 87. Cf. p. 527.

2. ἀλήθωμα.] Ita dedi cum Pearson. et Cotel. uti legit Int. Vet. ἀλέθωμα Cod. Colbert. ἀλήθωμα legebat Syrus, quem sequitur Armenius. Sic Eusebius quoque, H. E. iii 36, hanc sententiam ab Irenaeo, adv. Haer. v 28, adductam, exhibens. Modus conjunctivus Ignatii animum melius exprimit, uti monet Bunsenius. ἀλήθωμα hic habent Metaphrastae Codd. Paris. et Laur.

3. τοῦ Χριστοῦ.] Versiones Curetoni et Petermanni exprimunt τοῦ Θεοῦ.

ib. μᾶλλον κολακεύσατε] 'Id paene tantumdem est, ac si eos roget, ut sui sint carnicifces:' exclamat Dallaeus. Quantos igitur excitasset tumultus, si ab Ignatio simile quid factum dictumve fuisset Dionysii Alex. facto, et dicto magni Basilii, quae narrantur ab Eusebio ac Rufino? Scilicet, Dionysius, quum e manibus abducentium eriperetur per Christianos, vociferatus rogavit obtestatusque est hos, coepto desisterent; aut, si quid praeclari efficere vellent, satellites praevenirent, eique caput absunderent. Basilii vero vox fuit; 'Utinam aliquid mihi esset digni muneris, quod offerrem huic, qui maturius Basilium de nodo folliis hujus absolveret.' COTEL. Non tali auxilio eget Ignatius. Hisce et talibus dictis, quae Martyrii studium aequo forsitan vehementius produnt, B. Pater, non sine tumore quodam et jactantia, quibus inflatos fuisse Asianos Quinctilianus notat, Inst. Or. xii 10, testatur se ad omnes cruciatus perferendos alacrem et promptum, pro Christo lubentissime esse moriturum. Curetonus, pp. 230, 235, *With provoking provoke ye the beasts*, quem ad modum et infra, p. 398 l. 2.

τοῦ σώματός μου, ἵνα μὴ κοιμηθεῖς βαρὺς τινι γένωμαι. Τότε ἔσομαι μαθητῆς ἀληθῶς τοῦ Χριστοῦ, ὅτε οὐδὲ τὸ σῶμά μου ὁ κόσμος ὄψεται. Λιτανεύσατε τὸν Χριστὸν ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα διὰ τῶν ὀργάνων τούτων θυσία εὔρεθῶ. Οὐχ ὡς Πέτρος καὶ Παῦλος 5 διατάσσομαι ὑμῖν· ἐκεῖνοι ἀπόστολοι, ἐγὼ κατάκριτος· ἐκεῖνοι ἐλεύθεροι, ἐγὼ δὲ μέχρι νῦν δούλος. Ἄλλ' ἐὰν πάθω, ἀπελεύθερος Ἰησοῦ, καὶ ἀναστήσομαι ἐν αὐτῷ ἐλεύθερος. Νῦν μανθάνω δεδεμένος μηδὲν ἐπιθυμεῖν [κοσμικὸν ἢ μάταιον.]

10

Idem Martyrii desi-

Ε'. Ἀπὸ Συρίας μέχρι Ῥώμης θηριομαχῶ, διὰ

1. τοῦ σώματός μου,] Proculdubio excidebat τῶν ante τοῦ, uti legebat Vet. Int. et habent vulg. Codd. quod elegantius videtur; Symeon vero omisit. Ex ratione addita satis liquet, S. Ignatium, quantum in ipso erat, nimiam superstitum in colligendis martyrum reliquiis diligentiam amoliri satēgisse. SMITH. Cod. Colbert. μηθέν hic et infra § 5, non μηδὲν uti in libb. impr.

ib. κοιμηθεῖς] mortuus. Cf. B. Paul. I Cor. xv 18. [vii 39.] TOUP. Vide Clem. Rom. Ep. i § 44.

ib. γένωμαι.] Vet. Int. quasi εὔρεθῶ, quod praecedit, hic iterum in textu repeteretur. Sed manus ipsius et oculus errasse videntur. SMITH. Interpol. εὔρεθήσομαι. Metaphrastes μὴ βαρὺς γένωμαι.

2. ἔσομαι μαθητῆς] Lactantius de Mort. Pers. § 16, 'Hoc est 'esse discipulum Dei, hoc est 'militem Christi.' PEARSON. Cf. Vindic. ii 9, p. 114. Pro ἀληθῶς, Metaphrastes ἀληθῆς, et mox τὸ σῶμά μου ἔτι ὁ κόσμος

ὄψεται. Int. Vet. legebat ἀληθῆς, quam lectionem unice veram existimat Smithus. Pro ἔσομαι, uti et mox pro ὄψεται, tempus praesens exprimit Versio Curetoniana.

3. σῶμα] *cadaver*. Cf. S. Luc. xvii 37. BUNSEN. Euseb. ii 26, τὰς πόλεις μεστὰς ἀτάφων σωμάτων.

4. τὸν Χριστὸν] Syrus legebat τὸν Κύριον ἡμῶν.

ib. διὰ τῶν ὀργάνων] *Membra Ignatii a feris lacerata* intelligit Hornemannus. Ruchat. *les dents des bêtes féroces*: melius sane.

5. τούτων θυσία] Interseri debet Θεοῦ, ex fide Vet. Int. Vulg. Codd. habent Θεῷ. Abest vero apud Symeon. qui superflue addit καθάρᾳ. SMITH. Curetonus interserit Θεῷ, Bunsenius Θεοῦ.

ib. ὡς Πέτρος καὶ Παῦλος] Horum meminit, quippe qui ex Sanctis Apostolis soli Christianis Romanis interfuerant. S. Petrus ante S. Paulum nominatur, uti in Clem. Rom. i § 5.

7. ἐλεύθεροι,] *Au dessus de*

miens gravis alicui^s inveniar. Tunc ero discipulus^{s alicui}
 verus Jesu Christi, quando^t neque corpus meum^{gravis C.C.}
 mundus videbit. Orate Christum pro me, ut per^{t quum}
 organa ista Dei sacrificium inveniar. Non ut Pe-
 trus et Paulus praecipio vobis. Illi Apostoli, ego
 condemnatus; illi liberi, ego usque nunc servus.
 Sed si patiar, manumissus fiam Jesu Christi; ut^{*} * f. et.
 resurgam liber. Et nunc disco, vinctus, nihil^u u nichil
 concupiscere. C. C.

V. A Syria^x usque Romam cum bestiis pugno, ^x Siria C.C.

l'infirmité humaine, par l'abondante mesure de grace, qu'ils avoient reçue. RUCHAT.

ib. δοῦλος.] Bunsenius, *Ignatius und s. Zeit*, p. 58, colligit Ignatium revera servum fuisse, comprobante Ritschlio, *Alt-Kathol. Kirche*, p. 412, reclamante Baurio, p. 62.

8. 'Αλλ' εἰς πάθω,] Metaphrastes, 'Αλλ' εἰς θελήσῃτε.

ib. ἀπελεύθερος,] Vulg. Codd. hic optime consentiunt cum Vet. Int. ἀπελεύθερος γενήσονται 'Ιησοῦ Χριστοῦ. SMITH. Huic lectioni adstipulatur Curetonus. Metaphrastes in Codd. Laur. et Paris. 1490, 1531, ἀπελεύθερος 'Ιησοῦ Χριστοῦ. Cf. I Cor. vii 22, ἀπελεύθερος Κυρίου, et Ep. ad Eph. § 8.

10. κοσμοκὸν ἢ μάταιον.] Haec verba, nec a Vet. Int. nec a Syro et Armenio agnita, delenda videntur Smith. Hefel. Denzinger, p. 100, Merxio, p. 51. Delevit Dresselius.

11. 'Απὸ Συρίας] Citatur integra haec sectio ab Euseb. H. E. iii 36, et Hieronymo in Script. Eccl. Catalogo: ex cuius translatione Latina novam Graecam concinnavit in-

terpres ipsius Sophronius. Producuntur ista a Gilda quoque, in Epistola qua castigat Cle- rum Britanniae, sed ex Rufiniana Eusebii versione. USSER. Eusebii H. E. iii 36 versionem Syriacam videas ap. Curetonum, p. 202, Anglice redditam, p. 236. Hunc locum imitatus est Pseudo-Ignatius in init. Ep. ad Tars. 'Απὸ Συρίας μέχρι 'Ρώμης θηριομαχῶ οὐχ ὑπὸ ἀλόγων θηρίων βιβρωσκόμενος. Cf. Menolog. Graec. 'Ὡς Παῦλος δεδεμένος θηρίοις λογίκοις ἐπὶ 'Ρώμην ἔτρεχες.

ib. θηριομαχῶ,] Cf. I Cor. xv 32, Εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἐθηριομάχησα ἐν 'Εφέσῳ κ. τ. λ. quem locum de certatione cum hominibus belluinis animis et moribus feris explicant. Curetonus, p. 231, *I am cast among beasts; in versione autem Eusebii, with beasts do I contend.*

ib. διὰ γῆς καὶ θαλάσσης,] Male haec suggillant quidam, quae recte explicari possunt, praesertim e Philone, p. 1028 B C, [ed. Turneb. et Hoeschel. de Leg. ad Caium, ii p. 583 ed. Mangey.] *terra marique: terra sc. ab Antiochia ad Seleuciam, et jam nunc Smyrnae; mari, a*

derium amplius et valde emphaticis verbis declarat.

γῆς καὶ θαλάσσης, νυκτὸς καὶ ἡμέρας, δεδεμενος δέκα λεοπάρδοις, ὃ ἐστὶ στρατιωτῶν τάγμα, οἱ καὶ εὐεργετούμενοι χεῖρους γίνονται. Ἐν δὲ τοῖς ἀδικήμασιν αὐτῶν μᾶλλον μαθητεύομαι· ἀλλ' οὐ παρὰ τοῦτο δεδικαίωμαι. Ὀναίμην τῶν θηρίων τῶν ἐμοὶ ἦτοι-

Seleucia ad Smyrnam. Vide Baronium A. 109 § 7. PEARSON. Ordine inverso, διὰ θαλάσσης καὶ γῆς, Syrus et Hieronymus. CURETON.

i. νυκτὸς καὶ ἡμέρας.] Sic Chrysostom. καὶ τῷ μήκει τῆς ὁδοῦ, καὶ τῷ πλήθει τῶν ἡμερῶν τὸ φρόνημα καταβάλλειν αὐτοῦ προσδοκῶν. ii 598 B ed. Ben.

ib. δεδεμένος] Custodia et miles una catena ligabantur, ut observavit eruditissimus Lipsius ad Tacitum. [Cf. Act. xii 6.] Recte admodum observatum est Holstenio ad Passionem S. S. Perpetuae et Felicitatis, prae oculis Ignatii fuisse morem bestiarios alligandi ad feras. Sed adversus Epistolam nostram insurgit infinitae vir lectionis Bochartus, in Hierozoico; [I iii 8.] ubi colligit, eam saeculo Constantini fuisse scriptam, ex eo quod vox *leopardi* (inquit) usurpari tunc coeperit; nec reperiatur in Romanis Scriptoribus ante Spartianum, Lamprium, Capitolinum, Vopiscum, Symmachum, &c. Quis vero docuit Bochartum, omnia vocabula eo demum aevo nata esse, quo in libris posita cernuntur? Bene tamen habet, quod, multo ante Constantinum, sub Severo, Scriptor Passionis SS. Perpetuae et Felicitatis non uno in loco *leopardorum* meminerit. Immo et adhuc antiquius esse id appellationis indicatur per

haec verba Capitolini de Geta [Ael. Spartiani, p. 260 ed. Boxhorn.]; 'Familiarē illi fuit 'has quaestiones Grammaticis 'proponere, ut dicerent singula 'animalia quo modo vocem 'emitterent: velut, agni bala- 'lant, porcelli grunniunt, pa- 'lumbes minurriunt, ursi sae- 'viunt, leones rugiunt, *leopardi* 'rictant, elephantī barriunt, 'ranae coaxant, equi hinnunt, 'asini rudunt, tauri mugiunt; 'easque de Veteribus appro- 'bare.' Atque etiam verisimile fit, Verrium Flaccum, saeculi Augusto Principe felicitis scrip- 'torem, *leopardos* nominasse. Legimus enim apud Festum; 'Bigenera dicuntur animalia ex 'diverso genere nata, ut *leo- 'pardus* ex leone et panthera.' De leopardis additur a Bocharto, id vocabulum apud Graecum alium auctorem non exstare, esse mere Latinum, pro quo Graece dicebatur *λεοπάρδαλις*, quamquam hoc non legerit. Ego, qui dictionum indices nunquam composui, notabam haec in Vita S. Antonii, tom. ii Opp. B. Athanasii p. 458, καὶ ἦν ὁ τόπος εὐθὺς πεπληρωμένος φαντασίας· λεόντων, ἄρκτων, λεο- 'παρδάλων, ταύρων, καὶ ὀφείων. [§ ix, tom. i P. 2 p. 803 ed. Ben.] COTEL. Hos eosdem locos congressit Pearsonus, pp. 91—94 P. ii Vindic. quae 1672 prodierunt, eodem scilicet anno

per terram et per mare, nocte et die ; vinctus decem leopardis, quod est militaris ordo : qui et beneficiati deteriores fiunt. In injustificationibus autem ipsorum magis erudior : *sed non propter* ^{1 Cor. iv 4.} *hoc justificatus sum.* Sortiar bestiis mihi esse

quo Cotel. priorem suam editionem evulgavit. Verba Spartiani, quae Capitolino tribuit Cotelarius, a Pearsono recte allegantur.

2. *σπαριωτῶν τάγμα,*] Vet. Int. non recte *τάγμα ordinem* transtulit. *Τάγμα, numerus militaris.* Vid. Vales. p. 249. [not. in Euseb. de Vit. Const. iv 52.] Alicubi idem significat in Eusebio quod apud nostrum, *manipulus.* Vid. Libanium in necem Juliani, p. 266 D, [Opp. ii ed. Morell.] ubi eleganter agit de ferocia et truculentia custodum et militum. PEARSON. Smith. et Cotel. ex Eusebio et vulg. Codd. repouunt *σπαριωτικόν.* Utrumvis legas, glossam sapit tota haec clausula. Dissimili ratione idem quod Bochartus colligit Dal-laëus, qui somniat vocem *leopardus* Ignatii aevo fuisse militum certi cujusdam ordinis appellationem vulgarem ; Ignatii-que simulatorem, ducentesimo post Patris mortem anno, nomen ad antiquitatis speciem retentum interpretando, se nimia diligentia ipsum prodidisse. De Libb. Suppos. p. 313. Conf. Pearson. Vindic. ii 91.

3. *ἐεργετούμενοι*] Curetonus in Epist. p. 231, *who, even while I do good to them, do evil the more to me.* in Excerpt. ex Euseb. p. 237, *who, when we do good to them, they do evil.*

ib. *χείρους γίνονται.*] Scilicet quo plus pecuniae a fidelibus acciperent pro relaxatione vexationis, eo acrius ex intervallo S. Martyrem vexabant, quo majorem pecuniae vim extorquerent, et Christianos copiosius emungerent. PEARSON. Vindic. ii 139.

ib. *ἀδικήμασιν*] Vet. Int. legisse videtur *ἀδικαιώμασιν* ; vel saltem in animo habuit barbaram hanc vocem. SMITH.

4. *παρὰ τοῦτο*] i. q. *διὰ τοῦτο,* sive *ἐν τούτῳ.* Verba haec, ut observat Usserius, Paulinis respondent, 1 Cor. iv 4, *ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι.* Habentur ap. Eusebium, et in caeteris Codd., desunt vero apud Metaphrastam, ut inde, uti ex innumeris aliis, de hujus exscriptoris oscitantia certum faciamus judicium. SMITH. Cf. supra, p. 364 l. 2. Curetonus, *not on this account am I justified to myself.* p. 231.

5. *Ὀναίμην*] Chrysostomus, in Ignatii nostri Encomio, [§ 5, Opp. ii 599 ed. Ben.] *Ἀκούσας ὅτι οὗτος αὐτὸν τῆς τιμωρίας ὁ τρόπος μένει, Ἐγὼ τῶν θηρίων ἐκείνων ὀναίμην, ἔλεγεν.* Hieronymus in vita ejusdem, 'Utinam fruatur bestiis.' USSER. Aliter Pearsonus, *potiar feris potius quam his leopardis.* Ap. Cureton. p. 231, *I rejoice in the beasts . . .* in Excerpt. ex Euseb. p. 237, *I salute the beasts which are prepared for me.*

μασμένων, καὶ εὐχομαι ἑτοιμά μοι εὐρεθῆναι· ἃ καὶ
κολακεύσω συντόμως με καταφαγεῖν, οὐχ ὥσπερ τι-
νῶν δειλαινόμενα οὐχ ἦσαντο. Καὶ αὐτὰ δὲ ἄκοντα
μὴ θελήσῃ, ἐγὼ προσβιάσομαι. Συγγνώμην μοι
ἔχετε· τί μοι συμφέρει ἐγὼ γινώσκω· νῦν ἄρχομαι 5
μαθητῆς εἶναι. Μηθέν με ζηλώσῃ τῶν ὁρατῶν καὶ
ἀοράτων, ἵνα Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτύχω. Πῦρ καὶ

1. ἑτοιμά] Ap. Euseb. [H. E. iii 36] legitur etiam σύντομα. Sed Vossius legit σύντονα· neque aliter legisse videtur Rufinus, qui ita transtulit, *quas et ego opto acriores parari*: unde Vossii lectionem probat Valesius. PEARSON. Metaphrastes habet ἑτοιμα. Curetonus σύντομα, quod ap. Euseb. Strouthius retinuit.

ib. ἃ καὶ κολακεύσω] Blanditiae istae et provocatio bestiarum homines nostros mirum in modum irritarunt; immemores tot exemplorum. Pauca de multis subiciam ex probatis auctoribus. Germanicus ultro et alacriter in se attraxit et vi adegit bestiam. Epist. Smyrnensium. [§ 3. Vid. infra.] S. Cyprianus moram carnificis urgere tentabat. Pontius Diaconus. Quod convenit cum illis B. Polycarpi, *καλεῖ θηρία· τί βραδύνεις*; Trecenti viri, fide armati, se ictu rapidissimo jecerunt in ignem. Act. Pass. S. Cypriani. Agapius ursae, quae adversus ipsum dimissa fuerat, concito cursu obviam occurrit, seque ipsum bestiae devorandum obtulit. Euseb. de Mart. Palaest. Porphyrius flammam, qua circumseptus erat, longius distantem, hinc et inde ore abripuit. Nec disconvenit inter exempla Mar-

tyrum et Patrum doctrinam. Vide praesertim Hilarium in Psalm. lxxv 10. [Opp. 180 F ed. Ben.] Gregor. Naz. Orat. xxii, et Severum, Epist. ad Aurelium. COTEL. Ruchatus confert. Ep. ad Polyc. § 2, et Const. Apost. i 2, *τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ μόνον βουλόμενος ἀρεσκεῖν, καὶ ταύτην κολακεύειν ἐντίμως*. Adas Mart. Polycarpi § 3, et Pseudo-Clementis Hom. xii 25, *ἵπ' ἐλέου κολακευθεῖσα ἐπέπειστο εὐεργέτις γενέσθαι*.

2. συντόμως] Hesychius, *διὰ βραχείων*. Sed alibi, *Συνειλημμένα· ἅμα, ὁμοῦ, συντόμως*. Optat, ut bestiae non singulatim, sed simul communi laceratione comminuant. PEARSON. *I will provoke them to devour me speedily; and not as that which is afraid of some other man, and does not approach them*. Cureton. p. 231.

3. ἦσαντο.] ἦσαντο. Euseb. in edd. Steph. Strouth. et Heinichen.

ib. ἄκοντα μὴ] Ita quoque Euseb. et Metaphrastes, respectu habito ad τὸ θηρίων, quod praecedit, hoc nimirum sensu: ‘*si vero ferae quasi invitae, et a naturali rabie cohibitae, noluerint.*’ Vet. vero Int. et Interpol. *ἐκόντα* legebant, illud ad B. Martyrem referentes. SMITH.

paratis ; et oro promptas mihi inveniri : quibus et blandiar cito me devorare ; non quemadmodum quosdam timentes non tetigerunt. Sed et, si ipsae volentem non velint, ego vim faciam. Veniam mihi habete : quid mihi confert, ego cognosco. Nunc incipio discipulus esse ; nihil me zelare visibilium et invisibilium, ut Jesu Christo fruam. Ignis

4. προσβιάσονται.] ap. utrumque Syrum, *I will go with violence against them.* In Cod. Laur. Metaphrastes παραβιάσονται. Dresselio non displicet παραβήσονται quod in Menologio MSto Bibliothecae Vaticanae invenit.

ib. Συγγνώμην μοι ἔχετε.] Has voces, ab Armen. 1 praetermissas, in Armen. 2 Petermannus reddit, *Veniam facite mihi.* Cureton. in Ep. p. 231, *Know me from myself. What is expedient for me?* In Excerpt. p. 235, *Know me from myself, as to what is expedient for me.* In loco Euseb. p. 237, *Know me from myself. What is expedient for me I know.*

5. νῦν ἀρχομαι—εἶναι.] Haec non agnoscit Syrus. Cf. Ep. ad Eph. § 3. Pearsonus conferri jubet Irenaeum, II xlvii : i. e. ni fallor, hunc locum, ἵνα αἰὲν μὲν ὁ Θεὸς διδάσκη, ἄνθρωπος δὲ διὰ παντὸς μανθάνῃ παρὰ Θεοῦ. II xxviii 3 ed. Massuet.

6. ζηλώσῃ] Legebat Vet. Int. una cum Eusebio ζηλώσαι, uti Codd. vulg. modo infinitivo : non male quidem, praesertim si subaudiatur particula conjunctiva ὥστε, quae est conjectura Pearsoni. S. Hieronymus videtur legisse ζηλώσας, Rufinus autem ζηλώσαι modo optativo, aut ζηλώσῃ cum Cod. Colbert.

ac si voluisset, *'nemo aut hominum, aut Angelorum, sive bonorum, sive malorum, hunc mihi honorem invidet.'* Qui sensus hic optime quadrare videtur. SMITH. Sic Valesius quoque et Toupus. *Nemo mihi invidet hanc gloriam discipuli Christi, nemo me ab ejus complexu divellat.* Syrus ap. Cureton. p. 231, *Let nothing envy me of those that are seen, and that are not seen, that I should be accounted worthy of Jesus Christ.* Armen. 1, *Nunc credo fieri discipulum, non invidere quidquam mihi &c.* Armen. 2, *Nunc incipio fieri discipulus, et studeo non desiderare quidquam, et non beate praedicare visibilia aut invisibilia, ut Jesu Christo occurram.* Hesych. ζηλοῖ· φθονεῖ, ἐπίξει. Haec verba μηθέν—ἀοράτων desunt in Metaphrasta sec. Codd. Par. et Laur.

7. Πῦρ καὶ σταυρὸς,] Exprimit tormenta Christianis adhiberi solita, et ad quodcumque eorum se paratum esse ostendit. De Diocletiano Lactantius, *'Sedebat ipse, atque innocentes igne terrebatur.'* [de Mort. Pers. § 14.] Idem, *'Omnis sexus et aetatis homines ad exustionem rapti.'* [ib. § 15.] Chrysostom. in descriptione novissimae persecutionis, tom. V. Orat. 42, p. 275 33. [ed. Savil. οὐδεὶς

σταυρὸς, θηρίων τε συστάσεις, ἀνατομαί, διαιρέσεις, σκορπισμοὶ ὀστέων, συγκοπὴ μελῶν, ἀλησμοὶ ὅλου τοῦ σώματος, κακαὶ κολάσεις τοῦ διαβόλου ἐπ' ἐμὲ ἐρχέσθωσαν· μόνον ἵνα Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτύχω.

5'. Οὐδέν μοι ὠφελήσει τὰ τερπνὰ τοῦ κόσμου, 5 οὐδὲ αἱ βασιλεῖαι τοῦ αἰῶνος τούτου· μᾶλλον μοι ἀποθανεῖν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, ἢ βασιλεύειν τῶν

Morte vitam veram adsequi desiderat.

παρελμπάνετο κολάσεως τρόπος· πῦρ, καὶ σίδηρος, καὶ θηρίων ὀδόντες, καὶ κρημνοί, καὶ καταποντισμοί, καὶ βαράθρον, καὶ ξύλον, καὶ σταυρός, καὶ κάμνος, καὶ πάντα, ὅσα ὤφθη πάποτε, βασανιστήρια εἰς μέσον ἐφέροντο.] PEARSON.

1. συστάσεις.] Conf. Ep. ad Trall. § 5. Cotel. *concursum*. Wakius, *the companies*; Hefelius, *catervae*; Int. Veteri obsecutus uterque. Cui quidem interpretationi favet Excerpt. Euseb. versio Syriaca, *the collection of beasts*, Cureton. p. 237. Aliter ad hunc locum, pp. 231, 235, *the beasts that are prepared*. Valesius, *impetus*: quem sequuntur Wocherus, *der wilden Thiere wüthende Anfälle*; et Ruchatus, *les attaques de bêtes féroces*. Σύστασις exponitur ap. Plutarch. Vit. Poplic. § 21, tom. i p. 423 ed. Reisk. *apparatus bellicus, qui fit communi sensu*. Ap. Herodian. IV xv 9, VI iii 14, ἐκ συστάσεως ἡ μάχη, *proelium collato pede pugnatum*. Σύστασιν ἔχειν interpretantur *subsistere*, ap. Hippolyt. c. Noetum § 15, Routh. Script. Eccl. Opusc. i 73. τὴν ἐκ τῆς ἀγνοίας σύστασιν, *quidquid ex ignorantiae statum*, ap. Irenaeum, I xxi 4. Affertur σύστασις etiam pro *numerus militum* 32.

ib. ἀνατομαί, διαιρέσεις.] Has voces, ab Euseb. Hieronymo, Rufino, Intt. Vet. et Syro omissas, Vossius, Smith. Hefel. Denzingerus, Lipsius delendas esse monuerunt.

2. σκορπισμοί.] *Dissipationes*. Ps. xxi 15 Διεσκορπίσθη πάντα τὰ ὀστὰ μου· quod interpretatur Origenes per *διασκεδασθῆναι*. in Joan. p. 185. [ed. Huet. iv 198 B ed. Ben.] Lucian. 150 1, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκορπισεν ἀποσεισάμενος. Artemidor. ii 31, [p. 119 ed. Rigalt.] ἐπιδόσεις δὲ δημοσίους ἐπιδιδόναι παρ' ἐαυτοῦ, τοῖς μὲν νοσοῦσι θάνατον προαγορεύει, καὶ τῆς οὐσίας σκορπισμὸν καὶ διάλυσιν. Lactantius de Mort. Persecut. § 21, 'Quorum artus quum dissiparentur.' PEARSON.

ib. συγκοπή.] Ita quoque legabant S. Hieronymus, Symeon, et uterque Int. numero singulari. Eusebius vero et Graeci Codd. vulg. habent *συγκοπαί*, quos exprimit Rufinus. SMITH.

ib. ἀλησμοί.] Ita Cod. Colb. ubi jam ὀστέων, μελῶν. Metaphrastes in Codd. Par. et Laur. ἀλεσμοί. Eusebii Codd. exhibent ἀλεσμοί et ἀλησμοί. Illam et usitatiorē formam dat Valesius. *Contusiones*, Ruinartus.

3. κακαὶ κολάσεις.] Hieronymus

et^y crux, bestiarumque congregationes, dispersiones^{y et deest C. C.} ossium, concisio membrorum, molitiones totius corporis, malae punctiones Diaboli in me veniant; solum ut Jesu Christo fruatur.

VI. Nihil mihi proderunt^z termini mundi, neque^{z proderint C. C.} regna saeculi hujus. Bonum mihi mori propter Jesum Christum, quam regnare super terminos

[*tota*] tormenta, unde apud Sophronium βάσανοι, Rufinus *supplicia*. Puta has κολάσεις vetustissimis Christianis frequenti sermone usurpatas esse, quallium exempla non pauca memorantur. Hinc Celsus ap. Orig. p. 303, [ed. Spencer. vi § 42, tom. i p. 663 C ed. Ben.] Ὁ τοῦ Θεοῦ παῖς ἄρα ἡτῶται ὑπὸ διαβόλου· καὶ κολαζόμενος ὑπ' αὐτοῦ, διδάσκει καὶ ἡμᾶς τῶν ὑπὸ τοῦ κολάσεων καταφρονεῖν. Unde mihi videtur, Christianos ea aetate *punctiones diaboli* memorasse, tanquam a Christo praedictas. Orig. in Joan. 146 D, [ed. Huet. iv p. 157 D ed. Ben.] διὰ μαστίγων καὶ πνευμάτων πονηρῶν. Justinus 360, [ed. Morell. Dial. c. Tryph. § 131.] Κολάσεις μέχρι θανάτου ὑπὸ τῶν δαιμονίων καὶ τῆς στρατιᾶς τοῦ διαβόλου. Vid. Suid. ἡμέρα πονηρά. PEARSON. Euseb. simpliciter κολάσεις, quem sequitur Metaphrastes. Syrus. ap. Cureton. p. 231, *hard torments of the devil*; in Excerpt. p. 235, *evil crushings*; in Euseb. p. 237, *the torment of Satan*; in Hom. Severi, p. 247, *ten thousand sorts of torments*. Sensus hujus loci mirum in modum pervertit Grotius, Annot. in Ep. ad Rom. ix 3.

5. ε'. οὐδὲν] Cap. 6 deest in versione Syriaca, excepta unica

sententia: ὁ δὲ τοκετός μοι ἐπικεῖται, quam Syrus cum celeberrimis illis verbis e cap. 7 ὁ ἐμὸς ἔρως ἐσταύρωται conjungit. Exstat autem cap. 6 paene totum Syriace in Fragmento Timothei Alexandrini, ap. Cureton. p. 243. HEFELIUS.

ib. μοι ὠφελήσει] Ita Cod. Colb. Metaphrastes με. Sed ὠφελεῖν cum dativo construitur etiam ab optimis Scriptoribus. e. g. Aeschyl. Pers. 842, Soph. Antig. 560, Aristoph. Av. 420, Dindorf.; ab Aristotele, et senioris aevi auctoribus saepissime.

ib. τὰ τερπνὰ] Ita Metaphrastes quoque. Interpol. autem cum Int. Vet. πέρατα, quam lectionem tuentur Smith. et Hilgenfeldius, sequitur Wakius. Cf. Ep. ad Eph. § 3 extr. Armen. 1, *thesaurus*; Armen. 2, *termini*. Mox uterque legisse videtur ἡ βασιλεία.

6. μᾶλλον] Ita Cod. Colb. *Rem majoris momenti* interpretatur Clericus. Sed καλόν legisse videtur cum Vet. Int. Interpolator et Metaphrastes, et Armen. 1. Timotheus Alex. ap. Cureton. p. 243, *It is better for me, quemadmodum et Armen. 2. Petermannus in contextu καλόν.*

7. εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν,] Rectius Vet. Int. et Interpol. διὰ Ἰησοῦν Χριστόν. Symeon ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. SMITH. Nihil

περάτων τῆς γῆς. “Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος,
 “ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ
 “ζημιωθῇ;” Ἐκείνον ζητῶ, τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθα-
 νόντα· ἐκείνον θέλω, τὸν δι’ ἡμᾶς ἀναστάντα· ὁ δὲ
 τοκετός μοι ἐπίκειται. Σύγγνωτέ μοι, ἀδελφοί· μὴ 5
 ἐμποδίσσῃτέ μοι ζῆσαι, μὴ θελήσῃτέ μοι ἀποθανεῖν,
 τὸν τοῦ Θεοῦ θέλοντα εἶναι· κόσμῳ μὴ χαρίσῃσθε.
 Ἄφετέ με καθαρὸν φῶς λαβεῖν· ἐκεῖ παραγενόμενος,
 ἄνθρωπος Θεοῦ ἔσομαι. Ἐπιτρέψατέ μοι μιμητὴν
 εἶναι τοῦ πάθους τοῦ Θεοῦ μου. Εἴ τις αὐτὸν ἐν 10

correctionis opus. Cf. *eis* Θεόν
 Ep. ad Eph. § 12. *for the sake*
of Jesus Christ. Fragment. ap.
 Cureton. p. 243.

1. Τί γὰρ ὠφελεῖται] *Locus e*
 Matt. xvi 26, otiose allegatus
 pro futili apparet additamento.
 Quod enim ad artificium etsi
 facillime aliquis potuit duci vo-
 cabulis ὠφελήσει et βασιλεύειν—
 γῆς, sensui tamen multum ab-
 horret. Satis inepte enim vi-
 vida illa Ignatii atque acuta
 μᾶλλον μοι κ. τ. λ. et ἐκείνον ζητῶ,
 quae quam arcta conjuncta sint
 necessitate nemo non videt, ra-
 tione ista interposita dirimuntur
 atque hebetantur. DUESTER-
 DIECK. Metaphrastes, e S.
 Marco, viii 36, καὶ ζημιωθῇ τὴν
 ψυχὴν αὐτοῦ. Locum e N. T.
 desumptum omittunt Syrus et
 Armenius, necnon Timotheus
 Alex. in libro c. Concil. Chalced.
 ap. Cureton. p. 243, et Excerpt.
 p. 235.

4. ἐκείνον θέλω,—ἐπίκειται.]
 Desiderantur haec apud Meta-
 phrastam.

ib. ὁ δὲ τοκετός] Alludit ad
 illud S. Pauli ad Philipp. i 21,
 καὶ τὸ ἀποθανεῖν κερδός. Int. Vet.

refert articulum ὁ ad Christum,
 parum, ut mihi quidem videtur,
 considerate. Hanc sententiam
 omiserunt Interpolator et Symeon.
 SMITH. Ruchatus, *C'est là le gain que je me*
propose de faire. Vocis τοκετός
 pro lucro sumtae exempla pro-
 ferre debebat Clericus, qui
 Smithum sequitur. Cf. Ep. ad
 Eph. § 19. Syrus, in Epist.
 p. 231, *The pains of the birth*
stand over me; in Fragma. Ti-
 moth. Alex. p. 243, *The birth*
is set over me. Inter Excerpt.
 p. 235, *And the pains of death*
stand. Hilgenfeldius, *die Ge-*
burt zum Wahren Leben. Tou-
 pius, ad oram versionis in ex-
 emplari suo, ‘*Partus, γένεσις,*
 ad τὰ γενέθλια, *natalitia mar-*
tyris, respiciens, ut viro quidem
 eruditissimo Roberto Scott vi-
 detur.

5. Σύγγνωτέ μοι,] In Excerpt.
 ap. Cureton. p. 235, *Know me*
from myself, uti Συγγνώμην μοι
 ἔχετε supra, p. 398 l. 4. In
 Epist. Syrus omnia omittit inter
 μοι ἐπίκειται et ὁ ἐμὸς ἔρως infra
 p. 464 l. 11.

6. ζῆσαι,] Ruchatus confert

terrae. Illum quaero, qui pro nobis mortuus est ; illum volo, qui propter nos resurrexit. Ille lucrum mihi adjacet. Ignoscite mihi, fratres : non impediatis me vivere, non velitis me mori, Dei volentem esse ; per mundum non separetis me, neque per materiam seducatis. Dimittite me purum lumen accipere : illuc adveniens homo* ero. Sinite me ^{* Deest Dei.} imitatore[m] esse passionis Dei mei. Si quis ipsum

Ciceron. Somn. Scip. § 3, 'Ii vivunt qui ex corporum vinculis, tanquam e carcere evolverunt ; vestra vero quae dicitur vita, mors est.'

ib. *μοι ἀποθανέιν*,] Lege με, ut habent vulgati Codd. Symeon, et Vet. Int. S. Martyr, in hisce circumstantiis constitutus, vitam productionem quasi pro morte habuit. Hunc sensum paene attingit Interpolator, addendo, *θανατὸς γὰρ ἐστὶν ἢ ἀνευ Χριστοῦ ζωή*. SMITH. Vossius, Hefel. et Dressel. exhibent με.

7. *κόσμῳ μὴ χαρίσῃσθε*.] Rectius legebat Vet. Int. διὰ κόσμου οὐ με χωρίζῃσθε, 'Ne me sejungetis a communione Dei, ulterio[m] moram in hoc mundo intercessionibus vestris procurando : vel, si altera interpunctio sit admittenda, Dei volentem esse, per mundum non separetis me. SMITH. Legendum esse puto *χαρίσῃσθε*, me Dei esse volentem mundo tradere nolite. Haec lectio non solum optimum sensum praebet, sed etiam cum Fragmento Timothei Syriaco concordat, in quo legitur : *nolite efficere, ut in mundo degam*. Cod. Colb. habet *χαρήσῃσθε*, mundo ne gaudeatis, quod arctiori cum antecedentibus nexu caret. HEFEL. Cf. Act. xxv 11, οὐδεὶς με δύναται

αὐτοῖς χαρίσασθαι. In ed. prima Hefel. *χωρίζῃσθε* dederat, in sec. *χαρήσῃσθε*, in quarta *χαρίσῃσθε*. Wakius Int. Vet. sequitur. Chevallier. *Rejoice not in the world*. Wocher. *Habet nicht Lust an der Welt*. Ruchatus legit *χαρίσῃσθε*, ne m'accordez point au monde. Clericus conjicit *συγχαρήσῃσθε*. Verba quae in Interpretatione sequuntur agnoscit Timothei Alex. Fragm. ap. Cureton. p. 243, *neither entice me by any thing material*. Armen. 2 quoque vertit ac si legisset *μήθ' ὕλη ἐξπαράτε*, quae verba lunulis inclusa in ed. quarta admisit Hefelius.

9. *ἄνθρωπος Θεοῦ*] Vox Θεοῦ, ab Int. Vet. praetermissa, non agnoscitur in Excerpt. e Timotheo. Alex. ap. Cureton. p. 243, *When I go thither I shall be a man*. Aliter in Fragm. p. 236, *When I am gone thither I shall be perfected in light*.

ib. *μνητὴν εἶναι*] Hanc lectionem exprimit Versio Syriaca, in Excerpt. e Severo et Timotheo, ap. Cureton. pp. 243, 248, 250. In Severi Fragmento, p. 245, lectio varians, *μαθητὴν εἶναι*, memoratur. Cf. supra, p. 274 l. 3. Fragm. Syr. p. 357, *Permit thou me &c*.

10. *τοῦ Θεοῦ μου*.] Anastasius Sinaïta in Ὁδηγῷ, cap. xii, 'Εά-

ἐαυτῷ ἔχει, νοησάτω ὁ θέλω, καὶ συμπαθείτω μοι,
εἰδὼς τὰ συνέχοντά με.

Denuo Romanos obtestatur, ne ad Deum contendenti obstaculo sint.

Ζ'. Ὁ ἄρχων τοῦ αἰῶνος τούτου διαρπάσαι με βούλεται, καὶ τὴν εἰς Θεόν μου γνώμην διαφθεῖραι. Μηδεὶς οὖν τῶν παρόντων ὑμῶν βοηθείτω αὐτῷ· 5 μᾶλλον ἐμοῦ γίνεσθε, τοῦτ' ἔστιν τοῦ Θεοῦ. Μὴ λαλεῖτε Ἰησοῦν Χριστὸν, κόσμον δὲ ἐπιθυμεῖτε. Βασκανία ἐν ὑμῖν μὴ κατοικεῖτω· μηδ' ἂν ἐγὼ παρὼν παρακαλῶ ὑμᾶς, πείσθητέ μοι· τούτοις δὲ μᾶλλον πείσθητε, οἷς γράφω ὑμῖν. Ζῶν γράφω ὑμῖν, ἐρῶν 10 τοῦ ἀποθανεῖν· ὁ ἐμὸς ἔρως ἐσταύρωται, καὶ οὐκ

σατε μμητὴν εἶναι πάθους Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μου. [Immo : Ἐάσατε μμητὴν γενέσθαι τοῦ πάθους τοῦ Θεοῦ μου. p. 216 ed. Gretser.] Non legebat Vet. Int. in suo Codice Χριστοῦ, nec opus est : videtur addi explicationis causa. Quod vero ad ultima verba, τοῦ Θεοῦ μου, spectat, quum caeteri Codd. et ambo Int. consentiant, miror Symeonem ea omittere aut velle, aut posse, aut audere. SMITH. In Cod. Roe 22 Biblioth. Bodl. Ἐάσατέ με μμητὴν γενέσθαι τοῦ πάθους τοῦ Θεοῦ μου. uti mihi indicavit doctissimus Cramerus.

2. συνέχοντά με.] Int. Vet. continent, potius constringunt, coarctant. Phrasis Scripturaria, S. Luc. viii 45, xii 50. PEARSON. In Timothei Alex. Fragm. those things which encompass me.

3. Ὁ ἄρχων] In animo habuisse videtur S. Johan. xvi 11, ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου. Cf. II Cor. iv 4.

6. ἐμοῦ γίνεσθε,] Int. Vet. ipsi autem &c. Hinc in sua

editione reponit Cotel. αὐτοὶ δὲ μᾶλλον ἐμοὶ γένεσθε. Sed τὸ αὐτῷ, ut habet hic Codex, [Colbert.] cum quo consentiunt vulg. Codd. et Symeon, mihi magis placet, et ad antecedentem periochen potius referri videtur : ἐμοὶ etiam [ut in Metaphrastae Codd. Paris. et Laur.] retineri potest, modo cum Vossio πληθυντικῶς sumatur. Quod quum aliqui non intellexerint, quasi dativo casu singulari positum esset, ob analogiam Grammaticae substituerunt, τουτέστι, τῷ Θεῷ. SMITH. Marklandus monet ex praecedenti βοηθείτω subaudiendum esse βοηθοί post ἐμοῦ, quam vocem excidisse suspicantur Clericus et Bunsenius.

8. Βασκανία] La jalousie Ruchat. Missgunst Woher. Eodem sensu hanc vocem posuisse Cyrillum Alex. et saepissime Chrysostomum, φθόνον καὶ βασκανίαν locis pluribus conjunxisse Philonem, docet G. Dindorfius, in nova Thesauri ed. Paris.

in seipso habet, intelligat quod volo; et compatiatur mihi, sciens quae continent me.

VII. Princeps saeculi hujus rapere me vult, et eam quae in Deum^a meum sententiam corrumpere. Nullus igitur^b praesentium de vobis adjuvet: ipsi autem magis mei fiat, hoc est, Dei mei. Non loquimini Jesum Christum, et mundum concupiscatis. Invidia in^c vobis non inhabitet: neque utique ego vos praesens deprecor^d, credere^e mihi. His autem magis credite^e quae scribo vobis. Vivens enim scribo vobis, deside-

^a Dominum C. C.

^b ergo C. C.

^c in deest C. C.

^d ego praesens vos deprecor C. C.

^e f. credite.

^e His magis vero credite C. C.

ib. μὴ δ' ἂν κ. τ. λ.] Paulo aliter hanc sententiam, inde obscuratam, legisse videtur Vet. Int. eodem tamen sensu. SMITH. Lege ὑμᾶς, μᾶλλον πείσθητέ μοι τοῖς οἷς πείσθητε οἷς. TOUP.

10. Ζῶν γράφω] Addenda est particula γάρ ex Int. Vet. aliisque Codd. Corruptissima sunt apud Metaphrast. ἐξ ὧν γάρ. SMITH. γάρ admisit Hefelius, lunulis inclusit Dresselius.

11. ὁ ἐμὸς ἔρως ἐσταύρωται.] Duplicem his verbis sensum tribuerunt Scriptores Ignatio posteriores, aliis per *amorem* intelligentibus *Christum*, aliis pro *concupiscentia rerum mundanarum* accipientibus. Pro priori sensu adduci potest triga antiquorum Scriptorum. Origenes enim in Prol. Comment. in Cant. Canticorum: 'Nec puto, quod culpari possit, si quis Deum, sicuti Joannes *charitatem*, ita ipse *amorem* nominet. Denique memini aliquem Sanctorum dixisse, Ignatium nomine, de Christo, *Meus Amor crucifixus est*; nec reprehendi eum pro hoc *dignum judico.*' [Opp. iii

p. 30 ed. Ben.] Auctor Libri de Divinis Nominibus, qui sub Dionysii Areopagitae nomine editus est, cap. iv, Καὶ τοὶ ἐδοξέτισιν τῶν καθ' ἡμᾶς ἱερολόγων, καὶ θεϊότερον εἶναι τὸ τοῦ ἔρωτος ὄνομα τοῦ τῆς ἀγάπης. Γράφει δὲ ὁ θεῖος Ἰγνάτιος, 'Ὁ ἐμὸς ἔρως ἐσταύρωται. Denique a Cotel. citatus Theodorus Studita, Serm. Catech. iii, qui et Cod. 130 Barrocc. exstat, ὁ ἐμὸς ἔρως ἐσταύρωται Χριστός. ubi Χριστός explicatio est. Recentiorum nomina plura sunt, quam ut recenseri possint. Quorum sententiae etiam subscripsit Tentzelius in Dissert., qua in istud S. Ignatii Apophthegma erudite commentatus est. Contra vox ἔρως ab aliis pro *rerum mundanarum amore* accipitur, velut ab Halloixio, Quaest. ii de Vita et Opp. Dionysii Areop.; [tom. ii p. 404 ed. Corder.] Natali Alexandro, Hist. Eccles. Saec. i, Diss. xxiii; D. Cavo, in Vita Ignatii. [p. 108.] Quibus olim praeivit Andreas Cretensis, Orat. in S. Georgium, p. 183, ut ex antecedentibus istius loci verbis colligitur. Uterque sensus sane

ἔστιν ἐν ἐμοὶ πῦρ φιλόῦλον, ὕδωρ δὲ ζῶν, καὶ λαλοῦν ἐν ἐμοὶ, ἔσωθέν μοι λέγον, “Δεῦρο πρὸς τὸν Πατέρα.” Οὐχ ἡδομαι τροφῇ φθορᾶς, οὐδὲ ἡδοναῖς τοῦ βίου τούτου. Ἄρτον Θεοῦ θέλω, ἄρτον οὐράνιον, ἄρτον

pietati S. Ignatii, posterior tamen sequentibus ejus verbis magis congruit. Voce ἔρως autem Ignatius ideo usus est, quia ἐπιτεταμένη ἀγάπη ἔρως λέγεται, *dilectio vehementior dicitur amor*, Gregor. Nyss. Hom. xiii in Cant. Canticorum. [Opp. i 664 B Paris. 1638.] GRABIUS. Partes Antiquorum, qui haec verba de Christo crucifixo interpretantur, quam Neotericorum, qui de vanis hujus mundi cupiditatibus illa intelligi debere censent, tueri mallet. Illos Graeci communissime sequuntur, ut ex Menaeo ad 20 Decemb. de S. Ignatii die natali patet: Ὡς τετραμένος ἔρωτι ἀγάπης τοῦ Κυρίου σου, Ὁ ἐμὸς ἔρως, ἐβόας, Χριστὸς ἐσταύρωται θέλων. SMITH. Armen. i, *Amor meus crux est, meum desiderium crucifigium est, et non est apud me alius aestus amoris*. Priora verba bis vertit, primum ad textum Syriacum, deinde ad Graecum textum, quae versio proculdubio ex margine in textum irrepsit. Dixerim eum legisse καλὸν pro λαλοῦν. PETERMAN. Ruchat. et Hilgenfeldius Origenem sequentes, *Jesus Christum* intelligunt; *cupidine mundanam* Wocher. Uhlhorn. et Curetonus; minus recte. Haec verba legas in Epistolae versione Syriaca, et in Fragm. Dionysii ap. Cureton. pp. 231, 242.

i. πῦρ φιλόῦλον,] *Amans mundum et res mundi*. TOUP.

Ignis materialis est φιλόῦλος; *amans materiae*; qua, nempe, alitur. Sed spiritualis ignis, quo urebatur Ignatius, *materiae*, h. e. rerum corporearum, *amans* non erat. Quod est nonnihil coactum, ut et sequentia, de aqua in eo loquente. Sed sancti viri sermo refertus est ejusmodi violentis adlusionibus. CLERICUS. Cum Cod. Colb. conveniunt Symeon et Menaeum Graecorum ad 20 Decembris. Sed longe praeferenda videtur vulgat. Codd. et Vet. Int. lectio, luxata quidem, sed quae absque vel unius literulae mutatione restitui possit: h. e. si, ut optime pro solita illius ἀγγινοία suggerit Pearsonus, legamus una voce φιλοῦντι pro φιλοῦν τι, i. e. ἐρῶντι ubi distinctio adhiberi debet. Hac vero neglecta, Int. Vet. participium dativi casus, quod cum pronomine ἐμοὶ convenit, in duas voces dividens, posteriorem contra regulas Grammaticae cum sequente ὕδωρ (quo novam, eamque oppositam, sententiam incipere particula adversativa satis clare ostendit) plane aliud agens, perperam connectit. SMITH. Vossius ex Interpolatore punctorum notatione leviter immutata, reponit φιλοῦν τι ὕδωρ, *ignis qui in me est non amat aquam*, i. e. *refrigerium*. Pearsonus sequitur Curetonus in notis ad Vers. Syr. *and there is no fire in me for another love*.

ib. ὕδωρ δὲ—Πατέρα.”] Haec

rans mori. Meum desiderium crucifixum est ; et non est in me ignis amans aliquam aquam : sed vivens et loquens est in me, intus me dicit ; “Veni ad Patrem.” Non delector cibo corruptionis, neque delectationibus vitae hujus. Panem Dei

S. Joh. iv
10, vii 38,
39.

S. Johan.
vi 32, 35,
48, 51.

non agnoscit Int. Syrus. In Homil. 65 Severus exprimit ἔσωθεν—ἐμὸν Πατέρα.” Cureton. p. 247.

ib. ὕδωρ δὲ ζῶν, καὶ λαλοῦν ἐν ἐμοί,] Sic cum Cod. Colb. Metaphrastes, et Graeci in Menaeo, ζῶν μᾶλλον καὶ λαλοῦν, Δεῦρο πρὸς τὸν Πατέρα ὕδωρ τὸ ἀλλόμενον, τὸ ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν. Vulg. ὕδωρ δὲ ζῶν, ἀλλόμενον ἐν ἐμοί. . . quae lectio Cotel. Pearson. et Smitho perplacet, ut nimirum Ignatius respexisse intelligatur ad S. Johan. iv 14. Jortinum si audias, *Remarks on Ecclesiastical History*, i p. 354, B. Pater hanc dicendi formulam sumsit a superstitione Ethnicorum, qui aquis fontium quorundam (e quibus sine dubio fuit Daphnensis prope Antiochiam) vim attribuerint bibenti mentem fatidicam reddendi ; quas propterea *vocales* sive *loquentes* passim appellaverint : e. g. Statius, Sylv. I ii 6, V v 2 ; Anacreon, Od. xiii 7, *λάλον πίνοντες ὕδωρ*. Aliter Frommannus, qui in Prolusione peculiari de hoc loco conscripta et Coburgi 1758 edita, ejusmodi allusiones ad profanorum auctorum dictiones a scribendi genere Ignatiano alienas esse putat ; atque in Servatoris verbis, S. Johan. vii 38, dictionem ὕδωρ ζῶν reperit ; indidemque B. Patrem τὸ ὕδωρ λαλοῦν desumsisse suspicatur. Intelligit igitur per ὕδωρ λαλοῦν Spiritum Sanctum monitorem, sive, quod eodem redit,

indicium de instanti morte a Spiritu Sancto Ignatio factum. Frommanno adstipulantur Hefelius in ed. tertia, Sprenger. Thesaur. Rei Patrist. i 470, et Hilgenfeldius, feliciter adducens Irenaeum, III xvii 2.

2. ἔσωθέν] *Ab intus, ab intra ; ἐκ κοιλίας*, S. Johan. vii 38. PEARSON.

ib. Δεῦρο] S. Matt. xix 21. Beza, *adeschum*. S. Johan. xi 43, Act. vii 3. PEARSON.

3. Οὐχ ἡδομαι] Armen. 1, *Non desiderat senectus lac, et non voluptates mundi hujus*. Armen. 2 tantummodo habet, *Non desidero corruptibilem vitam hanc*. Reliqua hujus sententiae desunt. PETERMAN.

4. Ἄρτον Θεοῦ] Multa hic, quae occurrunt quoque apud Metaphrast. et in vulg. Codd. manifestam sapiunt interpolationem. Sed explicationibus, utut piis et orthodoxis, textus non erat temerandus. An hoc innuere velit S. Ignatius, se, omnibus eduliorum corruptioni obnoxiorum delectamentis, hujusque vitae voluptatibus ejuratis, non alium cibum et potum desiderare, praeter Eucharisticum ; cui haec magnifica elogia maxime conveniunt ? nec id si Baronio concederetur, video fidem Christianam inde quidquam damni passuram esse. Non autem nimis rigide ad regulas Graecae eloquentiae exigendus est stylus Ignatia-

ζωῆς, ὅς ἐστιν σὰρξ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ γενομένου ἐν ὑστέρω ἐκ σπέρματος Δαβὶδ καὶ Ἀβραάμ· καὶ πόμα Θεοῦ θέλω τὸ αἷμα αὐτοῦ, ὃ ἐστὶν ἀγάπη ἄφθαρτος, καὶ αἰένναος ζωῆ.

Η'. Οὐκ ἔτι θέλω κατὰ ἀνθρώπους ζῆν· τοῦτο δὲ 5 ἔσται, ἐὰν ὑμεῖς θελήσητε. Θελήσατε, ἵνα καὶ ὑμεῖς θεληθῆτε. Δι' ὀλίγων γραμμάτων αἰτοῦμαι ὑμᾶς· πιστεύσατέ μοι. Ἰησοῦς δὲ Χριστὸς ὑμῖν ταῦτα φανερῶσει, ὅτι ἀληθῶς λέγω, τὸ ἀψευδὲς στόμα, ἐν ᾧ ὁ Πατὴρ ἐλάλησεν ἀληθῶς. Αἰτήσασθε περὶ ἐμοῦ, 10 ἵνα ἐπιτύχω. Οὐ κατὰ σάρκα ὑμῖν ἔγραψα, ἀλλὰ κατὰ γνώμην Θεοῦ. Ἐὰν πάθω, ἡθελήσατε· ἐὰν ἀποδοκιμασθῶ, ἐμισήσατε.

nus: quippe aliquid dandum est martyrii candidato, dum totus in contemplatione rerum spiritualium et coelestium defigebatur, si ejusmodi novis phrasibus uteretur, quae tamen facili ac bona interpretatione, prout aequum postulat, leniri possint. Iniquissimum ergo foret, si quis hac de causa in eum morose animadvertere velit, eo quod sanguinem Christi, vino Eucharistico repraesentatum, τὴν ἀγάπην ἄφθαρτον appellaverit; quum sanguis ille pretiosus, in cruce effusus, dici mereatur fundamentum charitatis Dei erga fideles in aeternum duraturae. An vero potius dicendum sit, S. Ignatium, sacramentalibus hisce locutionibus utentem, hoc tantum innuere, se jam, omnibus mundanis vanitatibus spretis abjectisque, morti propinquum, unicum hoc cupere, ut ad praesentiam Christi humana natura in coelis regnantis admitteretur, illic

aeterna visionis Dei beatitudine fruiturus? Quae interpretatio, magis quam altera, ad mentem enthei Scriptoris congruere mihi quidem videtur. Vide vero Is. Casaubonum hac de re latius et doctissime disserentem, Exercit. xvi ad Annal. Eccl. Baronii, cap. 39. SMITH. De Sacramento Eucharistiae explicant Grabius et Wocherus; de communione quam per fidem Christiani habent cum Domino, hic agi putat Ruchatus; de ipsius Dei fruitione in coelo per martyrium, Usserius, Halloix. et Waterlandus, *Review of the Doctrine of the Eucharist*, cap. vi.

ib. ἄρτον οὐράνιον, ἄρτον ζωῆς.] Has voces ab Int. Vet. omissas, Syrus. ut videtur, non legebat. *The bread of God I seek, which is the flesh of Jesus Christ; and His blood I seek, a drink which is love incorruptible.* Petermannus, ad mentem Intt. Armen. exhibet Ἄρτον Θεοῦ θέλω, ὅς ἐστιν

volo; quod est caro Jesu Christi, ejus qui ex genere David: et potum volo sanguinem ipsius; quod est charitas incorruptibilis.

VIII. Non amplius volo secundum homines vivere: hoc autem erit, si vos velitis. Velite autem, ut et vos acceptemini. Per paucas literas deprecor vos: credite mihi. Jesus autem Christus vobis manifestabit haec, quoniam^f vere dico; ^{f quia C. C.} non mendax os, in quo Pater vere locutus est. Petite pro me, ut attingam. Non secundum carnem vobis scripsi; sed secundum sententiam Dei. Si patiar, voluistis; si reprobis efficiar, odivistis.

σὰρξ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ γενομένου ἐκ σπέρματος Δαβὶδ· καὶ πόμα θέλω τὸ αἷμα αὐτοῦ, ὃ ἐστὶν ἀγάπη ἀφθαρτος.

1. ὅς ἐστιν] Cod. Paris. ὃ ἐστὶν.

ib. τοῦ Υἱοῦ—'Αβραάμ·] Haec quoque non agnoscit Int. Syrus.

2. ἐν ὑστέρῳ] in posteriori tempore. Int. Vet. non agnoscit haec verba, quae habentur a Metaphrasta. Junius conj. γεννωμένου ἐν ὑστέρα, i. q. κατὰ σάρκα.

3. πόμα Θεοῦ] Vocem Θεοῦ non agnoscunt Int. Vet. Syrus, Armenius.

4. ἀγάπη ἀφθαρτος,] His verbis Syrus durissime adnectit Ἀσπάζεται ὑμᾶς κ. τ. λ. MERX. Vide p. 410 l. 7.

ib. καὶ αἰένως ζώη.] Has voces, ab Intt. Vet. Syro et Armen. i praetermissas, rejicit Lipsius. Curetonus suspicatur librarium nostrum ex Ep. ad Polyc. § 2, ἀφθαρσία καὶ ζωὴ αἰώνιος, assumptis.

5. Η'. Οὐκ ἔτι] Caput octavum et noni pars major apud Syrum non leguntur.

ib. κατὰ ἀνθρώπους] κατ' ἀνθρώπων, phrasis Apostolica. PEARSON.

6. θελήσητε.] Ita quoque Symeon; sed Vetus Int. et vulg. codd. θέλητε, rectius. SMITH. Cod. Colb. recte se habet: non θελήσατε, uti in Aldrichii libro.

ib. Θελήσατε, ἵνα] Symeon θελήσατε οὖν, ἵνα—sed vulg. Codd. plane omittunt, et versiculum Gal. ii 20 interpolant, qui non solum in Cod. Colb. et ap. Vet. Int. ut vides, sed etiam ap. Symeonem abest. SMITH.

7. Δι' ὀλίγων γραμμάτων] Brevisiter: sicut πηλικοῖς γράμμασιν, Gal. vi 11, plerique interpretantur, quam copiose. Vid. infra Ep. ad Polyc. § 7. Pro αἰτοῦμαι Vossius mallet παρακαλῶ.

11. ἵνα ἐπιτύχω.] Leg. ἐπιτύχω Θεοῦ. Οὐ κατὰ...TOUP.

12. ἡθελήσατε] i. e. amatis

Ecclesiam
Syriae pre-
cibus ipso-
rum com-
mendat, et
Ecclesia-
rum, per
quas trans-
iit, studia
in se lau-
dat.

Θ'. Μνημονεύετε ἐν τῇ προσευχῇ ὑμῶν τῆς ἐν
Συρίᾳ ἐκκλησίας, ἣτις ἀντὶ ἐμοῦ ποιμένοι τῷ Θεῷ
χρηταί· μόνος αὐτὴν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπισκοπήσει,
καὶ ἡ ὑμῶν ἀγάπη. Ἐγὼ δὲ αἰσχύνομαι ἐξ αὐτῶν
λέγεσθαι· οὐδὲ γὰρ ἄξιός εἰμι, ὦν ἔσχατος αὐτῶν, 5
καὶ ἔκτρωμα· ἀλλ' ἡλέημαί τις εἶναι, εἰς Θεοῦ ἐπι-
τύχω. Ἀσπάζεταιται ὑμᾶς τὸ ἐμὸν πνεῦμα, καὶ ἡ ἀγάπη
τῶν ἐκκλησιῶν τῶν δεξαμένων με εἰς ὄνομα Ἰησοῦ
Χριστοῦ, οὐχ ὡς παροδεύοντα· καὶ γὰρ αἱ μὴ προσ-
ήκουσαί μοι, τῇ ὁδῷ τῇ κατὰ σάρκα, κατὰ πόλιν με 10
προηγόν.

Concludit,
commen-

Ι'. Γράφω δὲ ὑμῖν ταῦτα ἀπὸ Σμύρνης δι' Ἐφε-

me. MARKLAND. Conf. Ep.
ad Magn. § 3.

ib. εἰς ἀποδοκιμασθῶ,] *Si re-
probatus efficiar, si repudier,*
Marc. viii 31. PEARSON. Si
a morte liberabor, quasi hoc
honore quem tanto animi cum
fervore ambio prorsus indignus.
SMITH.

1. ἐν Συρίᾳ] Ergo non tantum
in urbe, sed in provincia Syriae
jurisdictionem habuit Ignatius :
ut de Polycarpo loquitur Hiero-
nymus. PEARSON. Cf. supra,
p. 374 l. 6.

2. τῷ Θεῷ] i. e. Christo : ut
ex immediate sequentibus cla-
rissime liquet. Male ergo habet
Interpolator, τῷ Κυρίῳ, τῷ εἰ-
πόντι, ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός.
Hac enim superflua explica-
tione enervat testimonium, quod
ubique in his Epistolis ingerit
S. Ignatius, de Divinitate Chri-
sti. SMITH.

3. ἐπισκοπήσει,] Vet. Int.
forte legebat ἐπισκοπήσαι modo
optativo, et αὐτός pro αὐτήν.
SMITH.

4. ἡ ὑμῶν ἀγάπη.] Phrasis S.
Ignatio familiaris. Frustra ad-
dit Interpol. εἰς αὐτόν· charitas
enim quam implorat, ad Antio-
chenos, potius quam ad Chri-
stum, debet referri. SMITH.

ib. ἐξ αὐτῶν λέγεσθαι.] Hu-
therus, p. 53, intelligit ἐκ τῶν
ποιμένων vel ἐπισκόπων.

5. ὦν ἔσχατος κ. τ. λ.] Imita-
tur S. Paulum, I Cor. xv 8, 9.
PEARSON. Verba καὶ ἔκτρωμα
non reddidit Armen. 1, et pro
αὐτῶν legisse videtur τῶν ἀποστό-
λων αὐτῶν. PETERMAN.

6. ἡλέημαί τις εἶναι] I Cor. vii
25, ἡλεημένος ὑπὸ Κυρίου πιστὸς
εἶναι.

7. Ἀσπάζεται] Haec, ad ca-
pitis finem, si voces οὐχ ὡς παρο-
δεύοντα excipias, agnoscit libra-
rius Syrus.

ib. ἡ ἀγάπη τῶν ἐκκλησιῶν]
Vide in Ep. ad Philad. [§ 11]
ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν· et ad Trall.
§§ 3, 13, ἡ ἀγάπη Συμρναίων.
SMITH.

8. εἰς ὄνομα] ὡς ὄνομα Cure-
tonus.

IX. Mementote in oratione vestra ejus quae in Syria^s Ecclesiae, quae pro me pastore Deo. utitur. ^s *Siria* C.C. Solus ipse^h Jesus Christus vice Episcopi sit, et ^h *ipsi* C.C. vestra charitas. Ego autem erubescō ex ipsis dici. Non enim sum dignus, existens extremus ipsorum, et abortivum; sed misericordiam consecutus sum aliquis esse, si Deo fruar. Salutat vos meus spiritus, et charitas Ecclesiarum, quae receperunt me in nomine Jesu Christiⁱ, ut non ⁱ *Domini Jesu Christi* C.C. transeuntem. Etenim non advenientes mihi in via quae secundum carnem, secundum civitatem me praecesserunt.

X. Scribo autem^k vobis haec a Smyrna^l per ^k *igitur* C.C. ^l *Smyrna* C.C.

9. οὐχ ὡς παροδεύοντα.] Int. Vet. quasi legisset ὡς οὐ. Sed videtur esse error exscriptoris. *Non tanquam advenam, illas praetergredientem, sed tanto cum amore ac si essem illarum Episcopus.* SMITH. Has voces a Syro, utpote non intellectas, si Uhlhornio audias, omissas, Armenius uterque agnoscit.

ib. αἱ μὴ προσήκουσαι μοι.] Int. Vet. male. Potius, *ad me non spectantes; ad meam jurisdictionem non spectantes.* Interpres male putavit Ignatium per urbes illas peditem Smyrnam usque pervenisse. Sed cogita. Hic enim locus accuratam explicationem postulat, ut cum passione conspiret. PEARSON. Aliter Hefelius, *quae non ad viam sitae erant.* Particulam μὴ non agnoscit Syrus, neque Chrysostomus in Hom. in S. Ignat. Αἱ γὰρ κατὰ τὴν ὁδὸν πόλεις συντρέχουσαι πάντοθεν ἤλειπον τὸν ἀθλητήν.

10. τῇ κατὰ σάρκα,] Has voces

Ruchatus librarii adsummentum esse censet, et in versione praetermittit. Rectius Hefelio ἡ ὁδὸς ἢ κατὰ σάρκα, *via terrestis*, videtur opponi viae illi, qua Ignatius per martyrium ad Deum pervenire sperabat. Versionem Syriacam ita exprimit Curetonus, *For even those who were near to the way in the flesh preceded [or came to meet me] me in every city.* pp. 231, 323.

11. προῖγον.] Προάγειν ut προέμπειν, Tit. iii 13, dum ille mari, isti terra. PEARSON.

12. Ἰ. Γράφω κ. τ. λ.] Loco hujus cap. Syrus §§ 4, 5 Ep. ad Trall. versioni suae addidit; e capite vero nostro nil elegit, nisi verba ultima: Ἐρρῶσθε εἰς τέλος ἐν ὑπομονῇ Ἰησοῦ Χριστοῦ [Θεοῦ ἡμῶν]. HEFELIUS. Inter προῖγον et Πολλὰ φρονῶ Curetonus inserit [λοιπὸν οὖν ἐγγὺς εἰμι τοῦ προσελθεῖν εἰς Ῥώμην.] *Now therefore being about to arrive shortly in Rome I know many things in God.*

dans non-
nullos ipso-
rum bene-
volentiae.

σίων τῶν ἀξιομακαρίστων. Ἔστιν δὲ καὶ ἅμα ἐμοὶ
σὺν ἄλλοις πολλοῖς Κρόκος, τὸ ποθητόν μοι ὄνομα.
Περὶ τῶν προελθόντων με ἀπὸ Συρίας εἰς Ῥώμην εἰς
δόξαν τοῦ Θεοῦ, πιστεύω ὑμᾶς ἐπεγνωκέναι, οἷς καὶ
δηλώσατε ἐγγύς με ὄντα· πάντες γάρ εἰσιν ἄξιοι τοῦ 5
Θεοῦ καὶ ὑμῶν· οὗς πρόπον ὑμῖν ἐστὶν κατὰ πάντα
ἀναπαῦσαι. Ἐγραψα δὲ ὑμῖν ταῦτα τῇ πρὸ ἐννέα
καλανδῶν Σεπτεμβρίων, [τουτέστιν Αὐγούστου εἰ-
κάδι τρίτῃ]. Ἐρρωσθε εἰς τέλος, ἐν ὑπομονῇ Ἰησοῦ
Χριστοῦ. Ἀμήν.

10

1. Ἔστιν δὲ] In his Armen. 1
multum deflectit a Textu Graeco : *Sunt mecum et alii multi fratres dilecti*. Armen. 2 omisit vocem πολλοῖς. PETERMAN.

2. σὺν ἄλλοις πολλοῖς] Cf. Ep. ad Trall. § 12.

ib. Κρόκος,] Praepone particulam καί, ut habent Vet. Int. et Symeon. Crocus ab Ephesiis ad illi, versus illam urbem tendenti, occurrendum mittebatur. SMITH.

3. Περὶ τῶν προελθόντων με] Verisimillimum est, quosdam Christianos, relicta circa idem tempus Antiochia, recta via Romam petiisse. Hos novos hospites, vere pios probosque, quos Romanorum benevolentiae impensissime commendat, edoceri vult, se non longe ab ista urbe abfuturum. Non enim dubitandum erat, quin illi e Syria

fratres, Romam longe maturius pertingentes, de Ecclesiarum Syriacarum statu, et praesertim de S. Ignatio ad bestias damnato, sigillatim certos reddidissent. Haec a Vet. Int. confunduntur, qui προσελθόντων cum Interpol. aut συνελθόντων cum Symeone, addito pronomine μοί, legisse videtur. Quid autem de suis praecursoribus scribat S. Ignatius, quum minime intellexerit Metaphrastes, totum illud penitus omisit, hisce tantummodo retentis : Ἔστι δὲ σὺν ἄλλοις πολλοῖς ἅμα ἐμοὶ καὶ Κρόκος, τὸ ποθητόν μοι ὄνομα τῶν συνελθόντων ἀπὸ Συρίας εἰς δόξαν Θεοῦ. Ἐγραψα κ. τ. λ. Verum si προσελθόντων retineatur, Vet. Int. versio, quae in ed. Usseriana, inserta parenthesi, (*quibus et manifestatis*) perplexa et vix cujuspiam boni sensus capax vi-

Ephesios digne beatos. Est autem et simul mecum cum aliis multis et Crocus, desideratum mihi nomen. De advenientibus mecum a Syria^m in^m *Siria* Romam, ad gloriam Dei, credo vos cognovisse; C. C. quibus et manifestatis prope me existentem. Omnes enim sunt digni Deo et vobis: quos decens est vos secundum omnia quietare. Scripsi autem vobis haec, in ea quae ante ix Kalendas Septembrisⁿ. Valete in finem, *in sustinentia Jesu Christi*.ⁿ *Septembris C. C.* Apoc. i 9.

detur, hoc modo restitui potest: *De advenientibus* (h. e. *παρὰ τῶν παρελθόντων*, ut bene conjectatur Pearsonus) *mecum a Syria*, (qui simul egressi mecum ex Antiochia, compendiosiore viam sectati sunt) *in Romam ad gloriam Dei, credo vos cognovisse*, viz. quicquid ad Ecclesias istas, quicquid ad me spectat: *quibus et manifestatis* (proculdubio pro manifestabitis, ita enim scribi oportuit) *prope me existentem*. SMITH. Armen. 1 omisit verba πιστεύω—ὑμῶν, ac videtur legisse οὗς κατὰ πρόπον πάντας ἀναπαύσασθαι, vel ἀναπαύσασθαι. Armen. 2 omisit καὶ ὑμῶν. PETERMAN.

7. *Ἐγραψα δὲ] δὲ non legitur apud Metaphrastam.

ib. τῇ πρὸ ἐννέα] Augusti igitur vicesimo quarto die Smyrnae scripsit Ignatius ad Roma-

nos, apud quos postea passus est. Metaphrastes, Σεπτεμβρίου, nulla necessitate. *Kalendae Septembres* recte dicitur. Graeci solebant mensibus Romanorum uti. Vide Reines. p. 984, et alios. PEARSON. Conf. Mart. Ign. § 7, et Mart. Polyc. § 21.

8. [τουτέστιν—τρίτη.] Rectius τετάρτη. Haec autem verba, quae optimo jure, ut glossema manifestum, Smith. Clericus, Hefel. Dressel. Duesterdieck. et Arndtius rejiciunt, a Metaphrasta et Int. Vet. praetermissa, agnoscit uterque Armenius.

9. *Ἐρρωσθε εἰς τέλος,] *Be ye perfectly safe*. Cureton.

10. Ἀμήν.] Vox Ἀμήν ex Ignatii calamo certe non exiit: nullius Recensionis brevioris Epistolae fini appositum reperitur. DRESSEL.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣΙΝ ΙΓΝΑΤΙΟΣ.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ, ὁ καὶ Θεοφόρος, ἐκκλησία Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῇ οὔσῃ ἐν Φιλαδελφίᾳ τῆς Ἀσίας, ἡλεημένη, καὶ ἡδρασμένη ἐν ὁμονοίᾳ Θεοῦ, καὶ ἀγαλλιωμένη ἐν τῷ πάθει τοῦ 5 Κυρίου ἡμῶν ἀδιακρίτως, καὶ ἐν τῇ ἀναστάσει αὐτοῦ, πεπληροφορημένη ἐν παντὶ ἐλέει· ἣν ἀσπάζομαι ἐν αἵματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣτις ἐστὶν χαρὰ αἰώνιος καὶ παράμονος, μάλιστα ἐὰν ἐν ἐνὶ ὧσιν σὺν τῷ ἐπισκόπῳ, καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ πρεσβυτέροις καὶ διακόνοις, 10 ἀποδεδειγμένοις ἐν γνώμῃ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὓς κατὰ

1. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣΙΝ] Interpres, *Ad Philadelphicos* : potius *Philadelphenses*. Male posteriores, *Ad Philadelphenos*. Steph. ὁ πολίτης Φιλαδελφεύς. S. Hieronymus in Ignatio : ' inde ' egrediens, scripsit ad *Philadelphicos*. ' [de Viris Illust. § 16.] Nam cives Philadelpheas Asiaticae Φιλαδελφῆνοι non dicebantur, sed tantum Philadelpheas Syriacae. Josephus, init. lib. xx Antiq. Stephan. de Urb. Φιλαδελφία πόλις Λυδίας . . . Θεοδόσιος ἐπίσκοπος Φιλαδελφίας Λυδίας. . . Τρίτῃ Φιλαδελφία ἐπιφανὴς πόλις Συρίας. PEARSON. Codex Caiensis, EPISTOLA IGNATII PHILADELPHICIS Quinta. Int. Vet. in vulg. quoque, *ad Philadelphicos*. Pearsonus sta-

tuit cives Philadelpheas Asiaticae non *Philadelphenos* dictos fuisse, sed tantum Philadelpheas Syriacae. Quae distinguendi ratio quibus argumentis probetur, nescio. Tacit. Ann. ii 47, et Plin. H. N. v 29, *Philadelphicos*. Haec Epistola ap. Int. Syrum non legitur ; in Versione Armen. exstat.

4. τῆς Ἀσίας,] Ut ab iis distinguat, quae extra Asiam, imo ut ostendat eandem esse ad quam scripsit S. Johannes, Apoc. i 4, ii, iii 7. Ecclesiae in Asia eae sunt, i 11, Ephesus, Smyrna, Pergamus, Thyatira, Sardis, Philadelphia, Laodicea. Ad tres ex his scripsit Ignatius. Trallenses etiam memorat τῆς Ἀσίας. PEARSON.

AD PHILADELPHENOS.

IGNATIUS, qui et Theophorus ^a, Ecclesiae Dei ^{a Theophorus C. C.} Patris et Jesu Christi, quae est in Philadelphia Asiae, habenti propitiationem, et firmatae in concordia Dei, et exultanti in passione Domini Jesu Christi inseparabiliter, et in resurrectione ipsius certificatae in omni misericordia: quam saluto in sanguine Jesu Christi, qui est gaudium aeternum, et incoïnquinatum, maxime si in uno sumus* cum * f. sint. Episcopo, et eis qui cum ipso Presbyteris et Diaconis, manifestatis in sententia Jesu Christi, quos

Philadelphia in Lydia cum aliis undecim urbibus terrae motu collapsa est A. D. 17. Plinius, Hist. Nat. v 18, memorat Philadelphiam in regione Decapolitana, quae a Josepho, Bell. Jud. III iii 3, in Peraea collocatur.

ib. ἡλεμένη, καὶ ἡδρασμένη] Ita recte Codd. ἐλεμένη καὶ ἡδρασμένη Pacaeus. ἐλεμένη καὶ ἔδρασμένη Usser. et Vossius. ἡλεμένη καὶ ἔδρασμένη Cotelier.

6. ἀδιακρίτως,] i. e. quae inseparabilis adhaeret passioni Christi. HEFEL. καὶ post hanc vocem omittit Vossius.

7. ἐν αἵματι] Ruchatus exponit, quam saluto ut membrum verum Ecclesiae Catholicae, corporis mystici Domini, propter fidem quam in sanguine Jesu Christi habet. Aliter Hefelius, quam saluto in Christo,

Salvatore nostro, qui sanguinis effusione Salvator noster est factus.

9. παράμωμος,] *Gaudium stabile, et quod, nullis vicissitudinibus quae menti aegritudinem inducere solent obnoxium, perpetuo manet.* Vulg. Int. habet, *singulare*, vera et grammatica vocis notatione non intellecta. Vet. Int. *incoïnquinatum*: ac si legisset ἄμωμος. [? πανάμωμος.] Occurrunt enim haec verba conjunctim in Ep. ad Magn. § 7, ἐν τῇ χαρᾷ τῇ ἀμώμῳ. Idem reddit hanc vocem in Ep. ad Trall. [§ 1] ἄμωμον διάνοιαν. SMITH.

11. ἐν γνώμῃ] h. e. διὰ γνώμης, *juxta sententiam* et ordinationem Christi per Apostolos factam. SMITH. Cf. Ep. ad Magn. § 15, ἐν τιμῇ.

τὸ ἴδιον θέλημα ἐστήριξεν ἐν βεβαιωσύνῃ, τῷ Ἀγίῳ αὐτοῦ Πνεύματι.

Episcopum
Philadel-
phenorum
eximii lau-
dibus pro-
sequitur.

Α'. ὍΝ ἐπίσκοπον ἔγνω, οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐδὲ δι' ἀνθρώπων, κεκτήσθαι τὴν διακονίαν τὴν εἰς τὸ κοινὸν ἀνέκουσιν, οὐδὲ κατὰ κενοδοξίαν, ἀλλ' ἐν 5 ἀγάπῃ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὐ καταπέπληγμαι τὴν ἐπιείκειαν, ὅς σιγῶν πλείονα δύναται τῶν μάταια λαλούντων· συνευρύθμισται γὰρ ταῖς ἐντολαῖς, ὡς χορδαῖς κιθάρα. Διὸ μακαρίζει μου ἡ ψυχὴ τὴν εἰς Θεὸν αὐτοῦ γνώμην, ἐπιγνοὺς 10 ἐνάρετον καὶ τέλειον οὖσαν, τὸ ἀκίνητον αὐτοῦ καὶ τὸ ἀόρητον αὐτοῦ ἐν πάσῃ ἐπιεικείᾳ Θεοῦ ζῶντος.

Ut ei ad-
haereant,

Β'. Ἐτέκνα οὖν φωτὸς [καὶ] ἀληθείας, φεύγετε

1. τῷ Ἀγίῳ] Bunsenius restituendum censet ex Int. Vet. τοῦ Ἀγίου αὐτοῦ Πνεύματος.

3. ὍΝ ἐπίσκοπον] Sensus mancus videtur, nisi legamus τὸν ἐπίσκοπον ὑμῶν. Ita habet Interpol. cum additamento, Θεασάμενος ὑμῶν τὸν ἐπίσκοπον. SMITH. Petermannus haud infelicitur verba Inscriptionis, καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ κ. τ. λ. tanquam in parenthesis posita accipit, ita ut initium Epistolae ad praecedentia σὺν τῷ ἐπισκόπῳ respiciat. Mihi quidem olim in mentem venerat ὦν. Neque spiritum neque accentum habet haec vox in MSto, ubi vocales ο et ω saepissime permutantur. Librarius noster in init. hujus Ep. describendo summam incuriam exhibet, e. g. in § 1, habet τὰ ὀρηγον, ταῖς ἐντολαῖς, εἰς τὸν κοινόν.

ib. οὐδὲ δι' ἀνθρώπων,] B. Paulum imitatur, ad Gal. i 1, ἀπό-

στολος οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, οὐδὲ δι' ἀνθρώπων.

4. τὴν διακονίαν] Armenius cum versione Usser. legit τὴν οἰκονομίαν. PETERMAN.

ib. εἰς τὸ κοινόν] Ita recte Libb. impr. et Interpolator. In Codd. Laur. et Casan. τὸν κοινόν.

5. ἀνέκουσιν,] Vide infra Polycarpi Ep. ad Phil. § 13.

ib. κενοδοξίαν,] Cf. Ep. ad Magn. § 11.

7. καταπέπληγμαι] Vet. Int. *obstupui*, h. e. *valde admiratus sum*. PEARSON. Sic Plutarch. Apophth. Reg. Opp. Moral. i 564 ed. Wytenb. πάντων δὲ τὸ φρόνημα τοῦ ἀνδρὸς καταπλεγέντων. Diod. Sic. Excerpt. de Virtutibus et Vitiis, ii 617 ed. Wessel. καταπλήττεσθαι καὶ θαυμάζειν τὴν ἀρετὴν. Alio prorsus sensu in Ep. ad Polyc. § 3.

ib. ἐπιείκειαν,] *modestiam*. PEARSON. Cf. D. Paul. ad Philipp. iv 5.

secundum propriam voluntatem firmavit in firmitudine Sancti Spiritus ipsius*.

*Al. Sancto
ipsius Spi-
ritu.

I. QUEM Episcopum cognovi, non a seipso neque per homines possedissee administrationem in commune convenientem, neque secundum inanem gloriam, sed in charitate Dei Patris et Domini Jesu Christi; cujus obstupui mansuetudinem, qui silens plura potest his qui vana loquuntur. Concordes enim estis mandatis, ut chordis^b cithara. Propter quod beatificat mea^b anima eam quae in Domini ipsius sententiam; cognoscens virtuosam et perfectam existentem, immobile ipsius et inirascibile in omni mansuetudine Dei viventis. C. C.

II. Filii igitur lucis et veritatis, fugite parti-

ib. ὁς σιγῶν] Cf. Ep. ad Eph. §§ 6, 15. Episcopi modestiam laudat, qui se mitem erga immorigeros gessit, et tacuisse visus est; isthoc tamen silentio potentior, potestate episcopali tempore commodo majori cum fructu usurus, quam ii qui effraeni verborum profusione, aures et mentes Christianorum conturbant. SMITH. Ruchatus confert Macarium: βίος ἄνευ λόγου πλείον ἐνεργεῖν πέφυκεν ἢ λόγος ἄνευ βίου. Ὁ μὲν γὰρ σιγῶν ὠφελεῖ, ὁ δὲ καὶ νοῶν ἐνοχλεῖ· εἰ δὲ καὶ λόγος καὶ βίος συνδραμοῦνται εἰς ἓν, φιλοσοφίας ἀπάσης ἀποτελοῦσιν ἄγαλμα. Apophthegm. Opusc. pp. 234, 5.

8. συνενρύθμισται] Interpol. συνήρμωσται, quae vox occurrit in Ep. ad Eph. § 4. Hic vero casibus inversis, ὡς χορδαῖς κιθάρα, quia de solo Episcopo loquitur, quem cum populo suo con-

venientem repraesentat. Perperam ergo reddit Vet. Int. SMITH. Armenius, *Patiens est et consentiens mandatis divinis, sicut chordae citharae*, ac si legisset ὡς χορδαὶ κιθάρα. PETERMAN. Cod. Laur. recte se habet, non *συνενρύθμισται*, sicut in Aldrichii editione. Falsus erat Smithus, eo quod interpretationem Pearsonianam, *concordis enim est*, lectionem esse Cod. Caiensis existimavit.

II. τέλειον] Ita Codd. non τελείαν, uti in libb. impressis. Τέλειος communis generis est plerumque apud scriptores Atticos.

ib. τὸ ἀόργητον αὐτοῦ] Vocem αὐτοῦ secundum Intt. Lat. et Interpolatorem, expunxit Petermannus.

13. Τέκνα] Ὡς ab Interpolatore praemissam non agnoscit Armenius.

rejectis falsis doctoribus, monet;

τὸν μερισμὸν, καὶ τὰς κακοδιδασκαλίας· ὅπου δὲ ὁ ποιμὴν ἐστίν, ἐκεῖ ὡς πρόβατα ἀκολουθεῖτε· πολλοὶ γὰρ λύκοι ἀξιοπίστοι ἡδονῇ κακῇ αἰχμαλωτίζουσιν τοὺς Θεοδρόμους· ἀλλ' ἐν τῇ ἐνότητι ὑμῶν οὐχ ἔξουσιν τόπον.

5

unitati student, deant,

Γ'. Ἀπέχεσθε τῶν κακῶν βοτανῶν, ἄστυνας οὐ γεωργεῖ Ἰησοῦς Χριστὸς, διὰ τὸ μὴ εἶναι αὐτοὺς φυ-

ib. φωτὸς [καὶ] ἀληθείας,] Particulam καὶ inserendam esse ex Int. Vet. cum Smitho et Galland. duxi: ita locum interpretantur Armenius, Wakius, Ruchat. et Woherus. Interpol. post μερισμὸν frustra interserit τῆς ἐνότητος.

1. κακοδιδασκαλίας.] Verbum κακοδιδασκαλεῖν habes ap. Clem. Rom. ii § 10.

ib. ὅπου δέ] Ita cum Cod. Laur. et Int. Vet. Edd. ante Dresselium, qui scripturam Cod. Casanatensis ὅπου μὲν praetulit.

ib. ὁ ποιμὴν] Armenius, *et ubicunque sit pastor orthodoxus, eum sequimini sicut crucem sanctam*. PETERMAN.

3. λύκοι] S. Paulus, Act. xx 29, λύκοι βαρεῖς. Eusebius in praef. H. E. Auctor. Resp. ad Quaest. 4, [ad calcem Opp. Just. M. p. 443 ed. Ben.] Δι' ἣν αἰτίαν λύκοι βαρεῖς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου ὠνομάσθησαν οἱ τῶν αἵρέσεων ἀρχηγοί. Rhodon vocavit Marcionem λύκον Ποιτικόν, [Euseb. H. E. v 13] Ita Nazianz. Orat. xxxiv, p. 537, [tom. i ed. Paris. 1609,] Λύκος Ἀραβικός, καὶ ἀλλόφυλος. Cyril. Hierosol. Catech. vii, [p. 63 C Paris. 1631.] συναγελάξου τοῖς προβάτοις, φεύγε τοὺς λύκους, τῆς ἐκκλησίας μὴ ἀναχώρει. PEARSON.

ib. ἀξιοπίστοι] Putaret aliquis legendum esse ἀναξιοπίστοι sed haereticos intelligit, qui, quum fide digni maxime videntur, tum fallunt. Aristides de Oratione Politica, p. 654, [inter Rhetor. Ald. Ven. 1508,] ἀξιοπιστίας δὲ καὶ τὸ ἐπικαταφεύδεσθαι, &c. Hi sunt, Ep. ad Trall. § 6, κατ' ἀξίαν πιστενόμενοι. Gloss. *Tetricus, durus, se-verus*. Αὐστηρός, σοβαρός, ἀξιοπίστος. De haereticis Epiphanius, Haer. xix, τὸ πεπλασμένον σοβαρόν, καὶ πρὸς ἀπάτην ἔτοιμον. Ita apud Euseb. Pseudo-Prophetæ describuntur, ii 20, ex Josepho, et v 16. De Themisone Montanista antiquus Auctor apud Euseb. H. E. v 18, ὅτι δὲ καὶ Θεμίσων, ὁ τὴν ἀξιοπίστον πλεονεξίαν ἡμφιεσμένος, quem locum nullus Interpretum intellexit. PEARSON. Ἀξιοπίστος non tantum accipitur de illis, qui fide digni sunt; sed etiam de iis, qui tales videntur. Ita quoque Lucianus Alexandro ψευδομένῃ adtribuit orationem πιθανὴν καὶ ἀξιοπίστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος. [§ 5, Opp. v p. 67 ed. Bipont. de animae temperatura autem loquitur Lucianus.] VOSSIUS. Expressius in Ep. ad Polyc. [§ 3] οἱ δοκούντες ἀξιοπίστοι εἶναι.

tionem, et malas doctrinas : ubi autem Pastor est, illic ut oves sequimini. Multi enim lupi fide digni Act. xx 29. delectatione mala captivant in Deum cursores : sed 2 Tim. iii 6. in unitate vestra non habent locum.

III. Recedite a malis herbis, quas non colit Jesus Christus : propter non esse ipsas planta- S. Matt. xv 13.

SMITH. Armenius paullum a Textu Graeco deflectit : *qui inflati (superbientes) cogitant pessima, et cupiunt pervertere cursus festinantium in viis Dei.* PETERMAN. Bunsenius exhibet ἀγριοί, ἄπιστοι. Cotel. *fide digni habiti.* Aliter prorsus Ruchatus, *loups qui méritent d'être reconnus pour tels.* Interpol. *λύκοι κωδίοις ἡμφιεσμένοι· πελλίδibus ovium induti ;* respiciens proculdubio ad S. Matt. vii 15. Vocem ἀξιώπιστος saepe per ironiam adhiberi docet Dorvillius in Charit. p. 555.

ib. ἡδονῇ κακῇ] Impurarum cupiditatum permissu et indulgentia : quod Gnosticis aliisque haereticis exprobrarunt Apostoli et antiquissimi Ecclesiae Scriptores. SMITH. Nescio an hic locus quodammodo alteri lectioni opituletur, supra p. 366 l. 3.

ib. αἰχμαλωτίζουσιν] II Tim. iii 6. Hoc expressit Irenaeus in Praefatione de haereticis sui temporis : *Διὰ τῆς πανούργως συγκεκροτημένης πιθανότητος παρεισάγουσι τὸν νοῦν τῶν ἀπειροτέρων, καὶ αἰχμαλωτίζουσιν αὐτούς* [§ 1, p. 2 ed. Massuet.] et paullo post, *αἰχμαλωτίζουσιν ἀπὸ τῆς ἀληθείας τοὺς μὴ ἐδραΐαν τὴν πίστιν... διαφυλάσσοντας.* [I iii 6, p. 18.] PEARSON.

4. Θεοδρόμους] Minus feliciter Hefelius, *qui ad Deum currunt.*

Rectius Cotel. et Holstenius, *qui in Dei stadio currunt.* Cf. I Cor. ix 24, et Clem. R. i §§ 6, 7. Christiani, uti monet Smithus, voluptatum praestigiis irretiti, flaccescunt et praeda fiunt hosti animarum. Vocabulum Θεοδρόμος, si Suicerum excipias, non agnoscunt Lexica. Cognatum quidem Θεοδρομῶν expositum videas ap. Suidam et Phavorinum. Alio sensu usus est Ignatius in Ep. ad Polyc. § 7. Plura dabit Schwarzius in Observ. de Θεοδρόμοις Ignatii, in Miscell. Lips. Nov. i 223.

ib. ἀλλ' ἐν τῇ ἐνότητι] Ita in Cod. Laur. ubi, Salvinii cura ac diligentia freti, articulum deesse affirmant Aldrichius et Russelius.

ib. οὐχ ἔχουσιν] Int. Vet. et Armenius οὐκ ἔχουσιν legebant, quam lectionem veram esse suspicor, nam Cod. Laur. exhibet οὐκ ἔξουσιν. Cf. Rom. xv 23, *μηκέτι τόπον ἔχων.*

6. Ἀπέχεσθε κ. τ. λ.] Vet. Int. *Recedite.* An legit ἀπέρχεσθε? sed et ita vertit in Epist. ad Trall. § 6. PEARSON. Cf. Ep. ad Trall. § 21.

7. διὰ τὸ—Πατρός.] Haec verba non agnoscit Armenius.

ib. αὐτοὺς φνείαν] αὐτάς ex Int. Vet. et Interpolatore legendum autumant Vossius alique, quibus adstipulatur Hefelius. Cod. Aug. quoque sec.

τείαν Πατρός. Οὐχ ὅτι παρ' ὑμῖν μερισμὸν εἶδρον, ἀλλ' ἀποδιωλισμένον. Ὅσοι γὰρ Θεοῦ εἰσὶν καὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὗτοι μετὰ τοῦ ἐπισκόπου εἰσὶν· καὶ ὅσοι ἂν μετανοήσαντες ἔλθωσιν ἐπὶ τὴν ἐνότητα τῆς ἐκκλησίας, καὶ οὗτοι Θεοῦ ἔσονται, ἵνα ὥσιν κατὰ 5 Ἰησοῦν Χριστὸν ζῶντες. Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου· εἴ τις σχίζειν ἀκολουθεῖ, βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομεῖ· εἴ τις ἐν ἀλλοτρία γνώμῃ περιπατεῖ, οὗτος τῷ πάθει οὐ συγκατατίθεται.

Pacaeum habuit αὐτούς. Similem metaphoram de haereticorum doctrina habes in Ep. ad Trall. § 6.

1. Οὐχ ὅτι] Ex hoc loco et e §§ 7, 8 Whistonus coniecit, Ignatium ipsum aliquamdiu Philadelphiae commoratum fuisse; sed verisimilius est, legatos tantum Philadelphensium ad ipsum Troade degentem venisse. More suo Ignatius ita loquitur, ac si in legatis totam Ecclesiam Philadelphensem conspexisset. HEFELIUS. Etsi quomodo factum sit, ut in opidum illud pervenerit Ignatius, a recta ad Troadem via satis distans quidem, haec res parum liquet, neque vero ex ipsa Epistola necessitate quadam consequens est; sed, quum nave veheretur Ignatius Seleucia ad Troadem, Smyrnam tantum ap- pulsum esse eum suspicor, quo misissent legatos Ephesini, Magnesiani, Tralliani; in Troade autem recepisse videtur legatos Philadelphensorum, Epistolamque rursus ad illos scripsisse. DUESTERDIECK. Whistonum secuti sunt Dressel. et Hilgenfeldius.

2. ἀποδιωλισμένον.] Scribo ἀποδιωλισμὸν. Nihil certius. VOS- SIUS. Vet. Int. *abstractionem*, quae licet mala versio sit, [*excolationem* Cotel.] veram tamen lectionem indicat. Idem enim in epigraphe Ep. ad Rom. ἀποδιωλισμένοις reddidit *abstractis*. Legit igitur ἀποδιωλισμὸν, quod rectum, *separationem factam, defaecationem, percolationem*, quod Interpol. exprimere non potuit, ideoque prudens omisit; et ejus Interpres in epigraphe Epist. ad Rom. ἀποδιωλισμένοις reddidit *ablutis*. Hic autem ablutionem reddere non potuit. διωλίζοντες S. Matt. xxiii 24. Clemens Alex. Paed. i 96, *Gnostici*, inquit, *vocabant meliorum recordationem* διωλισμὸν τοῦ πνεύματος, *percolationem spiritus*. Quam ipse sic interpretatur, διωλισμὸν δὲ νοοῦσι, τὸν ἀπὸ τῆς ὑπομνήσεως τῶν ἀμεινόνων, τῶν χειρόνων χωρισμὸν. [p. 117 ed. Potter.] Idem Christianos dicit διωλιζομένους βαπτίσματι. [ibid.] ἐν τε πόνοις καὶ ταλαιπωρίαις ψυχὴ γενομένη, εἰς διωλισμὸν αὐτῆς. Ita Valentiniani ap. Iren. I xi, [I xiv 8, p. 73 ed. Massuet.] unde Clemens explicandus est. PEAR-

tionem Patris. Non quoniam apud vos partitionem inveni; sed abstractionem. Quotquot enim Dei sunt et Jesu Christi, isti cum ipso* sunt: * 1. Episcopo, ut ad Eph. § 3, ad Smyrn. § 8. et quotquot utique poenitentes veniunt in unitatem Ecclesiae, et isti Dei erunt; ut sint secundum Jesum Christum viventes. Non erretis, fratres mei. Si quis schisma facientem sequitur, regnum Dei non haereditat: si quis in aliena sententia circumambulat, iste passioni non concordat.

SON. Singulari ratione hanc vocem interpretatus est Armenius, qui totam sententiam ita vertit: *Non quod schismata existunt in vobis, sed clamor seu jubilatio*. PETERMAN. Cf. etiam Excerpt. e Script. Prophet. ad calcem Opp. Clem. Alex. p. 991 ed. Potter. σημείον γούν ... τοῦ καὶ πνεύματα ἀκάθαρτα συμπεπλεγμένα τῇ ψυχῇ διυλίσσθαι ἀπὸ τῆς γενέσεως τῆς καυῆς τε καὶ πνευματικῆς. Wakius vertit, *all manner of purity*. Holstenius, *animum purum et defaecatum*. Woher. *eine geläuterte Reinheit*. Hilgenfeld. *eine Lauterung der Gemeinde von haeretischen Elementen*. Kistius retinet ἀποδυλισμένον, jubetque subaudire μερισμόν.

4. μετανοήσαντες] Vid. infra p. 428 l. 15. Haec de haeticis et schismaticis dicta, non adeo adjuvant Catholicam doctrinam contra Montanistarum errorem, ut omnino necesse fuerit ea in illa controversia adhiberi. Ostendunt vero nobis ex Tertulliano viri docti, objecta fuisse Montano multo clariora non pauca: v. gr. historiam de Johanne Apostolo et de juvene quodam, ap. Euseb. H. E. iii

23 ex Clem. Alex. Epistolam Clem. Rom. §§ 7, 8, 9, 51, &c. finem Dialogi cum Tryphone a Justino Martyre conscripti, et multa Irenaei loca. COTEL.

5. ἐκκλησίας, καὶ οὗτοι] Ita MSS. Vossius καί, quod in describendo omiserat, mox ex Int. Vet. inserendum monuit.

6. Μὴ πλανᾷσθε, — κληρονομεῖ] Hunc locum inter Excerpta varia legas ap. Cureton. p. 249 ... *he who cleaveth to him who rendeth the Church*.

8. ἐν ἁλλοτρίᾳ γνώμῃ] *In falsa doctrina*. ἁλλοτρία γνώμη idem est quod ἑτεροδοξία. VEDELIUS. Cf. Ep. ad Trall. § 6, ἁλλοτρίας βοτάνης, ἧτις ἐστὶν αἵρεσις. Ep. ad Rom. Inscr. ἁλλοτρίου χρώματος.

9. οὐ συγκατατίθεται.] Vet. Int. *non concordat*. Potius, *non credit, non praebebat assensum*. Λύσεις τοιαῦτα συγκατάθεσιν ἐπισπώμεναι. Origen. in Johan. 76 A, [ed. Huet. Opp. iv p. 82 ed. Ben.] πιστευόντων συγκατάθεσις, p. 86 D. [ib. p. 93 ed. Ben.] PEARSON. *Non consentit huic veritati, Christum nimirum sanguine suo fundasse Ecclesiam, quam schismate convellit et evertere conatur*. In-

et una Eu-
charistia
utantur.

Δ'. Σπουδάσατε οὖν μᾶ εὐχαριστία χρῆσθαι·
μία γὰρ σὰρξ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ
ἐν ποτήριον εἰς ἔνωσιν τοῦ αἵματος αὐτοῦ· ἐν θυσια-
στήριον, ὡς εἰς ἐπίσκοπος, ἅμα τῷ πρεσβυτέρῳ, καὶ
διακόνους τοῖς συνδούλοις μου, ἵνα ὁ ἐὰν πράσσητε 5
κατὰ Θεὸν πράσσητε.

Amorem
erga illos
declarat, et
preces illo-
rum expe-
tit; ipsos
etiam Pro-
phetas in
Christum

Ε'. Ἀδελφοί μου, λίαν ἐκκέχυμαι ἀγαπῶν ὑμᾶς,
καὶ ὑπεραγαλλόμενος ἀσφαλίζομαι ὑμᾶς· οὐκ ἐγὼ δέ,
ἀλλ' Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐν ᾧ δεδεμένος φοβούμαι μᾶλ-
λον, ὡς ἔτι ὢν ἀνάρπαστος. Ἀλλ' ἡ προσευχὴ ὑμῶν 10
εἰς Θεὸν με ἀπαρτίσει, ἵνα ἐν ᾧ κλήρω ἡλεήθην, ἐπι-

terpol. οὗτος οὐκ ἔστι Χριστοῦ,
οὔτε τοῦ πάθους αὐτοῦ κοινωνός·
perperam omnino, nec ad men-
tem sensumque S. Martyris.
SMITH. Perperam etiam Wo-
cherus, *der hat am Leiden*
(*Christi*) *keinen Theil*. Paullum
obscurius Wakius, *he agrees not*
with the passion of Christ. Ru-
chatus, *un tel [homme] n'ajoute*
point foi à la passion [du Seig-
neur]. Fragm. Syr. ap. Cure-
ton. p. 233, *hath not consented*
to the passion of Christ. Συγ-
κατατίθεσθαι, sensu probare, as-
sentiri, usurpant Plato in Gor-
gia, § 122, et Plutarchus, de
Repugn. Stoic ad finem. Cf.
II Cor. vi 16, *τίς δὲ συγκατάθεσις*
ναφ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων;

1. Σπουδάσατε] Ita Codex
uterque. Libb. impr. sequuntur
Vossium, qui tacite reposuit
Σπουδάξετε. Hefelius conferri
jubet εἰομάσατε, Act. xxiii 23.
Non sine jure suspicantur Viri
doctissimi idem eo tempore ac-
cidisse quod in Ecclesia Corin-
thiaca D. Paulus, I Ep. xi 17-
22, reprehendit.

ib. εὐχαριστία] De gratiarum
actione Int. Vet. et Fragm.
Syr. Melius, ut abunde docet
σὰρξ et ποτήριον in contextu, de
Coena Domini Usser. et Co-
teler. qua quidem significatione
hanc vocem positam habes apud
Justin. Mart. Apol. i § 66, καὶ
ἡ τροφή αὕτη καλεῖται παρ' ἡμῶν
Εὐχαριστία. p. 83 ed. Ben. apud
Irenaeum, adv. Haer. IV xviii 5,
'Ὡς γὰρ ἀπὸ γῆς ἄρτος προσλαμβα-
νόμενος τὴν ἑκκλήσιν τοῦ Θεοῦ, οὐκ-
ἐτί κοινὸς ἄρτος ἐστίν, ἀλλ' Εὐχα-
ριστία, κ. τ. λ. p. 251 ed. Mas-
suet. ; apud Origen. c. Celsum,
viii, Opp. i p. 784 ed. Ben.
'Ἐστὶ δὲ καὶ σύμβολον ἡμῶν τῆς
πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίας, ἄρτος
Εὐχαριστία καλούμενος. Hefelius
conferri jubet Rothium, *An-
fänge* p. 470, Muenscherum,
Lehrbuch. d. Dogmengesch. i
496, et J. E. Pfeifferum de Ig-
natio, Communioni privatae ad-
verso. Erlang. 1764.

2. μία γὰρ σὰρξ—ὡς εἰς ἐπί-
σκοπος,] Cf. Cornelii Ep. ad
Cyprianum, ap. Routh. Rel.
Sac. iii 19, 'Nec enim ignora-

IV. Studete igitur una gratiarum actione uti. Una enim caro Domini nostri Jesu Christi, et unus calix in unionem sanguinis ipsius, unum altare, et * unus Episcopus, cum Presbyterio et Diaconis * f. ut. conservis meis; ut quod facitis, secundum Deum faciatis.

V. Fratres mei, valde effusus sum diligens vos, et superexultans corroboro vos: non ego autem, sed Jesus Christus, in quo vinctus timeo magis, ut adhuc imperfectus e. Sed oratio vestra me perficiet, ut in qua haereditate propitiationem

^{e adhuc ex-}
^{istens im-}
^{perfectus.}
C. C.

'mus unum Deum esse et unum
'Christum esse Dominum, quem
'confessi sumus, unum Spiritum
'Sanctum, unum episcopum in
'catholica ecclesia esse debere.'

7. ἀγαπῶν] Ita recte se habet MS. non ἀγαπᾶν, sicut ex Salvinio dedit Aldrichius. Armenius, valde ligatus sum amoris vestro.

10. ἀνάρπαστος.] Hoc vocabulum satis bene Ignatio convenire ostendunt Vossius et Pearsonus. Nam eos qui ex provinciis revocabantur, et violenter quodammodo retrahebantur proprie ἀναρπάζουσας dixere Veteres. Josephus, Antiq. Jud. XIV viii 4, p. 662 ed. Hudson. Δικαίως δὲ ἔλεγεν Ἀριστόβουλον μὲν εἰς Ῥώμην ἀνάρπαστον γεγόνεσθαι. al. Codd. ἀνάσπαστον. Dixerit itaque Ignatius sese quidem esse ligatum et abductum e provincia sua, nondum tamen certum esse de fine suo, et propterea nondum perfectum. Ego autem non dubito quin vera lectio sit ἀναρπάζουσας, nondum perfectus, sicut viris illis doctissimis, Hefelio et Arndtio visum

est. ἀναρπάζουσας habet Interpol. atque ita proculdubio legebant Int. Vet. et Armenius. Proxime sequitur ἀπαρτίσει; infra § 9 habemus ἀπαρτίσματος; et in Ep. ad Eph. § 3 locum parallelum, εἰ γὰρ καὶ δέδεμαι κ. τ. λ. Wakius, ἀνάρπαστος vertit, as being yet only in the way to suffering. Wocherus, ἀναρπάζουσας, als noch unvollendet; Ruchatus, comme n'étant point encore accompli.

ib. ἡ προσευχή ὑμῶν] Conf. p. 300 l. 8 p.

11. εἰς Θεόν] Haec verba non reperiuntur apud Int. Vet. et Armenium. PETERMAN.

ib. ἀπαρτίσει,] Vox a Philosphis usurpata, ut a Phavorino synchrono, quem saepissime corripit Phrynichus, ut minus Atticum. Ἀπηρτισμένον, ἀπήρτικα, καὶ τὰ ἀπὸ τούτων ἅπαντα σόλοικα. PEARSON. Lobeck. ad Phryn. p. 447 docet vocem ἀπαρτίσειν apud Hippocratem, Aristotelem, aliosque, reperiri.

ib. ἡλήθην,] Interpolator ἐκλήθην. Armenius, ita ut dignus fiam portionis huius, et in ea requiescam.

sperasse et
ab eo salu-
tem con-
sequutos
fuisse.

τύχω· προσφυγὼν τῷ εὐαγγελίῳ ὡς σαρκὶ Ἰησοῦ,
καὶ τοῖς ἀποστόλοις ὡς πρεσβυτερίῳ ἐκκλησίας. Καὶ
τοὺς προφῆτας δὲ ἀγαπῶμεν, διὰ τὸ καὶ αὐτοὺς εἰς
τὸ εὐαγγέλιον κατηγγελεῖν, καὶ εἰς αὐτὸν ἐλπίζειν,
καὶ αὐτὸν ἀναμένειν· ἐν ᾧ καὶ πιστεύσαντες ἐσώ- 5
θησαν ἐν ἐνότητι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὄντες ἀξιαγαπητοὶ
καὶ ἀξιοθαύμαστοι ἅγιοι, ὑπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ μεμαρ-
τυρημένοι, καὶ συνηριθμημένοι ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τῆς
κοινῆς ἐλπίδος.

Nec tamen
Judais-

5'. Ἐὰν δέ τις Ἰουδαϊσμὸν ἐρμηνεύῃ ὑμῖν, μὴ 10

ib. ἐπιτύχω.] Salvinus con-
jicit, Θεοῦ ἐπιτύχω, προσφυγὼν
τῷ ἐπισκόπῳ ὡς τῷ εὐαγγελίῳ.

1. προσφυγὼν] Pearson. et
Smith. mallent προφύγωμεν, ut
cum sequenti ἀγαπῶμεν melius
conveniret. Toupius reponit
προσφύων vel προσφύωμεν. Les-
singius totum locum ita refin-
git: προσφυγὼν τῷ Ἐπισκόπῳ ὡς
σαρκὶ Ἰησοῦ, καὶ τοῖς Πρεσβυτέ-
ροις τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἀποστό-
λοις· καὶ τοὺς Διακόνους δὲ ἀγαπῶ
ὡς προφῆτας Χριστὸν καταγγέλ-
λοντας. *Theolog. Nachlass.* pp.
124, 187, probante Muenschero,
qui conferri jubet Ep. ad Smyrn.
§ 8, et Const. Apost. ii 30.
*Handbuch der Christl. Dogmen-
geschichte*, i p. 290 ed. 1802.

ib. τῷ εὐαγγελίῳ—καὶ τοῖς
ἀποστόλοις] h. e. ad Novum
Testamentum. Sic enim lo-
cuti sunt vetustissimi Christi-
ani. Καὶ τοὺς προφῆτας, h. e.
Vetus Testamentum a Prophe-
tis scriptum. PEARSON. Nie-
meyerus in Fries. et Schroeter.
Oppositionsschrift, i 2 p. 14,
hunc locum ita explicat. Εὐ-
αγγέλιον est summa vitae et ac-

torum Jesu; ἀπόστολοι, narra-
tiones Apostolorum de Christo.
Sensus: adhaereo iis, quae Chri-
stus praedicavit et fecit, quasi
adhuc ipse viveret; adhaereo-
que narrationibus Apostolorum,
quasi ipsi adhuc ut quondam
presbyterium Ecclesiae consti-
tuerent. Sed et Prophetas V.
T. recipio, quippe qui Jesum
annuntiaverint. Cf. quoque
Rothium, *Anfänge*, p. 732, et
Gieseler. *über d. Entstehung
der schriftl. Evangelien* p. 157,
qui ante Niemeyerum monuerat
εὐαγγέλιον nostri loci non de
scripto Evangelio esse accipi-
endum. HEFELIUS. Cum
Pearsono stant Usserius et West-
cottus, *Introduction to the Study
of the Gospels*, p. 386.

ib. ὡς σαρκὶ Ἰησοῦ,] Hierony-
mus, vel quisquis author fuit
Comment. illorum in Ps. cxlvii,
'Ego corpus Jesu, Evangelium
'puto: S. Scripturas, puto doc-
'trinam ejus.' [tom. vii Ap-
pend. p. 385 ed. Vallars.] Vid.
Clem. Alex. *Paedag.* i 6, [pp.
121—126 ed. Potter.] Origen.
in Levit. Hom. 7, [§ 5, tom. ii

habuero, potiar; confugiens Evangelio ut carni Jesu, et Apostolis ut Presbyterio Ecclesiae. Sed et Prophetas diligamus; propter et ipsos in Evangelium annunciasse, et in Christum sperare, et ipsum expectare: in quo et credentes salvati sunt, in unitate Jesu Christi existentes digne dilecti, et digne admirabiles sancti, a Jesu Christo testificati, et connumerati in Evangelio communis spei.

VI. Si autem [*quis*] Judaïsmum interpretetur

p. 225 ed. Ben.] et Euseb. Caesar. lib. iii [§ 12] Eccles. Theologiae, c. Marcellum Ancyranum. USSER. *ut ad Christum adhuc viventem, et ad Apostolos, quasi adhuc gubernarent.* HEFEL. Cf. Pearson. Vindic. ii 14, p. 586 ed. Churton.

2. ἀποστόλοις ὡς πρεσβυτερίῳ] Apostolos vocat presbyteros Ecclesiae. Sic S. Petrus se presbyterum vocat, I Ep. v 1. Sic quidem etiam putant S. Johannem se presbyterum vocare, II Ep. 1, III 1. Apostoli sunt presbyteri Ecclesiae universalis, non particularis. Dicuntur autem Apostoli presbyteri Ecclesiae universalis, per allusionem ad ordinem qui erat olim in Ecclesiis particularibus. Quemadmodum enim in Ecclesia aliqua particulari primus erat Episcopus, cui postea immediate suberant presbyteri, sic in Ecclesia universali primus est Christus princeps Episcoporum, proximum locum tenent Apostoli tanquam presbyteri. VEDELIUS.

3. τοὺς προφῆτας] Infeliciter Eichhornius aliique exponunt de Doctoribus Christianis, qua-

les Eph. iv 11 memorantur. Cf. infra, § 9, et Ep. ad Magn. § 8, ad Smyrn. § 7.

4. κατηγγελέναι,] Sic infra § 9, κατήγγειλαν εἰς αὐτόν. sc. Χριστόν. *because they were the heralds of the Gospel.* Westcott. Cf. infra p. 436 l. 4.

ib. εἰς αὐτόν ἐλπίζειν,] Vossius et Smithus mallent εἰς Χριστόν, quemadmodum legisse videntur Armenius et Int. Vet. Lessius monet τὸ subaudiendum esse ante ἐλπίζειν et ἀναμένειν, ita ut hi infinitivi de κατηγγελέναι pendeant.

6. ἀξιαγαπητοὶ] Armenius, et illi digni sunt amore propter pura opera, quos testificatur Dominus noster Jesus Christus fideles reputari in Evangelio, quod est spes nostra.

8. συνηριθμημένοι] ‘Prophetæ cum Apostolis in Evangelio connumerati:’ utpote de quibus utrisque insigne testimonium illic reliquit Christus. SMITH. Leg. συνηρυθμημένοι, ut § 1. MARKLAND. Conf. Ep. ad Magn. § 8.

10. Ἰουδαϊσμόν] Cf. Ep. ad Magn. §§ 8, 9, 10.

ib. ἐρμηνεύη] Vet. Int. inter-

mum ad-
mittendum
esse, cujus
doctores
columnis
sepulchra-
libus si-
miles sunt.

ἀκούετε αὐτοῦ. Ἀμεινον γάρ ἐστιν παρὰ ἀνδρὸς περιτομὴν ἔχοντος Χριστιανισμόν ἀκούειν, ἢ παρὰ ἀκροβύστου Ἰουδαϊσμόν. Ἐὰν δὲ ἀμφότεροι περὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ μὴ λαλῶσιν, οὗτοι ἐμοὶ στήλαι εἰσιν καὶ τάφοι νεκρῶν, ἐφ' οἷς γέγραπται μόνον ὀνόματα 5 ἀνθρώπων. Φεύγετε οὖν τὰς κακοτεχνίας καὶ ἐνέδρας τοῦ ἄρχοντος τοῦ αἰῶνος τούτου, μήποτε θλιβέντες τῇ γνώμῃ αὐτοῦ ἐξασθενήσητε ἐν τῇ ἀγάπῃ· ἀλλὰ πάντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ γίνεσθε ἐν ἀμερίστῳ καρδία. Εὐχαριστῶ δὲ τῷ Θεῷ μου, ὅτι εὐσυνείδητός 10 εἰμι ἐν ὑμῖν, καὶ οὐκ ἔχει τις καυχῆσασθαι, οὔτε λάθρα οὔτε φανερώς, ὅτι ἐβάρησά τινα ἐν μικρῷ ἢ ἐν μεγάλῳ· καὶ πᾶσι δὲ, ἐν οἷς ἐλάλησα, εὐχομαι ἵνα μὴ εἰς μαρτύριον αὐτὸ κτήσωνται.

Quomodo,
Spiritu im-
pellente,
praesens il-

Ζ'. Εἰ γὰρ καὶ κατὰ σάρκα μέ τινας ἠθέλησαν 15 πλανῆσαι, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα οὐ πλανᾶται, ἀπὸ Θεοῦ

pretetur: nimis stricte et dilute. Ἑρμηνεύειν majus aliquid significat. Celsus ap. Orig. iii 146, [ed. Spencer. § 58, I 485 ed. Ben.] οὐδὲ δυνήσονται τοῖς παισὶν ἐρμηνεύειν ἀγαθόν. PEARSON. Codd. habent ἐρμηνεύῃ ἡμῖν, errore manifesto ex η immediate praecedente, quem in Laur. tacite correxit Vossius.

2. περιτομὴν ἔχοντος] Multi enim Judaei Christianam fidem amplexi sunt, contra quos Judaeum disputantem introduxit Celsus non diu post mortem Ignatii; et Origenes, qui toto saeculo et amplius post Celsum scripsit, male respondit, ii 56. PEARSON. Pax Ecclesiae Philadelphensis a quibusdam turbabatur, qui se Judaeos profitebantur. Conf. Apoc. iii 9. Vide infra § 8.

ib. Χριστιανισμόν] Quaere, an ut Antiochiae primo nomen Χριστιανός, ita ab Ignatio [Antiochiae Episcopo] primum usurpata vox Χριστιανισμός? PEARSON.

3. ἀκροβύστου] S. Paulus saepe ἀκροβυστία utitur, nunquam ἀκρόβυστος. Sed illi dicitur ὁ ἐν ἀκροβυστία, I Cor. vii 18, et ita ἀκρόβυστος opponitur τῷ περιτεμνόμενῳ sive περιτετμημένῳ. PEARSON.

4. στήλαι] Columnae sepulchrales. Ut in Euseb. H. E. ii 23, Thucyd. i 93, ii 43, Herodot. vii 228.

5. τάφοι νεκρῶν, κ. τ. λ.] Simile illud Laberii de seipso;

Sepulcri similis nihil nisi nomen retineo.

Seneca, Epist. 55, 'Nunquam aliter hanc villam Vatia vivo

vobis, non audiat is ipsum. Melius est enim a viro circumcisionem habente Christianismum audire, quam ab habente praeputium Judaismum. Si autem utrique de Jesu Christo non loquantur, isti mihi columnae sunt et sepulchra^f mortuorum; ^{f sunt illi sepulchra} in quibus scripta sunt solum nomina hominum. C.C.

Fugite igitur malas artes, et insidias principis saeculi hujus^g; ne forte tribulati sententia ipsius, ^{g et principis hujus saeculi insidias C.C.} infirmemini in charitate. Sed et omnes in idipsum fiatis, in impartibili corde. Gratias autem ago Deo meo, quoniam bonam habens conscientiam ego sum in vobis; et non habet aliquis^h ^{h alias C.C.} gloriari, neque occulte neque manifeste, quoniam gravavi aliquem in parvo vel in magno. Sed ^{2 Cor. xi 9.} omnibusⁱ in quibus locutus sum oro, ut non in ^{i Sed et omnibus C.C.} testimonium ipsum possideant.

VII. Si enim et secundum carnem me quidam voluerunt seducere; sed Spiritus non seducitur,

‘praeteribam, quam ut dicerem; *Vatīa hic situs est.*’

VOSSIUS. Eodem modo haereticos cippis et titulis mortuorum comparat Hieronymus, lib. ii Comment. in Osee, cap. x. [tom. vi 105, 6, ed. Vallars.] USSER. Mox perperam Interpol. *ὀνόματα νεκρῶν ἀνθρώπων.* Cf. Ep. ad Smyrn. § 5.

6. *κακοτεχνίας*] Vid. not. in Ep. ad Polycarpum, § 5. Clem. Alex. Strom. vi 10, *εἰς προφυλάκην τῶν κακοτεχνούντων λόγων.*

8. *ἐξασθενήσητε*] Ita recte Interpolator. Codd. in quibus *ai* saepissime pro *e* scribuntur, exhibent *ἐξασθενήσεται*, cujus lectionis vitiorum alterum retinent Voss. Usser. Smith. Dreselius, dum reponunt *ἐξασθενήσετε*. Vocem *ἐξασθενήσαι* usur-

pat Irenaeus, c. Haer. I ii 3, p. 10 ed. Massuet.

12. *ἐβάρησά τινα*] i. e. nemini jugum Judaismi imponere studui. Cf. II Cor. xii 13. HEFELIUS.

14. *εἰς μαρτύριον*] ‘*Ut illud quod dixi non cedat in testimonium contra ipsos.*’ SMITH. Cf. Ep. ad Trall. § 12.

ib. *κτίσωνται*.] Cod. Laur. pro *κτίσωνται*, quam veram esse lectionem probant Cod. Casan. Vet. Int. et Interpolator, habet *κτίσωνται*, eodem errore quem notavi in Ep. ad Smyrn. § 10.

16. *πλανῆσαι*.] *Esse deceptorem.* MARKLAND. Cf. II Tim. iii 13, Apoc. xii 9.

ib. *τὸ Πνεῦμα*] Spiritus S. in corde Ignatii habitans. Vid. Tillemont. *Mémoires*, ii 193.

lis unitatem et imitationem Christi inculcaverit.

ὄν· οἶδεν γὰρ “ πόθεν ἔρχεται, καὶ ποῦ ὑπάγει,” καὶ τὰ κρυπτὰ ἐλέγχει. Ἐκραύγασα μεταξὺ ὧν, ἐλάλουν μεγάλη φωνῇ· “ Τῷ ἐπισκόπῳ προσέχετε, καὶ τῷ “ πρεσβυτερίῳ, καὶ διακόνοις.” Οἱ δὲ † πτέσαντές † με, ὡς προειδόμενα τὸν μερισμὸν τινῶν, λέγειν ταῦτα· 5 μάρτυς δέ μοι ἐν ᾧ δέδεμαι, ὅτι ἀπὸ σαρκὸς ἀνθρωπίνης οὐκ ἔγνων. Τὸ δὲ Πνεῦμα ἐκήρυσσεν, λέγων τάδε· “ Χωρὶς τοῦ ἐπισκόπου μηδὲν ποιεῖτε· “ τὴν σάρκα ὑμῶν ὡς ναὸν Θεοῦ τηρεῖτε· τὴν “ ἔνωσιν ἀγαπᾶτε· τοὺς μερισμοὺς φεύγετε· μιμηταὶ 10 “ γίνεσθε Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς τοῦ Πατρὸς “ αὐτοῦ.”

Nihil per contentionem facendum: in Christo acquiescendum.

Η'. Ἐγὼ μὲν οὖν τὸ ἴδιον ἐποίουν, ὡς ἄνθρωπος εἰς ἔνωσιν κατηρτισμένος. Οὐδὲ μερισμὸς ἐστὶν καὶ ὀργή, Θεὸς οὐ κατοικεῖ. Πᾶσιν οὖν μετανοοῦσιν ἀφίει 15 ὁ Κύριος, ἐὰν μετανοήσωσιν εἰς ἐνότητα Θεοῦ, καὶ συνέδριον τοῦ ἐπισκόπου. Πιστεύω τῇ χάριτι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃς λύσει ἀφ' ὑμῶν πάντα δεσμὸν· παρα-

1. πόθεν——ὑπάγει] Notanda sunt haec verba ex Evangelio S. Johannis, ut videtur, adducta sub initium saeculi Ecclesiae secundi. Vid. Routh. Rel. Sacr. i 410.

3. μεγάλη φωνῇ] Coteler. Pearson. Smith. Petermannus subjungunt Θεοῦ φωνῇ, quae verba hic praetermissa fuisse a librario suspicantur. Quam quidem plenior lectionem Fragmenti Syr. Curetonus p. 234 praestatur, et Interpolator tueri videtur, ἐλάλουν μεγάλη φωνῇ, οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος, ἀλλὰ Θεοῦ. Verbum βοᾶν saepe de Philosophis firmiter pronuntiantibus poni docet Wytttenbach. ad Platon. Phaed. § 52.

4. Οἱ δὲ † πτέσαντές † με,] Omnino rescribendum est, οἱ δ' ὑποπτεύσαντές με, &c. ut et Pseudo-Ignatius et Vet. Int. legunt. VOSSIUS. Hanc correctionem admiserunt Hefel. Dressel. Petermannus. Salvinius conj. πιστεύσαντες, s. ὑποπτεύσαντες. Absurde et contra sensum auctoris, iudice Smitho, in Ep. ad Hearnium. Smithus ipse, ὑπώπτευσαν; Cotel. vel ὑπώπτευσαν vel ὑπωπτεύσαντο. Fragm. Syr. ap. Cureton. p. 233, And there are some who imagine respecting me. Armenius, Et sunt quidam qui cogitaverunt de me quomodo cognita habuerim dissidia quorundam.

5. προειδόμενα] Infelicitate Wa-

a Deo existens. Novit enim unde venit, et quo ^{S. Johan. iii 8.} vadit, et occulta redarguit. Clamavi in intermedio existens, locutus sum magna voce, Dei voce: "Episcopo attendite, et Presbyterio, et "Diaconis." Quidam autem suspicati sunt ^k me, ^{k sunt deest C. C.} ut praescientem divisionem quorundam, dicere haec: testis autem mihi in quo vinctus sum, quia a carne humana non cognovi. Spiritus autem praedicavit, dicens haec: "Sine Episcopo "nihil faciatis; carnem vestram, ut templum Dei, ^{1 Cor. iii 16, vi 19.} "servate; unitatem diligite: divisiones fugite; "imitatores estote Jesu Christi, ut et ipse Patris "ipsius."

VIII. Ego quidem igitur¹ proprium faciebam, ^{1 Ego igitur quidem C. C.} ut homo in unitatem perfectus. Ubi autem divisio est et ira, Deus non habitat. Omnibus igitur poenitentibus dimittit Deus; si poeniteant in unitatem Dei, et concilium Episcopi. Credo gratiae Jesu Christi, qui solvet a vobis omne vinculum.

kious, as foreseeing the division that should come among you; quemadmodum Ruchatus quoque et Grassius. Providentiam autem Ignatius nullo modo sibi adrogat. Vel Philadelphiae jam ipse fuerat, ut monet Woche-
rus, vel de conversatione eorum nuntios quosdam acceperat.

8. λέγων] Ita Codex uterque. Salvin. et Smithus, Vossium secuti, jubent rescribi λέγον ex Interpolatore, quam lectionem admiserunt Hefel. et Dresselius. Mire Crednerus, "λέγων, "Wenn ich sage; Andere λέγον." Ignatius, ut videtur, S. Johannem imitatur, xvi 13, ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα.

ib. μηδὲν ποιεῖτε] Hisce verbis

explicit hujus Epistolae Fragmentum Syriacum.

9. τὴν σάρκα—τηρεῖτε] Cf. Clem. Rom. Ep. ii § 9.

14. κατηρητισμένος.] *destinatus, Dressel. compositus, Holsten. ?fully qualified for maintaining unity.*

15. ἀφίει] Interpolatoris lectionem ἀφίησιν meliorem censet Vossius.

18. ὁμῶν] Ita recte Cod. Laur. non ἡμῶν, uti in Aldrichii libro.

ib. δεσμών] Interpol. addit ἀδικίας. *der unfreie Judaismus, Hilgenfeldius. die Häretiker, die für das Leben der Gemeinden eine Fessel waren, Uhlhorn.*

ib. παρακαλῶ δέ] Transitus hic fit ad eos refutandos, qui tunc

καλῶ δὲ ὑμᾶς μηδὲν κατ' ἐριθείαν πράσσειν, ἀλλὰ κατὰ Χριστομαθίαν. Ἐπεὶ ἤκουσά τινων λεγόντων, ὅτι ἐὰν μὴ ἐν τοῖς ἀρχαίοις εὖρω, ἐν τῷ εὐαγγελίῳ οὐ

judaizabant, nihilque admittere voluerunt ex Evangelio depromptum, nisi quod ex lege Judaica probari potuit. Monet igitur fideles, ut ab altercatione cum talibus haereticis abstineant, nihilque faciant κατ' ἐριθείαν, (Suid. ἐριθεία, ἡ διὰ λόγων φιλονεικία, ubi vane et contentiose serra ducitur. *Ambitus, kenodoxia, ἐριθεία,*) sed ut omnia faciant κατὰ Χριστομάθειαν, *secundum eam doctrinam, quam a Christo videm didicerant.* Opponit enim, per quandam ἀνάκλασιν, Χριστομάθειαν contra ἐριθείαν, ut tanquam Χριστοῦ μαθηταὶ illius doctrinam amplecterentur; vel eam, quam ἀπὸ Χριστοῦ μαθητῶν, *a discipulis Christi,* vel ipsi hauserant, vel ab iis traditam acceperant. Hanc cautionem urget ab experientia. Novit enim, quod tales haeretici, quando cum ipso disputabant, dicere solebant: quales erant, qui primo Antiochiae populum docebant Legem adimplere; et sine dubio illic etiam postea eandem doctrinam praedicabant, et in Asia. Cerinthus enim illic potissimum versatus est. Ἐγένετο δὲ οὗτος ὁ Κήρυθος ἐν τῇ Ἀσίᾳ διατρίβων, κάκεῖσε τοῦ κηρύγματος τὴν ἀρχὴν πεποιημένος. Epiphanius. [Haer. xxviii § 1, tom. i p. 110 ed. Petav.] Idem de Ebione, οὗτος μὲν οὖν ὁ Ἐβίων, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἶχε τὸ κήρυγμα [καὶ Ῥώμῃ. Haer. xxx § 18, tom. i p. 142.] Ipse igitur, cum hu-

jusmodi haereticis saepe congressus, in litem et jurgium incidit. Idem igitur consilium dat de Ebionis et Cerinthi discipulis, qui tunc in Asia dispersi erant. PEARSON.

1. μηδὲν κατ' ἐριθείαν] Phrasis Paulina, ad Philipp. ii 3. Ἐριθεία et ζῆλος copulantur in Ep. S. Jacobi iii 16, II Cor. xii 20, et Gal. v 20. Mirari licet quod Crednerus alteram significationem vocis ἐριθεία maluerit; *μισθαρίαν* nempe, *mercedis acceptionem, mercenariorum indolem.*

2. Χριστομαθίαν.] Hac voce carent Lexica. Alteram formam, Χριστομάθειαν, ex Interpolatore exhibet Suicerus, eamque admisit Hefelius in ed. quarta.

3. ἐὰν μὴ—εὖρω.] Hoc dicebat Ignatius, ut ne Philadelphenses sese a Judaeis, Vet. tantum Test. laudantibus, decipi paterentur; quod liquet ex cap. 6. Nec ad alios pertinet quod hic habet, se audivisse quosdam dicentes, *Nisi invenero in antiquis* (nempe, vaticiniis) *Evangelio non credo;* et quum dixisset, *Scriptum* in iis *esse, respondisse eos, (non) proponi* (nempe, in V. T. Evangelium). *Mihi vero, inquit, pro antiquis (vaticiniis) est Jesus Christus: illibata antiqua (dogmata) crux ejus et mors et resurrectio et fides, quae per eum est:* hoc est, Doctrinam Christianam esse loco antiquitatis quam Judaei jactabant; et revera crucem

Deprecor autem vos, nihil secundum contentio-
nem facere^m, sed secundum Christi disciplinam.
Quia audiivi quosdam dicentes; "Quoniam si non

Philipp. ii
3.
m secundum contentionem nihil facere
C. C.

Christi, mortem, resurrectionem et fidem quae ei debetur, esse incorrupta atque antiqua dogmata. Scio Vossium et Cotel., ex auctoritate Pseudo-Ignatii et sequentibus, non ἀρχαίους hic velle legi, sed ἀρχαίους, archivis. Sed caret omnino ea lectio, ut mihi quidem videtur, sensu; nam in quibusnam archivis debuerunt esse Evangelia? Non in Judaicis, neque in Ethnicis. In Christianis sine dubio fuerunt, quum in Ecclesiis hoc saeculo legi solerent, ut liquet ex prima Justinii Apologia. Non erat ergo, cur quisquam negaret se posse credere Evangelio, nisi in Archivis esset. Sed poterant dicere Judaei, se ei fidem non habere, nisi id quod habet in ἀρχαίους, antiquis libris, nempe Prophetarum, in iis inveniretur. Quod pluribus ostendimus in H. E. saec. II xxvi. CLERICUS. Versionem Armen. sic reddit Petermannus, si in scriptis prioribus non laudibus celebratur Evangelium non credimus ei.

ib. ἐν τοῖς ἀρχαίοις] Οἱ ἀρχαίοι, ut opinor, sunt קדמיים veteres rabbini sive magistri ac doctores Hebraeorum, qui aliquot annis ante Domini nostri adventum claruerunt; quorum παραδόσεις et διδάγματα Judaei, et qui cum ipsis insaniere, pro oraculis habuerunt. BULL. Jud. Eccl. Cath. vii 9, tom. vi p. 208 ed. Burton. Hilgenfeldius conferri jubet Joseph. An-

tiq. X x 6, ὡς ἐν τοῖς ἀρχαίοις εὐρίσκω βιβλίοις. Pro MSS. lectione, ἐν τοῖς ἀρχαίοις, quam tuetur Int. Vet. quam sensus, ut mihi quidem videtur, postulat, Voss. Cotel. et Smithus, ex sequentibus, necnon ex Interpol., reponunt ἀρχαίους, quasi haereticorum sententia quam hic protulit S. Ignatius haec esset, codices istos Evangeliorum quos tractarent Catholici novitios esse, ideoque nullius auctoritatis. Emendationem Vossii probant Semlerus, *Abhandlung von freier Untersuchung des Canon*, iii 8, Halae, 1773; Orellius, *Selecta Patt. Capp. ad Εἰσηγητικήν Sacram pertinentia*. P. i 14, Turici, 1820; Gieselerus, *über die Entstehung &c. der schriftl. Evangelien*, 162; Rothius, *Anfänge*, p. 339; Arndtius, *Stud. u. Krit.* 1839. p. 182. Et sic hunc locum interpretantur Wakius (*in the Originals*;) et Wocherus. Codicis scripturam sequuntur Hefelius, in ed. tertia, Ruchatus, et Unterkircherus; eandemque veram esse lectionem contendunt Lessius, *über die Religion*, i 532; Griesbachius, *Opusc. Acad.* ii 66–68.; Muenschers, *Handbuch der Christl. Dogmengeschichte*. i 290, Marburg, 1802; Crednerus, *Beiträge zur Einleitung in d. Bibl. Schriften*, i 15 Halae, 1832; Uhlhornius, p. 284; Duesterdieck. p. 56. not; Niemeyerus, *Oppositionsschrift*, i 2, p. 21.

πιστεύω· καὶ λέγοντός μου αὐτοῖς, “ὅτι γέγραπται,” ἀπεκρίθησάν μοι, “ὅτι πρόκειται.” Ἐμοὶ δὲ ἀρχεῖά

1. γέγραπται.”] Sensus praegnant, Scriptoribus Sacris et Ecclesiasticis usitato, ἐν ταῖς γραφαῖς scriptum est. e. g. S. Matt. iv 4, 10, xxi 13, S. Marc. xiv 27, Rom. viii 36, Gal. iv 22, 27.

2. “ὅτι πρόκειται.”] Pseudo-Ignatius verba haec, forsitan quod non caperet, more suo omisit. Vet. autem Int. et ipse quidem reddidit; ita tamen, ut non magis Latina, quam Graeca, possint intelligi. Si addideris particulam negativam, habebis sensum loco convenientissimum. Οὐ πρόκειται hic est, οὐ παράκειται, ut saepe. [παρακειμένων pro προκειμένων, perperam dabant libri ante Schweigh. Polyb. xxviii xi 3.] VOSIUS. πρόκειται, i. e. prius scriptum invenitur. Vox saepissime usitata. Athen. p. 646. [xiv 14.] Μνημονεύει αὐτῶν Ἐφίππος ἐν Κύδων· πρόκειται τὸ μαρτύριον. Interp. Eorundem meminit et Ephippus: testimonium exstat in Cydone. Minus recte: Eorundem meminit Ephippus in Cydone: testimonium in superioribus habetur, sive ante citatum et productum est. nempe p. 642. [xiv 12.] PEARSON. Correctionem Vossianam probat Aldrichius. Pearsonus, teste Smitho, margini sui codicis adscripserat ἵσως ὅτι pro οὐ τι. Ittigius, H. E. Capp. Sel. ii 97, docet Vossium ad calcem Variarum ejus Obs. ex hoc loco Ignatii collegisse, intra A. D. 98, quo Josephus suos Antiq. Jud. libros absolvit, et A. D.

121, quo Ignatius juxta ejus calculum passus est, Hebraea S. Codicis exemplaria depravari coepisse. Locum ita denuo explicavit: Judaei regesserunt ὅτι πρόκειται, (quae vox juxta Hesych. nonnunquam idem significat ac παράκειται) quasi dicerent: Non est scriptum in Hebraeis exemplaribus, sed tantum in versione adjacente; vel si πρόκειται in notiori significatione pro re ubique obvia et omnium oculis exposita accipiat, vulgo quidem legitur, h. e. in versione LXX, non item in Hebr. Codd. Quibus posterioribus Vossii cogitationibus diserte pronuntiat Ittigius. Interpol. sec. Cod. August. οὐ γὰρ πρόκειται τὰ ἀρχεῖα τοῦ πνεύματος sec. Cod. Nydpruce. οὐ γὰρ προκρίνεται τὰ ἀρχεῖα τοῦ πνεύματος. Quibus subjicit, σκληρὸν τὸ πρὸς κέντρα λακτίζειν, σκληρὸν τὸ Χριστῷ ἀπιστεῖν, σκληρὸν τὸ ἀθετεῖν τὸ κήρυγμα τῶν ἀποστόλων· unde suspicatur Bullus, Interpol. vocem πρόκειται hoc sensu intellexisse, abjicitur, rejicitur ut res vilis nulliusque pretii. Routhius, Reliq. Sac. ii 328, ita reddit, veris ac germanis Scripturis adjectum est: quem interpretandi modum tuetur ex Hesychio; Προκειμένα· παρακειμένα. et Πρόκειται· παράκειται. et ex Epiphan. de Mensuris et Pond. § 8, Πάλιν δὲ ἐν τῷ ἐβδομηκοστῷ πρώτῳ ψαλμῷ, ‘Καὶ ἐντιμον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον αὐτοῦ’ ἀντὶ δὲ τούτου πρόκειται, ‘Καὶ ἐντιμον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ.’ Holstenius

“in veteribus” invenio, in Evangelio non credo:” ^{n si in veteribus non}
 et dicente me ipsis°, “Quoniam scriptum est;” ^{C. C.}
 responderunt mihi, “Quoniam praejacet.” Mihi ^{o ipsis}
 deest C. C.

vertit, responderunt mihi, id omnibus patere. Lessius, über die Religion, i 533, itaque propositum est, i. e. credere. Griesbachio si audias, πρόκειται idem est ac γέγραπται; quum ad quaedam Scripturae oracula provocarem, illi sacrorum librorum exemplaria praesto esse respondebant. Crednerus interpretatur, so ist die Sache ausgemacht, so hat es seine Richtigkeit. Hugius, Einleitung in die Schriften d. N. T. i p. 110, 1826, dieses verdient den Vorzug; atque hoc quidem probari video Heringio in Dissert. peculiari, es ist eher da gewesen, es ist älter, und hat wegen seines Alterthums, oder ehernen Daseyns, den Vorzug. qui conferri jubet Tertull. de Praescr. § 31, ‘Ita ex ipso ordine manifestatur id esse Dominicum et verum, quod sit prius traditum; id autem extraneum et falsum, quod sit posterius immissum.’ Optime, ni fallor, Ruchatus vertit, c’est cela qui est en question; quem vocis πρόκειται sensum ut tueatur, ad Clem. Alex. Strom. vii 1, p. 829 ed. Potter. provocat; πρόκειται παραστήσαι ἡμῖν, μόνον τὸν γνωστικὸν δοῦν τε καὶ εὐσεβῆ; ad Origen. c. Marcion. § 3, i. e. ad Dial. de Recta in Deum Fide Origeni falso adscriptum; tom. i p. 836 ed. Ben. τέως περὶ αἰσθητῶν πρόκειται ἡμῖν τὸ λέγειν necnon ad Plutarch. de Placit. Philos. I 1, πρόκειται ἡμῖν τὰ φυσικὰ θεωρῆσαι. Opp. Mor. iv 348 ed. Wytttenb.

Quibus locis addas, Orig. c. Cels. iii 1, τρίτον τοῦτον ἐπιστάμεθα λόγον, ἐν ᾧ πρόκειται ἀγωνίσασθαι πρὸς ἃ ἐκτίθεται ὡς ἀπὸ ἰδίου προσώπων. et, quae felicitate comparat Arndtius, Aristot. Top. ii 4, 7, Analyt. Prior. ii 11, 4, Herod. iii 83. Cum Ruchato stat Uhlhornius, das ist es ja eben was bewiesen werden muss. Wocherus, es bleibt noch dahingestellt. Unterkircherus, antworteten sie mir, sie wären damit beschäftigt darüber nachzuforschen. Wakius, they answered what lay before them in their corrupted copies. Chevallier. It is found written before; [in the Law] ad mentem Bulli, qui locum nostrum ita explicat, Jud. Eccl. Cath. vii 9, tom. vi p. 208, ‘Haereticos Ignatio, contra ipsos ex Novi Testamenti Scripturis disputanti, respondisse, sententiam suam prius (antequam scilicet Scripturae istae editae fuerunt) statutam ac stabilitam fuisse, nempe ὑπὸ τῶν ἀρχαίων.’ Stosch. de Can. Nov. Test. p. 67, interrogationis notam apponit; nunc publice ita propositum est? in exemplari sc. publica Ecclesiae auctoritate recepto. Artemidorus, i Inscr. πολλάκις προεγράπην ἐπὶ τὴν πραγματείαν τὴν προκειμένην ὁρμῆσαι, et infra, Ἰστέον δὴ λοιπὸν ἐπὶ τὸ προκείμενον. Polybius verbum προκεῖσθαι saepius usurpat: tum sensu proprio, de locis, ante situm esse, in anteriorē parte situm esse; tum metaphorico, propositum,

ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστὸς, τὰ ἄθικτα ἀρχεῖα ὁ σταυρὸς αὐτοῦ καὶ ὁ θάνατος, καὶ ἡ ἀνάστασις αὐτοῦ, καὶ ἡ πίστις ἡ δι' αὐτοῦ· ἐν οἷς θέλω ἐν τῇ προσευχῇ ὑμῶν δικαιωθῆναι.

Bonum est
Vetus Tes-
tamentum,
melius No-
vum Foe-
dus.

Θ'. Καλοὶ καὶ οἱ ἱερεῖς· κρεῖσσον δὲ ὁ ἀρχιερεὺς 5
ὁ πεπιστευμένος τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ὃς μόνος πεπί-
στευται τὰ κρυπτὰ τοῦ Θεοῦ· αὐτὸς ὢν θύρα τοῦ
Πατρὸς, δι' ἧς εἰσέρχονται Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ
Ἰακώβ, καὶ οἱ προφῆται, καὶ οἱ ἀπόστολοι, καὶ ἡ

destinatum esse. Cf. Heb. xii 1, τὸν προκειμένον ἡμῖν ἀγῶνα . . . 2. τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς. Addas II Cor. viii 12, S. Jud. 7.

ib. ἀρχεῖα] Lege Ἐμοὶ δὲ ἀρχαῖοι ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός· *mihi autem Antiqui est [vel sunt] Jesus Christus.* Sic Poeta ap. Plin. in Epistolis : [iv 27]

Unus Plinius est mihi *Priores,*

i. e. pro *Antiquis*, ut hoc loco Ignatii. MARKLAND. Hefel. et Hilgenfeldius mallent ἀρχαῖα, cui quidem lectioni favere forsitan videtur Tertullianus, de Praescript. § 21, 'Originalibus Fidei'; § 37, 'Origines firmas ab ipsis auctoribus'; de Carne Christi § 2, 'Originalia instrumenta Christi.' At summo jure statuit Uhlhornius lectionem Codicis utriusque praeferendam esse.

1. τὰ ἄθικτα] [Codd. ἄθηκτα.] Cyrilli Lex. ἄθηκτον· ἀψηλάφητον, ubi pariter legendum ἄθικτον. θῆγειν ἄψασθαι, pro θίγειν In omnibus enim libris MSS. et Inscriptionibus η saepe pro i ponitur ex vulgari vitiosa Graecorum pronunciatione. ἄθικτον, *intactum, inviolatum, purum.* Hesych. *Θιγμάτων· μασμάτων.*

Sunt enim quae vel tactu violentantur, aut etiam inquinantur. PEARSON. *Mihi autem ipse Jesus Christus supplet vicem omnium Archivorum;* nec opus est aliis *Archivis* quam publica Christianorum *fide in Christum*, in ipsius passionem, quam in cruce subiit, et mortem, et ab inferis *resurrectionem.* Haec sunt nostra *Archiva* ἄθικτα, *illibata*, ab impuris haereticorum glossis *intacta.* SMITH. Leg. ἄθηκτα, non *liquescentia*, aut diffuentia, sicut legalia haberi debent, sed semper durantia; uti Heb. xii fin. VENEMA, H. E. Saec. ii 37. Verba τὰ ἄθικτα ἀρχεῖα non agnoscit Armenius.

2. καὶ ἡ ἀνάστασις αὐτοῦ,] Haec verba praetermisit Salvinius; ideoque in Aldrichii libro non leguntur.

3. ἡ πίστις ἡ δι' αὐτοῦ,] Internum Spiritus Sancti testimonium intelligit Duesterdieckius, p. 57; Doctrinam Christianam, Hefelius.

5. Καλοὶ καὶ οἱ ἱερεῖς,] Locus hic valde insignis est, quo distinctio ponitur inter Sacerdotes et summum Sacerdotem. Summus autem Sacerdos attribuitur Christo, Hebr. iv 14, Clem. R.

autem principium est Jesus Christus; inapproximabilia principia crux ipsius et mors^p, et resurrectio ipsius, et fides quae per ipsum: in quibus volo in oratione vestra justificari.

<sup>v ipsius
crux et
mors C. C.</sup>

IX. Boni et sacerdotes, melius autem Princeps sacerdotum, cui credita sunt sancta sanctorum, cui soli credita sunt occulta Dei; qui ipse est janua Patris, per quam ingrediuntur Abraham et^q Isaac et Jacob, et Prophetæ, et Apostoli, et Ecclesia.

Heb. iii 1,
vi 20.
Heb. ix 11,
12.
S. Johan. x
7, 9.
<sup>q et deest
C. C.</sup>

[Ep. i 58.] Orig. in Matt. 410 D, [ed. Huet. tom. iii p. 711 ed. Ben.] ἐλθόντος ἀληθινοῦ ἀρχιερέως, ὁ συμβολικὸς ἀρχιερεὺς ἐπαύσατο. Cf. Hom. i in Jerem. § 12, iii p. 132 ed. Ben. Euseb. H. E. i 3.] PEARSON. Ἱερεῖς de Presbyteris Christianis explicat Cotelerius; de Christianis Philadelphenis, Rothius, *Anfänge*, i 732. Rectius, ut opinor, Pearson. Smith. Markland. Hefel. Dressel. Arndtius, Huther. Uhlhornius Sacerdotes Leviticos, i. e. oeconomiam veterem, intelligunt; quibus Ignatius Christum ipsum opponit, videlicet novum Foedus.

ib. κρείσσον] Videtur potius legendum κρείσσων, sed nihil mutandum, quia κρείσσον legabat. Int. PEARSON. Salvin. conj. κρείσσων, uti apud Interpretatorem; atque ita legi debere pertendit Marklandus, nisi pro καλοὶ legamus καλόν. Vulgata nescio an tueantur S. Matt. xii 41, 42, S. Luc. xi 31, πλείον Σολομώντος ὧδε.

6. ὁ πεπιστευμένος τὰ ἅγια] Nihil clarius quam hic intelligi Christum. Vulgatus vero Ignatius depravavit, more suo, omnia haec, et Episcopis ea adtribuere voluit. VOSSIUS. Ut

summus Sacerdos Judaeorum solus ingressus est Sancta Sanctorum, ita Christus ἀρχιερεὺς διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ ἅγια. Hebr. ix 11, 12. Cf. iv 14, x 21, S. Polycarp. Ep. ad Philipp. [§ 12.] SMITH.

7. αὐτὸς ὡς θύρα] Christus ipse se *januam* vocavit, Jo. x 7, 9, et ipsis Apostolicis temporibus haec vox saepe usurpata est: unde illa ad Jacobum Justum, Ἀπάγγελον ἡμῖν, τίς ἡ θύρα τοῦ Ἰησοῦ σταυρωθέντος; ut refert Hegesippus apud Euseb. H. E. ii 23. Ipse est qui aperit *ostium* verbi, II Cor. ii 12, Coloss. iv 3, Act. xiv 27, θύρα τῆς πίστεως. PEARSON. Cf. Clem. Alex. Strom. i § 7, p. 339 ed. Potter. πολλῶν τοίνυν ἀνεργμένων πυλῶν ἐν δικαιοσύνῃ, αὕτη ἦν ἐν Χριστῷ, ἐν ᾗ μακάριοι πάντες οἱ εἰσελθόντες, et Strom. iv § 16, p. 609, ὅτι μὲν οὖν μίαν σωτηρίαν λέγει ἐν Χριστῷ τῶν δικαίων καὶ ἡμῶν κ. τ. λ. nempe justorum qui ante Christum vixerunt, et Christianorum quibus eadem est per Christum ad salutem via. Cf. Annot. in Hegesippi Fragmenta, ap. Routh. Reliq. Sacr. i 234 sq.

9. οἱ προφῆται, καὶ οἱ ἀπόστολοι,] D. Paulus ad Eph. iii 5,

ἐκκλησία· πάντα ταῦτα εἰς ἐνότητα Θεοῦ. Ἐξαίρετον δέ τι ἔχει τὸ εὐαγγέλιον, τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ πάθος αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀνάστασιν. Οἱ γὰρ ἀγαπητοὶ προφήτῃται κατήγγειλαν εἰς αὐτόν· τὸ δὲ εὐαγγέλιον ἀπάρτισμά ἐστιν ἀφθαρ- 5 σίας. Πάντα ὁμοῦ καλὰ ἐστίν, ἐὰν ἐν ἀγάπῃ πιστεύητε.

Quum pacem consequuta sit Ecclesia Antiochena, par esse, ut misso le-

Ι'. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν προσευχὴν ὑμῶν, καὶ κατὰ τὰ σπλάγχνα ἃ ἔχετε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἀπηγγέλη μοι εἰρηνεύειν τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς 10 Συρίας, πρέπον ἐστὶν ὑμῖν, ὥς ἐκκλησία Θεοῦ, χει-

τοῖς ἀγίοις ἀποστόλοις αὐτοῦ καὶ προφήταις. D. Petrus, Ep. II iii 2, ὑπὸ τῶν ἁγίων προφητῶν, καὶ τῆς τῶν ἀποστόλων ἡμῶν ἐντολῆς.

1. εἰς ἐνότητα Θεοῦ.] Scopus tum Prophetarum, tum Apostolorum etc. idem est, nempe unio humani generis cum Deo. HEFEL. Pearsonus suspicatur Int. Vet. legisse πίστεως. Nihil autem mutandum. Interpol. εἰς ἐνότητα τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ.

ib. Ἐξαίρετον δέ τι] Sic infra ad Smyrn. § 7, προσέχειν δὲ τοῖς Προφήταις, ἐξαίρετως δὲ τῷ Εὐαγγελίῳ.

2. τὴν παρουσίαν] Armenius, *Adventum*, i. e. *Incarnationem*. Cf. Euseb. H. E. i 6, iii 20.

ib. τοῦ Κυρίου ἡμῶν] Pro Κυρίου Interpol. habet Σωτήρος, quam vocem inserendam vult Cotelierius. Utramque vocem reddunt Int. Vet. et Armenius.

4. κατήγγειλαν εἰς αὐτόν.] Excidisse videtur vox πιστεύειν, vel ἐλπίζειν, ut § 5. MARKLAND. S. Barnabas, § 5, "Prophetæ ab ipso habentes donum, in illum prophetaverunt."

5. ἀπάρτισμά ἐστιν ἀφθαρσίας.]

S. Luc. xiv 28, ἀπαρτισμός.

PEARSON. An morum, an

immortalitatis per resurrectionem, quando corruptibile fiet incorruptibile? Evangelium enim

exquisitores vitæ instituendæ regulas proponit; et ubique

resurrectionis et vitæ immortalis in altero mundo fidem ingerit, et quasi saepius incul-

cando perficit. Forte etiam

ἀπάρτισμα ἀφθαρσίας idem est ac

ἀπάρτισμα ἀφθαρτον, i. e. integra

puraque completio eorum quæ

praedixerunt Prophetæ, de quibus immediate ante locutus est

S. Ignatius. SMITH. Melius

forsitan Heringius, *perfecta doctrina* quæ semper manebit,

post quam nihil amplius revelabitur. Pertinentia quædam affert

Crednerus e *Recogn. Clement. Scriptore*, i 59. 'Non

'ideo credendum esse Jesu,

'quia de eo Prophetæ præ-

'dixerint, sed ideo magis cre-

'dendum esse Prophetis, quod

'vere Prophetæ sint, quia eis

'Christus testimonium reddat.

'Nam præsentia et adventus

Omnia haec in unitatem fidei *. Praecipuum autem * f. Dei. aliquid habet Evangelium, praesentiam Salvatoris Domini nostri Jesu Christi, passionem ipsius, et ^{r et deest} resurrectionem. Dilecti enim Prophetae annuncia- ^{C. C.} verunt in ipsum; Evangelium autem perfectio ^{s perfectae} est incorruptionis. Omnia simul bona sunt, si in ^{C. C.} charitate creditis.

X. Quia secundum orationem vestram, et secundum viscera misericordiae quae habetis in Christo Jesu, annunciatum est mihi pacem habere Ecclesiam quae est in Antiochia Syriae †, decens est vos, † *Sirie C. C.*

‘Christi illos vere Prophetas fuisse designat. Decebat [al. Dicebat] enim non ab inferioribus majori, sed a majore inferioribus fidei testimonium dari.’

6. Πάντα] Omnia in Novo, omnia in Veteri quoque Testamento. Armenius, *Ambo simul unita bona sunt credentibus.* om. ἐν ἀγάπῃ.

7. πιστεύετε.] Ita Codd. MSS. Int. Vet. tuetur lectionem Vossianam, πιστεύετε, quam libb. impr. exhibent.

8. Ἐπειδὴ] Hanc MSS. lectionem retinet Usserius. Cotel. et Smithus cum Voss. exhibent Ἐπεὶ δέ.

ib. καὶ κατὰ τὰ σπλάγχνα] καὶ omisit Vossius.

10. εἰρηνεύειν] Ex hac et Ep. ad Smyrn. § 11 [Cf. ad Polyc. § 7] cognoscimus Ignatium, priusquam minorem Asiam reliquisset, de pace Ecclesiae Antiochenae reddita certiore factum fuisse. Quod hoc tempore contigisse, dum Trajanus Antiochiae adhuc moratus de bello Parthico gerendo consilium caperet, ita nos docuit in xi

Chronicorum libro Jo. Malala, Ἐν τῷ δὲ διατρίβειν Τραϊανὸν βασιλέα ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας, βουλευόμενον τὰ περὶ τοῦ πολέμου, ἐμήνυσεν αὐτὸν Τιβεριανὸς, ἡγεμὼν τοῦ πρώτου Παλαιστινῶν ἔθνους, ταῦτα. Deinde, recitatis Tiberiani ad Imperatorem literis, quid illae apud eum effecerint, sic enarrat; καὶ ἐκέλευσεν αὐτῷ ὁ αὐτὸς Τραϊανὸς παύσασθαι τοῦ φονεύειν τοὺς Χριστιανούς, ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς πανταχοῦ ἄρχουσι τοῦτο ἐκέλευσεν, μὴ φονεύειν τοῦ λοιποῦ τοὺς λεγομένους Χριστιανούς· καὶ ἐγένετο ἔνδοσις μικρά τοῖς Χριστιανοῖς. USSER. Literas Tiberiani infra videsis Actis Ignatii subjectas. In Usserii sententiam it Pearsonus, vid. not. in Ep. ad Polyc. § 7. Cotelierius autem profitetur suspectam sibi rem totam facere Eusebii silentium.

ib. τῆς Συρίας.] Vid. not. in Ep. ad Smyrn. § 11.

11. χειροτονῆσαι] *Constituere quempiam e Diaconis, ut hac legatione fungatur:* juxta laxiorem istius vocis significationem. SMITH. Reposuit hic Pseudo-Ignat. ἐπίσκοπον. Quod

gato eidem
felicitem
gratu-
lentur.

ροτονῆσαι διάκονον εἰς τὸ πρεσβεῦσαι ἐκεῖ Θεοῦ
πρεσβείαν, εἰς τὸ συγχαρῆναι αὐτοῖς ἐπὶ τὸ αὐτὸ
γενομένοις, καὶ δοξάσαι τὸ ὄνομα. Μακάριος ἐν
'Ιησοῦ Χριστῷ, ὃς καταξιωθήσεται τῆς τοιαύτης δια-
κονίας, καὶ ὑμεῖς δοξασθήσεσθε. Θέλουσιν δὲ ὑμῖν 5
οὐκ ἔστιν ἀδύνατον ὑπὲρ ὀνόματος Θεοῦ· ὥς καὶ αἱ
ἔγγιστα ἐκκλησίαι ἔπεμψαν ἐπισκόπους, αἱ δὲ πρεσ-
βυτέρους καὶ διακόνους.

Indicat,
quinam fi-
delium sibi
adsint, et
gratias
agit, quod
benigne ab
illis habitū
fuerint.

ΙΑ'. Περὶ δὲ Φίλωνος τοῦ διακόνου ἀπὸ Κιλικίας,
ἀνδρὸς μεμαρτυρημένου, ὃς καὶ νῦν ἐν λόγῳ Θεοῦ 10
ὑπηρετεῖ μοι ἅμα 'Ρέῳ 'Αγαθόποδι ἀνδρὶ ἐκλεκτῷ,
ὃς ἀπὸ Συρίας μοι ἀκολουθεῖ, ἀποταξάμενος τῷ βίῳ,

tamen opus non erat. Nam
non minus ad tales πρεσβείας
eligebantur Diaconi, quam aut
Episcopi, aut Presbyteri; ut
adparet ex iis, quae statim sub-
dit Ignatius, quum dicit, quas-
dam Ecclesias Antiochiam mi-
sisse Episcopos, alias Presby-
teros, alias vero Diaconos. Quin
saepius tale ad ministerium eli-
gebantur Diaconi, quam aut
Presbyteri, aut Episcopi. Ne-
que enim illi ita commode ab
Ecclesiis suis poterant abesse.
Praeterea, quum istiusmodi πρε-
σβεῖαι munera sint ὑπηρετικά,
magis ea videntur propria fuisse
Diaconorum. VOSSIUS. Act.
xiv 23, χειροτονήσαντες αὐτοῖς
πρεσβυτέρους.

2. συγχαρῆναι] Perperam ap.
Pseudo-Ignatium legitur, συγ-
χωρηθῆναι. VOSSIUS.

ib. ἐπὶ τὸ αὐτὸ γενομένοις,] in
unum congregatis, Cotel. et
Toup. Cf. Ep. ad Eph. §§ 5, 13.
Pessime Int. Vet. cujus hallu-
cinatio eo notabilior, quod Smi-
thum impulsisse videtur ad con-

jecturam parum felicem, mi-
nime necessariam, qua γενομένων
reponit, hoc scilicet sensu, ob
tranquillitatem illis redditam.

3. τὸ ὄνομα.] Addidit alter
Ignatius τοῦ Θεοῦ, quod non
erat opus; ut ex similibus locis
adparet. VOSSIUS. Cf. not.
in Ep. ad Smyrn. § 12, et ibid.
§ 11, κατὰ θέλημα. Cf. D. Jo-
hann. Ep. III 7, ὑπὲρ γὰρ τοῦ
ὀνόματος ἐξῆλθον.

5. Θέλουσιν δὲ] A Graecis de-
flectit Fragm. Syr. ap. Cure-
ton. p. 234, *Ye also shall give
praise, on account of your being
willing.*

6. οὐκ ἔστιν ἀδύνατον] Pessime
Interpolator, οὐ πᾶσιν ἀδύνατον.
Frustra emendavit Junius, παν-
τάσιν· nec sensum expiscari
potuerunt aut ille aut Usser.
qui ex vera lectione Cod. Med.
quam confirmat Vet. Int. facile
fluit. SMITH.

ib. αἱ ἔγγιστα ἐκκλησίαι] Cure-
tonus, *like those holy Churches.*

9. Περὶ δὲ Φίλωνος κ. τ. λ.]
Pseudo-Ignatius ita haec acce-

ut Ecclesiam Dei, ordinare Diaconum ad intercedendum illic Dei intercessionem; in congaudere ipsis in idipsum factis, et glorificare nomen. Beatus in Jesu Christo, qui dignificabitur tali ministrat^u: et vos glorificabimini. Volentibus autem vobis non est impossibile, pro nomine Dei; ut et quaedam propinquae Ecclesiae^x miserunt Episcopos, quaedam autem Presbyteros et Diaconos.

^u in tali ministrat^{ione} C. C.

^x Ecclesiae propinquae C. C.

XI. De Philone autem Diacono a Cilicia, viro testimonium habente, qui et nunc in verbo Dei ministrat mihi cum Reo Agathopode viro electo, qui a Syria^y me sequitur, abrenuncians saeculo, qui^y Siriu C. C.

pisse videtur, tanquam si Philo testimonium a Cilicibus consecutus fuerit. Sed si verum sit, quod legitur in Ep. ad Tarsenses, illum fuisse Tarsi Diaconum, non dubito, quin illud, ἀπὸ Κιλικίας, referendum sit ad praecedens, non autem ad id quod sequitur. VOSSIUS. Manifestum est Philonem e Cilicia oriundum, non in Cilicia, sed cum Ignatio in Troade, ut perhibent, fuisse, quum hanc Epist. exararet: ita Hebr. xiii 24, οἱ ἀπὸ τῆς Ἰταλίας homines sunt Itali, eo ipso tempore quo Epistola ad Hebraeos conscripta fuit, extra Italiam cum istius Epistolae Scriptore, alibi, quo in loco non liquet, versantes. Cf. S. Matt. xv 1, [Marc. vii 1,] Act. xvii 13. ORELLIUS.

10. μεταρτυρημένον,] Ut paullo post, ἀνδρὶ ἐκλέκτῳ. Haec proprie de Diacono dicuntur, Act. vi 3, x 22, xxii 12, I Thess. ii 12, I Tim. v 10, III Ep. S. Johan. 12. PEARSON. Stylus S. Martyris hic mire confusus videtur. Neque enim vinculus et militibus circumseptus ele-

gantiae et accurationi sententiarum vacare potuit. SMITH. Vossius autem reddit *virī martyris vel confessoris*.

11. 'Ρέφ 'Αγαθόποδι.] Armenius, ac si legisset ἄμα 'Ρέφ ἀδελφῷ καὶ 'Αγαθόποδι. PETERMAN. 'Ρέφ. Codex uterque, unde inter duo nomina καὶ excidissee suspicatur Dresselius. Punctum vero nihil argumenti praebet, a librariis suffixum saepius nulla ratione sensus aut structurae habita: e. g. in Cod. Laur. post ἀντιλέγοντες p. 462 l. 3, post πράσσω p. 466 l. 6. Cf. not in Ep. ad Smyrn. § 10, et ad Clem. R. i § 59. Interpolator sec. Usser. habet Γαίφ καὶ 'Αγαθόποδι, sec. Pacaeum Γαίφ καὶ 'Αγαθόποδι. Grabijs conjicit eundem fuisse cum illo ad quem Valentinus literas dedit a Clem. Alex. laudatas; Strom. iii § 7, p. 538 ed. Potter. Vid. Spicil. Patt. ii 53. Cf. Vossii Responsionem ad ea quae in notis ad Ignatii Epistolas reprehendit cl. D. Blondellus, ad calcem Pearsoni Vindic. p. 645 ed. Churton.

οἱ καὶ μαρτυροῦσιν ὑμῖν· καὶ γὰρ τῷ Θεῷ εὐχαριστῶ
ὑπὲρ ὑμῶν, ὅτι ἐδέξασθε αὐτοὺς, ὡς καὶ ὑμᾶς ὁ
Κύριος. Οἱ δὲ ἀτιμάσαντες αὐτοὺς λυτρωθείσαν
ἐν τῇ χάριτι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Salutatio-
nes.

Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν τῶν ἐν 5
Τρωάδι, ὅθεν καὶ γράφω ὑμῖν διὰ Βούρρου, πεμ-
φθέντος ἅμα ἐμοὶ ἀπὸ Ἑφεσίων καὶ Σμυρναίων, εἰς
λόγον τιμῆς. Τιμῆσει αὐτοὺς ὁ Κύριος Ἰησοῦς
Χριστὸς, εἰς ὃν ἐλπίζουσιν σαρκί, ψυχῇ, πίστει,
ἀγάπῃ, ὁμονοίᾳ. Ἐρρωσθε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τῇ 10
κοινῇ ἐλπίδι ἡμῶν.

2. ἐδέξασθε] Armenius ac si
legisset ἐδεξάμην. PETERMAN.

3. Οἱ δὲ ἀτιμάσαντες] Act. v 41,
ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατηξ-
ιώθησαν ἀτιμασθῆναι.

ib. λυτρωθείσαν] *Ipsis condo-
net gratia Christi.* SMITH.

5. ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν] Vide
supra notata p. 358 l. 4.

6. Βούρρου,] Cf. Ep. ad Smyrn.
§ 12, ad Eph. § 2. Interpo-
lator ad hunc locum exhibet
Βούργου.

7. εἰς λόγον τιμῆς.] *honoris*

et testificantur vobis ; et ego Deo gratias ago pro vobis, quoniam^z recepistis ipsos, ut et vos Dominus. * *quia C.C.*
 Qui autem inhonoraverunt^a ipsos, liberentur in^a *inhonora-
rent C.C.*
 gratia Jesu Christi.

Salutat vos charitas multorum qui in Troade ;
 unde et scribo vobis per Burrum, missum mecum
 ab Ephesiis et Smyrnaeis^b in verbum honoris. *b Smyrnaeis
C.C.*
 Honoret et^c ipsos Dominus Jesus Christus ; in^c *et deest
C.C.*
 quem sperent carne, anima, spiritu, fide, charitate,
 concordia. Valet in Christo Jesu, communi spe
 nostra.

ergo. MARKLAND. Cf. Ep. ad Smyrn. § 10. Interpres Vetus ita vertit ut sensu omnino careat.

8. Τιμήσει] Forte Τιμήσαι, Smithus, in curis secundis, versione Int. Vet., ni fallor, adductus.

9. ψυχῇ, πίστει,] Inter has voces Usser. Cotel. et Smith. inserendum volunt πνεύματι ex Int. Vet. et Interpol.

Epigraphe, ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣΙΝ ΙΓΝΑΤΙΟΣ, quam, Vossium secuti, exhibent Cotel. et Smithus, deest in Cod. MSto.

ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ, ὁ καὶ Θεοφόρος, ἐκκλησία Θεοῦ
Πατρὸς καὶ τοῦ ἡγαπημένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡλε-
μένη ἐν παντὶ χαρίσματι, πεπληρωμένη ἐν πίστει καὶ
ἀγάπῃ, ἀνυστερήτῳ οὔσῃ παντὸς χαρίσματος, θεο- 5

1. ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣ] Omnium frequentissime ab antiquioribus citata reperitur haec ad Smyrnaeos Epistola : Eusebio nimirum, Hieronymo, Theodoro, Ephraemio Antiocheno, Maximo, Jo. Damasceno, &c. US-SER. Versio Syriaca non exstat. Fragmenta nonnulla edidit Curetonus.

2. Θεοῦ Πατρὸς] Interpol. nihil habuit quod huic loco adji- ceret, praeter nomen *Altissimi*; quae vox etiam inserta est Ep. ad Romanos. Notandum au- tem est S. Ignatium signanter vocare *Ecclesiam Patris et Christi*; quibus verbis expli- care videtur S. Paulum, qui vo- care solet *ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ*. I Cor. i 2, x 32, xi 16, 22, xv 9, II Cor. i 1. Sed in Ep. I et II ad Thess. τῇ ἐκκλησίᾳ. . . ἐν Θεῷ Πατρὶ καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ. PEARSON.

3. Ἰησοῦ Χριστοῦ,] Interpolat- or hic inseruit Υἱοῦ αὐτοῦ, sed sine ulla necessitate. Nam ὁ ἡγαπημένος *dilectum Filium* sig- nificat, praecipue ubi ad Deum respectus habetur : ut Eph. i 6,

eis ἔπαινον δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν ᾗ ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἡγαπη- μένῳ. PEARSON.

ib. ἡλεμένη] Vet. Int. *habenti propitiationem* : minus appo- site. Melius vulg. *misericordiam consecutae* : ut Rom. xi 30, 31. Sed quum addatur ἐν παντὶ χαρίσματι, ostendit quid consecuta fuerit Ecclesia Smyrnaeorum per misericordiam qua donata est, nempe varia Dei dona. Ut S. Paulus de seipso, I Cor. vii 25, ὡς ἡλεμένος ὑπὸ Κυρίου πιστὸς εἶναι. Sic igitur interpretor ἡλεμένη ἐν παντὶ χαρίσματι, omne donum per *misericordiam Christi consecutae*. PEARSON. Cod. Laur. ἡλε- μένη, non ἐλεμένη, uti Vossius.

4. πεπληρωμένη κ. τ. λ.] Modus hic loquendi haud quidem usi- tatus est, tamen Apostolicus. Eph. v 18, Rom. xv 14. Quod quum non animadverteret Interpol. in πεπληροφορημένη nulla necessitate convertit. Sic Cle- mens R. [Ep. i § 2] καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου ἐκχυς ἐπὶ πάν- τας ἐγένετο. PEARSON.

5. ἀνυστερήτῳ] Int. Vet. *in-*

AD SMYRNAEOS.

IGNATIUS, qui et Theophorus^a, Ecclesiae Dei<sup>a Theophe-
rus C. C.</sup> Patris et dilecti Jesu Christi, habenti propitiatio-
nem in omni charismate, impletæ in fide et chari-
tate, indeficienti^b existenti omni charismate, Deo<sup>b et caritate
indeficienti,
omni C. C.</sup>

deficienti. Vulg. *infraudatae*: potius, *indefectae*; et satis haec eleganter. *Indefectae* passive. Phaedrus, I xxi, [3] '*defectus* annis et desertis viribus.' De Sejano, Paterculus, II i 16, 'Non merito, sed materia adipiscen-
' di triumphalia *defectus* est: et c. 120 ait, 'Varum magis Imperatoris *defectum* consilio, quam virtute destitutum mili-
' tum.' Ad rem ipsam quod spectat, S. Ignatius sequitur Apostolum, I Cor. i 7, ὥστε ὑμᾶς μὴ ὑστερεῖσθαι ἐν μηδενὶ χαρίσματι. Sic ipse ad Polycarpum [§ 2] ἵνα μηδενὸς λείπῃ, καὶ παντὸς χαρίσματος περισσεύῃς. Hic igitur Ignatius declarat, Ecclesiam Smyrnaeorum non tantum omnia dona per misericordiam Dei accepisse, sed et ea conser-
vasse, et quum scriberet, nullo eorum destitutam fuisse. Quod quidem antiquitati harum Epistolarum haud parum patroci-
natur. Nam quod de Corinthiis dictum est a S. Paulo, ut de Smyrnaeis etiam affirma-
retur tot annis postea, insigne illius Ecclesiae praeconium fuit. Post Ignatii tempora legimus

in aliquibus Ecclesiis aliqua charismata perdurasse. De dono Prophetiae Justinus in Dialogo, [§ 82] παρὰ γὰρ ἡμῶν καὶ μέχρι νῦν προφητικὰ χαρίσματα ἐστίν. De dono prophetico aliisque nonnullis adhuc in Ecclesia manentibus, Irenaeus, II lvi lvii, [xxxi § 2, xxxii § 4, pp. 164, 166 ed. Massuet.] praecipue ad conversionem Gentium. De dono prophetico, et sanationis, et ejectionis Daemonum, ad sua usque tempora durante, Origenes, i. c. Celsus, p. 34 et alibi. [ed. Spencer. i § 46, i p. 361 ed. Ben.] PEARSON.

ib. θεοπρεπεστάτῃ Interpres uterque, *Deo decentissimae*. Origenes in Exhortatione ad Martyrium θεοπρεπέστατε Ἀμβρόσιε, [§ 1, i p. 274 ed. Ben.] et Dionysius Alex. apud Euseb. H. E. vi 41, καὶ νῦν ὁ θεοπρεπέστατος σὺν ἡμῖν ἐστὶ Διδάσκωρος. De Christo ipso Origenes adv. Cels. iii, [§ 14, i p. 456 ed. Ben.] θεοπρεπέστατος, καὶ ἀληθῶς Θεὸς ἐν πρὸς ἡμᾶς κατελθὼν. PEARSON. Ita Cod. Laur. non εὐπρεπεστάτῃ, uti in Aldrichii libro. Cod. Casan. θεοπρεπεστάτης.

πρεπεστάτῃ καὶ ἁγιοφόρῳ, τῇ οὔσῃ ἐν Σμύρνῃ τῆς Ἀσίας, ἐν ἀμώμῳ πνεύματι καὶ λόγῳ Θεοῦ πλείστα χαίρειν.

Gaudere se significat,

A'. ΔΟΞΑΖΩΝ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν

1. ἀγιοφόρῳ.] Ecclesia recte *ferax sanctorum* dicitur, quia sanctis referta est, eosque quasi parere videtur. Sic Ephesii dicuntur ἀγιοφόροι. [ad Eph. § 9.] PEARSON.

ib. τῆς Ἀσίας,] Apoc. i 4, 11. Ad Episcopos quinque urbium Asiaticarum scribit Ignatius. Erasmus vult plures Ecclesias in Asia quam septem non fuisse, quum Johannes Apocalypsin scripsit. Sed quaere. Undecim urbes Asiae certant apud Tacit. Ann. iv [§ 55] pro templo Tiberii. Urbes autem ad Commune Asiae pertinentes erant tredecim. Quatuor vero ex hisce quinque nomen Ἀσίας adjungit Ignatius, quarum tres memorantur inter Septem Asiae Ecclesias Apocalypticas; quintam autem, ut distinguat ab urbe ejusdem nominis satis celebri in eadem Asia sita, illa appellatione omissa, aliter describit, viz. ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς Μαίανδρῳ. Eodem igitur sensu hic intelligenda est Asia, quo locuti sunt Apostoli, Petrus, Paulus, et Johannes. Scriptores alii has urbes, sigillatim recensitas, aut Lydiae, aut Aeolidi aut Ioniae adscribunt, non Asiae. Lydia autem Aeolidem et Ioniam complectebatur, et Asiam proprie dictam constitutebat: Ἀσία τὸ πρότερον ἑκαλεῖτο ἢ Λυδία. De qua re vi-

dendus omnino Aristides in *προσφωνητικῷ Σμυρναϊκῷ*, tom. i p. 475. [p. 271 ed. Jebb.] Smyrna urbs sub Tiberio omnium pulcherrima, ut testatur Strabo, hujus Asiae metropolis. Vid. Marm. Oxon. p. 47. [ed. Prideaux.] PEARSON. Infra, § 11, ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας.

2. ἐν ἀμώμῳ κ. τ. λ.] Haec ad posteriora pertinent, ut ex aliis Salutationibus patet. Ita enim ad Ephes. optans loquitur, πλείστα ἐν Ἰ. Χ. καὶ ἐν ἀμώμῳ χάριτι χαίρειν. et ad Rom. πλείστα ἐν Θεῷ καὶ Πατρὶ καὶ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰ. Χ. ἀμώμως χαίρειν. PEARSON.

ib. πνεύματι καὶ] Gronovius, Praef. in Herodot., contendit notam compendiarium MSti legendam esse *πνευματικῷ λόγῳ*.

ib. πλείστα χαίρειν.] *Plurimum gaudere*: ut, *plurimum valere*. Digest. l viii, t. 3, 37. Λούκιος Τίτιος Γαῖος Σεῖω πλείστα χαίρειν. Solita haec in Epistolis salutatione, brevis et concisa. Ἰδιον γὰρ πάσης ἐπιστολῆς τὸ χαίρειν καὶ ἔρρωσο λέγειν, inquit Artemidorus, iii 44. Ita S. Jacobus, [i 1] ταῖς δώδεκα φυλαῖς ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ χαίρειν. Neque tantum in Epistolis, sed et in congressibus et allocutionibus quotidianis, praesertim matutinis, eadem forma a Graecis usurpata est. De qua familiari salutatione intelligenda est illa S. Johannis cautio, Ep. II, [10]

decentissimae^c et sanctiferae, existenti in Smyrna^c Asiae; in incoinquinato spiritu et verbo Dei, plurimum gaudere : ^c *condecensissimae*
c. c.

I. GLORIFICO Jesum Christum Deum, qui

de seductore, *χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε*. PEARSON.

4. Δοξάζων] Libb. impr. si Dresselium excipias, cum Interpol. et Int. Vet. Δοξάζω, quem ad modum legebat Syrus quoque ap. Cureton. qui, p. 246, inter Excerpt. e Severo, exhibet caput hoc integrum, et cap. 2 usque ad ἀνέστησεν ἑαυτόν. Similem participii usum praebent Epp. ad Eph. et Magn. Vide supra, p. 272 l. 8.

ib. Ἰησοῦν Χριστόν] Interpol. pro sua libidine, Δοξάζω τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα Ἰησοῦ Χριστοῦ. quibus verbis sententiam Ignatii de vera et summa Divinitate Christi obscuravit, quam tamen ipse Ignatius semper aperte agnoscit et profitetur. Non aliter intelligi potest δωρεὰ τοῦ Θεοῦ in hac ipsa Epist. [§ 7], et διακόνους Χριστοῦ Θεοῦ [§ 10]; ad Polyc. ἐν Θεῷ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, [§ 8]; ad Ephes. καὶ αὐτὸς ἦ ἐν ἡμῖν Θεὸς ἡμῶν, et Θεοῦ γινώσκω, ὃ ἐστίν Ἰ. Χ. [§§ 15, 17]; et ad Rom., ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. [Inscr. Addas ὁ γὰρ Θεὸς ἡμῶν Ἰ. Χ. § 3.] Quae omnia ad imitationem S. Johannis et S. Thomae dicta sunt, qui aperte Christum ἐθεολόγουν, ut loquuntur Veteres, i. e. *diserte nobis ut Deum repraesentabant*. Ita certe Ignatii aetate loquebantur, et qui statim postea secuti sunt. Vid. Plinii Ep. ad Trajanum, [x 97] et Euseb.

H. E. v 28, ix 1. Clem. Alex. 790 A. b. [Paris. 1629, p. 969 ed. Potter.] Insignis locus est Origenis adv. Celsum, 230, [ed. Spencer. περὶ αὐτοῦ θεολογοῦσιν αἱ ἱερὰὶ γραφαί. lib. 4 ad fin. i 577 ed. Ben.] et in Johan. 139. [ed. Huet. μετὰ τὰς Ἰωάννου μαρτυρίας, πρώτην μὲν τὴν ὑπὸ κεκραγὸτος λεγομένην καὶ θεολογοῦντος. iv p. 149 ed. Ben.] Arnobius adv. Gentes, ii p. 85. [Lugd. Bat. 1651.] 'Et ideo Christus, 'licet vobis invitis, Deus, Deus 'inquam Christus; hoc enim 'saepe dicendum est, ut infidelium dissiliat et dirumpatur 'auditus.' Unde peculiari notione θεολογία doctrina de Deitate Christi: cui opponitur doctrina de humanitate, quae οἰκονομία dicebatur; et θεολογικά dicebantur, quae tractabant de Deitate Christi. PEARSON. Conf. Routh. Reliq. Sacr. ii pp. 129, 130.

ib. τὸν Θεόν.] In hunc Articuli usum annotat Photius in Bibliotheca, cap. 229, col. 809 ed. Rothomag. p. 250 ed. Bekker.

ib. τὸν οὕτως ὑμᾶς σοφίσαντα] Qui vos adeo sapientes reddidit; sapientia sc. salutari atque divina. Ita enim loquitur more Apostolico: ut II Tim. iii 15. Hac voce solus inter Novi Testamenti scriptores S. Paulus usus est. Reperitur vero identidem cum accusativo personae in Graeca Versione Psalmorum;

quod firmi
persistent
in fide E-
vangeliū,
cujus sum-
ma capita,
quoad doc-
trinam de
Jesu Chri-
sto, recitat.

οὕτως ὑμᾶς σοφίσαντα· ἐνόησα γὰρ ὑμᾶς κατηρ-
τισμένους ἐν ἀκινήτῳ πίστει, ὥσπερ καθηλωμένους
ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, σαρκί τε
καὶ πνεύματι, καὶ ἡδρασμένους ἐν ἀγάπῃ ἐν τῷ αἵ-
ματι Χριστοῦ, πεπληροφορημένους εἰς τὸν Κύριον 5
ἡμῶν, ἀληθῶς ὄντα ἐκ γένους Δαβὶδ κατὰ σάρκα,
υἷον Θεοῦ κατὰ θέλημα καὶ δύναμιν Θεοῦ, γεγενη-
μένον ἀληθῶς ἐκ παρθένου, βεβαπτισμένον ὑπὸ Ἰω-
άννου, ἵνα πληρωθῇ πᾶσα δικαιοσύνη ὑπ' αὐτοῦ,
ἀληθῶς ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ Ἡρώδου τετράρχου 10
καθηλωμένον ὑπὲρ ἡμῶν ἐν σαρκί. Ἀφ' οὗ καρποῦ
ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ θεομακαρίστου αὐτοῦ πάθους, ἵνα ἄρῃ

Ps. xviii 7, civ 22. Vet. Int. οὕτως non agnoscit; agnoscit autem Interpol. cum suo Interprete, et sine dubio ita scripsit Ignatius. PEARSON.

1. ἐνόησα γὰρ] *Observavi enim.* Quapropter fuerat jam ipse Smyrnae; et ad Smyrnaeos haec Troade constitutus scribit, jam Asiae valedicturus, et in Thraciam perrecturus. PEARSON.

2. καθηλωμένους] Immobilitatem et firmitatem fidei illorum illustrat, dum eos adeo stabiles pronunciat, ac si clavis quibusdam fixi essent cruci Christi. Χριστῷ συνεσταύρωμαι, Gal. ii 20. Cf. vi 14. In Actis Pionii καθλώσεις illius Martyris memorabantur, ut tradit Eusebius. [H. E. iv 15.] Eleganter haec exprimuntur a Clem. Alex. Paedag. iii 12, [p. 303 ed. Potter.] Greg. Naz. 276 A. [tom. i ed. Morel.] Vide etiam Theodotum Ancyranum, p. 25, [πὼς ὁ Κύριος τῆς δόξης ἐσταύρωται, εἰ μὴ ἄρα

ἔνωσιν πρὸς τὸν καθηλωθέντα ἐκτήσατο;] Ps. cxviii 121, καθήλωσον τὰς σαρκάς μου de Christo aliqui interpretati sunt, ut Barnabas, p. 219. [ed. Voss. § 4.] PEARSON.

3. σαρκί τε καὶ πνεύματι,] Phrasis Ignatio maxime familiaris: h. e. toti et penitus, ac si ita Christo deservirent tum corpore tum animo, ut ab illo avelli non possent. Cf. I Cor. vi 20. Clemens Alex. 275 B. [ed. Sylburg. Strom. i 1, p. 323 ed. Potter.] καὶ πνεύμασι, καὶ σώμασιν. Ecclesia Gallicana σώματι καὶ ψυχῇ apud Euseb. 159 C. [H. E. v 1.] Orig. in Johan. 9 D [ed. Huet.] Διόπερ ἀναγκαῖον πνευματικῶς καὶ σωματικῶς χριστιανίζειν. PEARSON.

4. καὶ ἡδρασμένους] Secunda firmitatis metaphora, ut in Ep. ad Polyc. [§§ 1, 3,] et hac ipsa, [§ 1] et in Ep. ad Eph. [§ 10.] S. Paulo ἐδραῖοι, I Cor. vii 37, et xv 58, Coloss. i 23. Clem. Alex. τῆς ἀληθείας ἐδραϊότης. [τῆς γνώ-

vos sapientes fecit. Intellexi enim vos perfectos in immobili fide; quemadmodum clavifixos in cruce Domini nostri Jesu Christi, et carne et spiritu; et firmatos in charitate, in sanguine Christi; certificatos in Dominum nostrum Jesum Christum, vere existentem de genere David secundum carnem, filium Dei secundum voluntatem et potentiam Dei, genitum vere ex Virgine, baptizatum a Johanne, *ut impleatur omnis justitia* ab ipso; *Matt. iii 15.* vere sub Pontio Pilato et Herode Tetrarcha clavifixum pro nobis in carne; a cujus fructu nos,

μης, Strom. vii § 7, p. 859 Potter.] PEARSON. καὶ omiserunt Voss. Cotel. et Clericus. ἡδρασμένους e Cod. MSto dedi. Libb. impr. ad unum ἔδρασμένους.

5. πεπληροφορημένους] Theodoretus, Dial. i [tom. iv p. 49 ed. Schulze.] citat hoc modo, πεπληροφορημένους ἀληθῶς κ. τ. λ. et paulo post, νῖδν Θεοῦ κατὰ Θεότητα καὶ δύναμιν. Male autem apud illum est, ἐκ τῆς πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς, quum Σμυρναίους legendum sit; nisi sit ἀμάρτημα μνημονικόν. VOSSIUS. Verba Ignatii forsitan immutavit Theodoretus, quia prima facie Arianismum sapere videntur. Vid. Ittig. H. E. Sel. Capp. ii p. 104. Cf. Ep. ad Magn. §§ 8, 11; Clem. Rom. I § 42; S. Luc. i 1, Rom. iv 21, xiv 5.

7. κατὰ θέλημα] Lectionem Theodoreti, κατὰ θεότητα, invitis Codd. et Int. Vet. tuetur Wesselingius, Probabil. Lib. Sing. cap. xxxiii. κατὰ φύσιν ante oculos habuisse videtur Armenius.

8. βαπτισμένον κ. τ. λ.] Haec ad veritatem humanae naturae spectant, quod fuerit Johannis

manibus contrectatus, quod aquis immersus, quod ablutus, ut alii. PEARSON.

10. ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου] Ut in Ep. ad Magn. [§ 11.] Praeter eos, qui enarrarunt historice, primus Paulus, I Tim. vi 13, Iren. I xxix, [de Marcione, I xxvii § 2 ed. Massuet.] Justin. Apol. [i § 13] juxta Symbolum Apostolicum. Haec ad Trallianos [§ 9] e Smyrna brevius: eadem nunc e Troade ad Smyrnaeos scribit plenius et explicatius. PEARSON.

11. Ἀφ' οὗ καρποῦ] Vet. Int. *A cujus fructu*, ligni sc. quod hic subintelligendum est. Patet hoc ex Ep. ad Trall. § 11. Ipse enim Christus, pendens in ligno, quasi fructus ejus intelligitur. Interpol. quum non videret quo modo haec recte intelligi possent, expuncta voce καρποῦ, Ἀφ' οὗ καὶ ἡμεῖς ἔσμεν simpliciter dixit. PEARSON.

12. θεομακαρίστον] Hanc lectionem, veram ni fallor, Interpol. exhibet. Edd. θεομακαρίον habent, et in Cod. Laur. θεομακαρίον scriptum esse affirmant. Sed membrana hic adeo in ru-

σύσσημον εἰς τοὺς αἰῶνας διὰ τῆς ἀναστάσεως, εἰς τοὺς ἀγίους καὶ πιστοὺς αὐτοῦ, εἴτε ἐν Ἰουδαίοις, εἴτε ἐν ἔθνεσιν, ἐν ἐνὶ σώματι τῆς ἐκκλησίας αὐτοῦ.

Vere, non in apparentia passum esse, contra Docetas asserit.

Β'. Ταῦτα γὰρ πάντα ἔπαθεν δι' ἡμᾶς, ἵνα σωθῶμεν. Καὶ ἀληθῶς ἔπαθεν, ὡς καὶ ἀληθῶς ἀνέστησεν 5 ἑαυτόν· οὐχ ὥσπερ ἄπιστοί τινες λέγουσιν τὸ δοκεῖν αὐτὸν πεπονθέναι, αὐτοὶ τὸ δοκεῖν ὄντες· καὶ καθὼς

gas replicata est, ut duas has literas σ τ, quas librarius noster arctissime conjungere solet, olim intra hoc spatium exstittisse facillime cum Salvinio credas. Dresselius e Cod. Casan. θεομακαρίτου dedit. Θεομακαριστότατε habet P. Pater in Ep. ad Polyc. § 7. μακαρίτου et μακαρίτου saepe confunduntur. Vid. Routh. Reliq. Sacr. iii 354. Versionem Syri ita exprimit Curetonus, Excerpt. e Severo, p. 246, *whose fruit we are, from His suffering divinely blest*. Petermannus exhibet, *et a signo illo quod dignos reddidit nos beatitudine Divinitatis*.

ib. ἵνα ἄρη σύσσημον] Phrasis Prophetica, Es. v 26, xlix 22, lxii 10. Neque LXX soli hac voce utuntur, sed et Aquila Es. lix 19. Αἰρεῖν σύσσημον idem quod Graecis αἰρεῖν σημεῖον, qua phrasi nulla illis usitatior; unde Hesychius et Suidas, Σύσσημον σημεῖον. Ut ante, finem baptismi, ita nunc finem crucifixionis ostendit. Crux Christi omnes τοῦ σημεῖον usus exprimit, ad colligendum exercitum, ad collectum convocandum, ad expectandum hostem, ad pugnandum, ad victoriam. PEARSON. Vide infra in Fragm. Polycarpi 5, 'Crucis vexillum.' Aliter Vossius, 'Resurrectionem Christi vocat

σύσσημον, quia nobis haec 'data commune resurrectionis 'futurae signum,' Vairlenius loco vocis σύσσημον legendum putat συσσωμους, vertitque, *ut assumeret vos concorporales*—qua voce et Apostolus utitur, Ep. ad Ephes. iii 6. Ita legisse videtur Epistolarum interpolatarum Int. Vet.; vertit enim, *ut tollat secum sibi conjunctos in saecula*. Curetonus, *in order that he may raise a sign to eternity*. Bunsenius exhibet σύσσωμον, et praepositionem ante τοὺς ἀγίους omittit.

2. τοὺς ἀγίους καὶ πιστοὺς αὐτοῦ,] Valde signanter haec scripsit, quia Christus post resurrectionem solis fidelibus apparuit. PEARSON.

ib. εἴτε ἐν Ἰουδαίοις,] Cod. uterque ἐν τε ἐν Ἰουδαίοις, ἐν τε ἐν ἔθνεσιν, ex incuria, ut videtur, librariis perquam familiari, qui in scriptura, tum unciali tum minuscula, passim commutant praepositiones ἐν et εἰς, praesertim in vocibus compositis. In Cod. Casan. man. sec. εἴτε—εἴτε. εἴτε repetita phrasis Paulina. e. g. I Cor. xii 13, εἴτε Ἰουδαῖοι, εἴτε Ἕλληνες. ib. xiii 8, xiv 7, Philipp. i 18, 20, 27, Col. i 16, 20.

4. Ταῦτα γὰρ πάντα] Omnia quandam passionem include-

a^d divine beatissima ipsius passione; ut levet signum ^{a om.} in saecula, per resurrectionem, in sanctos et fideles ^{C.C.} ipsius, et in Judaeis et in Gentibus, in uno corpore Ecclesiae ipsius.

II. Haec enim omnia passus est pro nobis, ut salvemur. Et vere passus est, ut et vere resuscitavit seipsum: non, quemadmodum infideles quidam dicunt, secundum videri ipsum passum esse, ipsi secundum videri ^{e videre} existentes: et quemadmo- ^{C.C.}

bant; multa enim sustinuit praeter crucem. Δι' ἡμᾶς, phrasis praecipue notanda: an *loco nostri*? ut duo dicat, an *pro nobis*, an *propter nos*? Rom. iv 25, I Cor. viii 11, II Cor. viii 9, I Thess. v 10, I Pet. i 20. Finis passionum Christi ἵνα σωθῶμεν plane Apostolice. Cf. Polyc. ad Philipp. § 8. PEARSON. Armenius, in textu, *haec omnia passus est ad vivificandum nos*. In margine, Graeco textui accomodatius, ... *passus est propter nos ut salvemur*. PETERMAN.

5. ἀληθῶς] Cf. Ep. ad Eph. § 18, ad Trall. § 9.

ib. ἀνέστησεν ἑαυτὸν] Ita Syrus quoque. Interpolator, doctrinae receptae, ut credebat, convenientius, ἀνέστη. Infra, § 6, σάρκα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ... ἣν ὁ Πατήρ ἤγειρεν. Cf. S. Johan. x 17, et Rom. iv 24. S. Hippolytus c. Noëtum, § 18, τριήμερος ὑπὸ Πατρὸς ἀνίσταται, αὐτὸς ὢν ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή.

6. ἀπιστοί] Haereticos vocat *infideles*, quod essent verae fidei vacui. Gloss. *Perfidus*, ἀπιστος. Haereticorum non fides, sed perfidia, ut post, § 5, Ep. ad Trall. § 10. S. Cyprianus ad Demetrianum, p. 195, [ed. Fell.]

'Quae tunc erit fidei gloria, 'quae poena perfidiae,' &c.? Epiphanius ἀπίστους καὶ κακοπίστους distinguit, et ἀπίστους vocat Ἑλληνας seu Gentiles. p. 504. [ed. Basil. Ancorat. § 84, ii p. 88 ed. Petav.] PEARSON.

ib. τὸ δοκεῖν] Unde hi haeretici Δοκηταί. Eorum origo a Simone Mago. His autem maxime in Episcopatu infestus est S. Ignatius. Nam Menander, discipulus Simonis et Doceta, Ignatio synchronus fuit. De eo Justinus Martyr paucis annis post Ignatii Martyrium: Μέλανδρον ... ἐν Ἀντιοχείᾳ γεγόμενον, πολλοὺς ἐξαπατῆσαι διὰ μαγικῆς τέχνης οἶδαμεν. [Apol. i § 26.] Menandri discipulus erat Saturnilus, ut tradit Irenaeus, i xxii, [Saturninus, xxiv 2, p. 100 ed. Massuet.] et post eum Epiphanes; qui etiam docuit Salvatorem *putative visum hominem*, et τὰ πάντα ἐν τῷ δοκεῖν πεποιηκέναι. PEARSON. Videtur inserendum κατὰ ante τὸ, vel potius utrobique legendum τῷ δοκεῖν, ut apud Theodoretum. SMITH. Nihil mutandum. Cf. infra § 4, et Ep. ad Trall. § 10. Vid. Lueckium in S. Johan. iii p. 69.

7. αὐτοὶ τὸ δοκεῖν] Ut ad Trall.

φρονούσιν καὶ συμβήσεται αὐτοῖς, οὓσιν ἀσωμάτοις καὶ δαιμονικοῖς.

Verum fuisse hominem, etiam post resurrectionem; hocque discipulis demonstrasse.

Γ'. Ἐγὼ γὰρ καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἐν σαρκὶ αὐτὸν οἶδα, καὶ πιστεύω ὄντα. Καὶ ὅτε πρὸς τοὺς περὶ Πέτρον ἦλθεν, ἔφη αὐτοῖς, “Λάβετε, ψηλαφή- 5
“σατέ με, καὶ ἴδετε, ὅτι οὐκ εἰμὶ δαιμόνιον ἀσώ-

[§ 10] Acute. Haec imitatus est Tertullian. de Valentinianis agens: ‘Ita omnia in imagines ‘urgent, plane et ipsi imaginarii Christiani.’ p. 300 D. [adv. Valentin. § 28.] PEARSON. Alium locum profert Bullus, Def. Fid. Nic. II vii 3, refragante quidem Curetono in Vindic. suis, p. 57, sed confirmante V. D. in Censura Trimestri, clxxv 86. CHURTON.

1. ἀσωμάτους] i. e. *phantasticis*, qui Christum non reale corpus habuisse asseruerunt. SMITH. Locum illum in Praef. περὶ Ἀρχῶν, i 49 A ed. Ben. intelligit Curetonus, p. 255, tanquam Origenes dixisset vocem ἀσώματος nullum Scriptorem Christianum usurpasse. Verum enimvero, uti monet Denzinger. p. 73, de Scriptoribus Spiritu Dei inspiratis loquitur Origenes.

2. δαιμονικοῖς.] Vet. Int. *daemoniacis*, male. *Δαιμονικός* et *δαιμονιακός* differunt: *δαιμονικός* et *δαιμονιώδης*, *diabolicus*: S. Jac. iii 15. *Δαιμονιακός* a *δαιμονιάζω*. Origenes c. Cels. viii, *δαιμονικὸν μᾶλλον ἢ ἀνθρωπινόν*. [§ 61. Opp. i 787 ed. Ben.] Idem, seu Rufinus in Prooem. Lib. περὶ Ἀρχῶν, ‘In hoc bello incorporeum daemonium ‘dixit, pro eo, quod ille, qui- ‘cunque est habitus vel circum- ‘scriptio daemonici corporis,

‘non est similis huic nostro ‘crassiori vel visibili corpori.’ PEARSON.

3. Ἐγὼ γὰρ—καὶ ἐπίστευσαν,] Haec exhibet Theodoretus in Dialog. secundo.

4. οἶδα,] Recte Rufinus, *scio*. Hieronymus, de Viris Illustr. § 16, ii 841 ed. Vallars. cum Int. Vet. *vidi*, ac si *εἶδον* legisset; quam malam interpretationem, a Dallaeo avide arreptam, de Libb. Suppos. ii p. 361, a Merxio acceptam, ex S. Johann. xx 8 profectam esse suspicatur Pearsonus. Lectionem autem MSS. longe meliorem tuentur Interpol. Int. Vulg. *novi*, Euseb. H. E. iii 36, Theodoretus, Dial. ii, et Euseb. versio Syriaca ap. Cureton. p. 237, *I also, after His resurrection in the flesh, know Him, and I bear witness and believe that He is*. Chrysostomus, qui omnia conquisivit quae ad Ignatium laudibus efferendum faciebant, diserte asserit eum nunquam aspexisse Christum. Homil. in S. Ignat. § 4. Opp. ii p. 599 ed. Ben. Optime igitur Grotius, Annot. in S. Matt. xxviii 17, monet non de visus sensu hic agere B. Patrem, sed de fide, quam non suo sed aliorum testimonio confirmat. *ei* et *oi* confusa habes apud Clem. R. Ep. ii § 7 in Cod. Alex. Idem

dum sapiunt, et accidet ipsis, existentibus incorporeis et daemoniacis.

III. Ego enim et post resurrectionem in carne ipsum vidi, et credo existentem. Et quando ^f ad ^f ^{quum} eos qui circa Petrum venit, ait ipsis: *Apprehendite, palpate me, et videte, quoniam* ^h ^{non sum} ^{quum} ^{C. C.} ^{S. Luc.} ^{xxiv 39.} ^{Deest me} ^{quia C. C.}

Codex praestat τοῖχον Esai. xxxviii 2, ubi τεῖχον legitur in exemplari Vaticano. Sic etiam in Ep. Circ. Eccl. Smyrn. § 8 οἶδεν habent Codd. Vindob. et Paris. εἶδε Cod. Barocc. Cf. I Johan. v 18, 20. Remittit Hefelius ad Walchii Programma Paschale, Gotting. 1772, Num Ignatius Christum post Resurrectionem in carne viderit.

ib. τοὺς περὶ Πέτρον] Maxime miror a viro Graece peritissimo Is. Casaubono, Exercit. xvi in Baron. cap. 126, reprehendi interpretationem Hieronymianam, ad Petrum et ad eos qui cum Petro erant, et Rufinianam, ad Petrum caeterosque, verti autem ad Petrum; quum sequentia omnino evincant non de uno agi Petro; notaque sit tironibus significatio duplex phraseos οἱ περὶ τὸν δεῖνα, de qua post alios Usserius. Act. xiii 13, οἱ περὶ τὸν Παῦλον, Vulgata, Paulus et qui cum eo erant. Caeterum citationem Apocryphorum non caussabitur contra Ignatium, quicumque meminerit a Clemente idem committi in Epistola illa ἀνομολογουμένη παρὰ πᾶσιν ad Corinthios, teste etiam Photio. COTEL. those of the house of Peter, Eusebii Int. Syrus. ap. Cureton. p. 237.

5. "Δάβετε, κ. τ. λ.] Optime Eusebius [H. E. iii 36] οὐκ οἶδα ὁπόθεν τοῖς ῥητοῖς κέχρηται,

quia talis locutio in Evangelistarum nullo exstat. Hieronymus autem, qui Evangelium secundum Hebraeos, quo utebantur Nazaraei, tum in Graecum, tum in Latinum sermonem transtulerat, ex illo Evangelio testimonium hoc Ignatium transtulisse asserit. [in Catal. Script. Eccles. § 27, Prooem. lib. xviii Comm. in Esaiam, Comm. in S. Matt. xii 13, xxiii 35.] Sed quum illud Evangelium Hebraice tantum, non Graece exstitisse ante aetatem Hieronymi videatur, aut certe illud quo tum utebantur Nazaraei, quodque transtulit Hieronymus, interpolatum fuerit, quumque eadem verba in libello, qui Διδαχὴ Πέτρον dictus est, de eadem re exstarent, credibile potius est, haec tria loca non ex libris aliquibus, sed ex historia verbis illis vulgo tradita desumi. Cf. Rufin. in Prooemio Libri περὶ Ἀρχῶν. PEARSON. Denzingero e libro Doctrina Petri inscripto sumta esse videntur. p. 73. Vedelius, P. ii, pp. 186–8, contendit hoc testimonium deductum fuisse ex sententia verborum S. Lucae, xxiv 36–40. Unde et ex Act. x 41 in libros Apocryphos ab Hieronymo et Origene visos, Arndtius suspicatur haec translata fuisse.

6. δαιμόνιον ἀσώματον.] Contra

“ματον.” Καὶ εὐθὺς αὐτοῦ ἤψαντο, καὶ ἐπίστευσαν, κρατηθέντες τῇ σαρκὶ αὐτοῦ καὶ τῷ πνεύματι. Διὰ τοῦτο καὶ θανάτου κατεφρόνησαν, ἡρέθησαν δὲ ὑπὲρ θανάτου. Μετὰ δὲ τὴν ἀνάστασιν συνέφαγεν αὐτοῖς καὶ συνέπιεν ὡς σαρκικὸς, καίπερ πνευματικῶς ἡνω- 5 μένος τῷ Πατρί.

Monet, ut caveant sibi ab istis Haereticis; nisi enim vere haec a Domino essent peracta, nunquam se tantum la-

Δ'. Ταῦτα δὲ παραινῶ ὑμῖν, ἀγαπητοὶ, εἰδὼς ὅτι καὶ ὑμεῖς οὕτως ἔχετε. Προφυλάσσω δὲ ὑμᾶς ἀπὸ τῶν θηρίων τῶν ἀνθρωπομόρφων, οὓς οὐ μόνον δεῖ ὑμᾶς μὴ παραδέχεσθαι, ἀλλ' εἰ δυνατόν ἐστι μηδὲ 10 συναντᾶν, μόνον δὲ προσεύχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν, εἰάν πως μετανοήσωσιν· ὅπερ δύσκολον. Τούτου δὲ ἔχει

detrinimum Apocryphum τῶν Φαντασιαστῶν, inscriptum Περί-
οδοι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, prout refertur Actione quinta Synodi septimae: ἄλλοτε δὲ πάλιν ψηλαφώντας μου αὐτὸν, ἄλλον ἦν καὶ ἀσώματον τὸ ὑποκείμενον, καὶ ὡς μηδὲ ὄλως ὄν. Cum quo consentiunt fabulosae illae traditiones citatae in commentariolis quae sub Clem. Alex. nomine prodierunt, ad I Joh. i 1. Videndae Apost. Const. vi 26. COTEL.

2. κρατηθέντες] Ita post Vossium Edd. omnes, Hefel. et Dresselio exceptis, qui sequuntur Codd. κραθέντες, scripturam, ut videtur, compendiarium. Armenius, qui Sacra Coena usi sunt, et gustarunt antea corpus et sanguinem ejus.

4. Μετὰ δὲ—τῷ Πατρί.] Hanc quoque sententiam praestat Theodoretus, Dial. ii, ubi legitur καὶ συνέφαγε, καὶ συνέπιεν αὐτοῖς, ὡς σαρκικῶς καὶ πνευματικῶς ἡνωμένος τῷ Πατρί. Quam lectionem, ad Cotelerii et Smithi

mentem, ex hoc loco correxit Schulzius in editione sua, IV P. i p. 128.

5. ἡνωμένος] Ut in Ep. ad Magn. [§ 7] Clem. R. ii § 9, Εἰς Χριστὸς ὁ Κύριος, . . . ὃν μὲν τὸ πρῶτον πνεῦμα, ἐγένετο σὰρξ. Epiphanius, εἰς θεότητα συνενωθεῖς. PEARSON. ἐνωμένος Vossius, Clericus, Hornemanus.

7. Δ'. Ταῦτα δὲ παραινῶ κ. τ. λ.] Aut nil Ignatianum, confido, habemus, aut hujus certe capituli scripsit breviorum textum. DUESTERDIECK.

ib. εἰδὼς—ἔχετε.] Armenius, quoniam scio, quod et vos sic scribitis.

8. Προφυλάσσω] Haec ad Χριστός, l. 111, inter Excerpta legas ap. Cureton. p. 250, I warn you of evil men, who are beasts, and possess only the form of men, that not only is it not right &c.

9. ἀνθρωπομόρφων,] Pseudo-Ignatius ad Tars. § 1; Philo de Abrahamo, [ii p. 6 ed. Mangey.]

daemonium incorporeum. Et confestim ipsum tetigerunt, et crediderunt, convicti carne ipsius et spirituⁱ. Propter hoc et mortem contempserunt; ^{i convicti, carni ipsius et spiritui. ap. Aldrich.} inventi autem sunt super mortem. Post resurrectionem autem comedit cum eis et bibit, ut carnalis; quamvis spiritualiter unitus Patri.

IV. Haec autem monefacio vobis, dilecti, sciens quoniam et vos sic habetis. Praemunio autem vos a bestiis anthropomorphis: quos non solum oportet vos non recipere, sed, si possibile, neque eis obviare^k; solum autem orare pro ipsis, si quo modo poeniteant, quod difficile. Hujus autem ^{2 Johan. vers. 11. k obviare eis C. C.}

Chrysostom. adv. vituperatores Vitae Monasticae, i 2, [Opp. i p. 47 ed. Ben.] et alibi. Pari modo apud Philonem, i de Vita Mo- sis, [ed. Mangey, ii p. 87] et Lib. de Decalogo, [ib. p. 194] invenies *ἀνθρωποειδῆ θηρία* quemadmodum Const. Apost. ii 21. In Eusebii autem H. E. x 4 *ἀνθρωπομόρφων θῆρα*. COTEL. Epiphani. *θηριόμορφοι*, p. 52 l. 50, [ed. Basil. Haer. xxvii 8, i p. 110 ed. Petav.] *ὀφιδόμορφοι*, 184 8, [ib. Haer. li 1, i p. 422.] Vulg. Int. *hominum figuras habentibus*. Ita quidem origo haec accipitur. Inde *Ἀνθρωπομορφῖται*, haeretici qui Deum tanquam *ἀνθρωπόμορφον*, sub figura hominis colebant. Hic autem loquitur de haeticis, qui sub forma humana sive essentia naturam bestialem habebant: ut apud S. Paulum *μορφῇ Θεοῦ* et *μορφῇ δούλου* duas essentias, divinam et humanam, significant. *Μορφή* enim proprie non est figura, sed forma. PEARSON. *Bestias humana*

specie indutas, hominum nempe ratione praedictorum nomine indignos. Raupach. in Dec. secunda Obs. Sac. e Patt. Apost. p. 33. Cf. S. Matt. vii 15.

11. *προσεύχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν*,] Oratio pro haeticis quam antiqua! Irenaeus, III xlv. [xxv § 7, p. 224 ed. Massuet.] PEARSON. Ecclesiae primitivae usui consentanea est tertia e Collectis quas die Passionis Dominicae adhibemus.

12. *Τούτου δὲ ἔχει*] Nullo modo communicandum haeticis docuit, donec poenitentiam agerent, et sic, ut poenitentes, admitterentur in Ecclesiam. Durum autem videri poterat, quod Catholici ad eorum poenitentiam nihil agerent. Hoc igitur relinquendum esse Christo innuit, qui, ut nos ab illorum communione abstinere jussit, ita habet, inquit, *potestatem hujus*, dandi scilicet illis poenitentiam, ut recipiantur. PEARSON. Cf. Act. v 31, *ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα . . . δοῦναι μετάνοιαν*.

boris et
periculi
susceptu-
rum fuisse.

ἐξουσίαν Ἰησοῦς Χριστὸς, τὸ ἀληθινὸν ἡμῶν ζῆν.
Εἰ γὰρ τὸ δοκεῖν ταῦτα ἐπράχθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου
ἡμῶν, καὶ γὰρ τὸ δοκεῖν δέδεμαι. Τί δὲ καὶ ἑαυτὸν
ἐκδοτον δέδωκα τῷ θανάτῳ, πρὸς πῦρ, πρὸς μάχαι-
ραν, πρὸς θηρία ; ἀλλ' ἐγγὺς μαχαίρας, ἐγγὺς Θεοῦ· 5
μεταξὺ θηρίων, μεταξὺ Θεοῦ· μόνον ἐν τῷ ὀνόματι
Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ συμπαθεῖν αὐτῷ, πάντα ὑπο-
μένω, αὐτοῦ με ἐνδυναμοῦντος τοῦ τελείου ἀνθρώπου
γενομένου.

Periculum
hujus er-
roris porro
declarat, il-
losque hac
ratione
Christum
abnegare.

Ε'. Ὅν τινες ἀγνοοῦντες ἀρνοῦνται, μᾶλλον δὲ 10
ἡρνήθησαν ὑπ' αὐτοῦ, ὄντες συνήγοροι τοῦ θανάτου
μᾶλλον ἢ τῆς ἀληθείας· οὓς οὐκ ἔπεισαν αἱ προφη-
τεῖαι, οὐδὲ ὁ νόμος Μωσέως, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι νῦν τὸ
εὐαγγέλιον, οὐδὲ τὰ ἡμέτερα τῶν κατ' ἄνδρα παθή-
ματα· καὶ γὰρ περὶ ἡμῶν τὸ αὐτὸ φρονοῦσιν. Τί 15

1. τὸ ἀληθινὸν ἡμῶν ζῆν.] Ita
in Ep. ad Eph. § 3, Ἰησοῦς Χρι-
στὸς τὸ ἀδιάκριτον ἡμῶν ζῆν, et ad
Magn. § 1, Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ
διαπαντὸς ἡμῶν ζῆν. Pearsonus
conferre jubet Origen. ὥσπερ οὐκ
ἐχόντων τὸ ἀληθινὸν φῶς, οὕτως
οὐδὲ τὸ ἀληθινὸν ζῆν. in Johan.
tom. i § 28. Opp. iv p. 31 ed.
Ben.

2. Εἰ γὰρ τὸ δοκεῖν—ἡρνή-
θησαν ὑπ' αὐτοῦ,] Hunc locum
tantum non integrum servat
Fragm. Syr. ap. Cureton. p. 236.

3. καὶ γὰρ τὸ δοκεῖν δέδεμαι.] Haec
verba omisit Aldrichius, Salvi-
nii apographum nimis presse
secutus. Leguntur in Cod. utro-
que. In Ep. ad Trall. § 10, uti
et supra § 2, habemus τὸ δοκεῖν,
quare non mutandum cum Edd.
in τῷ δοκεῖν. Neque enim, ut
Vossii verbis utar, hoc magis
Graecum quam alterum.

ib. ἑαυτὸν] Pronomen recipro-
cum primae personae significa-
tionem induit, uti in Ep. ad
Trall. § 3. Exempla dabunt
Rom. viii 23, ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν ἑαυ-
τοῖς στενάζομεν. I Cor. xi 31, εἰ
γὰρ ἑαυτοὺς διεκρίνομεν. I Johan.
i 8, ἑαυτοὺς πλανῶμεν. Libb.
impr. Vossium secuti exhibent
ἐμαυτόν.

5. ἀλλ' ἐγγὺς μαχαίρας,] De-
letis his nobilissimis verbis,
usque ad finem cap., quorum
sensum pro vilis ingenii humi-
litate assequi non potuit Inter-
polator, incredibili ineptia re-
petit, ἀλλ' οὐ τῷ δοκεῖν, ἀλλὰ τῷ
ὄντι πάντα ὑπομένω διὰ Χριστόν.
DUESTERDIECK. Ex Apo-
crypha Doctrina Petri sumta
esse suspicatur Denzingerus,
p. 102, locum adducens ex Epist.
Gregorii Naz. ad Caesarium,
κάμνουσα ψυχὴ ἐγγὺς ἐστὶ Θεοῦ,

habet potestatem Jesus Christus, verum nostrum vivere. Si autem secundum videri haec operata sunt a Domino nostro: ergo¹ et ego secundum¹ videri ligor. Quid autem et meipsum traditum dedi morti, ad ignem, ad gladium, ad bestias? Sed prope gladium, prope Deum: inter medium bestiarum, inter medium Dei. Solum in nomine Jesu Christi, ad compati ipsi, omnia sustinebo: ipso me fortificante, qui perfectus homo factus^{Phil. iv 13.} est.

V. Quem quidam ignorantes, abnegant; magis^{Matt. x 33.} autem abnegati sunt ab ipso^m; existentes con-^{Luc. xii 9.} cionatores mortis magis, quam veritatis: quos non^{m abnegan-} persuaserunt Prophetiae, neque Lex Moysiⁿ; sed^{tes, igno-} neque usque nunc Evangelium, neque nostrae^{rant magis abnegati} eorum qui secundum virum passiones. Etenim^{ab ipso C.C.} de nobis idem sapiunt. Quid enim juvat me quis,^{n Moisis C.C.}

φησί που θαυμασιώτατα λέγων ὁ Πέτρος, i p. 19 ed. Caillau.

7. εἰς τὸ συμπαθεῖν] Rom. viii 17, εἴπερ συμπάσχομεν, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν. II Cor. iv 10, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες.

ib. ὑπομένω,] Ita Cod. MS. Int. Vetus legebat ὑπομενῶ.

8. ἐνδυναμοῦντος] Vox Paulina, e. g. ad Philipp. iv 13, ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ. ad Tim. I i 12, II iv 17.

ib. τοῦ τελείου] Armenius, qui corroborat me, Jesus Christus Deus noster. Emendatio Monophysitica. PETERMAN. Cf. Symbolum Athanasii, vers. 30.

10. μᾶλλον δὲ] Haec epanorthosis, ut in Ep. ad Polyc. [Inscr.] ἐπισκόπῳ μᾶλλον ἐπεσκοπημένῳ. Vide etiam II Tim. ii 12, 13. PEARSON.

Addas Gal. iv 9. Cf. Ep. ad Rom. § 8. Θελήσατε, ἵνα καὶ ὑμεῖς θεληθῇτε, et ad Trall. § 5.

11. συνήγοροι] Haeretici, qui pro veritate advocati esse deberent, quae ducit ad vitam, facti sunt haereseos patroni, quae ducit ad mortem. PEARSON.

13. τὸ εὐαγγέλιον,] Non scriptum Evangelium, sed evangelicam praedicationem de vita et factis Christi intelligendam esse monet Niemeyerus. Tu autem vide infra, p. 462 l. 8.

14. τῶν κατ' ἄνδρα] Nostrae singulorum passiones, i. e. quas singuli pertulimus. Interpol. τὰ κατ' ἄνδρα, [quod mallent Usser. et Pearson.] sed τῶν potest retineri. SMITH. Int. Vet. melius, § 12 infra, singillatim.

15. καὶ γὰρ περὶ ἡμῶν] Armenius pro παθήματα legebat

γάρ με ὠφελεῖ τις, εἰ ἐμέ ἐπαινεί, τὸν δὲ Κύριόν μου
βλασφημεῖ, μὴ ὁμολογῶν αὐτὸν σαρκοφόρον; Ὁ δὲ
τοῦτο μὴ λέγων, τελείως αὐτὸν ἀπήρνηται, ὦν νεκρο-
φόρος. Τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν, ὄντα ἄπιστα, οὐκ
ἔδοξε μοι ἐγγράφαι· ἀλλὰ μηδὲ γένοιτό μοι αὐτῶν 5
μνημονεύειν, μέχρις οὗ μετανοήσωσιν εἰς τὸ πάθος,
ὃ ἐστὶν ἡμῶν ἀνάστασις.

Hetero-
doxos istos

5'. Μηδεὶς πλανάσθω. Καὶ τὰ ἐπουράνια, καὶ ἡ

γράμματα. Qui dicunt, Christum
κατὰ τὸ δοκεῖν tantum esse pas-
sum, ii nos quoque κατὰ τὸ
δοκεῖν (i. e. in vanum) pati con-
tendant necesse est. HEFE-
LIUS.

i. ὠφελεῖ] Ita dedi cum Edd.
omnibus praeter Voss. qui ex
Cod. Laur. ὠφελεί. Sed ο et ω
in hoc Codice et in aliis saepis-
sime commutantur.

ib. εἰ ἐμέ ἐπαινεί,] Quis non
videt Ignatium ad nomen Θεο-
φόρου Epistolae praefixum allu-
dere, quod agnovit sibi ne qui-
dem a Docetis negatum fuisse?
Illorum autem laudes non ac-
ceptabat, dum eum Θεοφόρον vo-
carent, negarent autem Chri-
stum σαρκοφόρον, et se proba-
rent νεκροφόρους. PEARSON.
Vindic. ii 145. *Si quis me Mar-
tyrem appellat.* UHLHORN.
Cf. Ep. ad Trall. § 4.

2. σαρκοφόρον;] Christus di-
citur σαρκοφόρος, σῶμα φορῶν,
ut Orig. contra Cels. 340. [ed.
Spencer. lib. vii § 13, Opp. i
p. 703 ed. Ben.] PEARSON.
Cf. Ep. ad Eph. § 18, ad Trall.
§§ 9, 10.

3. ὦν νεκροφόρος.] Dum vivit
mortuus, ille νεκροφόρος. Matt.
viii 22, 1 Tim. v 6, Apoc. iii 1.
Clem. R. ii § 1, καὶ ὁ βίος ἡμῶν

ὅλος ἀλλο οὐδὲν ἦν εἰ μὴ θάνατος.
Νεκροφόρος potius est *mortuum*
baulans, quam *mortifer*, qui
Ignatio nostro θανατηφόρος est.
Aliud θάνατος, aliud νεκρός. Ono-
mast. Vet. *Vespillo* et *Pollinctor*,
νεκροφόρος. Gloss. Philoxeni,
Bispello, νεκροφόρος. *Sandapila*,
νεκροφορεῖον. PEARSON. Prae-
clare ac eleganter, ut omnia,
B. Cyprianus, de Lapsis; 'Ani-
'mam tuam misera perdidisti;
'spiritaliter mortua supervi-
'vere hic tibi, et ipsa ambulans
'funus tuum portare coepisti.'
[p. 135 ed. Fell.] Item Hiero-
nymus, Epist. 13, [58 ed. Val-
lars. i 317.] 'Quanti hodie diu
'vivendo portant funera sua?'
In Optato, lib. ii, 'Ereptae por-
'tant funera dignitatis.' [p. 59
ed. Albaspin.] COTEL. Theo-
doretus, ἀπήρνηται ὡς νεκροφόρον,
quod jure improbant Vossius,
Pearson. et Cotel. Locum in-
signiter parallelum habes, Ep.
ad Philad. § 6.

4. Τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν,] Sta-
tuit hic Ignatius nullum haere-
ticum nominare, quod in aliis
etiam Epistolis religiose obser-
vavit. Nullius enim haeretici
nominatim meminit. Unde
apparet, 1°. Interpolatoris in-
scitia, qui in lacinia Epistolae

si me laudat, Dominum autem meum blasphemat^o, ^{o blasfemat C.C.}
 non confitens ipsum carniferum? Qui autem hoc ^{1 Jo. iv 2, 3.}
 non dicit, ipsum perfecte abnegavit, existens mortifer. Nomina autem ipsorum, existentia infidelia, non visum est mihi^p inscribere: sed neque fiat ^{p non est visum mihi C.C.}
 mihi ipsorum recordari, usque quo poeniteant in passionem, quae^q est nostra resurrectio. ^{q panem, qui C.C.}

VI. Nullus erret. Et supercoelestia, et gloria

ad Trall. Menandri, Basilidis, Theodoti, et Cleobuli diserte meminit. 2°. Adversariorum ἀκρισία, qui haec vero Ignatio opposuerunt. PEARSON. Novatianum nomen in Corneli Ep. ad Cyprianum consulto tacetur. vid. Coustantii Annot. in Routh. Rel. Sacr. iii 31.

ib. ὄντα ἀπιστά,] Hic animadvertendus mos S. Scripturae, qui, licet obscure, hoc loco insinuat. Nam ἐγγράφαι ὀνόματα proprie et vulgari modo dicitur de ipsis virorum nominibus. Sed illud ὄντα ἀπιστά alium loquendi modum spectat, quo ὄνομα ipsam personam refert. PEARSON. Conf. Act. i 15, ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων.

6. μέχρις οὗ κ. τ. λ.] *Usque dum renuncient errori de passione ejus, quam fictam et imaginariam somniant, virtute cuius nos tandem resurgemus.* Verba post μετανοήσωσιν omisit Interpol. utpote ab ipso non intellecta. SMITH. Obscurus locus. Forte καταντήσωσιν, quasi dixisset, usque ad diem Judicii, quando illi punientur, nos vero resurgemus. Vide tamen infra § 7, ἐν ᾧ τὸ πάθος κ. τ. λ. unde forte explicari potest hic locus sine ulla mutatione. MARKLAND. Cf. infra § 9, εἰς Θεὸν

μετανοεῖν, et Ep. ad Philad. § 8, εἰς μετανοήσωσιν εἰς ἐνότητα Θεοῦ. Τὸ πάθος absolute positum sicut § 7, et in Inscr. Ep. ad Eph. Armenius, donec resipiscent et credent passionem.

8. Μηδεὶς πλανάσθω.] Ita quoque alibi loquitur Ignatius. [ad Eph. §§ 5, 16, ad Magn. § 8.] Videntur autem haec verba defuisse in Cod. unde impostor ille nobis consarcinavit vulgarem Ignatii contextum. Utique qui ex Dionysio et Clemente adsuit tam multa, non haec rescuisset. VOSSIUS. Plura hujus loquendi formulae exempla ap. Test. Nov. adsunt, e. g. S. Luc. xxi 8, 1 Cor. xv 33, Gal. vi 7, S. Jacob. i 16.

ib. τὰ ἐπουράνια,] Phil. ii 10. Vet. Int. supercoelestia: uti etiam in Ep. ad Trall. [§ 5] quod est ὑπερουράνια. Origen. in Jo. 15 D, [ed. Huet. Opp. iv p. 17 ed. Ben.] c. Celsum 288, 316. [ed. Spencer. Lib. vi. §§ 19, 59, i pp. 644, 678 ed. Ben.] PEARSON. Cf. 1 Pet. iii 22, Eph. i 10, Col. i 20.

ib. ἡ δόξα τῶν ἀγγέλων,] Forte ἄγγελοι τῆς δόξης. Epiphan. 541. [ed. Basil. De Mensuris et Pond. § 22, ii 171 ed. Petav.] οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἀρχαί. Rom. viii 38. PEARSON. Ne ipsi

plane ad-
versos esse
sententiae
Dei.

Haereticis
istis desunt
virtutes
Christi-
anae.

δόξα τῶν ἀγγέλων, καὶ οἱ ἄρχοντες ὁρατοί τε καὶ
ἀόρατοι, ἐὰν μὴ πιστεύσωσιν εἰς τὸ αἷμα Χριστοῦ,
κακέinois κρίσις ἐστίν. Ὁ χωρῶν χωρεῖτω. Τόπος
μηδένα φυσιοῦτω· τὸ γὰρ ὅλον ἐστὶ πίστις καὶ
ἀγάπη, ὧν οὐδὲν προκέκριται. Καταμάθετε δὲ τοὺς 5
ἐτεροδοξοῦντας εἰς τὴν χάριν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν εἰς
ἡμᾶς ἐλθοῦσαν, πῶς ἐναντίοι εἰσὶν τῇ γνώμῃ τοῦ

quidem Angeli, juxta mentem
S. Ignatii, salutem assequi pos-
sunt absque fide in sanguinem
Christi. S. Hieron. ii Comm.
in Ephes. 'Descendit ergo in
'inferiora terrae, et ascendit
'super omnes coelos Filius Dei,
'ut non tantum Legem Prophe-
'tasque compleret, sed et alias
'quasdam occultas dispensatio-
'nes, quas solus ille novit cum
'Patre. Neque enim scire pos-
'sumus, quo modo et Angelis,
'et his qui in inferno erant,
'sanguis Christi profuerit; et
'tamen quin profuerit, nescire
'non possumus.' [Opp. vii p.
614 ed. Vallars.] SMITH.

1. οἱ ἄρχοντες] Cf. Ps. xxiv
7, 9, "Ἀπὸ πύλας οἱ ἄρχοντες
ὑμῶν, et Justin. M. Dial. c.
Tryph. § 36, οἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς
ταχθέντες ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἄρχοντες.
Epist. ad Diognet. § 7, ἡ ἄγγε-
λον ἢ ἄρχοντα ἢ τινα τῶν διεπόντων
τὰ ἐπίγεια. Mirum est quod
somniai Dallaeus, de Libb. Sup-
pos. ii 313, nempe haec scripta
fuisse quum aliqua jam erat de
Constantii vel Constantini ejus
filii ad Christianismum propen-
sionis sparsa fama; Interpolato-
rem vero immutasse in *κἂν*
βασιλεὺς ἢ, κἂν ἱερεὺς, κἂν ἄρχων,
κἂν ιδιώτης, quia scilicet sub
Principibus et Imperatoribus
Christianis vivebat.

ib. ὁρατοί τε καὶ ἀόρατοι,] An
qui apparere solent, et qui nun-
quam apparent? PEARSON.
Aliter in Vindic. ii 90, *quilibet*
magistratus.

2. πιστεύσωσιν] Correctionem
Vossianam recepi, pro MSS.
πιστεύσωμεν, (non *πιστεύωμεν* uti
post Aldrich. Russelius.) quod
falsum arguunt et contextus, et
Interpolatoris paraphrasis, ἐὰν
μὴ πιστεύσῃ . . . καὶ ὁμολογήσῃ . . .
κἂν βασιλεὺς ἢ, κἂν ἱερεὺς κ. τ. λ.
ubi obiter notandum est, ne
verbum quidem legi de Angelis
et Principibus Invisibilibus.

ib. Χριστοῦ,] Timotheus Alex.
ap. Cureton. *unless they believe*
in the blood of Christ that it
is of God. p. 243, or, *which is*
of God. p. 353 In Fragm. alio,
p. 249, *who is God.*

3. Ὁ χωρῶν] Int. Vet. *qui*
capit, capiat: potius, *qui capax*
est, capiat. S. Matt. xix 12,
ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρεῖτω. Ori-
gen. in Jo. 50 E, 66 D. [ed.
Huet. Opp. iv pp. 55, 72 ed.
Ben.] *ὡς ἑκαστος χωρεῖ.* PEAR-
SON. Haec verba, usque ad
φυσιοῦτω, non agnoscit Arme-
nius.

ib. Τόπος] Sive officium Ec-
clesiasticum, sive ordo et gra-
dus ministerii: qui quidem or-
do ideo *locus* dictus est, quia
illis ordinibus diversis distincta

Angelorum, et Principes visibiles et invisibiles^r,
 si non credant in sanguinem Christi, et illis judi-
 cium est. *Qui capit, capiat*: qualiter^s nullus
 infletur; totum enim est fides et charitas^t: qui-
 bus nihil praepositum est. Considerate autem
 aliter opinantes in gratiam Jesu Christi, eam
 quae in nos venit; qualiter contrarii sunt sen-

^r invisibiles
 et visibiles
 C. C.

S. Matt.
 xix 12.

^s quale C. C.
^t caritas
 C. C.

etiam loca in Ecclesia designabantur. Ante Ignatium Clem. R. 58. [§ 40] Iste autem locus insignis est. Non diu post acceptam hanc Epistolam ita locutus est Polycarpus: [§ 11] 'quod sic ignoret is locum, qui datus est ei.' Sic etiam Latini veteres post Ignatium nostrum locuti sunt. Ita Cyprianus factiosos Presbyteros 'nec Evangelii, nec loci sui memores fuisse' docet, Epist. 10; [ed. Pamel. Ep. 16 p. 36 ed. Fell.] et Diaconum Rogatiani Episcopi contumeliosum incusat quod 'immemor sacerdotalis loci, et officii ac ministerii sui oblitus esset.' Epist. 65, [ed. Pamel. Ep. 3 p. 5 ed. Fell.] ubi sacerdotalis locus est ordo Episcopalis, qui Rogatiano compete-
 bat. I Cor. xiv 16, ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου, scil. Laici, quod subinnuit alios fuisse locos Cleri. PEARSON. Vet. Int. forte pro τόπος legit τὸ πῶς. ALDRICH. Apud Int. Vet. pro qualiter Voss. et Smith. mallent qualitate. πῶς vertitur per qualiter, infra, l. 7, et in Ep. ad Eph. § 19. Vedelius, quia locum illum Clem. Rom. nunquam vidisset, non dubitat contendere vocem *Laicorum* Ignatii tempore in usu non fuisse. Interpol. exhibet, Τόπος καὶ ἀξίωμα καὶ πλοῦτος μηδένα φυ-

σιούτω ἀδοξία καὶ πένια μηδένα ταπεινούτω. Cf. infra Ep. ad Polyc. § 1, ἐκδίδει σου τὸν τόπον, atque ibi notata.

4. φυσιοῦτω] Vox haec nostro saepius usurpata est. φυσιώσεις, II Cor. xii 20. Irenaeus, IV xlv, [3, p. 262 ed. Massuet.] 'principalis confessionis timore elati.' MS. *concessionis*, unde legendum puto *consessionis*, ut *principalis consessio* nihil aliud sit, quam πρωτοκαθεδρία. PEARSON.

ib. τὸ γὰρ ἔλκον] Timoth. Alex. ap. Cureton. p. 243, *for all this is faith and charity.*

5. ὡν οὐδὲν] Conf. Ep. ad Magn. § 1.

6. ἑτεροδοξοῦντας] ἑτερόδοξοι, vox Origeni familiaris, in Jo. 14 D, 79 E, [ed. Huet. Opp. iv pp. 15, 86 ed. Ben.] de Gnosticis, 91 E, 114 C, [pp. 99, 122 ed. Ben.] de Valentinianis et Marcionitis, 74 C, [p. 80 ed. Ben.] et saepe alibi. Clem. Alex. ἡ τῆς ἑτεροδόξου διδασκαλίας ἐκθεσις. 805 B. [Paris. 1629. p. 997 ed. Potter.] PEARSON.

ib. εἰς τὴν χάριν] *in*, i. e. *contra*, Coteler. et Marklandus. Aliter Smithus, i. q. *περὶ τῆς χάριτος*, quemadmodum interpretantur Hornemann. Ruchat. Wakius, Wocherus.

7. τῇ γνώμῃ τοῦ Θεοῦ.] Epist.

Θεοῦ. Περὶ ἀγάπης οὐ μέλει αὐτοῖς, οὐ περὶ χήρας, οὐ περὶ ὀρφανοῦ, οὐ περὶ θλιβομένου, οὐ περὶ δεδεμένου ἢ λελυμένου, οὐ περὶ πεινῶντος ἢ διψῶντος.

Ab Eucharistia abstinent.

Εὐχαριστίας καὶ προσευχῆς ἀπέχονται, διὰ τὸ μὴ ὁμολογεῖν τὴν εὐχαριστίαν σάρκα εἶναι τοῦ Σωτῆρος 5

ad Rom. § 8. Apoc. xvii 17. PEARSON. *Divinae voluntati in Evangelio*, de vitae humanioris erga alios quoscunque exercendae officii, *peculiarem in modum manifestatae*. SMITH.

1. Περὶ ἀγάπης] Cum Int. V. stant Holsten. Hefel. Moehler, *Athanasius* i 22. Armenius in textu has voces omisit; in margine, *de Agape*.

ib. οὐ μέλει αὐτοῖς,] De Valentinianis Epiphanius, p. 93, [ed. Basil. Haer. xxxi 34, i p. 206 ed. Petav.] *παρ' οἷς οὐκ ἔλεος, οὐκ οἶκτος εὐρίσκεται*. De Manichaeis Athanasius, Ep. ad Solitarios, 851 C, [§ 61, Opp. i i p. 381 ed. Ben.] *Παρὰ Μανιχαίοις γὰρ ἔλεος οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ἐχθρόν ἐστι παρ' αὐτοῖς τὸ ἐλεεῖν πένητα*. PEARSON.

ib. περὶ χήρας, — διψῶντος.] In Ecclesiae veteris Liturgiis commemoratio solemniter fiebat de his fere omnibus. Cf. Assemani Cod. Liturg. v pp. 42, 43, Goar. Eucholog. pp. 79, 172.

2. θλιβομένου,] Barnabas, Ep. p. 226, [ed. Voss. § 6,] *ἀποστρέφόμενοι τὸν ἐνδεόμενον, καταπονούντες τὸν θλιβόμενον*. Describit Gnosticum suum Clem. Alex. vii, [Strom. § 12 p. 873 ed. Potter.] *ἀμέλει θλιβόμενον ἐπικουφίζει παραμυθίας*. Artemidorus, iii 67, [p. 193 ed. Rigalt.] *οὔτε φορτικὸν ἐτι ἔχων τὸν πατέρα, οὔτε ὑπὸ τῆς πενίας θλιβόμενον*. Eccle-

sia antiquitus viduas et indigentes seu infirmos publico sumptu alebat. Cornelius Episcopus Rom. Epist. ad Fabium Episc. Antioch. docet suo tempore fuisse in Romana Ecclesia χήρας σὺν θλιβομένοις ὑπὲρ τὰς χιλίας πεντακοσίας, οὓς πάντας ἢ τοῦ Δεσπότητος χάρις καὶ φιλανθρωπία διατρέφει. Euseb. H. E. vi 43. Inde Valesius satis probabiliter in Epist. Cleri Romani ad Clerum Carthaginiensem de Secessu Cypriani, pro *clydomeni* legit *thlibomeni*. PEARSON. Sic etiam Fell. Ep. 8, p. 18, ubi Rigaltius *clinomeni*. Tu vero legas *clydonomizomeni*. Vid. Bingham. Orig. Eccl. XVIII iv 3. Cf. I ad Tim. v 10, *εἰ θλιβομένοις ἐπήρκεσεν*. Cornelli Epistolam ad Fabium legas ap. Routh. Rel. Sacr. iii 24.

ib. δεδεμένου] De podagricis et paralyticis, aliisque, quorum nervosque artusque morbi pro varia illorum ratione et temperamento afficiunt, interpretandum reor. Si quis vero de debitoribus, aliisque ob Christianae fidei professionem in carcerem conjectis, et de qualicunque θλίψει, sive ex aegritudine, sive ex atroci Gentilium odio orta, oppressis interpretari velit, non multum refragabor. SMITH. Ignatii sententiae lucem adfert Ep. ad Hebr. xiii 3, *μνηήσκεσθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι*. Cf. supra notat. p. 384 l. 7.

tentiae Dei^u. De charitate non est cura ipsis, ^{u qualesque facti sumus Dei. C.C.} non de viduis, non de orphano, non de tribulato, non de ligato vel soluto, non de esuriante vel sitiente. Ab Eucharistia^x et oratione recedunt^y; ^{x Eucharistia C.C.} propter^z non confiteri Eucharistiam carnem esse ^{y Deest recedunt C.C.} ^{z propterea C.C.}

3. ἡ λελυμένον,] Ita Cod. Med. non καὶ λελυμένον, uti in Aldrichii libro. Pro *soluto* apud Int. Vet. Marklandus minus feliciter reponit *fatigato, deficiente*; quo sensu ἐκλυόμενοι habes Gal. vi 9, Heb. xii 3. Cf. 5, et τὰ παραλελυμένα γόνατα, ib. 12.

ib. οὐ περὶ πεινῶντος] Sic Cyprianus de Lapsis, 'Esuri-
bus in Ecclesia fratribus non
'subvenire.' p. 124 T ed. Fell.

4. Εὐχαριστίας—ἀπέχονται,] Haec verba desunt in Pseudo-Ignatio, quum tamen citentur a Theodoreto, Dial. iii, hoc modo: Εὐχαριστίας καὶ προσφορὰς οὐκ ἀποδέχονται. [iv 1, p. 231 ed. Schulze.] Nostram tamen lectionem etiam agnoscit Armachani Vet. Versio. [et Armenius.] VOSSIUS. Noluerunt hi haereticis celebrare Eucharistiam, in qua caro Christi typice repraesentatur; quia tunc confiteri adigerentur, Christum fuisse vere incarnatum. Quum vero hoc negaverint Gnostici, ab omni Eucharistia et oblatione, precibusque statis isti officio convenientibus, ex principiis ipsorum sibi esse abstinendum duxerunt. Fides S. Martyris hac ex parte neutiquam convellenda est, etiamsi de ejusmodi haereticis primi et secundi saeculi ab Eucharisticis ritibus plane abhorrentibus taceant Ecclesiastici Scriptores. Sola ipsius auctoritas sufficit.

Eodem argumenti genere utitur Tertullianus adv. Marc. iv 40, ut ab Usserio aliisque hanc rem tractantibus observatum est. Hujus autem periochae defensionem vide in Vind. Ign. ii 131. Tota haec sectio omittitur in vulg. Graecis Codd. quam Cod. Med. [et Casan.] conservavit integram, uti et Theodoretus, et vetus noster Interpres. SMITH. Constat ex Epiphani. Haer. xxvi n. 4, 7, 8, 9, 11, 15, 16, xxxvii n. 5, Tertull. de Praesc. Haer. § 47, Hieronymi Indiculo, Augustino, &c. rejectam fuisse a Phantasticis, haereticis vetustissimis, Gnosticis, et Ophitis, veram Eucharistiam, substituta in illius locum falsa, infanda nimirum turpitudine, consuetudine impia et βλασφημῶ. CO-TEL. In Libb. impr. ante Εὐχαριστίας caput falsum praefixum esse videtur; arctissime enim cohaerent haec praecedentibus.

ib. προσευχῆς] Wakius, *the public offices*.

5. σάρκα—παθοῦσαν,] Docetas ab Eucharistia, ex qua fideles facti sunt participes carnis Christi ejusque sanguinis, quum eum vere carne indutum fuisse negarent, abstinuisse facile crediderim. Neque inde adstruitur Transubstantiatio magis quam ex Justino, qui nos docet panem et vinum in Eucharistia esse corpus et sanguinem τοῦ σαρκο-

ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν παθοῦσαν, ἣν τῇ χρηστότητι ὁ Πατὴρ ἤγειρεν.

Fugiendos
ergo istos,
et atten-
dendum
Prophetis,
Evangelio-
que.

Ζ'. Οἱ οὖν ἀντιλέγοντες τῇ δωρεᾷ τοῦ Θεοῦ, συζη-
τοῦντες ἀποθνήσκουσιν. Συνέφερεν δὲ αὐτοῖς ἀγαπᾶν,
ἵνα καὶ ἀναστῶσιν. Πρέπον οὖν ἐστὶν ἀπέχεσθαι 5
τῶν τοιούτων, καὶ μήτε κατ' ἰδίαν περὶ αὐτῶν λαλεῖν,
μήτε κοινῇ· προσέχειν δὲ τοῖς προφήταις, ἐξαιρέτως
δὲ τῷ εὐαγγελίῳ, ἐν ᾧ τὸ πάθος ἡμῖν δεδήλωται, καὶ
ἡ ἀνάστασις τετελείωται.

Respicien-
dum ad
Presbyteri-
um, praeci-
pue autem
ad Episco-
pum.

Η'. Τοὺς δὲ μερισμοὺς φεύγετε, ὡς ἀρχὴν κακῶν. 10
Πάντες τῷ ἐπισκόπῳ ἀκολουθεῖτε, ὡς Ἰησοῦς Χρι-
στὸς τῷ Πατρί· καὶ τῷ πρεσβυτερίῳ ὡς τοῖς ἀπο-

ποιηθέντος Λόγου. Elementa qui-
dem, quoad naturam et sub-
stantiam suam, non sunt nisi
panis ac vinum; ex benedic-
tione tamen ac precibus sacer-
dotis, fide Ecclesiae, ac Christi
Domini nostri institutione, non
mutata physica panis et vini
natura, sed superinducta gratia
spirituali ex illapsu Spiritus
Sancti, verum corpus et verum
sanguinem Christi fidelibus ex-
hibent; indeque Eucharistia
dicitur a S. Ignatio *caro quae
passa est, et quam Pater susci-
tavit*; non quoad naturam ac
substantiam, sed quoad gratiam
ac efficaciam spiritualem. WOT-
TON. Vide Waterlandum,
Opp. viii 31, Oxon. 1823, v
108, 1843.

1. τῶν ἁμαρτιῶν] Articulum
quem e Cod. Laur. restitueram,
in Casan. quoque legi testatur
Dresselius.

2. ὁ Πατὴρ ἤγειρεν.] Cf. supra
§ 2, et Ep. ad Trall. § 9.

3. τῇ δωρεᾷ τοῦ Θεοῦ.] Graeci
vocant Eucharistiam Δῶρα, et

in Latino dicitur *Donum*. AL-
DRICH.

ib. συζητοῦντες ἀποθνήσκουσιν.]
Hilgenfeldius conferri jubet Ire-
naei prooemium, πιθανῶς μὲν
ἐπαγόμενοι διὰ λόγων τέχνης τοὺς
ἀκεραίους εἰς τὸν τοῦ ζητεῖν τρόπον,
ἀπιθάνως δὲ ἀπολλύντες αὐτούς.

4. Συνέφερεν] Ita cum Cod.
Laur. libb. impr. excepto Dres-
selio, qui post Cod. Casan. ex-
hibet *Συνέφερε*.

ib. ἀγαπᾶν.] *Acquiescere* in re-
velationibus Evangelii, nec my-
sterium hoc sanctissimum vanis
disputationibus sollicitare, sed
cum amore amplecti hanc δω-
ρεὰν τοῦ Θεοῦ. Ἀγαπᾶν enim
videtur opponi τῷ ἀντιλέγοντες.
SMITH. Aliter Cotel. Aldrich.
et Hefelius, *Agapen celebrare*:
sed hoc, ut videtur ex sequenti-
bus, § 8, est ἀγάπην ποιεῖν. Ar-
menius, ac si legisset ἀγαπᾶν τὸ
πάθος αὐτοῦ καὶ ζῆν.

5. ἀπέχεσθαι] Hac voce uti-
tur Apostolus semper de rebus
malis; hic autem de personis
haereticorum, a quibus fideles

Salvatoris nostri Jesu Christi pro peccatis nostris passam, quam benignitate Pater resuscitavit.

VII. Contradicientes ergo huic dono^a Dei, perscrutantes moriuntur. Conferens^b autem esset ipsis diligere, ut resurgant. Decens est recedere a talibus, et neque seorsum de^{*} ipsis loqui, neque communiter : attendere autem Prophetis, praecipue vero^c Evangelio, in quo passio nobis ostensa est, et resurrectio perfecta est.

VIII. Partitiones autem^d fugite, ut principium malorum. Omnes Episcopum sequimini, ut Jesus Christus Patrem ; et Presbyterium, ut Apostolos : Diaconos autem revereamini, ut Dei mandatum.

abstinere vult. Unde postea a Latinis excommunicati dicebantur *abstenti*. PEARSON. Int. Vet. videtur legisse ἀπέχεσθαι. MARKLAND. Cyprian, Ep. 3, p. 7 ed. Fell. 'hunc quoque...vel coercere poteris vel *abstinere*.' Ep. 4, p. 9, 'consulte et cum vigore fecisti, frater carissime, *abstinendo* Diaconum.' Ep. 68, p. 177, 'Novatiano nuper retuso et refutato, et per totum orbem a sacerdotibus Dei *abstento*.' Ibid. '*abstento* Marciano, alius 'in locum ejus substituatur.'

6. περὶ αὐτῶν] Interpol. μετ' αὐτῶν, ut sensus clarior sit. An spectat ad περιλαλεῖν per tmesin ? Sic alibi [Qu. ad Polyc. § 5?] περὶ αὐτῶν ὁμιλίαν μὴ ποιεῖν. PEARSON.

7. τοῖς προφήταις,] Vide supra p. 424 l. 3.

8. τὸ πάθος] Armenius, ad Evangelia, in quibus narratur redemptio nostra, et (forsitan quae) perficit resurrectionem nostram. Interpres haec non ver-

tere sed explicare videtur voluisse. PETERMAN.

9. τετελείωται.] Resurrectio Christi tot claris indiciis et testimoniis in Evangelio patet, ut perfectae demonstrationis vim apud omnes habere debeat. Vid. Ep. ad Philad. § 9. SMITH. Holstenius, *perfecte explicata*, Hefel. *perfecte demonstrata est*. Wocherus, *vollbracht erscheint*. Grassius, *la Passion et la Resurrection nous sont authentiquement attestées*.

10. Τοὺς δὲ μερισμοὺς] Praeceptum hoc generale jungendum est omnino cum sequentibus. In Edd. caput septimum vocibus ἀρχὴν κακῶν explicit.

11. Πάντες τῷ ἐπισκόπῳ] Nemini mirum videri debet, si et hic, et alibi, tantam auctoritatem Episcopis et Presbyteris adtribuit Ignatius : non aliter de illis loquitur Polycarpus. [ad Philipp. § 5] VOSSIUS. A Damasceno citatur hic locus, Parall. ii 25. Vide supra in Ep. ad Magn. § 7. USSER.

στολοις· τοὺς δὲ διακόνους ἐντρέψετε, ὡς Θεοῦ ἐντολήν. Μηδεὶς χωρὶς τοῦ ἐπισκόπου τι πρᾶσσέτω τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐκείνη βεβαία εὐχαριστία ἡγείσθω, ἡ ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον οὖσα, ἡ ᾧ ἂν αὐτὸς ἐπιτρέψῃ. Ὅπου ἂν φανῇ ὁ ἐπίσκοπος, 5 ἐκεῖ τὸ πλήθος ἔστω, ὥσπερ ὅπου ἂν ᾗ Χριστὸς Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ καθολικὴ ἐκκλησία. Οὐκ ἔξόν ἐστιν χωρὶς τοῦ ἐπισκόπου οὔτε βαπτίζειν οὔτε ἀγάπην ποιεῖν· ἀλλ' ὁ ἂν ἐκείνος δοκιμάσῃ, τοῦτο καὶ τῷ

1. ὡς Θεοῦ ἐντολήν.] *tanquam Dei praecepto institutos*, ut in Ep. ad Trall. [§ 13.] PEARSON. Frustra et male addit Interpolator διακονούντας. SMITH. Ruchatus vertit, *comme un ordre établi de Dieu*.

2. χωρὶς τοῦ ἐπισκόπου] Vet. Int. *sine Episcopo*, quod est ἀνευ, non satis plene. *Separatim ab Episcopo, vel seorsim*. Χωρὶς nunc ut adverbium, nunc ut praepositio Graecis usurpatur. Ubi adverbium est, clare separationem indicat; sed et eadem significatio est, ubi loco praepositionis ponitur. Vide Gatak. Misc. pp. 2, 3. [Opp. Crit. 410, 411.] ubi ex loco Xenophontis haec optime explicantur. S. Jo. xv 5, χωρὶς ἐμοῦ, ad quem locum vide Bezzam. PEARSON.

ib. πρᾶσσέτω] Ita uti in Libb. impr. Cod. Laur. et ad cap. finem πρᾶσσεται, non πρᾶττέτω et πρᾶττεται quae exhibet Aldrichius. Antiochus, Hom. 124, χωρὶς τοῦ ἐπισκόπου μηδὲν ποιεῖτε· χρή οὖν ἀνευ τοῦ ἐπισκόπου μηδὲν πρᾶσσειν ἡμᾶς.

3. ἀνηκόντων εἰς] Cf. supra Clem. Rom. i § 45.

4. ἡ ᾧ ἂν κ. τ. λ.] Vet. Int.

quam, ἡν, sensu non dispari. Ista Eucharistia solummodo pro vera, firma, et licita habenda est, quae vel ab ipso Episcopo, vel sub ipso, h. e. illo praesente, peragitur, vel quam ipse aliis in locis, a Presbyteris ad hoc sacrum munus obeundum deputatis, fieri permittit aut jubet. SMITH. Ap. Int. Vet. forsitan, *vel cuiuscumque*. MARKLAND. Hanc voculam ᾧ in Cod. MSto, uti mihi visum est, emendator nescio quis antiquus rescripsit.

5. Ὅπου ἂν φανῇ κ. τ. λ.] Citat hunc locum Antiochus, Serm. 124, sed longe aliter: Ὅπου γὰρ ἂν φανῇ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τὸ πλήθος ἦτω· ὥσπερ ὅπουπερ ἂν ὀνομασθῇ Χριστὸς Ἰησοῦς, ἐκεῖ ἡ καθολικὴ ἐκκλησία ἐπισυνάγεται. Quod γὰρ ὅπου βούλονται βαδίζουσιν τῶν θρεμμάτων αἱ ἀγελαι, ἀλλ' ἐνθαπερ οἱ ποιμένες αὐτὰς ἀποφέρουσιν· τὰ δὲ ἔξω τῆς ἀγέλης ἀπομένοντα ἐναρπάζουσιν οἱ θῆρες, καὶ τροφήν ἐαυτῶν ποιοῦνται τὸ πεπλανημένον. Οὐκ ἔξόν οὖν ἐστιν χωρὶς τοῦ ἐπισκόπου οὔτε βαπτίζειν [male vulgo βαδίζειν] οὔτε ἀγάπην ποιεῖν· ἀλλ' ὁ ἂν ἐκείνος δοκιμάσῃ, τοῦτο καὶ τῷ Θεῷ εὐάρεστον. Sed neque vetus Ver-

Nullus sine Episcopo aliquid^e operetur eorum^{e aliquid deest C. C.} quae conveniunt in Ecclesiam. Illa firma gratiarum actio reputetur, quae sub ipso* est, vel * f. Episcopo, ut supra, p. 421. quam utique ipse concesserit. Ubi utique apparet Episcopus, illic multitudo sit: quemadmodum utique ubi est Christus Jesus, illic Catholica Ecclesia. Non licitum est sine Episcopo neque baptizare, neque agapen facere: sed quod utique ille proba-

sio Armachani haec agnoscit; et certe non videntur Ignatii, verum potius Antiochi verba. VOSSIUS.

7. ἡ καθολικὴ ἐκκλησία.] Catholicae cognomen quando primum adhaeserit Ecclesiae Dei difficile est dicere, inquit Valensius ad Euseb. [H. E. viii 10, not. 13.] Prima illius mentio in Polycarpi Martyrio, [§§ 8, 19.] sub M. Antonino; secunda in Passione Pionii, sub Decio. Male. Haec ab eo observatio facta est priusquam verum Ignatium viderat. Nam Interpolator alio haec traxerat. PEARSON. Moehlerus, *Einleitung*, p. 292, ubi *Episcopus est, ibi est Ecclesia concreta; et ubi Christus, ibi Ecclesia universalis*. Aliter Rothius, *Anfänge*, p. 472 sq. cui καθολικὴ idem quod *visibilis Ecclesia* valet. Baumgarten-Crusio denique, *Lehrbuch d. Dogmengeschichte* ii 1255, est καθολικὴ potius *vera*, quam *universalis* Ecclesia. HEFELIUS. Tu confer omnino Pearson. *Exposition of the Creed*, Art. ix not. q, et Bull. Judic. Eccl. Cath. vi 14. Opp. vi p. 150.

8. οὗτε βαπτίζειν] Cf. Tertull. de Baptismo, § 17. 'Dandi

'quidem habet jus summus sacerdos, qui est Episcopus, dehinc Presbyteri et Diaconi, non tamen sine Episcopi auctoritate, propter Ecclesiae honorem, quo salvo, salva pax est.'

ib. ἀγάπην ποιεῖν.] Ut δοχὴν ποιεῖν. Luc. v 29, xiv 13. De Eucharistia intelligere videntur Int. Vet. et Interpolator. Sed de Eucharistia antea locutus est. Videtur igitur solennem Coenam significare, qua se excipiebant Christiani. De his Coenis Judas Apostolus, [vers. 12] Clem. Alex. p. 142, [Paed. ii 1, p. 166 ed. Potter.] Tertull. Apol. § 39, Augustin. c. Faustum xx 20, Canon xi Concil. Gangr. Salmasius, in Apparatu, ex hoc loco mire concludit Agapas invaluisse ad finem secundi saeculi. PEARSON. οὗτε προσφέρειν, οὗτε θυσίαν προσκομίζειν, οὗτε δόχην ἐπιτελεῖν Interpolator; cujus scilicet tempore consuetudo has Epulas sacras celebrandi jam erat abrogata. Armenius, neque facere requie-tem. Fragm. Syr. ap. Cureton. p. 234, nor to make refreshments. Petermannus conferri jubet versionem Peschito vocabuli ἀγάπης in Ep. S. Judae 12.

Θεῶ εὐάρεστον, ἵν' ἀσφαλὲς ἦ καὶ βέβαιον πᾶν ὃ πράσσεται.

Honorem
Episcopi
porro ur-
get; et gra-
tias Smyr-
naeis agit
pro officiis
sibi prae-
stitis,

Θ'. Εὐλογόν ἐστιν λοιπὸν ἀνανῆψαι· καὶ, ὥς ἔτι
καιρὸν ἔχομεν, εἰς Θεὸν μετανοεῖν. Καλῶς ἔχει Θεὸν
καὶ ἐπίσκοπον εἰδέναι. Ὁ τιμῶν ἐπίσκοπον ὑπὸ 5
Θεοῦ τετίμηται· ὃ λάθρα ἐπισκόπου τι πράσσω τῷ
διαβόλῳ λατρεῖ. Πάντα οὖν ὑμῖν ἐν χάριτι περισ-
σευέτω, ἄξιοι γάρ ἐστε. Κατὰ πάντα με ἀνεπαύ-
σατε, καὶ ὑμᾶς Ἰησοῦς Χριστός· ἀπόντα με καὶ
παρόντα ἡγαπήσατε· ἀμείβοι ὑμῖν Θεὸς, δι' ὃν πάντα 10
ὑπομένοντες αὐτοῦ τεύξεσθε.

et Philoni,
Rheo, cae-
terisque co-
mitibus ex-
hibitis.

Ι'. Φίλωνα, καὶ ῥέον Ἀγαθόπου, οἱ ἐπηκολού-
θησάν μοι εἰς λόγον Θεοῦ, καλῶς ἐποίησατε ὑπο-
δεξάμενοι ὥς διακόνους Χριστοῦ Θεοῦ· οἱ καὶ εὐχα-
ριστοῦσιν τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ ὑμῶν, ὅτι αὐτοὺς ἀνεπαύ- 15
σατε κατὰ πάντα τρόπον. Οὐδὲν ὑμῖν οὐ μὴ ἀπο-
λείται. Ἀντίψυχον ὑμῶν τὸ πνεῦμά μου, καὶ τὰ

1. ἵν' ἀσφαλὲς] Ita in Cod. Laur. ἵνα ἀσφαλὲς Libb. impr. uti in Cod. Casan.

3. λοιπὸν] Cf. Ep. ad Eph. § 11. ib. ἀνανῆψαι.] II Tim. ii 26. [ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος.] PEARSON.

5. εἰδέναι.] *honorare, colere.* Eundem hujus verbi usum habes I Cor. xvi 15, I Thess. v 12, quo modo adhibuerunt Aristides quoque, πεπαίδευται τοὺς κρείττους εἰδέναι. i p. 66 ed. Jebb., et Aelianus, Var. Hist. ii 13, οὐκ ἦδει θεοῦ, οὐδ' ἐτίμα· quae loca inter alia congescit Abreschius, Animadv. ad Aeschylum, i p. 543.

8. Κατὰ πάντα με] Cod. Casan. μέν, unde Dresselius conj. κατὰ πάντα μὲν ἀνεπαύσατέ με.

10. ἀμείβοι] Edd. omnes ante Dresselium, ἀμείβη. Sed Cod. uterque exhibet ἀμοίβει, ubi librariorum oscitantia meliorem ac proculdubio veram lectionem satis clare indicat.

12. Φίλωνα,] Cf. Ep. ad Philad. § 11.

ib. ῥέον Ἀγαθόπου,] Male duo nomina efformarunt Intt. Unum id esse nomen apparet cum ex hoc loco, tum etiam magis ex Ep. ad Philad. [§ 11.] Hic est, puto, ille Agathopus, ad quem scribit Valentinus haereticus apud Clem. Στρωμ. iii. [p. 538 ed. Potter.] In Inscriptionibus nomen Agathopus saepius occurrit. VOSSIUS. Idem existimavit Pearsonus ad

verit, hoc est^f Deo beneplacitum ; ut stabile sit et^f et c. c. firmum omne quod agitur.

IX. Rationabile est de caetero evigilare ; et cum adhuc tempus habemus, in Deum poenitere. Gal. vi 10.
 * * * * g Honorans Episcopum, a Deo honoratus g Bene ha-
bet et Deum
et Episco-
pum cogno-
scere C. C.
 est : qui occultans ab Episcopo aliquid operatur, Diabolo praestat obsequium. Omnia igitur vobis in gratia superabundent : digni enim estis. Secundum enim omnia me quiescere fecistis : et vos Jesus Christus. Absentem me et praesentem dilexistis : retribuat vobis Deus, propter quem omnia sustinentes, ipsum adipiscemini.

X. Philonem et Reum et Agathopum, qui secuti sunt me in verbum Dei, bene fecistis suscipientes ut ministros Dei Christi ; qui et gratias agunt Domino pro vobis ; quoniam^h ipsos quiescere fe- h quia C. C.
 cistis secundum omnem modum. Nihil vobis utique deperibit. Conformis animae vestrae spiritus

h. l. et Grabijs, Spicil. Saec. ii, pp. 22, 53. Vide supra, p. 438 l. 11. Codex uterque praestat *ῥέων*. De forma accusativi *Ἀγαθόπου* videndus Fischer. Animadv. ad Gr. Gr. Welleri. iii 182.

13. *εἰς λόγον Θεοῦ*,] Cf. Ep. ad Philad. § 11, *εἰς λόγον τιμῆς*. D. Paul. ad Philipp. iv 15, *εἰς λόγον δόσεως καὶ λήψεως*. Thucyd. iii 46, *ἐς χρημάτων λόγον*. De formula *εἰς λόγον*, quod attinet ad, Vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 325, et Wyttenbach. in Biblioth. Crit. III ii 9.

15. *ὑπὲρ ὑμῶν*,] Codd. *ἡμῶν*. ib. *ἀνεπαύσατε*] Vox Paulina : I Cor. xvi 18, II Cor. vii 13, Philem. 7.

16. *οὐδὲν ὑμῖν*] i. e. pro om-

nibus illis beneficiis mercedem recipietis. HEFELIUS.

17. *Ἀντίψυχον κ. τ. λ.*] Loquitur tanquam martyr, vitam suam eorum loco positurus ; ideoque addit καὶ τὰ δεσμά μου. PEARSON. Athanasius, de Incarnatione Verbi : *Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἰκότως τὸν ἑαυτοῦ ναὸν καὶ τὸ σωματικὸν ὄργανον προσάγων ἀντίψυχον ὑπὲρ πάντων, ἐπλήρου τὸ ὀφειλόμενον ἐν τῷ θανάτῳ*. [§ 9, tom. i p. 54 E ed. Ben.] et post, *ὡς πρόβατον, ὑπὲρ τῆς πάντων σωτηρίας, ἀντίψυχον τὸ ἑαυτοῦ σῶμα εἰς θάνατον παραδούς*. Chrysostom. Orat. v contra Judaeos, Opp. vi p. 365 ed. Savil. *Δύναται πολλάκις μία κερδηθεῖσα ψυχὴ μυρίων ὄγκων ἀμαρτημάτων ἀφανίσαι, καὶ γενέσθαι ἡμῖν*

δεσμά μου, ἃ οὐχ ὑπερφηανήσατε, οὐδὲ ἐπαισχύνθητε· οὐδὲ ὑμᾶς ἐπαισχυνθήσεται ἡ τελεία πίστις, Ἰησοῦς Χριστός.

Ecclesiam Antiochenam pace frui: mit-tendum ergo a Smyrnaeis legatum, qui illi hoc

ΙΑ. Ἡ προσευχὴ ὑμῶν ἀπῆλθεν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας· ὅθεν δεδεμένους 5 θεοπρεπεστάτοις δεσμοῖς πάντας ἀσπάζομαι, οὐκ ὦν ἄξιος ἐκείθεν εἶναι, ἔσχατος αὐτῶν ὢν· κατὰ θέλημα δὲ κατηξιώθην, οὐκ ἐκ συνειδότος, ἀλλ' ἐκ χάριτος

ἀντίψυχον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. USSER. Josephus de Maccab. § 18, ὡς περ ἀντίψυχον γεγονότας τῆς τοῦ ἔθνους ἀμαρτίας. Cf. Ep. ad Eph. § 21, et ad Polyc. §§ 2, 6.

1. ὑπερφηανήσατε,] MSS. habent ὑπεριφανήσατε, uti Cod. Laur. in Ep. ad Polyc. § 4 ὑπεριφάνει, et ad Philad. § 6 κτίσονται pro κτήσονται. Quae omnia vitia in Salvini apographo tacite corriguntur. Sic ad Trall. quoque, § 8, ἀνακτίσασθε pro ἀνακτήσασθε. Cf. ad Philad. § 8, ἀνακτίσασθε.

ib. ἐπαισχύνθητε,] Eandem formam exhibent Codd. nonnulli, II Tim. i 16, ἐπαισχύνθη pro ἐπησχύνθη.

2. ἡ τελεία πίστις,] Forte haec verba separatim a sequentibus intelligi debent: *neque fides vestra, quam integram servastis, vos unquam in ruborem dabit; neque ipse Jesus Christus, in quem credidistis.* Interpolator habet ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, et pro πίστις reponit ἐλπίς. SMITH. i. e. *qui perfecte fidelis est.* Similiter, πιστός ὁ Θεός, I Cor. i 9, x 13, I Thess. v 24, II Thess. iii 3. HEFEL. Armenius legisse videtur ἡ τελεία ἐλπίς μου. PETERMAN. Cf. S. Johan. i iv 18, ἡ τελεία ἀγάπη. Ruchatus

exponit, *la fidélité parfaite; c'est-à-dire, parfaitement fidèle dans ses promesses.* Wocherus vertit, *die vollkommene Treue,* et conferri jubet Heb. xii 2, τὸν τῆς πίστεως . . . τελειωτὴν Ἰησοῦν. Addas Col. i 28, Rom. ix 33, x 11.

4. ἀπῆλθεν,] An fama sola, an literis, an effectu? ut in fine hujus periochae et alibi in his Epistolis. SMITH. Effectu, proculdubio.

5. Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας,] Ut distinguatur a reliquis ejusdem nominis urbibus, quae plures erant; at haec earum, ut loquitur Stephanus, πρώτη. Ἀντιοχείᾳ δέκα πόλεις ἀναγράφονται· decem sc. urbes eo nomine insignitas invenerat ἐν ἀναγραφαῖς· εἰσὶ δέ, inquit, πλείους. Ipse sc. plures observaverat, et tredecim enumerat, ut nunc editur. Addenda autem est decima quarta ex MS. veteri, ἡ Ἰσσυρίας ἡ Λαμοῦρις λεγομένη. Appianus etiam tradit, sedecim Antiochias ab uno Seleuco conditas esse, in memoriam patris sui. Syriacis p. 86. [ed. Steph. 1551.] Recte etiam Antiochia Syriae dicitur, ut non solum distinguatur ab illa Antiochia quae in ipsa Asia Lydiaca sita est; sed etiam ab earum una, quae

meus, et vincula mea, quae non despexistis, neque erubuistis: neque vos erubescet perfecta fides, Jesus Christus.

XI. Oratio vestra pervenit ad Ecclesiam quae est in Antiochia Syriae; unde ligatus Deo decen-
tissimis vinculis omnes saluto; non existens dig-
nus indeⁱ esse, extremus ipsorum existens: secun-
dum voluntatem autem^k Dei dignus factus sum,<sup>i inde dig-
nus C. C.
k autem
deest C. C.</sup>

in ipsa Syria fuit, sed non ejusdem famae, quae dicebatur Antiochia ad Euphratem; haec autem ad Daphnum, aut ad Orontem, dicta est Antiochia Syriae, quia Syriae metropolis fuit; quam Strabo caput Syriae, [xvi, p. 1066 ed. Falconer.] Marcellinus pulchrum Orientis apicem vocat. [xxii 9.] Stephanus, Δάφνη, προάστειον ἐπιστημότατον τῆς Ἐφῶς Ἀντιοχείας μητροπόλεως. Hic quidem Ignatius non dicit, sed indicat se fuisse Episcopum Antiochiae, et ibi in vincula conjectum, ad Troadem jam perductum esse. Sed in Ep. ad Rom. [§§ 2, 9] vocat seipsum diserte τὸν ἐπισκοπὸν Συρίας, quod idem et aliquid majus significat. Et certe Veteres omnes tradunt eum Episcopum Antiochiae fuisse; et quia constat, tum Petrum, tum Paulum Antiochiae versatos esse, ideo ab Apostolis ordinatum fuisse aliqui tradunt, quod non est perinde certum. PEARSON.

5. δεδεμένος] i. q. δέσμος ἀπαχθεῖς. Cf. δεδεμένον ἀπὸ Συρίας. Ep. ad Eph. § 1.

6. θεοπεπεσμένοις] Armenius, ac si legisset ἀγιοθέοις, *vinculis quae grata sunt Deo*. PETERMAN. *vinculis mihi Deum*

colenti honorificis. Horneman. *mit den so Gottgefälligen Banden abgeführt*. Woher. *liens très beaux devant Dieu*. Ruchat. *chains which are the fittest ornament of a servant of God*. Chevallier.

ib. οὐκ ὦν ἄξιος ἐκεῖθεν εἶναι,] Modestiae et humilitatis causa reticet titulum Episcopi. Ἐκεῖθεν videtur poni pro ἐκεῖ, ut ἔσχατος ὦν τῶν ἐκεῖ πιστῶν, in Ep. ad Ephes. § ult. SMITH. Pari modestia de se loquitur Ignatius, ad Trall. § 13, ad Magn. § 14, ad Rom. § 9.

7. ἔσχατος αὐτῶν ὦν] Dresselius, Cod. Casan. secutus, dedit ἔσχατος αὐτῶν, ὦν κατὰ, et vix se tenere poterat, quin δέ post ὦν collocaret.

ib. κατὰ θέλημα] Absolute pro *voluntate Dei*, ut in Ep. ad Polycarp. [§ 8] ὡς τὸ θέλημα προστάσσει et propius ad hanc rem in initio Ep. ad Rom. PEARSON. Cf. ad Eph. § 20. Ita infra § 12 ἡ χάρις, Ep. ad Polyc. § 1 ἐν χάριτι, ad Trall. § 13 ὡς τῇ ἐντολῇ, ad Magn. § 4 κατ' ἐντολήν. Smithus et Hefelius, Int. Vet. et Interpol. secuti, inserunt Θεοῦ. Armenius legisse videtur κατὰ οὖν θέλημα μου.

8. οὐκ ἐκ συνειδότος,] *ex sola*

nomine
gratuletur.

Θεοῦ, ἣν εὐχομαι τελείαν μοι δοθῆναι, ἵνα ἐν τῇ
προσευχῇ ὑμῶν Θεοῦ ἐπιτύχω. Ἴνα οὖν τέλειον ὑμῶν
γένηται τὸ ἔργον, καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν οὐρανῷ, πρέπει
εἰς τιμὴν Θεοῦ χειροτονῆσαι τὴν ἐκκλησίαν ὑμῶν
Θεοπροσβύτην εἰς τὸ γενόμενον ἕως Συρίας συγχα- 5
ρῆναι αὐτοῖς, ὅτι εἰρηνεύουσιν, καὶ ἀπέλαβον τὸ ἴδιον
μέγεθος, καὶ ἀποκατεστάθη αὐτοῖς τὸ ἴδιον σωματεῖον.
Ἐφάνη μοι οὖν ἄξιον πρᾶγμα πέμψαι τινὰ τῶν
ὑμετέρων μετ' ἐπιστολῆς, ἵνα συνδοξάσῃ τὴν κατὰ
Θεὸν αὐτοῖς γενομένην εὐδίαν, καὶ ὅτι λιμένος ἦδη 10
ἐτύγγανεν τῇ προσευχῇ ὑμῶν. Τέλαιοι ὄντες τέλεια
καὶ φρονεῖτε· θέλουσιν γὰρ ὑμῖν εἰ πράσσειν Θεὸς
ἔτοιμος εἰς τὸ παρασχεῖν.

*gratia Dei ; non, quod mihi met
ipsi vel minimum sim conscius,
quasi ipse meruissem.* SMITH.
Joseph. Ant. I i 4, συνειδὼς ἑαυτῷ
τὴν ἀδικίαν... ἐπὶ συνειδότι πονηρῷ.

ib. ἐκ χάριτος Θεοῦ,] τοῦ Θεοῦ
Aldrichius ; sed Cod. Laur. ar-
ticulum non agnoscit.

3. καὶ ἐπὶ γῆς] *coram Deo et
hominibus.* SMITH. Aldrichio,
in cujus editione καὶ desidera-
tur, hic quoque fraudi fuit Sal-
vinii apographum.

4. χειροτονῆσαι] II Cor. viii
19, Πρεσβεύονται, οἱ τοὺς πρέ-
σβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμπον-
τες. Thomas Magister. PEAR-
SON.

5. Θεοπροσβύτην] Ita Cod.
uterque. Haec vox ab Inter-
pol. hic retinetur, et in Ep. ad
Philad. § 10 sic explicatur,
χειροτονῆσαι διάκονον, εἰς τὸ πρε-
σβεῦσαι ἐκεῖ Θεοῦ πρεσβεΐαν. *Sa-
crum legatum*, Vairlen. Coteler.
Holstenius ; *Divinum Legatum*,
Marklandus ; *virum sacrae huius*

legationi destinatum, Horne-
mannus ; *some worthy delegate*,
Wakius et Chevallier. Int.
Vet. videtur legisse *θεοπροπεστά-
την*, quod Vossius quidem re-
tinet, subauditque τινά, vel τινὰ
πρεσβεύοντα. Petermannus
Vossium sequitur, licet Arme-
nium exhibere *praecursorem* ac
si legisset *Θεοδρόμον* testatur.

ib. εἰς τὸ γενόμενον] *ut quum
ad Syriam usque venerit, con-
gratuletur illis &c.* COTEL.

6. ἀπέλαβον] *Jam licet con-
ventus sacros ageré, et idem,
quod antea, Ecclesiae corpus
constituere : quod satis ostendit
unitatem particularis Ecclesiae
sub uno Episcopo, licet jam per
vim abducto. Omnium vestrum
corpus*, S. Polycarp. ad Philipp.
[§ 11.] SMITH. De remis-
sione ista persecutionis hic me-
morata, Cf. Ep. ad Polycarp.
§ 7, et ad Philad. § 10.

7. ἀποκατεστάθη] Cod. Laur.
ἀποκατεστάθη.

non ex conscientia, sed ex gratia Dei ; quam oro perfectam mihi dari, ut in oratione vestra Deo potiar. Ut igitur perfectum vestri fiat opus, et in terra et in coelo, decet, ad honorem Dei, ordinare Ecclesiam vestram Deo venerabilem, in factum Phil. ii 17. usque Syriam congaudere ipsis, quoniam¹ pacem¹ qui C. C. habent, et acceperunt propriam magnitudinem, et restitutum est ipsis proprium corpusculum. Visum est mihi igitur Deo digna res, mittere aliquem vestrorum cum epistola : ut conglorificent^{*} * f. conglorificet. eam, quae secundum Deum, ipsis factam tranquillitatem ; et quoniam portu jam potita est, oratione vestra. Perfecti existentes, perfecta et sapite. Volentibus enim vobis benefacere^m, Deus paratus^m m et benefacere C. C. est ad tribuereⁿ. n adtribuere. C. C.

ib. *σωματεῖον*.] *Corpus, Collegium*. lib. 2 Basilic. tit. 5 cap. 27, *πραγματικὸς δὲ θεῖος τύπος μὴ ἐκφωνεῖσθω πρὸς ιδιωτικὴν τινος ιδιωτικοῦ πράγματος δέησιν, ἀλλὰ μόνον πρὸς σωματεῖον, ἢ ἕτερον σύστημα, ἢ πόλιν, ἢ ἐπαρχίαν*. Addas cap. 8 lib. 7 tit. 8 cap. 11, tit. 11 cap. 20 Biblioth. Juris Canonici, p. 129, &c. CANGIUS, in Gloss. Med. et Infim. Graecitatis. *Σωμάτιον* in Epist. Vienn. et Lugdun. bis, ap. Euseb. H. E. v i 18, 48. *Corpusculum* videtur coetus esse Christianorum, qui propter Imperatoris ac Praesidentis Romani vexationem dilapsi, et post eam repressam ac sedatam reversi fuerant. Act. Erud. Lips. Ann. 1731, p. 459.

8. *ἀξιὸν πᾶγμα*] Int. Vet. legebatur *ἀξίῳ θεῷ*. MARKLAND.

9. *ὑμετέρων*] Sic Cod. uterque, Int. Vet. et Interpolator.

At Dresselio magis placet *ἡμετέρων*, ex incuria, ut videtur, in Hefelii ed. primam admissum.

11. *ἐτύγγανεν*] Ita Cod. Med. Salvinus conj. *ἐτύγγανον*, uti, aut potius *ἐτυχον*, Petermannus Armenium legisse suspicatur.

ib. *Τέλειοι κ. τ. λ.*] Citatur in Maximi Loc. Comm. Serm. ii, [p. 165 Tigur. 1546.] et in alio Graeco Locorum Comm. lib. MS. in Oxon. Academiae Bibliotheca publica, [Barocc. 143, fº. 60 b.] cap. 9, omissa in utroque καὶ conjunctione. USSER.

12. *θέλουσιν γὰρ κ. τ. λ.*] Ibidem quoque et ista legitur sententia ; et utrobique non conjunctio solum omittitur, sed *παρέχειν* etiam legitur pro *παράσχैन*. Citatur et a Damasceno, Parall. i 9, *ἡμῖν* pro *ὑμῖν* posito. USSER. Anne in *ἐδ' πράσσειν* ludit, sicut Aristoteles, in Eth. Nicom. i 4, 2 ?

Afratribus,
qui sunt
Troade, il-
lis salutem
dicit.

Salutat
Episco-
pum, Pres-
byteros,
Diaconos,

et fratres
cum fami-
liis, virgi-
nesque.

IB'. Ἀσπάζεταιται ὑμᾶς ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν τῶν ἐν Τρωάδι, ὅθεν καὶ γράφω ὑμῖν διὰ Βούρρου, ὃν ἀπεστείλατε μετ' ἐμοῦ ἅμα Ἐφεσίοις, τοῖς ἀδελφοῖς ὑμῶν· ὃς κατὰ πάντα με ἀνέπαυσεν. Καὶ ὄφελον πάντες αὐτὸν ἐμμούντο, ὄντα ἐξεμπλάριον Θεοῦ 5 διακονίας. Ἀμείψεται αὐτὸν ἡ χάρις κατὰ πάντα. Ἀσπάζομαι τὸν ἀξιόθεον ἐπίσκοπον, καὶ θεοπρεπέστατον πρεσβυτέριον, τοὺς συνδούλους μου διακόνους, καὶ τοὺς κατ' ἄνδρα καὶ κοινῇ πάντας, ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῇ σαρκὶ αὐτοῦ καὶ τῷ 10 αἵματι, πάθει τε καὶ ἀναστάσει, σαρκικῇ τε καὶ πνευματικῇ, † ἐν ὀνόματι, † ἐν ἐνότῃ Θεοῦ καὶ ὑμῶν. Χάρις ὑμῖν, ἔλεος, εἰρήνη, ὑπομονὴ διὰ παντός.

II'. Ἀσπάζομαι τοὺς οἴκους τῶν ἀδελφῶν μου σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, καὶ τὰς παρθένους τὰς λεγο- 15

1. ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν] i. e. ἀδελφοί. 1 Cor. xvi 20, Phil. iv 21, Tit. iii 15. PEARSON. Cf. Ep. ad Trall. § 13.

2. γράφω] Aldrich. γράψω. ib. Βούρρου,] Vid. not. ad Eph. § 2, ad Philad. § 11.

3. Ἐφεσίοις, τοῖς ἀδελφοῖς] Euplo et Frontone. SMITH. Cf. Ep. ad Eph. § 2.

4. ὃς κατὰ πάντα] Voss. ὅτι κ. π. MSS. consentiunt Int. Vet. et Armenius.

ib. ὄφελον] Alter Interpres videtur legisse ὄφελον. *Et debuerant quidem omnes eum imitari.* ὄφελον πάντες αὐτὸν μιμῆσθαι mutata verborum constructione. Sed lectio prior neutiquam debuerat sollicitari, utpote recta et sana, etsi elegantius Atticis non satis congrua. SMITH. Dresselius de-

dit ὄφελον e Cod. Casan. in quo stat ὄφελον, ὃ supra scripto manu secunda. Imitatur D. Paulum, 1 Cor. iv 8, καὶ ὄφελόν γε ἐβασιλεύσατε.

5. ἐξεμπλάριον] Eo vocabulo et alibi utitur Ignatius. [ad Eph. § 2, ad Trall. § 3.] Sed et Polycarpus usurpasse in Ep. ad Phil. videtur; quamvis ea pars [§ 10] Epistolae ejus Graece deperierit. VOSSIUS.

6. ἡ χάρις] Absolute, ut in Ep. ad S. Polyc. § 8. Frustra et absque omni necessitate addit Interpol. τοῦ Κυρίου. SMITH. Sic B. Paulus ad Titum, iii 15, ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν. Cf. supra p. 468 l. 7.

8. τοὺς συνδούλους] καὶ τοὺς συνδούλους ex Int. Vet. Smith. Cotel. et Russelius. Codd. copulam non exhibent.

XII. Salutatur vos charitas fratrum, qui in Troade : unde et scribo vobis, per Burrum, quem misistis mecum simul Ephesiis fratribus vestris : qui secundum omnia me quiescere fecit. Et utinam omnes ipsum imitentur, existentem exemplarium Dei ministerii. Remuneret ipsum gratia secundum omnia. Saluto Deo dignum Episcopum, et Deo decens Presbyterium, et conservos meos Diaconos ; et singillatim et communiter omnes, in nomine Jesu Christi, et carne ipsius, et sanguine, et passione^o, et resurrectione, carnali et spirituali,^{o passione- que C. C.} in unitate Dei et vestri. Gratia vobis, et misericordia, et pax, et sustinentia semper^p.

XIII. Saluto domos fratrum meorum, cum uxoribus et filiis ; et virgines vocatas viduas. Valete

^p Gratia vobis, pax et misericordia et sustinentia semper, C. C.

10. τῷ αἵματι,] Marklandus adscripserat τῷ πνεύματι, sed stylum postea vertit.

12. ἐν ὀνόματι,† ἐν ἐνότητι] Jam praecessit ἐν ὀνόματι [Ἰησοῦ Χριστοῦ]. Itaque non opus est repetere illa verba, quae hic locum non habent. Delenda proinde ut irreptitia, vel ex similitudine sequentium, vel repetitione priorum. VOSSIUS. Verba, quae non agnoscit Armenius, rejiciunt Pearson. Smith. Markland. Galland. Hefel. et Dresselius. Apud Interpol. πάθει τε καὶ ἀναστάσει, σαρκικῇ τε καὶ πνευματικῇ ἐνότητι Θεοῦ καὶ ὑμῶν.

13. ἔλεος,] Hanc vocem omisit Armenius. PETERMAN.

14. Ἀσπάζομαι] Ἀσπασμός videtur esse tum salutatio propter salutem, tum valedictio. Artemid. ii 2, Ἀσπάσθαι δὲ τοὺς συνήθεις, καὶ προσαγορεύειν, καὶ καταφιλεῖν, ἀγαθόν. [p. 82 ed.

Rigalt.] Salutationes signa communionis Ecclesiasticae : unde Lucianus Confessor, inter Epp. Cypriani, 22, [p. 48 E ed. Fell.] 'Saluta Numeriam et 'Candidam.' PEARSON.

ib. τοὺς οἴκους] Οἴκους vocat, quos S. Paulus nunc οἴκους, nunc οἰκίας nominat ; familiae autem quae intelligantur, explicat σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις. Hinc lux illi loco I Cor. i 16, ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφάνῳ οἶκον i. e. non tantum Stephanam, sed omnes qui ad ejus familiam pertinebant. PEARSON.

15. τὰς λεγομένας χήρας.] Vir doctissimus legebat, καὶ τὰς λεγομένας χήρας. Ego tamen vulgatam lectionem probō. Quid enim hic facit τὰς λεγομένας? Quid opus erat illud addere? Simpliciter dixisset Ignatius καὶ τὰς παρθένους καὶ τὰς χήρας. Nostram quoque lectionem probat Vetus Versio. Virgines

μένας χήρας. Ἐρρωσθέ μοι ἐν δυνάμει Πνεύματος.
 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Φίλων, σὺν ἐμοὶ ὦν. Ἀσπάζομαι
 τὸν οἶκον Ταυνίας, ἣν εὐχομαι ἐδραῖσθαι πίστει καὶ
 ἀγάπῃ σαρκικῇ τε καὶ πνευματικῇ. Ἀσπάζομαι
 Ἀλκην, τὸ ποθητόν μου ὄνομα, καὶ Δάφνον τὸν 5

autem, sive mulieres quae virum non habuissent, etiam viduarum appellatione contineri, patet ex Javoleno, Dig. Lib. I Tit. xvi de Verb. Sign. § 242. 'Viduam non solum eam quae aliquando nupta fuisset, sed eam quoque mulierem quae virum non habuisset, appellari ait Labeo.' [Cf. Niebuhr. Hist. Rom. i 408 vers. Anglican.] Pro viduis est Clem. Alex. Strom. vii, [§ 12, p. 875 ed. Potter.] ἡ χήρα διὰ σωφροσύνης αὐθις παρθένος. Puto autem, hic Ignatium loqui non de illis quae simpliciter essent viduae, sed de iis quae erant Diaconissae. Electas esse ad hoc ministerium quandoque virgines, adparet ex Tertulliano, de Virg. Veland. § 9. ['Plane scio alicubi virginem in viduatū ab annis nondum viginti collocatam.' Qua de re queritur.] VOSSIUS. Salutat Smyrnensis Ecclesiae Diaconissas, quae virgines erant, et vocabantur viduae. Virgines erant: quales eum in ordinem adlectas fuisse constat ex Const. Apost. vi 17, Epiphanio, Expos. Fidei, § 21, [Καὶ αὗται δὲ μονόγαμοι ἐγκρατευσάμεναι, ἣ χηρεῖσασαι ἀπὸ μονογαμίας, ἣ ἀειπάρθενοι οὔσαι. Opp. i p. 1104 ed. Petav.] Gregorio Nyss. in Vita Macrinae, [Opp. ii p. 197 ed. Morel.] quibus addi possunt

Zonaras, [p. 66] Balsamon, [p. 299] alii. Viduae vocabantur, quia in gradu Viduali seu Diaconico erant constitutae. Ecclesiae quaedam mandati Apostolici tenaces, et nominis viduatus, τοῦ χηρικοῦ, memores, virginum denique consulentes quieti, non alias ad Diaconatum provehebant, quam viduas. Idque postea sancitum fuit lege Theodosii. COTEL. De Diaconissis intelligunt Hefel. et Merxius. Τὸ χηρικόν, *Ordo vidualis, viduarum gradus*, legitur in Const. Apost. iii 1 2, viii 25. Neandro, in Vita Chrysostomi, ii 113, has voces τὰς λεγόμενας χήρας ex glossemate irrepsisse diserte pronuntianti, vehementer adversatur Rothius, *Anfänge*, p. 253 not. 109. Interpolator praestat καὶ ἀειπαρθένους καὶ τὰς χήρας. Vocem ἀειπαρθένους de virginibus Vestalibus usurpant Dion et Xiphilinus.

1. Πνεύματος.] Coteler. ad fidem Int. Vet. mallet ἐν δυνάμει Πατρός, quam lectionem, nunc demum ab Armenio confirmatam, in Ed. quarta admisit Hefelius.

2. Φίλων,] Φίλων ὁ συνδιάκονος, Interpolator. Cf. supra, § 10.

3. Ταυνίας,] Haec est vera scriptura, quam probat etiam Vet. Int. ut videtur. Frustra sunt illa nomina, quae in Pseudo-Ignatii variis Codd. leguntur, Gavia, Grania, Gravia, Gaia,

mihi in virtute Patris. Salutat vos Philon, mecum existens. Saluto domum Thaviae, quam oro firmari fide et charitate^q carnali et spirituali. Saluto^q Alken, desideratum mihi nomen, et Daphnum in-
C. C.

&c. quae omnia non sunt assis. *Taovia*, sive *Tabia*, hic est vera lectio. Forsan hoc nomen translatum ab urbe, ut solent multa mulierum nomina; nam *Tabia* Galatarum urbs. Sed quis omnia veterum Christianorum nomina explicaverit? Vel in hoc ipso *Ignatio* occurrunt aliqua, quae nusquam alibi reperire est. Sed nulli hoc mirum videri debet, qui norit, Christianorum veterum non minimam partem fuisse servos, aut liberos, tam mulieres, quam viros; ac proinde nomina ipsis imposita fuisse saepe barbara ac inusitata, et e re nata. VOSSIUS. Vulg. legit *Tavias* quumque *T* et *T* tam similes literae sint, et in MSS. saepe confusae reperiuntur, dubitari non immerito potest, an mulieris hujus nomen *Gavia* fuerit, an *Tavia*. Mihi *Gavia* potius fuisse videtur. De *Gavia* enim saepe legimus, de *Tavia* non item. Gruter. p. 1031, 8 *Gaviae Gorgoniae*. Reines. p. 664 *Gaviae Domatae*. (vel *Donatae*.) p. 693 *Gaviae Quadratillae*. p. 743 *Gaviae Florae*. *Gavius* inter Graecos nomen tritissimum. PEARSON. Forsitan *Φλαουίας*, *Flaviae*. MARKLAND. Pearsoni correctionem *Taovias* ex Armenio confirmat Petermannus.

5. "Αλην,] Cf. Ep. ad Polyc. § 8. Inscript. xxxii in Append. Marm. Oxon. "Αλη Τειμοκράτους τοῦ Ἀπέλλου. Inter Latinos,

Gruter. 310, 4 *Alce fecit*. *Alce* nomen erat cujusdam feminae, quae tricesimo plus minus abhinc anno Smyrnae vixit, et soror erat *Nicetae*; quem certum est hoc ipso tempore *Ignatii* vixisse, et patrem fuisse *Herodis*, qui tunc Smyrnae *Irenarcha* fuit, (de *Niceta* Smyrnaeo vide Reines. p. 609, qui eum ante vixisse vult) quum *S. Polycarpus* passus est, A. D. 147. Quae quidem eadem esse potuit cum hac nostra; nam Christiana inde fuisse videtur, quia *Acta Polycarpi* eam honoris causa nominant. [§ 17] Idem nomen fuit, si non et eadem femina, ratione cujus, utpote Christianae, frater ejus *Nicetes* intercesserat pro *Polycarpo*. PEARSON.

ib. τὸ ποθητὸν μου ὄνομα,] Ita Cod. uterque sicut etiam in Ep. ad Polyc. § 8. Vossius et Coteler. reponunt *μοι*. Pearsonus confert *S. Paulum* ad Phil. iv 1, ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι.

ib. καὶ Δάφνον κ. τ. λ.] Haec verba usque ad ὄνομα, quae ab Int. Vet. et Pseudo-Ignatio agnoscuntur, e Cod. Med. librarii culpa excidisse queritur Vossius, deceptus, ni fallor, a voce ὄνομα intra spatium tam breve repetita.

ib. Δάφνον] Inscript. apud Reinesium, pp. 589, 590, *L. Valerius Daphnus*, p. 640 *Ti. Claudius Dapnιος*, (pro *Daphnus*.) p. 693 *C. Gavius Daph-*

ἀσύγκριτον, καὶ Εὐτεκνον, καὶ πάντας κατ' ὄνομα.
Ἐρρωσθε ἐν χάριτι Θεοῦ.

nus. Daphnus enim vulgare nomen erat ea aetate, ut multae Inscript. ap. Gruter. ostendunt. p. 654, 1 *Daphnus*, p. 333, 5 *Daphno Sumptuario*. p. 1069, 8 *Daphnus Imp. T. Caes. Aug. Vespasiani Serv. Pecul.* p. 240 *M. Coelius Daphnus. A. Cascellius Daphnus. P. Faunius Daphnus.* Inter Deipnosophistas Athenaei numeratur Daphnus Ephesius. PEARSON.

ib. τὸν ἀσύγκριτον,] Ἀσύγκριτος S. Paulo viri nomen est, Rom. xvi 14, hic autem epithetum esse articulus Daphnum

sequens indicat, et *incomparabilem* significare videtur, ad Latinae linguae phrasim accommodatum. Graeci enim veteres aliter eam vocem usurparunt. Hesychius, Ἀσύγκριτον ἀνόμιον, ὑπερέχον. Glossa vero, Ἀσύγκριτος, *incomparabilis*. Epiphanius, 418 et 413, [ed. Basil. contr. Haer. iii, tom. i p. 990 A, p. 976 A ed. Petav.] Hermes, p. 50, [Coteler. Patt. Apost. 1672, Mandat. vii.] ἡ πρᾶξις σου ἀσύγκριτος ἔσται. Vox *incomparabilis* in Inscriptionibus frequenter occurrit. Reines. p. 656 *Filiis incomparabilibus.*

comparabilem, et Eutecnum, et omnes secundum nomen. Valete in gratia Dei.

Cf. pp. 664, 919. p. 1022 *Marito incomparabili*. pp. 423, 710 *Conjugi inc.* p. 425 *Amico suo inc.* p. 710. *Patri inc.* PEARSON. Smithus suo periculo omittit articulum, et Ἀσύγκριτον exhibet. Bunsenius reponit τὸν Ἀσύγκριτον. Epistolarum Interpolatarum Interpres Vetus et *Daphnaum incomparabilem et bonum filium.*

1. κατ' ὄνομα.] *nominativum.*—MARKLAND. D. Johannes, Ep. III 15, ἀσπάζου τοὺς φίλους κατ' ὄνομα. Vide supra, ad Eph. § 20 ἐξ ὀνόματος.

2. Ἐπρωσθε] Solennis formu-

la. Ita Apostoli, Act xv 29. Vid. Artemid. i 85. [Ἐπρωσο δὲ καὶ ὑγιαίνε, οὔτε λέγειν οὔτε ἀκούειν ἀγαθόν. p. 78 ed. Rigalt.] PEARSON. Conf. Ep. ad Magn. § 15.

ib. ἐν χάριτι Θεοῦ.] His verbis subjicitur in Cod. Mediceo ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣ ΑΠΟ ΤΡΩΑΔΟΣ. Verum autem non est quod in notis ad hunc locum asserit Vossius, omnibus Epistolis addi ad quos sint perscriptae. Ad finem Epp. ad Polycarpum et ad Magnesianos quidem talis epigraphe legitur; caeteris autem deest.

ΠΡΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΙΟΝ.

ΙΓΝΑΤΙΟΣ, ὁ καὶ Θεοφόρος, Πολυκάρπῳ ἐπισκόπῳ ἐκκλησίας Σμυρναίων, μᾶλλον ἐπεσκοπημένῳ

1. ΠΡΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΙΟΝ.] Inter omnes Ignatii Epistolas nulla est, de cujus veritate magis disceptatum sit inter doctos. Nec inficior, aliqua hic esse, quae potuerint reddere suspectam; plura tamen, majoraque esse puto, quae aliud iis debuerant persuadere. Verba enim Polycarpi ex Ep. ad Philipp. ap. Eusebium, [H. E. iii 36] ἐγράψατέ μοι καὶ ὑμεῖς καὶ Ἰγνάτιος, aliter intelligi quam de hac Epistola, neque possunt, neque debent. Citat quoque eam Chrysostom. Hom. de Uno Legislatore, [vi 410 Edd. Ben. a quibus haec Homilia Chrysostomo abjudicatur.] Antiochus, et Damascenus. Sed quid sibi vult Hieronymus in Catalogo, [§ 16, Opp. ii 841 ed. Vallars.] quum inquit: 'Inde egrediens scripsit ad Philadelphios, et ad Smyrnaeos, et proprie ad Polycarpum, commendans illi Antiochensem Ecclesiam; in qua et de Evangelio, quod nuper a me translatus est, super persona Christi ponit testimonium, dicens, &c.?' Verum est, Ignatium in Ep. ad Polycarpum commendare illi Ecclesiam Antiochenam; alter

vero ille locus, quem subdit, desumptus est ex Ep. ad Smyrn. Casaubonus parenthesi locum sanari posse putabat; quod tamen non est vero simile. Omnino erravit Hieronymus in reddendis Eusebii verbis: Ἦδη δὲ ἐπέκεινα τῆς Σμύρνης γενόμενος, ἀπὸ Τρωάδος τοῖς τε ἐν Φιλαδελφείᾳ αὖθις διὰ γραφῆς ὁμιλεῖ, καὶ τῇ Σμυρναίων ἐκκλησίᾳ, ἰδίως τε τῷ ταύτης προηγουμένῳ Πολυκάρπῳ, ὃν οἶα δὴ ἀποστολικὸν ἄνδρα εἶναι μάλα γνωρίζων, τὴν κατ' Ἀντιόχειαν αὐτῷ ποιμνὴν, οἶα γνήσιος καὶ ἀγαθὸς ποιμὴν, παρατίθεται, τὴν περὶ αὐτῆς φροντίδα διὰ σπουδῆς ἔχειν αὐτὸν ἀξιών. Ὁ δ' αὐτός, Σμυρναίοις γράφων, οὐκ οἶδ' ὁπόθεν ῥητοῖς συγκέχρηται, τοιαῦτά τινα περὶ τοῦ Χριστοῦ διεξίειν. Priora illa recte vertit Hieronymus. Sed peccavit, vel dum nimium festinat in compilando Eusebio, vel quod mutilum nactus sit exemplar, vel, quod potius credo, quod ita verba ista intellexit ut putarit illam ad Smyrnaeos, et Polycarpum, esse unam eandemque Epistolam. Quod si verum esset, non usus fuisset Eusebius illo loquendi genere, ut diceret; ὁ δ' αὐτός Σμυρναίοις γράφων· aliis verbis significas-

AD POLYCARPUM.

IGNATIUS, qui et Theophorus, Polycarpo <sup>a a Theophe-
rus Poli-
carpo C.C.</sup> Episcopo Ecclesiae Smyrnaeorum, magis autem

set, ex eadem Epistola, de qua hactenus locutus esset, sequentia esse desumta. Nemo praeterea Veterum est, qui Ep. ad Smyrn. cum illa ad Polyc. confundat. Illud verum puto, simul utrasque missas fuisse, et hinc esse, quod illas simul nominet Eusebius, et quod in Manuscriptis alia aliam statim sequatur. VOSSIUS. Cod. Caiensis exhibet, "EPISTOLA 2da "IGNATII Smyrnensis a Troade "Policarpo."

2. ΙΓΝΑΤΙΟΣ,] Epistolae ad Polyc. duplex exstat versio Syriaca, seu potius duo Codd. unius ejusdemque versionis, quorum alter saeculo sexto, alter octavo exaratus videtur. Vetustiore Codicem typis describendum curavit Curetonus, junioris Codicis lectiones variantes, quae paucissimae et nullius ponderis sunt, addens. Uterque Codex primam tantum Ep. partem, (usque ad finem § 6) continet. E §§ autem 7 et 8 Syrus duas tantum sententias mutuatus est, easque cum fine § 6 conjunxit. Caeterum Syrus in vertenda hac Epistola exemplar Graecum paene ad verbum secutus est. Versio Armeniaca cum textu nostro Graeco concordat. HEFELI-

US. Judice Curetono, §§ 1-6 Ignatii stylum, magis quam alia quaevis Epistolarum pars, referunt.

ib. ὁ καὶ Θεοφώρος,] Vulgo [ap. Interpol.] legebatur: Ἰγνάτιος, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, ὁ καὶ μάρτυς Ἰησοῦ Χριστοῦ, &c. Duo hic displicent; nam neque verisimile Ignatium semetipsum Martyrem appellasse, quod vocabulum tum temporis vix aliter accipiebatur quam peculiari illa significatione de illo, qui pro Christi confessione sanguinem suum effudisset, aut saltem multa fuisset perpressus. Sed et ipse Ignatius alibi inquit, sese nescire an dignus sit Martyrii praerogativa: quid itaque hic Martyrem sese vocaret? Neque habemus exemplum, quod quispiam in primitiva illa ecclesia Episcopi titulum sibi adtribuerit. Ita nec Polycarpus, quem tamen et Ignatius noster et omnes Episcopum vocant, nomen illud expressit, cum ad Philippenses scribit: Πολύκαρπος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πρεσβύτεροι. VOSSIUS. Fugerat, ut videtur, virum doctissimum locus ille in Ep. ad Rom. § 2.

3. ἐκκλησίας Σμυρναίων,] Vocem ἐκκλησίας librarii Syri non exprimunt. Armenii interpre-

ὑπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ,
πλείστα χαίρειν.

Laudat
Deum pro-
pter fir-
mam Poly-
carpi piete-
tem; et ad
varias vir-
tutes ex-
hortatur:

Α'. ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΝΟΣ σου τὴν ἐν Θεῷ
γνώμην, ἡδρασμένην ὡς ἐπὶ πέτραν ἀκίνητον, ὑπερ-
δοξάζω, καταξιωθείς τοῦ προσώπου σου τοῦ ἀμώμου, 5
οὐδ' ὀναίμην ἐν Θεῷ. Παρακαλῶ σε ἐν χάριτι, ἥ
ἐνδένυσαι, προσθεῖναι τῷ δρόμῳ σου, καὶ πάντας
παρακαλεῖν, ἵνα σώζωνται. Ἐκδίδει σου τὸν τόπον

tatur ac si legisset ἐκκλησίας
Σμύρνης πόλεως.

ib. μάλλον ἐπισκοπημένῳ] Pul-
chra epanorthosis et plane A-
postolica. Gal. iv 9. PEAR-
SON. Vairlenius, ut, quan-
tum licebat, hanc paronoma-
siam redderet, dedit in versione
sua, *inspectori, immo qui in-
spectus est a Deo*. Cavillatio-
nem nescio quam ineptam a
glossatoris manu profectam
suspiciatur Netzius; et voces
μάλλον ἐπισκοπημένῳ omisit Ar-
menius. Verborum lusus habet
Ignat. ad Trall. §§ 5, 10, ad
Smyrn. §§ 2, 3, 10, ad Polyc.
§ 3, a quibus minime abhorru-
erunt Scriptores Sacri, e. g. S.
Paulus ad Philem. 11, 20. Cf.
Hippolyt. c. Noëtum, § 8, Νόη-
τος μὴ νοῶν τὴν ἀλήθειαν. Clem.
Alex. Paed. iii 11, καὶ τὰ ἐν
κόσμῳ κοσμίως κατὰ Θεὸν ἀπάγειν.
p. 299 ed. Potter. Plura dabit
Glassius, Crit. Sac. p. 227. ἐπε-
σκοπημένῳ dedi cum Freyio. Vos-
sius et Russel. retinent Codd.
scripturam ἐπισκοπημένῳ. Smi-
thus exhibet μάλλον δὲ ἐπισκοπη-
μένῳ. Cf. I Pet. ii 25, τὸν ποιμένα
καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν ὑμῶν. v. 4,
φανερωθέντος τοῦ ἀρχιεπίμενος.

3. ΑΠΟΔΕΧΟΜΕΝΟΣ] Gloss.
Ἀποδέχομαι, *probo, acceptum ha-
beo, comprobabo. Comprobat,*
ἀποδέχεται. PEARSON. De
participio sic posito vide supra
p. 272 l. 8.

ib. τὴν ἐν Θεῷ γνώμην,] Ut in
Epist. ad Rom. [§ 7] τὴν εἰς
Θεὸν μου γνώμην. PEARSON.

4. ὑπερδοξάζω,] Ita Interpo-
lator quoque. Syrus et Ar-
menius legebant τὸν Θεόν.

5. τοῦ προσώπου σου] Nun-
quam igitur ante viderat Poly-
carpum. PEARSON. τοῦ ἀμώ-
μου non exprimit versio Cure-
toniana.

6. οὐδ' ὀναίμην] Syrus, *which I
long for in God*. Armenius,
quam per Deum desiderabam.
Vide supra Ep. ad Eph. § 2, ad
Magn. § 2.

ib. ἐν χάριτι, ἥ] Smithus, con-
tra auctoritatem MSS. ἐν χάριτι
Θεοῦ. Scriptores sacri χάριν
absolute ponunt, e. g. Col. iv
18, Hebr. xiii 25. Cf. notata
ad Smyrn. § 11.

ib. ἥ ἐνδένυσαι,] Ita Graeci,
qui hanc loquendi formam a
Latinis accepisse videntur. Imita-
tatur autem S. Paulum, qui
voce ἐνδύω et ἐνδύομαι hoc sensu

visitato a Deo Patre et Jesu Christo, plurimum gaudere.

I. ACCEPTANS tuam in Deo sententiam, firmatam ut supra petram immobilem, superglorifico, dignificatus tua facie immaculata, qua fruar in Deo. Deprecor te in Dei gratia, qua indutus es, apponere cursui tuo, et omnes deprecari ut salventur. Justifica locum tuum in omni cura, car-

saepe utitur. Ephes. vi 14, Coloss. iii 12. Vide etiam Luc. xxiv 49. PEARSON.

7. τῷ δρόμῳ σου,] Cf. πληροῦν τὸν δρόμον Act. xiii 25, τελειοῦν τὸν δρόμον Act. xx 24, II Tim. iv 7. PEARSON. Haec et alia, quae in hac Epistola occurrunt, imitatur impostor, qui S. Ignatii nomen mentitus est, in Ep. ad Heronem. [§ 1, Παρακαλῶ σε ἐν Θεῷ προσθεῖναι τῷ δρόμῳ σου, καὶ ἐκδικεῖν σοῦ τὸ ἀξίωμα κ. τ. λ.] SMITH. Ruchat. interpretatur, *Je vous exhorte de fournir votre carrière avec une nouvelle ardeur.* Nescio quae frustula mirum in modum compegit Fragm. Syr. ap. Cureton. p. 236, *I persuade [thee] to add to thy course: be constant in fastings and in supplications to God, but not immoderately, so that thou mayest not prostrate thyself.*

8. σώζονται.] Bunsenius conferri jubet τοὺς σωζομένους Act. ii 47, et σεσωσμένοι Ephes. ii 5, 8.

ib. Ἐκδικεῖ σου τὸν τόπον] Gloss. Ἐκδικῶ, vindico, defendo, ulciscor. Τόπος autem locus, quem habuit in Ecclesia, sc. Episcopatus. [Cf. ad Smyrn. § 6.] Hortatur igitur Polycar-

pum, ut locum et dignitatem officii sui tueatur et defendat; eaque, quae ad sedem suam pertinebant, vindicet. Ita Origen. in Matt. 279, [ed. Huet.] οἱ τὸν τόπον τῆς ἐπισκοπῆς ἐκδικοῦντες. Novatianus, ut scribit Cornelius, Episcopos tres μετὰ βίας ἠνάγκασεν εἰκονικῇ τινὶ καὶ ματαίᾳ χειρεπιθεσίᾳ ἐπισκοπὴν αὐτῷ δοῦναι. ἦν ἐνέδρα καὶ πανουργία, μὴ ἐπιβάλλουσαν αὐτῷ, ἐκδικεῖ. ap. Euseb., H. E. vi 43. Immo idem Novatianus seipsum ἐκδικητὴν εὐαγγελίου vocabat. Ita apud Latinos veteres locus nominatur. Cyprianus, Epist. xv initio, 'Sollicitudo loci nostri.' [p. 33 E ed. Fell.] Ep. xl de Numidico Presbytero: 'Pro-movebitur quidem, quum Deus permiserit, ad ampliorem 'locum religionis suae.' h. e. ad Episcopatum. [p. 79 E.] Alexander Episcopus Hierosol. ante Cyprianum in ep. ad Antinoitas ap. Euseb. vi 11, Ἀσπάζεται ὑμᾶς Νάρκισσος, ὁ πρὸ ἐμοῦ διέπων τὸν τόπον τῆς ἐπισκοπῆς τὸν ἐνθάδε. Opus imperf. Hom. xliii, p. 695 A, 'Cathedra non 'facit Sacerdotem, sed Sacerdos 'Cathedram. Non locus sanctificat hominem; sed homo locum.' Haec in Didascalia primo,

ἐν πάσῃ ἐπιμελείᾳ, σαρκικῇ τε καὶ πνευματικῇ. Τῆς ἐνώσεως φρόντιζε, ἥς οὐδὲν ἄμεινον· πάντας βάσταζε, ὡς καὶ σὲ ὁ Κύριος· πάντων ἀνέχου ἐν ἀγάπῃ, ὥσπερ καὶ ποιεῖς· προσευχαῖς σχόλαζε ἀδιαλείπτως· αἰτοῦ σύνεσιν πλείονα ἥς ἔχεις· γρηγόρει, 5 ἀκοίμητον πνεῦμα κεκτημένος· τοῖς κατ' ἄνδρα κατὰ βοήθειαν Θεοῦ λάλει· πάντων τὰς νόσους βάσταζε, ὡς τέλειος ἀθλητῆς· ὅπου πλείων κόπος, πολὺ κέρδος.

post in Constit. ii 2, ὅπῳ αὐτὴν χειροτονίαν λαμβάνων καθίσταται ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἐπισκοπῆς. Epiphanius, Οὕτω κατ' ἐκείνο καιροῦ ἦσαν οἱ τόποι. p. 386, 42. [ed. Basil. i p. 908 D. ed. Petav.] Plinius, Paneg. [§ 44] 'Nemo est ergo tam tui, tam ignarus sui, ut locum istum post te concupiscat.' PEARSON. Syrus non agnoscit σου. Ruchatus interpretatur, *Remplissez votre emploi*; et conferri jubet Const. Apost. ii 28, εἰς χάριν τῶν τοῦ Κυρίου Ἀποστόλων, ὧν καὶ τὸν τόπον φυλάσσουσιν. Addas Tertullian. de Bapt. § 17, 'Sciant in Asia presbyterum, qui eam scripturam construxit..... loco discessisse.' Hieronymus, de Vir. Illustr. § 6, Tertullianum citat. Cf. Clem. Rom. i § 40.

1. ἐν πάσῃ ἐπιμελείᾳ,] In omnium cultu virtutum, tam quae ad animum, quam quae ad corpus quoque spectant. I Cor. vii 34, ἵνα ἡ ἀγία καὶ σώματι καὶ πνεύματι. Non mirum autem, Polycarpo dari consilia per Ignatium, qui erat longe illo natu grandior, et in Episcopatu antiquior. COTEL. Has voces σαρκικῇ τε καὶ πνευματικῇ non agnoscit Interpolator. Cf. infra

§ 2, σαρκικὸς εἶ καὶ πνευματικός. Syrus, *Require things becoming with all diligence of flesh and spirit*. Ad mentem Syri Armenius, *Jam expete convenientia*. Ideoque Petermannus conjecturam facit pro τὸν τόπον Syr. et Arm. legisse τὸ πρέπον, quam correctionem in textum suum admisit Lipsius, p. 184.

3. πάντων ἀνέχου] Aliter legebat Syrus. *With all men protract thy spirit in love*.

4. ἀδιαλείπτως.] Vide supra p. 296 l. 7. Hanc vocem non agnoscit Syrus.

5. αἰτοῦ] Nil habet hic locus rusticitatis seu arrogantiae, ut Dallaeus contendebat. Fraterno tantum amore ductus B. Ignatius Polycarpum suam ad Ecclesiam studiose fovendam ac preces assidue fundendas hortatus est. DUESTERDIECK. Russelii liber, ex incuria typothetarum, αὐτοῦ.

6. ἀκοίμητον πνεῦμα] Videtur opponi πνεύματι κατανύξεως, Rom. xi 8. SMITH. Ap. Damasenum Parall. ε xvii [ii 514 A ed. Le Quien.] legitur ἀκοίμητον ὄμμα, quod idem est; intelligit enim ὄμμα τῆς ψυχῆς, ut Isidor. Pelus. iii Ep. 324. PEARSON. πνεῦμα

nali et spirituali. Unionem cura, qua nihil melius. Omnes supporta; ut et te Dominus. Omnes sustine in charitate; quemadmodum et^b facis. Orationibus vaca indesinentibus: pete intellectum amplio-^{b et deest C. C.}rem eo quem habes. Vigila, non dormi-^{1 Thess. v}entem spiritum possidens: singulis secundum consuetudinem Dei loquere. Omnium aegritudines Gal. vi 2. porta, ut perfectus athleta: ubi major labor, multum lucrum.

legebant Syrus, Interpol. Int. Vet. et Armenius. Sap. Sal. vii 10, ἀκοίμητον τὸ ἐκ ταύτης φέγγος, ad quem locum respicere videtur Clem. Alex. Paed. ii 10, λογισμοὺς δὲ ἀνδρῶν ἀγαθῶν οὓς ἀκοιμήτους λύχνους ὠνόμασεν ἡ Γραφή.

7. βοήθειαν] Markland. hanc MSti lectionem tuetur, pro qua Pearson. et Toup. substitutum volunt ὁμοίθειαν ex Ep. ad Magn. § 6: ille Int. Vet. et Interpolatori morem gerens, hic Hesychii auctoritate nixus, v. ὁμαίχμη' ubi leg. ὁμαίχμη' ὁμήθεια. Sed 'quaenam est, licet cum Smitho quaerere, 'illa Dei consuetudo, quam singulis, prout illorum res tulerint, locuturus' S. Polycarpus, debet imitari? 'Locutio sane dura et omnino 'rejicienda.' Euseb. H. E. i 4, τῆς παρὰ Θεοῦ βοηθείας. Cum Marklando stat Netzius, Stud. u. Krit. 1835 p. 890, cum Pearsono et Toupio Arndtius, ibid. 1839 p. 143, Hefel. et Bunsenius. Curetonus quoque reponit ὁμοίθειαν, et Petermannus, cui Syrus et Armenius videntur legisse sive βούλημα sive θέλημα.

ib. τὰς νόσους βάσταζε,] Quid est βαστάζειν τὰς νόσους, vide Matt. viii 17, ex Esaia, secun-

dum Hebr. non LXX, unde fortasse colligi potest, S. Matthaëum Hebraice scripsisse. Grotius ad locum, 'Ἐβάστασε, 'portavit, abstulit, interpretatur 'Tertullianus.' Minime gentium; sic enim Tertull. adv. Marcion. iii 17, 'Ipse enim imbecillitates nostras abstulit, et 'languores portavit.' Ἐβάστασεν igitur Tertullianus, ut alii, portavit, non abstulit, interpretatus est; abstulit, autem posuit pro ἔλαβε. PEARSON. D. Pauli exemplar Polycarpo proponit ad imitandum, II Cor. xi 29, Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ;

8. τέλειος ἀθλητής.] Polycarpum ut Athletam hortatur, et quidem perfectum, sive pancratiasten, sive pentathlon: unde τέλειον et τελειότατον γυμνάσιον apud Galen. de Sanit. tuenda, iii. [§ 2, tom. vi pp. 94, 95 ed. Charter.] Plato, ὁ τελείως παγκράτιον ἡσκηκός, ἢ πυγμὴν ἢ πάλην. vii de Legg. [§ 5] PEARSON. Infra § 3, Μεγάλου ἐστὶν ἀθλητοῦ κ. τ. λ.

ib. ὅπου πλείων κόπος,] Vide I Cor. iii 8. Pulchra haec est γνώμη sive sententia, quam exhortationibus interserit. Κόπος labor vehemens, et agitatio corporis violenta, unde lassitudo

ad illas in
primis,
quae Epi-
scopum de-
cent.

Β'. Καλοὺς μαθητὰς ἐὰν φιλήῃς, χάρις σοι οὐκ ἔστιν· μᾶλλον τοὺς λοιμοτέρους ἐν πραότητι ὑπότασσε. Οὐ πᾶν τραῦμα τῇ αὐτῇ ἐμπλάστρῳ θεραπεύεται. Τοὺς παροξυσμοὺς ἐμβροχαῖς παῦε. Φρόνιμος γίνου ὡς ὄφις ἐν ἅπασιν, καὶ ἀκέραιος, ὡσεὶ 5 περιστερά. Διὰ τοῦτο σαρκικὸς εἶ καὶ πνευματικὸς, ἵνα τὰ φαινόμενά σου εἰς πρόσωπον κολακεύῃς· τὰ

oriri solet: major scil. quam quae a corpore ferri possit. Κόπος athletas proprie spectat. Galen. l. c. PEARSON. Cum Pearsono stat Arndtius, p. 143. Netzius haec verba πάντων—κέρδος. Ignatio abjudicat. Curetonus exhibet ὅπου γὰρ . . . πολὺ καὶ κέρδος.

1. Καλοὺς μαθητὰς] Syrus legisse videtur Καλὸν μαθητὴν μόνον. Armenius, Καλοὺς μαθητὰς μόνον.

ib. χάρις σοι οὐκ ἔστιν] Eodem sensu, quo ap. 1 Pet. ii 19, τοῦτο γὰρ χάρις, et 20, τοῦτο χάρις παρὰ Θεῷ. SMITH. Longe aptior est locus a Bunsenio indicatus, S. Luc. vi 32, ποῖα ὑμῖν χάρις ἔστιν; Minus feliciter in his versatur Syrus: *thou hast no grace*. p. 227 Cureton.

2. λοιμοτέρους] Antiochus, Antonius, [in Melissa] et Damascenus, sensum respicientes, verba mutarunt, et exhibuerunt ἀπειθεστέρους. Est enim quasi pestis Ecclesiae inobedientia. Act. xxiv 5, Εὐρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμόν. Cf. 1 Sam. ii 12, Prov. xxi 24, xxii 10 in Versione LXXvirali. Sic ἄνδρες λοιμοί in libris Maccab. saepius, 1 x 61, xv 3, 21. Hieronymus ad Ephes. iv, [vers. 27, vii p. 629 ed. Vallars.] *Filii pestilentiae*. Orig. c. Celsus, viii

p. 394, [ed. Spencer. § 25, Opp. i p. 760 ed. Ben.] ὥσπερ οἱ φαῦλοι ἄνθρωποι, ἄνθρωποι ἀμαρτίας, υἱοὶ λοιμοί, ἢ υἱοὶ ἀδικίας. Cyprian., de Unit. [p. 111 T ed. Fell.] 'Quos designat in 'Psalmis Spiritus Sanctus, sedentes in pestilentiae cathedra 'pestes et lues fidei.' PEARSON. Sic Barnab. Ep. § 10, ταῦτα . . . ὄντα λοιμὰ τῇ πονηρίᾳ αὐτῶν. Demosthenes, c. Aristog. 1, οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξαίτησεται, ὁ φαρμακός; ὁ λοιμός; i p. 794 ed. Reiske.

3. Οὐ πᾶν τραῦμα κ. τ. λ.] Ap. Damascenum etiam, cap. περὶ διαφορᾶς καταστάσεως, &c. [? δ xv, p. 438 Le Quien.] Proverbialis est locutio. In Antonii Melissa, ii 69, ex Clemente; ἐν μὲν ἐμπλάστρῳ καὶ σεαντὸν καὶ τὸν πλησίον ἰασάμενος. [p. 134 Tigr. 1546.] Hieron. Ep. lxxv § 1, [lxxxiv § 4, p. 522 ed. Vallars.] 'Scilicet uno medicamine 'omnes simul morbos debere 'curari.' Ep. lxi 2, [c. Johan. Hieros. § 5, ii p. 412 ed. Vallars.] 'Imperiti medici ad omnes oculos dolores uno 'utuntur collyrio.' Sic Prooemio in Ep. ad Ephes. Praeter Const. Apost. ii 20 et 41 legatur Salvianus, paullo ante finem lib. vi de Gubern. Dei, cum Rittershusii Comment. COTEL.

II. Bonos discipulos si diligas, gratia tibi non est: magis deteriores in mansuetudine subijce. Non omne vulnus eodem emplastro^c curatur. Exacerbationes impluviis^d qujeta. *Prudens fias, ut serpens, in omnibus; et simplex, ut columba.* Propter hoc carnalis es et spiritualis, ut manifesta in tuam faciem blandiaris: invisibilia autem

^c emplastro C. C.
^d in pluviis C. C. in marg. *Animalium dulcibus et suavis loquiis qujeta.*
S. Matt. x 16.

4. Τοὺς παροξυσμοὺς] *Allay cutting by tenderness*, p. 227; aut, si Textus Graeci ratio nulla adhibeatur, *Refresh the flock with tenderness*, p. 268, Curetonus; qui Syrum legisse τὸ παράξυμα, vel τοὺς παροξυσμοὺς parum intellexisse suspicatur. Vocem παράξυμα ap. Dem. Phal. exponunt, *quod in sculptura supervacaneum quasi appendix additur*. Petermannus versionem Armeniacam reddit, *Sed abscissum lenitate seda.*

ib. ἐμβροχαῖς] Falsa est plane, ne dicam ridicula, lectio ap. Damascenum in Parallelis, ἐν βρόχοις παῦε. Nam quorsum laquei, aut restes, in paroxysmis? an ideo, ut sese aegri suspendant? Lectio vulgata verissima est. Int. Vet. habet *impluviis*: nimirum quod ἐμβρέχω, *impluo*, Glossae interpretentur. Rectius medici ἐμβροχὴν *superfusionem* vocant. Posterioris aevi homines hanc *embrocationem* adpellarunt. VOSSIUS. Cod. uterque ἐν βροχαῖς. Unde venerit lectio Damasceni nullo modo exputare possum. Ἐμβρόχος, ὁ, ἡ, affertur in Schneideri Lex. sed ἀμαρτύρος.

5. ὥσει] Ita Edd. recte. ut mihi quidem videtur, pro ὥσ ἡ MSS. Saepissime enim permutantur ei et η. Dresselium ὥς

ἡ retinentem sequitur Hefelius, falsus in eo quod ὥς ἡ ante ὅφισ quoque in Codd. legi crederet. Interpolatoris εἰσαεῖ ὥς ἡ admisit Curetonus, in contextu, ἀκέραιος εἰσαεῖ, ὥς ἡ περιστερά; in versione, *and innocent as the dove as to those things which are requisite.*

7. τὰ φαινόμενα] i. e. Corpus tuum. PEARSON. *Quae coram manifesta sunt, inque oculos tuos incurrunt.* SMITH. Serpentis prudentiam et genera linguarum intelligit Uhlhornius, p. 25, coll. Macarii Hom. xx 1, ἐν τοῖς φαινόμενοις, *in rebus externis*. Pro σοὺ alii cum Interpolatore σοι.

ib. εἰς πρόσωπον] S. Matth. xxii 16, S. Marc. xii 14, οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων. II Cor. viii 24 εἰς πρόσωπον τῶν ἐκκλησιῶν, xi 20 εἴ τις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει.

ib. κολακεύς] *blandientium more tractes et placide feras.* SMITH. *coram te demulceas.* COTEL. Leg. κολακεύς τὰ τε ἀόρατα αἰτεῖ ἵνα &c. sed vocem κολακεύς corruptam puto. MARKLAND. Vossius et Pearson. mallent κολακεῖν. Cureton. *that thou mayest allure those things which are seen before thy face.* Petermannus, *ut lucreris*. Interpretationem Smithi optimo

δὲ ἀόρατα αἶτει ἵνα σοι φανερωθῇ, ὅπως μηδενὸς
λείπη, καὶ παντὸς χαρίσματος περισσεύης. Ὁ καιρὸς
ἀπαιτεῖ σε, ὡς κυβερνῆται ἀνέμους, καὶ ὡς χειμαζό-
μενος λιμένα, εἰς τὸ Θεοῦ ἐπιτυχεῖν. Νῆφε ὡς Θεοῦ
ἀθλητῆς· τὸ θέμα ἀφθαρσία καὶ ζωὴ αἰώνιος, περὶ 5

jure comprobat Arndtius. Interpol. ignarus quid haec vox in Scriptoribus serioris aevi valeret, habet ἐπανορθώσης, unde in eam suspicionem Toupius incidisse videtur κολάζης reponendum esse. Cf. supra notata, p. 398 l. 2.

ib. τὰ δὲ ἀόρατα κ. τ. λ.] *Futura vero, quae omnem conspectum humanum fugiunt, a Deo pete, ut tibi manifesta fiant: vel, arcana illa mysteria, quae obtutu humano perfecte discerni et dignosci non possunt, nisi Deo revelante.* SMITH. Aliter Junius, in Comment. ad Quaest. Theolog. Lugd. Bat. 1833, p. 53, 'Ea quae tibi manifestata sint, eorum agendi rationem, qui palam Episcopus dignitati sese opponunt, placide feras; quae autem non appareant, quae clam [οἱ] λοιμοῖτοι agant, ut Episcopi dignitas frangatur, a Deo petas, ut tibi revelentur; ut sic rite et juste Episcopi munere fungaris, et omni beneficio, ne revelationis quidem excepto, abundes.' Aliter rursus Uhlhorn. in Niedneri Zeitschrift, 1851, p. 25, *Die irdischen Gaben die du hast wende nun an, um besänftigend auf deine kranken Gemeindeglieder einzuwirken; was aber die unsichtbaren Dinge betrifft, so bitte, dass sie dir offenbart werden, und dass du an keiner leiblichen und gei-*

stigen Gabe Mangel leidest, sondern an allem überfluss habest.

1. αἶτει] MS. quod tolerari potest. Cotelier. [ad oram libri] αἰτῇ, citra necessitatem. SMITH. αἰτῆς, Cureton. ex Interpol. cui, forsitan, ut monet Netzius, paullo asperior ac durior videbatur modus imperativus.

2. Ὁ καιρὸς ἀπαιτεῖ σε,] Legendum puto, facili mutatione, Καιρὸς ἀπαιτεῖν σε, quod ex Armenio stabilitur. *Pete tu tibi in tempore.* Inde sensus efficitur, *Tempus est tibi poscere, sicut gubernatores ventos poscunt...ut Deo potiaris.* CHURTON.

3. ἀνέμους,] Post κυβερνῆται subaud. ἀπαιτοῦσιν. Scripturam multum discrepantem exprimit versio Curetoniana: *The time requireth as a pilot a ship, and as he who standeth in the tempest the haven, that thou shouldst be worthy of God.*

ib. χειμαζόμενος] Cf. Act. xxvii 18, σφοδρῶς δὲ χειμαζόμενων ἡμῶν.

4. εἰς τὸ Θεοῦ ἐπιτυχεῖν.] Vet. Int. a Deo potiendum. Error proculdubio librarii, pro ad Deo potiundum: ut notarunt Usser. et Pearsonus. Hanc periochen neutiquam intellexit Interpolator, qui supplendi sensus causa post ἀπαιτεῖ σε male addidit εἰσεσθαι. SMITH. Antiochi locum Arndtius confert ex Homil.

petas ut tibi manifestentur; ut nullo deficias, et 1 Cor. i 7.
 omni charismate abundes^e. Tempus expetit te, ^{e carismate habundes}
 ut gubernatores ventos, et ut qui in procella est C. C.
 portum a Deo potiendum. Vigila, ut Dei athleta:
 thema incorruptio, vita aeterna; de qua et tu con-

III, ὁ καιρὸς γὰρ ἀπαιτεῖ αὐτόν, ὡς κυβερνήτην πρὸς τοὺς ἀνέμους καὶ τὰς τρικυμίας καὶ ζάλας τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας [Al. πορ-
 νείας] στήναι γενναίως, καὶ ὁδηγεῖν τοὺς χειμαζομένους ἐπὶ τὸν λιμένα τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ.

ib. Νῆφε] In Ep. ad Smyrn. [§ 9] ἀνανῆσαι. II Tim. iv 5, σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον. Vid. Philon. ap. Euseb. ii 18, Origen. in Johan. 146 B, [ed. Huet. iv p. 157 ed. Ben.] Celsum ap. Orig. iii 157, [ed. Spencer. § 76, Opp. i p. 497 ed. Ben.] Philon. Jud. p. 1030 E, [ed. Hoeschel. ii 586 ed. Mangey.] Polycarp. [ad Philipp. § 7] νήφοντες πρὸς τὰς εὐχάς. Tertullian. ad Mart. [§ 3.] 'Nempe enim ut athletae se-
 ' gregentur in strictiorem disci-
 ' plinam, ut robori aedificando
 ' vacent, continentur a luxuria,
 ' a cibis lautioribus, a potu ju-
 ' cundiore; coguntur, crucian-
 ' tur, fatigantur: quanto plus
 ' in exercitationibus laborave-
 ' rint, tanto plus de victoria
 ' sperant.' Vide quoque Theo-
 phylact. ad II Tim. iv 5. PEAR-
 SON. Syrus ap. Cureton. ea-
 dem qua Int. Vet. mente, *Be
 vigilant.* Grassius: *Conduisez
 vous avec une prudence pleine
 de sagesse.*

5. τὸ θέμα] Vet. Int. quum
 recte reddere non potuit, caute
 Latinis literis expressit. Inter-
 pol. pro sua libidine vocem mu-

tavit, et pro θέμα θέλημα posuit.
 Hujus vocabuli, quum variae
 et valde diversae significationes
 ei tribuuntur, expositio hoc in
 loco pendet ex praecedentibus
 Νῆφε κ. τ. λ. Est enim vox ago-
 nistica, ad athletas pertinens.
 Vult igitur Polycarpum, ut ath-
 letam, non hominum, sed Dei,
 praemium quidem, ut athletae
 solebant, exspectare, non autem
 humanum, non coronam aut
 pecuniam, sed a Deo dandum,
 et munus Deo dignum, immor-
 talitatem sc. et vitam aeternam.
 Illud enim est ἀθλον Dei pro-
 prium. Sic eam vocem usur-
 pavit posteriorum Sibyllinorum
 conditor, secundi saeculi scrip-
 tor, praemium ipsum nunc
 θέμα simpliciter, nunc ἀθλον τοῦ
 θέματος appellans, p. 196, [ed.
 Opsop.]

Ἄγνος γὰρ Χριστὸς τοῦτοις τὰ δίκαια
 βραβεύσει,
 Καὶ δοκίμους στέψει, αὐτὰρ θέμα μάρ-
 τυσι δώσει
 Ἀθάνατον, μέχρι καὶ θανάτου ποιοῦσιν
 ἀγῶνα.
 Παρθενικοῖς δὲ δραμοῦσι καλῶς ἔφθα-
 ρον ἔεθλον
 Δώσει τοῦ θέματος. [Lib. ii 45—49.]

Haec, Phrygia foemina, ejus-
 dem cum S. Ignatio saeculi,
 scripsit. Nam Agonum vic-
 tores a praemio vel στεφανῖται
 vel θεμαῖται dicebantur, vel θε-
 ματικοί, ut Jul. Poll. l. iii c. 30.
 Θεματικοί autem ἀγυρνῖται dicti
 sunt. Et apud Athen. p. 584

ἥς καὶ σὺ πέπεισαι. Κατὰ πάντα σου ἀντίψυχον
ἐγὼ, καὶ τὰ δεσμά μου ἃ ἠγάπησας.

Ad patientiam et constantiam.

Γ'. Οἱ δοκοῦντες ἀξιοπίστοι εἶναι καὶ ἑτεροδοξο-
σκαλοῦντες, μή σε καταπλησσέτωσαν. Στήθι ἐδραῖος
ὡς ἄκμων τυπτόμενος. Μεγάλου ἐστὶν ἀθλητοῦ τὸ
δέρεσθαι καὶ νικᾶν· μάλιστα δὲ ἔνεκεν Θεοῦ πάντα
ὑπομένειν ἡμᾶς δεῖ, ἵνα καὶ αὐτὸς ἡμᾶς ὑπομείνῃ.
Πλέον σπουδαῖος γίνου οὐ εἰ. Τοὺς καιροὺς κατα-

C [v p. 111 ed. Schweigh.] Οὐ γὰρ στεφανίτης ὁ ἀγὼν ἐστίν, ἀλλ' ἀργυρίτης. Θέμα etiam quoddam argentum sive pecuniam significabat, quum apud Trapezitas depositum fuit. Vid. Salmas. de Foenore Trapez. p. 563. [Lugd. Bat. 1640.] Huc refer Tobias iv 9, θέμα γὰρ ἀγαθὸν θησαυρίζεις σεαυτῷ εἰς ἡμέραν ἀνάγκης. Inter Marmora Arundeliana recitantur Publii Citharoedi Agones, additurque, θεματικούς τε καὶ ταλαντιαίους. Seldenus reddit, omnia proposita praemia habuere, et fuere difficillima. At quis ταλαντιαῖον Graece dixit pro difficillimo? Agones omnes illi erant argentarii seu pecuniarii, neque ullum ex illis praemium habuit talento minus. Orig. in Matt. 347 E, [ed. Huet. iii 628 ed. Ben.] ταλαντιαῖοι λίθοι. Suidas in τάλαντον. [e Joseph. Bell. Jud. VI vii 3.] Hesych. ταλαντιαῖον· βαρύ. Socrates Rhodius in descriptione convivii Cleopatrae apud Athenaeum, p. 148, [iv 29 ii p. 79 ed. Schweigh.] ταλαντιαῖος εἰς ῥόδα μισθοὺς δέδωκε. PEARSON. Vossius τὸ θέμα exp. depositum. Coteler. caeterique cum Pearsono faciunt. Pessime Milnerus, His-

tory of the Church of Christ, i p. 171, Thy theme is immortality. Versio Curetoniana, that which is promised to us.

1. ἀντίψυχον] Int. Vet. mire reddidit refrigerium, quasi legisset ἀνάψυχον, ut ipse in Epist. ad Trall. [§ 12] ἀνανύχαιον vertit refrigerare. PEARSON. Interpol. ἀντίψυχος. Wakius, quem sequitur Chevallier. reddit, your surety. Ruchatus: Puissé-je être à tous égards une victime pour vous, moi et mes liens, que vous avez aimé! Wocherus: In allem lass mich und meine Bünde, die du geliebt hast, nun eine Gegenerquickung (und Labung) für dich seyn! Grassius: Puissiez-vous, comme moi, vous voir près de consommer votre sacrifice, et porter des chaînes, qui sont tout l'objet de vos désirs. Hornemannus: in omni re, me, quem vinctum quoque dilexisti, quasi dimidium animae tuae tibi devinctissimum semper habebis. Versio Curetoniana, In every thing I will be instead of thy soul, and my bonds those which thou hast loved. Petermannus, persona mea sit vice personae tuae. Cf. ad Smyrn. § 10, ad Eph. § 21.

3. ἀξιοπίστοι] Syrus et Ar-

fisus es secundum^f omnia. Tui refrigerium^g ego, ^{1 es. Secundum C. C.}
et vincula mea quae dilexisti. ^{g omnia et tui refrigerium C. C.}

III. Qui videntur fide^h digni esse et altera docent, non te stupefaciant: sta firmus, ut incus percussa. Magni est athletae discerpi et vincere. Maxime autem propter Deum omnia sustinereⁱ ^{h fide deest C. C.}
nos oportet: ut et ipse nos sustineat. Plus studiosus fias, quam es. Tempora considera: eum ^{i omnia nos sustinere C. C.}

menius legisse videntur, οἱ δοκούντες τι εἶναι. Cf. Gal. ii 6, vi 3, et λῦκοι ἀξιώπιστοι in Ep. ad Philad. § 2.

ib. ἐτεροδιδασκαλοῦντες,] I Tim. i 3 et vi 3. δύσφημοι ἐτεροδόξοι. Euseb. p. 522 D. [ed. Vales. De Vit. Const. iii 66.] PEARSON. Cf. Ep. ad Magn. § 8, ad Smyrn. § 6. Vox αἰρεσιώτης, quae Const. Apost. vi 25, 26 legitur, recentiorem Epp. interpolatarum originem prodit; uti, post Usserium, Proleg. cap. i i extr. Duesterdieckius notat, p. 33.

4. Στήθι ἐδραῖος] In Damasceno, cap. Περί ὑπομονῆς καὶ μακροθυμίας, [ii p. 788 ed. Le Quien.] ut apud Antonium, [ii § 89] Στήκε ὡς ἄκμων. Job. xli 15, ἔστηκε δὲ ὥσπερ ἄκμων ἀνήλματος. S. Ephraem Syrus, Paraen. 33, [ii p. 157 ed. Voss.] 'Praebeamus ergo nos velut incudes 'percussi,' 'Caesi vincamus 'adversarium per patientiam.' [γινώμεθα ὡς ἄκμονες τυπτόμενοι, δερόμενοι νικῶμεν τὸν ἀντίπαλον διὰ τῆς ὑπομονῆς. ii p. 367 ed. Asseman.] Apud Hieronymum, Ep. 151 quaest. 5, [Ep. 121, i p. 855 ed. Vallars.] 'Ut 'si forsitan surrexisset contra 'cum malleus universae terrae, 'quasi incus durissima resiste-

'ret, malleumque contereret.' COTEL. Syrus, vocabulum ἄκμων male intelligens, exhibet, but stand in the truth, like a combatant who is smitten. p. 227; et in Fragm. p. 233, like a valiant man. Neque aliter Armenius, vir fortis. Haec, usque ad finem capitis, ita laudat Antiochus, Hom. 85, Στῶμεν οὖν ἐδραῖοι, ὡς ἄκμων τυπτόμενοι, κ. τ. λ. Eandem metaphoram adhibet Aeschylus, Pers. 51, λόγχης ἄκμονες. Cf. supra ad Eph. § 10. Pearsonus confert I Cor. vii 37, ὃς δὲ ἔστηκεν ἐδραῖος ἐν τῇ καρδίᾳ.

5. ἀθλητοῦ] Cf. Euseb. H. E. iii 4, Παύλου συνεργὸς καὶ συναθλητής.

6. ἔνεκεν Θεοῦ] Ita saepe Christus ἔνεκα ἐμοῦ. Rom. viii 36 ἔνεκά σου. PEARSON.

ib. πάντα ὑπομένειν] Exemplo S. Pauli, II Tim. ii 10. PEARSON.

7. ὑπομείνῃ.] Interpol. ἀναμείνῃ εἰς τὴν βασιλείαν. quam lectionem Netzum praetulisse satis mirari non possum. Consimilem paronomasiam legas in Ep. ad Trall. § 5.

8. Τοὺς καιροὺς] Haec usque ad capitis finem leguntur inter excerpta e Severi libro c. Grammaticum, ap. Cureton. p. 245.

μάνθανε· τὸν ὑπὲρ καιρὸν προσδόκα, τὸν ἄχρονον, τὸν ἀόρατον, τὸν δι' ἡμᾶς ὁρατὸν, τὸν ἀψηλάφητον, τὸν ἀπαθῆ, τὸν δι' ἡμᾶς παθητὸν, τὸν κατὰ πάντα τρόπον δι' ἡμᾶς ὑπομείναντα.

Officium
erga vidu-
as, servos,
et ancillas.

Δ'. Χῆραι μὴ ἀμελείσθωσαν· μετὰ τὸν Κύριον 5
σὺ αὐτῶν φροντιστὴς ἔσο. Μηδὲν ἄνευ γνώμης σου
γινέσθω, μηδὲ σὺ ἄνευ Θεοῦ τι πράσσε· ὅπερ οὐδὲ
πράσσεις, εὐσταθής. Πυκνότερον συναγωγαί γινέ-

Millio hoc monitum innuere videtur Ignatium legisse τῷ καιρῷ δουλεύοντες, Rom. xii 11.

ib. καταμάνθανε.] S. Matt. vi 28 καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ. PEARSON. Cl. Curetonus ad hunc locum, p. 227, *Be discerning of the times*. p. 245, *Be thou observant of the times*. Interpolator annectit ὡς ἐνταῦθα εἶ, νίκησον· ὧδε γάρ ἐστι τὸ στάδιον, ἐκεῖ δὲ οἱ στέφανοι. vel, ut Arndtius interpungit, ὡς ἐνταῦθα εἶ· νίκησον.

1. τὸν ὑπὲρ καιρὸν.] Ita Codd. divise: τὸν ὑπέρκαιρον composite Libb. impr. si Hefel. et Dresselium excipias. Alio prorsus sensu, *immodicus*, σίτων ὑπερκαίρων Athenaeus, xiv 1, v p. 221 ed. Schweigh. e Xenoph. Ages. ubi tamen divise legitur ὑπὲρ καιρόν. Pearsonus expl. *Omnī tempore priorem, ante orbem conditum*. Apud Antiochum legimus, τὸν ἐπέρχρονον προσδοκῶντες, τὸν ἄχρονον.

ib. τὸν ἄχρονον.] *Supra tempus*, h. e. aeternum. Nam ea fuit hujus viri Apostolici simplicitas, ut nequaquam putandus sit lusisse in voce *temporis*, ut postmodum luserunt subdoli Ariani. BULLUS. Clemens Alex. vii [Strom.] 700, [829

ed. Potter.] Τὴν ἄχρονον καὶ ἀναρχον ἀρχήν τε καὶ ἀπαρχήν τῶν ὄντων, τὸν Υἱόν. Ad hunc alludere videtur Epiphanius, 396, 20, [ed. Basil. i 932 ed. Petav.] Vid. Athanas. 2 Dial. de Trinitate. PEARSON.

2. τὸν ἀόρατον.] Iren. 277 D [ed. Feuard. III xvi 6, p. 206 ed. Massuet.] 'Invisibilis et visibilis factus, et incomprehensibilis factus comprehensibilis, et impassibilis passibilis.' PEARSON. Heb. xi 27, τὸν γὰρ ἀόρατον ὡς ὁρῶν ἐκαρτέρησε.

ib. τὸν ἀψηλάφητον.] δι' ἡμᾶς δὲ ψηλαφηθέντα, subjungit Antiochus, in mente, forsitan, habens I Johan. i 1.

3. τὸν ἀπαθῆ,] Greg. Naz. Or. xvii, 273 C, [i ed. Morel.] τὰ τοῦ ἀπαθοῦς πάθη. Orat. xl, 671 C, ἀπαθῆ θεότητι, παθητὸν προσλήμματα. Orat. li, 738 C, D, παθητὸν σαρκί, ἀπαθῆ θεότητι· quem et vocat Θεὸν παθητὸν κατὰ τῆς ἀμαρτίας. Orat. xxxvi. [577 D] Videndus omnino Eranistes Theodoretī et discutiendus. PEARSON. Hippolyt. c. Noëtum, § 15, ὑπὸ πάθος ἦλθεν ὁ ἀπαθής τοῦ Θεοῦ Λόγος.

4. δι' ἡμᾶς ὑπομείναντα.] δι' ἡμᾶς πάντα ὑπομείναντα. Bunsen.

qui supra tempus expecta, intemporalem, invisibilem, propter nos visibilem; impalpabilem, impassibilem, propter nos passibilem, secundum omnem modum propter nos^j sustentem.

IV. Viduae non negligentur: post Dominum tu ipsarum curator esto. Nihil sine sententia tua^k fiat; neque tu sine Deo quid operare: quod autem operaris, sit bene stabile^l. Saepe^m congregationes

^j propter nos deest C. C.

Ps. lxxviii 5.

^k Nichil

sine tua

sententia

C. C.

^l bonum stabile. C. C.

^m Saepe

C. C.

5. Χῆραι] Articulum praemitit Interpolator.

ib. μετὰ τὸν Κύριον] Has voces Armenius non agnoscit. Alia legebat Syrus, *on our Lord's account*.

7. ἄνευ Θεοῦ] Ita MSS. ἄνευ Θεοῦ γνώμης Interpolator, Syrus et Armenius; atque ita citatur hic locus ab auctore Homiliae de unico utriusque Testamenti Legislatore, vulgo Chrysostomo tributae. Vossius, Cotelerius, in ed. tertia Hefelius et Dreselius, inserunt [γνώμης].

ib. ὅπερ οὐδὲ πράξεις,] Pes- sime haec reddidit Vet. Int. ac si legisset δὲ pro οὐδέ, et εὐσταθὲς pro εὐσταθής. Lectio Cod. MS. vera est. Tu igitur cum Vossio redde: *quod neque facis, constans quum sis*. Ex hoc loco desumpta sunt, et in Didascaliam Ignatii conjecta, quae nunc Const. Apost. ii 2 exstant de Episcopo: Ἐστω οὖν καὶ νηφάλιος, σώφρων, κόσμος, εὐσταθής. Nescire se profitetur Phrynichus, [p. 282 ed. Lobeck.] qui post Ignatium scripsit, unde εὐστάθεια et εὐσταθής in Graecam linguam irrepserint; et eam rem consideratione dignam existimavit. Nos igitur paullo consideremus. Εὐσταθής quidem de constitutione corporis usurpa-

bant Epicurei: de qua Orig. contra Cels. iii p. 159, [ed. Spencer. i p. 500 ed. Ben.] τὸ τῆς σαρκὸς εὐσταθὲς κατὰστημα. De animo potius accipitur, et de constanti et immoto ejus tenore, et stabili, placido, et quieto statu. Appianus in Syr. p. 66, τῆς πολιτείας οὐδὲν βέβαιον, οὐδὲ εὐσταθὲς ἐχούσης. [ed. Steph. Paris. 1551.] Orig. contra Cels. p. 128, 56, [ed. Spencer. i 466 ed. Ben.] et 152, 35. [ib. p. 492 ed. Ben.] εὐσταθοῦντας apud Hermam, p. 48. [ap. Coteler. Patt. Ap. 1672, Mandat. v 2] Orig. in Johann. ποιμαίνόμενοι ὑπὸ Χριστοῦ διὰ τὸ σφῶν αὐτῶν . . . πρᾶον μὲν καὶ εὐσταθὲς. 30 B, [ed. Huet. iv p. 32 ed. Ben.] et contra Celsum, 50, [ed. Spencer. i 380 ed. Ben.] εὐσταθὲς καὶ πρᾶον. Joseph. 739 29. [ed. Basil. Bell. Jud. II xiv 5] Cyril. Catech. Saepe utitur Philo τὸ ἐπιεικὲς καὶ τὸ εὐσταθὲς. PEARSON. Bunsenius mallet εὐσταθείς. Merxio si audias, lectionem veram servavit Interpolator: ὅπερ οὐδὲ πράξεις. Εὐστάθει. adstipulantibus Syro et Armenio.

8. Πικνότερον] Pearsonus de confertis et plenis, non de crebris conventibus exponit. At

σθωσαν· ἐξ ὀνόματος πάντας ζῆται· δούλους καὶ δούλας μὴ ὑπερῆφάνει· ἀλλὰ μηδὲ αὐτοὶ φυσιοῦσθωσαν, ἀλλ' εἰς δόξαν Θεοῦ πλέον δουλευέτωσαν, ἵνα κρείττονος ἐλευθερίας ἀπὸ Θεοῦ τύχωσιν· μὴ ἐράτωσαν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐλευθεροῦσθαι, ἵνα μὴ 5 δούλοι εὐρεθῶσιν ἐπιθυμίας.

Quid conjugibus,
caelibibus,
sponsis sit

Ε'. Τὰς κακοτεχνίας φεύγε, μᾶλλον δὲ περὶ τούτων ὁμιλίαν ποιοῦ. Ταῖς ἀδελφαῖς μου προσλάλει,

conf. Ep. ad Eph. § 13. Versio Curetoniana, *Let there be frequent assemblies.*

ib. συναγαγαί] De sacris Christianorum conventibus, sicut apud S. Jacob. ii 2. Nondum enim Fideles nomen συνάξεως adhibebant, ut se a Judaeis distinguarent.

1. ἐξ ὀνόματος] Conf. infra § 8, et ad Eph. § 20. In hac clausula emphasin sibi vindicat vox πάντας, quod monstrant sequentia δούλους κ. τ. λ. hoc scilicet sensu: Ne infimi quidem e fratribus Christianis sunt praetermittendi: universos nominatim ad congressus sacros convoca. Dodwellus, Dissert. Cypr. v § 19, de matricula Ecclesiae intelligit, ut idem hic valeat ἐξ ὀνόματος quod alibi κατ' ἄνδρα.

ib. δούλους] Totam hanc sententiam ipsissimis verbis exscripsit auctor incertus in libro, qui exstat in Biblioth. Medicea, scamno vi num. 4, cui titulus est *Expositio Praeceptorum Christi*, qui sic habet, fol. 18, Τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου πρὸς Πολύκαρπον ἐπίσκοπον Σμύρνης. Δούλους καὶ δούλας &c. usque ad ἐπιθυμίας. PEARSON. Hefelius conferri jubet Nean-

drum, *Kirchengeschichte*, i 456, sc. 299 vers. Anglican. H. J. Rose.

2. μὴ ὑπερῆφάνει] Petermannus, *Servos et ancillas doceas non contemnere dominos. Itidem illi (domini) ne contemnant eos.*

4. μὴ ἐράτωσαν κ. τ. λ.] Antonius, Melissae ii 23, [p. 98 ed. Tigur.] Οἱ δούλοι μὴ ἐράτωσαν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐλευθεροῦσθαι, ἀλλ' εἰς δόξαν Θεοῦ πλέον δουλευέτωσαν, ἵνα κρείττονος ἐλευθερίας ἀπὸ Θεοῦ τύχωσιν· ultimis verbis hujus periochae omissis, aliisque inversis; quod citantibus frequenti usu venit. ἐράτωσαν, *desiderent*: uti hic quoque praeter Antonium habet Antiochus; et recte quidem. Interpolator, αἰρέτωσαν, *eligant*: quum hoc non esset in illorum potestate. SMITH. Haec sententia eodem modo profertur per Damascenum, cap. περὶ δούλων χρηστῶν. [Lit. δ Tit. 34, ii p. 778 ed. Le Quien.] . . . ἀλλ' εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ τὸ πλεῖον δουλευέτωσαν. COTEL.

5. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ] An a communi sorte servorum? An a communitate, cui addicti erant? alii enim civitatis servi, alii privatorum. An a communibus

fiant: ex nomine omnes quaere. Servos et ancillas ne despicias: sed neque ipsi inflentur; sed in gloriam Dei plus serviant, ut meliori libertate a Deo potiantur. Non desiderent a communi liberi fieri; neⁿ servi inveniantur concupiscentiae.

ⁿ ut non
C. C.

V. Malas artes fuge: magis autem de his hominiam^o fac. Sorores meas alloquere, diligere Domi-
C. C.

sumtibus sive publico aerario Christianorum? SMITH. Κοινός Hesychio est δεσπότης. Κοινόν commune Christianorum, seu Ecclesiam, significat in Luciani Peregrino, [§ 13] et Euseb. H. E. ii 1. Τὰ κοινά vero de publica pecunia dici monent Lexicographi, atque ea significatione accipi potest in illustri Eusebii loco, de Vita Constantini, i 14. Primae interpretationi nonnihil favet Brunneri Editio, dum pro κοινού exhibet Κυρίου. Nec ei officit Apostoli effatum, I Cor. vii 21, quamvis aliter videatur Usserio. Chrysostomus quippe ad eum textum, [Hom. 19 in Ep. i ad Cor. Opp. x p. 164 ed. Ben.] et Serm. 5 in Genesim, [§ 1, iv p. 666 ed. Ben.] Theodoretus, [tom. iii P. i p. 207 ed. Schulze,] aliique, μᾶλλον χρῆσαι exponunt, *permane in servitute*. COTEL. Τὸ κοινὸν τῶν Ἰωνῶν legimus ap. Herod. v 109, ubi videndus Wesselingius; τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων, vi 14; τὸ κοινὸν τῶν Ἀκαρνάνων, ap. Xenophon. Hell. IV vi 4, τὸ κοινὸν τῶν Λακεδαιμονίων. VI i 2; ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν, ap. Lucian. Tox. § 49. Vide notata ad Polyc. Mart. § 12. Ita Cicero dixit, 'Commune Milyadum.' in Verr. i 38. 'Commune Siciliae.' ib. ii 63.

Armenius, *a communi servitute*. Recte, ni fallor, Curetonus, the *common property*; Bunsen. aus dem Gemeindestock. Sic intelligendum esse persuadet Origenes in S. Matt. tom. xv § 15 extr. διὰ τοῦ παρέχειν ἐκ τοῦ κοινοῦ αὐτοῖς τὰ ἐφόδια. Captivorum redemptio semper in Ecclesia inter primaria charitatis officia reputata fuit, uti docet Fellus in notis ad Cyprian. Ep. lxii p. 147. Vide Clem. Rom. § 55.

6. ἐπιθυμίας.] Libb. impr. Vossium secuti, τῆς ἐπιθυμίας. Codd. articulum non habent.

7. κακοτεχνίας] Cf. ad Philad. § 6; ib. § 2 φεύγετε τὰς κακοδιδασκαλίας. *Haereses* intelligunt Ruchat. et Hefelius; *hujus saeculi artificia* Dresselius; *Artes magicas* Hilgenfeldius, quo sensu ap. Euseb. Vit. Const. iii 66. Rectius Curetonus, *evil arts*, p. 228, i. e. *improper means of gaining a livelihood*. Mirum in modum refinxit Bunsenius, τὰς κακοτέχνους, *gefallsüchtige Weiber, Koketten*. Vocem κακοτεχνία in Lex. Technol. Graec. Rhet. Ernestius exponit, affectatum atque intempestivum artis et concinnitatis studium, quale se exerit in cumulandis antithesibus, similibusque figuris.

8. ὁμιλίαν ποιῶ.] *De hisce malis artibus orationes fre-*

inculcan-
dum.

ἀγαπᾶν τὸν Κύριον, καὶ τοῖς συμβίοις ἀρκέσθαι σαρκὶ καὶ πνεύματι. Ὁμοίως καὶ τοῖς ἀδελφοῖς μου παράγγελλε ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγαπᾶν τὰς συμβίους, ὥς ὁ Κύριος τὴν ἐκκλησίαν. Εἴ τις δύναται ἐν ἀγνείᾳ μένειν εἰς τιμὴν τοῦ Κυρίου τῆς 5

quentes coram populo fac habeantur. Codd. MSS. lectionem, quam tuetur Int. Vet. cum Pearsono, retinui. Nunc addere licet versionem Curetonianam: *but rather discourse respecting them.* Petermannus monet Armenium, neglecta interpunctione Syr. reddidisse, *magis etiam loquere cum sororibus meis propter has.* Vossius, Cotel. Smith. Hornemannus sequuntur Interpretatorem, ὁμίλιαν μὴ ποιῶν: quomodo hunc locum interpretantur Wakius, Ruchat. Wocher. Chevallier. Bunsenius. Hefelius, qui in Edd. prima et secunda particulam negativam exhibuerat, in tertia demum partibus nostris sese miscuit. Cum Arndtio autem Duesterdieckius contendit 'ad anteriora' non ad priora spectare orationem hanc περὶ τούτων. *Malas artes fuge quae ecclesiam non aedificent; hasce potius res inculca.* Simili modo Paulus, postea quidem quam de fide ac pietate Christiana explicuit, monet Timotheum suum παράγγελλε ταῦτα καὶ διδάσκει. Cf. I iv 11, v 7, vi 12. Ignatius vero prius hortatur Polycarpum, μᾶλλον δὲ κ. τ. λ. quam quae illum Ecclesiae inculcare jubeat exposuerit. Quocum conferas I Tim. vi 17, Tit. ii 1, 15. pp. 85, 86.

I. τὸν Κύριον,] Cureton. ἐν τῷ Κυρίῳ.

ib. τοῖς συμβίοις] *Viris, maritis.* ὁ σύμβιος *maritus*, ἡ σύμβιος *uxor.* Gruter. 1068 1, [780, 4, 6.] Reines. 906, 929, Dionysius Alex. ap. Euseb. H. E. vi 42 de Chaeremone Episcopo Nili, οὗτος εἰς τὸ Ἀράβιον ὄρος ἄμα τῇ συμβίῳ φυγών, οὐκ ἀπανελήλυθεν. Unde συμβίωσις, *mariti et uxoris in vita consuetudo.* Clem. Alex. 178 A, 423 A. [ed. Sylburg. Paedag. ii 8, p. 208 ed. Potter. Strom. ii § 23, p. 505.] PEARSON. Nimia subtilitate haec ita distinxit F. J. A. Junius, ut ἀδελφαὶ intelligerentur, *uxores religioni Christianae addictae*, et σύμβιοι, *mariti Christianam religionem non profitentes*; uti mox ἀδελφοί, *mariti Christiani*, et αἱ σύμβιοι, *mulieres gentilium sacris adscriptae.* Comm. Theol. p. 45, Lugd. Bat. 1833.

ib. ἀρκέσθαι] Vet. Int. male. Potius, *acquiescere, contentas esse.* Luc iii 14, I Tim. vi 8, Hebr. xiii 5. Orig. in Cels. p. 116, [ed. Spencer. iii § 9, i p. 453 ed. Ben.] τῇ χρεῖα μόνῃ ἀρκουμένοις ad finem operis, εἰ ἂν ἔχοι ἀρκέσθαι ἡμᾶς τοῖς ὀκτῶ πρὸς τὸν λόγον αὐτοῦ ὑπαγορευθεῖσι βιβλίοις. p. 166. [ib. iv § 9, i 507 ed. Ben.] de Christo, τοῦτον μᾶλλον ἀρκεσθῆναι τῷ αὐτὸς ἔφα, ἢ ἄλλου οὕτινοςοῦν. Epiphan. 452, 8 [ed. Basil. i 1071 C ed. Petav.] αἰρησάμενοι σπέρμασιν ἀρ-

num, et viris sufficere carne et spiritu. Similiter et^p fratribus meis annuncia, in nomine Jesu Christi, diligere uxores^q, ut Dominus Ecclesiam. Si quis potest in castitate manere, in honorem carnis Domini, in ingloriatione Domini maneat.

^p et deest C. C.

^q annuntia diligere uxores in nomine J. C. C. C.

Eph. v 25.

κείσθαι ἢ τραπέζῃ καὶ βρώμασι. n. 14, [ib. p. 1072 A.] ἀρκεῖσθαι τῷ λόγῳ κηρύττειν. in Ancorato, c. 106, [ii p. 107 B.] ἐρώσης μὲν καὶ μὴ ἀρκουμένης τοῖς ἔξωθεν ἀνδράσιν. Sic Irenaeus dixit Valentinianus *nulla apolytrosis sensibilis usus esse, καὶ ἀρκεῖσθαι αὐτοὺς τῇ τῶν ὅλων ἐπιγνώσει*. Int. Vet. et sufficere iis universorum agnitionem: potius, contentos esse. I xviii. [xxi 4 p. 96 ed. Mass.] Alexander ap. Joseph. Bell. Jud. II. [vii 4.] Ἀπέχρησσι ὁ κατὰ Λιβύην γάμος· σὺ δὲ οὐκ ἀρκεσθῆῖσα τούτῳ, κ. τ. λ. PEARSON. ἀρκεῖσθαι praebet Cod. Laur., non ἀρκεῖν quod post Aldrichium dedit Russellius; quod Marklandus ad marginem exemplaris Routhiani ita correxit, “ἀρέσκειν. I Cor. vii 34.” Cf. Clem. Rom. § 2, τοῖς ἐφοδίοις τοῦ Θεοῦ ἀρκοῦμενοι.

2. σαρκὶ καὶ πνεύματι.] Ut non carnaliter tantum, sed neque animo concupiscant alios viros, ut recte Is. Vossius. PEARSON. Versio Curetoniana: *and that their husbands be sufficient for them in flesh and in spirit*.

3. τὰς συμβίους,] Has voces in contextu male omisit Vossius; in notis autem ex veteri versione legendas jussit.

5. ἐν ἀγνείᾳ] Hanc vocem hic stricte accipit pro castitate quae in coelibatu est, et distincta ab

ea quae est in conjugio, celebrata ab Apostolo, Heb. xiii 4, Tit. ii 5, I Pet. iii 1—7; a Paphnutio in Synodo Nicaena; [Socrat. H. E. i, 11.] ab Augustino de S. Virginitate, § 12; ab aliis. Refutatur ex hoc loco error et praxis Romanensium, qui non permittunt matrimonium iis qui coelibatum voverunt. Damnat Ignatius eam virginitatem quae cum καυχῇσῃ conjuncta est. VEDELIUS. Conf. Clem. Rom. i § 38. Smithus ita explicare conatur, *in honorem Christi incarnati, qui humanam naturam sanctificavit*. Bunsenius, ἐν ἀγνείᾳ μένειν τῆς σαρκὸς εἰς τιμὴν τοῦ Κυρίου. Optimum mihi quidem videtur transpositionem cum Vossio suspicari, atque ita totum locum refingere; Ἔστις δύναται ἐν ἀγνείᾳ τῆς σαρκὸς μένειν εἰς τιμὴν τοῦ Κυρίου. Cf. I Cor. vii 9.

ib. τοῦ Κυρίου τῆς σαρκὸς,] Haec Cod. utriusque lectio, si vera est, spectare videtur I Cor. vi 13. Cotelier. ex Int. Vet. et Interpol. reponit εἰς τιμὴν τῆς σαρκὸς τοῦ Κυρίου quemadmodum Syrus quoque et Armenius interpretantur. Eandem verborum seriem exhibet Antiochus, Hom. 21, Μέγα οὖν ἐστὶν ἐν ἀγνείᾳ μένειν εἰς τὴν τιμὴν τῆς σαρκὸς τοῦ Κυρίου ἐν ἀκαυχῇσι· εἰς γὰρ καυχῇσῃται, ἀπώλετο.

σαρκὸς, ἐν ἀκαυχησίᾳ μενέτω· ἐὰν καυχῆσθαι, ἀπώλετο· καὶ ἐὰν γνωσθῇ πλέον τοῦ ἐπισκόπου, ἔφθαρται. Πρέπει δὲ τοῖς γαμοῦσι καὶ ταῖς γαμουμέναις, μετὰ γνώμης τοῦ ἐπισκόπου τὴν ἔνωσιν ποιεῖσθαι, ἵνα ὁ γάμος ᾗ κατὰ Θεόν, καὶ μὴ κατ' ἐπιθυμίαν. Πάντα εἰς τιμὴν Θεοῦ γινέσθω.

Episcopo,
Presbyteris
et Diaconis hono-

5' Τῷ ἐπισκόπῳ προσέχετε, ἵνα καὶ ὁ Θεὸς ὑμῖν·
'Αντίψυχον ἐγὼ τῶν ὑποτασσομένων τῷ ἐπισκόπῳ,

1. ἐν ἀκαυχησίᾳ] Vet. Int. in *ingloriatione*. Qui in gloria legebant, addiderunt Domini. PEARSON. Similem errorem habes infra § 7.

2. ἐὰν γνωσθῇ πλέον] Si quis, inani δοκισσοφίᾳ elatus, aut ex morum castitatisque ostentatione se magis aequo spectandum cognoscendumque velit, ut in aliorum opinione Episcopo praeferatur, ille omni sano iudicio vacuus est. SMITH. Si quis, sibi γνώσιν arrogans, Episcopum ut minus scientem contempserit, Hammond. c. Blondell. Diss. i § 12, Wer sich über dem Bischöfe erhaben dünkt ist verloren, Gieselerus, über die Entstehung der Schriftlichen Evangelien. p. 169, quem sequuntur Netzius et Duesterdieckius. Ego quidem sic intelligo, if he, being endued with the grace of continence, glory over the married Bishop, &c. Interpolator, ἐὰν γνωσθῇ πλὴν τοῦ ἐπισκόπου, si idipsum (votum coelibatus) statuatur sine Episcopo, corruptum est. Versio Curetoniana: if he become known apart from the Bishop, he has corrupted himself. Interpolatoris lectionem πλὴν, a Syr. et Armen. confirmatam,

admiserunt Cureton. et Petermannus. Lipsius quoque, p. 35 Disquis. de Clem. Rom. ita explicat: 'Episcopi erat examinare num continentiae donum divinitus concessum, an vero etiam ob nimiam honoris cupiditatem fictum esset simulumque.' Bene autem monet Merxius, πλέον eodem modo poni in Ep. ad Magn. § 10.

3. ἔφθαρται.] Cf. Concil. Gangr. circ. A.D. 325, Can. 4, Εἴ τις τῶν παρθενευόντων διὰ τὸν Κύριον, κατεπαίροιο τῶν γεγαμηκότων, ἀνάθεμα ἔστω.

ib. Πρέπει δέ] Nuptiae sc. in Ecclesia fiebant, et benedictio sacerdotalis solenniter impertita nuptis, hoc saeculo secundo. Clem. Alex. Paedag. iii 11, p. 248 B, [ed. Sylburg.] Τίνι γὰρ ὁ πρεσβύτερος ἐπιτίθῃσι χεῖρα; τίνα δὲ εὐλογήσει; οὐ τὴν γυναῖκα τὴν κεκοσμημένην, ἀλλὰ τὰς ἀλλοτρίας τρίχας. Tertull. ad Ux. ii cap. ult. et de Pudic. cap. 4. Ex his omnibus 'haud evinci potest'—inquit Seldenus, ['contractui nuptiali aut necessario aut ex more ministerium sacrum interfuisse, aut quid aliud ad ipsas nuptias attinens praestitisse.] Uxor. Hebr. ii 28, qui hic confutan-

Si gloriatur, perditur: et si videri velit plus Episcopo, corruptus est. Decet autem ducentes et ductas, cum sententia Episcopi unionem facere; ut sit secundum Dominum, et non secundum concupiscentiam. Omnia in honorem Dei fiant.

1 Cor. x 31.

VI. Episcopo attendite, ut et Deus vobis. Unanimis ego cum subjectis Episcopo, Presbyteris,

us. PEARSON. Vid. Bingham. Orig. Sacr. XXII ii 2, iv 1; et Neandrum, *K. G.* i 487, in versione H. J. Rose, 319.

ib. *γαμονμένας*,] *γαμούσας* Interpolator, minus recte. *γαμείν*, uxorem ducere; *γαμείσθαι*, nubere.

5. *κατὰ Θεόν*,] Interpol. *κατὰ Κύριον*, forsitan ut melius cum Apostoli verbis congrueret, 1 Cor. vii 39, *μόνον ἐν Κυρίῳ*.

ib. *κατ' ἐπιθυμίαν*,] *κατ' αἰσχροῦ ἐπιθυμίαν*. Antonius in Melissa, i 14.

7. *τῷ ἐπισκόπῳ*—*σχέιν ἐν Θεῷ*,] Notandum est Syrum hunc locum de obedientia Episcopo praestanda, ne verbo quidem imminutum, exhibere.

ib. *προσέχετε*,] Hic est locus, [usque ad *ἐν τῇ ἀναστάσει ὑμῶν παθητήν*. § 7] quo maxime evertere conati sunt quidam [Schultet. Vedel. Usser.] hujus Epistolae auctoritatem. Quid enim, inquit, itane sui oblitus fuit Ignatius, ut nesciret, se ad Episcopum scribere? Non certe: ipsi videntur obliti esse praecedentium verborum, qui haec carpunt. Supra enim dixit Ignatius, *προσάλλει, παράγγελλε*, &c. Non itaque Polycarpo scribit, ut Episcopo obediat; sed rogat eum, ut hortetur Smyrnaeos haec facere. Quorsum enim alias omnia ista, quae sequun-

tur, *συγκοπιᾶτε, συντρέχετε, ἀπέσχετε*, &c. quae non uni dicuntur? Apparet ergo, esse fictionem personae Polycarpi, Smyrnaeos hortantis. VOSSIUS. Quia ad Smyrnae Episcopum destinata Epistola ex more antiquo legenda etiam erat Smyrnensibus, ideo S. Martyr intermiscet praecepta ad populum, exemplo Apostoli, qui in 1 ad Tim. multa praecipit omnibus Reipublicae Christianae ordinibus; atque sicut hic, [iv 12] *Nemo adolescentiam tuam contemnat*; et Tit. ii 15 *Nemo te contemnat*. COTEL. Sic B. Paulus, ad Philipp. iv 3, Episcopo sive Ecclesiae Philippen-sis fratri alicui eximio seorsim scribit. Smithus conferri jubet personarum imitationes quas legimus Apoc. ii 10. Kistius censet hanc Epistolam potius inscribendam esse, *ad Polycarpum et Presbyterium*. Argumentis contra hujus capitis sinceritatem allatis, respondet Arndtius, *Studien u. Krit.* 1839, pp. 145-147.

ib. *ὑμῖν*,] Ita Cod. Laur. Salvinii apographum fraudi fuit Aldrichio, apud quem *ἡμῖν* legitur.

8. *Ἀντιψυχον*] Cf. Int. Vet. Ep. ad Eph. § 21. Apud Antioch. Hom. 124 errore manifesto legimus, *τῷ ὑποτασσόμενῳ*

rem prae-
standum :
unitatem,
aliaque of-
ficia com-
mendat.

πρεσβυτέροις, διακόνοις· καὶ μετ' αὐτῶν μοι τὸ μέρος
γένοιτο σχεῖν ἐν Θεῷ. Συγκοπιᾶτε ἀλλήλοις, συν-
αθλείτε, συντρέχετε, συμπάσχετε, συγκοιμᾶσθε, συν-
εγείρεσθε, ὡς Θεοῦ οἰκονόμοι, καὶ πάρεδροι, καὶ
ὑπηρέται. Ἀρέσκετε ᾧ στρατεύεσθε, ἀφ' οὗ καὶ τὰ 5
ὀψώνια κομίζεσθε. Μήτις ὑμῶν δεσέρτωρ εὐρεθῇ.
Τὸ βάπτισμα ὑμῶν μενέτω ὡς ὄπλα, ἡ πίστις ὡς

*recreor in Episcopo, qui mihi
subrogatus est ; de qua Til-
manni versione cautum videas
a Pearsono, Vindic. i p. 16.*
Kistius suspicatur voces πρε-
σβυτέροις, διακόνοις e loco suo
motas fuisse, veramque lectio-
nem esse ὑμῖν πρεσβυτέροις, δια-
κόνοις. Ἀντίψυχον ἐγὼ τῶν ὑπο-
τασσομένων τῷ ἐπισκόπῳ, καὶ μετ'
αὐτῶν κ. τ. λ. Quam emenda-
tionem si non admittas, mavult
vir doctus Ἀντίψυχον ἐγὼ τῶν
ὑποτασσομένων τῷ ἐπισκόπῳ πρε-
σβυτέρων, διακόνων ... Dissert. de
Potestatis Episcopalis Origine,
cujus versionem Germanicam
praestat Illgenii *Zeitschrift für
die Historische Theologie*. Tom.
ii P. 2 p. 47 sq. Ap. Dama-
scen. S. Parall. ii 779 ed. Le
Quien. Τῷ ἐπισκόπῳ προσέχετε,
ἵνα καὶ ὑμῖν ὁ Θεός. Ἐγὼ ἀντί-
ψυχον τῶν ὑποτασσομένων ἐπισκό-
πῳ, πρεσβυτερίῳ, διακόνοις· μετ'
αὐτῶν μοι τὸ μέρος γένοιτο ἐν
Θεῷ.

1. πρεσβυτέροις,] Apud Inter-
pol. quoque, ὑποτασσομένων ἐπι-
σκόπῳ, πρεσβυτερίῳ, διακόνοις.

2. Συγκοπιᾶτε] Alloquitur E-
piscopum, Presbyteros, et Dia-
conos ; οἱ κοπιῶντες ἐν τῷ λόγῳ.
II Tim. ii 6. PEARSON. Non
sunt haec ad litteram exigenda ;
et perversi et rixosi ingenii est
ita rigide interpretari, quae

metaphorarum, quas vel pueri
norunt, ope, plana et manifesta
sunt. *Omnia facite concorditer.*
SMITH. Cf. S. Paul. ad
Phil. i 27, μὴ ψυχῇ συναθλοῦν-
τες τῇ πίστει τοῦ Εὐαγγελίου. Pro
συναθλείτε Cod. uterque συναθ-
λήτε, quemadmodum in Ep. ad
Eph. § 19 καθηρήτο, ad Trall.
§ 5 εἰ δὴ pro ἤδη.

3. συγκοιμᾶσθε, συνεγείρεσθε,]
Ruchatus Smitho adstipulatur,
atque has locutiones proverbial-
es fuisse perhibet. Rectius,
ut mihi quidem videtur, Wo-
cherus, qui adlusionem latere
suspiciat ad mortem et resur-
rectionem. Alium interpun-
gendi modum exhibet Versio
Syriaca : *rise together. As stew-
ards of God, and His domestics
and ministers*, Cureton. p. 228,
quem non sequitur Graeci tex-
tus distributio, p. 111. Arme-
nius, vocibus συναθλείτε, συντρέ-
χετε omissis, *sicut procuratores
Dei, et domestici et ministri
ejus.*

4. καὶ πάρεδροι,] Hanc copu-
lam praetermisit Salvinius. A
Pearsono haec ita distinguun-
tur, ut οἰκονόμοι sint Episcopi,
πάρεδροι Presbyteri, ὑπηρέται Dia-
coni. D. Paulus ad Tit. i 7,
Δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον
εἶναι, ὡς Θεοῦ οἰκονόμον. Bunse-
nius conferri jubet I Pet. iv 10,

Diaconis : ut cum ipsis mihi pars^r fiat capere in^r Deo. Collaborate adinvicem, concertate, concurre, compatimini, cordormite, consurgite, ut Dei dispensatores et assessores^s et ministri. Placete^s cui militatis ; a quo et stipendia fertis. Nullus^s vestrum otiosus inveniatur. Baptisma vestrum maneat ut scutum, fides ut galea, charitas^t ut^t

^r pars mihi
C. C.

^s assessores
C. C.

² Tim. ii 4.

^t caritas
C. C.

καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ.

5. τὰ ὀψώνια] Et ex hoc, et ex sequentibus locis, voluerunt ostendere viri docti, Epistolam hanc non esse Ignatii, vel saltem hanc partem ; quod in ea tot Latina vocabula occurrerent. Nam, inquiunt, itane rudis fuit Ignatius linguae Graecae, ut nesciret, quid *depositum*, quid *accipere*, quid *desertorem*, sermo Graecus vocet ? Fefellit, ut puto, viros doctissimos iudicium suum. Omnia enim haec verba desumta sunt ex militia, et jure Romano ; neque Graecis minus nota, quam Romanis ; immo etiam vernaculis notiora. Quis est, qui nesciat omnia militaria vocabula etiam apud Graecos obtinuisse ? Hoc qui ignorat, nunquam Tacitos legit ; e quibus discere est, non tantum officia, partes exercitus, militum exercitia, similiaque, sed etiam leges militares Latine fuisse scriptas et recitatas. Eadem quoque est ratio in jure Graeco-Romano, cujus innumera vocabula, una cum imperio, in Graeciam fuere translata. Hoc nos nescire non patiuntur veterum Jurisconsultorum libri. In Actis Smyrnaeae Ecclesiae de Polycarpo, habes κομφέκτωρ, et sexcenta alibi id genus, etiam

in libris Novi Foederis. VOSIUS. Ὀψώνια κομίζεσθαι idem quod S. Paulo λαβεῖν ὀψώνιον II Cor. xi 8. [Rom. vi 23, I Cor. ix 7, S. Luc. iii 14.] PEARSON. Similis imago est apud Clem. Rom. i § 21 λειποτακτεῖν, § 28 αὐτομολούντων.

6. κομίζεσθε.] Syrus, *placete ei et militate pro eo, ut stipendia ab eo accipiatis*. Legissee videtur cum Interpolatore κομισεσθε. HEFELIUS.

ib. δεσέρτωρ] Perquam eleganter δεσέρτωρ et μενέτω opponuntur ; nec inscite subjungitur δεπόσιτα, cui voci respondet nomen ἀκκεπτα. COTEL. Armenius, *Et ne quis rebellis inveniatur*. Haec cum Graeco magis quam cum Syriaco Textu conveniunt. PETERMAN. Versio Curetoniana, *Let none of you rebel*. Miratur Vossius quid Int. Vet. in mentem venerit ut pro *desertore* substitueret *otiosum*. Cod. Laur. adhuc exhibet vocem ἀργός margini hoc modo adscriptam ; atque hoc glossema inusitatoris δεσέρτωρ transtulit Int. Vet.

7. μενέτω] Nam desertores arma abiciebant. Vet. Int. ut *scutum*, quasi ἀσπίς legisset, vel ὄπλον, et quia scuti postea mentio nulla. Onomast. Vet. *Scutum*, ὄπλον. Philox. Glossa, *Scutum*, ἀσπίδα καὶ ὄπλον. Al-

περικεφαλαία, ἡ ἀγάπη ὡς δόρυ, ἡ ὑπομονὴ ὡς πανοπλία· τὰ δεπόσιτα ὑμῶν, τὰ ἔργα ὑμῶν, ἵνα τὰ ἄκκεπτα ὑμῶν ἄξια κομίσσησθε. Μακροθυμήσατε οὖν μετ' ἀλλήλων ἐν πραότητι, ὡς ὁ Θεὸς ὑμῶν. Ὁναίμην ὑμῶν διὰ παντός.

5

Legatum in Syriam mitti jubet, qui Antiochenae Ecclesiae pacem gratuletur.

Ζ'. Ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησία ἡ ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας εἰρηνεύει, ὡς ἐδηλώθη μοι, διὰ τὴν προσευχὴν ὑμῶν, καὶ γὰρ εὐθυμότερος ἐγενόμην ἐν ἀμεριμνίᾳ Θεοῦ, ἔάν περ διὰ τοῦ παθεῖν Θεοῦ ἐπιτύχω, εἰς τὸ εὐρεθῆναι με ἐν τῇ ἀναστάσει ὑμῶν παθητῆν. Πρέπει, 10

ludere videtur ad τὰ ὅπλα τοῦ φωτός. Rom. xiii 12. PEARSON. Armenius hic a Graeco non minus quam a Syr. Textu abit. Vertit ac si legisset, ἀλλ' ἡ πίστις ἐν ὑμῖν μενέτω ὡς ὅπλα, καὶ ἡ ἐλπίς.... ἡ ὑπομονὴ ὡς ἀσπίς. PETERMAN.

1. περικεφαλαία,] Fides comparatur scuto apud S. Paulum, [Eph. vi 16] quod idem significat: quoniam utrumque inter τὰ σκεπαστὰ ὅπλα numerantur. PEARSON. Antioch. Hom. 104, Ἐνδυσώμεθα θώρακα τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ περικεφαλαίαν τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, ἀσπίδα τε καὶ δόρυ τὴν εἰς αὐτὸν ἀγάπην, καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, ὃ ἐστὶ τὰ λογία αὐτοῦ.

2. δεπόσιτα] Δεπόσιτον, παρακατάθηκη, Glossae Juris. Τῆς οὐσίας ὑπὸ τοῦ φίσκου καταληφθείσης. Artemidorus, 237. [ed. Rigalt.] PEARSON. Quidquid vobis a Deo in vicem talenti committitur, illud in usus necessarios tum vestri tum aliorum impendendum est; ut debitam bonorum operum mercedem ex infinita Dei benignitate tandem in altera vita reportetis.

SMITH. διπόσητα habet Cod. uterque, permutatione literarum perquam familiari. e. g. § 4, ὑπεριφάνει pro ὑπερηφάνει, καὶ Philad. § 6, κτίσονται pro κτήσονται. Ruchatus confert Sueton. Vit. Domitian. § 7, 'Geminari castra legionum prohibuit: nec plus quam mille nummos a quoquam ad signa deponi, quod L. Antonius, apud duarum legionum hiberna res novas moliens, fiduciam cepisse etiam ex depositorum summa videbatur.' Addas Vegetium, ii § 20, 'Illud ab antiquis divinitus institutum est, ut ex donativo quod milites consequuntur, dimidia pars sequestraretur apud signa, et ibidem ipsis militibus servaretur.... Miles deinde qui sumtus suos scit apud signa depositos, de deserendo nihil cogitat, magis diligit signa.' Alio sensu Ecclesiae deposita, in Corneli Epist. ad Cyprianum; sc. pecuniae viduarum et pupillorum sublevandorum gratia conservatae. Routh. Rel. Sac. iii pp. 17, 35.

lancea, sustinentia ut omnis armatura. Deposita vestra, opera^u; ut accepta vestra digna feratis. ^{u Vestra deposita opera C. C.} Longanimiter ferte igitur vos adinvicem in mansuetudine, ut Deus vos. Fruar vobis semper.

VII. Quia Ecclesia quae in Antiochia Syriae pacem habet, ut ostensum est mihi, per orationem vestram, et ego laetior factus sum in sollicitudine Dei; siquidem, per pati, Deo potiar, in inveniri me in oratione vestri discipulum^x. Decet, Poly- ^{x potiar invenire in me in oratione vestri discipulum. C. C.}

3. ἀκκεπτα] In rationum libris alterum caput est *accepti*, alterum *expensi*. Cic. pro Q. Rosc. Com. 2, 'in codice *accepti* et *expensi*;' de Amic. 16, 'ut par sit ratio *acceptorum* et *datorum*;' in Verr. Act. II i 36, 'expensa Chrysogono servo' HS sexcenta millia, *accepta* 'pupillo Malleolo retulit.' ἵνα τὰ ἀκκεπτα ὑμῶν, ἀξία Θεοῦ κομισθῆτε Interpol. *Let your treasures be your good works, that ye may receive the gift of God, as it is just.* Cureton.

ib. κομίσθητε.] Ita Cod. uterque. Libb. impr. κομίζθητε.

ib. Μακροθυμήσατε] Damasceni Ecloga de Patientia: [ii p. 788 ed. Le Quien.] Μακροθυμεῖτε μετ' ἀλλήλων ἐν πραΰτητι, ὡς ὁ Θεὸς μεθ' ὑμῶν διὰ παντός. COTEL. Legendum μεθ' ὑμῶν, ut ap. Antonium. SMITH. Praepositionem quam Interpol. Syr. et Fragm. Damascen. Rupefucaldina agnoscunt, uncinis inclusam exhibent Hefel. Reithmayr. et Dresselius.

4. ὡς ὁ Θεὸς ὑμῶν.] Versio Petermanni, quasi Deus esset in mediis vobis. Cf. Phil. iv 5, ὁ Κύριος ἐγγύς.

5. Ὁραίμην ὑμῶν] Gaudeo in

vobis, Syr. et Armenius, interpretationis suae in § 1. immemores.

6. Ἐπειδὴ] Ita Codd. Edd. cum Vossio, ἐπεὶ δέ. Vide supra Ep. ad Smyrn. § 11, ad Philad. § 10. Haec, usque ad εἰς δόξαν Χριστοῦ. p. 502 l. 5, non agnoscit Syrus ap. Cureton. p. 228.

7. ὡς ἐδηλώθη μοι,] Quum esset Troade, certior factus est, finem persecutioni Antiochiae per Trajanum impositum esse. De qua re dubitari non debet: nam a Johanne Antiocheno, Historico probato, apud Suidam, observatum est, ὅτι Τραιανὸς τοῖς Χριστιανοῖς ἀνακωχὴν τινὰ τῆς τιμωρίας παρέσχευ' et tum subjungit Tiberiani historiam. Tiberiani autem relatio facta est ad Trajanum, quum esset Antiochiae, ut testatur Johannes Malala, [Lib. xi] Antiochenus et ipse. PEARSON. Petermannus, *quomodo et scripserunt ad me.*

8. ἐν ἀμεριμνίᾳ] Apud Int. Vet. sine dubio scriptum fuit, in insollicitudine; uti § 5, ἐν ἀκαυχησίᾳ, in ingloriatione.

10. ἐν τῇ ἀναστάσει] An legit Int. Vet. ἀναράσει? ea enim vox

Πολύκαρπε θεομακαριστότατε, συμβούλιον ἀγαγεῖν θεοπρεπέστατον, καὶ χειροτονῆσαι τινα ὃν ἀγαπητὸν λίαν ἔχετε καὶ ἄοκνον, ὃς δυνήσεται θεοδρόμος καλεῖσθαι· τοῦτον καταξιώσαι, ἵνα πορευθεῖς εἰς Συρίαν δοξάσῃ ὑμῶν τὴν ἄοκνον ἀγάπην εἰς δόξαν Χριστοῦ. 5 Χριστιανὸς ἑαυτοῦ ἐξουσίαν οὐκ ἔχει, ἀλλὰ Θεῷ σχολάζει. Τοῦτο τὸ ἔργον Θεοῦ ἐστὶν καὶ ὑμῶν,

aliquoties male ἀνάστασις scribitur. Immo potius legit αἰτήσῃ, ut apud Interpolatorem exstat. Sed Montacutii Codex, *in resurrectione*: quod verum est, et illud oratione abbreviatura est. PEARSON. Codd. confundunt ἀνάστασιν et ἀνάτασιν, ap. Euseb. H. E. ii 26. Cotelarius conjicit ἀνατήσῃ. Petermannus reponit ἐν τῇ αἰτήσῃ ex Interpolatore quem sequuti sunt Wakius, Ruchatus. Codd. lectionem interpretatus est Wocherus.

ib. παθητὴν.] Quaere, an, ut a μαθεῖν μαθητὴς, ita a παθεῖν παθητὴς. PEARSON. Libb. impr. cum Vossio μαθητὴν, uti Int. Vet. Armen. et Cod. Casan. Cod. Med. scripturam tuetur Netzius, mendam putat Dreselius.

ib. Πρέπει, κ. τ. λ.] Haec refert S. Polycarpus in Ep. ad Philipp. [§ 13] PEARSON.

1. Πολύκαρπε] Propter hoc caput, et consequens, scribit Eusebius, [H. E. iii 36] ab Ignatio Ecclesiam Antiochenam Polycarpo fuisse commendatam; idque postea in Catalogum suum retulit Hieronymus. Vide sis Jus Graeco-Romanum, p. 179, [tom. i ed. Freher.

Τραϊανὸς ἔτη ιθ', κ. τ. λ. ἐπὶ τούτου Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος τὴν ποίμνην Πολυκάρπῳ παρέθετο.] COTEL.

ib. θεομακαριστότατε,] Vet. Int. *Deo beatissime*. Hinc colligo hanc interpretationem factam fuisse ante A. D. 650, quando Scriptor quidam Martinum Papam *Deo-beatissimum* vocat, p. 66 B. PEARSON. Fragm. Syr. ap. Cureton. p. 235, *deserving of the happiness which is of God*. Armenius, *beate*.

ib. συμβούλιον] συμβούλιον ἐποίουν, S. Marc. iii 6. Cf. xv 1, Act. xxv 12.

2. χειροτονῆσαι] Cf. ad. Philad. § 10, ad Smyrn. § 11. Peregrinum, qui, ante martyrium Ignatii natus, post medium saeculi secundi flammis se dedit, sanctum Patrem de industria imitatum esse sentit Pearsonus, Vindic. i p. 5. Luciani narrationem, mirifice sane cum iis quae in Epistolis nostris leguntur convenientem, non veram esse historiam arbitratur Deusterdieckius, sed Actorum Ignatii parodiam acerbam, e. g. § 41, *Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστολάς διαπέμψαι αὐτόν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινέσεις, καὶ νόμους, καὶ τινὰς ἐπὶ*

carpe Deo beatissime, concilium congregare Deo decentissimum, et ordinare aliquem quem dilectum valde habetis et^r impigrum, qui poterit Dei^r cursor vocari: et hunc dignificari, ut vadens^z in Syriam, glorificet vestram impigram charitatem in gloriam Dei. Christianus sui ipsius potestatem non habet, sed Deo vacat. Hoc opus Dei est et vestri, quoniam ipsi^a perfecti estis.^a

^r habetis
valde et
C. C.

^z ut vadat
in S. et glo-
rificet C. C.

^a qui ipsi
C. C.

τούτων πρεσβευτὰς τῶν ἐταίρων
ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νε-
τεροδρόμους προσαγορεύσας.

3. δὲ δυνήσεται] Ita Cod. uter-
que. ὡς post Vossium Libb.
impr.

ib. θεοδρόμος] Qui in Ep. ad Smyrnaeos [§ 11] vocatur θεο-
πρεσβύτες. VOSSIUS. In Ep.
ad Philad. § 2, fideles omnes,
in spirituali stadio decurren-
tes, communi nomine θεοδρόμους
Ignatius appellaverat. Hic au-
tem id nominis *sacro legato* ad
Antiochenam Ecclesiam mit-
tendo speciatim est inditum, qui
θεοπρεσβυτέρης in Ep. ad Smyrn.
eam ob causam est nuncupatus.
Unde novum *Cursorum* in Ec-
clesia officium commentus est
Baronius, ad ann. Chr. 44, §§
88, 89. USSER. Christianum,
spectata probitate ac morum
suorum sanctitate Smyrnaeis
percarum, et ad communia coe-
tus negotia obeunda paratissi-
mum, intelligit Scriptor in
Act. Erud. Lips. 1731, p. 457.
Fragm. Syr. ap. Cureton. p.
235, *an ambassador of God*.
Armenius, *praecursores Dei*.
Minus feliciter Grotius, annot.
in Matt. x 2, et Phil. ii 25,
statuit θεοδρόμον Smyrnensem
pecunias ecclesiasticas ad An-
tiochenos detulisse. Cum Us-

ser. stant Pearsonus, Vindic. i
p. 6, Hammondus, Annot. in
Rom. xvi 7, et Dodwellus, Diss.
Cypr. vi 16, cui idem munus
fuisse videtur Ecclesiarum apo-
stolorum, II Cor. viii 23, atque
Epaphroditi, Phil. ii 25. De Ba-
ronii commento videsis Bing-
ham. Orig. Eccles. VIII vii 15,
et Fischerum, in libello de θεο-
δρόμοις, veteris Ecclesiae Le-
gatis. Coburgi 1718, § 8.

4. καταξιώσαι] Ita dedi cum
Edd. omnibus, pro καταξιώ σε,
Cod. Laur. lectione, quam con-
textus recusat. ε et αι a libra-
rio nostro saepissime commu-
tantur; cujus oscitantiae ex-
emplum notabile exstat in Ep.
ad Magn. § 7, ubi in una ea-
demque periocha, pro πᾶσσε
.. φαίνεσθαι, Cod. πᾶσσεται ...
φαίνεσθε. Fraggm. Syr. *Let this
man be persuaded to go to Sy-
ria: and they shall praise your
love which is unwearied for the
glory of God*. Petermannus quo-
que pro Χριστοῦ exhibet Θεοῦ.

6. Θεῷ σχολάζει.] *is ready to
be subject to God*. ap. Syrum,
qui ex hoc cap. nil nisi hanc
unicam sententiam excerpit.
Cureton. p. 228. In Fraggm.
p. 235, *is continually prepared
for God*. Armenius, *sed Deo
paratus est*.

ὅταν αὐτῷ ἀπαρτίσῃτε. Πιστεύω γὰρ τῇ χάριτι, ὅτι ἔτοιμοί ἐστε εἰς εὐποιῖαν Θεῷ ἀνήκουσαν· εἰδὼς οὖν ὑμῶν τὸ σύντονον τῆς ἀληθείας, δι' ὀλίγων ὑμᾶς γραμμάτων παρεκάλεσα.

Vult ut Polycarpus vicinis Ecclesiis scribat, idem ut faciant.

Η'. Ἐπεὶ πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις οὐκ ἡδυνήθην ὡς γράψαι διὰ τὸ ἐξαίφνης πλεῖν με ἀπὸ Τρωάδος εἰς Νεάπολιν, ὡς τὸ θέλημα προστάσσει, γράφεις ταῖς ἔμπροσθεν ἐκκλησίαις, ὡς Θεοῦ γνώμην κεκτημένος, εἰς τὸ καὶ αὐτοὺς τὸ αὐτὸ ποιῆσαι· οἱ μὲν δυνάμενοι πεζοὺς πέμψαι, οἱ δὲ ἐπιστολὰς διὰ τῶν ὑπὸ σοῦ 10

1. αὐτῷ ἀπαρτίσῃτε.] Ita Cod. uterque, non αὐτό, uti in Libb. impr. Non erat igitur cur textum ita refingeret Pearsonus, οἱ αὐτοὶ ἀπαρτίσῃτε. Apud Int. Vet. *ἱπσι*, ni fallor, dativus est; et sensus loci, non uti Marklando visum, *quando istud perficitis*, sed potius, *quando id illius gratia, in illius honorem perfeceritis*.

ib. Πιστεύω γὰρ τῇ χάριτι, ὅτι] Transpone verba, ὅτι τῇ χάριτι, h. e. διὰ τῆς χάριτος. SMITH.

3. τὸ σύντονον] Proba est haec lectio, ut quidem puto. Interpres attamen videtur legisse τὸ σύντομον. [sicut et Interpol.] VOSSIUS. Legit Int. Vet. ut Interpol. Codd. Nydpruce. et Florent. *σύντομον*. Augustanus autem Codex, et Anglicanus, ut et Mediceus, recte habent *σύντονον*. *Σύντονον* σφοδρόν, ἰσχυρόν, συνεχές. Suidas, τὸ εἰς τὰς πράξεις σύντονον. voc. Μάρτιος. Saep̄ *σύντομον* et *σύντονον* confunduntur in veteribus Scriptoribus: ut apud Suidam in Ἀλφειός, *συντόμως* τρέχει· sed verba sunt Symmachi ap. Scholia Aristoph. [Aves, 1121] *συν-*

τόμως τρέχει, ὥσει Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. *Σύντονον* autem τῆς ἀληθείας, ut *δοκνον* τῆς ἀγάπης. PEARSON. *Votre parfait attachement à la vérité*, Ruchatus. *Your earnest affection for the truth*, Wakius et Chevallier. Petermanno Armenius videtur legisse τὸ ἔτοιμον.

ib. δι' ὀλίγων γραμμάτων] *Brevibus literis*, hac nempe ad Polycarpum, et altera ad Smyrnaeos. PEARSON. An rectius *brevi epistola*, uti in Ep. ad Rom. § 8? Cf. 1 Pet. v 12, δι' ὀλίγων ἔγραψα. Hebr. xiii 22, διὰ βραχείων ἐπέστειλα.

5. Ἐπεὶ πάσαις] οὐν ex Interpolatore, intra uncinos inseruerunt Cotelier. et Russelius. Ἐπεὶ [οὐν] πάσαις κ. τ. λ. sine uncinis Hornemannus, margini apposuit Reithmayrus; ex Smithi mente, qui ut Graeca cum Int. Vet. congruerent omnino voluit.

ib. ἐκκλησίας] Scripserat ad Ecclesiam Smyrnaeorum et Philadelphensium; ad alias autem scribere non potuit. Quare scribit privatim ad Polycarpum, ut ipse ejus loco ad alias scriberet. PEARSON.

Credo enim gratiae, quoniam parati^b estis ad^b ^{qua parati C.C.} beneficentiam Deo decentem. Sciens vestrum compendium veritatis, per paucas vos literas consolatus sum.

VIII. Quia igitur omnibus Ecclesiis non potui^c ^{non omnibus Ecc. p. C.C.} scribere, propter repente navigare me a Troade in Neapolim, ut Voluntas praecipit: scribes aliis Ecclesiis, ut Dei sententiam possidens, idem et ipsos facere; hi^d quidem potentes pedites mittere, hi^a ^{hui C.C.} autem epistolas per a te missos^e, ^{epistolas a te missas C.C.} ut glorificeris

6. ἀπὸ Τρωάδος εἰς Νεάπολιν,] Ut S. Paulus, Act. xvi 11. PEARSON.

7. τὸ θέλημα] Mandatum Imperatoris Trajani. Sed dubito. SMITH. Cum Smitho stant Hefelius, et Wocherus, *wie der Wille (des Kaisers) gebietet*. Aliter Ruchatus, *par la volonté de mes Maîtres*. Et sic Chevallier. post Wakium, *so is the will of those to whom I am subject*. Potius, ut mihi quidem videtur, *Dei voluntas*. Θέλημα absolute ponitur Ep. ad Smyrn. § 11, ubi vide notata. Voces ὡς τὸ θέλημα προστάσσει omittit Armenius.

ib. ταῖς ἔμπροσθεν ἐκκλησίαις,] Int. Vet. male; quid esset ἔμπροσθεν non intellexit. Redde, *prioribus* seu *anterioribus illis Ecclesiis*, quae in Asia versus Syriam jacebant, praeter Philadelphicos, ad quos ipse scribebat de eadem re. Ἐμπροσθεν tam de loco, Philipp. iii 14, quam de tempore, Esai. xliii 10. PEARSON. Ecclesiis quae inter Smyrnam et Antiochiam sitae sunt; quarum aliquot vicinae S. Ignatium, quum, relicta Syria, et longo isto Minoris

Asiae littore praeternavigato, Smyrnam appulisset, per Episcopos et Presbyteros suos inviserant. SMITH. Quaecunque sunt αἱ ἔμπρ. ἐκκλ. certe apparet inter eas fuisse Philipensem; geminae enim dicuntur Ecclesiae, tum Asiaticae (οἱ μὲν δυνάμενοι πεζοὺς πέμψαι), tum mari quodam interjecto ab Asia sejunctae, (οἱ δὲ ἐπιστολὰς κ. τ. λ.) inter quas erat Ecclesia Philippensis. Cf. Polycarp. ad Philipp. § 13. DUESTERDIECK. Pearsonum sequitur Routhius, Script. Eccles. Opusc. i p. 27. Vedelius interpretatur, *Ecclesiis ulterioribus*. Cotelarius, *scribes vicinis Ecclesiis*; cui adstipulantur Wakius, Ruchat. Hornemann. Wocher. Chevallier. et Hilgenfeldius qui confert Ep. ad Philad. § 10, αἱ ἔγγιστα ἐκκλησῖαι.

8. ὡς Θεοῦ γνώμην κεκτημένους,] Smith. *utpote perspecto Dei consilio*. Cotel. *tanquam qui sententiae Dei compos sis*. Wakius, *as being instructed in the will of God*. Ruchat. *comme sachant ce qui est agréable à Dieu*. Wocher. *so wirst du, der du den Sinn Gottes dir*

πεμπομένων, ἵνα δοξασθῇτε αἰωνίῳ ἔργῳ, ὡς ἄξιος ὢν.

Salutatio-
nes.

Ἀσπάζομαι πάντας ἐξ ὀνόματος, καὶ τὴν τοῦ Ἐπιτρόπου, σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων· ἀσπάζομαι Ἀτταλον τὸν ἀγαπητὸν μου· ἀσπάζομαι τὸν μέλλοντα καταξιούσθαι τοῦ εἰς Συρίαν πορεύεσθαι· ἔσται ἡ χάρις μετ' αὐτοῦ διὰ παντὸς, καὶ τοῦ πέμποντος αὐτὸν Πολυκάρπου. Ἐρρῶσθαι ὑμᾶς διὰ παντὸς ἐν Θεῷ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ εὐχομαι, ἐν ᾧ διαμείνητε ἐν ἐνότητι Θεοῦ καὶ ἐπισκοπῇ. Ἀσπάζο- 10

eigen gemacht hast. Cf. Ep. ad Eph. § 3.

1. ἵνα δοξασθῇτε αἰωνίῳ ἔργῳ, ὡς ἄξιος ὢν.] Ita haec distinguenda. Vetus enim Versio et novi Interpretes, male haec distinguendo, malum quoque effecere sensum. Frustra quoque fuere, qui locum hunc corrigere voluerunt. Locutio enim haec satis solemnis apud Graecos, neque ipsi Ignatio inusitata: ut qui, cum alibi, tum in initio Epist. ad Eph. dicat, τὸ πολυαγάπητόν σου ὄνομα δὲ κέκτησθε, κ. τ. λ. VOSSIUS. Smithus mallet *δοξασθῆς*, quod in textum admisit Reithmayr. Vide supra, p. 274 l. 1.

ib. αἰωνίῳ ἔργῳ,] Phrasis Oratoribus usitata. Hoc charitatis et benevolentiae Christianae officio longum duraturo, immo in aeternum celebrando. SMITH. Ruchatus, cui durior videtur haec locutio quam ut tolerari possit, reponit vel ἐν αἰνῷ ἔργον, vel αἰνετῷ ἔργῳ.

ib. ὡς ἄξιος ὢν.] Haec de S. Polycarpo intelligenda sunt, et non cum sequentibus conjungenda; hoc enim non sinit S.

Martyris humilitas et modestia. SMITH. Armenius legisse videtur ὡς ἄξιοι ὄντες. PETERMAN. Dresselius refingit ὡς ἄξιον.

3. τὴν τοῦ Ἐπιτρόπου,] Fortasse illius maritus erat aut mortuus aut absens. SMITH. Epitropi *viduam*, intelligunt Markland. et Ruchatus; *uxorem*, Coteler. Hornemann. Holsten. Hefel. Wocher. et Wankius.

4. σὺν ὅλῳ] Cod. Laur. exhibet *συνόλω*. Ap. Aldrich. perperam omittitur articulus τῷ.

5. ἀσπάζομαι—πορεύεσθαι.] Syrus, ut e capite antecedenti ita etiam e cap. 8, unicam tantum sententiam in versionem suam transtulit. Quae addit, *loco mei, sicut praecepi tibi*, in Graeco non exstant, neque in Cod. Med. neque ap. Interpol. Syrus haec e suis addidisse videtur. Praeterea Curetonus, absque ullis argumentis, omnia, quae in versione Syriaca non leguntur, a falsario quodam posteriorum saeculorum addita contendit. Sed haec capp. 7, 8 adeo omni op-

aeterno opere. Ut dignus existens, saluto^f omnes^f ex nomine; et eam quae Epitropi, cum domo tota^f ipsius et filiorum. Saluto Attalum^g dilectum meum. Saluto futurum dignificari ad eundum in Syriam^h: erit gratia cum ipso semper, et mittente ipsum Polycarpoⁱ. Valere vos semper^k in Deo nostro Jesu Christo oro; in quo permaneatis in

^f aeterno opere ut dignus existens. Saluto C. C.
^g Athalum C. C.
^h Siriam C. C.
ⁱ ipso Polycarpo C. C.
^k Valet semper vos C. C.

pugnatione haereticorum, omni-que muneris episcopalis commendatione carent, ut causa, quod falsarius haec adjecerit, detegi non possit. Maxima porro injuria Curetonus affirmat, verba genuina, quae Syrus legerit, necnon narrationem Eusebii (Ignatium B. Polycarpo ecclesiam Antiochenam commendasse, H. E. iii 36,) falsario ad conficienda capp. 7, 8 ansam dedisse. Id nullo modo verisimile est. Curetonus denique et in eo erravit, quod capp. 7, 8 de electione novi Episcopi Antiochenorum verba fieri putet. Ignatius enim non de novo Episcopo, sed de legatis, a pluribus ecclesiis Antiochiam mittendis loquitur. HEFELIUS.

7. *ἔσται ἡ χάρις*] Ex versione antiqua, et vulgatis, ita legendum videtur: ut supra in contextu. Nisi forte Florentini Cod. lectio sit melior, [*ἡ χάρις μετ' αὐτοῦ διὰ παντός ἐν Θεῷ ἡμῶν*]. Supra enim dixit, concilium convocandum, ut statueretur quis in Syriam esset mittendus. Itaque penes Polycarpum solum non erat hujus rei arbitrium; quod tamen ex altera lectione consequi videtur. Sed sciendum, quod quamvis tales ab Ecclesiis et Presbyteriis ordinabantur, tamen ab Episcopis

missi dicerentur, vel quod ipsi essent primi Presbyterorum, vel quod talium decretorum essent executores. Ita Polycarpus de hac ipsa re loquens inquit, *ὅπερ ποιήσω, ἐὰν λάβω καιρὸν εὐθερον, εἴτε ἐγὼ, εἴτε ὃν πέμψω πρεσβεύοντα καὶ περὶ ὑμῶν*. [ad Philipp. § 13.] Quae verba adprime conveniunt cum Ignatianis. Quoniam enim quaedam Ecclesiae miserant Episcopos suos Antiochiam, ut adparet ex Ep. ad Philad. eo adhuc incertus erat Polycarpus, utrum ipse eo mittendus esset, an vero alius quispian Presbyter, sive Diaconus. VOSSIUS.

ib. *καὶ τοῦ πέμποντος*] Haec usque ad *ὑμᾶς διὰ παντός* in describendo praetermisit Vossius, ab homoioteleuto clausularum, uti videtur, deceptus.

9. *Ἰησοῦ Χριστοῦ*] MSS. *ἰ. χ.*
10. *ἐπισκοπῇ*.] Sub cura et regimine unius Episcopi, nimirum vestri Polycarpi. Alloquitur jam universos istius urbis Christianos. Codd. Augustanus et Leicesterensis [Epp. Interpol.] habent *ἐπισκόπου*, et fortasse rectius. SMITH. Armenius legebat *ἐπισκόπου*, et sic Hefelius in ed. quarta. Kistius, *und durch Ihn verharren in der Einheit Gottes, und unter der bischöflichen Aufsicht*. Hor-

μαι Ἐκκλησίαν τὸ ποθητόν μου ὄνομα. Ἐρωσθε ἐν
Κυρίῳ.

nemannus ἐπισκοπῇ in contextu
retinet, alteram autem lectio-
nem interpretatur, *uniti cum*
Deo et Antistite. Aliter prorsus
Wakius, *continue in the unity*

and protection of God. cum
quo faciunt Chevallierius, Ru-
chatus, et Wocherus.

1. Ἐκκλησίαν] Idem nomen oc-
currit in Ep. ad Smyrn. § 13,

unitate Dei et visitatione. Saluto Alken, desideratum mihi nomen. Valet in Domino.

ubi vide notata, necnon in Mart. Polyc. § 17. In Ep. ad Smyrn. eadem adjungit, τὸ ποθητόν μου ὄνομα. Neque stylo neque indoli Ignatii incongruum erat in hoc nomine ludere; ἄλκην sci-

licet, *robur, fortitudinem desiderabat* ad martyrium subeundum.

ib. *Ἐρρωσθε ἐν Κυρίῳ.] Subjicitur in Cod. MSto, ΠΡΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΝ.

S. I G N A T I I

QUAE FERUNTUR

FRAGMENTA.

I.

Βούλεσθε μαθεῖν οἷά
 τις ἐφθέγγετο, ἅγιός τις
 πρὸ ἡμῶν τῆς διαδοχῆς
 5 τῶν ἀποστόλων γενόμε-
 νος, ὃς καὶ μαρτυρίου
 ἠξίωτο; Δεικνὺς τούτου
 τοῦ λόγου τὸ φορτικόν,
 τοιούτῳ ἐχρήσατο ὑπο-
 10 δείγματι. “Ὁν τρόπον ὁ
 “ περιθεὶς ἑαυτῷ ἄλουργ-
 “ γίδα βασιλικήν, ἰδιώτης
 “ τυγχάνων, αὐτὸς τε καὶ
 “ οἱ αὐτῷ συνεργήσαντες
 15 “ ὡς τύραννοι ἀναιροῦν-
 “ ται· οὕτως,” ἔφη, “οἱ
 “ τῇ δεσποτικῇ ἀποφάσει
 “ χρησάμενοι, καὶ ἀνά-
 “ θεμα τῆς ἐκκλησίας
 20 “ ποιήσαντες ἄνθρωπον,
 “ εἰς παντελῇ ὄλεθρον
 “ ἀπάγουσιν ἑαυτοὺς, τὴν
 “ ἀξίαν τοῦ Υἱοῦ ἀφαρ-
 “ πάζοντες.”

I.

Vultis discere, quid
 dixerit vir quidam sanc-
 tus, qui ante nos et de
 successione Apostolo-
 rum fuit, ac martyrio
 dignatus est? Ut hujus
 verbi molestiam indi-
 caret, hoc usus exemplo
 est: “Quemadmodum
 “ si quis, privatus cum
 “ sit, regiam purpu-
 “ ream induerit, tum
 “ ipse, tum commilito-
 “ nes ejus, quasi tyran-
 “ ni e medio tolluntur;
 “ sic qui dominico ut-
 “ untur decreto, et ho-
 “ minem Ecclesiae ana-
 “ thema faciunt, in ex-
 “ tremam se perniciem
 “ abducunt, dignitatem
 “ Filii usurpantes.”

- 25 Apud Chrysostom. Homil. de Anathematè, § 3, tom. i
 p. 693 C ed. Ben. Baronius, Ann. 382, § 52, censet
 Chrysostomum, memoriter loquentem, respexisse ad Ep. ad
 Smyrn. interpol. § II, Εἰ γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐπεχειρόμενος
 κ. τ. λ. Negat renuitque Tillemontius, *Mémoires*, xi 364.
 30 In Baronii sententiam concedit Montfauconius. Ignatio
 haec verba diserte abjudicant Gallandius, Prolegom. p. lviii,
 et Bunsenius, *Ignatius und seiner Zeit*, p. 14.

II.

II.

Ἀνὴρ δέ τις ἅγιος εἰ-
πέ τι, δοκοῦν εἶναι τολ-
μηρὸν, πλὴν ἀλλ' ὁμῶς
ἐφθέγξατο. Τί δὲ τοῦτό
ἐστίν; “Οὐδὲ μαρτυρίου
αἷμα ταύτην δύνασθαι
ἐξαλείφειν τὴν ἁμαρ-
τίαν.”

Dixit autem sanctus
quispiam vir quiddam,
quod magnam prae se
fert audaciam, sed ta-
men est elocutus. Quid
hoc est autem? “Ne
quidem sanguinem
martyrii delere posse
hoc peccatum.” [Schis-
ma scil. de quo loquitur.]

10 Apud eundem Chrysostomum, Homil. xi in Epist. ad
Ephes. tom. xi. p. 86 C.

Haec pridem legenti mihi incidebat, Chrysostomum nota
forte habuisse quaedam S. Martyris Cypriani Scripta, ac
respexisse ea quae Lib. de Oratione Dominica post medium
15 habet verba: [p. 150 T ed. Fell.] “Discordans et dissidens
“et pacem cum fratribus non habens, secundum quod
“beatus Apostolus et Scriptura sancta testatur, nec si pro
“nomine Christi occisus fuerit, crimen dissensionis fra-
“ternae poterit evadere Quale delictum est, quod
20 “nec baptismo sanguinis potest ablui! quale crimen est,
“quod martyrio non potest expiari!” Quibus gemina
scripsit Epist. 52 ad Antonianum, [Ep. 55 ed. Fell. p. 114]
et Lib. de Unitate Ecclesiae, non adeo multum ab initio.
[p. 113 T ed. Fell.] Sed mutavi sententiam, ubi postea in
25 Johannis Antiocheni Oratione in Donationes Monaste-
riorum Laicis factas, tom. i Monumentorum Ecclesiae
Graecae Cotelerii, p. 176 et seq. legi: Τῷ δὲ Ἐκκλησίαν
Θεοῦ σκανδαλίσαντι οὐδὲ μαρτυρίου αἷμα, κατὰ τὸν Θεοφόρον

9. *delere posse hoc peccatum.*
Hermas, Past. III ix 28, ‘Qui-
‘cunque propter nomen Domini
‘passi sunt, honorati apud Do-

‘minum habentur, et omnium
‘eorum *deleta sunt delicta*, quia
‘propter nomen Filii Dei mor-
‘tem obierunt.’

Ἰγνάτιον, ἀρκεῖ εἰς συγχώρησιν. *Ei qui Ecclesiam Dei offenderit, neque martyrii sanguis, juxta Ignatium Theophorum, ad veniam sufficit.* Ignatii igitur esse hoc dictum nullus dubito; at unde petatum, an ex deperdita ad Antiochenos
 5 Epistola, aut alia quapiam, an potius ex Didascalia ejus nomini adscripta, cum ignarissimis me nescire fateor. GRABIUS. Rectius, ut opinor, Pearsonus censet Chrysostomum ad Cypriani respexisse locum. Vid. Vindic. I ix, p, 241 ed. Churton. Conf. Clem. Rom. § 54.

10

III, IV.

III, IV.

Τῷ Καίσαρι ὑποτά-
 γητε, ἐν οἷς ἀκίνδυνος ἡ
 ὑποταγή.

Caesari subjecti esto-
 te in iis rebus, in qui-
 bus ei parere periculo
 caret.

Εὐεργεσία τοῖς ὑποδε-
 15 εστέροις καὶ ἄρχειν ἑαν-
 τῶν μὴ ἐπισταμένους, τὸ
 δουλεύειν τοῖς κατ' ἐπι-
 στήμην ἄρχουσιν.

Inferioribus et iis qui
 sibi ipsis imperare ne-
 sciunt, beneficii pars est,
 ut iis serviant qui recte
 et scite praesunt.

Apud Johannem Damascenum in Sacr. Parallel. Lit. a
 20 Tit. xxi. Ex ed. Paris. 1712, tom. ii p. 358 D.

Adi, si placet, Epist. ad Philadelph. interpol. § 4. GAL-
 LAND.

Hoc fragmentum exstat in spuria Epistola ad Antio-
 chenos, § 11. Notandum tamen hic, quia neque Usserius,
 25 neque Cotelerius animadvertit, quod prior tantum perio-
 dus, *Caesari in his periculo caret*, sit inde petita;
 posterior vero pars apud Damascenum, loc. cit. *Inferioribus*
 &c. ad alterum spectet auctorem, cujus nomen in margine
 Latinae Editionis Parallelorum Damasceni perperam est
 30 omissum; nam non solum nusquam in S. Ignatii Epistolis,

sive genuinis, sive spuriiis, exstat; sed et in Cod. cxliii Barocc. fol. 227 p. 1, prior pars istius sententiae, tanquam S. Ignatii, sine posteriori legitur. GRABIUS, Spicil. Patt. ii p. 23.

- 5 Ad hanc sententiam respexit ineditus Actorum Ignatii scriptor, quum Trajanum Imp. ita affatum eum fuisse refert : *Τίνας δὲ ἡμῶν ἔγνωσ στάσιν καὶ πόλεμον ἀγαπῶντας; οὐχὶ δὲ ὑποτασσομένους ἄρχουσιν, ἐν οἷς ἀκλινυνοσ ἡ ὑποταγή;* Quo spectat et Polycarpi illa professio in Smyrnensis Ecclesiae
- 10 Epistola de illius martyrio, [§ 10] *Δεδιδάγμεθα ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναισ τιμὴν κατὰ τὸ προσήκον, τὴν μὴ βλάπτουσιν ἡμᾶσ, ἀπονέμειν* et illud in Constit. Apost. iv, [§ 13] *Πάσῃ βασιλείᾳ καὶ ἀρχῇ ὑποτάγητε ἐν οἷς ἀρέσκει Θεῷ.* USSER.

15

V.

V.

- Μόνους ἄνδρας τοὺς ὁμοζύγους εἶναι νομίστεον* Solos viros conjuges
ταῖς γυναιξίν, οἷς καὶ esse suos existiment mu-
ἠνώθησαν κατὰ γνώμην lieres, quibus et unitae
 20 *Θεοῦ.* sunt secundum consi-
 lium Dei.

Ibid. Lit. γ Tit. xvii p. 777 B.

- Haec quoque, ni fallor, Johannes Damascenus deprompsit ex eadem spuria Ep. ad Antiochenos; legimus enim § 9, *Αἱ γυναῖκες τιμάτωσαν τοὺς ἄνδρας, ὡσ σάρκα ἰδίαν* μηδὲ
- 25 *ἐξ ὀνόματος αὐτοὺσ τολμάτωσαν καλεῖν* σωφρονιζέτωσαν δέ, *μόνους ἄνδρας τοὺς ὁμοζύγους εἶναι νομίζουσαι, οἷσ καὶ ἠνώθησαν κατὰ γνώμην Θεοῦ.*

19. κατὰ γνώμην Θεοῦ.] Ep. ad Polyc. § 5, μετὰ γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου.

VI.

Παρθενίας ζυγὸν μη-
δενὶ ἐπιτίθει· ἐπισφαλὲς
γὰρ τὸ κτῆμα καὶ δυσ-
5 φύλακτον, ὅταν κατ' ἀ-
νάγκην γίνηται.

Τοῖς νέοις ἐπίτρεπε γα-
μείν, πρὶν διαφθαρῶσιν
εἰς ἐταίρας.

VI.

Virginitatis jugum ne-
mini impone. Pericu-
losa quippe res est, et
servatu difficilis, quando
necessitate fit.

Junioribus ante matri-
monium inire permette,
quam cum scortis cor-
rumpantur.

10 Ibid. Lit. π Tit. x p. 642 C.

Haec Melissa perinde Ignatio tribuit; nec aliunde accipi
potuerunt quam ex alterutra Epistola ad Polycarpum,
quum tamen in neutra occurrant. Sed nec in Epistola ad
Antiochenos, ad quam pertinere feruntur in Cod. Rupefu-

15 cald. LE QUIEN.

Haec in Latina Damasceni editione et Antonii Melissa
Ignatii nomini adscripta sunt, haud expresso tamen, in
quo exstiterint, tractatu. Ast in Graeco MS. Parallelorum
Damasceni Codice Collegii Claromontani ea diserte ex
20 Epistola ad Antiochenos leguntur citata, teste Cotelerio
in notis ad spuriam Ignatii ad Antiochenos Epistolam.
Neque obstat, quod monita ista uni singulari personae,
non toti Ecclesiae Antiochenae, data videantur. Potuit
enim S. Martyr, digressionem facta, Heroni, futuro in Epi-
25 scopatu Antiocheno successori, peculiaria quaedam prae-
scribere observanda; sicut Paulus in Epist. ad Philipp.
iv 3, Episcopo sive eximio Ecclesiae Philippensis membro
seorsim scripsit: *Rogo et te, germane compar, adjuva illas,*

8. διαφθαρῶσιν εἰς] Cf. Ari-
stoph. Nub. 779, et Eq. 889,
οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ; Av.
916, κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης;

De simplici φθείρεσθαι vide sis
Cardwell. ad Joseph. Bell. Jud.
IV ix 4.
9. ἐταίρας.] Al. ἐτέρας.

quae mecum laboraverunt in Evangelio. Vix igitur dubito, recitatas duas sententias Ignatii germanas esse; quarum priori consona fuit vox Paphnutii in Concilio Nicaeno perorantis, μή βαρὺν ζυγὸν ἐπιθεῖναι τοῖς ἱερωμένοις ἀνδράσι,
 5 *non esse imponendum sacris personis grave hoc iugum, apud Socratem, Lib. i Hist. Eccl. cap. 11. Posteriori respondet dictum Apostoli, I Timoth. v 14, et monitum parentibus datum Lib. iv Constit. Clementis, cap. 11, Σπουδάχετε ὄρα γάμου ζευγνύναι καὶ συναλλάσσειν αὐτά, ἵνα μή, τῆς ἡλικίας ἐν*
 10 *τῇ ἀκμῇ ζεύσεως, ἔθῃ πορνοκόπα ἀποβῇ. Operam date ut cum ad tempus conjugio aptum pervenerint, eos (liberos) matrimonio jungatis ac copuletis, ne inter aetatem in flore suo ferventem mores scortatorum contrahant. GRABIUS.*

VII.

15 *Χρὴ τὸν προεστῶτα ἀνεπίληπτον μελετᾶν καὶ ἀσκείσθαι βίον, καὶ μηδὲν ἀνεπιτήδευτον ἔχειν τῶν ἀρεσκόντων Θεῷ.*

VII.

Praesulem oportet ab omni reprehensione alienum esse, et vitam exercitationibus excolere; nec ullius rei quae Deo grata sit, studium praetermittere.

20 Ibid. Lit. ε Tit. xvii p. 515 B.

Apud cl. Le Quien. ex Cod. Rupef. hic locus dicitur Κυρίλλου ἐκ τοῦ ιζ' βιβλίου τῶν κατὰ Ἰουλιανόν. Quod pridem monuerat Grabius, Spicil. ii p. 25. GALLAND.

10. πορνοκόπα] De voce πορνοκόπος adeas Lobeck. ad Phrynichum, p. 415. Altera forma πορνοσκοπος occurrit in Epistola spuria ad Antioch. § 11.

16. ἀνεπίληπτον] Haec vox occurrit infra, Mart. Polyc. § 17. ib. μελετᾶν] Exercere. Irenaeus, I vi 4, τὸ τῆς συζυγίας μελετᾶν μυστήριον.

VIII.

Εἰ γὰρ ᾗδεις ὅτι Θεοῦ
 υἱὸς ᾗν, ἐγίνωσκες ὅτι
 τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀν-
 5 εὐδεὲς ποιήσας τὸ φθαρ-
 τὸν σῶμα, καὶ εἰς τὸ διη-
 νεκὲς ἐδύνατο τοῦτο ποι-
 ῆσαι. Διὰ τί οὖν πεινᾷ;
 ἵνα δείξῃ ὅτι ἀληθῶς ἀν-
 10 ἔλαβε σῶμα ὁμοιοπαθὲς
 ἀνθρώποις· διὰ μὲν γὰρ
 τοῦ πρώτου ἔδειξεν ὅτι
 Θεὸς, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου,
 ὅτι καὶ ἄνθρωπος.

VIII.

Si enim scires quia
 Dei filius erat, cognos-
 ceres utique quia in
 quadraginta diebus ni-
 hili indigum faciens cor-
 ruptibile corpus, et in
 continuatione hoc fa-
 cere poterat. Sed id-
 circo esuriit, ut osten-
 deret quia vere suscepit
 corpus passibile, simile
 hominibus. Propterea
 et primo ostendit, quia
 Deus erat, et in secundo
 quia homo fuit.

- 15 Apud Angeli Maii Script. Vett. Nov. Coll. vii p. 22, ab
 auctore Antiquorum Patt. Doctrinae de Verbi Incarnatione,
 ita allegatur, Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου καὶ Μάρτυρος, ἐκ τῆς
 Ἐπιστολῆς πρὸς τοὺς ἐν Ταρσῶ, ad quem locum Vir eru-
 ditissimus monet, in Ep. ad Tarsenses uti hodie legitur,
 20 hoc fragmentum non exstare. Exstat autem in Ep. spuria
 ad Philippenses, § 9. Lectionum varietatem, quae colla-
 tione Maii cum editis instituta se prodidit, infra exhibui.

IX.

Πᾶς ὁ λέγων, φησὶ,
 25 παρὰ τὰ διατεταγμένα,

IX.

Quicunque, inquit, dix-
 erit quippiam praeter ea

2. υἱὸς Θεοῦ Ep. ad Philipp.
 ib. ἐγίνωσκες ibid.
 3. ὅτι ὁ ἐν τεσσαράκοντα ἡμέ-
 ραις καὶ ἰσarithμοῖς νυξίν ibid.
 6. τὸ σῶμα ibid.

- ib. εἰς τὸ διηνεκὲς] Cf. Ep. ad
 Hebraeos x 12, 14.
 9. κατ' ἀλήθειαν Ep. spur. ad
 Philippenses.
 11. γὰρ deest ibid.

καὶ ἀξιόπιστος ἦ, καὶ quae constituta sunt,
 νηστεύη, καὶ παρθενεύη, tametsi fide dignus sit,
 καὶ σημεῖα ποιή, καὶ quamvis jejundet, quam-
 προφητεύη, λύκος σοι vis castus degat, quam-
 5 φαινέσθω ἐν προβάτου vis propheta sit, pro
 δέρει, προβάτων φθορὰν lupo illum habeas, qui
 κατεργαζόμενος. sub ovina pelle exitium
 adfert ovibus.

Haec in eodem Codice Bibliothecae Caesareo-Vindobo-
 nensis reperi ex quo fragmentum Clementi Romano tribu-
 10 tum deprompsi. Vide supra p. 268. Eadem jam imprimi
 curaverat cel. Routhius, Script. Eccles. Opusc. i p. 26, e
 Cod. MSto M. Eugenii, metropolitae Ephesini, qui ea ad-
 ducit tanquam ex Ignatii Epistola ad Polycarpum . . . Καὶ
 πρὸ τούτων ὁ Θεοφόρος Ἰγνάτιος ἐν τῇ πρὸς τὸν θεῖον Πολύ-
 15 καρπον τὸν Σμύρνης ἐπιστολῇ, κ. τ. λ. Leguntur in Epistola
 spuria ad Heronem § 2 p. 164. ed. Usser.

1. ἀξιόπιστος] Hanc vocem
 usurpat Ignatius Ep. ad Phila-
 delphenos, § 2, ad Polyc. § 3.

4. λύκος] Sic in Epist. Inter-
 pol. ad Eph. § 5, λύκος ἐστὶν ἐν

προβάτου δορᾶ, ἡμερον ἐπιδεικνὺς
 μορφήν.

6. δέρει,] Cod. Vindob. δερῶ.
 De forma δέρος videndus est
 Elmsleius ad Eurip. Med. 5.

17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

S. POLYCARPUS.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Π Ο Λ Υ Κ Α Ρ Π Ο Υ,

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΚΑΙ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ,

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

5

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Πρεσβύτεροι
τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ παροικούσῃ Φιλίππους·
ἔλεος ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ παντοκράτορος καὶ
Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν πλη-
θυνθείη.

10

Laudat
Philippen-
ses propter
benignita-
tem illis

Α'. ΣΥΝΕΧΑΡΗΝ ὑμῖν μέγας ἐν Κυρίῳ
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ, δεξαμένοις τὰ μμήματα τῆς
ἀληθοῦς ἀγάπης, καὶ προπέμψασιν, ὡς ἐπέβαλεν

5. ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ]
Cod. 20 Plut. xxiii Bibliothecae
Mediceo-Laurentianae : *Incipit*
Epistola B. Polycarpi Martyris,
Episcopi Smyrnensium, disci-
puli Johannis Evangelistae, ad
Philippenses, confirmans fidem.
Codex membranaceus est, qui
Versionem veterem exhibet
scriptura quidem nitidissima,
summa autem incuria et in-
scitia exaratam.

7. τῇ παροικούσῃ] *peregrinan-*
ti. Hujus vocis vim non ag-
noscit Int. Vet. quem sequun-
tur Wakius et Chevall. Melius
Herzog. *welche als Fremdling*

wohnet zu Philippi ; cui adsti-
pulantur Ruchat. et Horne-
mannus. Cf. Clem. Rom. in
Inscr. Ep. i.

ib. Φιλίππους.] Ita e Cod.
Vat. dedi. Libb. impr. ante
Routhium, Φιλίπποις, ut habent
Codd. Laur. et Par. ad quam
vocem summo jure Smithus de-
siderat ἐν. Utramque scribendi
rationem habes in Inscript. E-
pist. Circul. Smyrnensium de
S. Polycarpi Martyrio, infra.

8. καὶ Κυρίου Ἰ. Χ.] Deest Κυ-
ρίου, in Codd. Laur. Vat. Par.

11. ἐν Κυρίῳ ἡμῶν] ἐν τῷ Κυ-
ρίῳ ἡμῶν, Codd. L V P.

SANCTI POLYCARPI

MARTYRIS,

SMYRNAEORUM EPISCOPI

DISCIPULI S. JOHANNIS EVANGELISTAE,

AD

PHILIPPENSES EPISTOLA.

POLYCARPUS^a, et qui cum eo sunt Presbyteri Ecclesiae Dei quae est Philippis^b: misericordia vobis et pax a Deo omnipotente et Jesu Christo Salvatore nostro abundet^c.

^a Polycarpus Cod. Laur.
^b Philippensis Fab. Stap.
^c Tit. ii 13.

I. CONGRATULATUS sum vobis magnifice in Domino nostro Jesu Christo, suscipiens imitabilia^d verba dilectionis quam ostenditis^e in illis,

^c habundet L.
^d immutabilia F.S.
^e ostenditis 1. Pet. i 2. 2. Pet. i 2. Jud. 2.

12. δεξαμένοις—δεσμοῖς.] Haec verba, quum nec recte legeret, nec omnino intelligeret Vetus Interpres, ita transtulit, *suscipiens imitabilia verba dilectionis quam—connexis*. Ita ille, δεξαμένοις pro δεξαμένοις legens, atque ideo reliqua omnia aliorum trahens. Tu veritas, *Congavisus sum vobis, qui vera charitatis exemplaria excepistis et deduxistis, ut vestro officio conveniebat, involutos vinculis, quae sanctis ornamento sunt*. PEARSON. Vindic. i p. 72.

ib. τὰ μμήματα] *simulacra* vertit Cotel. in qua interpretatione acquieverunt Smith. et Marklandus. Wakius habet,

the patterns. Herzog. *die Ab-bilde*. Grassius, *le modèle*. L. Aliter prorsus Ruchatus, *ceux qui imitent la véritable charité*; et Hornemannus, *quod genuini amoris Christiani sectatores, hospitio benigne excepistis &c.* quasi μμήματα pro μμηταί positum fuisset.

13. προπέμψασιν.] Deduxerunt, ut ait Pearsonus, [Vindic. ubi supra] a Philippensibus missi aliqui Ignatium vinetum comitesque ejus per Macedoniam. ROUTH. προπέμπειν vox Apostolica; Rom. xv 24, I Cor. xvi 6, II Cor. i 16, Tit. iii 13, III S. Johan. 6.

ib. ὡς ἐπέβαλεν ὑμῖν,] Cod.

qui persecutionem passi sunt exhibitam, et propter fidem pietatemque.

ὑμῖν, τοὺς ἐνειλημμένους τοῖς ἀγιοπρεπέσι δεσμοῖς, ἅτινά ἐστι διαδήματα τῶν ἀληθῶς ὑπὸ Θεοῦ καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐκλελεγμένων· καὶ ὅτι ἡ βεβαία τῆς πίστεως ὑμῶν ρίζα, ἐξ ἀρχαίων καταγγελλομένη χρόνων, μέχρι νῦν διαμένει, καὶ καρποφορεῖ εἰς τὸν 5 Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὃς ὑπέμενε ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἕως θανάτου καταντῆσαι· ὃν ἡγείρεν ὁ Θεὸς, “λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ ἄδου.” εἰς ὃν, οὐκ ἰδόντες, πιστεύετε, “πιστεύοντες δὲ ἀγαλλιᾶσθε χαρᾷ “ἀνεκκαλήτῳ, καὶ δεδοξασμένῳ.” εἰς ἣν πολλοὶ 10 ἐπιθυμοῦσιν εἰσελθεῖν, εἰδότες “ὅτι χάριτί ἐστε σε- “σωσμένοι,” “οὐκ ἐξ ἔργων,” ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Hortatur ut persistent, argumento a resurrectione Do-

Β'. “Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας” ὑμῶν, δουλεύσατε τῷ Θεῷ ἐν φόβῳ καὶ ἀληθείᾳ, ἀπολιπόντες 15 τὴν κενὴν ματαιολογίαν, καὶ τὴν τῶν πολλῶν πλά-

Vat. ἐπέβαλλεν. Vertit Maderus, *quantum in vobis est*: Halloixius, *ut vobis Dominus inspiravit*. Recte Pearsonus, *ut vestro officio conveniebat*. Sic Euseb. H. E. vi 43, ἐπισκοπὴν ... μὴ ἐπιβάλλουσιν αὐτῷ. Sic Aristoteles, Polit. II iii 4, τῶν γὰρ ἰδίων μάλιστα φροντίζουσι, τῶν δὲ κοινῶν ἦτον ἢ ὅσον ἐκάστῳ ἐπιβάλλει. III vi 3, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὴ συμφέρον συνάγει, καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἐκάστῳ τοῦ ζῆν καλῶς. VII 1, ... ἐκάστῳ τῆς εὐδαιμονίας ἐπιβάλλει τοσοῦτον. Sic Artemidorus, i 85, Ἡ μὲν οὖν πρώτη τῆς πραγματείας βίβλος τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον ἀποχρώντως ἀπειληφεν, *pertinentem ad se et debitum sermonem*. p. 78 ed. Rigalt. Cf. S. Luc. xv 12, τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, et Lucian. Navig. § 16, διελόμενοι

τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς ἐπιβάλλοντας ἕκαστος σταδίου. Plura dabit Schweighaeuseri Lexicon Polyb. in voc. Herodotus cum accusativo construit, ii 180, cum dativo, vii 23.

1. τοὺς ἐνειλημμένους] Quum locus hic ad S. Ignatium Antiochenum respiciat, in suspicionem interpolationis eum adducere conatus est Ritschl. cui bene respondit Denzinger. in *Tubing. Theol. Quartalschrift* 1851, p. 408. HEFEL. Zosimum quoque et Rufum, § 9, respici monet Hilgenfeldius, p. 208.

ib. ἀγιοπρεπέσι] Ignatius ad Smyrn. § 11, δεδεμένος θεοπρεπεστάτοις δεσμοῖς.

2. ἅτινά ἐστι διαδήματα] Cf. Ignat. ad Eph. § 11. S. Paulus vincula sua Romae in lu-

qui praemissi sunt, viris sanctis, decorosis^f vin-^{f decoris}
culis connexis, quae sunt coronae electae Deo, Fab. Stap.
illius veri regni, per Dominum nostrum Jesum
Christum: et quia firmitas fidei vestrae a prin- Phil. i 5.
cipio usque nunc permanet, et fructificat^g in Do-^{g sanctifi-}
mino Jesu Christo, qui sustinuit pro peccatis catur F. S.
nostris usque ad mortem: *quem resuscitavit Deus*, Act. ii 24.
dissolvens dolores inferni. Quem quum non vide- i Pet. i 8.
ritis, nunc diligitis: in quem nunc non aspici-
entes, creditis: credentes autem gaudebitis gaudio
inenarrabili et glorificato: in quod^h multi desi- ^{h in quem L.}
derant introire, scientes quia gratia salvi facti ^{in quo F. S.}
estisⁱ, non ex operibus, sed in voluntate Dei, per ^{i estis salvi}
Jesum Christum. ^{facti L.}

II. *Propter quod succincti lumbos vestros servite* Eph. vi 14.
Deo^k cum timore et in veritate: dimisso inani i Pet. i 13.
vaniloquio^l et multo errore. Credite ergo^m in Psal. ii 11.
^{k Domino}
^{F. S.}

crum Evangelii cessisse docet, ad Phil. i 13, eademque alibi saepius commemorat. Cf. ad Col. iv 18, ii Tim. i 16.

4. καταγγελλομένη] Hanc vocem omisit Int. Vet. quemadmodum paullo post κατανήσαι. Philippenses eximia laude ornat D. Paulus in Epist. i 3—9, ii 15, iv 10—20. Pro καρποφορεῖ Faber Stap. habet sanctificat. Cf. Coloss. i 6.

8. τοῦ ἄδου.] Hanc lectionem genuinam, τοῦ θανάτου vero interpretamentum diserte pronuntiat Millius, Prolegom. § 285.

ib. εἰς ὃν οὐκ ἰδόντες] Clausulam redundantem habet Int. Vet. quasi, post ἄδου, ex i Pet. i 8 legisset ὃν οὐκ εἰδότες ἀγαπᾶτε. Polycarpum loca quaedam e priore S. Petri Epistola citasse testatur Eusebius H. E. iv 14. Cf. infra, l. 17, p. 526

l. 11, p. 534 l. 11, p. 539 l. 2, p. 540 l. 9.

9. "πιστεύοντες δὲ ἀγαλλιᾶσθε"] Has voces omittunt Codices L V P. Int. Vet. legebat ἀγαλλιᾶσθε.

14. τὰς ὁσφύας ὑμῶν.] Pronomen restituendum duxi; exstat enim in Codd. L V P, necnon ab Int. Vet. agnoscitur. D. Petrus habet τὰς ὁσφύας τῆς διαβολῆς ὑμῶν. Ep. i i 13. Cf. supra, p. 208 l. 3.

15. ἀπολείποντες] Codd. LVP ἀπολείποντες. Vocem ματαιολογίαν adhibet S. Paulus, i Ep. ad Tim. i 6, ματαιολόγοι, ad Tit. i 10. Mox Int. Vet. multo errore corrigas, cum Halloix. et Toupio, vulgi errore, vel cum Cotelerio, relinquentes plurimum errorem.

16. ματαιολογίαν.] Vide infra, p. 538 l. 11.

mini nos-
traque, et
futuro judi-
cio petito ;

ην, πιστεύσαντες εἰς τὸν ἐγείραντα τὸν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ δόντα αὐτῷ δόξαν
καὶ θρόνον ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· ᾧ ὑπετάγη τὰ πάντα
ἐπουράνια καὶ ἐπίγεια· ᾧ πᾶσα πνοὴ λατρεύει· ὃς
ἔρχεται κριτῆς ζώντων καὶ νεκρῶν· οὗ τὸ αἷμα ἐκζη- 5
τήσει ὁ Θεὸς ἀπὸ τῶν ἀπειθούντων αὐτῷ. Ὁ δὲ
ἐγείρας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ ἡμᾶς ἐγερεῖ, ἐὰν ποιῶ-
μεν αὐτοῦ τὸ θέλημα, καὶ πορευόμεθα ἐν ταῖς ἐντο-
λαῖς αὐτοῦ, καὶ ἀγαπῶμεν αὐτὸν ὡς ἠγάπησεν, ἀπεχόμενοι
πάσης ἀδικίας, πλεονεξίας, φιλαργυρίας, καταλαλιᾶς, 10
ψευδομαρτυρίας· “μὴ ἀποδιδόντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ,
“ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας,” ἢ γρόνθον ἀντὶ γρόν-
θου, ἢ κατάραν ἀντὶ κατάρας· μνημονεύοντες δὲ ὧν
εἶπεν ὁ Κύριος διδάσκων· “μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κρι-
“θῇτε.” ἀφίετε, καὶ ἀφεθήσεται ὑμῖν· ἐλεεῖτε, ἵνα 15
ἐλεηθῇτε· “ἐν ᾧ μέτρω μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται

ib. πλάνην,] *seductionem*. Cf.
Ign. Ep. ad Eph. § 10.

1. τὸν ἐγείραντα] Cf. Ign. Ep.
ad Trall. § 9, ad Smyrn. § 2.

2. δόξαν καὶ θρόνον] Sic Cod.
Vat. sicut et Libb. impr. Alio
ordine leguntur in Codd. L et
P θρόνον καὶ δόξαν.

3. ὑπετάγη τὰ πάντα] Cf. Ep. I
ad Cor. xv 27, 28, πάντα γὰρ
ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ.....
ὅταν δὲ ὑποταγῇ αὐτῷ τὰ πάντα. . .

4. καὶ ἐπίγεια.] Int. Vet. in ex-
emplari suo invenisse videtur
καὶ καταχθόνια, quod quidem le-
gitur apud D. Paulum in Ep.
ad Philipp. ii 11. Cf. Ignat.
Ep. ad Trall. § 9.

ib. πνοὴ λατρεύει.] Vocem πνοή
hoc sensu ponunt LXX, Ps. cl 6,
Esai. lvii 16. Cod. Vat. cum
vulg. et Int. Vet. habet λατρεύει.
Cod. L λατρεύσει, P λατρεύση.

5. ἔρχεται] Melius ἐλεύσεται,
[ita Patr. Junius quoque] ut
legebat Vet. Int. Sed prius
verbum tolerari potest : quasi
diem ultimi iudicii prope in-
stare, quae erat communis
Christianorum istius saeculi, et
etiam sequentium, opinio, cre-
didisset sanctissimus Martyr.
SMITH. Nihil mutandum.
Hujus enim verbi praesens de
futuris adhiberi notissimum est.
Cf. S. Johan. v 25, I Thess. i 10,
Apoc. i 7, et sic etiam in Sym-
bolo Nicaeno, καὶ πάλιν ἐρχόμε-
νον μετὰ δόξης.

10. πάσης ἀδικίας,] *hoc est ap.*
Int. Vet. omnino superfluum et
delendum. SMITH.

12. γρόνθον ἀντὶ γρόνθου,] Quid
si μομφὴν ἀντὶ μομφῆς? JU-
NIUS. Vocabulum rarius et
Graecae linguae communis in-

illum qui resuscitavit Dominum nostrum Jesum Christum ex mortuis, et dedit ei gloriam, et sedem in dextera sua; cui subjecta sunt omnia coelestia et terrestria et subterranea; cui omnis spiritus servitⁿ; qui venturus est judicare vivos et mortuos; cujus sanguinem requirit Deus ab eis qui non crediderunt in eum: qui et resuscitavit eum a mortuis; qui et nos resuscitaturus est in vita, si fecerimus voluntatem ejus, et ambulaverimus in mandatis ipsius, et dilexerimus quae ipse dilexit; abstinentes^p nos ab omni injustitia, hoc est, a concupiscentia, ab avaritia, a detractio^q, a falso testimonio; non reddentes malum pro malo, aut injuriam pro injuria, aut contumeliam pro contumelia, aut maledictum pro maledicto. Mementote quae Dominus docens dixit: Nolite judicare, ne judicemini: dimittite, et dimittetur

Eph. i 20.
Philipp. ii 10.
ⁿ deservit L.
Act. x 42, xvii 31.
1 Cor. vi 14.
2 Cor. iv 14.
Rom. viii 11.
^o quem ipse L. quae et ipse Fab. S. p avocantes ibid.
^q ac detractioⁿ L.
1 Pet. iii 9.
Matt. vii 1.
Luc. vi 37.

itio Patr. Junium in Ep. Polyc. § 2 fefellerat: postea didicit exemplis oblati alibi quoque occurrere. Schol. Homer. ad Il. B 219, Achilles Thersitem γρόνθῳ παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλήξας κονδύλῳ ἀνείλεν, apud Enarrat. Apoll. Rh. ad i 1212. Χείρα κραταίαν Quintus Calaber testis a Scholiaste parvo citatus vocat, i 740. Solemne est Grammaticis πυγμῆν et κόνδυλον exponere γρόνθον. Hesych. in Πυγμῇ, Πύκτας, Πύξ. Etymolog. in Πυγμαίως, τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. 981, 999. Johann. Diacon. ad Hesiod. Ἀσπ. 302, κονδυλίζοντες ἀλλήλους, ἥγουν τῷ γρόνθῳ βάλοντες. Aquila et Symmachus, Judic. iii 16, γρόνθου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis et Theodotione fuit σπιθαμῆς, cujus

admonitus sum ab egregio viro J. J. Wetstenio. Proprius ad originem inferior aetas extrito v accessit: vide Meurs. Gl. Graec. Barb. et Du Cangium in Γρόθος. HEMSTERHUSIUS ad Lucian. i p. 491. Hac voce utitur Photius ad Πύξ explicandum. Lex. p. 475. Vid. Sallier. ad Moer. p. 295 ed. Koch.

13. *μνημονεύοντες*] Ita e Codd. L V P dedi pro vulg. *μνημονεύσαντες*. Int. Vet. legisse videtur vel *μνημονεύσατε*, vel *μνημονεύετε*.

14. *εἶπεν ὁ Κύριος*] Simili fere modo varia loca ex Evangeliiis in unum congegessit Clem. Rom. i § 13.

15. *ἐλεῖτε, — ὑμῖν*] Desunt haec in Salmasiano exemplari. USSER. *ἐλεᾶτε* L V P.

16. *“ἐν ᾧ μέτρῳ κ. τ. λ.”*] Prae-positionem, quam deletam vult

“ὕμῖν.” καὶ, ὅτι “μακάριοι οἱ πτωχοὶ,” καὶ “οἱ
“διωκόμενοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ
“βασιλεία τοῦ Θεοῦ.”

obsequen-
tes manda-
tis Pauli
Apostoli,
cujus epi-
stolam ve-
hementer
commen-
dat, aedifi-
cantem in
fide, spe, et
caritate.

Γ'. Ταῦτα, ἀδελφοὶ, οὐκ ἑμαυτῷ ἐπιτρέψας γράφω
ὕμῖν περὶ τῆς δικαιοσύνης· ἀλλ' ἐπεὶ ὑμεῖς προεπεκα- 5
λέσασθέ με. Οὔτε γὰρ ἐγὼ, οὔτε ἄλλος ὅμοιος ἐμοὶ
δύναται κατακολουθῆσαι τῇ σοφίᾳ τοῦ μακαρίου καὶ
ἐνδόξου Παύλου· ὃς γενόμενος ἐν ὑμῖν κατὰ πρόσ-
ωπον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἐδίδαξεν ἀκριβῶς καὶ
βεβαίως τὸν περὶ ἀληθείας λόγον· ὃς καὶ ἀπὸν ὑμῖν 10
ἔγραψεν ἐπιστολὰς, εἰς ἃς ἂν ἐγκύπτητε, δυνηθή-

Smithus, non agnoscunt Codd.
L V.

1. οἱ πτωχοί,] Smithus et
Routhius addunt ex Int. Vet.
et e S. Matt. v 3 τῷ πνεύματι,
quam quidem vocem omittit
S. Lucas vi 20. Quid autem
vetat S. Patrem locum paralle-
lum S. Lucae in animo habu-
isse? Crednero, qui, *Beiträge*,
i 21, suspicari videtur τῷ πνεύ-
ματι apud S. Matthaeum adsu-
mentum esse recentioris aevi,
neutiquam assentiri possum.

4. οὐκ ἑμαυτῷ] S. Patrem ἐξ
ἑμαυτοῦ scripsisse suspicatur Ju-
nius. Apud Int. Vet. Cotel.
et Smith. legunt *impetrans*.
Halloix. vertit *non ex meo ar-
bitrio*. Cotel. *non quod mihi
arrogem*. Marklandus, *non
mihi ipsi hanc libertatem per-
mittens; sed...* Cf. Ign. Ep.
ad Eph. § 3. Οὐ διατάσσομαι
ὕμῖν ὡς ὦν τις.

5. προεπεκαλέσασθέ] Ita libri
omnes post Halloixium, qui
unde hanc lectionem eruerit,
nisi ex Int. Vet., omnino ne-
scio. Magis placet certe quam
προεπηλακίσασθε, quod exhibent

Codd. P et L, ubi V habet πρό-
επελακίσασθε. Christianos enim
Philippenses contumeliis Poly-
carpum affecisse nemo non videt
esse absurdissimum. Vid. infra
§ 13, ἐπέμψαμεν ὑμῖν καθὼς ἐνετεί-
λασθε.

7. τῇ σοφίᾳ κ. τ. λ.] Insigni
elogio Polycarpus cohonestat
S. Paulum ob *sapientiam*, qua
voce S. Petrus de eodem utitur,
2 Epist. iii 15, h. e. ob scien-
tiam coelestium arcanorum et
mysteriorum Evangelii: quem
Patres omnis fere aevi accumu-
latis istiusmodi elogiis secutos
esse notius est, quam ut testimo-
niis congerendis citra necessita-
tem insistam. SMITH. Haud
absimilia de Apostolo Magno
habet Ignatius, Ep. ad Eph. § 12.

ib. μακαρίου] Cf. Mart. Poly-
carpi § 1.

8. κατὰ πρόσωπον] Mire Hal-
loixius, *aliorum hominum more
qui tunc erant*, tanquam si le-
gisset κατὰ τὸν τρόπον. Dicitur
κατὰ πρόσωπον *coram*, in con-
spectu, quemadmodum κατ' ἐνώ-
πιον, et quod habes infra § 9
κατ' ὀφθαλμούς. Sic ὡς δὲ κατὰ

vobis; miseremini, et Dominus miserebitur vestri :
qua enim mensura mensi fueritis, remetietur eadem Matt. vii 2.
 vobis. Et quod dictum est : *Beati pauperes spiritu,* Matt. v 3,
et qui persecutionem patiuntur propter justitiam; 10.
quoniam ipsorum est regnum coelorum.

III. Haec autem, fratres mei, non a meipso im-
 perans*, scribo vobis de justitia, sed quoniam vos^r * f. impe-
 provocastis. Propter quod^s neque ego, neque trans.
 similis alius mei poterit sequi sapientiam beati r nos L.
 et gloriosi Pauli: qui fuit apud vos, et visus est s Propterea
 secundum faciem illis, qui tunc erant, hominibus; quia Fab.S.
 qui docuit certissime atque firmissime^t verbum t verissime
 veritatis; qui et absens scripsit^u vobis Epistolas, F. S.
u scribo L.

πρόσωπον ἔστη Τραϊανοῦ, Mart.
 Ign. § 2. Vide sis ibi notata.
 Sic Act. Apost. iii 13 κατὰ πρό-
 σωπον Πιλάτου, et xxv 16 κατὰ
 πρόσωπον ἔχοι τοὺς κατηγοροῦς,
 II Cor. x 1 ὃς κατὰ πρόσωπον μὲν
 ταπεινὸς ἐν ὑμῖν. Cf. Schweig-
 haeus. Lex. Polyb.

11. ἐπιστολάς,] Infra § 11 *qui*
estis in principio Epistolae ejus.
Epistolas et de una Epistola
 dici, observatum doctis Scrip-
 turarum interpretibus, ad libros
 Maccabaeorum. Eusebius, H.
 E. vi 11, ἐν ἰδίαις ἐπιστολαῖς . . .
 ταῦτα κατὰ λέξιν ἐπὶ τέλει γράφω
 τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς. Et cap. 43,
 de una Epistola Cornelii et alia
 Cypriani ait, Ἥλθον δ' οὖν εἰς
 ἡμᾶς ἐπιστολαὶ Κορινθίων Ῥωμαίων
 ἐπισκόπου καὶ ἄλλαι πάλιν, Ῥω-
 μαϊκῇ φωνῇ συνεταγμέναι, Κυπρια-
 νοῦ. Quae secunda sic retulit
 Hieronymus in Catalogum
 suum; *Cornelius scripsit Epi-*
stolam &c. COTEL. Non ex-
 presso nomine plures; sed in-
 nuere videtur quasdam alias
 Epistolas S. Pauli, sive ad Thes-
 salonicenses, non valde procul

a Philippensibus dissitos, sive
 ad Corinthios missas, iisdem pro
 more communicatas. SMITH.
 Cotelierum sequitur Windisch-
 mannus, Vindic. Petrin. p. 43.
 Plura dabit Raupachius in De-
 cade 2da Obs. Sacr. ex Patt.
 Apost. p. 16 sq. ubi rem agit
 cum Ensio, qui, ex his verbis
 Polycarpi, plures Epistolas a
 S. Paulo exaratas esse conten-
 dit, non paucos Novi Foederis
 libros periisse inde demonstra-
 turus. B. Patrem de unica
 Epistola loqui vel illud argu-
 mento esse existimat, quod
 unius ad Philippenses datae
 paulo post mentionem facit,
 § 11. Cf. Gottleber. ad Thu-
 cyd. i 132, 'Plurali utitur et
 'postea, ubi de una Epistola
 'sermo est. Sic viii 39. [ad-
 'das iv 50.] Abreschius com-
 'mode hac observatione refellit
 'qui ad II Cor. x 10 plures
 'Epistolas ad Corinthios, quam
 'habeamus, colligunt. Vid. Di-
 'luc. p. 134.' Cf. Tacit. Ann. i
 30, ii 70, 78.

ib. ἐγκύπτῃτε,] Cf. supra, p.

σεσθε οἰκοδομεῖσθαι εἰς τὴν δοθείσαν ὑμῖν πίστιν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν, ἐπακολουθούσης τῆς ἐλπίδος, προαγούσης τῆς ἀγάπης, τῆς εἰς Θεὸν καὶ Χριστὸν καὶ εἰς τὸν πλησίον. Ἐὰν γάρ τις τούτων ἐντὸς ἧ, πεπλήρωκεν ἐντολὴν δικαιοσύνης· ὁ γὰρ 5 ἔχων ἀγάπην μακράν ἐστι πάσης ἁμαρτίας.

Contra
avaritiam.
Officia con-
jugum mu-
lierum et
viduarum;

Δ'. Ἀρχὴ δὲ πάντων χαλεπῶν φιλαργυρία. Εἰ-
δότες οὖν ὅτι “οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον,”
ἀλλ’ “οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι” ἔχομεν, ὀπλισώμεθα τοῖς
ὅπλοις τῆς δικαιοσύνης, καὶ διδάξωμεν ἑαυτοὺς πρῶ- 10
τον, πορεύεσθαι ἐν τῇ ἐντολῇ τοῦ Κυρίου· ἔπειτα καὶ
τὰς γυναῖκας ὑμῶν ἐν τῇ δοθείσῃ αὐταῖς πίστει καὶ
ἀγάπῃ καὶ ἀγνείᾳ, (στεργούσας τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας
ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ, καὶ ἀγαπώσας πάντας ἐξ ἴσου ἐν
πάσῃ ἐγκρατείᾳ,) καὶ τὰ τέκνα παιδεύειν τὴν παι- 15
δείαν τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ. Τὰς χήρας σωφρονούσας
περὶ τὴν τοῦ Κυρίου πίστιν, ἐντυγχανούσας ἀδιαλεί-

144 l. 3, p. 166 l. 5, p. 194
l. 4.

1. *πίστιν*, .. ἐλπίδος, .. ἀγάπης.] Haec tria, quorum indolem ac nexum hic describit Polycarpus, saepius in S. S. conjunctim occurrunt. Cf. I Cor. xiii 12, Gal. v 5, 6, Col. i 4, 5, I Thess. i 3, 5, 8, Heb. vi 10—12.

2. *ἥτις ἐστὶ μήτηρ*] Mutuatus est Polycarpus verba Apostoli in Ep. ad Galat. iv 26. De hoc interea vocis πάντων apud Paulum interdum omissae firmitate silent Critici ad locum. ROUTH. Ita in Actis quoque S. Justini Philosophi et sociorum ejus: ‘Quaesivit praefectus et ab Hierace, ubi-
‘nam gentium essent ejus pa-

rentes. Cui respondet Hierax: ‘Verus pater noster Christus est, et mater fides, qua in ipsum credimus: terreni vero parentes mei mortui sunt.’ Ruinart. Act. Sinc. Mart. p. 44. Roesslerus legendum conjicit, μήτηρ πάντων καλῶν, quippe quibus opposita habemus, Ἀρχὴ δὲ πάντων χαλεπῶν § 4.

ib. ἡμῶν.] Hanc Codicum L V P lectionem, post Halloixium et Aldrichium, pro ὑμῶν in textum recepit Routhius. Caeteri ut conjecturam in marginem relegaverunt.

3. *προαγούσης*] Cf. Ep. ad Hebraeos, vii 18, Ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγούσης ἐντολῆς, ad Tim. I i 18, τὰς προαγούσας ἐπὶ σὲ προφητείας.

ad quas deflectamini^x, ut possitis aedificari in fide<sup>x deflecti-
mini F. S.</sup>
quae data est vobis, quae est mater omnium no-
strum^y, subsequente spe, praecedente dilectione,<sup>y vestrorum
L.</sup>
quae est in Deo, et in Christo, et in proximo. Si<sup>Rom. xiii
10.</sup>
enim quis horum intrinsecus repletus fuerit man-^{Gal. v 14.}
datis justitiae, et habuerit dilectionem, longe est^{1 Tim. i 5.}
ab omni peccato.

IV. Principium autem omnium malorum est ava-^{1 Tim. vi 10.}
ritia^z. Scitote ergo, quia *nihil intulimus in hunc*<sup>z avaritia
est. L.</sup>
mundum, neque auferre possumus. Armemur^{1 Tim. vi 7.}
armis justitiae; et doceamus nosmet^a ipsos pri-^{Eph. vi 11.}
mum, ambulare in mandatis Domini: et post hoc^b<sup>a nos L.
b haec L.</sup>
etiam mulieres vestras, in fide quae data est eis,
et dilectione, et castitate, amantes suos viros in
omni veritate et charitate^c; diligentes omnes^{c caritate L.}
aequaliter in omni continentia; et filios erudire
in disciplina et timore Dei. Viduae^d vero pudicae<sup>d Viduae—
Dei om.
haec in L.</sup>
circa fidem Dei interpellent incessanter pro om-

ib. τῆς εἰς Θεόν] τῆς πρὸς Θεόν
Cod. Par.

4. Ἐὰν γάρ τις] Legendum
videbatur ἐὰν γάρ τις τούτων
ἐντὸς ἧ πλήρης, πεπληρώκειν ε. δ.
quum vox πλήρης in sequente
absorpta esset. Atque ita An-
glicam versionem suam for-
masse cl. Cavium post vidi.
ROUTH. Huic Viri vene-
randi conjecturae nescio an
quodammodo patrocinari vide-
atur Int. Vet. Halloixius in-
terpretatur, *Si quis enim haec
in se habuerit.* Ruchatus, *Car
si quelqu'un est revêtu de ces
vertus.* Sensus satis bonum
praebet versio Cotelarii: *Si
quis enim intra haec fuerit.*
Haud prorsus absimilia habet
Ignatius ad Eph. § 5.

7. χαλεπῶν] Infra, Polyc. Mart.

§ 11, ἀπὸ τῶν χαλεπῶν ἐπὶ τὰ
δίκαια.

12. τὰς γυναῖκας ὑμῶν] Forte
ἡμῶν. JUNIUS. Hanc con-
jecturam probant Smith. et
Routhius. At Int. Vet. ὑμῶν
tuetur; neque ullam varietatem
praebent Codices.

13. στεργούσας—ἐγκρατεῖα,]
Parenthesin apponendam puta-
vimus, ut τὸ πορεύεσθαι, *ambu-
lare*, repetatur ἀπὸ κοινοῦ in
priori membro; et infinitivum
παιδεύειν, *erudire*, constet in po-
steriore. USSER. Conferatur
Clem. Rom. i § 21. Ruchatus
vertit ἐν πάσῃ ἀληθείᾳ, *avec une
entière sincérité.*

15. παιδεύειν] scil. διδάσκειν
ἐαυτοὺς. HEFELIUS.

17. περὶ τὴν τοῦ Κυρίου πίστιν,]
Ed. Aldrichiana, typographi

πτως περὶ πάντων, μακρὰν οὔσας πάσης διαβολῆς, καταλαλιᾶς, ψευδομαρτυρίας, φιλαργυρίας, καὶ παντὸς κακοῦ· γνωσκούσας ὅτι εἰσὶ θυσιαστήριον Θεοῦ, καὶ ὅτι πάντα μωμοσκοπεῖται, καὶ λέληθεν αὐτὸν οὐδὲν, οὔτε λογισμῶν, οὔτε ἐννοιῶν, οὔτε τι τῶν 5 κρυπτῶν τῆς καρδίας.

Officia diaconorum, juniorum, virginum :

Ε'. Εἰδότες οὖν, ὅτι “Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται,” ὁφείλομεν ἀξίως τῆς ἐντολῆς αὐτοῦ καὶ δόξης περιπατεῖν. Ὅμοίως διάκονοι ἄμεμπτοι κατενώπιον αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης, ὡς Θεοῦ καὶ Χριστοῦ διακόνοι, 10 καὶ οὐκ ἀνθρώπων· μὴ διαβόλοι, μὴ δίλογοι, ἀφιλάρ-

errore, articulum τὴν omnino omittit. Vertit Cotel. circa fidem Domini prudentes. Wakius et Chevallier. sober, as to what concerns the faith of the Lord. Grassius, à l'égard des veuves, qu'elles soient extrêmement réservées à juger des choses qui regardent la foi. Int. Vet. sequitur Herzogius, dass sie züchtig sein im Glauben an den Herrn, quo quidem sensu plerique intelligunt σωφρονεῖν apud B. Paulum, Ep. ad Tit. ii 6. Cum Wakio et Chevall. facit Ruchatus, qui τὰς χήρας intelligit fuisse Diaconissas. Cf. Ign. Ep. ad Smyrn. § 13. S. Paul. ad Tit. ii 3, 4, πρεσβυτίδας . . . ἵνα σωφρονίζωσι τὰς νέας, et Rom. xii 3. Σωφροσύνην pro castitate ea quae in matrimonio observatur posuit Euripides in Medea, 634 ed. Porson. ad quam denotandam scriptoribus Ecclesiasticis hanc vocem saepissime fuisse usurpatam fuse docet Suicerus. Vid. Ep. ad Tim. I ii 15.

1. διαβολῆς, καταλαλιᾶς,] Recte distinguuntur διαβολή et κατα-

λαλιά, ut diversa mentis et linguae vitia, in libris sacris et scriptis Ethnicorum. SMITH. Codd. L P διαβολικῆς καταλαλιᾶς, sicuti Int. Vet. legebat.

2. φιλαργυρίας,] D. Paulus ad Tim. I vi 10, ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία.

3. θυσιαστήριον] Ita Codd. L V P, neque aliter Int. Vet. Sic Pseudo-Ignatius quoque in Ep. ad Tarsenses § 9, τὰς ἐν σεμνότητι χήρας, ὡς θυσιαστήριον Θεοῦ. Libb. impr. θυσιαστήρια. Sed ναός non ναοί habet D. Paulus, I Cor. iii 16, II Cor. vi 16. Cf. Tertull. ad Uxor. i 7. ‘Vidua adlegi in ordinem, nisi univiram, non concedit; aram enim Dei mundam proponi oportet.’ Miror Herzogium non vidisse, quod monet Usse-rius, multo verisimilius esse Pseudo-Clementem in Const. Apost. ii 26, hanc comparationem viduarum cum altaribus a Polycarpo fuisse mutuatum, quam Patrem nostrum id ex Constitutionibus sumsisse.

4. μωμοσκοπεῖται,] Ita Cod. Vat. proculdubio recte. Ean-

nibus, elongantes se^e ab omnibus diabolicis de-^{e se elon-}
tractionibus, et falso testimonio, et ab omni malo ;
cognoscentes seipsas, quia sunt sacrarium Dei :
quoniam omnia Deus prospicit, et nihil eum latet, ^{Heb. iv 12,}
neque cogitatio, neque conscientia, neque aliquod ^{13.}
abditum cordis.

V. Scientes ergo^f quia *Deus non deridetur*, de-^{autem F.S.}
bemus digne in mandatis ejus et gloria ambulare. ^{Gal. vi 7.}
Similiter Diaconi inculpabiles sint in conspectu
justitiae ejus^g, sicut Dei et Christi ministri, et ^{ejus justitiae L.}
non hominum : non criminatores, neque detrac-

dem vocem inter duas lineas
satis inepte divisam agnoscunt
Codd. L et P, quorum ille
μῶμος—σκοπεῖται exhibet, μῶμος
orae libri adscripto, hic μῶμος
—σκοπεῖται. Sic omnino legen-
dum dudum observarunt Us-
ser. et Smith. quamquam et ipsi
cum caeteris omnibus editori-
bus, si Routhium, qui S. Pa-
trem ad Hebr. iv 12, 13 re-
spexisse arbitratur, excipias,
dant πάντα ἡμῶν σκοπεῖται. Vid.
Script. Eccles. Opusc. i 24, et
Rel. Sacr. i 422. Vocem μωμο-
σκοπεῖν usurpat Clemens Rom.
Ep. i § 41.

5. οὐτε τι] Ittig. Aldrich. et
Lemoynius cum Halloixio οὐτ'
ἐτι. Male, ut visum Usserio,
qui ex Salmasii apographo
emendavit ; cujus correctionem,
a Marklando probatam, recepit
Routhius. οὐτέ τι exhibet Cod.
V, οὐτέ τι L, οὐτέ τι P.

7. “Θεὸς οὐ μωμολογεῖται,” μοι-
κωλοῦται Codd. L V P.

8. καὶ δόξης] Wakius, Che-
vall. et Herzog. Int. Vet. se-
cuti sunt. Aliter Ruchatus,
d'une manière qui convienne à
son commandement, et à son

sentiment ; et Grassius, d'une
manière digne de sa volonté et
de ses préceptes.

9. Ὁμοίως] *In the same man-*
ner the Deacons blameless be-
fore his righteousness, are Dea-
cons of God and Christ, and
not of men, Curetonus, qui
hunc locum ad οὐκ ἀνθρώπων
inter excerpta e Severo exhibet,
p. 246. Conf. quae Diaconis
praecepit Ignatius in Ep. ad
Trall. § 2.

10. τῆς δικαιοσύνης,] Erit for-
tasse qui, cum Routhio, τῇ δι-
καιοσύνῃ malit, quod mihi quo-
que olim in mentem venit. Sed
vulgatam tuetur Int. Vet. atque
ἐν δικαιοσύνῃ S. Patrem dictu-
rum fuisse arbitror, sicut D.
Lucas i 75. B. Judas κατενώ-
πιον τῆς δόξης αὐτοῦ habet in
Epistola Catholica, vers. 24.

ib. ὡς Θεοῦ καὶ Χριστοῦ] Hanc
Codd. L V P, atque Int. Vet.
lectionem, in textum, pro Hal-
loixii Θεοῦ ἐν Χριστῷ, a Routhio
jam receptam, confirmat Syrus
ap. Cureton. p. 246. Sic ad
hujus capitis finem ὡς Θεῷ καὶ
Χριστῷ.

11. μὴ δόλοισι,] Ita Codd. L

γυροι, ἐγκρατεῖς περὶ πάντα, εὖσπλαγχοι, ἐπιμελεῖς, πορευόμενοι κατὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Κυρίου, ὃς ἐγένετο διάκονος πάντων· ᾧ ἂν εὐαρεστήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, ἀποληψόμεθα καὶ τὸν μέλλοντα, καθὼς ὑπέσχετο ἡμῖν ἐγείραι ἡμᾶς ἐκ νεκρῶν· καὶ ὅτι ἂν πολι- 5 τευσώμεθα ἀξίως αὐτοῦ, “καὶ συμβασιλεύσομεν” αὐτῷ, εἶγε πιστεύομεν. Ὅμοίως καὶ νεώτεροι ἄμεμπτοι ἐν πᾶσι, πρὸ παντὸς προνοοῦντες ἀγνείας, καὶ χαλιναγωγοῦντες ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς κακοῦ. Καλὸν γὰρ τὸ ἀνακόπτεσθαι ἀπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἐν 10 τῷ κόσμῳ· ὅτι πᾶσα ἐπιθυμία κατὰ τοῦ πνεύματος στρατεύεται· καὶ “οὔτε πόρνοι, οὔτε μαλακοὶ, οὔτε “ἀρσενοκοῦται βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσουσιν,” οὔτε οἱ ποιοῦντες τὰ ἄτοπα. Διὸ δέον ἀπέχεσθαι ἀπὸ πάντων τούτων, ὑποτασσομένους τοῖς πρεσ- 15 βυτέροις καὶ διακόνοις, ὡς Θεῷ καὶ Χριστῷ· τὰς

V P, pressius ad verba B. Pauli I ad Tim. iii 8 quam δῖγλωσσοι, quod habent Libb. impr. ἐγκρατεῖς περὶ πάντα, male vertit Int. Vet. Melius Halloix. et Cotel. continententes in omnibus.

2. ὃς ἐγένετο] Sic cum Codd. Cotel. Ittig. Aldrich. et Hefelius. Caeteri ἐγένετο, quod dederat Halloixius.

4. καὶ τὸν μέλλοντα,] Int. Vet. legisse videtur τὰ μέλλοντα.

5. πολιτευσώμεθα ἀξίως] Sic D. Paulus ad Philipp. i 27, Μόνον ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε. Cf. iii 20, et Polycratis Fragm. ap. Routh. Rel. Sac. ii pp. 14, 15.

6. συμβασιλεύσομεν] Sic cum Int. Vet. legendum vidit Routhius, et sic Codd. L et P. Cod. Vat. συμβασιλεύσωμεν ut in Libb. impr.

8. προνοοῦντες ἀγνείας,] Hoc est, *Juvenes ante omnia debent esse de castitate et pudicitia maxime solliciti*. Vet. Int. *omnem ignorantiam praevidentes*: quasi in suo codice legisset ἀγνοίας: prorsus male. Exemplar Salmasianum habet, πρὸς πάντα προνοοῦντες. Dubito, an recte exscriptum. SMITH. Vocem χαλιναγωγεῖν bis usurpat D. Jacobus, i 26, iii 2.

10. ἀνακόπτεσθαι] Sic cum Usser. Ittig. et Lemoynio dedi ex Codd. L V P, et sic legebat Int. Vet. Sic Herzogius quoque in versione sua, *denn gut ist es abgeschnitten zu sein von allen Begierden in der Welt*. Cotel. Aldrich. Smith. Routh. et Hefelius, post edit. principem, praebent ἀνακίπτεσθαι, quod Halloixius *absistere*

tores, neque avari; sed omnia tolerant, in omnibus misericordes, diligentes in omnibus, ambulantes in veritate Domini, qui factus est minister omnium: cui si complaceamus^h in hoc saeculo, percipiemus ea quae futura sunt, secundum quod repromisitⁱ resuscitare nos a mortuis: et si digne eo^k conversati fuerimus, et si crediderimus, *regnabimus cum eo*. Juvenes similiter inculpabiles sint in omnibus; omnem ignorantiam praevidentes^l, refrenantes se ab omni malo. Bonum est enim abscindi^m ab omnibus concupiscentiis mundiⁿ: quoniam omnis *concupiscentia adversus spiritum militat*: quia *neque fornicarii, neque molles, neque masculorum concubitores regnum Dei possidebunt*, neque illicita facientes. Propter^o quod abstinere oportet ab omnibus his. Subjecti estote Presbyteris et Diaconis, sicut Deo et Chri-

S. Matt. xx 28.

^h *Huic si placeamus* Fab. Stap.

ⁱ *promisit* L. S. Johan. v

25, vi 40.

^k *in eo* F. S. 2 Tim. ii 12. Apoc. iii 21.

^l *providentes* F. S.

^m *abscidi* F. S.

ⁿ *mundi* deest F. S.

^o *Propterea* 1 Pet. ii 11.

1 Cor. vi 9, 10.

^o *Propterea* L.

interpretatur, Aldrichius *declinare*, Cotel. *separari*. Melius Smithus, *emergere et sursum quasi ex aquis attolli*. Ἀνακόπτεσθαι, *retundi, inhiberi, impediri*, vel in voce media, *seipsum arcere*. Sensu eodem D. Paulus usurpat ἐγκόπτειν in Ep. ad Galat. v 7, ubi alteram lectionem ἀνέκοψε tuetur et illustrat Krebsius, Obs. in Nov. Test. e Josepho, p. 323.

ib. ἀπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν] Articulum post ἐπιθυμιῶν addidi e Codice Vaticano.

12. οὔτε πόρνοι κ. τ. λ.] Cf. οἰκοφθόροι in Ign. Ep. ad Eph. § 16.

14. τὰ ἄτοπα.] Sic LXX Job. xxxiv 12, Οἷοι δὲ τὸν Κύριον ἄτοπα ποιῆσειν; xxvii 6, Οὐ γὰρ σύννοια ἐμὰ τῷ ἄτοπα πράξας. Sic S. Lucas quoque, xxiii 41, οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξεν. Concil. Ephes.

Can. 5, Ὅσοι δὲ ἐπὶ ἀτόποις πράξεσι κατεκρίθησαν ap. Routh. Script. Eccles. Opusc. 391. II Thess. iii 2, ἀπὸ τῶν ἀτόπων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων. Hesych. Ἀτοπα πονηρά, αἰσχρά. Ἀτοπία, αἰσχρότης, πονηρία. Ἀτοπία, inquit Ernestius, late patet, et omnem vitiositatem et perversitatem rerum, animorum &c. significat. Schweigh. Lex. Polyb. v. Ἀτοπία.

15. τοῖς πρεσβυτέροις καὶ διακόνοις,] Polycarpus Episcopus non facit mentionem, quippe qui, verecundia impeditus, eum nollet cohortari. Vide Rothium, Anfänge, p. 409 sq. HEFELIUS.

16. τὰς παρθένοισι] Plenam distinctionem Halloix. Usser. Lemoynius, Russel. et Routhius post Χριστῷ exhibent. Ego quidem cum Cotel. Ittig. et Smith. ita interpungendum duxi

παρθένους ἐν ἀμώμῳ καὶ ἀγνῇ συνειδήσει περιπατεῖν.

Presbyterorum. Officia communia.

5'. Καὶ οἱ πρεσβύτεροι δὲ εὖσπλαγχοι, εἰς πάντας ἐλεήμονες, ἐπιστρέφοντες τὰ ἀποπεπλανημένα, ἐπισκεπτόμενοι πάντας ἀσθενεῖς, μὴ ἀμελοῦντες χήρας, ἢ ὀρφανοῦ, ἢ πένητος· ἀλλὰ προνοοῦντες αἰ τοῦ καλοῦ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἀπεχόμενοι πάσης ὀργῆς, προσωποληψίας, κρίσεως ἀδίκου· μακρὰν ὄντες πάσης φιλαργυρίας· μὴ ταχέως πιστεύοντες κατὰ τινος· μὴ ἀπότομοι ἐν κρίσει, εἰδότες ὅτι πάντες ὀφειλέται ἐσμέν ἁμαρτίας. Εἰ οὖν δεόμεθα τοῦ Κυρίου, ἵνα ἡμῖν ἀφῇ, ὀφείλομεν καὶ ἡμεῖς ἀφιέναι· ἀπέναντι γὰρ τῶν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἐσμέν ὀφθαλμῶν, καὶ πάντας δεῖ παραστήναι τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἕκαστον ὑπὲρ ἑαυτοῦ λόγον δοῦναι. 10 Οὕτως οὖν δουλεύσωμεν αὐτῷ μετὰ φόβου καὶ πάσης εὐλαβείας, καθὼς αὐτὸς ἐνετείλατο, καὶ οἱ εὐαγγελιστάμενοι ἡμᾶς ἀπόστολοι, καὶ οἱ προφῆται οἱ προκηρύξαντες τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν·

ut cerneret lector infinitivum περιπατεῖν ad τὸ δέον referendum esse. Nihil certe est quod, cum Junio, παραγγέλλετε desideremus, vel ex Int. Vet. Graecum ita corrigamus Αἱ παρθένοι..... περιπατεῖτε.

1. ἀγνῇ συνειδήσει] Cf. Clem. Rom. i §§ 2, 34, 42.

3. εὖσπλαγχοι,] Hanc vocem Apostolicam, Eph. iv 32, I Pet. iii 8, infeliciter vertit Int. Vet. Neque melius Halloix. *pie affecti*. Recte Cotel. *ad misericordiam proni*, et Herzog. *barmherzig*. Et, quod ante Presbyteri deest, e Cod. L restitui.

4. τὰ ἀποπεπλανημένα,] Forte τοὺς ἀποπεπλανημένους. Nisi forte

πρόβατα intelligatur, quod duriusculum videtur, quum statim sequitur πάντας ἀσθενεῖς in genere masculino. JUNIUS. Invenisse Vetus Interpres videtur πάντας ἐπιστρέφοντες τοὺς ἀποπεπλανημένους. ROUTH.

5. χήρας, ἢ ὀρφανοῦ,] Cf. Ignat. ad Smyrn. § 6, ad Polycarp. § 4. Lactant. Epit. § 65, 'Pupillis defensio, viduis tutela' nostra non desit.' Hermas, Past. I ii 3, 'Grapte autem' commonebit viduas et orphanos.' II viii 1, 'Viduis administrare, orphanos et pauperes non despiciere.'

8. προσωποληψίας,] Hanc vocem non agnoscit Int. Vet.

sto. Virgines^p, immaculata et casta conscientia^r ambulate^q.

VI. Et Presbyteri simplices sint, in omnibus misericordes, omnes ab errore convertentes, omnes infirmos visitantes; viduas et^r pupillos et pauperes non negligentes: sed semper *providentes bona coram Deo et hominibus*. Abstinete vos^s ab omni iracundia, a iudicio injusto: longe^t ab omni avaritia estote. Non cito consentiatis adversus aliquem, ne praevaricemini^u in iudicio: scientes quia debitores sumus peccati. Si ergo deprecamur Dominum, ut nobis dimittat, debemus etiam nos dimittere. Ante conspectum enim^v oculorum Domini sumus, et omnes oportet astare^x ante tribunal Christi, et unumquemque pro se rationem reddere. Sic ergo serviamus ei^y cum timore, et omni reverentia, secundum quod^z evangelizaverunt nobis Apostoli Domini, et Prophetae annuntiaverunt^a adventum Domini nostri Jesu Christi:

Virgines autem L.
ambulare L.
Ez. xxxiv 4.
Heb. v 2.
et deest Fab. Stap.
Rom. xii 17.
2 Cor. viii 21.
vos deest L.
longe estote L.
praevaricemur F.S.
Luc. xiii 4.
Matt. vi 12.
enim deest F.S.
oportet nos astare F.S.
Rom. xiv 10, 12.
2 Cor. v 10.
Serviamus ergo ei F.S.
quod si ergo L.
annuntiaverunt nobis L.
Act. vii 52.

10. μὴ ἀπότομοι] Recte Cotel. non severi nimium. Adjectivum nusquam in N. T. legitur. ἀποτομία habet B. Paulus, Ep. ad Rom. xi 22; ἀποτόμως, II ad Cor. xiii 10, ad Tit. i 13. Polybius XVII xi 2 de Graecorum legatis, εἰσελθόντες εἰς τὴν σύγκλητον πάντες, κατηγοροῦν ἀποτόμως τοῦ Φιλίππου.

13. τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ] Significari videtur his verbis solus Christus. Apud Vet. tamen Int. voces καὶ Θεοῦ desunt. Interea in celebri loco Act. Apost. xx 28 praestant plurimi MSti, πομαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. ROUTH. Clausula haec ab ἀπέναντι γὰρ — λόγον δοῦναι. in Cod. L ab

Int. Lat. infra ponitur post τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

15. ὑπὲρ ἑαυτοῦ] ὑπὲρ αὐτοῦ Codd. L V P. Deest Int. Vet. post secundum quod l. 17 ipse praecepit et: vel tale quid.

18. εὐαγγελισάμενοι ἡμᾶς] εὐαγγελισάμενοι ὑμᾶς Codd. L V P. Smithi emendationem ἡμῖν, minime necessariam, in ed. sec. admissam, Hefelius in quarta repudiavit. Cf. Act. xiv 15, xvi 10. Hujus sententiae colorem e duobus S. Petri locis, I i 12, et II iii 2 sumtum esse docet Windischmannus, Vindic. Petrin. p. 25.

ib. καὶ οἱ προφῆται] οἱ om. Codd. L P. Vid. Ignat. ad Philad. § 5, et ad Smyrn. § 5. Cf. Eph. ii 20.

ζηλωταὶ περὶ τὸ καλὸν, ἀπεχόμενοι τῶν σκανδάλων καὶ τῶν ψευδαδέλφων, καὶ τῶν ἐν ὑποκρίσει φερόντων τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, οἵτινες ἀποπλανῶσι κενοὺς ἀνθρώπους.

Antichristus, pri-
mogenitus
Satanae.
Falsidoc-
tores vitandi.
Orandum.

Ζ'. Πᾶς γὰρ, ὃς ἂν μὴ ὁμολογῇ Ἰησοῦν Χριστὸν 5
ἐν σαρκὶ ἐληλυθέναι, ἀντίχριστός ἐστι· καὶ ὃς ἂν μὴ
ὁμολογῇ τὸ μαρτύριον τοῦ σταυροῦ, ἐκ τοῦ διαβόλου
ἐστίν· καὶ ὃς ἂν μεθοδεύῃ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου πρὸς
τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας, καὶ λέγῃ μήτε ἀνάστασιν μήτε
κρίσιν εἶναι, οὗτος πρωτότοκός ἐστι τοῦ Σατανᾶ. 10
Διὸ ἀπολείποντες τὴν ματαιότητα τῶν πολλῶν, καὶ

1. τῶν σκανδάλων] Articulum agnoscunt Codd. L V P, omit-
tunt Halloix. Cotel. Ittig. Le-
moynius.

2. ψευδαδέλφων,] II Cor. xi
26, Galat. ii 4.

ib. ἐν ὑποκρίσει] Int. Vet. qui
in hypocrisim portant. Forte,
in hypocrisi. MS. Petavianus
habet, qui important nomen
Domini. Jac. Faber supplevit,
qui in vanum portant, pro quo
nos ex Magdal. MS. substitui-
mus, qui in hypocrisim, vel
hypocrisi potius, convenienter
Graeco τῶν ἐν ὑποκρίσει. JU-
NIUS. Cf. Ignat. ad Eph. § 7,
δόλα πονηρῇ τὸ ὄνομα περιφέρειν.

3. κενοὺς ἀνθρώπους.] Hermas,
Past. II v. 2, 'Evertit enim
'(iracundia) vacuos et dubios.'
xi 1, 'Applicat autem se dubiis
'et vacuis.'

5. Ἰησοῦν—ὁμολογῇ] His
omissis Codd. L et P habent
Πᾶς γὰρ ὃς ἂν μὴ ὁμολογῇ τὸ μαρ-
τύριον τοῦ σταυροῦ. Docetas in-
telligit Ruchatus. Vide supra,
p. 370 l. 4.

6. ἐληλυθέναι,] In Johannis

Apostoli loco excitando, pro
vulgata lectione ἐληλυθῆναι prae-
stat cum aliis scriptoribus et
codicibus ἐληλυθέναι Polycarpus,
quod quidem signare ad N.
Testamentum critici omiserunt.
ROUTH. E memoria viri doc-
tissimi excesserant verba Mil-
lii, Prolegom. § 286, "Ἐληλυ-
θέναι vetustissimi Cod. Vati-
cani est, ejusque quo usus est
"Int. Vulgatus, nec dubito
"quin autographum ipsum Jo-
hannis sic habuerit." Formam
inauditam ἐληλυθῆναι, quae in
editionem Usserianam, ex in-
curia, ni fallor, irrepserat, re-
petitam habes in Libb. impr.
omnibus, si Clericum, Routh.
Hefel. et Dresselium excipias.

7. τὸ μαρτύριον] La vérité de
la Croix. Grassius. His suffer-
ing upon the cross, Wakius, et
Chevall. das Leiden am Kreuze,
Herzog. Cui versioni patro-
cinantur Veteres Graecorum
Theologi, Theodoretus scilicet
et Theophylactus, qui τὸ μαρτύ-
ριον apud B. Paulum in I Tim.
ii 6 ad τὸ πάθος τὸ σωτήριον re-

zelantes bona; abstinentes^b vos a scandalis, et falsis fratribus, et^c qui in hypocrisim portant nomen Domini, qui aberrare faciunt^d inanes homines.

VII. *Omnis enim qui non confitetur Jesum^e Christum in carne venisse, hic Antichristus est; et qui non confitetur martyrium crucis, ex Diabolo est: et qui deviaverit eloquia Domini ad propria desideria, et dixerit neque resurrectionem, neque iudicium esse, hic primogenitus est Satanae^f. Propter quod relinquentes vanitatem^g multorum,*

^b abstinet
a scandalis
F. S.

^c et deest
F. S.

^d in vanum
—oberrant

Tab. Stap.

^e Hiesum L.

^f Joh. iv 3.

^f Satanae
est. F. S.

Sathanae L.

^g vanitates

F. S.

tulerunt, et Photius, qui interpretatur τὸ μαρτύριον τοῦ Χριστοῦ ejusdem Apostoli, I Cor. i 6 τὸ ἐκούσιον καὶ τὸ σωτήριον πάθος. Vid. Suicer. in voce Μαρτύριον.

8. δὲ ἀν μεθοδεύη] deflexerit Halloix. traduxerit Cotel. umwandelt Herzog. perverts Chevallier. 'Isti quippe Simonis 'asseclae,' inquit Hammondus c. Blondell. Diss. I vii 4, 'γνώσιν, i. e. Scripturae Sacrae 'mystice interpretandae facultatem sibi arrogantes, multa 'Vet. Test. mysteria ad impuros usus suos accommodabant. Vid. Epiphan. in Haer. 'Gnost.' De Critolao, Achaeos ad bellum concitante, Polybius XXXVIII iv 10 καὶ πολλὰ δὴ τινα πρὸς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐμπορεύων καὶ μεθοδευόμενος, ἐκίνει καὶ παρώξυνε τοὺς ὄχλους. Eustathius, p. 754, 21, a Lobeckio ad Soph. Aj. v 1299 indicatus, Ἰστέον δὲ ὅτι ἐντεῦθεν [Il. i 327] ὁ Σοφοκλῆς μεθοδευεῖς, ποιεῖ τὸν Τεῦκρον λέγοντα τῷ Ἀγαμέμνονι, ὅτι ὁ Αἴας διὰ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα ἐν Τροίᾳ ἐμάχετο, κ. τ. λ. Alia dabit Dorvillius ad Charit. p. 594 ed. Reiske.

ib. τὰ λόγια] Vide Clem. Rom. i § 19, p. 84 l. 5.

9. μήτε κρίσιν εἶναι,] εἶναι om. Codd. L V P.

10. πρωτόκοκός ἐστι τοῦ Σατανᾶ.] Ita S. Polycarpus appellavit Marcionem, quum se in conspectum ipsius protrusisset, ut illum salutaret ut fratrem et Christianae communionis socium orans, apud Iren. III iii, [4, p. 177 ed. Massuet.] ἐπιγινώσκε ἡμᾶς. Cujus rei historiam Graece retulit Eusebius, H. E. iv 14, ἐπιγινώσκω τὸν πρωτόκοκον τοῦ Σατανᾶ. SMITH. Elymam Magum νιδόν διαβόλου B. Paulus, Act. xiii 10, et Simonem Magum (primitivorum haereticorum parentem) τὸν πρωτόκοκον αὐτοῦ νιδόν appellat Ignatianae ad Trall. Epistolae Interpolator. USSER. Cf. S. Johan. viii 44, Ὑμεῖς ἐκ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ, κ. τ. λ.

11. ἀπολείποντες] Ita Codd. L V P, non ἀπολιπόντες, ut dedit Halloixius, in cujus libro legitur ex incuria typographi ἐπιστρέψαμεν. Hefelio Polycarpus respexisse videtur Clem. Rom. i § 7.

τὰς ψευδοδιδασκαλίας, ἐπὶ τὸν ἐξ ἀρχῆς ἡμῖν παραδοθέντα λόγον ἐπιστρέψωμεν, νήφοντες πρὸς τὰς εὐχὰς, καὶ προσκαρτεροῦντες νηστείαις· δεήσεσιν αἰτούμενοι τὸν παντεπόπτην Θεὸν μὴ εἰσενεγκεῖν ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος· “τὸ μὲν 5
“πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.”

Ad perse-
verantiam
hortatur:
item ad pa-
tientiam,
proposito
Christi ex-
emplo.

Η'. Ἀδιαλείπτως οὖν προσκαρτερώμεν τῇ ἐλπίδι ἡμῶν, καὶ τῷ ἀρραβῶνι τῆς δικαιοσύνης ἡμῶν, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Ἰησοῦς, “ὃς ἀνῆνεγκεν ἡμῶν τὰς
“ἀμαρτίας τῷ ἰδίῳ σώματι ἐπὶ τὸ ξύλον.” “ὃς 10
“ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ
“στόματι αὐτοῦ” ἀλλὰ δι' ἡμᾶς, ἵνα ζήσωμεν ἐν αὐτῷ, πάντα ὑπέμεινε. Μιμηταὶ οὖν γενώμεθα τῆς ὑπομονῆς αὐτοῦ· καὶ ἐὰν πάσχωμεν διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, δοξάζωμεν αὐτόν· τοῦτον γὰρ ἡμῖν τὸν 15
ὑπογραμμὸν ἔθηκε δι' ἑαυτοῦ, καὶ ἡμεῖς τοῦτο ἐπι-
στεύσαμεν.

Eis item
exemplum
proponit
non tantum
Ignatii, Zo-

Θ'. Παρακαλῶ οὖν πάντας ὑμᾶς πειθαρχεῖν τῷ λόγῳ τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἀσκεῖν πᾶσαν ὑπομονήν, ἣν καὶ ἴδετε κατ' ὀφθαλμοῦς, οὐ μόνον ἐν τοῖς μακα- 20

ib. τὴν ματαιότητα κ. τ. λ.] Conf. supra § 2 p. 524 l. 16.

1. παραδοθέντα] Cf. Ep. S. Judae, 3, τῇ ἀπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἀγίοις πίστει.

2. νήφοντες πρὸς τὰς εὐχὰς,] Faber Stapulensis, *Sobrii simus, in orationibus jejunia tolerantes, et supplicationibus &c.*

3. δεήσεσιν αἰτούμενοι] Paullo aliter distinxit Halloixius, προσκαρτεροῦντες νηστείαις, δεήσεσιν αἰτούμενοι κ. τ. λ. Caeteri ad mentem Int. Vet. interpungunt.

4. παντεπόπτην] Recte in La-

tina versione, ubi ex oscitantia librarii ponitur *prosperatorem*, ex Cod. Magd. *perspectorem* substituit Usserius. SMITH. De hac voce temere judicavit Junius, vix ullum scriptorem ea usum fuisse praeter Clem. Rom. §§ 55, 58. Vide quae supra notavimus. Loca e Cyrillo et Clem. Alex. indicavit Suicerus in voce.

7. τῇ ἐλπίδι ἡμῶν,] Infeliciter Int. Vet. Melius Halloixius, *Indesinenter igitur adhaeremus spei nostrae et pignori justitiae nostrae.* Cf. Ignat.

et falsas doctrinas, ad illud quod traditum est nobis a principio verbum revertamur. Sobrii simus ^{1 Pet. iv 7.} in orationibus, et jejunia tolerantes; supplicationibus petentes omnium perspectorem ^h Dominum, ^{h prosperatorem F. S.} ne nos inducat in tentationem: secundum quod ^{Matt. vi 13, xxvi 41.} dixit Dominus; *Spiritus quidem promptus est,* ^{Marc. xiv 38.} *caro autem infirma.*

VIII. Indeficienter ergo ⁱ toleremus propter ^{1 autem Fab. Stap.} spem nostram et pignus justitiae, quod est Jesus Christus: *qui sustulit peccata nostra in corpore suo* ^k *super lignum: qui peccatum non fecit, nec* ^{k suo deest F. S.} *inventus est dolus in ore ejus; sed propter nos* ^{1 Pet. ii 24, 22.} *omnia sustinuit, ut vivamus in ipso.* Imitatores ^{1 Joh. iv 9.} ergo efficiamur tolerantiae ejus: et si passi fuermus pro nomine ejus, glorificemus eum. Hoc enim ^{Act. v 41.} nobis indicium ¹ posuit de seipso: et nos hoc cre- ^{1 judicium F. S.} didimus.

IX. Rogo igitur vos omnes ^m insistere verbo ^{m omnes vos L. et F. S.} justitiae et patientiae, quam et ⁿ oculata fide vi- ^{n et deest F. S.}

Ep. ad Eph. § 1, *ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ὀνόματος καὶ ἐλπίδος.*

8. *τῷ ἀρραβῶνι*] Vox Paulina, II Cor. i 22, v 5, Eph. i 14.

13. *πάντα ὑπέμεινε.*] Cf. Ignat. Ep. ad Polyc. § 3, *τὸν κατὰ πάντα τρόπον δι' ἡμᾶς ὑπομείναντα.*

ib. *τῆς ὑπομονῆς αὐτοῦ*] Consideratur in Codd. L V P αὐτοῦ.

14. *διὰ τὸ ὄνομα*] S. Johan. Ep. iii 7 *ὑπὲρ γὰρ τοῦ ὀνόματος ἐξῆλθον.* Cf. Ignat. Ep. ad Eph. § 7, ad Smyrn. § 11.

15. *δοξάζομεν*] Ita Lemoynius et Routh. Caeteri *δοξάζομεν.* Lectionem quam e Cod. Laur. admisi, tuetur Int. Vet. neque aliam, teste Usserio, habuit MS. Salmasii.

16. *ὑπογραμμὸν*] Hanc vocem

a S. Petro Ep. i ii 21 adhibitam, non semel usurpat Clemens Rom. Vide notata ad Ep. i § 5, p. 30 l. 2.

ib. *τοῦτο ἐπιστεύσαμεν.*] Lege *τούτῳ*, vel si retineatur *τοῦτο*, subintellige *εἶναι*. SMITH. Haud favet quidem mutationi Int. Vetus: ad oram tamen exempli mei Aldrichianae edit. vir cl. Marklandus manu sua *τούτῳ* rescripsit. ROUTH.

18. *Παρακαλῶ*] Totus hic locus usque ad *ἀναστάντα*, est ab Eusebio prolatus, H. E. iii 36.

19. *καὶ ἀσκεῖν*] Cod. Vat. praestat *καὶ ὑπομένειν πᾶσαν ὑπομονήν.*

20. *ἦν καὶ ἴδετε*] Sic Codd. L V P. Particulam *καί* non

simi, Rufi,
sed etiam
Pauli reli-
quorumque
Apostolo-
rum.

ρίοις Ἰγνατίῳ, καὶ Ζωσίμῳ, καὶ Ρούφῳ, ἀλλὰ καὶ
ἐν ἄλλοις τοῖς ἐξ ὑμῶν, καὶ ἐν αὐτῷ Παύλῳ, καὶ τοῖς
λοιποῖς ἀποστόλοις· πεπεισμένους, ὅτι οὗτοι πάντες
οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, ἀλλ' ἐν πίστει καὶ δικαιοσύνῃ·
καὶ ὅτι εἰς τὸν ὀφειλόμενον αὐτοῖς τόπον εἰσὶ παρὰ 5
τῷ Κυρίῳ, ᾧ καὶ συνέπαθον· οὐ γὰρ τὸν νῦν ἡγά-
πησαν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντα, καὶ
δι' ἡμᾶς ὑπὸ [τοῦ Θεοῦ ἀναστάντα.]

agnoscit Eusebius ; ideoque, ni fallor, omiserunt eam Edd. ante Routhium, qui testatur Cod. Magd. tueri particulam *et*, quam nescit hujus Interpretationis editio princeps. Apud Eusebium legitur *εἶδετε*, idemque praestant Maderus et Lemoy-nius ; sed huic lectioni adversatur cum Int. Vet. ut jam recte monuit Routhius, tum scriptura, quamvis mendosa, Cod. Vat. *ἴδare*.

ib. μακαρίοις] Hi viri sancti de vita jam decesserant, ut videtur, antequam hanc epistolam scripsit S. Polycarpus. Vid. infra, Polyc. Mart. § 1.

1. Ζωσίμῳ, καὶ Ρούφῳ.] Indicat Smithus Martyrologium Romanum ad xvii Decembris, ubi haec posita sunt. 'Philippis in Macedonia, natalis sanctorum martyrum Rufi et Zosimi ; qui ex eo numero discipulorum fuerunt, per quos primitiva ecclesia in Judaeis et Graecis fundata est : de quorum etiam felici agone scribit S. Polycarpus in Epistola ad Philippenses.' p. 314 ed. Paris. an. 1584. ROUTH.

ib. ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις τοῖς ἐξ ὑμῶν.] Ita hodierna Polycarpi exemplaria et Eusebii. Sed

ἡμῶν in Eusebii Cod. D. Savillii, et Nicephoro, et apographo Salmasii legi, notavit calamo in libri sui ora Usserius. Probabile est de sui temporis persecutione intelligendum esse Polycarpum, quamquam hic Apostolos etiam ipsos in exemplorum numero recensuerit. Ita illum si intelligamus, vel de suae Smyrnenensis Ecclesiae martyribus loquitur, vel de illius ad quam scribit Philippensis. Si de suae, non aliam fuisse crediderim quam hanc Arrii, ut dixi, Antonini. Si de alia Ecclesiae Philippensis, illa quoque fuerit Ignatii martyrio coeva, circiter annum Domini quem dixi cvii. DODWELL. Diss. Cypr. xi § 27.

2. τοῖς λοιποῖς ἀποστόλοις.] Cod. Vat. τοῖς ἄλλοις ἀποστόλοις.

3. πεπεισμένους.] Ita Codd. L V P, neque aliter Eusebius. Halloixius dederat *πεπεισμένοι* : correxit denique nescio quis *πεπεισμένος*, nisi haec emendatio debetur editionis Aldrichianae typographis. Dresselius Cod. Casan. lectionem *πεπεισμένων* unice genuinam putat. E voce Παρακαλῶ pendet constructio.

4. οὐκ εἰς κενόν.] Sic D. Paulus ad Galat. ii 2 *μήπως εἰς κενόν*

distis, non solum in beatissimis illis Ignatio et^o Zosimo et Rufo, sed et^p in aliis qui ex vobis sunt, et in ipso^q Paulo, et^r caeteris Apostolis: confidentes^s quia hi omnes non in vacuum cucurrerunt, sed in fide et justitia; et ad debitum sibi locum a^t Domino, cui et compassi sunt, abierunt: quia non hoc saeculum dilexerunt; sed eum qui pro ipsis et pro nobis mortuus est, et a Deo resuscitatus.

^o his beatissimis, Ignatio scilicet L.
^p et deest Fab. Stap.
^q ipso deest F. S.
^r et in caeteris F. S.
^s Apostolis confidentes: L.
^t cum F. S.
ⁱ Thess. v 10.

τρέχω, ἢ ἔδραμον, ad Philipp. ii 16 ὅτι οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα. Pro non in vacuum ap. Int. Vet. Codex Mediceus habet non in vano.

5. εἰς τὸν ὀφειλόμενον] Cf. Clem. Rom. i § 5. Post τόπον addendum censuerunt Junius et Guil. Burton. ἐπορεύθησαν καί. Smithus post αὐτοῖς interserere jubet πορευόμενοι. Sed nullius mutationis opus est, ut jam Routhius vidit, quum εἰς pro ἐν hic positum videatur. Vid. supra p. 448 l. 2. Consulendus omnino Heinichenius ad Euseb. H. E. ii 25 not. 16. Cf. supra notata p. 332 l. 5.

ib. παρὰ τῷ Κυρίῳ.] Apud Dominicanum. Halloix. Cotelier. et sic Anglici Interpretes recentiores. Clementson. with the Lord. Chevallier. in the presence of the Lord. Sic etiam Herzogius, bei dem Herrn. Minus recte Cavius et Wakius, Int. Vet. ut videtur, secuti: by the Lord.

6. ἡγάγησαν αἰῶνα.] Cf. II Tim. iv 10, Δηῶς γάρ με ἐγκατέλιπεν, ἀγαπήσας τὸν νῦν αἰῶνα.

7. τὸν ὑπὲρ ἡμῶν] Hic locus eodem modo legitur ap. Euseb. H. E. iii 36, Symeonem Metaphr. in Vita Ignatii, et Nice-

phorum iii 19. Rufinus tamen Eusebii, et Polycarpi vetus Interpres, eum qui pro ipsis et pro nobis mortuus est, hic reddidit: pro quo apud Adonem, Rufinianam versionem secutum, in libello de Festivitatibus Apostolorum (xv. Kal. Jan.) excusum reperitur, qui pro ipsis et pro omnibus mortuus est. USSER.

8. ὑπὸ [τοῦ Θεοῦ ἀναστάντα.] Post ὑπό, Graecum Salmasii deficit nos exemplar. τοῦ Θεοῦ ἀναστάντα, ex Eusebii et Nicephori citatione, hic supplevimus; licet passivum ἀνασταθέντα, et veteris nostri Interpretis auctoritas, qui a Deo resuscitatus vertit, et ipsa constructionis requirat ratio. Unde Metaphrastes ἀναστάντα in Graeco, et Rufinus resurrexit in suo ita retinuit Latino, ut illud, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, a Deo, ut minus cum eo cohaerens, uterque praetermiserit. Actorum Ignatii scriptor anonymus Polycarpi locum hunc ita interpolatum nobis exhibuit, τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντα Χριστόν, τὸν μονογενῆ υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐπόθησαν. Ubi vetus Latinus eorumdem interpres tantum habet, eum qui pro nobis mortuus est Christum, et a Deo resuscitatus. USSER.

Desiderantur Graeca quae sequentibus respondeant, praeter pauca quae servavit Eusebius, vide p. 548 l. 15. Latina autem leguntur in Veteri Versione a Jacobo Fabro Stapulensi, anno 1498 Parisiis evulgata, ad calcem Opp. Dionysii Areop. et undecim Epistolarum Ignatii, in libro 'Theologia vivificans. Cibus solidus.' inscripto.

Varia officia inculcat, speciatim constantiam.

X. In his ergo state, et Domini exemplar sequimini; firmi in fide et immutabiles, fraternitatis amatores, diligentes invicem, in veritate sociati, mansuetudinem Domini alterutri praestantes, nolum despicientes. Quum potestis benefacere, nolite differre: quia *eleemosyna de morte liberat*. Omnes vobis invicem subjecti estote; *conversationem vestram irreprehensibilem habentes in gentibus*: ut ex bonis operibus vestris et vos laudem accipiat, et Dominus in vobis non blasphemetur. Vae autem illi, per quem nomen Domini blasphematur.

Prov. iii 28.

Tob. iv 11, xii 9.

1 Pet. v 5.

1 Pet. ii 12.

u omnibus L.

x illi om. L.

Jacob. ii 7.

Rom. ii 24.

Halloixius quoque verba uncinis inclusa ex Eusebio et Nicephoro supplevit. Galland. Dresel. et in edd. post primam Hefelius exhibent *ἀναστροφήν*. Codd. MSti, nulla interposita distinctione, post *ὑπὸ* exhibent *τὸν λαὸν κενὸν* [i. e. *καὶ κενὸν*] *ἐτοιμάζων, ἐπιδείξῃ, ἐπὶ τῆς γῆς ὧν κ. τ. λ.* a quibus scilicet verbis incipiunt Barnabae quae Graece supersunt. Librarius ille, cujus sive errore sive oscitantia periit textus Polycarpi, Ep. Barnabae prosequitur usque ad benedictionem, cui in Cod. Vat. subiunguntur, *Ἐπιστολὴ Βαρνάβα τοῦ ἀποστόλου, συνεκδήμιον Παύλου τοῦ ἁγίου ἀποστόλου*. Codd. L et P descriptores haec posteriora sicuti priora Polycarpo tribuisse videntur.

1. exemplar] Vide not. ad Ignatii Ep. ad Smyrn. § 12.

2. fraternitatis amatores,] Cf. 1 Pet. ii 17, *τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε*.

4. mansuetudinem Domini alterutri] Sic Halloix. et Faber. Stapulensis et sic Cod. L. Libb. impr. si Cotelier. excipias, omitunt *Domini*. Pro *praestantes* Al. *praesentantes*.

5. nolite differre: quia *eleemosyna*] Halloix... nolite differre. *Eleemosyna*... Hunc locum e libro Tobiae profert Cyprianus, Ep. 55 p. 110 ed. Fell. contra Novatianos agens.

7. *conversationem—habentes*] Faber Stapulensis *considerantes irreprehensibilem in gentibus*. Halloixius dederat *conversationem vestram inter gentes habentes bonam*. Mox, pro *ex bonis operibus*, Cod. L habet *ex omnibus operibus*.

11. nomen Domini blasphemetur.

Sobrietatem ergo docete omnes : in qua et vos conversamini.

XI. Nimis contristatus sum pro Valente, qui Presbyter factus est aliquando apud vos : quod sic ignoret is locum, qui datus est ei. Moneo itaque vos ut abstineatis ab avaritia, et sitis casti et veraces. Abstinete vos ab omni malo. Qui autem in his non potest se gubernare, quo modo alii pronunciat hoc? Si quis non abstinuerit se ab avaritia, ab idololatria coinquinabitur; et tanquam inter gentes judicabitur. Qui autem ignorant ju-

Valentis
presbyteri
defectio-
nem luget :
quem er-
rantem ut
in viam re-
ducat Do-
minus, orat.
Ab avaritia
sibi cave-
ant.

matur.] Cf. Ignat. ad Trall. § 8.

1. in qua] *in quam* Faber Stapulensis.

4. quod sic ignoret is] Pes-
sime in Cod. L. et Fab. Stap.
quod sic ignoretis.

6. ab avaritia,] *dass ihr euch
enthaltet des Geizes*, Herzog. et
Intt. Gallici. Wochero et
Uhlhornio quoque pecunias in
pauperum usus collatas Valens
avertisse videtur, cujus facino-
ris uxor ejus particeps fuerat.
Longe melius, ni fallor, Che-
vallier. *that ye abstain from
concupiscence*; sequitur enim
casti. Presbyter ille, uti recte
monet Smithus, in flagitium
illiciti concubitus videtur fuisse
lapsus, licet uxorem habuisset :
illam quoque ejusdem flagitii
ream. Graecum sine dubio et
hic et infra, *Si quis non ab-
stinuerit se ab avaritia*, habuit
πλεονεξίας. Verum sensum op-
time illustrat Suicerus e Clem.
Alex. Strom. p. 464, [iii 12, p.
552 Potter.] *ἡ πλεονεξία πορνεία
λέγεται, τῇ ἀνταρκείᾳ ἐναντιουμένη.*
‘Adulter ergo est *πλεονέκτης*,
‘quia sua uxore non est con-
tentus, sed aliena sibi vendi-

cat. Atque ita hanc vocem
‘accipiendam esse vult cl. Hein-
sius ad Eph. v 3, in voc.
‘*πλεονεξία*.’ Cur masculae Ve-
neris usum cum Hammondo c.
Blondell. p. 9 ubi Gnosticorum
piacula nefanda recenset, intel-
ligamus, equidem non video.

ib. et veraces.] *et deest* Fab.
Stapulensi.

7. Abstinete vos ab omni
malo.] Faber Stap. et Halloix.
Abstinete ab omni, sicuti et mox
infra, *Si quis non abstinuerit, &c.*

8. quo modo alii &c.] Cf.
I Tim. iii 5, *Εἰ δέ τις τοῦ ἰδίου
οἴκου προστῆναι οὐκ οἶδε, πῶς ἐκ-
κλησίας Θεοῦ ἐπιμελήσεται; quo
modo aliis mallet Gallandius.*

10. coinquinabitur;] Hermas,
Past. II iii 1, “coinquant
“mandatum Domini,” iv 1,
“qui carnem suam coinqui-
“nant.” Vocem *incoinquinatus*
usurpat Ignatii Int. Vet. ut ex-
primat *ἁμαρμος*, Ep. ad Magn.
§ 7, ad Trall. §§ 1, 13, ad
Smyrn. Inscr.

11. Qui autem ignorant] Faber
Stap. et Halloix. Quis ignorat
.... *An nescitis quoniam Sancti
de hoc mundo judicabunt?* qui-

1 Cor. vi 2. dicium Domini? *An nescimus, quia sancti mundum judicabunt?* sicut Paulus docet. Ego autem
 Heb. vi 9. nihil⁷ tale sensi in vobis, vel audiui, in quibus
⁷ *nichil*
 Fab. Stap. laboravit beatus Paulus; qui estis in principio
 Phil. i 5 sq. Epistolae ejus. De vobis etenim gloriatur in om- 5
^{*} *quae solae tunc Domini- num L.*
 nibus Ecclesiis, quae Deum solae tunc² cognove-
 rant: nos autem nondum noveramus. Valde ergo,
 fratres, contristor pro illo et pro conjuge ejus:
 quibus det Dominus poenitentiam veram. Sobrii
 ergo estote et vos in hoc; et non sicut inimicos 10

bus verbis hic locus S. Pauli exhibetur in Versione Vulgata. Conferendus est Dionysius Alexandrinus in Ep. ad Fabium; αὐτοὶ τοίνυν οἱ θεοὶ μάρτυρες παρ' ἡμῖν, οἱ νῦν τοῦ Χριστοῦ πάρεδροι, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ κοινωνοί, καὶ μέτοχοι τῆς κρίσεως αὐτοῦ καὶ συνδικάζοντες αὐτῷ, κ. τ. λ. Euseb. H. E. vi 42.

2. sicut Paulus] Hic locus suspicionem praebet Crednero, quia scilicet Polycarpus, in locis ex Epistolis Apostolicis excitandis, nomen Scriptoris sacri quem adlegat, nunquam profert. *Beiträge zur Einleitung in die biblischen Schriften.* i p. 29.

ib. Ego autem nihil tale] Cf. Ignat. ad Magn. § 11, οὐκ ἐπεὶ ἔγνων τινὰς ἐξ ὑμῶν οὕτως ἔχοντας, ad Trall. § 8, Οὐκ ἐπεὶ ἔγνων τοιοῦτόν τι ἐν ὑμῖν.

4. qui estis] Supplere vult Smithus *laudati*, vel quippiam tale. Vide supra § 1. ROUTH. Chevallier. post Wakium, vertit, *who are named in the beginning of his Epistle.* Herzog. *wie ihr da geschildert seid im Anfange seines Briefes.*

7. nos autem] Per nos, Usserius *Polycarpum* ipsum intel-

ligit. Rectius forsitan *Smyrnenses* Coteler. Smith. Ruchat. Cf. Act. xvi 6, 12, xix 2, 10.

8. pro conjuge ejus:] *pro* deest Fab. Stap. et Halloix. Nullum coelibatus votum a clericis tanquam ordinationis suae conditio in tribus prioribus saeculis requirebatur. Ad cleri coelibatum minime pertinent canones qui *συνεισάκτων* meminerunt, quo tamen referuntur a Pontificiis; uti docet Dodwellus, Diss. Cypr. iii 17. Chæremón Nili Episcopus, una cum conjuge, tempore persecutionis fugit; Euseb. H. E. vi 42. Novatus presbyter erat Carthaginiensis illigatus conjugio; Cyprian. Ep. 52, p. 97 ed. Fell. Haec et alia exempla conguessit Binghamius, Orig. Eccles. IV v 5, falsus in eo quod Pagium adlegat ut fatentem Cyprianum in matrimonio vixisse: Baronio enim Cyprianum conjugatum fuisse affirmanti contradicit Pagius, Crit. ad ann. 248, n. 4, tom. i p. 231, quem viri eruditissimi errorem notavit Grischovius.

9. veram.] Fab. Stap. et Halloix. *vestram.*

tales existimetis^a, sed sicut passibilia membra et errantia eos revocate; ut omnium vestrum corpus salvetis. Hoc enim agentes, vos ipsos aedificatis.

XII. Confido enim vos bene exercitatos esse in 5 sacris literis, et nihil vos latet; mihi autem non est concessum modo. Ut his Scripturis dictum est; *Irascimini, et nolite peccare*; et, *Sol non occidat super iracundiam vestram*. Beatus qui meminerit: quod ego credo esse in vobis. Deus

² Thess. iii 15.

^a aestimetis L.

¹ Cor. xii 26.

Votum, et adhortatio ad precautionem.

Ps. iv 4. LXX.

Ephes. iv 26.

4. in sacris literis,] In utriusque Testamenti Scripturis, uti ex locis mox adlatis constat.

5. et nihil vos latet;] Comparat cl. Routhius I Ep. S. Joh. ii 20. Similia fere habet Ignatius, Ep. ad Ephes. § 14, *Ὅν οὐδὲν λαμβάνει ὑμᾶς*.

ib. mihi autem non est concessum modo.] Supple, *graviter et indecore irasci*, vel *me nimis severum atrocemque adversus illos gerere*. Sed dubito, annon a scopo aberraverim. SMITH. Mihi sensus esse videtur: *vos librorum sacrorum scientia polletis, qua ego adhuc non gaudeo*. Igitur, *ut in his libris dictum est, nolite ita irasci, ut peccetis*. HEFELIUS. Halloixius: *latet; mihi autem non est concessum modo, ut his Scripturis dictum est: Irascimini &c.* Verba mihi—modo lunulis includit Faber Stapulensis. Routhio haec verba *παρεθετικῶς* posita esse videntur. Paulo aliter habentur in Cod. L, *non est concessum modo uti his Scripturis*. Dictum est enim . . . Haud absimile quid habet Hermas, Past. I ii 3, “illi enim permissum est.” Vulgatam vertit Chevall. post Wadium, *But at present it is not*

granted unto to me to practise that which is written . . . Herzogius, *Denn mir ist es nicht zugetheilt worden, wie es in den Schriften steht: Zürnet ihr, &c.* Ruchatus, *il ne m'est pas seulement permis (de mettre en colère.)* Grassius, *pour moi, je ne suis point encore arrivé à ce degré d'intelligence*. Nihil horum mihi placet, neque meliorem explicationem ipse habeo; nisi si distinctionem poneremus post *concessum*, et *vos aedificare* ex verbis *vos ipsos aedificatis* ad finem § 11 subaudiremus, *mihi autem non est concessum (vos aedificare)*. Modo ut &c. Sequitur p. 548 l. 3 *aedificet vos*. Hanc interpunctionem secuti sunt Hefel. et Dresselius cui post *Modo* praeceptum morale excidisse videtur.

8. qui meminerit:] sc. hujus Scripturae Sacrae *mandati*. Alii legunt: *crediderit*. HEFELIUS.

9. Deus autem &c.] Hujus loci usque ad *castitate*, l. 5 p. 548, versionem exhibet Curetonus inter excerpta e Severo, p. 246, iterumque p. 244, non ultra vocem *mansuetudine* prolati a Timotheo. Utrobique pro *Dei*

^b et deest
Fab. Stap. autem et Pater Domini nostri Jesu Christi, et ^b
ipse sempiternus Pontifex, Dei Filius, Jesus Chri-
^c in om. L. stus, aedificet vos in fide et veritate, et in ^c omni
mansuetudine; et sine iracundia, et in patientia
et longanimitate et tolerantia, et castitate: et det ⁵
Act. viii 21. vobis sortem et partem inter sanctos suos; et
nobis vobiscum, et omnibus qui sunt sub coelo, qui
^d Dominum
nostrum et
Deum L. credituri sunt in Dominum nostrum ^d Jesum Chri-
stum, et in ipsius Patrem, *qui resuscitavit eum a*
Gal. i 1. *mortuis.* Pro omnibus sanctis orate. Orate etiam ¹⁰
1 Tim. ii 2. pro regibus et potestatibus, et principibus, atque ^e
S. Matt. v pro persequentibus et odientibus vos, et pro ini-
44. micis crucis, ut fructus vester manifestus sit in
^e atque
principibus omnibus, ut sitis in illo perfecti.
et L.

De Episto-
lis Ignatii,
quas Philip-
pensibus
mittit Poly-
carpus.

II'. Ἐγράψατέ μοι
καὶ ὑμεῖς καὶ Ἰγνάτιος,
ἵνα εἰάν τις ἀπέρχηται εἰς

XIII. Scripsistis mihi ¹⁵
et vos et Ignatius, ut si
quis ^f vadit ad Syriam, ^f qui L.

Filius, Jesus Christus, legitur,
God Jesus Christ.

3. in omni mansuetudine;]
Praepositionem non agnoscit
Halloixius. Abest a Cod. L,
uti mox et ante in *patientia*.

5. et longanimitate] Faber
Stap. et in *longanimitate*.

9. *a mortuis.*] Ultra has voces
Polycarpum nihil addidisse pro-
nuntiat Bunsenius in Epp. ad
Neandrum, p. 109. Benedictio-
nem autem B. Paulus interponit
ad Rom. xv 33, neque ideo to-
tum cap. xvi in suspicionem
interpolationis cadit.

11. pro regibus] Ex his ver-
bis Hilgenfeldius colligit Epi-
stolam non esse scriptam ante
A. D. 161, in quo M. Aurelius
Antoninum Verum adoptavit,
et hi primi duo Augusti appel-

lati sunt. Spartian. Ael. Ver.
§ 5. At 1 Tim. ii 2, ὑπὲρ βασι-
λέων, pluralis non de duobus
Imperatoribus principatum si-
mul gerentibus, sed de Regibus
universis intelligendus est.

12. pro inimicis crucis.] D.
Paulus ad Philipp. iii 18, τοὺς
ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ.

15. Ἐγράψατέ—ἀνέκουςαν.]
Habentur Graeca haec apud
Eusebium, H. E. iii 36. Ignatii
Fragmentum a Routhio, Script.
Eccl. Opusc. tom. i p. 26 pro-
latum e Cod. MSto penes D.
Thomam Phillips Baronettum,
idem contigit mihi in Cod.
MSto Bibliothecae Caesareo-
Vindobonensis reperire. Verba
habes supra, p. 518.

16. καὶ Ἰγνάτιος.] Vid. Ign.
Ep. ad Polyc. § 8.

Συρίαν, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν
ἀποκομίσῃ γράμματα· ὅ-
περ ποιήσω, εἰν λάβω
καιρὸν εὐθετον, εἴτε ἐγὼ,
5 εἴτε ὃν πέμψω πρεσβεύ-
σοντα καὶ περὶ ὑμῶν. deferat literas meas,
quas fecero ad vos; si
habuerimus tempus op-
portunum, sive ego, seu ^s sive L.
legatus quem misero pro
vobis. Epistolas sane

1. Συρίαν,] sc. Antiochiam.
Ignatius § 7 Polycarpo manda-
verat, ut ipse legatum ad Ec-
clesiam Antiochenam mitteret
ob pacem restitutam, et § 8 huic
legato simul Epistolas aliarum
Ecclesiarum gratulatorias tra-
deret. Praeter hoc Ignatii man-
datum Philippenses quoque ipsi
Polycarpum precibus adierant,
ut ipsorum Epistolam suo legato
traderet ad Antiochenos per-
ferendam. His votis se respon-
surum esse Polycarpus pollice-
tur. HEFELIUS.

ib. παρ' ὑμῶν] Pro ὑμῶν, in
Nicephoro et quibusdam Euse-
bii exemplaribus, legitur ἡμῶν
quod et Rufinus secutus fuisse
videtur, quum reddidit, *deferat*
litteras ad vos; et Polycarpi
Vet. Int. quum vertit, *deferat*
litteras meas quas fecero, ad
vos: ita enim illud, *ὅπερ ποιήσω*,
exprimere volebat. Quod non
animadvertens Jacobus Faber,
quas et dederō ad vos, hic sub-
stituit; contra MSS fidem. Ubi
tamen et nostrum hunc Poly-
carpi, et Eusebii interpretem
Rufinum deceptum fuisse ap-
paret, de litteris ad Philippen-
ses deferendis ista accipientem,
cum ad Antiochenos dandae
litterae intelligantur; vel ab
ipsis Philippensibus, si παρ' ὑμῶν,
vel a Polycarpo et Smyrnaeis
suis, si παρ' ἡμῶν hic legendum
fuerit. Quod posterius ex Ig-

natii verbis illis, in Ep. ad
Smyrn. [§ 11] firmamentum
accipit. Ὁ ἐφάνη μοι ἄξιον, κ. τ. λ.
USSER. Haec viri magni sunt;
quae vero nihil cogunt ut ἡμῶν
pro lectione recepta ὑμῶν, quod
et Patricio Junio visum erat,
substituatur. A nuntio Poly-
carpi litterae illae tam Philip-
pensiū, quam Smyrnaeorum
deferri possent; id quod parti-
cula καὶ in verbis καὶ τὰ παρ'
ὑμῶν et in sequentibus πρεσβεύ-
σοντα καὶ περὶ ὑμῶν significare
videtur. ROUTH.

2. ἀποκομίσῃ] τοὺς γοῦν τὰ
γράμματα κομίζοντας. Chrysost.
Ep. 17, tom. iii p. 606 ed. Ben.
De Veteris Ecclesiae Tabellariis
vide sis Fischeri de Θεοδορικοῖς
Commentationem, cap. v § 4.
Pro *quas fecero*, Faber. Stap.
exhibet *quas et dederō*.

ib. ὅπερ ποιήσω,] Int. Vet.
legisse videtur, ἅπερ. Mox pro
πέμψω Eusebius habet πέμπω,
uti monuit Junius. Locum ita
interpretatur Halloixius, *ut si*
quis eat in Syriam, vestras
etiam perferat literas. Quod
equidem faciam, si tempus op-
portunum nactus fuero, sive
egomet ipse, sive is quem mit-
tam, &c.

5. πέμψω] Apud Euseb. H.
E. iii 32, πέμπω.

6. καὶ περὶ ὑμῶν.] τὰ pro καὶ
legendum monuit Marklandus,
adposito S. Pauli ad Coloss. iv

Τὰς ἐπιστολὰς Ἰγνατίου Ignatii, quae transmis-
 τὰς πεμφθείσας ἡμῖν ὑπ' sae sunt vobis ab eo ^{h, h vobis: ha-}
 αὐτοῦ, καὶ ἄλλας ὅσας et alias, quantascunque ^{beo. Fab. Stap.}
 εἶχομεν παρ' ἡμῖν, ἐπέμ- apud nos habuimus,
 5 ψαμεν ὑμῖν, καθὼς ἐνε- transmisimus vobis, se-
 τείλασθε· αἵτινες ὑποτε- cundum quod manda-
 ταγμέναι εἰσὶ τῇ ἐπιστο- stis; quae sunt subjec-
 λῇ ταύτῃ· ἐξ ᾧν μεγάλα tae huic Epistolae: ex
 ὠφεληθῆναι δυνήσεσθε. quibus magnus vobis
 10 Περιέχουσι γὰρ πίστιν, erit profectus. Conti-
 καὶ ὑπομονὴν, καὶ πᾶσαν nent enim fidem, pati-
 οἰκοδομὴν τὴν εἰς τὸν entiam, et omnem aedi-
 Κύριον ἡμῶν ἀνήκουσαν. ficationem ad Dominum
 nostrum pertinentem.

Et de ipso Ignatio, et de his ⁱ qui cum eo sunt, ^{i ipsis Fab. Stap.}
 15 quod certius agnoveritis, significate.

8. Sed nihil hic mutandum videtur. ROUTH. Cf. Ignat. ad Smyrn. § 11, ad Polyc. § 7.

1. Τὰς ἐπιστολὰς] Designantur duae, una ad Polycarpum, altera ad Polycarpi seu Smyrnensem Ecclesiam. COTEL. Ad has duas Epistolas facillime hunc pluralem referri concedit Lipsius, p. 12; testimonium autem non admittit, quo una saltem Epistola, quae Syriace non exstat, defenditur. Bunsenius diserte confitetur hisce verbis indicari Epistolam Smyrnaeis inscriptam. *Ignatius und seiner Zeit.* p. 108.

2. τὰς πεμφθείσας ἡμῖν ὑπ' αὐτοῦ,] Ita locum hunc citant Eusebius, Nicephorus, et Graecus Actorum Ignatii scriptor anonymus: quam legitimam esse lectionem agnoscit etiam Baronius. In Versione ab eo (Graeco

ὑπ' αὐτοῦ respondens) ex Magdalenensis Collegii exemplari restituimus: quod alii codices in *habeo* transmutarunt. USSER. Apud Int. Vet. corrige audacter cum Smitho *nobis*, quod exhibet Halloixius; Polycarpo scilicet, et Smyrnaeorum Ecclesiae.

3. καὶ ἄλλας] Vide nostram de Ignatii et Polycarpi Scriptis Dissertationem, cap. ii. USSER.

9. ὠφεληθῆναι] Anonymus Martyrii B. Ignatii descriptor legit ὠφεληθήσεσθε, quomodo et vetus Polycarpi Interpres reddidit. USSER. Faber Stap. *ex omnibus enim vobis magnus, &c.* Halloix. *quibus multum juvari poteritis.*

13. ἀνέκουσαν.] Vide supra, Ign. Ep. ad Smyrn. § 8, et Clem. Rom. i § 45.

14. Et de ipso Ignatio, . . .

XIV. Haec vobis scripsi per Crescentem, quem in praesentem diem commendavi vobis, et nunc commendo. Conversatus est enim^k nobiscum inculpabiliter: credo quia et^l vobiscum similiter. 5 Sororem autem ejus habebitis commendatam, quum venerit ad vos. Incolumes estote in Domino Jesu Christo. Gratia cum omnibus vobis^m. Amenⁿ.

Crescentem et sororem ejus commendat.

^k enim deest F. S.

^l et deest F. S.

^m vestris F. S.

ⁿ deest A. men in Cod. Laur.

significate.] Hujus ita in Bibliotheca sua, [Cod. cxxvi] de Polycarpi hac ad Philipp. Epist. agens, meminit Photius: λέγει καὶ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῖς Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου ἀπεσταλκέναι, καὶ αἰτεῖται ἀναδιδαχθῆναι παρ' αὐτῶν, εἴ τι περὶ ἐκείνου διακούσαιεν. In Halloixii tamen editione verba ista sunt ommissa, quae docent eodem tempore, quo a Syria ad martyrium Romam abductus est Ignatius, scriptam a Polycarpo istam fuisse Epistolam, 'in qua,' inquit idem Halloixius, 'quum color et lineamenta, quibus eam Irenaeus, Eusebius, et Photius describunt, reperiantur, quin ipsius Martyris germana sit, dubitari non potest. Nam et forma fidei ejus, atque praedicatio veritatis (quam Irenaeus inde posse addisci admonet) clare in ea elucet; et testimonia, quae illic citari e priore Petri Epistola Eusebius docet, multa comparent: et frequentes commotiones cum perspicuitate sermonis atque simplicitate, juxta Ecclesiasticam interpretandi formam, (quibus eam abundare Photius proficitur) passim sese offerunt et ostentant: ita ut ad perfectam ejus recognitionem vix desiderari amplius quicquam possit.' US-SER. De morte Ignatii Poly-

carpus jam certior factus erat § 9, sed circumstantias, dicta, &c, ut videtur, ignorabat. Postulat ergo a Philippensibus ut sibi significant, quidquid Ignatii mortem spectans iis esset cognitum. Graeca καὶ περὶ αὐτοῦ Ἰγνατίου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ Interpres debebat reddere *qui cum eo erant*.

1. quem in praesentem diem commendavi] Hanc editionis principis et Fabri Stapulensis lectionem praetulimus, praeunte cl. Routhio, qui suspicatur Polycarpum scripsisse ὃν μέχρι τοῦ παρόντος ὑμῖν συνέστηκε, καὶ νῦν συνίστημι. Vulgatam in praesenti exhibent Codd. Laur. et Magd. Vertunt Clementson. et Chevall. cum Wakio, *in the present Epistle*. Cavius, *hitherto*. Herzogius, *welchen ich für jetzt empfohlen habe*. Ruchatus, *que je vous ai déjà ci-devant recommandé*.

4. credo quia &c.] Cf. I Pet. v 12, τοῦ πιστοῦ ἀδελφοῦ, ὡς λογιζομαι. Rom. viii 18, λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἔστι κ. τ. λ.

7. Gratia cum omnibus vobis.] Ita concluditur Epistola apud Halloixium; atque eadem est conclusio Epistolis ad Titum et ad Hebraeos. Vulgatam, quam retinet Hefelius, *Incolumes estote in Domino Jesu Christo, in gratia cum omnibus*

vestris, pressius quam clarius ita interpretatur Herzogius: *Gehabet euch wohl in unserm Herrn Jesu Christo, in der Gnade mit Allen den Eurigen.* Versiones vernaculae habent, *and His grace be with you all*, lectionem Codicis Petaviani, et *gratia ipsius cum omnibus vo-*

bis, ab Usserio indicatam, secutae. Cod. Magdal. praestat, *omnibus nostris.* Ruchatus, *La grace de (notre) Seigneur Jésus-Christ soit avec vous, et avec tous ceux qui vous appartiennent.* Grassius, *Que le Seigneur vous conserve dans sa grace avec tous les vôtres.*

FRAGMENTA

QUINQUE

E RESPONSIONUM CAPITULIS,

S. POLYCARPO

5

ADSCRIPTIS;

VICTORIS EPISCOPI CAPUANI CATENAE IN IV
EVANGELISTAS INSERTA.

Haec Fragmenta, 'non aspernanda' iudice Bullo, Def. Fid. Nic.
II iii 7, Feuardentius ad calcem annotationum suarum in Irenaei
10 lib. iii cap. 3 apposuit, existimans ea ex variis Polycarpi Epistolis
deprompta esse. Eadem Halloixius in Vit. Patt. Orient. i 532,
Usserius post Martyrium Polycarpi, Freyius, ed. Ignat. &c p. 162,
exhibuerunt. Jure scribit Cavius, 'an genuina sint, non sine ra-
'tione dubitare licet.' Hist. Lit. i 47. Tentzelius ea excerpta
15 esse e *Διδασκαλία* Polycarpiana suspicatur. Exercit. p. 164.

I.

MATTHAEUS Dominum dixisse testatur, quod *Matt. xix 5*.
Moyses scribit Adam locutum fuisse hoc modo :

Hoc nunc os ex ossibus meis, et caro ex carne *Gen. ii 24*.
20 *mea: propter hoc relinquet homo patrem et ma-*
trem, &c. Sed concordant Domini verba cum Moysi

6. VICTORIS] De tempore
Victoris oscitat Cavius. "Cla-
ruit circa A. D. 545," Hist.
Lit. i p. 523 ed. 1740. "La-
tine vertit Fragmenta Poly-
carpi circa A. D. 480," ibid.
p. 47. A. D. 480 dat Feu-
ardentius. 'Scriptor erat non adeo
'accuratus,' inquit Lemoynius,

'utpote qui Praefationem edi-
'derit in Harmoniam Evange-
'licam quam credidit esse Ta-
'tiani, quum esset Ammonii.'
Var. Sacr. Proleg.* 14.

15. e *Διδασκαλία*] De Patrum
Διδασκαλίαις et *Διδάχαις* adeas sis
Pfaffium, Irenaei Fragm. i notis
illustrantem. pp. 11-19.

sermonibus ; qui Adam praebens officium inspiratione divina prophetavit, ipse a Moyse hoc dixisse refertur. Deus vero, qui per inspirationem divinam in corde Adam ista verba formavit, ipse Pater a Domino recte locutus fuisse refertur. Nam et 5 Adam hanc prophetiam protulit : et Pater qui eum inspiravit, recte dicitur protulisse.

II.

IDEM, ad haec verba Christi, *Calicem meum bibetis*, &c.

S. Matt. xx 23.

10

Per hujusmodi potum, significat passionem. Et
 Act. xii 2. Jacobum quidem novissimum martyrio consummandum : fratrem vero ejus Johannem transiturum absque martyrio ; quamvis et afflictiones plurimas, et exsilia tolerarit : sed praeparatam martyrio 15 mentem Christus martyrem judicavit. Nam Apostolus Paulus, *Quotidie*, inquit, *morior* ; dum impossibile sit quotidie mori hominem ea morte, qua semel vita haec finitur. Sed quoniam pro Evangelio ad mortem jugiter erat praeparatus, se mori 20 quotidie sub ea significatione testatus est. Legitur

1 Cor. xv
31.

12. novissimum] Tillemontio, ii 635 n. 4, haec prorsus indigna Polycarpo videntur, quia scilicet Jacobus, Johannis frater, *primus* inter Apostolos pro Christo sanguinem fudisse perhibetur. Respondet Gallandius, interpretem legisse *ἑσχατον*, quam vocem obvio sensu accepit, quum vertere debuerit *primum*. Hesychius : *ἑσχατον* *πρωτον*. Cf. Pindar. Nem. x 59, ab Abreschio indicatum.

21. Legitur &c.] Quin postremum hoc membrum aliena manu assutum sit, nequaquam dubito. Neque enim Polycar-

pus, qui omnia B. Johannis acta, tanquam ejus discipulus, vel videbat ipse, vel ex eo audiebat, vel ex comitibus addiscebat, scripsisset *Legitur*, quasi scilicet id non aliunde, quam ex libris sciret. HALLOIX. i p. 597. Gallandius putat hunc locum orae Cod. Graeci, quo usus est Victor, additum fuisse e Tertulliano, de Praescr. § 36, vel ex Hieronymo, adv. Jovin. i 26. De Apostoli in oleum fervens demersione nihil sciebat Eusebius, Demonstr. Evang. iii 3, p. 116 c, et Origenes in S. Matt. tom. xvi § 6.

et in dolio ferventis olei, pro nomine Christi, beatus Johannes fuisse demersus.

III.

IDEM, de initio Evangelii secundum S. Marcum.

5 Rationabiliter Evangelistae principiis diversis utuntur, quamvis una eademque evangelizandi eorum probetur intentio. Matthaeus, ut Hebraeis scribens, genealogiae Christi ordinem texuit, ut ostenderet, ab ea Christum descendisse progenie,
 10 de qua eum nasciturum universi Prophetae cecinerant. Johannes autem ad Ephesum constitutus, qui Legem tanquam ex Gentibus ignorabant, a causa nostrae redemptionis Evangelii sumsit exordium : quae causa ex eo apparet, quod Filium
 15 suum Deus pro nostra salute voluit incarnari. Lucas vero a Zachariae sacerdotio incipit, ut ejus filii miraculo nativitatis, et tanti praedicatoris officio, Divinitatem Christi Gentibus declararet. Unde et Marcus antiqua prophetici mysterii com-
 20 petentia adventui Christi declarat : ut non nova, sed antiquitus prolata ejus praedicatio probaretur. Aut per hoc Evangelistis curae fuit, eo uti prooemio, quod unusquisque judicabat auditoribus expetere. Nihil ergo contrarium reperitur, ubi licet diversis
 25 scriptis, ad eandem tamen patriam pervenitur.

IV.

IDEM, in illud, *Noli vocare amicos tuos, sed pauperes et debiles, &c.* S. Luc. xiv 12.

Praecipit, non amicos, sed infirmos quosque vocandos ad prandium. Quod si claudus aut quilibet eorum sit amicus, sine dubio talis pro amicitia minime est rogandus : unde ipsa quasi videntur

11. constitutus,] Forsitan *constitutis*. ROUTH. Rel. Sac. i 411.

se impugnare mandata. Nam si non amici, sed claudi et caeci sunt invitandi, ipsosque quoque amicos esse contingat, nequaquam rogare debemus. Sed amicos, arbitror, intelligi hoc loco debemus illos, quos pro mundi hujus terrena consideratione diligimus, non pro Divinae contemplationis intuitu. Hi sunt igitur amici relinquendi. Denique, ideo debilium exempla proposuit, quos pro nullius possumus appetere necessitate negotii, nisi tantum pro fructu retributionis aeternae.

10

V.

IDEM, in illud, *Opus consummavi, quod dedisti mihi ut faciam.* S. Johan. xvii 4.

Quomodo opus salutis humanae adimpleretur commemorat, quum necdum crucis vexillum conscenderat? Sed definitione voluntatis, de qua cuncta venerandae passionis insignia adire decreverat, jure se opus perfecisse significat.

12. Hoc Fragmentum Grotius integrum exscribit Annot. in loc.

15. *conscenderat*] *Ἀκυρολογία* quaedam hic notari poterit. Nam *gestari* quidem vexillum crucis non semel audivimus; sed *conscensum* a Christo fuisse vexillum illud, nullibi adhuc invenimus. USSER. Ambrosius in Ps. cxviii Serm. 8, 'ascendens illud patibulum Dominus... Christus qualis crucem ascenderit.' In Breviario

Sarisburiensi, Antiph. Die S. Andreae, 'Antequam te ascenderet Dominus noster, O beata Crux.' In Officio Anastasimi, Antholog. Nov. σζ, 'Ἀνελήλυθας, τὰ πάθη μου θεραπεύσων, ἐπὶ σταυροῦ τῷ πάθει. ib. 'Ἀνήλθες ἐν σταυρῷ δυναστείαν ζωσάμενος. σλέ, 'Ἀνήλθες ἐπὶ σταυροῦ Ἰησοῦ ὁ καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ. Amalarius Fortunatus inscripsit cap. 25 lib. iii de Ecclesiasticis Officiis, 'De ascensione Christi in Crucem.'

MARTYRIUM
S. I G N A T I I.

PRAEFATIO
THOMAE SMITHI
IN
ACTA MARTYRII
S. IGNATII.

ACTA haec, quae recudi oportet, mihi quidem genuina et sincera plane videntur; licet fortasse, quod tamen vix affirmaverim, versus finem quippiam labis admistum habeant. Vetus autem Versio, quam edidit D. Usserius Armachanus ex Codice Caiensi, ut cuius ex leviuscula collatione facile constare poterit, maxime convenit cum Graeco exemplari Colbertino. Utriusque mendis, quae passim irrepserunt, sublati, editionem, quum sibi invicem mutuam lucem foenerentur, longe integriorem jam damus. A familiaribus S. Ignatii, qui illum ab Antiochia Romam usque comitati sunt, et illius ultimo et maxime glorioso agoni interfuere, descripta fuisse, multa in ipsis Actis id testatissimum reddunt^a, et extra omne dubium ponunt; et quidem non longe post ipsius consummationem, et proximo, ut verisimillimum videtur, anno, dum res gestae cum totius itineris ratione in recenti fidelius inhaeserint memoria.

Illos autem fuisse Philonem et Agathopodem, quorum meminit sanctissimus Martyr in Epistolis ad Smyrnaeos et ad Philadelphenses, hunc Antiochenae, illum vero Tarsensis Ecclesiae Diaconum, vix a quoquam dubitari aut potest, aut debet. Quaedam autem a tertio Ignatianarum Epistolarum Collectore interserta et male addita fuisse affirmat D. Usserius, (consentiente postea D. Pearsono, qui illius

^a Sect. 5, ἡμεῖς μὲν ἄκοντες καίον γίνεσθαι. et 6, συναντῶμεν ἀπηγόμεθα, στένοντες ἐπὶ τῷ ἀφ' τοῖς ἀδελφοῖς. et 7, Τούτων αὐ-
τῶν μέλλοντι χωρισμῷ τοῦ δι- τόπται γινόμενοι.

auctoritate nimium quantum abreptus, oculis suis licet perspicacissimis, illud non vidit, quod absque Graeci textus lumine vix esset videndum) ad id quidem leviusculis suspicionibus inductus; tum quod in altera versione Codicis Cottoniani, in qua multae absurdae et fabulosae narrationes contra fidem historiarum ex novitiis Actis interpolatis desumptae, et quae merito illum edidisse puduerit, continentur, abessent; tum quod in istis periochis velit Interpolatorem ad Epistolarum Ignatianarum Syllogen, tunc recens factam, respexisse. Sed manifestum est, tum alterum istum Interpretem, utpote nullius iudicii, et fidei suae prodigum, maxime de historia S. Ignatii sollicitum, Epistolam ejusdem ad Romanos, quae necessario erat interponenda, inconsiderate admodum neglexisse, quasi ad ipsius propositum neutiquam attinuisset, (ut solent quandoque Interpretes, vel potius, quod dicendum videtur, Exscriptores, praefationes, aliaeque in textu recte collocata, pro libidine sua omittere); tum suspicionem istam *de Literis praecedentibus*, quasi in isthac collectione simul positis (quum longe aliud per ista verba [§ iv] διὰ τῶν ἡγουμένων, h. e. *per Praefectos* sive *Episcopos*, intelligi debere, ex integro ante positae sectionis argumento clarissime liquet) ex mala interpunctione, et legendo *Literas appositas* pro *Literis appositis* (quem errorem facile inter festinandum admisit imperitus oscitansque librarius) utpote non alii fundamento innixam, ortum habuisse; quae ex Graeco textu ταῖς ἐκκλησίαις ταῖς ὑπαντησάσαις αὐτῷ διὰ τῶν ἡγουμένων, γραμμάτων εὐχαριστῶν ἐκπεμφθέντων πρὸς αὐτὰς, et restituta jam Latina Versione omnino diluitur. Nec tamen abnuerim, si quispiam dixerit, Interpretem nostrum, neglecta solita in vertendis ad literam Graecis diligentia, periocham hanc, juxta facilem debitamque verborum constructionem neutiquam ab ipso intellectam, mala et imperita versione corrupisse.

Mirae et putidae prorsus sunt exceptiones, quas adversus itineris rationem, hisce Actis recensitam, objiciunt osiores Episcopalis hierarchiae, iniqui admodum, et hac ex parte parum ingenui adversarii. Iter vero istud hoc modo institutum erat, quod compendio describam. Primo An-

tiochia Seleuciam descendit S. Ignatius: illic nave conscensa Smyrnam navigavit: relictâ Smyrna Troadem apulit: a Troade Neapolim navi abducebatur: hinc iter terrestre iniens, Philippus, urbem satis celebrem, pervenit, reliquamque Macedoniae partem, qua itur ad Epidamnus, pedes peragravit: hic reperta nave per Adriam in mare Tyrrhenum delatus, multasque insulas illic sitas, et civitates juxta littora, et praecipue Puteolos (quos maxime invisisse cupiebat, ut S. Pauli, illuc non longe post naufragium ex insula Melitensi transeuntis, sacra vestigia relegeret, si per saevas, quae hieme solent ingruere, tempestates licuisset) praetervectus, tandem ad Portum prope Ostiam appulit, et inde mox a militibus abreptus, alacer et cum gaudio, post tot labores terra marique exantlatos, Romam ducitur, laurea martyrii coronandus.

Frustra hic contra fidem Actorum objiciunt hi Censores tot tantasque hujus itineris circuitiones, quod nimirum longe rectiori breviorique cursu e Syria in Italiam esset navigandum: quasi fuisset in potestate S. Ignatii illud, prout lubebat, melius et commodius ordinasse; aut militibus, quorum curae erat traditus, sive imperata facere, sive pro arbitrio agere per hosce delicatos homines haud licuisset. Qualis autem est ista ingenii perversitas, ex malesano partium studio orta, si quispiam rei gestae historiam et veritatem frivolis quibusdam argutiis convulsum ire velit, hoc solo nomine, quum eam aliter fieri aut potuisse aut debuisse in animum inducat suum? praesertim quum circumstantiae rerum, quae universam, ex tot seculorum intervallo obductam, tollent obscuritatem, sint incomptae, non certum, quo agebantur custodes isti, consilium vel conjectura assequi liceat. Isthoc saeculo non qualibet anni tempestate adeo facile aut crebro erat navigatum. Occasiones, prout sese obtulerint, captandae. Recta ad oras maritimas Syriae Seleuciam usque Antiochia abducitur S. Ignatius. Illic, ut par est credere, navis in anchoris stabat, Smyrnam versus, urbem nempe commercii celeberrimam, post aliquantillum temporis solutura. Hanc conscendere coactus est S. Ignatius a militibus, qui, ut nostris Censoribus placet, navi conductâ, procul relictis

Asiae Minoris littoribus, iter destinatum maturare debuissent. Inter Smyrnam et Troadem naviculae ultro citroque transibant: a Troade autem ad oras Macedoniae mari finitimas facilis frequensque erat trajectus: quod ex Actis Apostolorum et aliunde ex historiis istorum temporum satis constat. Quum vero naves Italiam directo itinere petituras reperire haud facile esset, quidni dixerim, illos hac mentis intentione et proposito Neapolim tetendisse, ut inde Macedoniam commodo suo peragrarent? Quod de reliquo itinere dici poterat, illos quasi aut necessitate compulsos, aut majoris commodi gratia ejusmodi viarum ambagibus usos fuisse. Nolo autem conjecturam hanc amplius venditare, adversus quam an quippiam solidi objici possit, dubito. Scio a quibusdam aliam longeque diversam laboriosae hujus circumgyrationis causam, aliudque consilium assignari solere; nec eam facile rejiciendam putaverim: quasi hujusmodi ingratis moris, tamque longi et anfractuosi itineris malis incommodisque S. Ignatium fatigare, ejusque constantiam frangere, ex instinctu Diaboli, animo habuissent Christiani nominis infensissimi hostes, a quibus ferali sententia ad bestias damnatus fuisset: τῷ μόχθῳ τῆς ὁδοιπορίας sive τῷ μήκει τῆς ὁδοῦ καὶ τῷ πλήθει, ut observavit S. Chrysostomus in Oratione de laudibus S. Ignatii Antiochiae habita; qui ad haec Acta, in quibus totam itineris rationem comprehensam legerat, alludere hic plane mihi videtur. Quicquid fuerit, sive hoc, sive illud, ex alterutra hypothesei admissa, ineptis Magdeburgensium Centuriatorum, Blondelli, aliorumque cavillationibus abunde satisfieri posse, cordatus ingenuusque Lector, uti credo, pro candore et sagacitate sua censebit.

Unum eumdemque fuisse Versionis horum Actorum ac Epistolarum Auctorem, praeterquam quod in eodem manuscripto Codice Caiensi simul exstent junganturque, multa sunt, quae id facile dent evictum. Stylus aequae barbarus, et a puritate Latini sermonis abhorrens: et praecipue verborum phrasiumque rigidissima ad literam versio; quasi Interpretis opinaretur, de illius fide dubitari posse, nisi hisce apicibus, qui illam plane obscurant, sensumque reddunt intricatiorem, ad superstitionem usque,

et quasi affectata nimiae diligentiae laude, mordicus adhaesisset.

Hactenus de Actis genuinis, quae sequioribus saeculis foede erant corrupta, et ab impuris Interpolatorum manibus inquinata: qui dum aut credulae plebis, ad amplexandum avidissimis auribus, quicquid illis figmentorum lenocinio placeret, pronaе, segni stupidaeque indoli et ingenio indulgere, aut gloriam Sanctorum et Martyrum inventis fabellis, licet inficetis, prodigiosisque narrationibus, humanam sortem exsuperantibus, augere studuerint, veritatem misere corruerunt, mendaciisque suis serae posteritati ivere illusum; idque quidem citra omne remedium, nisi puriora vetusti aevi monumenta, e tenebris quorundam eruditorum diligentia in lucem educa, illorum fraudes, imposturas, perfidiamque detexissent.

Acta haec interpolata, quae *posteriora* appellabimus, sexto aut saltem septimo saeculo primum ficta fuisse, veri perquam simile D. Pearsono, aliisque Viris doctissimis, videtur: et deinde progressu temporis, novis, iisque miris, commentis aucta constat. Prae modestia enim hac ex parte laudandus videbitur Simeon Metaphrastes, hisce malis artibus fraudulentisque incrustationibus ex luxuriantis ingenii vitio satis famosus, si cum aliis Actorum architectis et consarcinatoribus conferatur. Horum Actorum exemplar exstat in Bibliothecae Bodleianae Archivis Baroccianis Cod. cxcii ex quo multa excerpta habentur apud D. Usserium in Annotationibus suis ad hujus sanctissimi Praesulis Martyrium. Ex hoc impuro fonte profluxerunt, ut ibi quoque vir ille maximus observavit, mirae istae narrationes, quae non solum apud Vincentium Bellovacensem, aliosque recentiores, sed quae apud Bedam et Adonem in Martyrologiis suis occurrunt.

Exstant Latine ejusmodi Acta Martyrii S. Ignatii in Archivis Laudinis ejusdem Bibliothecae. L 23, [Laud. Lat. 31] quae dum olim percurri, omnia juxta novum hoc exemplar Graecum mire interpolata, multis quoque de variis sermonibus inter Trajanum, quem fingunt Romae tunc fuisse, et S. Ignatium habitis, de sententia mortis ab isto Imperatore et Senatu Romano in S. Martyrem prolata,

deque cruciatibus huic irrogatis, ubique insertis, (quod pariter quoque legitur in Menaeo Graecorum, ad natalem S. Ignatii xx die Decembris celebratum,) ne alia vana, puerilia, falsa, et S. Ignatio indigna memorem, vel perfunctorie legendo reperi. Item prostant in iisdem Archivis L 21. [Laud. 114.] Acta alia Latina, ejusdem fere in omnibus tenoris. Reperi quoque in eadem Bibliotheca alium Codicem manuscriptum, NE. E, 7, 5, [Bodl. 336] continentem quaedam ex Actis Interpolatis, ex quibus pauca haec exscripsi, fol. 57, 6, *Legitur autem, quod beatus Ignatius inter tormentorum genera nunquam ab invocatione nominis Jesu Christi cessabat: quem quum tortores requirerent cur hoc nomen toties replicaret, ait: Hoc nomen cordi meo inscriptum habeo, et ideo ab ejus invocatione cessare non valeo. Post mortem igitur ejus, illi qui audierant, volentes curiosius experiri, cor ejus ab ejus corpore avellunt, et illud scindentes per medium, totum cor inscriptum hoc nomine IHC. XPC. literis aureis inveniunt. Unde ex hoc plurimi crediderunt.* Sed in hisce putidis frivolisque fabulis enarrandis immorari plane piget.

Quod vero ad alteram Latinam Versionem a D. Usserio ex Bibliotheca Cottoniana editam spectat, si excipiamus pudenda ista insomnia et deliria ex Actis Graecis, posterioribus versus finem addita, quae in lucem vulgari, ut supra dixi, merito magnum illum virum puduerit, interpretem istum verum Actorum Graecorum exemplar, quoad ea omnia nimirum quae in editione Usseriana in adversa columna apponuntur, coram oculis habuisse ex utriusque collatione satis liquet; licet ille verborum Graecorum sensum in multis neutiquam assecutus fuerit. Verum dico exemplar, licet non integrum, quum sectio una et altera in Versione ista desideretur: nisi potius dicendum sit, aut ipsum Interpretem aut Exscriptorem, ea, quae seriei historiae non adeo bene convenire pro captu suo judicaverit, ex industria omisisse.

DISSERTATIO

JOHANNIS PEARSONI,

DE ANNO QUO

S. IGNATIUS A TRAJANO ANTIOCHIAE

AD BESTIAS ERAT CONDEMNATUS.

Hanc Dissertationem e schedis Pearsonianis hausit Smithus, e cujus libro Russelius recudendam curavit. Exstat in Bibl. Bodleian. MS. Smith. 44.

EX Johanne Malela docet Usserius Ignatium condemnatum esse ineunte anno 107; sed aut Malela ipse falsus^a, aut non recte explicatur. Nam Trajanus non vidit Antiochiam post adeptum imperium ante finem anni 112, sexennio fere post illud tempus quo eum volunt Ignatium condemnasse. Quod est primo a nobis demonstrandum.

I. Dubitari non potest quin Hadrianus Trajanum in expeditione Orientali comitatus sit. Hadrianus autem A. D. 112 factus est Archon Athenis, et Trajanus eo ipso tempore fuit Athenis, ubi aliquamdiu moratus est. Trajanus A. D. 111 consul designatus est VI ob hanc expeditionem, quam tum molitus est. A. D. 112 consulatum iniit Romae; absens enim suscipere consulatum noluit. Suscepto consulatu veris initio expeditionem iniit, ac primo in Achaïam trajecit, ubi dum moratur, ad eum veniunt legati ex Oriente, etiam ab Indis. Ex Achaïa in Asiam aut Aegyptum transiit. In Aegypto duo fecit: quaesivit de eventu belli; et dedicavit spolia Casio Jovi, in quae Epigramma exstat Hadriani: et inde cum exercitu per Seleuciam profectus est Antiochiam.

^a Cum Malela faciunt Chronica sine nomine scripta, in Cod. Add. 14, 643. Vid. ap. Cureton. p. 107, *The Antient Syriac Version* &c. Lond. 1845. Museo Britannico conservata.

II. Idem inde demonstratur, quod ante illum annum semper in Occidente versatus est. Secundo Tribunitiae potestatis anno Consulatum suscipere noluit, quia Kalend. Jan. in Germania fuit. Tertio Trib. Pot. anno suscepit Consulatum Romae, ibique mansit. Trib. Pot. quarto iniit Romae Consulatum quartum, ut bellum primum Dacicum susciperet, quod eodem anno confecit. Trib. Pot. quinto Consulatum non suscepit, quia nondum Romam a primo bello Dacico redierat. Trib. Pot. sexto iniit Consulatum quintum, ut bellum secundum Dacicum susciperet : quod bellum peregit, occiso Decebalo, *ὅν χρόνῳ καὶ μόλις*. Trib. Pot. decimo, A. D. 106, ex SC. trophaea; apud Spanhemium in Juliani Caesares, p. 233. Per totum annum 106 permansit in Dacia, civitates condidit, et provinciam tributariam fecit^b. Dum in Dacia moratus est, Arabia a Palma recepta; unde Imperator VI dictus est.

III. Ex numero victoriarum, unde Imperator dictus, idem clarissime ostenditur. Post fugam Decebali, primo bello Dacico confecto, dictus est Imperator IV, triumphavit de victo Decebalo A. D. 102, ex Dacia reversus, ex SC. hunc titulum habuit sub finem ejus anni, ut patet ex inscriptione apud Occonem, p. 200. Neque Imperator V dictus est ante annum 106, nam Tribunitiae potestatis nono adhuc Imperator IV ut patet ex inscriptione apud Gruter. 247, 1, exeunte scil. anno 105, vel ineunte 106. Sed eodem Trib. Pot. nono, A. D. 106 dictus est Imperator V, ut constat ex Occone^c, Grutero, et Reinesio, victo rursum Decebalo. Anno 107 invenit thesauros Decebali, et Decebalus seipsum interfecit. Trajanus autem civitates condidit in Dacia, eamque provinciam tributariam fecit, quo tempore Palma recepit Arabiam. Anno 108 Trajanus e Dacia Romam reversus triumphavit secundo de Dacis, et tunc dictus est Imperator VI hoc anno exeunte, Gruter. 190, 4. Post hunc annum titulo Imperatoris VI diu contentus est, ut inscriptiones ap. Gruter. indicant. "Trib.

^b tributariam fecit.] Has Occo. p. 202. [Impp. Rom. voces alia manu exaratas exhibet MS. Numism. Aug. Vind. 1601.] Trib. Pot. 8, Imp. IV, p. 203.

^c Trib. Pot. 7, Imp. IV, Trib. Pot. 9, Imp. V, p. 204.

“Pot. 13. Imper. VI. . . . Trib. Pot. 14. Imper. VI. . . .
 “Trib. Pot. 16. Imper. VI. . . . Trib. Pot. 17. Imper. VI.”
 Hucusque igitur, sub finem A. D. 113, nullam victoriam
 obtinuerat in Oriente. An. 114 exeunte, vel ineunte 115,
 Trib. Pot. 18, Imp. VII a prima in Oriente victoria. Anno
 115, Trib. Pot. 18, Imp. VIII et IX, et adhuc Dacicus.
 Quadratus, Cos. A. 105, fuit Praeses Syriae antequam Tra-
 janus Parthicus appellatus est. Inscript. Smith. p. 7.^d An.
 116, Trib. Pot. 19, Imp. XI; sed quaere. Ex his omnibus
 Inscriptionibus patet, Trajanum non ante annum 114 in
 Oriente Imperatorem appellatum esse. Quod si intrasset
 Antiochiam ineunte A. D. 107, et tunc contra Parthos ex-
 peditionem fecisset, per septennium integrum nulla victoria
 contra Parthos potitus esset: quod est maxime sane in-
 credibile.

IV. Facile probari potest, Trajanum ex Occidente ante
 annum 112 pedem non tulisse. Nam sepeliverat Suram
 antequam reliquit Romam, ut tradit Dio. Sura autem
 Consul fuit Anno 107, et sub eo Cos. factus est Hadrianus
 Praetor. Hadrianus jam Praetor existens, factus est Le-
 gatus Leg. Minerviae, et approbatus a Trajano bello hoc
 Dacico secundo, factus est Consul An. 109, suffectus
 scilicet. In Consulatu comperit a Sura, adoptandum se a
 Trajano esse, Spartian.^e [p. 4 ed. Obrecht.] Ergo Sura
 adhuc in vivis, anno 109 jam affecto.

V. Trajanus in Occidente fuit, et quidem in Italia tunc
 quum Plinius erat Proconsul Bithyniae: ex Oriente autem
 in Italiam nunquam reversus est. At Plinius non profectus
 est in Bithyniam ante annum 109^f.

Variae sunt Virorum doctorum de Proconsulatu Plinii
 sententiae, dum explicant Eusebium in Chronico. Prima
 est Baronii, qui tradit Plinium, quinto Trajani anno missum
 in Bithyniam, eodemque tempore scripsisse literas ad Tra-
 janum de Christianis; sed eum, opinor, nemo secutus est.

^d Sept. Asiae Eccles. Notit.
 Muratorius quoque protulit,
 317, 1.

^e adoptandum — Spartian.]
 Has voces alia manu exaratas
 exhibet MS.

^f annum 109.] Post has vo-
 ces in MSto legimus; ‘quod
 ‘probandum; nam consul erat
 ‘Anno 100 jam affecto. Cen-
 ‘tumcellis erat cum Trajano A.
 ‘102, quo A^o.’ [Sic in MSto.]

Secunda est sententia Halloixii, missum quinto, venisse in provinciam sexto Trajani, ibi per plures annos officio functum esse, ac demum literas scripsisse ad Trajanum de Christianis, anno imperii ejus 10, ut puto 11. Tertia Usserii, qui Halloixii argumenta probat, et ad annum Trajani decimum literas refert.

Sed ex his nemo quidquam certi affert. Baronius primum ex principiis manifesto falsis statuebat, eum quinto Trajani anno missum. Halloixius concedit Baronio, tunc eum missum fuisse: ipse nullam concessionis rationem reddit. Usserius probat Halloixii plures annos.

Ego neque quarto, neque quinto Trajani anno, missum fuisse Plinium in Bithyniam censeo, sed demum undecimo. Non quarto; quia tunc erat Trajanus in Dacia, neque ulla ex Bithynia epistola ejus scripta est ad Trajanum in Dacia. Non quinto; tunc enim erat Centumcellis in Italia judex. Non sexto; tunc enim Trajanus in Dacia rursus, ubi permansit per quadriennium: neque rediit Romam, ante annum imperii undecimum. Tunc autem adhuc erat in Italia Plinius; nam ibi scripsit epistolam ad Caninium de scribendo poemate de utroque bello Dacico.

Dico igitur, eum missum in Bithyniam sub aetatem anni undecimi, ibique permansisse per biennium, usque ad aetatem anni decimi tertii. In more enim positum fuit, ut Magistratus Bithynorum per biennium officio fungerentur; cum Proc. Bithyniae apud Imperat. Claudium, *alterum biennium*. Sic postea apud Lactantium, de Mort. Persecutor. § xvi, legimus de Donato, quod per decennium in carcere permansit: id factum fuisse sub Praefectis Bithyniae, Flaccillo, (ita lego, non Flaccino,) Hierocle, et Priscilliano, biennio sub singulis, postquam sc. Diocletianus et Maximianus purpuram deposuerant. Nam Praefectus, decessor Flaccilli, non nominatur, sed sine nomine innuitur his verbis.....ubi *profectus* corrupte scribitur, et legendum, *Praefectus*. Successor Priscilliani erat Erateus. § xl. Nempe quinque fuere Praesides Bithyniae

g his verbis] scil. 'repente' 'profectus cum ducibus et tribu-
'adhuc dubia luce ad Ecclesiam' 'nis et rationalibus venit.' § xii.

per tractum temporis decennalis persecutionis, quorum primus non nominatur, quia quum illic esset Imperator, per Praefectum Praetorio (*res*)^h Nicomediae gestae sunt.

Sed quia pluribus annis Plinium in Bithynia fuisse asserit Halloixius, idque colligit ex pluribus natalibus Trajani a Plinio in provincia celebratis, quorum aliquos nominat, alios omittit: ex his ego potius colligendum putavi, non plures quam duos annos in Bithynia permansisse Plinium. Nam intra quinque menses tres solennitates observatae sunt: sex autem, neque plures, neque pauciores, a Plinio indigitantur, et a Trajano grato animo agnoscuntur. Harum omnium 1 Natalis ejus genuinus. Plinius autem per totum hoc biennium ad Trajanum scribit, Romae vel in Italia consistentem. Nam quum primo venit in provinciam, scribit de mensuris fideliter agendis. Rescribit Trajanus, "Mensores vix etiam iis operibus quae aut Romae, aut in proximo fiunt, sufficientes habeo." Lib. x Ep. 29. Rursus scribit de Architectis ad Trajanum, qui respondet, "Modo ne existimes brevius esse ex Urbe mitti, quum ex Graecia etiam ad nos venire soliti sunt." Ep. 49. Rursus Edicta plura mittere ad Trajanum Domitiani, Vespasiani, et Augusti voluerat: quod tamen omisit, "quia," inquit, Ep. 71, "vera et emendata in scriniis tuis esse credebam." Scrinia autem illa, ubi, nisi Romae, erant? Quod si haec vera sint, quis non (*credit*,)^h Trajanum ante decimum quartum vel decimum quintum imperii sui annum Romam non reliquisse.

Quid igitur sentiendum est de anno, quo Trajanus S. Ignatium Antiochiae ad bestias condemnavit, et Romam misit ad hoc supplicium subeundum? Res ipsa certe expedita est. Nam Trajanus imperii sui anno decimo octavo, Messala et Pedone Consulibus, (Consulatus Pedonis ad A. D. 115, Urbis 868,) Antiochiae hibernavit. Ubi ingens terrae motus exstitit, ex quo Imperator aegre evasit; ut observat Dio. Hos terrae motus ideo contigisse Gentiles (*crediderunt*), quia eorum Dii negligebantur; id autem

^h Voces typis Italicis designavit Smithus. MS. 'Praefectum natas lunulisque inclusus supple- ' Praet. Nicomediae gesta sunt.'

imputabant Christianis: et erat exercitus Trajani valde Gentilis. Quare quum Ignatius, Antiochiae Episcopus, Christianorum in Syria quasi Princeps (*haberetur*), hunc Imperator, vere in Parthos exercitum ducturus, in iudicium vocat, et vocatum condemnat: quod ab eo nunquam factum ante legimus: sed ex liberis sanctissimi Episcopi responsis hoc fecit. Non haec nos excogitamus: sunt autem a Johanne Malela, qui Antiochenus fuit, diserte tradita. Vide Usser. pp. 53, 54. [Nott. in Ignatii Acta.]

Sed quid tandem sentiemus de loco illo Malelae, in quo suam sententiam fundavit optimus Usserius? Respondeo, si intelligatur de Trajano, qui in imperio Nervae successit, falsissimus est, ut ostendimus: si referatur ad martyrium S. Ignatii, etiam illud contra mentem Malelae fit. Sed si aliter eum intelligamus, neque veritati, neque Malelae injuria fiet. Sic igitur Malelam interpretor: Trajanus, Trajani filii Nervae pater, rediit Antiochiam A. D. 79. Pone Trajanum patrem pro filio, et An. 79 pro 107, et omnia constabunt, et ipse sibi Malela. Factum hoc sub Vespasiano, qui Trajanum in pretio habuit, quod ille sub ipso Vespasiano Tribunus fuit in bello Judaico An. 67, forte Consul suffectus 74. Hunc igitur fecit Vespasianus Procos. Asiae An. 79, quo postea ipse mortuus est. Confer Inscript. eandem apud Smithum, p. 41, Sponium, iii p. 143. Sub patre tunc militavit Trajanus filius juvenis adhuc 21 annos natus. Pater Trajanus An. 78 Parthos superavit, et ad Antiochiam reversus est Januarii 7 An. 79, ad suscipiendum Proconsulatum Asiae, quem ei indulsit Vespasianus pater. De qua victoria Parthica intelligendus est Plinius: "Nonne incunabula haec tibi, Caesar, et rudimenta, quum puer admodum Parthica lauro gloriam "Patris augeres?" [Paneg. § 15.]

Damnatus igitur est ad bestias S. Ignatius A. D. 116, eodem anno exeunte Romae passus estⁱ.

ⁱ In Vindiciis, II 1, Pearsonus Christianae anno 107; anno statuit Ignatium ab Antiochia Christi vero 113 Epistolas scripsisse. Romam tractum vulgaris Aerae

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΦΟΡΟΥ.

Α'. ΑΡΤΙ διαδεξαμένου τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν
Τραϊανοῦ, Ἰγνάτιος ὁ τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου μαθη- 5
τῆς, ἀνὴρ ἦν τοῖς πᾶσιν ἀποστολικὸς, καὶ ἐκυβέρνα
τὴν ἐκκλησίαν Ἀντιοχείων ἐπιμελῶς, τοὺς πάλαι χει-
μῶνας μόνις παραγαγὼν τῶν πολλῶν ἐπὶ Δομετιανοῦ
διωγμῶν, καθάπερ κυβερνήτης ἀγαθός, τῷ οἴακι τῆς
προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας, καὶ τῇ συνεχείᾳ τῆς 10

Ignatius
gregis sui
curam ha-
bet.

1. ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ] Syriacam versionem capp. i—iv incl. nuperrime Curetonus e Cod. Musei Londinensis typis vulgavit. Codex hic paucos ante annos e bibliotheca Claudii J. Rich, Legati Britannici in urbe Bagdad, Londinum delatus, etiam fragmentum Epistolae S. Ignatii ad Romanos continet. Versio autem Martyrii Syriaca non ubique ad verbum textui Graeco cod. Colbert. respondet, quum Syrus nonnunquam Graeca male intellexerit, saepissime autem paraphrasi sit usus. Caeterum omnes variae lectiones inde ortae nullius sunt ponderis. HEFELIUS.

2. ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ] Cod. Laur. Τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος.

4. Ἄρτι διαδεξαμένου] Trajanus Imperii primordia cepit A. D. 98. Ignatius, si Usserium et Burtonum audias, passus est A. D. 107; si Guerikium, A. D. 116; sin autem Clintonum et Greswellium, A. D. 115. Pearsonus et Clericus B. Patris martyrium ad annum 116 referunt. Quo anno Lloydus quoque persecutionem, per quam Ignatius martyr factus est, accidisse constituit, probante Schulthessio, Symbol. ad Internam Criticem Libb. Canon. i 177.

5. Τραϊανοῦ,] Syrus ap. Cureton. *At that same time, when the wicked emperor Trajan. Talia epitheta manum seriore produnt.*

ib. Ἰωάννου μαθητῆς,] De dis-
cipulatu S. Ignatii sub cura et

MARTYRIUM

SANCTI HIEROMARTYRIS

IGNATII THEOPHORI.

I. NUPER recipiente principatum Romanorum Trajano, Apostoli et Evangelistae Johannis discipulus Ignatius, vir in omnibus Apostolicus, gubernabat Ecclesiam Antiochenorum. Qui quondam procellas vix mitigans multarum sub Domitiano persecutionum, quemadmodum gubernator bonus, gubernaculo orationis et jejunii, continuitate doc-

institutione S. Johannis Apostoli altum silent Scriptores Ecclesiastici; quorum plerique omnes, sive ejusdem, sive diversi aevi, in enarrandis Sanctorum Martyriis occupati, parentum, patriae, nataliumque memoriam, et universam illorum vitae praecedentis rationem, institutum, reliquasque *περιστάσεις*, literis mandare posterisque tradere neglexerint. Interim ex horum Actorum fide statuendum videtur, Ignatium fuisse auditorem S. Johannis, licet de tempore et loco, sive in Palaestina, sive in Syria, sive potius una cum S. Polycarpo (quod mox asseritur § 3) in Asia Minori, nondum constet. SMITH.

6. *ἦν τοῖς*] Lege *ἐν* pro *ἦν*, quod in Codice suo non habebat Vet. Int. particula *καί*, quae sequitur, deleta. SMITH. Versio Curetoniana lacunam exhi-

bet: *a man * * * who in all actions resembled the Apostles.*

7. *ἐπιμελῶς*,] Hanc vocem cum reliquis versionibus omisit Armenius, et videtur legisse *τοὺς πολλοὺς χειμῶνας Δ. τοῦ βασιλέως παραγῶν καθάπερ*. PETERMAN. Syrus, *and like a good pilot.*

ib. *τοὺς πάλαι*] *ὁς τοὺς πάλαι* Grabius, cum Int. Cod. Caisensis.

8. *παραγῶν*] Int. Vet. *mitigans*, male. *Egressus, transiens, quum vix procellas evasisset.* [sic etiam Ruchat. Wankius, et Chevallier. Syrus, *and with difficulty passed through.*] Quenam autem illa mala essent, quae S. Ignatius in ista persecutione sub Domitiano passus fuerat, et ex quibus eluctatus est, ex defectu historiarum pariter nos latet. SMITH.

διδασκαλίας, τῷ τόνῳ τῷ πνεύματι, πρὸς τὴν ζάλην τὴν ἀντικειμένην ἀντεῖχεν· δεδοικώς, μή τινα τῶν ὀλιγοψύχων ἢ ἀκεραιότερων ἀποβάλλῃ. Τοιγαροῦν ἠυφραίνετο μὲν ἐπὶ τῷ τῆς ἐκκλησίας ἀσαλεύτῳ, λωφήσαντος πρὸς ὀλίγον τοῦ διωγμοῦ· ἥσχαλλεν δὲ 5 καθ' ἑαυτὸν, ὡς μήπω τῆς ὄντως εἰς Χριστὸν ἀγάπης ἐφαψάμενος, μηδὲ τῆς τελείας τοῦ μαθητοῦ τάξεως. Ἐνενοεῖ γὰρ τὴν διὰ μαρτυρίου γινομένην ὁμολογίαν πλείον αὐτὸν προσοικειοῦσαν τῷ Κυρίῳ. Ὅθεν ἔτε- σιν ὀλίγοις ἔτι παραμένων τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ λύχνου 10 δίκην θεϊκοῦ τὴν ἐκάστου φωτίζων διάνοιαν διὰ τῆς τῶν

1. τῷ τόνῳ τῷ πνεύματι,] *con-
tentione spiritus*, Ruinartus, qui
ad oram libri ex ingenio de-
derat vel τοῦ πνεύματος vel τῷ
πνευματικῷ. Illam emendatio-
nem comprobatur Clericus, suspi-
catur tamen Martyrii auctorem
scripsisse τῷ εὐτόνῳ πνεύματι,
h. e. *firmiter et constanti*. Smit-
thus, Int. Cotton. ab Usserio
editum secutus, *labore spiritu-
ali*, reponit πόνῳ πνευματικῷ,
quam lectionem amplexi sunt
Wakius, et Chevall. *Avec un
esprit ferpent*. Ruchat. Versio
Curetoniana: *with the helm of
prayer and constant fasting,
and by the admonition of spi-
ritual works, stood up against
the tumults of the power of the
enemy*. Armenius legisse vi-
detur, τῇ διδασκαλίᾳ καὶ τῷ πόνῳ
τῷ πνευματικῷ aut τοῦ πνεύματος.
Roberto Scott haec triplicis me-
taphorae ope e rebus nauticis
sumtae ita explicari posse vi-
dentur, ut nulla conjectura sit
opus. Ignatius scilicet sistitur
non ut clavum tenens solum,
sed ut τοῦ κελυστοῦ quoque

munia obiens, immo ut funes et
armamenta tractans. Voces τῇ
συνεχείᾳ, e Thucyd. vii 14, *ξυνέ-
χοντες τὴν εἰρεσίαν*, illustrari pu-
tat Vir eruditissimus, et cum τῷ
τονῷ τῷ πνεύματι, confert Ignat.
ad Eph. § 9, τῷ σχοινίῳ χρώμενοι
τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ.

2. τὴν ἀντικειμένην] Has voces
omisit Armenius. PETER-
MAN.

ib. μή—ἀποβάλλῃ.] *veritus ne
amitteret* Clericus, quem se-
quitur Chevallier. *ne illa (tem-
pestas) dejiceret*, Ruinart. cum
Int. Vet. et sic Ruchat. et Wa-
kius.

ib. τῶν ὀλιγοψύχων] I Thess.
v 14, *παρὰ μὲν εἰς τοὺς ὀλιγο-
ψύχους*.

3. ἀκεραιότερων] *ne aliquem
pusillanimum aut infirmum
amitteret*, Int. Cotton. quem
sequitur Clericus. Syrus, ap.
Cureton. *any of the humble and
of little strength*. Eodem sensu
Wakius et Chevall. *not well-
grounded in the faith*. Grabius,
quemquam simpliciorum; Ru-
chatus, *quelq'un...des plus sim-*

trinae, robore spirituali, fluctuationi adversantis^a *adversanti*
 se opposuit potentiae: timens, ne aliquem eorum *Cod. Laur.*
 qui pusillanimes et magis simplices prosterneret.
 Igitur laetabatur quidem^b de Ecclesiae incon- *quidem*
 cussione, quiescente ad paucum persecutione: du- *deest C. C.*
 bitavit autem secundum seipsum, quod nondum
 vere in Christum charitatem attigerat, neque per-
 fectum discipuli ordinem. Cogitavit enim eam
 quae per Martyrium confessionem plus ipsum ad-
 ducere ad familiaritatem Domini. Unde annis
 paucis adhuc permanens Ecclesiae, et, ad lucernae
 modum divinae^c, cujusque illuminans cor per^c *divinae*
C. C.

ples. Vox ἀκέραιος occurrit
 Matt. x 16, Rom. xvi 19, et
 Phil. ii 15, ad quem locum vi-
 dendus Krebsius, Obs. in Nov.
 Test. e Josepho, p. 331.

4. τῷ—ἀσάλευτῷ,] *the firm-*
ness, Int. Syrus. Apud Gra-
 bium τῷ omittitur, ex operarum
 incuria, ut videtur. Concil.
 Chalced. Defin. Fid. τὸ τοῦ κη-
 ρύγματος ἀνωθεν ἀσάλευτον ἐκδι-
 δάσκουσα, ap. Routh. Script.
 Eccles. Opusc. ii p. 77 l. 13.
 Cf. Ep. ad Hebr. xii 28, βα-
 σιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνον-
 tes.

5. ἡσυχάλλεν δέ] Minus apte
 Int. Vet. neque melius Cotton.
consideravit. Tu veritas cum
 Smitho, *dolebat animo, tristitia*
afficiebatur. Versio Curetoni-
 ana: *for he was subdued in*
himself, lest he should go astray
from that true love of Christ,
to which he had been brought
near.

8. Ἐνενόει γάρ] Grabius ta-
 cite admisit ἐνόει.

ib. τὴν διὰ μαρτυρίου] *that by*

the testimony of confession, if
it should happen and befall him,
he would be brought very near
to God. Syrus ap. Cureton.
 p. 252.

9. προσοικειῶσαν] *similiorem*
reddentem. CLERICUS. Rec-
 tius Ruinart. *proximiorum red-*
dentem; et Wakius, *for he*
thought that the confession
which is made by martyrdom
would bring him to a yet more
close and intimate communion
with the Lord. προσοικειῶν le-
 gendum putat Smithus; sed
 non video quid praestet vul-
 gatae.

10. λύχνου] Cf. S. Johan. v
 35, ὁ λύχνος ὁ καίμενος καὶ φαί-
 νων.

11. τῶν [θεῶν] γραφῶν] Neu-
 ter Interpretum θεῶν agnoscit:
 lunulis igitur inclusi, sicut olim
 Smithus et Gallandius. Arme-
 nius legisse videtur τῶν ἁγίων
 γραφῶν. Alia legebat Syrus:
by explaining the Scriptures
which were disclosed to him
through prayer.

[θείων] γραφῶν ἐξηγήσεως, ἐπετύγχανεν τῶν κατ' εὐχὴν.

Β'. Τραϊανοῦ γὰρ μετὰ ταῦτα, ἐννάτῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐπαρθέντος ἐπὶ τῇ νίκῃ τῇ κατὰ Σκυθῶν καὶ Δακῶν καὶ ἐτέρων πολλῶν ἐθνῶν, καὶ 5 νομίσαντος ἔτι λείπειν αὐτῷ πρὸς πᾶσαν ὑποταγὴν τὸ τῶν Χριστιανῶν θεοσεβὲς σύστημα, καὶ εἰ μὴ τὴν τῶν δαιμόνων ἔλοιτο λατρείαν μετὰ πάντων ὑπεισιέναι τῶν ἐθνῶν, διωγμὸν ὑπομένειν ἀπειλήσαντος, [ὁ φόβος] πάντας τοὺς εὐσεβῶς ζῶντας ἢ θύειν ἢ 10 τελευτᾶν κατηνάγκαζεν. Τότε τοίνυν φοβηθεὶς ὑπὲρ τῆς Ἀντιοχείας ἐκκλησίας ὁ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης, ἐκουσίως ἤγετο πρὸς Τραϊανὸν, διάγοντα

Coram
Trajano
sistitur.

3. ἐννάτῳ ἔτει] Apud Int. Vet. Usser. et Smith. pro *quarto* anno *nonum*, IX pro IV, repouunt e Codice Cottoniano. In textu Graeco δεκάτῳ ἐννάτῳ ἔτει corrigit Grabius, qui ἂν scriptum fuisse suspicatur; atque Martyrium Iguatii, ad mentem Pearsoni, ponit anno Trajani undeicesimo, scil. A. D. 116. Wakius, lectore inconsulto, emendationem Grabii sequitur. Sed longe corruptiora sunt haec Acta, idque plurimis in locis, quam ut sperare liceat remediis talibus textum hodiernum ad pristinam integritatem revocari posse. Temporum notae praesertim, ut cuius ex inspectione nequaquam acerrima constare poterit, misere confunduntur passim. Conferendus omnino Greswellius noster in libro cui titulus, *Dissertations upon an Harmony of the Gospels*, iv 415 —454 ed. 2dae, ubi, inter alia,

optimo jure statuere videtur, e Plinii Ep. vi 31, Trajanum aestatē A. U. C. 860, Imperii nonam, Centumcellis egisse. Non ante A. D. 109 Trajanum Antiochiam adiisse censet Uhlhornius, p. 255.

5. Δακῶν] Primum quidem bellum Dacicum, victo Deceballo, in quarto Trajani consulatu, eodemque potestatis tribunitiae anno quarto, confectum est; ut vetus nos docet inscriptio, apud Gruterum, cexlvi 6, unde in Italiam reversus Trajanus, “de Dacis et Scythis triumphavit;” ut in Eusebiano Chronico legitur. Verum posterius bellum Dacicum, quod Armeniacam et Parthicam expeditionem proxime antecessit, hic intelligitur: cujus is exitus fuit, ut Decebalus sibi ipsi manus attulerit, et in Daciam colonias Trajanus deduxerit. USSER.

7. σύστημα,] Int. Cotton. ver-

Scripturarum enarrationem, sortitus est iis^d quae^d *hii* C. C. secundum votum.

II. Trajano enim, post quartum annum imperii sui, elato de victoria illa quae adversus Scythas et Thraces^e et alteras multas et diversas gentes; ^{*e de victoria Scytharum et Dacum MS. Cott.*} et existimante adhuc deficere ipsi ad omnem subjectionem Christianorum Deum venerantem congregationem, nisi^f daemoniacam cogeret culturam ^{*f ut C. C.*} cum omnibus subintrare gentibus: persecutionem comminans, omnes ipsos Dei cultores existentes vel sacrificare vel mori cogebat. Tunc igitur timens pro Antiochenorum Ecclesia virilis Christi miles, voluntarie ductus est ad Trajanum, agentem

tit *cultum*; Ruinart. *coetum*; Wakius, *company*. Melius Clericus, qui Christianorum, prout res tunc temporis erant, *corpus* seu societatem ubicunque intelligit. Ruchat. *le pieux corps des Chrétiens*. Vox est recentioris Graecismi, de qua videndus Schweighaeuser. in Lex. Polyb. Adhibet Dio Cassius quoque, e. g. lv 24, de Evocatis, εἰσὶ καὶ νῦν σύστημα ἴδιον. In Ep. ad Philipp. Ignatio adscripta, § 15, τὸ σύστημα τῶν παρθένων, τὸ τάγμα τῶν χηρῶν. Coetus sodalitatesque valde avversabatur Trajanus. Cf. Plin. Ep. x 42, 43, 97, 98.

8. τῶν δαιμόνων] Non ita loquebatur Trajanus, qui Daemones infimi generis Deos esse, cum caeteris Romanis et Graecis, norat. Sed scriptor Martirii Christianus verbis Christiani mentem ejus exposuit. CLERICUS. De persecutione generali sub Trajani principatu silent historici. Cf. Euseb. H. E. iii 32.

ib. ἐλοιτο] *eligeret, vellet*. Male Vet. Int. refert ad Trajanum, reddendo *cogeret*, [sic etiam Int. Cotton. *inclinaret*.] Sed fortasse haec lectio vitiosa est; pro qua, *cogitaret*, vel quippiam simile, mihi quidem videtur substituendum. SMITH. Hefelius, in Ed. quarta, ἐλοιτο, Noltii conjecturam sequens, propter nomen πληθυντικὸν Christianorum coetus. Ruchatus conferri jubet Euseb. H. E. ix 10, τῇ θρησκείᾳ ταύτῃ ἦν ἐξ ἔθους θρησκεύειν εἴλετο.

10. [ὁ φόβος] Lunulis incluserunt Grabius, Smith. Galand. et quidem recte. Adsummentum enim est quod neuter Interpretum in Cod. suo legebat. Mox pro εἰσεβῶς ζῶντας, Smithus corrigit εἰσεβείς ὄντας.

12. τῆς Ἀντιοχείων ἐκκλησίας] *on account of the Churches at Antioch*. Cureton.

13. ἐκουσίως ἤγετο] *Sponte duci* dicitur hic, qui non refugit ire ad Trajanum; quanquam nemo cogebat, ex rescripto Tra-

μὲν κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν, σπουδάζοντα δὲ ἐπὶ Ἀρμενίαν καὶ Πάρθους. Ὡς δὲ κατὰ πρόσωπον ἔστη Τραϊανοῦ τοῦ βασιλέως· “Τίς εἶ, κακόδαιμον, τὰς ἡμετέρας σπουδάζων δια-
“τάξεις ὑπερβαίνειν, μετὰ τὸ καὶ ἐτέρους ἀναπείθειν, 5
“ἵνα κακῶς ἀπόλωνται;” Ἰγνάτιος εἶπεν· “Οὐδεὶς
“Θεοφόρον ἀποκαλεῖ κακοδαίμονα· ἀφεστήκασι γὰρ
“ἀπὸ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ τὰ δαιμόνια. Εἰ δὲ ὅτι
“τούτοις ἐπαχθῆς εἰμι, [καὶ] κακὸν με πρὸς τοὺς δαί-
“μονας ἀποκαλεῖς, συνομολογῶ· Χριστὸν γὰρ ἔχων 10

jani ad Plinium. Sed cur ibat ad Trajanum Ignatius? Cur non potius latitabat, aut Antiochia aberat, dum illic erat Imperator, non malus quidem, sed caeteroqui Christianis minus aequus? Crediderim, aut potius suspicer, sed ex ipsa re, Ignatium ivisse ad Trajanum, ut eum placaret expositione doctrinae Christianae, si modo eam audire vellet; aut etiam, ne quid dissimulem, ut, si minus Trajanum placare posset, totam iram ejus ipse exciperet, Ecclesiamque Antiochenam sic metu liberaret. Illis enim temporibus, Episcopi potissimum poenas luebant spreti Ethnicismi; populus plerumque negligebatur. Numquam promiscue in Christianos omnes inquisitum aut saevitum esse constat, vel ex ipsis antiquissimis Martyrologiis; unde liquet multos adfuisse Christianos ‘candidatis,’ ut Tertulliano loquendi genere utar, ‘cruicis,’ dum in carcere essent, et ipso illo tempore quo consummabantur; quod videmus vel in hoc Martyrio, atque antiquissimis quibusvis id genus narrationibus. CLERICUS.

2. καὶ Πάρθους.] Metaphrastes, μέλλοντι κατὰ Περσῶν ἐκστρατεῦν. Ubi *Persas* ille nominat, quos alii *Parthos* vocabant: quemadmodum Osroem sive Cosroem, adversus quem a Trajano tunc bellum gestum est, ab Aurelio Victore quidem *Persarum*, [de Caesar. cap. 13] a Dione vero *Parthorum* regem videmus appellatum. [lxviii 17.] Sic et *Parthici* regni initia post Alexandrum M. explicans Julianus, Orat. 1 in laudes Constantii, [p. 21 ed. Schaefer.] *Persarum* usurpat nomen; et Justinianus, tum in initio, tum sub finem Constitutionis de Vetere Jure enucleando, quae in utraque lingua Pandectis Florentinis praefixa legitur, τῇ πρὸς Πέρσας εἰρήνῃ Graece expressit, quod per bella *Parthica* abolita, et aeterna pace sopita, Latina lingua significaverat. ‘*Persarum* regna, quae nunc *Parthorum* intelligimus;’ inquit Plinius, vi 13, et ‘Ipsa *Persis* in *Parthorum* jampridem translata nomen.’ ib. 25. USSER.

3. κατὰ πρόσωπον] Cf. Polyc. Ep. ad Philipp. § 3, κατὰ πρόσωπον τῶν τότε ἀνθρώπων. Haec for-

quidem secundum illud tempus apud Antiochiam, festinantem autem ad Armeniam et Parthos. Ut autem coram facie stetit Imperatoris Trajani, Trajanus dixit: "Quis est ϵ cacodaemon, nostras festi-^{s es tu MS. Cott.} nans praeceptiones transcendere; cum et alteros "persuadere, ut perdantur male?" Ignatius dixit: "Nullus Theophorum vocat cacodaemonem^h: re-^{h Nullum Theophorum voca cacodaemonem C. C.} cesserunt enim longe a servis Dei daemonia.

mula, quae a LXX saepe ponitur, e. g. Deut. vii 24, ix 2, eo notanda est, quia Hieronymus, Opp. vii p. 407 ed. Vallars. consentientibus quidem Graecis nonnullis interpretibus, verba D. Pauli ad Galat. ii 11 *κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντίστην* exponit, tamquam Paulus Petro restitisset fide tantum, secundum faciem publicam, utili quadam simulatione. Vid. Bull. Judic. Eccl. Cathol. ii 13.

ib. τοῦ βασιλέως.] Vide sis notata ad Clem. Rom. Ep. i 37.

4. τίς ἐγώ, κακὸδαίμων,] Nemo est qui ignoret ab Ethnicis *κακὸδαίμονα* dictum, sine ulla contumelia, quemvis *infelicem*. [Conferendus omnino cl. Pearsonus in Vindic. ii p. 146] Attamen Ignatius vocem Christianorum more interpretatur, quasi Trajanus *κακὸδαίμονα* dixisset *ἐνεργούμενον*, ut loquamur Ecclesiastico more, seu a malo Daemone obsessum. Qua in re, quod cum pace sanctissimorum manium dictum esto, nonnulla tamen cavillatio fuisse videtur. CLERICUS. Versio Curetoniana: *What art thou, O ill fated man! who art precipitate, and hastenest to transgress my orders?* Ut credam virum Apostolicum dicteris istius modi usum fuisse a me quidem

impetrare nequeo. *Κακοδαίμονας, insanis, larvae te agitant*, habes apud Aristophanem, Plut. 372.

ib. τὰς ἡμετέρας—*διατάξεις*] Videtur aut plurali numero significare unum illud Rescriptum, quod ad Plinium in Bithyniam miserat; aut id ipsum alibi promulgari jussit. Quamvis autem Rescripto hoc inquiri Trajanus in Christianos vetaret, attamen puniri eos jubet, si deferrentur atque arguerentur; hoc est, si Christianos esse se fateri necesse haberent, nec vellent sacra Diis facere. CLERICUS.

5. μετὰ τὸ] Leg. τοῦ. SMITH.

6. ἀποδύναι;] Habet quidem Cod. Colbert. ἀπολοῦνται in Indicativo; sed *ἴνα* regit Subjunctivum, aut Optativum; nec in re tantilla Scriptorem *σολοικίζεν* necesse est. *Male* autem *perire* hic dicuntur Christiani, non quod Magistratus in eos inquirerent, sed quod accusatos et convictos, aut sacra facere Diis, aut capite poenas dare oporteret. CLERICUS.

9. [καὶ κακὸν με] Particulam *καί*, quam supervacaneam esse monuerat Smithus, Clericus sic retinet in Versione sua, *Sin vero quia iis infestus sum, me etiam malum in Daemonas vocas, adsentior*. Curetonus, *But if, because I am a burden upon*

“ἐπουράνιον βασιλέα, τὰς τούτων καταλύω ἐπιβου-
 “λάς.” Τραϊανὸς εἶπεν· “Καὶ τίς ἐστὶν Θεοφόρος;”
 Ἰγνατίος ἀπεκρίνατο· “Ὁ Χριστὸν ἔχων ἐν στέρ-
 “νοις.” Τραϊανὸς εἶπεν· “Ἡμεῖς οὖν σοι δοκοῦμεν
 “κατὰ νοῦν μὴ ἔχειν Θεοὺς, οἷς καὶ χρώμεθα συμμά- 5
 “χοις πρὸς τοὺς πολεμίους;” Ἰγνατίος εἶπεν· “Τὰ
 “δαιμόνια τῶν ἐθνῶν Θεοὺς προσαγορεύεις πλανώ-
 “μενος· εἰς γὰρ ἔστιν Θεὸς, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν,
 “καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν
 “αὐτοῖς· καὶ εἰς Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ 10
 “ὁ μονογενὴς, οὗ τῆς βασιλείας ὀναίμην.” Τραϊανὸς
 εἶπεν· “Τὸν σταυρωθέντα λέγεις ἐπὶ Ποντίου Πιλά-
 “του;” Ἰγνατίος εἶπεν· “Τὸν ἀνασταυρώσαντα τὴν
 “ἐμὴν ἁμαρτίαν μετὰ τοῦ ταύτης εὑρετοῦ, καὶ πᾶσαν
 “καταδικάσαντα δαιμονικὴν πλάνην καὶ κακίαν ὑπὸ 15
 “τοὺς πόδας τῶν αὐτὸν ἐν καρδίᾳ φορούντων.” Τρα-
 ῖανὸς εἶπεν· “Σὺ οὖν ἐν ἑαυτῷ φέρεις τὸν σταυρω-

those evil ones and against the unclean Spirits.

1. καταλύω ἐπιβουλὰς.] διαλύω apud Russelium ex incuria ty-
 pothetarum. Syrus legisse vi-
 detur: τὸν τούτων καταλύοντα
 ἐπιβουλὰς.

2. Θεοφόρος;] *And who is he that has God clothed upon him?* Cureton.

3. Ὁ Χριστὸν ἔχων ἐν στέροισι.] Idem ac Χριστὸν ἐν καρδίᾳ φορῶν, quod mox sequitur: titulo quidem satis apto, qui omnibus vere Christianis pari jure indi possit. SMITH. Vide notata ad Ignat. Ep. ad Ephes. Inscript. ὁ καὶ Θεοφόρος, et § 9, Χριστοφόροι. Moshemius, de Rebus Christ. Saec. ii § 24, hoc nomen suspicatur commune Ignatio fuisse cum aliis Episcopis

aetatis illius, hominemque significare, qui Deum seu mandata et voluntatem divinam fert, populoque significat.

10. ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ] Uterque Interpres legebat ὁ Υἱὸς αὐτοῦ.

11. οὗ τῆς βασιλείας] Uterque Interpres legisse videtur φίλιος. Hic, *cujus amicitia fruar*, alter, *cujus amicitiam acquisivi*. Sed Graeci Codicis lectio, quam aliquo modo paraphrasi sua firmat Symeon, neutiquam debet sollicitari. S. Ignatius enim, quum paullo ante Christum suum ἐπουράνιον βασιλέα nuncupasset, in *illius regnum* se admissum iri, illoque tandem *fruiturum*, jam ferventissima prece optat. SMITH. Alia ante Syri oculos versabantur: *whom I look to, that I may live in His love*.

“ Si autem quoniam iisⁱ gravis sum, malum meⁱ his C. C.
 “ adversus daemones vocas, confiteor. Christum
 “ enim habens^j supercoelestem regem, dissolvo^j habens
 “ horum insidias^k.” Trajanus dixit: “ Et quis deest C. C.
 “ est Theophorus?” Ignatius respondit: “ Qui has insi-
 “ Christum habet in pectore.” Trajanus dixit: dias C. C.
 “ Nos igitur tibi videmur non habere secundum respondit,
 “ intellectum Deos, quibus utimur compugnato- et qui C. C.
 “ ribus adversus adversarios?” Ignatius dixit:
 “ Daemonia gentium Deos appellas errans. Unus 1 Cor. viii 6.
 “ enim est Deus, qui fecit coelum, et terram, et m m et deest
 “ mare, et omnia quae in ipsis; et unus Christus C. C.
 “ Jesus, filius ipsius unigenitus, cujus amicitia
 “ fruar.” Trajanus dixit: “ Crucifixum dicis sub
 “ Pontio Pilato?” Ignatius dixit: “ Crucifigentem Gal. ii 20.
 “ peccatum cum ipsius inventore: et omnem con- Rom. viii
 “ demnantem daemoniacam malitiam sub pedibus 10.
 “ eorum qui ipsum in corde ferunt.” Trajanus Rom. xvi
 dixit: “ Tu igitur in teipso Christum circumfers?” 20.

13. Τὸν ἀνασταυρώσαντα] Con-
 tumeliose dixerat Trajanus *σταυ-*
ρωθέντα, quasi ignominiosum
 mortis genus satis ostenderet
 Jesum eum non esse, qui coli
 posset. Quamobrem Ignatius
 subjicit illico ea, ex quibus li-
 quebat crucifixionem honori ei
 fuisse, non dedecori: quum ejus
 ope veniam impetrarit creditu-
 ris; deque daemonibus, quorum
 regnum sic evertit, triumpharit.
 Vide Col. i 20, et sqq. ii 14, 15.
 CLERICUS.

ib. τὴν ἐμὴν ἀμαρτίαν] Τὸ ἐμὴν
 superflue videtur additum; uti
 statim *πλάνην καὶ*. SMITH.
 Interpres Syrus vocem ἐμὴν non
 agnoscit.

16. ἐν καρδίᾳ φοροῦντων.] Ex
 animo ei credentium et paren-

tium. Quod loquendi genus
 mirum videri non debuit Tra-
 jano, quum a Romanis amici ab
 amicis *gestari in sinu* diceren-
 tur. Terentius in *Adelphis*,
 Act. iv Sc. v 75. ‘Hic non
 ‘amandus? hiccine non *gestan-*
 ‘*dus in sinu* est?’ Sic et Ci-
 cero ad Q. Fratrem, Ep. 13
 Libri ii, de Caesare: ‘mihi
 ‘*crede in sinu* est.’ CLERI-
 CUS. Hermas, Past. II xii 4,
 ‘qui habet Dominum *in corde*
 ‘*suo*,’ III ix 21, ‘quidam alii in
 ‘labiis Dominum, non *in corde*
 ‘*ferentes*.’

17. τὸν σταυρωθέντα;] Uterque
 Interpres τὸν Χριστόν; legebat.
 Curetonus, *Hast thou then put*
Him on, and art clothed with
Christ?

“θέντα;” Ἰγνάτιος εἶπεν· “Ναί· γέγραπται γάρ·
 “Ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐμπεριπατήσω.” Τραϊανὸς
 ἀπεφώνητο· “Ἰγνάτιον προσετάξαμεν, τὸν ἐν ἑαυτῷ
 “λέγοντα περιφέρειν τὸν ἐσταυρωμένον, δέσμιον ὑπὸ
 “στρατιωτῶν γενόμενον ἄγεσθαι παρὰ τὴν μεγάλην 5
 “Ῥώμην, βρῶμα γενησόμενον θηρίων εἰς τέρψιν τοῦ
 “δήμου.” Ταύτης ὁ ἅγιος μάρτυς ἐπακούσας τῆς
 ἀποφάσεως, μετὰ χαρᾶς ἐβόησεν· “Εὐχαριστῶ σοι,
 “Δέσποτα, ὅτι με τελεία τῇ πρὸς σε ἀγάπῃ τιμῆσαι

Romam
mittitur.

1. “Ναί· γέγραπται γάρ κ. τ. λ.] Hinc Johanni Constantinopolitano Episcopo, in Sermone de Pseudoprophetis, [inter Chrysostomo adscriptos, tom. vii p. 218 ed. Savil.] Ignatius τὸ τοῦ Θεοῦ οἰκητήριον appellatur; quo et illa spectat paraenesis, in Epistola Ignatio tributa ad Heronem, [§ 6] Σεαυτὸν ἀγνὸν τήρει, ὡς Θεοῦ οἰκητήριον· ναὸς Χριστοῦ ὑπάρχεις. USSER.

2. Τραϊανὸς ἀπεφώνητο.] Hinc dubium solvitur a Scaligero in Euseb. Animadv. num. 2123 ita propositum: ‘Quaerendum, ‘quare ex Syria Romam homo ‘bestiis objiciendus perducitur? ‘Nam non solum de Christianis, sed et de Gentibus cognitio erat ejus, qui provinciam ‘regebat, et in ipsa provincia ‘secundum jurisdictionem suam ‘supplicium de illis sumebat. ‘Soli cives Romani provocabant ad Caesarem; ut Paulus ‘in Actis Apostolorum. Hoc ‘modo, siquidem civis Romanus fuit, Ignatius potuit Romam perduci. Sed civem ‘Romanum bestiis objicere leges non sinebant...Quare hoc ‘dubium aliis excutiendum relinquimus. Ego ingenue fateor incertitiam meam.’ Nam

faciunt ista quidem ad Graecorum illorum Actorum ἀνεκδότων fidem minuendam, quae a provinciali Praefecto Ignatium Romam missum fuisse volunt, Trajano in urbe tum commorante; sed legitima Acta non attingunt, quae ab ipso Imperatore Antiochiae tunc agente, sententiam de Martyre in Romano Amphitheatro bestiis objiciendo prolatam fuisse indicant. In Actis vero apud Metaphrastam porro addicitur, id supplicii genus a Trajano potissimum fuisse electum, quod *hic mortis modus longe gravissimus* ipsi fuisset visus; de loci vero in quo perageretur delectu, Imperatori, ab ea Senatus parte quae praesens aderat, hanc consilii rationem fuisse redditam. Οὐκ ἐν Ἀντιοχείᾳ συνεβούλευον δεῖν γενέσθαι τὴν ἔκδοσιν, ἵνα μὴ ποθεινόν, φησιν, οὕτω καὶ μᾶλλον ἐπίδοξον παρὰ τοῖς οἰκείοις πολίταις τὸν Ἰγνάτιον ἐργασώμεθα, μαρτυρικῶ δῆθεν τέλει τὴν ζωὴν καταλύοντα. Ὅστε προσήκειν ἔφασκον εἰς Ῥώμην αὐτὸν ἀπαχθέντα δεσμώτην, ἐκεῖ τοῖς θηρσὶν ἐκδοθῆναι. Οὕτω γὰρ τῷ μήκει τε τῆς πορείας χαλεπωτέραν ὑφέξει τὴν κόλασιν, καὶ ἅμα Ῥωμαίοις ἀγνοοῦμενος ὅστις εἴη, καθάπερ εἰς τῶν κακούργων

Ignatius dixitⁿ: “Etiam^o. Scriptum est enim:ⁿ *Ignatius autem dixit*
Inhabitabo in ipsis, et inambulabo.” Trajanus^o *etiam de-*
 sententiavit: “Ignatium praecipimus, in seipso^o *est C. C.*
 “dicentem circumferre Crucifixum, vinctum a^o *Levit. xxvi*
 “militibus duci in magnam Romam^p; cibum be¹².
 “stiarum, in spectaculum plebis, futurum^q.” Hanc² *Cor. vi 16.*
 audiens sanctus Martyr sententiam, cum gaudio^p *in Romam*
 exclamavit: “Gratias ago tibi, Domine, quia me^q *duci mag-*
 “perfecta ad te charitate honorare dignatus es,^q *nam C. C.*
 “cum Apostolo tuo Paulo vinculis collocari fer-^q *in specta-*
^q *culum futu-*
^q *rum plebis*
^q *C. C.*

ἀναιρεθῆναι δόξειε, καὶ οὐδὲ βρα-
 χείας τὸ μετὰ ταῦτα μνήμης παρ'
 ἐκείνοις ἀξιοθήσεται.—Quo et illa
 Chrysostomi [in Ignatii Enco-
 mio, ii 598 ed. Ben.] faciunt,
 de Diaboli hac in re consilio.
 Οὐ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσιν, ὧν προει-
 στήκεισαν, ἡφίει σφάττεσθαι τοὺς
 ἐπισκόπους, ἀλλ' εἰς τὴν ἀλλοτρίαν
 ἄγων ἀνήρει. Ἐποίει δὲ τοῦτο,
 ὁμοῦ μὲν ἐρήμους τῶν ἐπιτηδείων
 λαβεῖν σπεύδων, ὁμοῦ δὲ ἄσθενε-
 στέρους ἐργάζεσθαι τῷ μόχθῳ τῆς
 ὁδοιπορίας ἐλπίζων. USSER.

3. Ἰγνάτιον κ. τ. λ.] Senten-
 tiae verba ipsa esse haec vix
 crediderim: neque enim Ma-
 gistratus Romani damnatis illu-
 dere, in ipsa sententia, solebant;
 nec Trajanus ferocis ingenii
 fuisse traditur. Nec diceret Ro-
 manus παρὰ τὴν μεγάλην Ῥώμην,
 sed sic in Provinciis populi lo-
 quebantur. CLERICUS. Infra
 § 5 ἐν τῇ μεγάλῃ Ῥώμῃ. Usserius
 conferri jubet Nicephor. H. E.
 iii 19, Τραϊανῷ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν
 γενομένῳ, ἐπεὶ ἐλέγχων οὐκ ἀνίει
 τὴν δεισιδαιμονίαν τῶν ἀνδρῶν, δέσμιον
 ἐκείθεν εἰς Ῥώμην ἐκπέμπει λέουσι
 παραβληθῆναι βορὰν, μὴ τὴν εἰς
 Χριστὸν ἐξομνύμενον πίστιν. Di-
 gest. l. xxxi d. de Poenis, ‘Ad
 ‘bestias damnatos furore populi

‘Praeses dimittere non debet.
 ‘Sed si ejus roboris vel artificii
 ‘sint, ut digne populo Romano
 ‘exhiberi possint, Principem
 ‘consulere debet. Ex provincia
 ‘autem in provinciam transduci
 ‘damnatos sine permissu Prin-
 ‘cipis non licere Divus Severus
 ‘et Antoninus rescripserunt.’

6. βρώμα θηρίων] Sic in Ep.
 ad Rom. § 6, “Ἀφετέ με θηρίων
 εἶναι βορὰν. Cf. Euseb. H. E.
 viii 13, οὗτος μὲν θηρίων βορὰ μεθ'
 ἑτέρων ἐπ' αὐτῆς Ἐμίσσης γενό-
 μενος.

ib. εἰς τέρψιν] Potius ὄψιν,
 ut Vet. Int. Alter vero con-
 sentit cum Graeco, *pro avoca-*
tione populi. Infra § 5, ἵνα ἐπ'
 ὄψει τοῦ δήμου. SMITH. Syrus
 utramque lectionem, τέρψιν et
 ὄψιν, videtur tueri, quarum po-
 steriorem ex margine in textum
 irrepsisse existimo. PETER-
 MAN.

7. ὁ ἅγιος μάρτυς] Senioris
 aevi locutio. Vide supra p. 570
 l. 5.

8. μετὰ χαρὰς] In Grabii libro
 typographi oscitantia dedit κατὰ
 χαρὰς.

9. ὅτι με τελεία] Hunc locum
 Clericus ita refingit et inter-
 pretatur: ὅτι μοι τελεία τῇ πρὸς

“κατηξίωσας, τῷ ἀποστόλῳ σου Παύλῳ δεσμοῖς
 “συνδῆσας σιδηροῖς.” Ταῦτα εἰπὼν, καὶ μετ’ εὐφρο-
 σύνης περιθέμενος τὰ δεσμὰ, ἐπευξάμενος πρότερον
 τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ ταύτην παραθέμενος μετὰ δακρύων
 τῷ Κυρίῳ, ὥσπερ κριὸς ἐπίσημος, ἀγέλης καλῆς 5
 ἡγούμενος, ὑπὸ θηριώδους στρατιωτικῆς δεινότητος
 συνηρπάζετο, θηρίοις αἰμοβόροις ἐπὶ τὴν Ῥώμην
 ἀπαχθισόμενος πρὸς βοράν.

Smyrnam
 transit.

Γ'. Μετὰ πολλῆς τοίνυν προθυμίας καὶ χαρᾶς,
 ἐπιθυμία τοῦ πάθους, κατελθὼν ἀπὸ Ἀντιοχείας εἰς
 τὴν Σελεύκειαν, ἐκεῖθεν εἶχετο τοῦ πλοῦς· καὶ προσ-
 χὼν μετὰ πολὺν κάματον τῇ Σμυρναίων πόλει, σὺν
 πολλῇ χαρᾷ καταβὰς τῆς νηὸς, ἔσπευδε τὸν ἅγιον
 Πολύκαρπον τὸν Σμυρναίων ἐπίσκοπον τὸν συνακρο-
 ατὴν θεάσασθαι· ἐγεγόνεισαν γὰρ πάλαι μαθηταὶ τοῦ
 [ἀγίου] ἀποστόλου Ἰωάννου· παρ’ ᾧ καταχθεῖς, καὶ
 πνευματικῶν αὐτῷ κοινωνήσας χαρισμάτων, καὶ τοῖς
 δεσμοῖς ἐγκαυχώμενος, παρεκάλει συναθλεῖν τῇ αὐ-

με ἀγάπῃ κ. τ. λ. *Gratias tibi, Domine, ago, quod in me eam sententiam tuleris ut me multis-
 veris vinculis quae sunt mihi instar maximi tui erga me amoris. Lectio vulgata, quam tuetur uterque Interpres, mihi quidem sensum satis bonum praeberere videtur.*

2. συνδῆσας] In Vet. Int. cor-
 rige librarii mendum, et lege
colligari. SMITH. Int. Cot-
 ton. habet *alligari*.

3. περιθέμενος] Non est *circumponens*, ut habet Vet. Int.
 sed ut alter, [Cottonianus] *sus-*
cipiens; hoc est, *circumponi*
sibi passus. CLERICUS.

4. τῇ ἐκκλησίᾳ,] Idem ac ὑπὲρ
 τῆς ἐκκλησίας. SMITH. Infra,

§ 6 habes παρακαλέσας τὸν Υἱὸν
 τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῶν ἐκκλησιῶν.

ib. καὶ ταύτην παραθέμενος]
 Aliter Syrus ap. Cureton. and
 prayed, first for the Church,
 with many tears, imitating his
 Lord in this, that like a notable
 ram of a good flock, he went at
 the head of it.

7. αἰμοβόροις] Hunc locum
 addas illis quos e Patribus et
 Josepho collegit Hasius sub
 hac voce in nova Thesauri edi-
 tione. Interpres, ut videtur,
 ὡμοβόροις legebat.

10. τοῦ πάθους,] *in the desire
 of the sufferings of the Cross*,
 Syrus.

ib. εἰς τὴν Σελεύκειαν,] Erat
 Seleucia [Seleucia nempe Pie-

“reis.” Haec dicens, et cum gaudio circumponens vincula, oransque prius pro Ecclesia, et hanc cum lachrymis commendans Domino; velut aries insignis boni gregis dux, a bestiali militari durtia raptus est, bestiis cruda vorantibus ad Romam ad cibum adducendus.

III. Cum multa igitur promptitudine et gaudio, ex desiderio passionis, descendens ab Antiochia in Seleuciam, illinc^r habebat navigationem: et ^r *illuc* C.C. applicans post multum laborem Smyrnaeorum civitati^s, cum multo gaudio descendens de navi^s ^s *civitati* ^{deest} C. C. festinabat sanctum Polycarpum Episcopum^t ^t *Episcopum* ^{Smirneo-} ^{rum} C. C. auditorem videre: (fuerant enim quondam discipuli Johannis^u.) Apud quem adductus, et spiri-^u ^u *Apostoli* ^{MS. Cott.} tualibus^v cum ipso communicans charismatibus^w, ^w *spirituali-* ^{ter ei} ^{MS.} ^{C.} et vinculis glorians, deprecabatur concertare ipsius

riae] urbs maritima, 130 stadiis ab Antiochia dissita, ut in Persicorum lib. ii docet Procopius; [p. 62 l. 15 ed. Hoeschel.] ex qua, ut Paulus et Barnabas, Act. xiii 4, ita nunc iter suum maritimum iniit Ignatius. US-SER.

11. τοῦ πλοός.] Senioris aevi genitivus. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 453. Eadem formam adhibet S. Lucas, Act. xxvii 9. Cf. τοῦ νοός I Cor. xiv 19, Eph. iv 17, 23.

12. μετὰ πολὺν κάματον] Cf. Ep. ad Rom. § 5, Ἀπὸ Συρίας μέχρι Ῥώμης θηριομαχῶ.

ib. τῇ Σμυρναίων πόλει.] Ruinart. et Grabius, scripturam Cod. Colbert. serviliter secuti, Σμυρνέων.

13. τῆς νηός.] Clericus, Ionismo offensus, de suo dedit τῆς ναός, hic, et infra § 5.

14. τὸν συνακρατήν] *Condisci-*

pulum. Versio Curetoniana: *who was his fellow in the obedience of Christ.*

15. πάλαι] Non semper de longo tempore dicitur, e. g. infra, p. 592 l. 8. Cf. Platon. Theaet. init. ἐπιεικῶς πάλαι, et Xenoph. Oecon. xvi 10, ἔλεγον ἐγὼ σοι πάλαι. De minus quinquaginta annorum intervallo ponit Thucydides, ii 35. Cf. Clem. Rom. supra, p. 178 l. 3.

ib. τοῦ [ἀγίου] ἀποστόλου] Smithus et Gallandius uncinis incluserunt τοῦ ἀποστόλου, quam vocem agnoscit Int. Cotton.

16. παρ' ᾧ καταχθεῖς.] Infelicitate haec post Int. Vet. vertit Wakius, *being brought to him.* Melius Ruinart. et Clericus, *apud quem diversatus*, quo sensu recentiores hanc vocem frequentasse docet Passovius.

18. συναθλεῖν] Hoc est, precibus a Deo petere, ut Ignatium

τοῦ προθέσει, μάλιστα μὲν κοινῇ πᾶσαν ἐκκλησίαν· (ἐδεξιουῦντο γὰρ τὸν ἅγιον διὰ τῶν ἐπισκόπων καὶ πρεσβυτέρων καὶ διακόνων αἱ τῆς Ἀσίας πόλεις καὶ ἐκκλησίαι, πάντων ἐπείγομένων πρὸς αὐτὸν, εἴ πως μέρος χαρίσματος λάβωσι πνευματικοῦ·) ἐξαιρέτως 5 δὲ τὸν ἅγιον Πολύκαρπον, ἵνα διὰ τῶν θηρίων θάπτον ἀφανῆς τῷ κόσμῳ γενόμενος, ἐμφανισθῇ τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ.

Scribit Ec-
clesiis, prae-
sertim Ro-
manae.

Δ'. Καὶ ταῦτα οὕτως ἔλεγεν, καὶ οὕτως διεμαρτύ-
ρατο· τοσοῦτον ἐπεκτείνων τὴν πρὸς Χριστὸν ἀγά- 10
πην, ὥς οὐρανοῦ μέλλων ἐπιλαμβάνεσθαι διὰ τῆς
καλῆς ὁμολογίας καὶ τῆς τῶν συννευχομένων ὑπὲρ
τῆς ἀθλήσεως σπουδῆς, ἀποδοῦναι δὲ τὸν μισθὸν ταῖς
ἐκκλησίαις ταῖς ὑπαντησάσαις αὐτῷ διὰ τῶν ἡγου-
μένων, γραμμάτων εὐχαριστῶν ἐκπεμφθέντων πρὸς 15

gloria martyrii donaret. Peti tamen hoc unum recte poterat a Deo, ut constantem praestaret, si ad sanguinem pro Christo fundendum eum vocaret. Omnes enim preces ejuscemodi ex arbitrio Dei pendeant necesse est, cujus consilia homines ignorant. CLERICUS.

1. πᾶσαν ἐκκλησίαν.] Intelligi hic non tantum Ecclesiam totam Smyrnensem, sed totum σύστημα Ecclesiarum Asiaticarum, sequentia sat clare ostendunt. CLERICUS.

5. μέρος χαρίσματος πνευματικοῦ.] Locutio ex Ep. ad Rom. i 11 desumpta; ἵνα τι μεταδῶ χάρισμα ὑμῖν πνευματικόν. Per πνευματικὰ χαρίσματα Symbola Eucharistica intelligit Clericus; quam interpretationem vellem exemplis vocis χάρισμα hoc sensu usurpatae confirmasset.

Rationem longe aliam adfert Burtonus, qui de donis quae vocantur miraculosis sermonem esse opinatur. *Lectures on the Ecclesiastical History of the Second and Third Centuries*, p. 231. Dona illa extraordinaria Spiritus Sancti non modo secundo sed et sequenti saeculo Ecclesiae liberaliter concessa fuisse, docet Moshemius, de Rebus Christianorum ante Constantinum. Saec. ii § 5. Cf. Saec. iii § 4. Operae pretium facies si de hac quaestione adieris Praesulem eruditissimum Johannem Kaye, in libro inscripto, *The Ecclesiastical History of the Second and Third Centuries illustrated from the Writings of Tertullian*, pp. 98—100. Loca classica legas in Justin. M. Dial. cum Tryph. 82, Iren. adv. Haer. II xxxi 2, V vi

proposito, maxime quidem * communiter omnem ^{x quidem.} Ecclesiam : (honorabant enim Sanctum per Epi- ^{Communi-} scopos, Presbyteros et Diaconos, Asiae civitates ^{ter omnes} et Ecclesiae ; omnibus festinantibus ad ipsum, si ^{Ecclesiae} quo aliquam partem charismatis accipiant spiri- ^{honorabant.} tualis :) praecipue autem Sanctum Polycarpum ; ^{Honora-} ut velocius, per bestias disparens mundo factus, ^{bant enim} appareat faciei Christi. ^{&c. C. C.}

IV. Et hoc sic dixit, sic testificatus est : tamen extendens eam, quae circa Christum, charitatem, ut coelum quidem apprehendere per *bonam con-* ^{1 Tim. vi 12.} *fessionem* et per coorantium pro certamine studium, reddi autem mercedem Ecclesiis obviantibus Christi, per praecedentes literas gratias agens,

1. Origen. c. Celsum, i 2 extr. et Ruæi notam ; 46, ii 8, iii 28, vii 4, 67.

9. Δ'. Καὶ ταῦτα] Tota haec Sectio, cum parte proxime sequentis, usque ad verba *attigit ad Troadem*, p. 589 l. 3 abest a MSto Cottoniensi.

10. ἐπικτείνων] Curetonus, p. 254, *Stretched out were his hands ; and the hope of his heart (was), that he might obtain heavenly things by a good testimony.*

11. μέλλων] Hanc Toupii emendationem, pro μέλλειν, admisit Hefelius.

14. διὰ τῶν ἡγουμένων,] *Per Praefectos sive Episcopos.* Vet. Int. *per praecedentes*, (hic enim interpunctio apponenda est, nec ad *litteras*, quae subsequuntur, referri aut potest aut debet) h. e. *dignitate praecedentes* ; vel potius rescribendum, *Praesidentes*, quo titulo Episcopi merito suo olim gavisii sunt. Hoc

potius malo, quam ut fingam Interpretem nostrum in suo Codice προηγούμενων reperisse. Versionem autem Latinam ad exemplar Graecum, in quo sensus integer et intellectu facilis est, omnino conformari oportere quis non videt ? Male hanc et alteram, quae sequitur, sectionem imaginatus est Usserius ab Ignatianarum Epistolarum collectore fuisse intersertas : quas series narrationis necessario exigit, et quae procul omni dubio in originalibus Martyrii Actis exstabant, ut hodie Graece exstant. SMITH. Vox ἡγούμενοι legitur in Ep. ad Heb. xiii 7, 17, 24, quibus in locis Vulgata Versio habet *praepositi*, Beza *ductores*. Hermas, Past. I ii 2, " Dices ergo eis " *qui praesunt Ecclesiae.*"

15. γραμμάτων εὐχαριστῶν] *Leg. εὐχαριστικῶν.* GRABIUS. *For-* sitan διὰ γραμμάτων vel γραμμάτων εὐχαρίτων. TOUP. Aliter

αὐτὰς, πνευματικὴν μετ' εὐχῆς καὶ παραινέσεως ἀποσταζόντων χάριν. Τοιγαροῦν τοὺς πάντας ὁρῶν εὐνοϊκῶς διακειμένους περὶ αὐτὸν, φοβηθεὶς μὴ ποτε ἢ τῆς ἀδελφότητος στοργῇ τὴν πρὸς Κύριον αὐτοῦ σπουδὴν ἐκκόψῃ, καλῆς ἀνεωχθείσης αὐτῷ θύρας τοῦ 5 μαρτυρίου, οἷα πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ἐπιστέλλει Ῥωμαίων ὑποτέτακται.

Legitur hic Epistola ad Romanos.

A Smyrna
Romam
ducitur.

Ε'. Καταρτίσας τοίνυν, ὡς ἡβούλετο, τοὺς ἐν Ῥώμῃ τῶν ἀδελφῶν ἄκοντας διὰ τῆς ἐπιστολῆς, οὗ- 10
τως ἀναχθεὶς ἀπὸ τῆς Σμύρνης (κατεπείγετο γὰρ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ὁ Χριστοφόρος φθάσαι τὰς φιλο-

ap. Int. Syrum : *those Churches which came to meet him by means of their chief persons, and conducted him with letters of thanks.*

1. ἀποσταζόντων χάριν.] Perperam Int. Vet. Similem fere locutionem habes in Ep. ad Magn. § 14, *δροτισθῆναι*.

5. σπουδὴν ἐκκόψῃ.] Timebat nempe, ne Ecclesia Romana, ejus amore permota, amicos adhiberet apud Trajanum, non inclementem caeteroqui Principem, ut veniam sibi impetrarent; quod si factum fuisset, egregiam occasionem constantiae suae Deo et hominibus probandae amitteret. CLERICUS. Versio Curetoniana: *when, then, he saw the love of all men towards him, and the access by means of their ministry to the love of God, he was afraid, and feared lest he might go astray from his unanimity and love towards his Lord, by means of the solicitude which there was for*

him from many, and might wander from the door of that martyrdom to which he was sent.

9. Καταρτίσας] Καταρτίξεν, non videtur hic esse *perficere*, ut habet Vetus Int. Usserianus, sed *componere animos* aliter sentientium, eosque ad id probandum quod ipse cupiebat adducere. Idem Interpres ἀντὶ τοῦ ἄκοντας legit ἀπόντας. [quam lectionem praetulit Smithus.] Sed potior est Colbert. Cod. lectio. *Inviti* sane videbant Christiani eximium virum et qui Episcopali munere egregie fungeretur, ad mortem duci, quamvis caeteroquin ejus constantiam probarent. Vide de verbo καταρτίξω dicta ab Hammondo atque a nobis ad II Cor. xiii 11. CLERICUS. Ruinartus vertit, *postquam ergo repugnantes fratres . . . praeparasset*; quam interpretationem sequitur Chevallier. Paullo aliter Wakius, *and having thus strengthened such of the breth-*

appositas ad ipsas, spirituales cum orationibus ^{y oratione C. C.} et admonitionibus amplexantes gratiam. Igitur omnes videns amicabiliter dispositos ad ipsum, ^{Act. xxi 13.} timens ne forte fraternitatis dilectio ad Dominum ipsius festinationem abscindat, bona aperta ipsi porta martyrii, talia ad Ecclesiam mittit Romanorum, ut subordinata sunt.

Vide supra p. 378.

V. Perficiens igitur, ut volebat, eos qui in Roma fratrum absentes per Epistolam, sic ductus ^{z a} Smyrna; (urgebatur enim a militibus Christophorus ^a occupare honores in magna civitate, ut in

^{z ductus fr.} ... et chas-
ma litera-
rum plus
quam quin-
que in C.C.
<sup>a Christofo-
rus C. C.</sup>

ren as were against his martyrdom. Ruchatus, Ayant ainsi ramen   par sa lettre ceux d'entre les fr  res de Rome, &c.

12.    Χριστοφ  ρος] Cf. Ep. ad Eph.    9, Χριστοφ  ροι,   γιοφ  ροι.

ib. τ  ς φιλοτιμίας] Per hasce φιλοτιμίας intelligo ludos solennes, magno sumptu ac studio a munerum publicorum magistratumque candidatis, qui inde gratiam et applausum plebis Romanae captabant, pro more exhiberi solitos. Quapropter S. Ignatius a feris militibus, jam occupata terra, ad iter maturandum urgebatur, ut Romam, antequam dies isti communis laetitiae et publicae festivitatis essent elapsuri, perveniret; bestiis nimirum in Amphitheatro, juxta sententiam ab ipso Trajano nuper Antiochiae latam, obijciendus. Patet autem ex Calendario vetusto sub Imperatore Constantio, filio Constantini Magni, confecto, in quo sola Gentilium solemnia recensentur, quod edidit Lam-

becius in Appendice ad iv Lib. Commentariorum de Bibliotheca Vindobonensi, illo ipso die, quo S. Ignatius martyrium passus est, nempe decimo tertio Kalendas Januarias, *Munus Kandida*, i. e. *Candidatorum*, celebratum fuisse. SMITH. Ita intellexerunt etiam Ruinartus et Clericus. Idem Kalendarium exhibet Graevius, Thes. Antiq. Rom. viii p. 96 sq. Locus Demosthenis, quem minus accurate a Budaeo indicatum fuisse queritur Clericus, exstat in Orat. de Corona, tom. i p. 312 ed. Reisk.   μοι μ  ν τ  ν ν   π  ρξεν, Αισχίνη, . . .   ξελθ  ντι   κ παίδων, τ  κ  λουθα τ  τοισ π  ρ  τειν, χορηγε  ν, τριηραρχε  ν, ε  σφ  ρειν, μηδεμ  ας φιλοτιμ  ας, μ  τε ιδ  ας μ  τε δημοσ  ας,   πολειπεσθαι. Nostrum locum optime illustrat Lucianus, Asin.    53. Ε  τα τ   τελευτα  ον τ  ς   μ  ρας   κ  νης   νσ  τσης,   ν    τ  ς φιλοτιμ  ας   γεν      μ  ς δεσπ  της, ε  σ  γειν   γνωσ  ν με ε  ς τ   θ  ατρον. Liceat mihi, dum de hoc sensu vocis φιλοτιμ  α agitur, locum Plutarchi quem in

τιμίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ῥώμῃ, ἵνα ἐπ' ὄψεσι τοῦ δήμου Ῥωμαίων θηρσὶν ἀγρίοις παραδοθεῖς, τοῦ στεφάνου τῆς ἀθλήσεως ἐπιτύχη,) πρόσσεχε τῇ Τρωάδι. Εἵτα ἐκείθεν καταχθεὶς ἐπὶ τὴν Νεάπολιν διὰ Φιλίππων παρώδευεν Μακεδονίαν, περὶ καὶ τὴν ἡπειρον τὴν 5 πρὸς Ἐπίδαμνον, ἐν τοῖς παραθαλαττίοις νηὸς ἐπιτυχὼν, ἔπλει τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος, ἀκαίθων ἐπιβὰς τοῦ Τυρρηνικοῦ, καὶ παραμείβων νήσους τε καὶ πόλεις, ὑποδεχθέντων τῷ ἁγίῳ Ποντιόλῳ, αὐτὸς μὲν ἐξελθεῖν ἔσπευδεν, κατ' ἔχνος βαδίζειν ἐθέλων τοῦ 10 ἀποστόλου Παύλου. Ὡς δὲ ἐπιπεσὼν βίαιον πνεῦμα οὐ συνεχώρει, τῆς νηὸς ἐκ πρύμνης ἐπειγομένης, μακαρίσας τὴν ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ τῶν ἀδελφῶν ἀγάπην, οὕτω παρέπλει. Τοιγαροῦν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ τῇ αὐτῇ, οὐρίοις ἀνέμοις προσχρησάμενοι, ἡμεῖς 15

Indice omisit Reiskius, exhibere. *ζηλοτυπούσα δὲ Κλεοπάτρα τὰς Ὀκταβίας ἐν τῇ πόλει τιμᾶς . . . πολλαῖς ἀνελάμβανε φιλοτιμίαις τὸν δῆμον.* Vit. Antonii, § 57. *Φιλότιμον*, ut, e Crusii Turco-Graecia docet Cangius, Glossar. Med. et Inf. Graecitatis, appellant Graeci hodierni *munus*, quo Patriarcham donant, cum quarto aut quinto quoque anno cum suis comitibus metropoles Ecclesiae Graecanicae subjectas lustrat ac circumit.

1. Ῥώμῃ,] Int. Vet. legebat, ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει. Vide quae supra notavimus ad § 2.

2. τοῦ στεφάνου τῆς ἀθλήσεως] Supple ex Int. Vet. *δικαιοσύνης διὰ τοιαύτης.* SMITH.

4. ἐκείθεν—ἐπὶ τὴν Νεάπολιν] Hunc tractum bis fecit Apostolus, ultro citroque. Act. xvi 11, xx 6.

5. Μακεδονίαν,] Adde πεζῇ, ut legebat Vet. Int. et habet Symeon. SMITH. Uhlhorn. pro περὶ reponit πεζῇ. Cf. Act. xvi 11, 12.

ib. περὶ καὶ] καὶ περὶ in prioribus edd. Hefelius; in quarta *πέρα καὶ et ultra etiam eam Epiri partem.*

ib. τὴν πρὸς Ἐπίδαμνον,] Ignatius via Egnatia, Thessalonicam cum Dyrrachio, i. e. Epidamno iungente usus est. Cf. Tafel. Dissert. i et ii de via Egnatia, Gotting. 1837, et Tübing. 1841. HEFELIUS. Ad illum tractum terrae continentis et mediterraneae, in quo sita est Epidamnus. SMITH. Aliter Grabijs et Clericus cum Ruinarto, καὶ τὴν ἡπειρον τὴν πρὸς Ἐπίδαμνον. *ad eam Epiri partem, quae ad Epidamnium sita est.* Sic Wakius quoque et

conspectu plebis Romanorum bestiis feris projectus corona iustitiae per tale certamen potitur;) attigit ad Troadem ^b. Deinde illinc ductus ad Neapolim per Philippenses ^c, pertransivit Macedoniam pedes, et terram quae ad Epidamnium. Cujus in juxta marinis nave potitus, navigavit Adriacum pelagus, et illinc ^d ascendens Tyrannicum ^e, et transiens insulas et civitates, ostensis Sancto Pociolis, ipse quidem exire festinavit, secundum vestigia ambulare volens Apostoli Pauli. Ut autem incidens violentus non concessit ventus, nave a prora repulsa, beatificans illam quae in illo loco fratrum charitatem ^f, sic transnavigavit. Igitur in una die et nocte eadem prosperis ventis utentes,

^b Trojae appropinquavit. MS. Cott. ^c Philippenses MS. Cott. ^d illuc C. C. ^e Tyrannicum C. C. Act. xxviii 13, 14. ^f caritatem fratrum C. C.

Chevallierius. Armenius, *transibat Macedoniam pedes terra, donec veniebat in Epidamnium urbem (quae est Dyrrachium juxta Epirum) maritimam.* Apud Ruchat. pro de l'Empire, legendum de l'Epire. Paullum lucis adferunt Interpretes qui pro *Tyrrhenicum* praestant *Tyrannicum* vel *Tyrrannicum*, et quorum alter ex urbe Puteolana, quod jam monuerat Usse-rius, Pontium Episcopum fabricavit, quem et S. Ignatio obviam exisse finxit. Cod. Caiensis non exhibet *et ad terram*, uti docet Smithus.

6. ἐν τοῖς παραθαλαττίοις] i. e. vel Epidamni vel Apolloniae; ex utraque urbe via Egnatia initium cepit. Cf. Tafel. Dissert. i pp. 2, 3. HEFELIUS, qui ad mentem Int. Vet. post Ἐπίδαμνον incidit.

8. καὶ παραμείβων—πόλεις,] Neque in altero Interprete ista leguntur, neque in Metaphrasta. USSER.

VOL. II.

11. Ὅς δὲ ἐπιπλεῖν κ. τ. λ.] Interpres Vetus fraudi fuit Chevallierio, qui sic vertit: *But a violent wind arising, and driving back the ship.* Rectius Wakius, *driving on the ship.* Hoc scilicet vult Actorum Scriptor, Ignatium, quo pressius Pauli vestigiis incederet, iter a Puteolis Romam usque terra facere cupiisse; cujus voti compos fuisset, ni validus ventus aspirasset, et militibus Romam properantibus fidem fecisset, cursum maritimum faciliorem fore itinere pedestri.

12. τῆς νηὸς] Vide supra § 3.

ib. μακαρίσας] *beatos praedicans*, quod, per septiduum, Paulum hospitio excepissent. CLERICUS.

13. τῶν ἀδελφῶν ἀγάπην,] Ita ipse Ignatius ad Smyrn. [§ 12] necnon ad Philad. [11] Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν τῶν ἐν Τρωάδι. GRABIUS.

15. ἡμεῖς] Chevallier. Ruinartum secutus, censet ex hoc

T t

μὲν ἄκοντες ἀπηγόμεθα, στένοντες ἐπὶ τῷ ἀφ' ἡμῶν μέλλοντι χωρισμῷ τοῦ δικαίου γίνεσθαι. Τῷ δὲ κατ' εὐχὴν ἀπέβαινεν σπεύδοντι θάπτον ἀναχωρῆσαι τοῦ κόσμου, ἵνα φθάσῃ πρὸς ὃν ἡγάπησεν Κύριον. Καταπλεύσας γοῦν εἰς τοὺς λιμένας Ῥωμαίων, μελ- 5 λούσης λήγειν τῆς ἀκαθάρτου φιλοτιμίας, οἱ μὲν στρατιῶται ὑπὲρ τῆς βραδύτητος ἤσχαλλον, ὁ δὲ ἐπίσκοπος χαίρων κατεπείγουσιν ὑπήκουσεν.

5'. Ἐκείθεν γοῦν ἐώσθησαν ἀπὸ τοῦ καλουμένου Πόρτου· (διεπεφήμεστο γὰρ ἤδη τὰ κατὰ τὸν ἅγιον 10 μάρτυρα·) συναντῶμεν τοῖς ἀδελφοῖς φόβῳ καὶ χαρᾷ πεπληρωμένοις, χαίρουσιν μὲν ἐφ' οἷς ἡξιώντο τῆς τοῦ Θεοφόρου συντυχίας, φοβουμένοις δὲ διότι περ ἐπὶ θάνατον ὁ τοιοῦτος ἦγετο. Τισὶ δὲ καὶ παρήγγελλεν ἡσυχάζειν, ζέουσι καὶ λέγουσι καταπαύειν τὸν 15 δῆμον πρὸς τὸ μὴ ἐπιζητεῖν ἀπολέσθαι τὸν δίκαιον, ὃς εὐθὺς γνοὺς τῷ πνεύματι, καὶ πάντας ἀσπασά-

Romam
advertit.

loco satis constare haec Acta esse genuina, quia scilicet ad normam D. Lucae, Act. xvi 8 — 10, transit scriptor a tertia ad primam personam.

2. μέλλοντι χωρισμῷ] *futura separatione*, per mortem Martyris. USSER. μέλλοντι—γίνεσθαι. Cf. Euseb. H. E. i 4, τὸ μέλλον ἔσεσθαι προθεωρήσας.

5. μελλούσης λήγειν—φιλοτιμίας,] In MS. [Vet. Int.] glossa haec ad marginem habetur appositā. *Inanem gloriam dicunt militum; qui inaniter gloriabantur de eo, quod Sanctum vinctum ducebant ad mortis spectaculum.* USSER. Recte Ruinartus, *quum finis immundi spectaculi instaret.* Vide p. 586 l. 12.

9. ἐώσθησαν] Post hanc vocem interpunxit Freyius. Caeteri libri exhibent ἐώθησαν. Vide sis Elmsleium ad Eurip. Med. 329.

10. Πόρτου·] Ad hunc etiam usque diem *Il Porto* vocato, de quo in xii Ecclesiasticae suae Historiae libro Philostorgius, [cap. 3 p. 535 ed. Vales.] Μέγιστον οὗτος νεώριον Ῥώμης, λιμέσι τρισὶ περιγραφόμενος, καὶ εἰς πόλεως μικρὰς παρατευνόμενος μέγεθος. Portus autem iste Romanus, prope Ostiam a Claudio structus, a Trajano nuper in melius restauratus fuerat, tum aliis rebus postea, tum Portuensi Hippolyti Episcopatu celebris; qui a Johanne Zonara et aliis, ἐπίσκοπος τοῦ κατὰ Ῥώμην Πόρτου

nos quidem nolentes abducimur, gementes de ea quae a nobis futura separatione: justo ^g autem ^g *justi* C. C. fieri ipsi secundum votum accidit; festinanti citius recedere de mundo, ut attingat ad quem dilexit Dominum. Navigantes igitur in Portum Romanorum, debente finem habere mundi inani gloria, milites quidem pro tarditate offendeabantur. Episcopus autem gaudens festinantibus obediebat.

VI. Illinc igitur expulsi a vocato Portu, (diffamabantur enim jam quae secundum sanctum Martyrem ^h), obviamus fratribus, timore et gaudio repletis, gaudentibus quidem in quibus dignificabantur, eo quod Theophori consortio; timentibus autem, quod ad mortem talis ducebatur. Quibusdam autem et annunciavit silere, ferventibus et dicentibus quietare plebem ad non expetere perdere justum: quos confestim spiritu cognoscens,

^h secundum
Martyrem
sanctum
C. C.

appellatur. USSER. Ostiam intelligit Clericus, Hist. Eccl. A. D. 1116 § 8. Humani quid passus est V. D. laeva enim Tiberis ripa sita est Ostia urbs, dextra autem Portus Romanus. Videatur omnino Cluverius, Ital. Antiq. p. 878. Cf. Gibbon. cap. 31.

11. *συναντῶμεν*] Ita pro vulgata *σὺν αὐτῷ μὲν* reposui e Codice Parisiensi: quemadmodum legisse Int. Vet. constat, uti jam monuerat Smithus.

12. *τῆς τοῦ Θεοφύρου*] Apud Int. Vet. duo illa vocabula eo quod redundare videntur. Ita tamen in Cod. MS. exstare reperi. Distingue igitur hac punctuatione, eo, quod Theophori (nempe erat) consortio. SMITH.

13. *διότι περ ἐπὶ θάνατον*] *διότι*

τὴν ἐπὶ θάνατον mallet Toupius, et mox *ἡσυχάζειν, σίχουσι*.

15. *ἡσυχάζειν*,] Hoc est, ut *quieti exspectarent* martyrii ejus consummationem, nec conarentur *populum sedare*, ne ipsum ad mortem posceret; quomodo faciebant ii, quos *ζέοντες* vocat, *ferventes*; cupiditate nempe ejus morti eripiendi. CLERICUS. *ἡσυχάζειν*, pro *ἡσυχάζουσιν*, cum Clerico, cui adstipulantur Ruinartus, Smithus, Grabius, Wakius, et Chevallierius, in textum recepi. Ruchatus alteram lectionem sequitur; *Il fit savoir son arrivée à quelques uns, qui vivoient dans la retraite*.

17. *ὁς εὐθὺς*] Legebat Vet. Int. *οὗς*. SMITH. S. Marcus, ii 8, *Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ*.

μενος, αἰτήσας τε παρ' αὐτῶν τὴν ἀληθινὴν ἀγάπην, πλείονά τε τῶν ἐν τῇ ἐπιστολῇ διαλεχθεῖς, καὶ πείσας μὴ φθονῆσαι τῷ σπεύδοντι πρὸς τὸν Κύριον, οὕτω μετὰ γονυκλισίας πάντων τῶν ἀδελφῶν, παρακαλέσας τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῶν ἐκκλησιῶν, ὑπὲρ 5 τῆς τοῦ διωγμοῦ καταπαύσεως, ὑπὲρ τῆς τῶν ἀδελφῶν εἰς ἀλλήλους ἀγάπης, ἀπήχθη μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ ἀμφιθεάτρον. Εἵτα εὐθὺς ἐμβληθεὶς κατὰ τὸ πάλαι πρόσταγμα τοῦ Καίσαρος, μελλουσῶν καταπαύειν τῶν φιλοτιμιῶν, (ἣν γὰρ ἐπιφανῆς, ὡς ἐδόκουν, 10 ἡ λεγομένη τῇ Ῥωμαϊκῇ φωνῇ τρισκαideκάτη, καθ' ἣν σπουδαίως συνήεσαν) οὕτως θηρσὶν ὠμοῖς παρὰ τῷ ναῷ παρεβάλλετο, ὡς παρ' αὐτὰ τοῦ ἀγίου μάρτυρος Ἰγνατίου πληροῦσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, κατὰ τὸ γε-

A bestiis
devoratur.

2. ἐν τῇ ἐπιστολῇ] Nempe, ad Romanos, in qua vehementer eos orat, ne vellent pro se intercedere, ne Martyrium pateretur. CLERICUS. Cf. § 7, Βασκανία ἐν ὑμῖν μὴ κατοικεῖτω' κ. τ. λ.

4. μετὰ γονυκλισίας] Sic § 7 infra. Cf. Act. xxi 5, θέντες τὰ γόνατα. Hermas, Past. I i 1, ii 1, iii 1, "positis genibus."

ib. πάντων τῶν ἀδελφῶν,] 'Fratres pro dilectione sua cupidi sunt ad conveniendum et visitandum confessores bonos, quos illustravit jam gloriosis initiiis Divina dignatio.' Cyprianus in Epistola 5 ed. Fell.

8. τὸ παλαι πρόσταγμα] Sic loquitur Martyrii scriptor, quia ante aliquot menses sententiam pronunciarat Trajanus. CLERICUS. Vide supra notata, p. 582 l. 15.

10. ἐπιφανῆς,] Nempe, ἑορτή. Eo die et seqq. celebrabantur Sigillaria; de quibus vide Lipsium,

Saturnal. i 4. ['Ipsa Saturnalia constabant diebus quinque; at Sigillaria, quae subsequerentur, binis.'] CLERICUS. Sigillaria Usser. item intelligit, quorum Saturnalibus 'adjecta celebritas,' ut habet Macrobius, Saturnal. i 10, ab Usserio indicatus, 'in septem dies discursum publicum et laetitiam religionis extendit.' Huic solennitati non adeo bene convenire φιλοτιμίας nuncupationem arbitratrur Smithus. Temporum autem ratio in Martyrologiis incertissima est. Vid. Pearson. Opp. Posth. p. 26.

11. ἡ λεγομένη—τρискаideκάτη,] Infra § 7, τῇ πρὸ δεκατρίων Καλανδῶν Ἰαννουαρίων.

12. παρὰ τῷ ναῷ] Forte legebatur Vet. Int. παρὰ τῶν ἀνοσίων sive ἀνόμων. SMITH. Erat Amphitheatrum Jovi Latiani, aut Stygio, et Dianae sacrum; quomobrem mirum non est hic

et omnes salutans, petensque ab ipsis veramⁱ charitatem, pluraque iis^k quae^l in Epistola disputans, et suadens non invidere festinanti ad Dominum, sic^m (cum genuflexione omnium fratrum, deprecans Filium Dei pro Ecclesiis, pro persecutionis quietatione, pro fratrum adinvicem charitate) subductus est cum festinatione in Amphitheatrum. Deinde confestim projectus, secundum quondam praeceptum Caesarisⁿ, debentibus quiescere gloriationibus, (erat enim sollemnis, ut putabant, dicta Romana voce *Tertiadecima*, secundum quam studiose convenerunt) sic bestiis crudelibus ab impiis apponebatur, ut confestim sancti Martyris Ignatii^o compleretur desiderium, secundum quod scriptum

ⁱ veniam,
caritatem
C. C.

^k hiis C. C.
^l quae deest
C. C.

^m Sic quae
C. C.

ⁿ quondam
Caesaris
praeceptum
C. C.

^o sancti Ignatii
Martyris C. C.

Templi mentionem fieri. Prudentius, lib. i contra Symmachum ver. 379 et seqq. ubi de Amphitheatralibus muneribus;

Respice terrifici scelerata sacraria Ditis,
Cui cadit infausta fusus gladiator arena.

Rursus ver. 396,

Funditur humanus Latiori in munere sanguis,
Consensusque ille spectantium solvit ad aram
Plutonis fera vota sui.

Ex hoc Martyrii loco liquet eorum, qui feris objiciebantur, sanguinem fusum ad Aedem quampiam, in qua fuisse videtur ara, Prudentio memorata. CLERICUS.

13. παρ' αὐτὰ] Vide quae supra notavimus ad Ignatii Ep. ad Trall. § 11.

14. πληροῦσθαι τὴν ἐπιθυμίαν,] Metaphrastes, ἔργῳ τῆς εὐχῆς τῷ ἀνδρὶ πληρωθεὶς, ὥστε τάφον αὐτῷ τὰ θηρία γενέσθαι, καὶ μὴδὲν ὑπολειφθῆναι τοῦ σώματος. et alter Biographus, verbis horum Actorum propius expressis; "Ἐδραμον ἐπ' αὐτὸν οἱ λέοντες, καὶ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν σπαράξαν-

τες, κατέδοντο αὐτοῦ, ὡς παρ' αὐτὰ κ. τ. λ. quae Vet. Lat. Int. in sensum menti Auctoris plane contrarium transformavit. Accurrerunt ad eum duo leones, et ex utraque parte super eum incidentes, praefocaverunt eum tantummodo, et non tetigerunt carnes ejus. Qui error inde ad posteriores Latinos, Bedam, in Martyrol. viii Kal. Dec., Adonem, in Libello de Festiv. Apostolor. Kal. Feb., Vincentium Bellovacensem, in Specul. Historial. Lib. x cap. 56, Antonium Florentinum, in Chronic. Part. i Tit. 7 cap. i § 11, et Petrum Equilinum, in Natal. Sanctor. Lib. iii cap. 64, derivatus, et ipsius Martyris voto repugnat, et Graecorum Scriptorum consensui. Desiderium enim suum in Ep. ad Rom. Ignatius expresserat. De voti eventu communem hominum sententiam ita retulit Eusebius, H. E. iii 36, Λόγος δ' ἔχει τοῦτον ἀπὸ Συρίας ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἀναπεμ-

γραμμένον, “Ἐπιθυμία δικαίου δεκτή.” ἵνα μηδενὶ τῶν ἀδελφῶν ἐπαχθῆς διὰ τῆς συλλογῆς τοῦ λειψάνου γένηται, καθὼς φθάσας ἐν τῇ ἐπιστολῇ τὴν ἰδίαν ἐπεθύμει γενέσθαι τελείωσιν. Μόνα γὰρ τὰ τραχύτερα τῶν ἁγίων αὐτοῦ λειψάνων περιελείφθη, ἅτινα 5 εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἀπεκομίσθη, καὶ ἐν λίνῳ κατετέθη,

φθέντα, θηρίων γενέσθαι βοράν. Quibus, ex aliis scriptoribus Evagrius, i 16, addidit, ὡς ἐβούλετο, τάφον τὰς τῶν θηρίων ἐσχηκὼς γαστέρας ἐν τῇ τῆς Ῥώμης ἀμφιθεάτρῳ. Graeci quoque in Menaeco, Decemb. 20, Βληθεὶς εἰς τὸ ἀμφιθέατρον, ὑπὸ τῶν ἀφεθέντων ἐπ’ αὐτὸν λεόντων διεσπάρθη, et sermone ad ipsum Ignatium converso, Σπλάγχνα θηρίων σοι τάφος γεγόνασι. Nicephorus denique, xiv 44, ὡς ἐκείνῳ βούλησις ἦν, τάφῳ ταῖς τῶν θηρίων ἐχρητο γαστράσιν ἐν τῇ τῆς Ῥώμης ἀμφιθεάτρῳ. In Usuardi et Romano Martyrologio, *leonum dentibus praefocatus* tantum fuisse legitur: quos et postea exanimati Martyris pedes lambisse, fide poetica, addit carminis ad Ignatium auctor, quod Romae, in Ecclesia S. Stephani in Coelio, spectandum publice proponitur.

Accurrit diffusa cohors hinc inde Quiritum,
Et septem resonant plena Theatra iugis:
Mitteris in fulvam fortis cum miles arenam,
Ut fias Libycis nobilis esca feris.
Ipse quidem dum non refugis, sed appetis ultro,
Optata lethi conditione cadis.
Et cavea o plena spectat stupefacta leones
Exanimi linguis lambere Roma pedes.

USSER.

2. τοῦ λειψάνου] Frequentius plurali λείψανα vocant Ecclesiastici scriptores, quod reliquiae cadaveris in plura fragmenta essent divisae. Sic inferius. CLERICUS. λείψανον in sin-

gulari positum habes, Mart. Polyc. § 17.

4. τελείωσιν.] Sic vulgo vocant Ecclesiastici Scriptores mortem Martyrum, imitati, ut videtur, scriptorem ad Hebraeos, qui eorum animos vocat πνεύματα δικαίων τετελειωμένων, vel τὸ τέλος, seu finem bonorum adeptorum. CLERICUS. Vet. Int. *fruitionem*. Emenda *finitionem*, et adde *ipsius* e MSto. SMITH. Voces τελείωσις et τελειοῦσθαι adhibentur de morte piorum simpliciter, Euseb. H. E. iii 35, et speciatim de morte Martyrum, vii 15. Vid. Clem. Al. Strom. iv 4, p. 570 ed. Potter. τελείωσιν τὸ μαρτύριον καλοῦμεν, οὐχ ὅτι τέλος τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος ἔλαβεν, ὡς οἱ λοιποὶ, ἀλλ’ ὅτι τέλειον ἔργον ἀγάπης ἐνεδείξατο.

ib. Μόνα γὰρ τὰ τραχύτερα] Scriptorum adhuc exstantium nullus, uti Uhlhornio videtur, haec Acta respexit ante Evagrium, H. E. i 16. Τότε καὶ Ἰγνάτιος ὁ θεσπέσιος.....διὰ τῶν ὑπολειφθέντων ἀδρότερον ὄστων, ἀπὸς τὴν Ἀντιοχείαν ἀπεκομίσθη, ἐν τῷ καλουμένῳ κοιμητηρίῳ μετατίθεται πολλοῖς ὕστερον χρόνοις.

6. ἀπεκομίσθη,] In Graecorum Menaeco, die 29 Jan. hujus ἀνακομιδῆς et ἐπανόδου, *reportationis* et *reditus* Ignatii, memoria celebratur; ista narratione apposita, Χριστιανοὶ τινες ἄνδρες

est, *Desiderium justī acceptabile*: ut sit nulli Prov. x 24.
fratrum gravis per collectionem reliquiarum; secundum quod, praeoccupans in Epistola, propriam concupiscit fieri fruitionem. Sola enim asperiora sanctorum ossium derelicta sunt: quae in Antiochiam reportata sunt, et in capsā reposita, sicut

τὰ τίμια καὶ ἄγία λείψανα αὐτοῦ εἰς Ἀντιόχειαν ἐνεγκόντες, δῶρον πο-
θοῦμενον τοῖς ἀδελφοῖς δωροῦνται. Οἱ μετὰ πάσης τιμῆς καὶ φόβου
ὑπὸ γῆν αὐτὰ κατέθεντο· οὐ δὲ χάριν, ἑορτὴν χαρμόσυνον ἢ ἐκκλη-
σία πανηγυρίζει. Cum quibus conferendus et Adonis locus ille, in Libello de Festiv. Apost. et Discipulor. ad Kal. Feb. 'Reliquiae ejus a fratribus, qui eum usque ad martyrium duxerunt, Antiochiam relatae, jacent extra portam Daphniticam, in coemeterio Ecclesiae: ad sextumdecimum Calendarum Januarii illuc delatae.' Fratres vero illos, qui reliquias has Antiochiam retulerunt, eosdem fuisse qui ex Syria Romam comitati sunt S. Ignatium, Philonem videlicet Tarsensis, et Agathopodem Antiochenae Ecclesiae Diaconum, confirmat Halloixius in Notis ad Vitam Ignatii, cap. xv, et Baronius in Notis ad Romanum Martyrologium, April. 25, quo duorum horum Sanctorum memoria Antiochiae celebrari memoratur: quos eosdem et nos Acta haec conscripsisse, in Praemonitione eis praefixa significavimus. Cum autem quadraginta dierum spatium transferendis ab urbe Romana ad Antiochenam reliquiis vix aut ne vix quidem sufficere appareat, dicendum videtur, 29 die Jan. non primam hanc re-

portationem, sed alteram translationem fuisse factam; quando, post Chrysostomi et Hieronymi tempora, reliquias hasce Theodosius junior a Coemeterio extra portam Daphniticam in Τυχαῖον, templum olim Fortunae a gentilibus dicatum, intra civitatem, magna cum pompa inferendas curavit. Eam enim historiam Evagrius, i 16, ex Johanne Rhetore et aliis quum retulisset, subdit, ὅθεν καὶ δημο-
τελὴς ἑορτὴ καὶ πάνδημος εὐφροσύνη μέχρις ἡμῶν τελείται. Et post eum Nicephorus, xiv 44, licet hic priorem in Coemeterio, et posteriorem in Tychoae depositionem inter se confundat. Aliam Ignatii reliquiarum translationem numerat Martyrologium Romanum ad Dec. 17, qua ex urbe Antiochena 'rursus Romam translatae sunt, et in Ecclesia S. Clementis, una cum corpore ejusdem beatissimi Papae et Martyris, summa veneratione reconditae.' Ubi, tunc Antiochia ablatas fuisse opinatur Baronius, eumque secutus Maestraeus, quum, Justiniano imperante, civitas illa a Cosrhoë rege Persarum igne ferroque vastata est, anno Domini DXLI. Ut si earum inde Romam facta aliqua fuerit translatio, post annum DCCXXVIII eam accidisse potius dicendum est; quando in

θησαυρὸς ἀτίμητος, ὑπὸ τῆς ἐν τῷ μάρτυρι χάριτος τῇ ἀγίᾳ ἐκκλησίᾳ καταλειφθέντα.

Martyrii
annus et
dies.

Ζ'. Ἐγένετο δὲ ταῦτα τῇ πρὸ δεκατριῶν καλαν-
δῶν Ἰαννουαρίων, τουτέστιν Δεκεμβρίῳ εἰκάδι, ὑπα-
τευόντων παρὰ Ῥωμαίοις Σύρα καὶ Σενεκίου τὸ δεύ- 5
τερον. Τούτων αὐτόπται γενόμενοι μετὰ δακρύων,
κατ' οἶκόν τε παννυχίσαντες, καὶ πολλὰ μετὰ γονυ-
κλισίας καὶ δεήσεως παρακάλεσαντες τὸν Κύριον
πληροφορῆσαι τοὺς ἀσθενεῖς ἡμᾶς ἐπὶ τοῖς προγεγο-
νόσιν, μικρὸν ἀφυπνῶσαντες, οἱ μὲν ἐξαίφνης ἐπι- 10
στάντα καὶ περιπτυσσόμενον ἡμᾶς ἐβλέπομεν, οἱ δὲ
πάλιν ἐπευχόμενον ἡμῖν ἐωρῶμεν τὸν μακάριον Ἰγνά-
τιον, ἄλλοι δὲ σταζόμενον ὑφ' ἰδρώτος ὥς ἐκ καμάτου

Saracenorum potestatem venit Antiochia. USSER.

ib. ἐν λίνῳ κατετέθη,] Vet. Int. forte, si non in Codice suo, saltem in animo habebat ἐν λάρνακι. Sed hoc est hariolari. SMITH. ἐν λίκνῳ hariolatur Noltius.

1. θησαυρὸς ἀτίμητος,] Praepone ὥς, ut in suo Codice repe-
riebat Vet. Int. SMITH.

3. τῇ πρὸ δεκατριῶν] Ignatii festum Graeci vigesima die mensis Decembris celebrant, quo ipsum passum fuisse Acta testantur; Latini vero die prima Februarii, an ob aliquam sa-
crarum ejus reliquiarum translationem? plures enim fuisse constat. RUINART. Dec. 20, Clintonus, Fast. Rom. i 101.

ib. καλανδῶν Ἰαννουαρίων,] Kalendis Januariis, Tacit. Ann. iv 68. Cf. supra Ep. ad Rom. § 10.

5. Σύρα καὶ Σενεκίου] Graves sunt rationes credendi, serius Martyrium hoc contigisse. Quod

si verum est, nomina Consul-
lum, in quibus errare non potu-
erunt Ignatii comites, a recen-
tiore manu esse oportet. Qua-
les additiones in permultis his-
toriis inveniuntur. CLERICUS.
Consulatum gesserunt Sura et
Senecio anno Trajani decimo,
ut docebit Ant. Pagius. Cler.
Hist. Eccl. p. 577 not. 15. Co-
dex, quo usus est Ruinartus,
praestat Σεδεκίου. Usserius, qui
Consulum priorum Trajani an-
norum seriem digestam exhibet,
scribit 'A. D. 107, Surano III,
' Senecio II;' Clintonus autem,
et Uhlhornius, Senecio IV, Sura
III. Mirum quam notae tem-
porum permiscerentur et turban-
tur ap. Codd. Metaphrastae, e. g.
in Cod. 1491 Paris. haec habes:
ἐν ἔτει πέμπτῳ.....τῆς βασιλείας
Τραϊανοῦ Καίσαρος· δευτέρῳ ἔτει ἐν
ὑπατείᾳ Ἀττίκου καὶ Σουρβοῦνου
καὶ Μαρκέλλου.

8. δεήσεως] δεήσεων Cod. Par.
1451.

thesaurus inappreciabilis; ab ea quae in Martyris^p *Martire C. C.*
gratia sanctae Ecclesiae relicta.

VII. Facta autem sunt haec die^q ante xiii^q *relicta autem facta sunt. Haec die &c. C. C. Siria C. C.*
Kalendas Januarias; praesidentibus apud Romanos Syria^r et Senecio secundo. Horum ipsimet^r *hii C. C.*
conspectores effecti cum lacrimis, et domi per totam noctem vigilantes, et multum cum genuflexione et oratione deprecantes Dominum certificare infirmos nos de prius factis: parum obdormitantes hi^s quidem repente astantem et amplexantem nos videbant; hi autem rursus superorantem nobis videbant beatum^t Ignatium, quem-^t *sanctum C. C.*

9. πληροφορήσαι] Hoc est, plenam fidem facere accepti Deo Ignatii Martyrii, quod indicatur verbis, ἐπὶ τοῖς προγεγονόσι, satis obscuris; sed sequentia rem ita capiendam ostendunt. Possit et hoc suspicionem injicere additamenta esse haec recentioris aevi. Nam comites Ignatii non potuerunt de pietate ejus dubitare, aut revelatione indigere, ex qua intelligerent Ignatium genuinum Martyrem, Deoque gratum fuisse. Sed suspicari forte nonnulli potuerunt, an Deo placuisset nimia cupiditas Martyrii, qua vir alioqui sanctus exarserat; ut enim non est fugiendum Martyrium, si ita res ferat, sic nec nimis avide quaerendum. Verum haec in medio relinquimus. CLERICUS.

10. μικρὸν ἀφυπνῶσαντες,] De hisce insomniis, sive coelitus immissis, sive ex quotidianis cogitationibus, de glorioso illo S. Ignatii certamine, phantasiae illorum inter dormiendum, quod frequenti usu venit, sub-

orientibus, non est quod quisquam indebite cautus sagaxve nimium sit sollicitus, quasi oleum sit figmentum; quum nihil hic aut a fide alienum, aut verisimilitudinis omnino expers assertum habeatur. SMITH. Meo quidem judicio haec omnia aetatem redolent Ignatio longe recentiorem.

11. ἐβλέπομεν, — ἐωρῶμεν] Vet. Int. in utroque loco *videbant*: quasi juxta illum, in eorum, quibus haec visa obtigerunt, numero, seipsos, qui glorioso Martyris agoni interfuere, non recensuissent: nec quidem recensendi videntur. Graeca potius mutanda sunt, ut Versioni, quae ad litteram fit, conformia reddantur. SMITH.

13. σταζόμενον] Lege ergo ap. Vet. Int. *supererrorantem*. Symeon Metaph. ἰδρῶτι καταρρέον, καθάπερ ἄρτι τῶν τῆς ἀθλήσεως ἀναπεπνευκότα πόνων. SMITH.

ib. ὡς ἐκ καμάτων πολλοῦ] Apoc. vii 14, Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης.

πολλοῦ παραγενόμενον, καὶ παρεστῶτα τῷ Κυρίῳ. Μετὰ πολλῆς τοίνυν χαρᾶς ταῦτα ἰδόντες, καὶ συμβαλόντες τὰς ὄψεις τῶν ὀνειράτων, ὑμνήσαντες τὸν Θεὸν τὸν δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν, καὶ μακαρίσαντες τὸν ἅγιον, ἐφανερῶσαμεν ὑμῖν καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὸν 5 χρόνον, ἵνα κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μαρτυρίου συναγόμενοι, κοινωνῶμεν τῷ ἀθλητῇ καὶ γενναίῳ μάρτυρι Χριστοῦ, καταπατήσαντι τὸν διάβολον, καὶ τὸν τῆς φιλοχρίστου αὐτοῦ ἐπιθυμίας τελειώσαντι δρόμον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, δι' οὗ καὶ μεθ' οὗ 10 τῷ Πατρὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι εἰς αἰῶνας. Ἀμήν.

2. καὶ συμβαλόντες—ὀνειράτων,] Desunt haec apud Int. Vet. et perperam quidem, ut mihi videtur. SMITH.

6. συναγόμενοι,] Pertinent haec ad celebrationem τῶν γενεθλίων sanctissimi Martyris, qualis etiam memoratur ab Eu-

sebio, H. E. iv 15. CLERICUS. Vide infra in Epistola Circulari Eccles. Smyrn. § 18. Argumentis vellemus doceri, inquit Basnagius, anno 107 id observatum esse moris ut Natalitia Martyrum solempni Christianorum conventu celebrarentur.

Atque haec sunt *Acta*, sive potius *Passio*, S. Martyris Ignatii, e duplici Codice Latino edita primum ab Usserio, qui in Praefatione postremam saltem partem a Philone, Gaio, et Agathopode, ex Syria Romam usque beatum Martyrem secutis, conscriptam esse, ex sequentibus collegit formulis: *Nos quidem nolentes abducimur: gementes de ea, quae a nobis futura, separatione, obviamus fratribus, timore et gaudio repletis. Horum ipsimet conspectores effecti &c.* Ego contra, priora quidem, quae in utroque Codice Latino exarata sunt, genuina et antiquissima, sed postremam *Actorum Ignatii* partem spuriam, et ab Interpolatore quodam assutam esse arbitror; partim quia in altero eorum Codice, scilicet Cottoniano, deest, partim quia ἀσύστατα atque falsa continet. Sane aperte sibi invicem repugnare videntur ista verba, § 5, quae in Latino Usserii textu ita sonant: *Horum ipsimet conspectores effecti cum lachrymis, et domi per totam noctem vigilantes, et multum cum genuflexione et oratione deprecantes Dominum, certificare infirmos nos de prius factis.* Si enim haec facta

admodum ex labore multo advenientem, et astantem Domino in multa confidentia et ineffabili gloria. Impleti autem gaudio haec videntes, et glorificantes Deum datorem bonorum, et beatificantes Sanctum, manifestavimus vobis diem et tempus^u: ut secundum tempus martyrii congregati, communicemus athletae et virili Christi Martyri, qui conculcavit Diabolum, et hujus insidias in finem prostravit; glorificantes^x in ipsius venerabili et sancta memoria Dominum nostrum Jesum Christum; per quem et cum quo Patri gloria et potentia, cum Spiritu Sancto, in sancta Ecclesia in saecula saeculorum. Amen.

^u diem et
Sanctum et
ut secundum
tempus
martyrii
C. C.
^x glorifi-
cantes deest
C. C.

Cujus ritus primum exemplum Smyrnenses praebuere post extinctum, A. D. 169, Polycarpum. Annal. Polit. Eccl. ad A. D. 107, ii p. 17. Chrysostomi adhuc temporibus, Ignatii τὰ γενέθλια esse celebrata, docet Hefelius, ex Sermone

ejus, Opp. ii p. 600 ed. Ben.

7. τῷ ἀθλητῇ] Cf. Chrysost. Hom. 3 in Esai. vi 2, οὐκ ἰδεῖν δὲ κατηξιώθην μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ σώματα τῶν ἀθλητῶν δέξασθαι, καὶ παρ' ἑαυτοῖς τοὺς στεφάνους ἔχομεν νῦν. tom. vi p. 112 ed. Ben.

ipsimet spectatores oculis usurpaverant, quid opus erat, ulteriorem de iis certitudinem a Deo postulare? Falsum autem, quod ista facta dicantur *praesidentibus apud Romanos Syria et Senecio secundo*, id est, anno 107 Aerae vulgaris Christianae, ut ex Notis Usserii discere est: hoc, inquam, falsum esse apparet. Nam ex ipsis *Actis* constat, Ignatium a Trajano Imperatore damnatum esse, quando is, expeditione adversus Parthos suscepta, Antiochiam venit. At vero bellum Parthicum anno Christi 112 demum coepisse, egregie probarunt duo insignes rerum Chronologicarum magistri, Henricus Norisius in Epistola Consulari, p. 72, [Vid. apud Graevii Thes. Antiq. Rom. xi p. 438,] et Antonius Pagi in Critica Historico-Chronologica in Annales Baronii ad A. C. 105, §§ ii et iii. His accedit tertius, Chronologorum hujus temporis princeps, qui primo a me loco nominandus erat, Reverendus admodum Guilielmus Lloydus, nunc Episcopus Vigorniensis, patronus meus maximus: quem hanc in rem ipse Pagius ad An. 107, § iii et seqq. laudat, ejusque rationibus probat, S. Ignatium An. Christi 116 demum Martyrio defunctum esse. Jam alii quidem

paullo citius, alii serius id contigisse existimant; in eo tamen omnes fere jam conveniunt, id post A. C. 112 accidisse. Se ipsum itaque prodidit Interpolator, dum falso anno martyrium S. Ignatii adsignavit, anno scil. Christi 107 sive Trajani 9; seductus procul dubio istis Actorum verbis § ii ubi Trajanus ob victoriam a Scythis, Dacis, aliisque reportatam elatus atque insolens factus fuisse dicitur, ἐννάτω ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Nam haec quidem satis vera sunt juxta rationes Pagii; (quem lege ad A. C. 103, 106, 107,) sed male ex iis collegit Interpolator, eodem ipso anno contigisse, quae in sequentibus de S. Ignatii martyrio narrantur. GRABIUS.

Uhlhornius censet Ignatium non a Trajano, sed a Syriae Proconsule damnatum esse. Vid. Basnag. Annal. A. D. 107.

Hilgenfeld. et Uhlhornius docent e sex primis Aerae Christianae saeculis neminem ante Evagrium, H. E. i 16, Actorum horum meminisse.

Auchero si audias, Versio Armeniaca fons et exemplar est omnium quae hucusque in cognitionem venerunt Recensionum. Vid. Peterman. p. 498.

De Versione Coptica, vid. Assemani Biblioth. Oriental. i p. 618, Amedeus Peyron, ab eruditissimo Curetano indicatus, in Praefatione Lexici Linguae Copticae, haec habet: 'Papyrus Primus Taurinensis, foliorum 63, tenet 10, Martyrium S. Ignatii Antiochiae Episcopi spurium, et fabellis scatens: praeter caetera absurda, refert longos sermones qui Ignatium inter et Trajanum Roma intercesserunt, tum varia tormentorum genera, quibus Imperator Martyris constantiam vincere ante extremum supplicium confidebat.' Nihil tale habent ejus Acta sincera, a Cotelierio edita; constat enim Trajanum post Parthicam expeditionem nunquam Romam rediisse.

TIBERIANI,

PALAESTINAE PRIMAE PRAESIDIS,

AD TRAJANUM IMPERATOREM, DE CHRISTIANIS
RELATIO.

[Vid. p. 436 l. 10, p. 500 l. 7, supra.]

Αὐτοκράτορι Νικητῇ Καίσαρι,
θειοτάτῳ Τραϊανῷ.

*Imperatori invictissimo, Cae-
sari divinissimo Trajano.*

Ἀπέκαμον τιμωρούμενος καὶ
φονεύων τοὺς Γαλιλαίους, τοὺς
τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων
Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα
θεσπίσματα· καὶ οὐ παύονται
ἐαυτοὺς μνηύοντες εἰς τὸ ἀναι-
ρεῖσθαι· ὅθεν ἐκοπίασα τού-
τοις παραινῶν, καὶ ἀπειλῶν,
μὴ τολμᾶν αὐτοὺς μνηύειν μοι
ὑπάρχοντας ἐκ τοῦ προειρημέ-
νου δόγματος· καὶ ἀποδιωκό-
μενοι οὐ παύονται. Θεσπίσαι
μοι οὖν καταφιῶσατε τὰ παρι-
στάμενα τῷ ὑμετέρῳ κράτει
τροπαιούχῳ.

Defatigatus sum puniendo
et neci tradendo Galilaeos,
(qui nobis veniunt sub no-
mine Christianorum) secun-
dum vestra mandata. Illi
vero non cessant ad caedem
sese patefacere. Et licet tam
adhortationibus quam minis
multum laboraverim, ut dog-
matis illius esse se professo-
res indicare mihi non aude-
rent, persecutionem tamen
passi, non quiescunt. Quae
igitur imperio vestro visa fu-
erint, edicere mihi dignetur
Majestas vestra.

Multa sunt quae hanc Epistolam suspectam faciunt, ab illius saeculi historia et moribus admodum aliena. Vel eo nomine suspecta est imprimis quod eam a Johanne Malala [p. 356 ed. Oxon. 1691] ediderit praestantissimus Usse-rius, auctore fabulosissimo; nec alium in omni antiquitate repererit qui ejus meminit praeter Suidam, [voc. Τραϊανός] quem ex eodem Johanne habuisse verisimile est. At certe Palaestini Praefecti Epistolam Eusebium, ipsum quoque

Palaestinum, vix est ut dicamus effugisse, vix est ut in ejus Historia Ecclesiastica illam hodie desideraremus si in illam incidisset. Palaestinae quoque illam distributionem in *primam* et *secundam* nemo est veterum qui meminerit Trajano coaevus. Reliquit Augustus Senatui Imperii Breviarium, quod quale fuerit, ex Strabone et Tacito et Plinio intelligimus; nec ullus memoratur Imperatorum qui eam provinciarum distributionem innovarit usque ad Hadrianum Primam distributae Palaestinae in tres provincias mentionem observavit Gothofredus in Codice Theodosiano, anno 409. Sed et tituli quibus Trajanum ornavit Tiberianus, alieni etiam sunt ab aetate Trajani. Quod *νικητήν* appellet, quod *τροπαιοῦχον*, quod *θειότατον*, recentiorem fictoris aetatem plane sapiunt, omnia Constantinopolitanorum Imperatorum stylum referentia Quod etiam plurali numero est usus, *ὑμέτερα θεοπίσματα, καταξιώσατε, et ὑμετέρῳ κράτει*, prodit auctorem Heraclio fortasse coaeum, qui filios habuit imperii socios, ut proinde plurium Imperatorum nominibus monumenta publica essent concipienda. DODWELL. Diss. Cypr. xi §§ 23, 24.

Epistolae tanquam proculdubio genuinae versionem dedit Middletonus in libro inscripto, *An Inquiry into the Miraculous Powers, &c.* Opp. i p. 163. Plura si cupias, adeas Tillemontium, *Mémoires &c.* ii 571, 572.

MARTYRIUM

S. POLYCARPI.

ΤΗΣ
ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΠΕΡΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Π Ο Λ Υ Κ Α Ρ Π Ο Υ

5

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΓΚΥΚΛΙΚΟΣ.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ Θεοῦ ἡ παροικοῦσα Σμύρναν, τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ παροικούσῃ ἐν Φιλομηλίῳ, καὶ πάσαις ταῖς κατὰ πάντα τόπον τῆς ἀγίας

3. ΠΕΡΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ] De hisce Polycarpi Actis et ejus generis aliis vetustissimis Ecclesiae Martyriis, in Animadversionibus suis Eusebianis, num. 2183, sententiam suam ita aperuit illustrissimus Scaliger: eorum 'lectione piorum' animus ita afficitur, ut nunquam satur inde recedat; 'quod quidem ita esse unusquisque pro captu suo et conscientiae modo sentire potest. Certe ego nihil unquam in historia Ecclesiastica vidi, a cujus lectione commotior recedam, ut non amplius meus 'esse videar.' USSER. Cf. Neandri Hist. Eccl. i pp. 162—168, vel pp. 106—110 vers. Anglic. H. J. Rose.

7. παροικοῦσα] Vide quae su-

pra notavimus ad Clem. Rom. Ep. i Inscr. et ad Polycarp. Ep. ad Philipp. Inscr. p. 552.

8. τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ] Omissa sunt haec in Cod. Vindob.

ib. ἐν Φιλομηλίῳ,] Φιλομήλιον diversis tribuitur Provinciis. Eusebius et Nicephorus, iii 34, inter Ponti civitates referunt; Strabo sub Phrygiam videtur locare; [? lib. xii p. 834 ed. Falconer. sub Lyciam. xiv 948.] Pisidiae accenset Notit. Provinc. Orient. quam ex MSto. pervetusto Vaticano edidit Car. a S. Paulo, cui Subscriptio favet Consilii Constantinopolitani. Causa hujus discrepantiae est quod Imperatores Romani subinde Provinciarum limites, prout Imperii tempora atque usus exigebant, immutarent.

ECCLESIAE SMYRNENSIS

DE

MARTYRIO

SANCTI

POLYCARPI

EPISTOLA CIRCULARIS.

ECCLESIA Dei, quae est apud Smyrnam, Ecclesiis Dei salutem, Philomeliae, et universis quae in locis sunt, catholicis civitatibus, misericordia

Philomelium vero incendit atque evertit Frid. Barbarossa, teste Niceta Choniata, Lib. iii [cap. 6.] MADER. Philomelium est Phrygiae magnae oppidum, cujus meminit Cicero, III Fam. viii, xv, et Verr. 85. Nunc *Ilgun* vocatur. DRESSEL. Cod. Vindob. praestat *ἐν Φιλομηλίῳ*, cum Int. Vet. et Euseb. H. E. iv 15, non *ἐν Φιλαδεφλίᾳ*, uti in Codd. Barocc. et Par. Et mihi quidem hujusce Epistolae quae adhuc supersunt exemplaria omnia ex alia quavis recensione profluxisse videntur quam ex ea olim in Ecclesiae Philadelphinae usum facta. In Epistola enim ad Philad. transmittenda nequaquam credere possumus Christianos Smyrnenses tam cursim, tam frigide locu-

turos fuisse de undecim illis qui ex ea urbe martyrium erant passi. Vide infra § 19.

9. *ταῖς κατὰ πάντα τόπον*] Insignis haec Epistola rectissime dici potest *ἐγκύκλιος*, utpote ad varias Ecclesias, tam in Asia Minori vicinas, quam alibi in aliis provinciis, *κατὰ πάντα τόπον* transmissa; quas de iis solis, quae *κατὰ Πόντον* sitae erant, male interpretatur Eusebius; quum ad omnes Ecclesias, ubi Christianae religionis professio vigeat, per Orientem praecipue sparsas, debeat propagari, et extendi ab ipsis Philadelphensibus, quantum in ipsis erat, *τοῖς ἐπέκεινα ἀδελφοῖς* [§ 20] communicanda. SMITH.

ib. *τῆς ἁγίας καὶ καθολικῆς*] Cod. Vind. *τῆς ἁγίας καθολικῆς ἐκκλη-*

καὶ καθολικῆς ἐκκλησίας παροικίας, ἔλεος, εἰρήνη,
καὶ ἀγάπη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ πληθυνθείη.

Propositum scribendi de Martyribus, et de beato Polycarpo.

Christus Martyrum exemplar.

Α'. ΕΓΓΡΑΨΑΜΕΝ ὑμῖν, ἀδελφοὶ, τὰ κατὰ
τοὺς μαρτυρήσαντας, καὶ τὸν μακάριον Πολύκαρπον, 5
ὅστις ὥσπερ ἐπισφραγίσας τῇ μαρτυρίᾳ αὐτοῦ κατέ-
παυσε τὸν διωγμὸν. Σχεδὸν γὰρ πάντα τὰ προά-
γοντα ἐγένετο, ἵνα ἡμῖν ὁ Κύριος ἄνωθεν ἐπιδείξῃ τὸ
κατὰ τὸ εὐαγγέλιον μαρτύριον· περιέμενεν γὰρ ἵνα
παραδοθῇ, ὥς καὶ ὁ Κύριος, ἵνα μιμηταὶ καὶ ἡμεῖς 10
αὐτοῦ γενώμεθα, μὴ μόνον σκοποῦντες τὸ καθ' ἑαυ-
τοὺς, ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ τοὺς πέλας· ἀγάπης γὰρ
ἀληθοῦς καὶ βεβαίας ἐστίν, μὴ μόνον ἑαυτὸν θέλειν
σώζεσθαι, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀδελφούς.

Β'. Μακάρια μὲν οὖν καὶ γενναῖα τὰ μαρτύρια 15

σίας. Vide Ignat. Ep. ad Smyrn. § 8, atque ibi notata.

1. παροικίας,] Accipitur parochia vel late, pro tota dioecesi, ut apud Augustin. Epist. 261, [209 ed. Ben.] et hac significatione apud Christianos sequioris aevi denotabat territorium et regionem Episcopi;.....vel stricte, pro districtu ecclesiarum quarumvis particularium; quae significatio eo invaluit tempore, postquam nomen dioeceseos regionibus Episcopis assignatis tribui coepit. BOEHMER. Jus. Paroch. III iii 2.

3. πληθυνθείη,] Hujus Epistolae inscriptioni simillima est illa quae ab Ecclesia Gotthiae (apud Sym. Metaphrast.) de Martyrio S. Sabae inscripta est his verbis. 'Ecclesia Dei quae est in Gotthia, Ecclesiae Dei

' quae est in Cappadocia, et ' omnibus Ecclesiae Catholicae ' Christianis ubique gentium ' habitantibus, misericordia, pax ' et charitas Dei Patris et Domini nostri Jesu Christi impleatur.' HALLOIX.

4. ΕΓΓΡΑΨΑΜΕΝ] Aoristus respicit eos qui hanc Epistolam lecturi sunt, qualis temporum usus in epistolis Latinorum solennis est. Sic supra, p. 580 l. 4, προσετάξαμεν. Cf. I Cor. v 9, ἔγραψα ὑμῖν ἐν τῇ ἐπιστολῇ. ib. τὰ κατὰ τοὺς] Ita Codd. Par. Vind. In Cod. Barocc. deest τὰ.

5. τὸν μακάριον] Μάκαρες et μακάριοι dicuntur mortui. Cornutus ad Pers. Sat. iii. Latini eodem modo utuntur beati voce. Ammian. Marcell. xxv 3, 'quem quum beatum fuisse Sallustius

et pax et amor Dei Patris ac Domini nostri Jesu Christi cum omnibus abundet in saeculo.

I. SCRIPSIMUS vobis, fratres, de martyribus, et de beato Polycarpo, qui velut ^a signaculum fidei ^a per Colb. persecutionem sedavit inimici. Omnia enim quae transacta sunt Domino auctore praedicta sunt, secundum Evangelium : in quo quid sequi deberemus ostendit. In quo se et tradi passus est et crucifigi ^b, ^b f. cruci. per quem nos liberaremur, affixi ^c. Aemulos nos ^c f. affigi. ergo sibi esse voluit ; ac primus, virtute coelesti, injustorum justus obtemperavit imperio : dans scilicet secuturis viam, ut pius Dominus exemplum famulis se praebendo, ne onerosus praeceptor a quoquam putaretur. Pertulit ante illa, quae aliis perferenda mandavit ; quo omnes ita formavit et docuit, ut non solum nos ipsos, sed etiam per nos Phil. ii 4. fratres singulos salvaremus.

II. Beatae enim passionis coelestia tolerantibus

‘ respondisset, praefectus intel-
‘ lexit occisum.’ MADER. Vide
supra p. 528 l. 7, et conf. Hei-
nichen. ad Euseb. H. E. vi 46,
Ittig. H. E. Sel. Capp. ii 200,
et Routh. Rel. Sacr. i 186.

6. ἐπισφραγίσας] De Silvano
Episcopo, Eusebius, [de Mart.
Palaest. cap. 13,] ὡς ἂν ὑστατον
γένοιτο παντὸς τοῦ κατὰ Παλαι-
στίνην ἀγώνος ἐπισφράγισμα. In
Actis Petri Martyris, καὶ γεν-
έσθω τὸ ἐμὸν αἷμα σφραγίς, καὶ
τέλος τοῦ διωγμοῦ τῆς ἡγαπημένης
σοι ποιήμης [ap. Symeon. Meta-
phrast. Novemb. 25.] ad quem
locum vide Anastasii Collecta-
nea sub finem. [ap. Sirmond.
Opp. iii 611.] Nec praeteribo
elegantia verba Gregorii Nazi-
anzeni sub persona Maccabae-

orum fratrum ; [Orat. 22, Opp.
i 404 ed. Paris. 1609.] καὶ ὁ
πρῶτος ἔσται τοῖς ἄλλοις ὁδός, καὶ
ὁ τελευταῖος σφραγίς ἀλήσεως.
COTEL. Wakius vertit, *who
by his sufferings put an end to
the persecution ; setting as it
were his seal to it.* Melius Dal-
rymple, *who appeased the per-
secution, sealing it up, as it
were, with his testimony.*

ib. τῇ μαρτυρίᾳ] Eusebius, διὰ
τῆς μαρτυρίας. USSER.

9. περιέμενεν γὰρ ἵνα παραδοθῇ,]
Cod. Vindob. περιέμενεν γὰρ παρα-
δοθῆναι, καθὼς καὶ ὁ Κύριος. Per-
peram Russel. περιέμενεν.

12. κατὰ τοὺς πέλᾶς] Cod.
Barocc. exhibet κατὰ τοῦ πέλᾶς.
Cod. Par. κατὰ τοὺς πλείους.
Cod. Vindob. κατὰ τοὺς παῖδας.

Martyrum
cruciatu
varii. Eo-
rum mira
patientia.
Consolatio-
nes Di-
vinae in
tormentis.

πάντα τὰ κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γεγονότα· δεῖ
γὰρ εὐλαβεστέρους ἡμᾶς ὑπάρχοντας, τῷ Θεῷ τὴν
κατὰ πάντων ἐξουσίαν ἀνατιθέναι. Τὸ γὰρ γενναῖον
αὐτῶν, καὶ ὑπομονητικὸν, καὶ φιλοδέσποτον, τίς οὐκ
ἂν θαυμάσειεν; οἱ μᾶστιξι μὲν καταξανθέντες, ὥστε 5
μέχρι τῶν ἔσω φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν τὴν τῆς σαρκὸς
οἰκονομίαν θεωρεῖσθαι, ὑπέμειναν· ὡς καὶ τοὺς περι-
εστῶτας ἐλεεῖν καὶ ὀδύρεσθαι· τοὺς δὲ καὶ εἰς τοσοῦ-
τον γενναϊότητος ἐλθεῖν, ὥστε μήτε γρύξαι μήτε
στενάξαι τινὰ αὐτῶν, ἐπιδεικνυμένους ἅπασιν ἡμῖν, 10
ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ βασανιζόμενοι τῆς σαρκὸς
ἀπεδήμουν οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, μᾶλλον δὲ ὅτι
παρεστῶς ὁ Κύριος ὠμίλει αὐτοῖς. Καὶ προσέχοντες
τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, τῶν κοσμικῶν κατεφρόνουν
βασάνων, διὰ μιᾶς ὥρας τὴν αἰώνιον κόλασιν 15

1. κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ] Sic § 19 τὸ μαρτύριον...κατὰ τὸ εὐαγγέλιον Χριστοῦ. Cf. § 4 ad finem.

ib. δεῖ γὰρ] Ita Cod. Vindob. καὶ γὰρ εὐλαβεστέρους Codd. Barocc. et Par. sensu plane nullo. Cotelerius e conjectura χρή ad oram libri posuerat. Langbainius, probante Usserio, δεῖ aut simile quid addendum esse post ἀνατιθέναι jam monuerat.

3. ἀνατιθέναι.] Ita Cod. Vindob. Cod. Par. αὐτῷ ἀνατιθέναι. Cod. Barocc. ἀνατεθῆναι.

ib. Τὸ γὰρ γενναῖον αὐτῶν,] Cod. Par. Τὸ γὰρ γενναῖον αὐτοῦ. Cod. Vindob. Τὸ γὰρ γενναῖον, καὶ ὑπομονητικόν. κ. τ. λ.

4. φιλοδέσποτον,] ἀνδράποδα φιλοδέσποτα habet Herodotus, iv 142, δῆμον φιλοδέσποτον Theognis, 849.

5. καταξανθέντες, ὥστε] Cod.

Vindob. καταξανθέντες τοσοῦτον ὥστε. Cf. Cyprian. Ep. 10 ed. Fell. 'Steterunt torti torquentibus fortiores; et pulsantes ac laniantes ungulas pulsata ac laniata membra vicerunt. Inexpugnabilem fidem superare non potuit saeviens diu plaga repetita; quamvis, rupta compage viscerum, torquerentur in servis Dei jam non membra, sed vulnera.' Apud Int. Vet. p. 609 l. 12, craticula, Anglice gridiron, unde S. Laurentius craticulatus dicitur, uti docet Cangius in voc. Eusebius Emisenus in Homil. 4 de Epiphania: 'Diverso itaque cruciatus genere hic verberibus dilaniatur, hic candenti craticula sacrificii more torretur.' fol. 19 b ed. Gaigneio.

8. καὶ ὀδύρεσθαι.] Cod. Vindob. καὶ ὀδύρεσθαι αὐτοῦς.

regna parturiunt; et post contempta haec omnia, opes, honores, parentes, coronae consummatio plena martyrium est. Quid enim dignum tam pio Domino famulorum reddat obsequium; si majora constat pro servis Dominum, quam servos pertulisse pro Domino? Unde oportet doctiores nos redditos omnia cum timore narrare, et singulorum militum Christi fidelia devotionum trophaea, ut gesta constat, exponere; quo amore circa Deum fuerint, qua patientia cuncta pertulerint. Quis enim non tanta admiratione teneatur, dulcia fuisse singulis dirorum verbera flagellorum, craticulas, eculeos, flammās, ferientis amabile gaudium^c, et initia^d crepitantia tormenta flammarum? quum fluente utriusque lateris cruore, patefactis vitalibus omnia apparerent interna membrorum: ut ipsa etiam corona popularis viso fleret tantae crudelitatis horrore, nec sine lacrimis posset aspicere

^c f. amabilem gladium.

^d f. immitia vel immitium.

ib. τοὺς δέ] Ita Codd. Par. et Vindob. Cod. Barocc. τοῦ δέ.

9. μήτε γρύξαι] Ita dedi e Cod. Vindob. pro μήτε βρύξαι, lectione Codd. Par. et Barocc.

10. τινὰ αὐτῶν,] Ita Cod. Vindob. Codd. Par. et Barocc. τινὰ ἐαυτῶν.

11. ὅτι ἐν ἐκείνῃ] Praepositionem addidi e Cod. Vindob.

12. οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ,] Ita Cod. Vindob. Cod. Barocc. οἱ μάρτυρες Χριστοῦ. Cod. Par. οἱ γενναῖοι μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ.

p. 609 l. 13. eculeos] Cyprian. de Lapsis, 127 T ed. Fell. 'Quum durissimi iudicis recrudescente saevitia, jam fatigatum, jam lassum corpus, nunc flagella scinderent, nunc con- tunderent fustes, nunc equuleus extenderet, nunc ungula

'effoderet, nunc flamma torreret, caro me in colluctatione deseruit, infirmitas viscerum cessit, nec animus sed corpus dolore defecit.' Tertull. Apol. § 30, 'Sic ita nos ad Deum expansos ungulae fodiant, cruces suspendant, ignes lambant, gladii guttura detruncent, bestiae insiliant, paratus est ad omne supplicium ipse habitus orantis Christiani.'

13. ὁ Κύριος] ὁ Χριστός Cod. Paris. Cyprianus, ubi supra: 'Certamini suo adfuit [Christus], proelatores atque assertores sui nominis erexit, corroboravit, animavit. Et qui pro nobis mortem semel vicit, semper vincit in vobis.'

14. τῶν κοσμικῶν] Cod. Par. καὶ τῶν κοσμικῶν.

ἐξαγοραζόμενοι· καὶ τὸ πῦρ ἦν αὐτοῖς ψυχρὸν τὸ τῶν ἀπηγῶν βασανιστῶν. Πρὸ ὀφθαλμῶν γὰρ εἶχον φυγεῖν τὸ αἰώνιον καὶ μηδέποτε σβεννύμενον πῦρ, καὶ τοῖς τῆς καρδίας ὀφθαλμοῖς ἀνέβλεπον τὰ τηρούμενα τοῖς ὑπομείναςιν ἀγαθὰ, ἃ οὔτε οὖς ἤκουσεν, 5 οὔτε ὀφθαλμοὺς ἶδεν, οὔτε ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου ἀνέβη, ἐκείνοις δὲ ὑπεδείκνυτο ὑπὸ τοῦ Κυρίου, οἵπερ μηκέτι ἄνθρωποι, ἀλλ' ἤδη ἄγγελοι ἦσαν. Ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὰ θηρία κριθέντες ὑπέμειναν δεινὰς κολάσεις, κήρυκας μὲν ὑποστρωννύμενοι, καὶ ἄλλαις 10 ποικίλαις βασάνοις κολαφίζόμενοι, ἵνα, εἰ δυνηθείη, ὁ τύραννος διὰ τῆς ἐπιμόνου κολάσεως εἰς ἄρνησιν αὐτοὺς τρέψῃ.

1. ἐξαγοραζόμενοι.] D. Paulus ad Col. iv 5, τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι. Cf. Eph. v 16, Galat. iii 13, iv 5.

ib. τὸ τῶν ἀπηγῶν] In Cod. Par. τό non legitur.

3. μηδέποτε σβεννύμενον πῦρ,] Vocem πῦρ addidi e Cod. Vindob.

5. τοῖς ὑπομείναςιν] Cod. Par. τοῖς ὑπομένουσιν.

ib. οὔτε οὖς ἤκουσεν,] Ita Codd. Barocc. Vindob. Cod. Par. ordinem B. Pauli simplicius sequitur: οὔτε ὀφθαλμοὺς ἶδεν, οὔτε οὖς ἤκουσεν. I Cor. ii 9.

7. ἐκείνοις δὲ ὑπεδείκνυτο] Cod. Vindob. exhibet ἐκείνοις δὲ καὶ ὑπεδείκνυτο.

ib. οἵπερ μηκέτι] Ita Cod. Barocc. Cod. Vindob. εἵπερ μηκέτι. Cod. Par. εἵπερ μὴ ἄνθρωποι.

8. Ὁμοίως δὲ καὶ] δὲ om. Cod. Paris.

9. ὑπέμειναν] Ita reposui e Codd. Vindob. et Par. Cod. Barocc. χρόνον, pro qua voce

ἐπαθον e conjectura dederat Patr. Junius. Veterem corruptamque lectionem ita vertit Wakius, *In like manner, those who were condemned to the beasts, and kept a long time in prison.*

10. κήρυκας] Rufinus *murices* vertit. Genus est marinae cochleae seu conchae, cujus mentio fit in veteri epigrammate Quinti cujusdam, ubi Damis piscator Apollini hujusmodi concham dedicat. VALESIUS. Aristot. Hist. Anim. v 12, [3, Γίνονται αἱ πορφύραι περὶ τὸ ἔαρ, καὶ οἱ κήρυκες λήγοντος τοῦ χειμῶνος.] Oppian. Halieut. i 316, 329. HEINICHEN. In Glossis recte: *Murices*, κήρυκες, πορφύρια. Inde Latinis in re militari *murices* dicti, qui Graecis τρίβολοι vel σανίδες κεντρῶται. Haec Casaubonus, a Schweighaeusero indicatus ad Athenaeum viii 41, unde lusum Stratonici in ambiguitate vocis, μή ποτ'

quod fieri ipse^e voluisset. Nullus tamen erat pa-^{e ipsa Colb.}
 tientium martyrum gemitus, aut ejulatio aliqua
 vi doloris exorta^f: ut^g libenter suscipiebantur^{f extorta Colb.}
 singula, ita fortiter tolerabantur accepta. Prae-^{g sed ut Colb.}
 sens enim Dominus, susceptam fidelium oblationem servorum respiciens, non solum aeternam vitam et illa quae solet devotis praestare^h, sed^{h f. praestitit. Usser.}
 etiam doloris illius violentiam temperabat: scilicet ne potentiam cruciatus corporis frangerent animi. Loquebatur enim cum illis Dominus, et expectatorⁱ ac roborator animorum: et praesentia me-^{i f. spectator. Usser.}
 debatur mala, et coronae illis coelestia, si perdu-
 rassent, promittēbat imperia. Inde iudicis ille contemptus; inde gloriosa patientia. Exui enim hac luce cupiebant; ut ad illa clara atque aeterna salutis habitacula, Domino iubente, transirent. Praeponēbant vera falsis, terrenis sempiterna: morituris enim parabatur unius horae exitio gaudium nulla vetustate perituum.

ἐπιβὰς κήρυκε τὸν πόδ' ἀναπαρῶ, citavit Eustathius ad Iliad. φ p. 1324, 23 ed. Rom. De *muricibus* in re militari vid. Pitiscum, Lex. Antiq. Rom. Cod. Paris. exhibet, κολάσεις· ξίφη μὲν ὑποστρωννύμενοι. Cod. Vindob. κολάσεις· ξίφη τε ὑποστρωννύμενοι. Apud Eusebium legimus, τοὺς ἀπὸ θαλάττης κήρυκας, καὶ τινὰς ὀξείας ὀβελίσκους ὑποστρωννύμενους. Cf. Tertull. Apol. § 12, 'Ungulis deraditis latera Christianorum.' Ruchatus vertit, *ayant été étendus sur des machines remplies de pointes de fer*. Figuras unguularum, pectinum ferreorum, aliorumque quibus Martyrum carnes discerpebantur instrumentorum, pro-

posuit Aringhius, Roma Subterranea, vi 50. Ven. Beda de S. Felice Nolano, § 3, apud Surium. i p. 217, Januar. d. 14, 'Fragmenta quoque testarum subter eum sternebantur, ne inter horrorem et frigora longae noctis ligatus, vel somnum vel requiem capere aliquam, continuo horum acumine compunctus, sineretur.'

12. τῆς ἐπιμόνου] Ita recte Codd. MSti: ut in margine exemplaris sui correxit Pearsonus lectionem plane vitiosam τῆς ἐπὶ μόνου, quam ex Usserio praestant libri impressi.

13. τρέψη.] Cod. Paris. στρέψη.

Germani-
cus feris
traditur.
Ejus forti-
tudo.

Γ'. Πολλὰ γὰρ ἐμηχανᾶτο κατ' αὐτῶν ὁ διάβολος. ἀλλὰ χάρις τῷ Θεῷ· κατὰ πάντων γὰρ οὐκ ἴσχυσεν. Ὁ γὰρ γενναιότατος Γερμανικὸς ἐπερρώνουν αὐτῶν τὴν δειλίαν διὰ τῆς ἐν αὐτῷ ὑπομονῆς· ὃς καὶ ἐπισή-
μως ἐθριομάχησεν. Βουλομένου γὰρ τοῦ ἀνθυπάτου 5
πεῖθιν αὐτὸν, καὶ λέγοντος τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ κατοικεῖται, εαυτῷ ἐπεσπάσατο τὸ θηρίον προσβιασάμε-
νος, τάχιον τοῦ ἀδίκου καὶ ἀνόμου βίου αὐτῶν ἀπαλ-
λαγῆναι βουλόμενος. Ἐκ τούτου οὖν πᾶν τὸ πλῆθος,
θαυμάσαν τὴν γενναιότητα τοῦ θεοφιλοῦς καὶ θεοσε- 10
βοῦς γένους τῶν Χριστιανῶν, ἐπεβόησεν. “Αἶρε τοὺς
“ἀθέους! ζῆτείσθω Πολύκαρπος.”

Quidam,
nomine
Quintus,

Δ'. Εἰς δὲ ὀνόματι Κόϊντος, Φρυγῆς, προσφάτως
ἐληλυθὼς ἀπὸ τῆς Φρυγίας, ἰδὼν τὰ θηρία ἐδειλίασεν.

2. κατὰ πάντων] Cod. Par. ὅτι
κατὰ πάντων οὐκ ἴσχυσεν.

3. Γερμανικὸς] Ejus memo-
riam Jan. 19 Latinorum cele-
brant Martyrologia. USSER.

5. τοῦ ἀνθυπάτου] Nomen pro-
consulis habes infra, § 21. Lu-
cius Statius Quadratus procon-
sulatum Asiae gessisse legi-
tur apud Aristidem, Orat. Sac.
4, i p. 336 ed. Jebb. Eum-
dem hunc esse observat Vale-
sius cum L. Statio Quadrato,
qui consul fuit principatu An-
tonini Pii, A. U. C. 895. Vid.
Philostat. de Vit. Sophist. ii 7
p. 576 ed. Olear. Conferatur
omnino Greswellius noster, *Dis-
sertations on the Harmony of
the Gospels*, vol. iv p. 532 sq.
ed. 2dae.

6. λέγοντος] Ita dedi e Cod.
Par. Libb. impr. cum Codd.
Barocc. et Vindob. λέγειν. Ve-
ram lectionem jam viderat Patr.
Junius. Vide infra § 9.

8. τάχιον] καὶ τάχιον Cod. Paris.
ib. αὐτῶν] αὐτόν Cod. Vindob.

Eusebius, ὡς ἂν τάχιον τοῦ ἀδίκου
καὶ ἀνόμου βίου αὐτῶν ἀπαλλαγή.

10. θαυμάσαν] Ita e Codd.
Vindob. et Par. reposui pro θαυ-
μάσας, quo vitio libri omnes
laborant, Cod. Barocc. scilicet,
pressius quam oportebat, se-
cuti. Eusebius, τὸ πᾶν πλῆθος
ἀποθανύμασαν τῆς ἀνδρείας τὸν θεο-
φιλῆ μάρτυρα.

ib. θεοσεβοῦς γένους] Melito,
Sardium Episcopus, in Apologia
ad Imp. Antoninum Verum, τὸ
τῶν θεοσεβῶν γένος. Vid. ap.
Euseb. H. E. iv 56. Cf. infra
§ 14, παντὸς τοῦ γένους τῶν δι-
καίων.

11. τοὺς ἀθέους!] An legit ἀθῆ-
ους Int. Vet.? ita interrogat
Pearsonus. Sed proculdubio
non Interpreti, sed librario vi-
tiosa haec scriptura debet im-
putari. Ille enim postea haec
ipsa verba bis per *Impios tolle*

III. Diabolus tamen multa machinatus est. Sed gratia Domino nostro Jesu Christo, qui contra omnes fidus servorum suorum defensor adsistit. Nam fortissimus Germanicus, et omni Deo mente devotus, incredulorum animos potentia suae virtutis exstinxit. Hic feris traditus, quum Proconsulis in se miserationem cerneret, et ab eo persuaderetur, ut saltem vel aetatem suam cogitaret, si alia forte in se contemneret omnia; dolentem in se inimicum aspernatus est, et dedignatus est veniam, quam suaderet injustus. Quare ipse ad se feram bestiam vocabat: festinans mature mundi hujus labe exui, vel iniquitate privari. His visis, vulgus universum, stupore confectum, Christianorum animum mirabatur intentius; et clamatum est: "Torqueantur innocentes: quaeratur Polycarpus."

IV. Tunc unus, incognitusⁱ nomine, Phrygius, ^{1 Al. Coimtus, i. e. Quintus.} superveniens forte de patria, pronus ad patientem, voluntate festinans, cruento judici se securus objecit. Sed voluntatem vicit infirmitas. Missis namque ad se feris, his aspectis timore perculsus, coepit velle quod noluisset; et, conversa ad Dia-

reddit; et in exemplari suo Ruinartus reperit *Torqueantur nocentes*. Christianos ita appellabant efferi hi idololatrae, quia istorum fictitiis numinibus supplicare et sacrificare noluerint. SMITH. Justin. Mart. Apol. I vi p. 47 ed. Maran. Ἐνθένδε καὶ ἄθεοι κεκλήμεθα. Καὶ ὁμολογούμεν τῶν τοιούτων νομιζομένων θεῶν ἄθεοι εἶναι, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ ἀληθεστάτου, καὶ Πατρὸς δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν, ἀνεπιμίκτου τε κακίας

θεοῦ. ib. xiii p. 50, "Ἄθεοι μὲν οὖν ὡς οὐκ ἔσμεν, τὸν Δημιουργόν τοῦδε τοῦ παντὸς σεβόμενοι, κ. τ. λ. De Atheismi crimine, veteribus Christianis adlato, conferatur Kortholtii Paganus Obtrektor, cap. x, necnon libellus ejusdem peculiaris, De Atheismo vett. Christianis ob templorum in primis aversionem, objecto &c.

13. Κῶιντος,] Cod. Vindob. Κυπτός, Φρύξ τῷ γένει.

ib. προσφάτως] προσφάτος Cod. Barocc.

Phrygius, ultro se offerens persecutori, labitur. Improbantur qui sponte se ingerunt.

Οὗτος δὲ ἦν ὁ παραβιασάμενος ἑαυτὸν τε καὶ τινὰς ἄλλους προσελθεῖν ἐκόντας. Τοῦτον ὁ ἀνθύπατος πολλὰ ἐκλιπαρήσας, ἔπεισεν ὁμῶσαι καὶ ἐπιθῦσαι. Διὰ τοῦτο οὖν, ἀδελφοί, οὐκ ἐπαινοῦμεν τοὺς προδίδοντας ἑαυτούς· ἐπειδὴ οὐχ οὕτως διδάσκει τὸ εὐ- 5 ἀγγέλιον.

S. Polycarpus ab urbe secedit.

Ε'. Ὁ δὲ θαυμασιώτατος Πολύκαρπος, τὸ μὲν πρῶτον ἀκούσας οὐκ ἐταράχθη, ἀλλ' ἐβούλετο κατὰ πόλιν μένειν· οἱ δὲ πλείους ἔπειθον αὐτὸν ὑπεξελθεῖν· καὶ ὑπεξῆλθεν εἰς ἀγρίδιον οὐ μακρὰν ἀπέχον 10 ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ διέτριβε μετ' ὀλίγων νυκτὰ καὶ ἡμέραν, οὐδὲν ἕτερον ποιῶν ἢ προσευχόμενος περὶ πάντων, καὶ τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην ἐκκλησιῶν, ὅπερ ἦν σύνηθες αὐτῷ. Καὶ προσευχόμενος ἐν ὅπτα-

1. καὶ τινὰς ἄλλους] Codd. Par. et Barocc. καὶ τινὰς.

2. ὁ ἀνθύπατος κ. τ. λ.] Alio ordine Cod. Vindob. ἐκλιπαρήσας πολλὰ ὁ ἀνθύπατος ἔπεισεν αὐτόν.

4. οὐκ ἐπαινοῦμεν] In his enarrandis, paullo liberius, nec satis fideliter versatus est Eusebius, metuens, opinor, ne Martyribus plurimis, qui se iudiciis, Deo instigante, obtulerunt, praeiudicium fieret. COTEL. En vero nobile prudentiae pariter ac pietatis Christianorum veteris Smyrnae specimen! qui in hac Epistola, Quinti, Phrygis, in ipso agone a Christiana fide turpissime deficientis, pusillanimitatem sub oculis ponentes, illorum, qui, nulla necessitate urgente, sese Magistratibus Ethnicis [obtulerunt], temeritatem, licet non penitus damnant, tamen approbare et laudare non sustinuerint; longe-

que aliud martyrii genus ab exemplo Christi docent ipsis proponendum. Ideo martyrion hoc S. Polycarpi, (qui, donec a satellitibus deprehenderetur, prius fuga sibi consulens, περιέμενεν, i. e. aequo, sed tamen forti animo *expectavit*) appellant τὸ κατὰ τὸ εὐαγγέλιον μαρτύριον· quod repetitur § 19, et ejusmodi [dicitur] esse, ut omnes boni, qui ad illam moriendi pro Christo gloriam adspirant, hac ex parte summa cum laude sequi possint. SMITH.

ib. προδίδοντας ἑαυτούς.] Cod. Vindob. προδίδοντας ἑαυτοῖς exhibet. Libb. impr. cum Codd. Barocc. et Par. praestant προσιώντας ἑαυτοῖς, quam lectionem e conjectura correxit Smithus, vel προδόντας vel προσδόντας ἑαυτούς. Langbainius, ex praecedentibus illis τινὰς προσελθεῖν ἐκόντας, legendum censuit προσ-

bolum voluntate, probare illud, ad quod venerat destruendum. Hunc itaque Proconsul multis pellectionibus sacrificare persuasit. Ideo non eos, fratres, laudare debemus qui se ultro offerunt, sed eos qui inventi latentes in passione potius perseverant. Sic nos namque Evangelicus sermo confirmat, et hoc hortatur exemplo, quo cessisse videmus ultroneum, et vicisse compulsum.

V. Unde Polycarpus, vir eximiae prudentiae robustique consilii, his auditis latebram petiit. Nec tamen mente turbatus fugiebat haec, sed potius differebat: qui per singulas civitates ambulans, hortantes, ut celerius exiret, ac se quaerentibus aliqua ratione subtraheret, aspernatus, diutius morabatur. Tandem in agrum civitati proximum secedendum putavit. Ibi diebus ac

ιόντας ἐκόντως. Apud Clem. Rom. i 55 παραδεκωκότας ἑαυτούς.

5. οὐχ οὕτως] Jubet enim potius fugere ad aliam urbem, S. Matt. x 23, ita tamen ut si fugere non liceat, mors constanter feratur. CLERICUS. Cod. Vindob. τὸ ἅγιον εὐαγγέλιον.

7. Ὁ δὲ θαυμασιώτατος] Cod. Par. Ὁ δὲ θαυμάσιος. Cod. Vindob. Ὁ δὲ τίμιος καὶ θαυμασιώτατος.

8. κατὰ πόλιν] Cod. Vindob. κατὰ τὴν πόλιν. Int. Vet. sic emendavit et distinxit Smithus e Cod. Colbert. In ed. Usser. pro *hortantes*—*subtraheret*, *aspernatus hortabatur ne &c.* legimus *subtraheret*. *Aspernatus &c.* quasi ab hoc vocabulo sententia proxima incepisset.

10. καὶ ὑπεξῆλθεν] Cod. Vindob. καὶ πεισθεὶς ὑπεξῆλθεν εἰς τὸ ἀγρίδιον κ. τ. λ.

11. καὶ διέτριβε μετ' ὀλίγων]

Ita dedi e Cod. Par. Cod. Vindob. καὶ ἔτριβε μετ' ὀλίγων ἀδελφῶν. Libb. impr. cum Cod. Barocc. ἔτριβε μετ' ὀλίγων, ubi legendum monet Usserius vel μὲν ὀλίγον vel μετ' ὀλίγων. Eusebius habet διατρίβειν τε σὺν ὀλίγοις ἐνταῦθα.

12. οὐδὲν ἕτερον] Cod. Vindob. μηδὲν ἕτερον.

13. καὶ τῶν] καὶ om. in Cod. Paris.

14. ἐν ὀπτασίᾳ] Recte in Nicephoro reprehensus cernitur Eusebius, quod visionem hanc dormienti Polycarpo oblatam fuisse putaverit. COTEL. *Ecstasi quadam correptus inter precandum*. Eodem modo visionem hanc S. Polycarpo obtigisse fortasse dicendum est, quo illam S. Petro factam fuisse legimus in Actorum cap. x. SMITH. Visiones et dona prophetica a temporibus Apo-

Visio de
martyrio
suo ei ob-
lata.

σία γέγονε πρὸ τριῶν ἡμερῶν τοῦ συλληφθῆναι αὐτόν· καὶ εἶδεν προσκεφάλαιον αὐτοῦ ὑπὸ πυρὸς κατακαίόμενον. Καὶ στραφεὶς εἶπεν πρὸς τοὺς συν-
όντας αὐτῷ προφητικῶς· “Δεῖ με ζῶντα καυθῆ-
“ ναι.”

5

Iterum mi-
grat.

5'. Καὶ ἐπιμενόντων τῶν ζητούντων αὐτόν, μετέβη εἰς ἕτερον ἀγρίδιον, καὶ εὐθέως ἐπέστησαν οἱ ζητούν-
τες αὐτόν· καὶ μὴ εὐρόντες, συνελάβοντο παιδάρια δύο, ὧν τὸ ἕτερον βασανιζόμενον ὠμολόγησεν. Ἦν γὰρ καὶ ἀδύνατον λαθεῖν αὐτόν, ἐπεὶ καὶ οἱ προδίδον- 10
τες αὐτόν οἰκεῖοι ὑπῆρχον. Καὶ ὁ εἰρήναρχος, ὁ καὶ

A servulo
proditur.

stolorum permanserunt usque ad Cyprianum, si Dodwellium audias, Diss. Cypr. iv. Visionem nocturnam quae de passione sua Cyprianum admonuit narrat Pontius diaconus in Vita Cypriani, §§ 12, 13 ap. Ruinart. Act. Sinc. p. 211. Tu autem vide Thomam Jackson, *The Eternal Truth of Scriptures*, I xiii, i p. 82, Oxon. 1844.

1. πρὸ τριῶν ἡμερῶν] Cod. Barocc. πρὸ τῶν ἡμερῶν. Cod. Vindob. τοῦ συλληφθῆναι αὐτοῦ.

2. καὶ εἶδεν] Cod. Par. καὶ ἶδεν. Cod. Vindob. ἶδεν γὰρ τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ.

4. “Δεῖ με κ. τ. λ.”] Cod. Vindob. Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα, δεῖ με κ. τ. λ. E Codd. Vindob. Par. Barocc. καυθῆναι restitui. Libb. impr. Usserium secuti, κατακαυθῆναι. Euseb. ὅτι δέοι αὐτόν διὰ Χριστὸν πυρὶ τὴν ζωὴν μεταλλάξαι.

6. Καὶ ἐπιμενόντων] Eusebius, Ἐπικειμένων δὴ οὖν σὺν πάσῃ σπουδῇ τῶν ἀναζητούντων αὐτόν.

ib. τῶν ζητούντων] Saevitia aucta erat a temporibus Trajani et Hadriani, qui conquiri Christianos noluerunt. Sed ita

interpretabantur Rescripta Trajani et Hadriani ut conquirere liceret, si modo essent delatores ad eos palam accusandos parati. Re vera ita erant concepta, ut sic intelligi possent; et fortasse quidem data opera, ut ne desissent qui Christianis exitium crearent. CLERICUS.

7. καὶ εὐθέως ἐπέστησαν] Cod. Vindob. καὶ ἅμα τοῦ ἐπαναχωρῆσαι ἐπέστησαν.

9. ὧν τὸ ἕτερον] Cod. Par. ὧν τὸ στερρον κ. τ. λ. Cod. Vindob. ἃ καὶ βασανιζόμενα ὠμολόγησαν.

ib. Ἦν γὰρ καὶ—ὑπῆρχον.] Haec ex interpolatoris manu esse censet Dalrymple.

10. ἐπεὶ καὶ] Cod. Vindob. ἐπειδὴ καὶ.

ib. οἱ προδίδοντες αὐτόν] Cod. Par. om. αὐτόν.

11. ὑπῆρχον.] Caetera hujus pericopae non agnoscit Cod. Vindob. ubi legimus ὑπῆρχον ἔχοντες οὖν τὰ παιδάρια, κ. τ. λ.

ib. ὁ εἰρήναρχος,] Irenarchae munus erat, seditiosos homines et pacis publicae turbatores comprehendere, et praemissis notoriis ad tribunalia iudicium

noctibus sine intermissione orationi impendendo operam, Dei implorabat auxilium, quo fortior esset in poena. Signum tamen, ante triduum quam comprehenderetur, revelationis accepit. Intuebatur cervicalem capitis sui flamma ambiente circumdari. Expergefactus itaque sanctissimus senex, vix adhuc stratis gravia membra subtraxerat, et ait his, qui cum eo erant, ignibus se cremandum.

VI. Ecce in alium agrum forte concesserat : statim quaerentes eum adfuerunt custodes. Sed quum ab his ille investigari non posset, uno ex his etiam verberato, latebram confessione infans aperuit. Nec enim ipse celari poterat, quem

perducere, ut docet Augustinus, Epist. cxl et clix. [? clix et clx, sc. Epp. 133 et 134 ed. Bened.] Hinc est quod Herodes, Irenarcha Smyrnaeorum, Polycarpum hic vehiculo suo excepisse dicitur, quem scilicet per satellites suos inquiri et comprehendi jusserat. Creabantur autem Irenarchae ex corpore curiae, ut indicat Lex 49 in Cod. Theodos. de Decurionibus, in qua *Praepositi Pacis* dicuntur, [i p. 409 ed. Gothofred. et Ritter.] in Epistolis Libanii *ἄρχοντες τῆς εἰρήνης*. [Τοῦτον εὐρὼν τῆς εἰρήνης φύλακα. Ep. 446 p. 225 ed. Wolf.] Theodosius junior in Oriente penitus eos abolevit. [tom. iv p. 647.] VALESIUS. Videntur restituti a Justiniano, Vid. ejus Cod. Lib. x Tit. 75, de Irenarchis. [‘ Irenarchae qui ad provinciarum tutelam, quietis ac pacis ‘ per singula territoria faciunt ‘ stare concordiam, a decurioni-

bus, judicio praesidium provinciarum idonei nominentur.]

CLERICUS. Apud Asianos, et hisce ipsis de quibus nunc agimus temporibus, Irenarchas deligendi quis mos fuerit, in Sacra Orat. iv [p. 338 ed. Jebb.] ita explicat, qui tum apud eos vixit, Aristides : *Ἐπέμπετο τοῖς ἡγεμόσι κατ’ ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀφ’ ἐκάστης πόλεως, ἐκάστου ἔτους, ὀνόματα δέκα ἀνδρῶν τῶν πρώτων ταῦτα ἔδει σκεψάμενον τὸν ἡγεμόνα, ἕνα ὃν προκρίνεται ἐξ ἀπάντων, καθιστάναι φύλακα τῆς εἰρήνης*. Ubi notandum, 1°. totius provinciae proprie dictae Asiae Proconsulem tunc fuisse Praesidem : licet sub eo alius quoque liberis Asiae civitatibus praefuerit. 2°. In unaquaque Asiae civitate constitutum fuisse unum, cujus munus erat *προστέλναι τῆς εἰρήνης* (ut paullo post Aristides loquitur) *paci praeesse*, eumque annum creatum fuisse ; quem magistratum in urbe Smyrnensi

κληρονόμος τὸ αὐτὸ ὄνομα, Ἡρώδης ἐπιλεγόμενος, ἔσπευδεν εἰς τὸ στάδιον αὐτὸν εἰσαγαγεῖν· ἵνα ἐκεῖνος μὲν τὸν ἴδιον κλῆρον ἀπαρτίσῃ, Χριστοῦ κοινωνὸς γενόμενος· οἱ δὲ προδόντες αὐτὸν, τὴν αὐτοῦ τοῦ Ἰούδα ὑπόσχοιεν τιμωρίαν.

5

Perquiri-
tur.

Ζ'. Ἐχοντες οὖν τὸ παιδάριον, τῇ παρασκευῇ, δείπνου ὥρα, ἐξήλθον διωγμῖται καὶ ἵππεῖς, μετὰ τῶν συνήθων αὐτοῖς ὅπλων, “ὥς ἐπὶ ληστὴν” τρέχοντες. Καὶ ὁψὲ τῆς ὥρας συναπελθόντες, ἐκείνον μὲν εὖρον ἐν τινι δωματίῳ κατακείμενον, ἐν ὑπερφῶ· κα- 10
κεῖθεν ἡδύνατο εἰς ἕτερον χωρίον ἀπελθεῖν, ἀλλ’ οὐκ ἐβουλήθη, εἰπὼν· “Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γενέσθω.” Ἀκούσας δὲ αὐτοὺς παρόντας, καὶ καταβὰς, διελέχθη

Recusat a-
lio fugere.

hoc anno Herodes gesserit. US-
SER. Neander, *der Polizeiaufseher*.

1. κληρονόμος] Herodes ille, tunc temporis simul εἰρηναρχος et κληρονόμος ἐπιλεγόμενος, i. e. electus et constitutus, sive a Proconsule, sive a populo, (ita enim verba haec distinguenda censeo, ὁ καὶ κληρονόμος, τὸ αὐτῷ ὄνομα Ἡρώδης,) festinabat S. Polycarpum in arena sistere. Male hic positum arbitror κληρονόμος pro οἰκονόμος sive ἀγορανόμος. Isthoc enim tempore ille aliud munus publicum praeter εἰρηναρχίαν, quae unico anno terminabatur, videtur gessisse. Haec non intellexit Interpres, qui Irenarcham et Herodem diversos facit. SMITH. Cod. Par. exhibet ὁ κεκληρωμένος τὸ αὐτὸ ὄνομα. Has voces ὁ καὶ κληρονόμος τὸ αὐτὸ ὄνομα, glossematis speciem, iudice Dresselio, prae se ferentes, sicco pede praeterit Ruchatus. Wakius vertit,

So the officer who is called Cle-
ronomos. Chevallier. So the
keeper of the peace, who was
also magistrate elect. Apud
Demosth. c. Midiam § 8 ex-
ponunt κληρονόμοι τῆς δίκης, qui
loco alterius satisfactionem ab
aliquo violatore repetere debent,
ad quos devolutum est ius poe-
nas repetendi. Cf. Orat. c. An-
drot. κληρονόμον γὰρ σε καθίστησιν
ὁ νόμος τῆς ἀτιμίας τῆς τοῦ πατρός.
i p. 603, Orat. Graec. ed. Reisk.
ib. τὸ αὐτὸ ὄνομα,] Ὅνομα, ut
saepius, *munus, officium, honor*.
HEFELIUS.

4. τὴν αὐτοῦ τοῦ Ἰούδα] Ita
Codd. Barocc. et Par. non τὴν
αὐτοῦ Ἰούδα, uti in Russelii li-
bro. Melius forsitan τὴν αὐτῆν.
Pro ὑπόσχοιεν Cod. Barocc. prae-
stat ὑπόσχευεν.

6. τὸ παιδάριον,] Cod. Vindob.
τὰ παιδάρια. Lectioni Codd.
Barocc. et Par. favet Int. Vet.
necnon Eusebius, παιδων, ὡν θά-
τερον αἰκισαμένους, ἐπιστῆναι δι’

passio ipsa poscebat. Proditores ejus domestici Irenarcha et Herodes festinabant in arenam eum citius exhibere, ut et ille Christi, finita passione, sit socius; et proditores, exemplo Judae, poenam quam merentur, accipiant. S. Matt. x 36.

VII. Habentes itaque infantulum, ante sabbatum, hora ipsius coenae egressi sunt, Polycarpum perquirentes, cum equorum magna copia vel armorum: quasi vero non servum Christi comprehenderent, sed latronem. Invenērunt eum nocte in tegulis se prementem. Fuerat quidem transgrediendi in alium agrum facultas: sed jam fessus ostendere se maluit quam celare, dicens: “*Com- pleatur voluntas Dei: quamdiu voluit ille, dis-* S. Matt. xxvi 55.
Act. xxi 14. *tuli; et quando jussit, optavi.*” Visis itaque

αὐτοῦ τῇ τοῦ Πολυκάρπου καταγωγῇ.

ib. τῇ παρασκευῇ,] *die Sabbatum proxime praecedenti.* Cf. S. Luc. xxiii 54, S. Johan. xix 31.

7. δείπνον ὄρα,] Codd. Vindob. et Par. secutus sum. Cod. Barocc. ὄρα.

ib. διωγμῖται] Erant hi levis armaturae milites ad persequendos et capiendos latrones comparati. VALESIIUS. Wankius vertit, *the sergeants*; Dalrymple, *the peace-officers*; Chevall. *the officers*; Eucherius, *des ministres de la persécution.* διωγμῖται exhibent Codd. Barocc. et Vindob. διωγμῖται Cod. Par. Scripturam διωγμῖται veriorē esse statuit Dindorfius, ad calcem literae Δ in nova Thesauri editione.

8. “ὡς ἐπὶ ληστήν”] Cod. Vindob. ὡς ἐπὶ ληστή.

9. συναπελθόντες,] Cod. Par. καταλάβοντες. Codd. Barocc. et

Vindob. scripturam, ex Eusebii lectione ἐπελθόντες, correxit Usserius συνεπελθόντες, probante Smitho.

10. κατακείμενον, ἐν ὑπερφῶ.] Ita Cod. Vindob. Codd. Par. et Barocc. κατακείμενον ὑπερφῶ.

ib. κἀκείθεν] Cod. Vindob. κἀκείθεν δέ.

11. εἰς ἕτερον χωρίον] *in aliud praedium* Cotel. et Hefelius. Rectius, ut mihi quidem videtur, quam eruditissimus Neander, qui intelligit Polycarpo licuisse e tecto, non uti apud nos fastigato, sed Orientalium more aedificandi plano, in domum proximam transire.

12. τοῦ Θεοῦ] Cum Codd. Vindob. et Paris. facit Int. Vetus. Cod. Barocc. τοῦ Κυρίου.

13. Ἀκούσας δὲ αὐτοὺς] Ita Codd. Vindob. et Par. melius, ut opinor, quam Codd. Barocc. Ἀκούσας οὖν τοὺς παρόντας.

ib. καὶ καταβῆς,] καὶ om. in Cod. Paris.

Satellites
convivio
excipit.

Orat.

In urbem
ducitur.

αὐτοῖς· θαυμαζόντων τῶν παρόντων τὴν ἡλικίαν αὐ-
τοῦ καὶ τὸ εὐσταθές, καὶ ὅτι τοσαύτη σπουδῇ ἐχρή-
σαντο τοῦ συλληφθῆναι τοιοῦτον πρεσβύτην ἄνδρα.
Εὐθέως οὖν αὐτοῖς ἐκέλευσε παρατεθῆναι φαγεῖν καὶ
πιεῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ὅσον ἂν βούλωνται· ἐξητήσατο 5
δὲ αὐτοὺς, ἵνα δώσιν αὐτῷ ὥραν πρὸς τὸ προσεύξα-
σθαι ἀδεῶς. Τῶν δὲ ἐπιτρεψάντων, σταθεὶς προσ-
ηύξατο, πλήρης ὢν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, οὕτως ὥστε
ἐπὶ δύο ὥρας μὴ δύνασθαι σιωπῆσαι, καὶ ἐκπλήττε-
σθαι τοὺς ἀκούοντας, πολλοὺς τε μετανοεῖν ἐπὶ τῷ 10
ἐλθλυθέναι ἐπὶ τοιοῦτον θεοπρεπῇ πρεσβύτῃ.

Η'. Ὡς δὲ κατέπαυσε τὴν προσευχὴν, μνημονεύ-
σας ἀπάντων καὶ τῶν πώποτε συμβεβηκότων αὐτῷ,
μικρῶν τε καὶ μεγάλων, ἐνδόξων τε καὶ ἀδόξων, καὶ
ἀπάσης τῆς κατὰ τὴν οἰκουμένην καθολικῆς ἐκκλη- 15
σίας, τῆς ὥρας ἐλθούσης τοῦ ἐξίεναι, ἐν ὧν καθί-
σαντες αὐτὸν, ἤγον εἰς τὴν πόλιν, ὄντος Σαββάτου

1. θαυμαζόντων τῶν παρόντων] Cod. Barocc. θαυμαζόντων δὲ τῶν παρόντων.

2. καὶ ὅτι τοσαύτη — ἄνδρα.] Cor. Par. secutus sum. Cod. Barocc. praestat καὶ τὸ εὐσταθές, τινὲς ἔλεγον, Ἡ τοσαύτη σπουδὴ ἢ τοῦ συλληφθῆναι τοιοῦτον πρεσβύτην ἄνδρα ἦν, εὐθέως κ. τ. λ. quam lectionem ita refingendam esse censuit Usserius: vel ἢ τοσαύτη σπουδὴ ὑπὲρ τοῦ . . . vel τί τοσαύτη σπουδὴ τοῦ . . . Cod. Vindob. exhibet ἢ τοσαύτη σπουδὴ ἦν τοῦ συλληφθῆναι τοιοῦτον πρεσβύτην ἄνδρα. Apud Eusebium legimus καὶ εἰ τοσαύτη γένοιο σπουδὴ ὑπὲρ τοῦ τοιοῦτον συλληφθῆναι πρεσβύτην.

4. Εὐθέως οὖν αὐτοῖς] Cod. Par. εὐθέως οὖν αὐτούς. Alio

ordine Cod. Vindob. Εὐθέως οὖν ἐκέλευσε παρατεθῆναι αὐτοῖς φαγεῖν κ. τ. λ.

5. ἐξητήσατο δὲ αὐτοὺς,] Codd. Vindob. et Par. ἐξητήσατο δὲ αὐτοῖς. Mox pro δώσιν Cod. Vindob. δώσωσιν.

6. πρὸς τὸ προσεύξασθαι] Ita Cod. Vindob. Cod. Par. πρὸς τὸ εὔξασθαι. Cod. Barocc. ὥραν προσεύξασθαι. Eusebius, μίαν τε ὥραν ὡς ἂν προσεύξοιτο ἀδεῶς.

9. σιωπῆσαι,] Cod. Vindob. σιγῆσαι ἀλλ' ἐκπλήττεσθαι τοὺς ἀκούοντας καὶ μετανοεῖν κ. τ. λ.

ib. ἐκπλήττεσθαι] Eodem sensu ponitur haec vox in Ep. Barnabae, § 6, p. 226 ed. Voss. ἵν' ὅταν ἴδωσιν αὐτὸν τότε ἐρχόμενον ἐκπλαγῆσονται ἐπὶ τῇ ὁμοίητι τοῦ τράγου. Cf. Euseb. H. E.

illis, descendit : habuitque sermonem, qualem aut illa^k aetas potuerat, aut Spiritus gratiae coelestis^{k nulla Colb.} infuderat. Quum mirarentur in his annis tantam velocitatem pedum, tantam habitudinem esse membrorum, ad cujus investigationem vix summa celeritate pervenerint : nihil stupentibus ille respondit, sed statim his alimenta cibi prae-buit, et mensam jussit adponi. Nec hoc sine divini magisterii mandato faciens : quum scriptum sit, *inimicos nostros potu et cibo debere satiari*. Tunc^{Rom. xii 20.} deprecatus est, ut ei horam concederent qua posset orare et omnipotenti Deo debita precum vota persolvere. Praebentibus facultatem, stans¹ petebat^{1 instanter Colb.} donum Dei praeceptumque compleri. Jugiter autem per duas fere horas oratio illa duravit : stupefactis audientibus, et, quod majoris palmae videretur^m, inimicis.

^{m videtur Colb.}

VIII. Orationis postmodum voce completa ; facta in precibus omnium mentione, notorum ignotorumque, bonorum ac malorum, et catholicorum omnium, qui per singula loca Ecclesiae colliguntur : tandem hora illius advenit, quae custodiendaeⁿ acciperet coronam justitiae. Impositus^{n custoditae Colb.}

i 4, Τοῦτο καὶ προφητῶν κατε-
πλάγη τις.

10. ἐπὶ τῷ ἐληλυθέναι] Euseb.
ἐπὶ τῷ τοιοῦτον ἀναρεῖσθαι μέλλειν
σεμνὸν καὶ θεοπρεπῆ πρεσβύτην.
USSER. Codd. Barocc. et
Vindob. ἐπὶ τὸ ἐληλυθέναι . . .
θεοπρεπεῖ. Cod. Par. μετανοεῖν
καὶ ἐληλυθέναι.

13. πώποτε] Ita Codd. Vin-
dob. et Par. cum Eusebio. Cod.
Barocc. ποτέ. Pro συμβεβηκότων
Coteler. legendum esse monuit
συμβεβηκότων ex Euseb. Codd.
Mazar. et Medic. et τῷ μαθητῇ

συμβεβηκότες quidem habet Eu-
seb. iii 23. Miror Valesium
statuere Interpretem nostrum
Vet. non aliter legisse : apud
quem *notorum ignotorumque*
vocibus ἐνδόξων τε καὶ ἀδόξων re-
spondent.

15. καθολικῆς] Vid. notata ad
Ignat. Ep. ad Smyrn. § 8.

16. ἐν ὄνῳ] ἐν om. Cod. Vin-
dob.

17. Σαββάτου μεγάλου.] h. e.
die Sabbati qui Paschalem so-
lennitatem proxime antecede-
bat ; in Calendario Ecclesiastico

μεγάλου. Καὶ ὑπήντα αὐτῷ ὁ εἰρήναρχος Ἡρώδης, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Νικήτης [ἐπὶ τὸ ὄχημα,] οἱ καὶ

Ad defecti-
onem soli-
citatur.

μεταθέντες αὐτὸν ἐπὶ τὴν καρούχαν, ἔπειθον παρακα-
θεζόμενοι, καὶ λέγοντες· “Τί γὰρ κακὸν ἐστὶν εἰπεῖν,
“ Κύριος Καῖσαρ! καὶ ἐπιθῆσαι, καὶ τὰ τούτοις ἀκό- 5
“ λουθα, καὶ διασώζεσθαι;” Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα οὐκ
ἀπεκρίνατο αὐτοῖς· ἐπιμενόντων δὲ αὐτῶν, ἔφη· “Οὐ
“ μέλλω ποιεῖν ὃ συμβουλευέτέ μοι.” Οἱ δὲ ἀποτυ-

E curru de-
jicitur, ejus-
que tibia
laeditur.

χόντες τοῦ πείσαι αὐτὸν, δεινὰ ῥήματα ἔλεγον αὐτῷ,
καὶ μετὰ σπουδῆς καθήρουν αὐτὸν [ἀπὸ τοῦ ὀχήμα- 10

Vigilia Paschatis. Τὸ Σάββατον οὐ νηστεύομεν, ἵνα μὴ δόξωμεν Ἰουδαῖζοντες· τὴν Κυριακὴν πανηγυρίζομεν, διὰ τὴν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παγκόσμιον χαρὰν καὶ ἀνάστασιν, καὶ ὅτι τὸ μὲν δημιουργίας ἐστὶν ὑπόμνησις, ἡ δὲ ἀναστάσεως, μᾶλλον δὲ ἀναπλάσεως· κατὰ δὲ μόνον ΤΟ ΜΕΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, καθ' ὃ τὸ Κυριακὸν σῶμα ἐν τῷ τάφῳ ἄπνουν ἔκειτο, νηστεύειν, κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου φωνὴν τὴν λέγουσαν, “Ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, τότε νηστεύουσιν, προσετάχθημεν. Canon B. Apost. lxxvi, Tom. i p. 43 ed. Bevereg. Conf. Const. Apost. v 19, Concil. Trull. Can. lxxxix. Sic Zonaras quoque ad Can. xlv Concil. Laod. p. 356, Τὸ μέγα Σάββατον μέσον ἐστὶ τῆς ταφῆς καὶ τῆς ἀναστάσεως.

1. ὑπήντα αὐτῷ] Codd. Vindob. et Par. ὑπαντᾷ. Codd. Vindob. et Barocc. αὐτόν, quam vocem ad oram libri Vindob. manus recentior alio atramento correxit, αὐτῷ. Verbum ὑπαντᾷ cum tertio casu jungi solet.

ib. Ἡρώδης,] Cod. Vindob. ὁ ἐπικληθεὶς Ἡρώδης.

2. Νικήτης] Nicetae Smyrnaei vita habetur apud Philostratum, [de Vit. Sophist. i 19] sed nostro hoc aliquanto senioris, quippe qui Nerva imperante maxime inclaruit. USSER. ‘An vero idem cum illo non sit, viderint doctiores. ‘Certe tempus non male con- venit.’ Olearius in loc. Cod. Par. Νικήτας. Cod. Vindob. ὀνόματι Νικήτης.

3. ἐπὶ τὴν καρούχαν,] In Cyrelli Graeco-Latino Glossario, κάρρον et καρούχιον, *rheda* exponitur: et in Hesychii Lexico vice versa, ῥηδίων, καρούχων apud quem etiam ἄρμα est ὄχημα, καρούχα, δίφρος. Latinis Scriptoribus, Plinio, Martiali, Suetonio, et sequentibus Historiae Augustae scriptoribus, *carrucae* vox usitatissima est; indeque tum posteriorum Graecorum καρούχα illa, tum vulgatum nostrum *caroche*, [aliter *carrosse*] suam traxit originem. USSER. Eusebius, οἱ καὶ μεταθέντες αὐτὸν εἰς τὸ ὄχημα, et paullo post, ubi in hac Epist. Circ. legimus, ἀπὸ τοῦ ὀχήματος, ὥς καὶ κατιόντα ἀπὸ τῆς καρούχας,

itaque asino, quum appropinquaret civitati majori Sabbato, obvius Irenarchae Herodi et patri ejus Niceteri^o, vehiculoque susceptus; ut vel obsequio^{ol. Nicetae.} vinceretur, qui vinci poenae dolore non poterat. Quum ergo subdolo crebroque sermone profanum aliquid ab illo exigerent adsidentes, dicerentque; “Quid mali est dicere, Domine, et sacrificare?” et reliqua quae solent Diabolo instigante narrari: frenato paullisper ore, omnibus patienter auditis, tandem iratus annunciat; ad hoc se nunquam posse perducī, non igne, non ferro, non arctorum doloribus vinculorum, non fame, non exsilio, non

apud Euseb. tantum habetur, ὡς κατιόντα ἀπὸ τοῦ ὀχήματος. Unde suspicatur Usserius utrobique καρούχας, sequioribus saeculis magis notum vocabulum, hic substitutum fuisse. Mihi autem, salva tanti viri reverentia, longe verisimilius videtur, ἀπὸ τοῦ ὀχήματος glossema esse hic, sicuti infra § 18, vocem ἐκατόνταρχος additam fuisse a manu recentiore. *Carrucae* enim, uti docet Schefferus, De Re Vehiculari, cap. 27, jam mentionem fecerant Plinius, H. N. xxxiii 11, Suetonius, Neron. xxx 10, alique. Vocem καρούχαν habes apud Theophilum Antecessorem, II i 48.

5. “Κύριος Καῖσαρ!” Τοῦ Κυρίου nomen hic non simpliciter, sed pro *Deo* accipitur. Tertullianus in Apol. § 34, ‘Dicam plane Imperatorem Dominum, sed ‘quando non cogor ut Dominum Dei vice dicam.’ Namque non post mortem solum Imperatores suos apotheosi honorabant, sed etiam vivis aras et templa exstruebant et

sacrificabant. Multis de hoc argumento agit vir summus J. G. Vossius, lib. iii de Progr. et Orig. Idol. cap. 17. MADER. Codd. MSS. exhibent Κύριος Καῖσαρ, non Κύριε Καῖσαρ, uti in Libb. impr. et apud Eusebium.

ib. καὶ τὰ τοῦτοις ἀκόλουθα,] Hae voces desunt apud Eusebium. Cod. Par. exhibet καὶ ἐπιθῆναι τοῦτοις ἀκόλουθα. Cf. infra, p. 624 l. 15, καὶ ἕτερα τοῦτοις ἀκόλουθα.

6. διασώζεσθαι;” Ita etiam habetur in Eusebii MS. Saviliano: ubi in vulgatis legitur σώζεσθαι, pro quo Rufinus habet, *vivere securum*. USSER.

ib. ‘Ο δέ] Cod. Vindob. ‘Ο δὲ ἅγιος Πολύκαρπος.

7. “Οὐ μέλλω] οὐ μέλω Cod. Barocc.

9. πείσαι αὐτὸν,] Cod. Vindob. πείσαι αὐτὸν διὰ πιθανολογίας.

10. μετὰ σπουδῆς] Cod. Vindob. μετὰ πολλῆς σπουδῆς. Mox pro καθήρουν Cod. Barocc. exhibet καθήρον. Cod. Par. καθήρον. Cod. Vindob. καθήρον.

τος], ὡς καὶ κατιόντα ἀπὸ τῆς καρούχας ἀποσυρῆναι τὸ ἀντικνήμιον. Καὶ μὴ ἐπιστραφεῖς, ὡς οὐδὲν πεπονθὼς, προθύμως μετὰ σπουδῆς ἐπορεύετο, ἀγόμενος εἰς τὸ στάδιον· θορύβου τηλικούτου ὄντος ἐν τῷ σταδίῳ, ὡς μηδὲ ἀκουσθῆναί τινα δύνασθαι. 5

In stadium ingressus, coelesti voce recreatur.

Tumultus in stadio maximus. Offertur Proconsuli.

Θ'. Τῷ δὲ Πολυκάρπῳ, εἰσὶόντι εἰς τὸ στάδιον, φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ ἐγένετο. “Ἰσχυε καὶ ἀνδρίζου, “Πολύκαρπε!” Καὶ τὸν μὲν εἰπόντα οὐδεὶς εἶδεν, τὴν δὲ φωνὴν τῶν ἡμετέρων οἱ παρόντες ἤκουσαν. Καὶ [λοιπὸν] προσαχθέντος αὐτοῦ, θόρυβος ἦν μέγας 10 ἀκουσάντων ὅτι Πολύκαρπος συνείληπται. Λοιπὸν προσαχθέντα αὐτὸν ἀνηρώτα ὁ ἀνθύπατος, εἰ αὐτὸς εἶη Πολύκαρπος. Τοῦ δὲ ὁμολογοῦντος, ἔπειθεν ἀρνεῖσθαι, λέγων. “Αἰδέσθητί σου τὴν ἡλικίαν,” καὶ ἕτερα τούτοις ἀκόλουθα, ὡς ἔθος αὐτοῖς λέγειν. 15

1. ὡς καὶ κατιόντα] καὶ om. Cod. Paris. Sequentia minus feliciter reddunt Wakius et Chevallier. *he hurt his thigh.*

2. Καὶ μὴ] Cod. Vindob. Καὶ μηδὲ.

3. προθύμως] Ita Codd. Barocc. et Vindob. Cod. Par. πρόθυμος. et sic apud Eusebium Strothius.

5. ὡς μηδὲ ἀκουσθῆναι] Euseb. ὡς μηδὲ πολλοῖς ἀκουσθῆναι.

6. Τῷ δὲ Πολυκάρπῳ,] Cod. Vindob. Τῷ δὲ μακαρίῳ Πολυκάρπῳ.

7. ἐξ οὐρανοῦ ἐγένετο.] Cod. Vindob. subjicit λέγουσα.

8. Πολύκαρπε!"] Cod. Vindob. Πολύκαρπε, μετὰ σοῦ γάρ εἰμι. quod additamentum, ex Act. xviii 9, 10 forsitan depromptum, qui inseruit, hanc vocem revera e coelo missam fuisse credidit; eamque sententiam

tuetur cel. Tholuckius, *Commentar zum Evangelio Johannis*, xii 28—30, ad quem locum conferri jubet illud *Tolle, Lege*, a S. Augustino auditum, *Confess.* viii 12, et visiones Apostolorum Petri et Pauli, Act. x 13, 15, ix 7, xxii 7, cum Joseph. B. J. vii 12, [vi 5 ed. Hudson. et Cardwell.] et cum locis e Paraphrastis Chaldaeis quos Buxtorfius adducit. Si Clericum audias, H. E. p. 726, vox, quum a quo profecta esset, animadvertisset nemo, e coelo missa esse credita est.

ib. οὐδεὶς εἶδεν,] Ita Cod. Barocc. Codd. Vindob. et Par. οὐδεὶς οἶδεν. Euseb. οὐδὲ εἰς εἶδεν.

9. οἱ παρόντες] Eusebius, τῶν ἡμετέρων πολλοὶ ἤκουσαν. Rufinus, *πλurimī*. Cod. Barocc. τῶν οἱ μετέρων οἱ παρόντες.

10. Καὶ [λοιπὸν] προσαχθέντος]

flagellis. Commoti tunc illi, vehiculo summa velocitate currente, Polycarpum perturbarunt; ita ut suras aliqua ex parte quassaret. Tanta tamen per arenam velocitate currebat, ut nullius ^{p nulla} corporis ^{Colb.} damna sentiret.

IX. Sed quum arenam fuisset ingressus, e coelo statim missa vox sonuit, clamans: "Polycarpe, habeto virtutem." Hanc vocem qui in arena ^{Deut. xxxi} erant audierunt; ex aliis autem nullus ^{7, 23.} audivit. Quum igitur Proconsuli fuisset oblatus, Deum toto corde confessus, imperia iudicis cruenta contempsit. Quumque ab eo ad blasphemum quodcumque cogeretur, diceretque ei Proconsul: "Vel aetatem hanc cogita, si alia in te forte contemnis: non poterit haec senectus juvenibus etiam expavescenda sufferre. Debes jurare per Caesarem Caesarisque fortunam: praeterea habere poenitentiam, et dicere: Impios tolle."

Vocem λοιπόν, quae statim recurrit, uncinis inclusi. Euseb. Προσαχθέντος οὖν αὐτοῦ.

11. συνειληπται.] Cod. Vindob. συνελήφθη.

ib. λοιπόν προσαχθέντα] Ita Cod. Barocc. Cod. Par. Προσαχθέντα δὲ ἡρώτα ὁ ἀνθύπατος. Cod. Vindob. Τοῦ δὲ προσαχθέντος ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀνηρώτα αὐτὸν ὁ ἀνθύπατος. Ap. Euseb. λοιπόν οὖν προσελθόντα ἀνθρώπα ὁ ἀνθύπατος. Vide supra not. in Ignat. Ep. ad Eph. § 11.

12. εἰ αὐτὸς εἶη] Cod. Par. εἰ αὐτὸς εἶ.

13. Πολύκαρπος.] Cod. Vindob. Πολύκαρπος ὁ ἐπίσκοπος.

ib. ἔπειθεν] Cod. Vindob. ἔπειθεν ὡς ἐνόμιζεν.

14. "Αἰδέσθητι] Quod Prae-

ses hominem senem ut rationem haberet suae aetatis monuit, perinde erat ac Christum abnegare, ut vitae suae consuleret. CLERICUS. Cf. supra p. 612 l. 6.

ib. τὴν ἡλικίαν,] Cod. Vindob. τὴν ἡλικίαν, ὃ καλεῖ Πολύκαρπε καὶ φίλε ἡμῶν, καὶ θύσον τοῖς θεοῖς, ἵνα καὶ τιμῶν μεγίστων καὶ δωρεῶν παρ' ἡμῶν ἀξιωθῇς καὶ ἕτερα.

15. ἀκόλουθα,] consentanea, congruentia. ὁ θεῖος καὶ οὐράνιος τοῦ Θεοῦ Λόγος. . . τοιαῦτα ἔδρασε τε καὶ πέπονθεν, οἷα ταῖς προφητείαις ἀκόλουθα ἦν. Euseb. H. E. i 2.

ib. ὡς ἔθος αὐτοῖς λέγειν] Cod. Vindob. secutus sum. Cod. Par. exhibet ὡς ἔστιν αὐτοῖς ἔθος λέγειν. Cod. Barocc. ὡς ἔθος

“Ὁμοσον τὴν Καίσαρος τύχην, μετανόησον· εἰπὲ,
 “Αἶρε τοὺς ἀθέους.” Ὁ δὲ Πολύκαρπος ἐμβριθεῖ
 τῷ προσώπῳ εἰς πάντα τὸν ὄχλον τῶν ἐν τῷ σταδίῳ
 ἀνόμων ἐθνῶν ἐμβλέψας, καὶ ἐπισείσας αὐτοῖς τὴν
 χεῖρα, στενάξας τὲ καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανόν, 5
 εἶπεν· “Αἶρε τοὺς ἀθέους!” Ἐγκειμένου δὲ τοῦ
 ἀνθυπάτου καὶ λέγοντος, “Ὁμοσον, καὶ ἀπολύω σε,
 “λοιδορήσον τὸν Χριστόν.” ὁ Πολύκαρπος ἔφη·
 “Ὁγδοήκοντα καὶ ἕξ ἔτη ἔχω δουλεύων αὐτῷ, καὶ

Dignissima
 Polycarpi
 responsio.

αὐτοῖς λέγων. Apud Euseb. ἡ
 σύνθεσις αὐτοῖς ἐστὶ λέγειν. Simi-
 lem fere locutionem habemus
 infra, p. 638 l. i.

1. τὴν Καίσαρος τύχην,] In-
 ter tentamenta a Gentilibus
 ad expugnandam Christianorum
 fidem adhiberi solita, praeci-
 puum illud videtur, illos sive
 cogere, sive suadere, ut sacri-
 ficarent, et per genium sive
 fortunam Imperatoris jurarent,
 et ut etiam Christo maledice-
 rent. Nec id unius aetatis erat
 institutum. Impiam enim istam
 praxin ad sequentia tempora
 continuatam fuisse docet Ori-
 genes, in Exhortatione ad Mar-
 tyrium. [§ 7, tom. i p. 278 ed.
 Ben.] SMITH. Quare per for-
 tunam sive genium Caesaris
 jurare noluerunt veteres Chri-
 stiani, rationem reddit Tertul-
 lianus in cap. 32 Apologetici.
 ‘Sed et juramus, sicut non per
 ‘genios Caesarum, ita per salu-
 ‘tem eorum, quae est augu-
 ‘stior omnibus geniis. Nescitis
 ‘genios daemones dici, et inde
 ‘diminutiva voce daemonia.
 ‘Nos iudicium Dei suspicimus
 ‘in Imperatoribus, qui genti-
 ‘bus illos praefecit. Id enim

‘in eis scimus esse, quod Deus
 ‘voluit; ideoque et salvum
 ‘volumus esse quod Deus vo-
 ‘luit, et pro magno id jura-
 ‘mento habemus.’ Unde et
 sacramenti militaris formulam,
 sub Christianis Imperatoribus
 ita immutatam, proponit Ve-
 getius, de Re Militari ii 5,
 ‘Jurant per Deum, et per
 ‘Christum, et per Spiritum
 ‘Sanctum, et per majestatem
 ‘Imperatoris, quae, secundum
 ‘Deum, generi humano dili-
 ‘genda est et colenda.’ US-
 SER. Addas ex eodem Ter-
 tulliano, Apol. § 28, ‘Citius
 ‘denique apud vos per omnes
 ‘deos, quam per unum genium
 ‘Caesaris pejeratur.’ Cf. Minuc.
 Fel. p. 84 Glasg. 1750. ‘Est
 ‘eis tutius per Jovis genium
 ‘pejerare quam Regis.’

2. Αἶρε τοὺς ἀθέους.”] Hic quo-
 que supplendus Ado descriptor
 Rufini, isto modo; *Conclama,
 Tolle sacrilegos.* Ad vii Cal.
 Febr. De loquendi formula,
 praeter caeteros consule S.
 Chrysostom. Hom. xlvī in Act.
 Apost. [Opp. ix p. 347 ed. Ben.]
 COTEL. Cod. Vindob. Αἶρε
 ἀθέους. Cf. Act. xxi 36 Αἶρε αὐτόν.

Tunc Polycarpus, ore semicluso, et^q qui non suo ^{q f. ut Uss.} sed alieno sermone loqueretur, clausis paene faucibus, populum qui in arena erat respexit universum impium et profanum: tractoque ex intimo corde suspirio, majestatem coeli intuens, ait: "Tolle impios." Et quum assiduus praeceptor assisteret, enuncians: "Jura, et poteris relaxari, Christumque contemne:" tunc ait Polycarpus; "Octogesimum jam et sextum annum aetatis ingredior, nomini ejus probatus et serviens semper, nunquam ab eo laesus, semperque servatus: quo modo possum eum odisse quem colui, quem probavi, quem semper auctorem optavi,

ib. 'Ο δὲ Πολύκαρπος] Cod. Vindob. 'Ο δὲ τίμιος καὶ μακάριος Πολύκαρπος.

3. τῷ προσώπῳ] καὶ στιβαρῷ subjungit Cod. Vindob.

ib. τῶν ἐν τῷ σταδίῳ] Articulum τῷ e Codd. restitui. Euseb. τὸν ὄχλον τὸν ἐν τῷ σταδίῳ ἐμβλέψας.

6. "Αἶρε τοὺς ἀθέους!" Hisce iisdem verbis, quae non sine ingenti indignatione ab impia plebe prolata audiverat S. Polycarpus, mox, oculis in coelum conversis, cum gemitu Deo supplicavit; ut facile ex contracta fronte, habitu, gestuque corporis, et vocis accentu, quibus ex adstantibus, telum istud τῆς ἀθεότητος, Christianis falso impactum, in propria illorum capita retortum fuisse intelligere posset. SMITH. Cod. Vindob. Αἶρε τοὺς ἀθέους ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

7. "Ὁμοσον, κ. τ. λ.] Cod. Barocc. exhibet "Ὁμοσον καὶ ἀπολύσσε et mox λυδώρησον. 'Praepositus est,' in-

quit Plinius, x Ep. 97, 'libellus sine auctore, multorum nomina continens, qui negarent se esse Christianos aut fuisse: quum praeunte me deos appellarent, et imagines tuas, quam propter hoc jusseram cum simulacris numinum afferri, thure ac vino supplicarent: praeterea maledicerent Christo, quorum nihil cogi posse dicuntur, qui sunt revera Christiani.'

8. ὁ Πολύκαρπος] Cod. Vindob. ὁ μακάριος Πολύκαρπος.

9. "Ὁγδοήκοντα καὶ ἕξ ἔτη] Anno Aerae Christianae 83 Christo primum servire coepit Polycarpus, indeque cum Apostolis (qui tum superfuerant) conversatus, et Smyrnae Episcopus ab eis constitutus fuit; ut ex Irenaeo, discipulo ipsius, confirmat Eusebius, H. E. v 26 et iv 14 cum iii 36. Post Hierosolymitanæ urbis excidium, ad Ecclesiae illius praefecturam Simeoni, filio Cleophae, committendam, τῶν Ἀποστόλων

“ οὐδέν με ἠδίκησε· καὶ πῶς δύναμαι βλασφημῆσαι
 “ τὸν βασιλέα μου, τὸν σῶσαντά με ;”

A Procon-
 sule tenta-
 tus S. Mar-
 tyr, Chri-
 stum gene-
 rose confi-
 tetur.

Γ'. Ἐπιμένοντος δὲ πάλιν αὐτοῦ καὶ λέγοντος·
 “ Ὅμοσον τὴν Καίσαρος τύχην,” ἀπεκρίνατο· “ Εἰ
 “ κενοδοξίῃς ἵνα ὁμόσω τὴν Καίσαρος τύχην, ὥς σὺ 5
 “ λέγεις, προσποιεῖ δὲ ἀγνοεῖν με, τίς εἰμι· μετὰ

καὶ τῶν τοῦ Κυρίου μαθητῶν τοὺς
 εἰσεῖτι τῷ βίῳ λειπομένους, ἐπὶ τὸ
 αὐτὸ πανταχόθεν συνελθεῖν, tradi-
 tum refert idem Eusebius, iii
 11. Ab eo vero excidio ad
 Polycarpi nostri conversionem,
 anni tantum elapsi sunt 13,
 postquam anno deinceps 17
 vita functus est S. Johannes ; a
 quo Smyrnae Episcopum consti-
 tutum fuisse Polycarpum,
 apud Tertullianum de Prae-
 script. cap. 32, et Hierony-
 mum in Catalogo legimus. Et
 quum 70 demum post ipsius
 Johannis obitum anno Poly-
 carpus martyrium subierit, in
 Smyrnaeorum Ecclesia admin-
 istranda plures eum annos ex-
 egisse consequitur quam prae-
 cessores simul omnes. Quorum
 tres primi, si Pseudo-Clemen-
 tem, Constit. Apost. vii 46,
 audire libeat, Aristo, Strataeas
 Loïdis filius, et alter Aristo, fu-
 erunt. In Hippolyti inedito de
 LXX Discipulis libello, quartus
 Apelles nominatus reperitur :
 cujus etiam Apostolum in Epist.
 ad Rom. xvi 10 mentionem
 fecisse, et Episcopum Smyrnae
 ante S. Polycarpum factum fu-
 isse, in Synopsi sua refert Do-
 rotheus : quanquam immédia-
 tum Polycarpi antecessorem fu-
 isse Bucolum, in Polycarpi Actis
 Pionio adscriptis, Graecorum
 Menaeo, Feb. 6 et 23, et Nice-

phori H. E. iii 34 traditum
 habeatur ; quem et primum
 illius sedis Episcopum fuisse
 Suidas affirmat. Sed sive unum,
 sive plures in eo Episcopatu
 antecessores ille habuerit, illud
 constat, et a Christi Passione
 ad Johannis obitum minus
 quam 70 annorum spatium in-
 tercessisse, et ultra 70 annos
 Episcopatum Smyrnensem ob-
 tinuisse Polycarpum. Quod si
 cuiquam minus credibile videat-
 ur, revocandus illi in memo-
 riam est ex posterioribus sae-
 culis, Remigius Rhemensis ur-
 ‘ bis Episcopus ; qui, ut ferunt,
 ‘ septuaginta, aut eo amplius,
 ‘ in Episcopatu annos exple-
 ‘ vit :’ ut apud Gregorium Tu-
 ronensem de Gloria Confesso-
 rum, cap. 70, legimus. USSER.
 Cum Üsserio stat Basnagius,
 qui, Annal. i 792, intelligit Poly-
 carpum per tot annos Episco-
 patum gessisse. De anno aeta-
 tis Polycarpi accipiunt Cavius,
 Hist. Lit. i 44, Pearsonus, Diss.
 ii de Succ. Pontif. xxv 1, Opp.
 Posth. p. 282, Baratierius, de
 Successione &c. p. 166, Ve-
 nema, H. E. ii 360, Dalrym-
 plius, Remains, i 94, Greswel-
 lius, Dissertations, iv 601, Hil-
 genfeldius, die Apostolischen
 Väter, p. 218. Eandem sen-
 tentiam amplexus est vir de-
 sideratissimus, Edvardus Bur-

“imperatorem meum, salvatorem salutis et gloriae, persecutorem malorum, ultoremque justorum?”

X. Quum ille diceret, “per Caesaris jurandum esse fortunam;” ait: “Quid me cogis jurare per Caesarem? aut professionem meam fortasse non nosti? Palam me Christianum dico: et quo magis

ton, quanquam in libro, *Lectures on the Ecclesiastical History of the Second and Third Centuries*, ii 143, in medio rem reliquerat. Rectius, ut mihi quidem videtur, Jortin. Ruchat. et Clintonus, Fast. Rom. i 159, statuunt annos eos 86 ad tempus pertinere quo Polycarpus religionem Christianam acceperit. Opinionum varietas fere similis exstat de annis aetatis Gregorii Nazianzeni. Vid. Wall. *History of Infant Baptism*, ii 79 sqq. Oxon. 1836. Polycrates, Episc. Ephesinus, de seipso: ἐγὼ οὖν ἀδελφοί, ἐξήκοντα πέντε ἔτη ἔχων ἐν Κυρίῳ, ap. Routh. Rel. Sacr. ii p. 15. Cf. pp. 34, 66.

P. 626 l. 9. ἔχω δουλεύων] Euseb. δουλεύω.

1. ἡδίκησε] Cod. Vindob. addit, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον διεφύλαξέν με ἀπὸ παντὸς κακοῦ.

2. τὸν βασιλέα] Cod. Vindob. τὸν κύριόν μου καὶ βασιλέα τὸν σῶσαντά με ἀπὸ πολλῶν θλίψεων καὶ ἀναγκῶν.

3. αὐτοῦ κ. τ. λ.] Cod. Vindob. τοῦ ἀνθυπάτου καὶ λέγοντος, “Ὁμοσον τὴν Κ. τ. καὶ ἀπολύω σε ἀπεκρίνατο ὁ μακάριος κ. τ. λ.

4. Εἰ κενοδοξεί] Hanc lectionem proculdubio veram, ab Eusebio asservatam, foede corruerunt Codd. Barocc. et Vindob. Ἐκεῖνο δόξειν ἵνα κ. τ. λ.

Quae quum neque intelligere, neque ad verum revocare posset Codicis Par. descriptor, hunc in modum, inficetum satis, immutavit: ἀπεκρίνατο· μή μοι γένοιτο ἵνα ὁμόσω κ. τ. λ. Vocem κενοδοξία adhibent Clem. Rom. Ep. i § 35, Ignat. ad Magn. § 11, ad Philad. § 1, eaque usus est saepissime Philo Judaeus; usus et Lucianus, ut docet Dodwellius, qui haec habet, Diss. Cypr. xii 15, ‘Κενοδοξία illam alienae opinionis affectationem significat, quae praeter opinionem atque famam aliud nihil sibi proponit, de veritate prorsus non sollicita verene laude sint digna, quae tantopere ab hominibus laudantur.’ Suidas, Κενοδοξία· ματαία τις περὶ ἑαυτοῦ οἵησις. et, Φιλοτιμούμενος, τούτεστι κενοδοξῶν. Wakius vertit, *Seeing thou art so vainly urgent with me that I should swear: Chevallier. If thou art so vainly confident as to expect ... Dalrymple, Since thou ostentatiously requirerest me Ruchat. Si tu te fais une vaine gloire (de me gagner) pour que je jure.*

6. προσποιεῖ] Ita Codd. Barocc. et Vindob. Cod. Par. προσποιῇ. Infra § 11, ὃ βούλει. Male in Libb. impr. προσποιεῖς. Apud Euseb. προσποιούμενος ἀγνοεῖν ὅστις εἰμι.

“παρρησίας ἄκουε, Χριστιανός εἰμι. Εἰ δὲ μαθεῖν
 “θέλεις τὸν τοῦ Χριστιανισμοῦ λόγον, δὸς ἡμέραν καὶ
 “ἄκουσον.” Ὁ ἀνθύπατος ἔφη, “Πείσον τὸν δῆμον.”
 Ὁ δὲ Πολύκαρπος εἶπεν· “Σὲ μὲν καὶ λόγου ἡξίωσα·
 “δεδιδάγμεθα γὰρ ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑπὸ τοῦ 5
 “Θεοῦ τεταγμέναις τιμὴν κατὰ τὸ προσῆκον, τὴν μὴ
 “βλάπτουσαν ἡμᾶς, ἀπονέμειν· ἐκείνους δὲ οὐχ ἡγοῦ-
 “μαι ἀξίους, τοῦ ἀπολογεῖσθαι αὐτοῖς.”

Bestias, ignem, minatur Judex. Polycarpus minas contemnit.

ΙΑ'. Ὁ δὲ ἀνθυπατος πρὸς αὐτὸν εἶπε· “Θηρία
 “ἔχω, τούτοις σε παραλαβῶ, ἐὰν μὴ μετανοήσης.” 10
 Ὁ δὲ εἶπεν· “Κάλει, ἀμετάθετος γὰρ ἡμῖν ἢ ἀπὸ
 “τῶν κρειττόνων ἐπὶ τὰ χεῖρω μετάνοια· καλὸν δὲ
 “μετατίθεσθαι με ἀπὸ τῶν χαλεπῶν ἐπὶ τὰ δίκαια.”
 Ὁ δὲ πάλιν πρὸς αὐτόν· “Πυρί σε ποιῶ δαπανη-

3. “Πείσον τὸν δῆμον.”] καὶ ἀκούω σου. Cod. Vindob. Aliter haec intellexit cel. Neander, cujus sententiam ex versione H. J. Rose proferimus. ‘The Proconsul, who here showed that he did not act from any religious bigotry, and would gladly have saved the old man, if he could silence the people, said to Polycarp, Only persuade the people.’

4. Ὁ δὲ Πολύκαρπος] Cod. Vindob. Ὁ ἅγιος Πολύκαρπος.

ib. καὶ λόγου] Ita Cod. Barocc. cum Eusebio. Cod. Par. κἂν λόγου. Cod. Vindob. Σὲ μὲν δὲ ἀνθύπατε κἂν λόγου ἡξίωσα.

5. ὑπὸ τοῦ Θεοῦ] Eusebius, ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

6. τεταγμέναις τιμὴν κ. τ. λ.] Ita Codd. Barocc. et Vindob. cum Eusebio. Cod. Par. τεταγμέναις ὑποτάσσεσθαι κατὰ τὸ προσῆκον, καὶ τιμὴν ἀπονέμειν τὴν μὴ βλάπτουσαν ἡμᾶς. Conf. Ig-

nat. Fragm. iii, supra p. 514. Exemplum B. Polycarpi adducit magnus Ridleius, *Conference with Latimer*, 1556, f°. 33, ‘Polycarpus the moste constante Martyr, when he stode before the chiefe Ruler, and was commaunded to blaspheme Christe, and to sweare by the fortune of Caesar, &c. He aunswered with a milde spirite: We are taught (saith he) to geve honoure vnto princes and those powers whiche be of God, but suche honoure as is not contrarie to God’s religion.’

9. Ὁ δὲ ἀνθύπατος] Cod. Vindob. Ἐφη πρὸς αὐτὸν ὁ ἀνθύπατος.

11. Ὁ δὲ εἶπεν] Cod. Vindob. Ἀπεκρίθη ὁ ἅγιος Πολύκαρπος, Κάλει αὐτὰ ἐν τάχει.

ib. ἀμετάθετος γὰρ ἡμῖν] Ita Codd. Barocc. et Vindob. cum Eusebio. Cod. Par. ἀπαράδεκτος

“ irasceris, ego gaudeo. Tu si vis legis hujus scire
 “ rationem ; diem da, a quo incipies audire vel
 “ discere.” Respondit ei Proconsul : “ Satisfac
 “ populo.” Polycarpus ait : “ Tibi dignissimum
 “ reor satisfacere probatus, et obaudientes esse
 “ quae jusseris ; tantum ne injuste secteris. Docti
 “ enim sumus potestatibus, qui^s Deo ordinante
 “ procedunt, morem gerere, mandatisque servire.
 “ Illos vero indignos judico, nec ad satisfaciendum
 “ idoneos puto : proinde judici me aequum est
 “ parere, non populo.”

^r f. obaudi-
 ens eis esse.
 Usser.
 Rom. xiii
 1, 7.
 Tit. iii 1.
^s quae Uss.

XI. Respondit Proconsul : “ Feras atroces ha-
 “ beo : his te tradam per frusta lacerandum, si
 “ poenitentiam habere contempseris.” Respondit
 ille : “ In me leonum rabies cruenta desaeuiat,
 “ et quicquid gravius judex durus inveneris : glo-
 “ riabor in poena, tripudiabo laetus in vulnere,
 “ et merita mea doloris aestimatione pensabo.

γάρ ἡ ἀπὸ τῶν κρειττόνων κ. τ. λ.
 Vox ἀμετάθετος occurrit in Ep.
 ad Hebraeos, vi 17, 18.

12. μετάνοια.] Valesius substi-
 tuere vult διάνοια. Sed lectio
 Eusebiana, quae consentit cum
 hisce Actis, non debet sollici-
 tari : praesertim quum τὸ μετά-
 νοια ad comminationem Procon-
 sulis, εἰς μὴ μετανοήσης, directe
 referri videatur. Judicent alii.
 SMITH. Legendum forsitan
 ἀμετάθετος γάρ εἰμι ἀπὸ τῶν κρει-
 ττόνων ἐπὶ τὰ χεῖρω. Καλὸν δὲ
 κ. τ. λ.

13. μετατίθεσθαι.] Ita cum Eu-
 sebio Codd. Vindob. et Par.
 Cod. Barocc. μεταθέσθαι.

ib. ἀπὸ τῶν χαλεπῶν.] Ita ex-
 plicat Chevallier. But it will
 be good for me to be changed
 from my grievous (sufferings)

to their just reward. Cujus in-
 terpretationi haud absimilis est
 color orationis apud Justin. M.
 Apol. ii § 2, p. 90 ed. Ben. ὁ
 δὲ καὶ χάριν εἶδέναι ὁμολόγει, πονη-
 ρῶν δεσποτῶν τοιούτων ἀπηλλάχθαι
 γνώσκων, καὶ πρὸς τὸν Πατέρα καὶ
 Βασιλέα τῶν οὐρανῶν πορεύεσθαι.
 Rectius tamen, ni fallor, Cote-
 lerius, a malis ad justa, scil.
 from the miseries of this wicked
 world to the blessedness of the
 Just ; quem sequuntur Ruchat.
 Dalrymple, atque Clericus, H.
 E. p. 727, qui pro ἡ μετάνοια
 mallet ὁ νοῦς. Cf. Polyc. ad
 Philipp. § 4, Ἀρχὴ δὲ πάντων
 χαλεπῶν φιλαργυρία.

14. Ὁ δὲ πάλιν.] Cod. Vindob.
 Ὁ δὲ ἀνθρώπος πάλιν.

ib. δαπανηθῆναι.] Ita etiam in
 Codice Eusebiano Rufini. [qui

“ θῆναι, εἰ τῶν θηρίων καταφρονεῖς, ἐὰν μὴ μετανοή-
 “ σης.” Ὁ δὲ Πολύκαρπος· “ Πῦρ ἀπειλείς τὸ πρὸς
 “ ὄραν καιόμενον, καὶ μετ’ ὀλίγον σβεννύμενον·
 “ ἀγνοεῖς γὰρ τὸ τῆς μελλούσης κρίσεως καὶ αἰωνίου
 “ κολάσεως τοῖς ἀσεβέσι τηρούμενον πῦρ. Ἀλλὰ τί 5
 “ βραδύνεις ; φέρε ὃ βούλει.”

Damnatur.

IB'. Ταῦτα δὲ καὶ ἄλλα πλείονα λέγων, θάρσους
 καὶ χαρᾶς ἐνεπίμπατο, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
 χάριτος ἐπληροῦτο, ὥστε οὐ μόνον μὴ συμπεσεῖν
 παραχθέντος ὑπὸ τῶν λεγομένων πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ 10
 τὸναντίον τὸν ἀνθύπατον ἐκστῆναι, πέμψαι τε τὸν
 ἑαυτοῦ κήρυκα ἐν μέσῳ τῷ σταδίῳ κηρύξαι τρίτον·
 “ Πολύκαρπος ὡμολόγησεν ἑαυτὸν Χριστιανὸν εἶναι.”
 Τούτου λεχθέντος ὑπὸ τοῦ κήρυκος, ἅπαν τὸ πλῆθος

vertit *consumi*.] Notandus porro est locus iste, ut ostendatur gravius exstitisse supplicium igni tradi, quam obijci bestiis. Qua de re multi dixerunt. COTEL. Ap. Euseb. δαμασθῆναι. Lectionem Codicum nostrorum tuetur hujusce vocis usus infra § 16, οὐ δυνάμενον αὐτοῦ τὸ σῶμα ὑπὸ τοῦ πυρὸς δαπανηθῆναι. In Cod. Vindob. haec alio ordine habentur ; Εἰ τῶν θηρίων καταφρονεῖς, πυρὶ σε ποιῶ δαπανηθῆναι, ἐὰν μὴ μετανοήσης.

2. Ὁ δὲ Πολύκαρπος] Cod. Vindob. Ὁ ἅγιος Πολύκαρπος λέγει.

4. μελλούσης κρίσεως] Ita Codd. Barocc. et Vindob. cum Euseb. μελλούσης κολάσεως καὶ αἰωνίου κρίσεως, Cod. Par. cujus descriptor forsitan in animo habebat Ep. ad Hebr. vi 2, κρίματος αἰωνίου.

5. τί βραδύνεις ;] ‘ Stantes ‘ autem Martyres in medio po-

‘ puli, aiunt ad Principes ; Cur ‘ moras patimini ? facite quod ‘ facturi estis.’ In Passione xl Martyrum. 2 Maccab. vii 30. COTEL. Cod. Vindob. μὴ βραδύνῃς.

6. ὃ βούλει.] Apud Euseb. Codd. Maz. et Med. cum Fuk. et Sav. scriptum habent φέρε ὃ βούλει. Rufinus, *Adhibe utrum voles* ; ignem scilicet aut bestias. VALESIIUS. Cod. Vindob. φέρε ὃ βούλει ἐν τάχει.

7. Ταῦτα δὲ] Cod. Vindob. Ταῦτα τοίνυν καὶ ἄλλα πλείονα εἰπών. Euseb. Ταῦτα δὲ καὶ ἕτερα πλείονα.

8. ἐνεπίμπατο,] Cod. Vindob. ἀνεπιμπλάτο. Cod. Barocc. ἐνεπήμπατο.

9. χάριτος] Cod. Vindob. χάριτος θείας.

10. ὥστε οὐ μόνον] Euseb. ὥστε μὴ μόνον μὴ. Cod. Vindob. ὥσπερ οὐ μόνον μὴ.

10. παραχθέντος] Ita Codd.

“ Quanto graviora pertulero, tanto praemia maiora percipiam. Est mihi paratus ad superiora animus : ex humilioribus enim ad summa procedimus.” Respondit Proconsul : “ Si ferarum morsus nova praesumptione contemnis, ignibus te cremabo.” Tunc Polycarpus respondit : “ Ignem mihi minaris,” inquit, “ qui unius horae spatio aestuat, et post frigescit ; ignorans futuri iudicii et aeterni ignis impiis tormenta perpetua. Sed quid voluntatem tuam longa oratione suspendimus ? Fac ex me illa quae cogitas : et quodcunque aliud poenae genus casus obtulerit, accelera t.”

^t aucupare
Colb.

XII. Haec forte dum loquitur, vultum ejus vel sensum ^u gratiae coelestis splendor intravit, ut ipse etiam Proconsul terreretur. Tunc voce praeconis in arena media ter clamatum est : “ Polycarpus Christianum se semper esse confessus est.” Uni-

^u ac sensum
Colb.
f. in tantum. Uss.
f. vel sensim.

Vindob. et Par. Cod. Barocc. *ταραχθέντα*, uti apud Eusebium.

ib. *ἀλλὰ τοῦναντίον*] Cod. Par. *ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον*. Mox Cod. Vindob. *τὸν ἀνθύπατον μᾶλλον ἐκστήσαι καὶ πέμψαι*. Cod. Par. *τὸν ἀνθύπατον ἐκπλήξαι*. Cod. Barocc. *ἐκστήναι πέμψεται*.

12. *ἐαυτοῦ κήρυκα*] Vox *ἐαυτοῦ* neque in Eusebio, neque in Vet. Int. habetur. Per *praeconem* vero solitum interloqui iudicem, notat hic Baronius. *Κήρυκα* autem *curionem* Rufinus reddidit ; quam vocem bis etiam pro *praecone* usurpavit in Galieno Trebellius Pollio. USSER. Sic in Actis Euplii, martyris sub Dioclesiano, ‘ Tunc appen-

‘ cone, “ Euplius Christianus, inimicus Deorum et Imperatorum.”’ apud Baron. Ann. 303 n. 149. MADER.

ib. *ἐν μέσῳ κ. τ. λ.*] Cod. Vindob. et Par. *ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου καὶ κηρύξαι τρίτον*.

ib. *τρίτον*] Euseb. *τρίς*, et Vet. Int. *ter clamatum est* ; quod Rufinus ad ipsum Polycarpum perperam retulit : *Polycarpum tertium confessum Christianum se esse*. USSER. Cf. Plin. Ep. x 97, ‘ interrogavi ipsos an essent Christiani ; confitentes iterum ac tertio interrogavi, supplicium minatus.’

14. *ἅπαν τὸ πλῆθος κ. τ. λ.*] Rufinus : *Universa multitudo tam Gentilium quam Iudaeorum Smyrnenſium civitatis*.

ἐθνῶν τε καὶ Ἰουδαίων τῶν τὴν Σμύρναν κατοικούν-
των, ἀκατασχέτῳ θυμῷ καὶ μεγάλῃ φωνῇ ἐπεβόα·
“ Οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἀσεβείας διδάσκαλος, ὁ πατὴρ
“ τῶν Χριστιανῶν, ὁ τῶν ἡμετέρων θεῶν καθαιρέτης,
“ ὁ πολλοὺς διδάσκων μὴ θύειν μηδὲ προσκυνεῖν τοῖς 5
“ θεοῖς.” Ταῦτα λέγοντες, ἐπεβόων καὶ ἡρώτων τὸν
Ἀσιάρχην Φίλιππον, ἵνα ἐπαφῇ τῷ Πολυκάρπῳ
λέοντα. Ὁ δὲ Φίλιππος ἔφη, μὴ εἶναι ἐξὸν αὐτῷ,
ἐπειδὴ πεπληρώκει τὰ κυνηγέσια. Τότε ἔδοξεν αὐ-

Vulgo vociferante, de-
poscitur ad
leones.

Seldenus : *Commune Gentium et Judaeorum quod Smyrnae tunc agebat* : ut referatur ad τὸ Κοινὸν τῆς Ἀσίας, quod eo tempore Smyrnam, ad communia spectacula celebranda, commigraverit. Smyrnae enim universitatis Asiae conventus aliquando fuit habitus, ut ex tertio marmore Arundeliano constat, in quo Septimius Publius Smyrnae Κοινὸν Ἀσίας vicisse dicitur ; aliquando Ephesi, ut ex Edicto M. A. Antonini liquet, quod propositum fuit ἐν Ἐφέσῳ ἐν τῷ Κοινῷ τῆς Ἀσίας. ut apud Eusebium videre licet, H. E. iv 13 ; aliquando in urbe aliqua alia Asiae proprie dictae, vel Asiae saltem Lydiacae ; quae, praeter mediterraneam, etiam maritimam Lydiam, ab Aeolibus et Ionibus habitatam, comprehendebat. USSER.

1. Σμύρναν κατοικούντων,] Σμύρνην οἰκούντων Cod. Par.

2. ἀκατασχέτῳ] D. Jacobus, iii 8, ἀκατάσχετον κακόν.

ib. ἐπεβόα.] Cod. Par. ἐβόα, uti apud Eusebium.

3. ὁ τῆς ἀσεβείας διδάσκαλος,] Pro ἀσεβείας restituendum esse Ἀσίας, Eusebii, Rufini, et Vet.

Int. consentiens hic evincit auctoritas. In Hieronymi Script. Eccles. Catalogo, totius Asiae Princeps appellatur Polycarpus ; et in hac Epistola, διδάσκαλος ἀποστολικὸς καὶ προφητικὸς, et διδάσκαλος ἐπίσημος. USSER. In eandem sententiam discedunt Smith. Ruchat. Dalrymple, Wakius, et Chevallier.

4. ὁ τῶν] Cod. Vindob. καὶ τῶν.

5. μὴ θύειν κ. τ. λ.] Mutilatus locus iste in vulgatis Eusebii exemplaribus : qui tamen a Rufino integre habetur conversus : ne immolent, neve adorent Deos. USSER.

6. ἐπεβόων] Cod. Par. ἐβόων.

ib. τὸν Ἀσιάρχην] Munerarium, Rufinus et Christophorus reddiderunt : quos idcirco ἀγωνάρχην hic legisse Halloixius existimat ; addens, ‘Eam vocem loco huic congruere, ‘ubi populus petit immitti leones in Polycarpum :’ qui a doctissimo Salmasio, in Plinian. Exercit. p. 805, discere potuisset, ‘Ἀσιάρχης fuisse sacerdotum principes et ἱεράρχας, ‘potius quam rectores provinciarum ; qui ex ipsismet primoribus Asiae et opulentis-

versus itaque populus Judaeorum et gentium, qui Smyrnam colebat, ira commotus exclamat: "Hic
 " est Asiae magister, Christianorum pater, nostro-
 " rum Deorum destructor pertinax, violatorque
 " templorum; qui dicebat non sacrificandum, nec
 " Deorum adoranda esse simulachra: tandem quod
 " peccarat inveniat." Petebant Asiarcham Phil-
 lippum, ut ei leonem iratus^v immitteret: qui^v f. iratum.
 sibi non licere respondit, tempore jam muneris

'simis civibus eligebantur ad
 'munera edenda;' vel a Gab.
 Albasino, Observat. i 22, 'Α-
 'σάρχην, non Praesidem aut
 'Principem, sed Sacerdotem
 'Asiae et Munerarium sig-
 'nificare, eundemque qui lu-
 'dos praestat suis sumptibus:
 quamquam et magistratum ges-
 sisse eum, non sacerdotium so-
 lum, doceat in loco citato Sal-
 masius: de quo etiam, in An-
 notationibus ad quartum mar-
 mor Arundelianum consulendus
 est Seldenus noster: et Inter-
 pretes Act. xix 31. USSER.
Asiarchae erant qui ludos sa-
 cros in honorem Deorum pro
 salute provinciae suae statis
 temporibus procurabant, uti et
Lyciarchae, *Bithyniarchae*, *Cap-
 padociarchae*, et id genus cae-
 teri. [Sic ap. Murator. 667,
 6, Γαλατάρχη τὸν ἀγνότατον καὶ
 δικαιοτάτον.] Horum functio
Asiarchia, *Lyciarchia*, diceba-
 tur. Quod vero spectacula
 quae ab illis dabantur sacra
 erant, inde Sacerdotes sunt ap-
 pellati. MADER. Valde one-
 rosum erat hoc sacerdotium;
 atque ideo nonnisi opulen-
 tiores ad id gerendum elige-
 bantur. Hinc est quod Strabo
 observat, Asiarchas fere ex Tral-

lianis desumptos fuisse, prop-
 terea quod ejus urbis cives to-
 tius Asiae opulentissimi essent.
 VALES. Idem iste Philippus
 appellatur ἀρχιεὺς Τραλλιανός,
 infra § 21. De Asiarchis om-
 nia congessit Van Dale, Dissert.
 iii 3. Wakius et Ruchatus no-
 men retinent: Chevallier. ver-
 tit, *the president of the specta-
 cles*: Dalrymple, *the presi-
 dent of the priests of Asia*. Cf.
 p. 352 l. 4.

8. ἐξὸν αὐτῷ,] Cod. Barocc.
 αὐτόν. Cod. Vindob. αὐτὸν.

9. πεπληρώκει] Ita Codd.
 MSS. et Euseb. non ἐπληρώκει,
 uti Libb. impr. Usserus mal-
 let ἐπεπληρώκει; at in plusquam-
 perfecto haud raro omittitur
 augmentum. Cf. p. 646 l. 3,
 infra, et Wineri *Grammatik
 des N. T. Sprachidioms*, § 12.

ib. τὰ κυνηγέσια.] Rufin. *jam
 editionis suae munus expleset*.
 Albaspinus responsi sententiam
 refert: *munus se dedisse quod
 apparare debuerat, eoque se post-
 hac liberum solutumque munere
 videri*. Cujusmodi vero κυνη-
 γέσια sint hic intelligenda, par-
 tim ex Actis Pionii intelligere
 possumus: in quibus 'Teren-
 'tius, qui tunc *venationes* cu-
 'rabat, ad Asclepiadem: Te,

Igni addi-
citur.

τοῖς ὁμοθυμαδὸν ἐπιβοῇσαι, ὥστε τὸν Πολύκαρπον
ζῶντα κατακαυθῆναι. Ἔδει γὰρ τὸ τῆς φανερωθείσης
ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ὀπτασίας πληρωθῆναι, ὅτε
ιδὼν αὐτὸ καιόμενον, προσευχόμενος, εἶπεν ἐπιστρα-
φεὶς τοῖς σὺν αὐτῷ πιστοῖς προφητικῶς, “ Δεῖ με 5
“ ζῶντα κατακαυθῆναι.”

Rogum pa-
rantibus
praecipue
Judaeis,
vestem et
calceos ex-
uit.

ΙΓ'. Ταῦτα οὖν μετὰ τοσούτου τάχους ἐγένετο,
θάπτον τοῦ λεχθῆναι· τῶν ὄχλων παραχρῆμα συνα-
γαγόντων ἕκ τε τῶν ἐργαστηρίων καὶ βαλανείων
ξύλα καὶ φρύγανα· μάλιστα Ἰουδαίων προθύμως, 10

‘inquit, accusabo, ut bestiis
‘damnatum in munere gladi-
‘torio filii mei:’ [e Bolland
haec protulit Usserius. Apud
Ruinart. p. 135, ‘Ad Asclepi-
‘adem vero munerum editor.’]
partim ex Glossarii Basilico-
rum, a Labbaeo editi, explica-
tione illa; *Κυνηγὸς καλῶ ἐν τῷ
νόμῳ τοὺς θηριομάχους*. De qui-
bus venatoribus accipienda sunt
illa Augustini, in Psalm. cii,
‘Qui venatoribus donant, quare
‘donant? dicant mihi, quare
‘donant venatori? Hoc in illo
‘amat, in quo nequissimus est;
‘hoc in illo pascit, hoc in illo
‘vestit: ipsam nequitiam pub-
‘licam spectaculis omnium.’
Et in Psalm. cxlvii, ‘Vident
‘homines venatorem et delec-
‘tantur; vae miseris, si non se
‘correxerint. Qui enim vident
‘venatorem et delectantur, vi-
‘debunt Salvatorem et contris-
‘tabuntur.’ Vide Tertullian.
de Spectaculis, §§ 12, 19, et
P. Fabri Semestr. ii 7. US-
SER. Hoc spectaculi genus,
Venationem, haud diu ante Rei-
publicae desidentis tempora in-
stitutum, ut statuit Lipsius, de

Amphitheatro, § 5, ab Augusto
inter delicias habitum fuisse
testatur Suetonius, cap. 43.
Ante meridiem ut videtur, da-
bantur venationes tempore Se-
necae, qui Ep. vii haec habet:
‘Mane leonibus et ursis homi-
‘nes, meridie spectatoribus suis
‘objiciuntur.’ Huc spectant
verba Tertulliani, ad Martyras,
§ 5, ‘Alii inter venatorum tau-
‘reas scapulis patientissimis
‘inambulaverunt.’ Τὰ *κυνηγεία*
habes apud Herod. i 36, Polyb.
xxxii xv 5, et apud Xenoph.
saepius. Vid. Sturz. Lex. in
voc. Invenitur et altera forma,
ἡ *κυνηγεία*. Propius hunc lo-
cum spectat quod docet Can-
gius, Constantinop. Christian.
II ii 2, nempe Scriptores By-
zantinos Amphitheatrum Con-
stantinopolitanum τὸ *κυνηγείον*
nuncupavisse.

2. ζῶντα κατακαυθῆναι.] E
Codd. Vindob. et Par. reposui
ζῶντα, quam vocem, Eusebii,
Rufini, et Int. Vet. auctoritate
freti, hic esse legendum monu-
erunt Usserius et Smithus.
Cod. Barocc. Πολύκαρπον ἐπι-
βοῇσαι κατακαυθῆναι. Pro κατα-

exsoluto. Tunc placuit illis omnibus, aequo unoque consensu, ut vivum Polycarpum ignis exureret. Oportuerat enim id fieri, quod ille ante praedixerat. Orans itaque omnipotentem Deum, venerabilem ad suos vultum retorquens ait : “ Vi-
“ detis eam esse, per quam prophetaveram, pas-
“ sionem.”

XIII. Tunc populus ad balneum et ad artis-
teria^{x f. erga-} convolvavit, ligna et malleola perquirentes, steria.
praecipue Judaei. Per haec igitur ministeria
quum flamma fuisset adlata, Polycarpus cingulum

καυθῆναι ap. Eusebium κατακαῆναι.

ib. “Εδει κ. τ. λ.] A manu Nic-
cephori fuit, ἔδει γὰρ αὐτῷ προ-
φητικῷ γε ὄντι ἀνδρί, μὴ τὸ ὁραθὲν
ἐκείνῳ διαπεσεῖν. At ediderunt
ἐκείνῳ. COTEL.

4. αὐτὸ καίόμενον,] Cod. Par.
αὐτῷ προσευχόμενος.

5. “Δεῖ με] Cod. Vindob.
“Οτι δεῖ με. Apud Euseb. κατα-
καῆναι.

7. Ταῦτα οὖν] Hinc expressa
sunt illa, in Actis Theodori Ti-
ronis, apud Metaphrast. Feb. 17 :
‘ Dicto citius res mandata fuit
‘ executioni, (θάρρον ἢ ἐλέχθη,
‘ καὶ τὸ ἔργον ἡνύετο) lictoribus
‘ ex officinis et balneis ligna re-
‘ pente colligentibus :’ et apud
Vincentium, Speculi Historial.
xii 94, [de Theodoro martyre]
‘ Omnes populi civitatis, cum
‘ festinatione ligna a balneis ra-
‘ pientes, construxerunt rogum.’
USSER.

ib. ἐγένετο,] Ita cum Euseb.
Codd. Libb. impr. ἐγίνετο.

8. τοῦ λεχθῆναι] Euseb. θάρ-
ρον ἢ ἐλέγετο.

ib. συναγαγόντων] Cod. Par.
συναγόντων ἐκ τῶν ἐργαστηρίων.

10. ξύλα καὶ φρύγανα] Sic et

apud Euseb. in MS. Savil. nam
in editis conjunctio desideratur.
Φρύγανα vero Rufinus sarmenta,
noster Interpres malleola, vel
malleolos potius, reddidit : qua
utraque voce etiam Cicero est
usus : hac, in oratione pro Mi-
lone, ‘ plena omnia malleolorum
‘ ad urbis incendia comparato-
‘ rum.’ [§ 64] illa, lib. 1 in
Verrem [Act. ii § 69] ‘ ligna
‘ et sarmenta circumdare, ig-
‘ nemque subjicere coeperunt.’
Tertullian. sub finem Apologe-
tici : ‘ Licet nunc sarmentitios
‘ et semaxios appelletis, quia ad
‘ stipitem dimidii axis revincti,
‘ sarmentorum ambitu exuri-
‘ mur, hic est habitus victoriae
‘ nostrae, haec palmata vestis,
‘ tali curru triumphamus.’ US-
SER.

ib. μάλιστα Ἰουδαίων προθύμως,]
Cod. Par. om. προθύμως. Lucem
afferunt Justin. Mart. Apol. i 3,
p. 62 ed. Ben. [οἱ Ἰουδαῖοι] . . .
ἐχθροὺς ἡμᾶς καὶ πολεμίους ἡγοῦν-
ται, ὁμοίως ὑμῖν ἀναιροῦντες καὶ
κολάζοντες ἡμᾶς ὁπότεν δύνωνται et
Tertull. Scorp. § 10, ‘ Illic con-
‘ stitues et Synagogas Judaeo-
‘ rum, fontes persecutionum.’

ὡς ἔθος αὐτοῖς, εἰς ταῦτα ὑπουργούντων. Ὅτε δὲ ἡ πυρκαϊὰ ἡτοιμάσθη, ἀποθέμενος ἑαυτῷ πάντα τὰ ἱμάτια, καὶ λύσας τὴν ζώνην αὐτοῦ, ἐπειράτο καὶ ὑπολύειν ἑαυτόν· μὴ πρότερον τοῦτο ποιῶν, διὰ τὸ αἰὲν ἕκαστον τῶν πιστῶν σπουδάζειν ὅστις τάχιον 5 τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ ἄψηται· παντὶ γὰρ καλῷ, ἀγαθῆς ἔνεκεν πολιτείας, καὶ πρὸ τῆς μαρτυρίας ἐκεκόσμητο. Εὐθὺς οὖν αὐτῷ περιετίθετο τὰ πρὸς τὴν πυρὰν ἡρμοσμένα ὄργανα. Μελλόντων δὲ αὐτῶν καὶ προσ-
 ηλοῦν, εἶπεν· “Ἀφετέ με οὕτως· ὁ γὰρ δούς μοι 10
 “ ὑπομεῖναι τὸ πῦρ, δώσει καὶ χωρὶς τῆς ὑμετέρας

Ne clavis
affigatur
postulat.

1. ὑπουργούντων.] Cod. Vindob. ὑπουργεῖν.

2. ἡ πυρκαϊὰ] Euseb. ἡ πυρά.

ib. ἀποθέμενος ἑαυτῷ] Ita cum Euseb. Cod. Barocc. Codd. Par. et Vindob. ἀποθέμενος ἑαυτοῦ.

3. τὴν ζώνην αὐτοῦ.] Cod. Par. ἑαυτοῦ. Pronomen non agnoscit Eusebius.

ib. καὶ ὑπολύειν ἑαυτόν.] Hujusmodi officium Episcopis et Confessoribus praestare solebant veteres Christiani. Sic in passione Fructuosi Episcopi legimus: ‘Quum venisset ad amphitheatrum, statim ad eum accessit Augustalis nomine, lector ejusdem, cum fletibus [perperam apud Heinichen. ‘floribus] deprecans, ut eum ‘excalcearet.’ [§ 3, p. 222 Ruard. in art.] VALESIUS. Cod. Vindob. καὶ ἑαυτὸν ὑπολύειν.

5. ὅστις τάχιον] Cod. Barocc. ὅστις ταχίαν. Cod. Par. ὅστις τάχειον. Cod. Vindob. τίς τάχειον.

6. παντὶ γὰρ καλῷ.] Occurrit praepositio ἐν apud Euseb. Deest autem in MS. nostro, et plane mihi redundare videtur.

Καλῷ desideratur ap. Euseb., nescio an recte: ubi pro πρὸ τῆς μαρτυρίας, quod Codex Oxon. habet, uti in suo habuit Int. Vet. exstat πρὸ τῆς πολιᾶς, omnium virtutum habitu licet jam nudus, per universam vitam ex bona conscientia, et διὰ τὴν ἀπ’ ἀρχῆς ἀνεπίληπτον πολιτείαν, § 17, longe ante senectutem ornabatur, et maxime venerabilis. SMITH. Aliter in Cod. Vindob. ἄψηται· πράξεις γὰρ καλὰς ἀγαθῆς ἔνεκεν κ. τ. λ. et in Cod. Par. ἄψηται· πράξεις γὰρ καλὰς καὶ ἀγαθὰς καὶ θεομμητὸν πολιτείαν καὶ πρὸ τῆς μαρτυρίας ἐκέκτητο.

7. πρὸ τῆς μαρτυρίας] Eusebius, πρὸ τῆς πολιᾶς.

ib. ἐκεκόσμητο.] Strothius excidisse putat παντοίῃ τιμῇ ex Eusebii contextu.

8. αὐτῷ περιετίθετο] Cod. Par. ἑαυτῷ προετίθετο.

9. ἡρμοσμένα ὄργανα.] Tunicam molestam intelligunt Valesius et Clericus, pice ac bitumine illitam, de qua Juvenalis ejusque Scholiastes loquuntur. Vix autem, ut monet Dalrymple, credibile videtur, hujus

solvit, vestemque deposuit; vincula etiam parabat exuere: quae facere non solebat; quia singuli fideles viri nuda ejus tangere vel osculari membra cupiebant. Plenitudine enim bonae conscientiae redundabat, etiam antequam ad martyrii certamen accederet. Potius ^{y l. Positis} ergo in medium his quae ex more parabantur arsuro, quum [ergo] eum ferro vincire cuperent consuetudinem legemque servantes; "Permittite me sic," inquit, "qui enim" "mihi dedit velle, largietur et posse; atque

Epistolae scriptores, qui omnia quae passionem Polycarpi spectarent tanta cura recensuerunt, his verbis parum claris, obiter tantum indicare voluisse eum talibus affectum esse cruciati-
bus.

ib. προσηλούν,] Ad firmitatem, non ad supplicium. Justus Lipsius, de Cruce, Lib. iii 10, interpretatur, *cruci suffigere*, intolerando errore. COTEL. Non videntur haec ita intelligenda, quasi Polycarpi manus clavis transfixuri essent, et palo adfixuri; non fuisset enim haec exigua pars supplicii. Liquet autem, ex sequentibus, factum hoc, ne corpus in rogo agitant qui cremabantur, remque facile Polycarpo remissam, quod non fecissent carnifices, si pars fuisset poenae. Crediderim ergo catenas, quibus revinctae erant ad tergum manus, palo clavis adfixas fuisse, ne moverentur, aut simile quiddam factum. CLERICUS. Cod. Vindob. exhibet, προσηλούν ἐν τῷ ξύλῳ, εἶπεν ὁ ἅγιος, ἄφετέ κ. τ. λ. Euseb. προσηλούν αὐτόν.

10. ὁ γὰρ δούς μοι κ. τ. λ.] Similia his quoque habentur in

Actis Graecis MSS. Theodori. Μελλόντων δὲ καὶ προσηλούν, οὐκ ἠνέσχετο. Ἀφετέ με, λέγων, ὁ γὰρ δούς οὐδὲν ἀγενές πρὸς τὴν τοῦ πυρὸς ὑπομείναι θέαν, αὐτὸς δώσει πάντως καὶ τῆς τῶν ἡλῶν ἐκτὸς ἀσφαλείας, τὴν τοῦ πυρὸς ὑποστήναι καὶ σὺν. Quod in Actis ejus Latinis, apud Vincentium, [Specul. Historial. xii 94] ita habetur expressum. 'Quaestio-
'narii cogitaverunt ut eum cla-
'vis configerent. Quibus ille
'dixit, *Sinite me.* Qui enim
'mihi dedit tolerantiam in om-
'nibus, dabit etiam ut sine
'confectione clavorum ignis
'impetum cum laetitia possim
'sufferre.' USSER. Codd. Vindob. et Paris. ὁ γὰρ δούς ὑπομείναι, pronomine omisso, uti apud Eusebium, ὁ γὰρ διδούς ὑπομείναι.

11. τῆς ὑμετέρας] Cod. Paris. τῆς ὑμῶν ἐκ τῶν ἡλῶν. B. Polycarpi exemplum profert Foxius in libro, *Acts and Monuments of the Martyrs*, &c. inscripto. tom. iii p. 129 ed. 1684. 'So
'likewise Hooper, with the
'like spirit, when he should
'have been tied with three
'chains to the stake, requiring

“ ἐκ τῶν ἡλων ἀσφαλείας, ἀσάλευτον ἐπιμένει τῇ
“ πυρᾷ.”

Manibus
post ter-
gumligatis,
orat.

ΙΔ'. Οἱ δὲ οὐ καθήλωσαν μὲν, ἔδησαν δὲ αὐτόν.
‘Ο δὲ ὀπίσω τὰς χεῖρας ποιήσας καὶ προσδεθείς,
ὥσπερ κριὸς ἐπίσημος ἐκ μεγάλου ποιμνίου εἰς προσ- 5
φορὰν, ὀλοκάρπωμα δεκτὸν τῷ Θεῷ ἡτοιμασμένον,
ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπε. “Κύριε ὁ Θεὸς
“ ὁ παντοκράτωρ, ὁ τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ εὐλογητοῦ
“ παιδὸς σου Ἰησοῦ Χριστοῦ πατὴρ, δι’ οὗ τὴν περὶ
“ σοῦ ἐπίγνωσιν εἰλήφαμεν, ὁ Θεὸς ἀγγέλων καὶ 10
“ δυνάμεων, καὶ πάσης τῆς κτίσεως, καὶ παντὸς τοῦ
“ γένους τῶν δικαίων, οἱ ζῶσιν ἐνώπιόν σου· εὐλογῶ
“ σε, ὅτι ἡξίωσάς με τῆς ἡμέρας καὶ ὥρας ταύτης,
“ τοῦ λαβεῖν με μέρος ἐν ἀριθμῷ τῶν μαρτύρων σου,
“ ἐν τῷ ποτηρίῳ τοῦ Χριστοῦ σου, εἰς ἀνάστασιν 15
“ ζωῆς αἰωνίου, ψυχῆς τε καὶ σώματος, ἐν ἀφθαρσίᾳ
“ Πνεύματος Ἁγίου· ἐν οἷς προσδεχθείην ἐνώπιόν
“ σου σήμερον ἐν θυσίᾳ πίονι καὶ προσδεκτῇ, καθὼς
“ προητοίμασας καὶ προεφανέρωσας καὶ ἐπλήρωσας,
“ ὁ ἀψευδὴς καὶ ἀληθινὸς Θεός. Διὰ τοῦτο καὶ 20
“ περὶ πάντων αἰνῶ σε, εὐλογῶ σε, δοξάζω σε,

‘them to have no such mis-
‘trust of him, was tied but
‘with one; who, if he had not
‘been tied at all, yet, no doubt,
‘would have no less answered
‘to that great patience of Po-
‘lycarpus.’

1. ἀσάλευτον] Eusebius, ἀσκήλ-
τως. Vide supra p. 572 l. 4.

3. ἔδησαν] Euseb. προσέδη-
σαν.

4. ‘Ο δὲ] Cod. Vindob. ‘Ο δὲ
ἅγιος Πολύκαρπος.

5. ἐπίσημος] ἀναφερόμενος in
Eusebio, assumptus in Rufino,

additur: pro quo ἡτοιμασμένον
hic postea subiicitur. USSER.
Sic in Martyr. Ignat. § 2, ὥσ-
περ κριὸς ἐπίσημος, ἀγέλης καλῆς
ἡγούμενος.

6. ὀλοκάρπωμα] A Graecis
Intt. πλὴν non per ὀλοκαῦτωμα
solum redditur, sed interdum
etiam per ὀλοκάρπωμα: ut Lev.
i 14, xvi 24. USSER. Cod.
Vindob. ὀλοκαῦτωμα.

ib. τῷ Θεῷ—οὐρανόν.] Pro his
in Eusebio tantum habetur Θεῷ
παντοκράτορι. USSER.

7. “Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκρά-

“ ipsum tolerabilem faciet voluntati ignem ardentem.”

XIV. Itaque ferro illum nemo vinxit : sed post tergum ligatis manibus, ut devotus [ad] altaria, praesentis passionis limen ingressus est. Tunc sidera coelumque respiciens, dixit : “ Deus angelorum, Deus archangelorum, resurrectio nostra solutioque peccati, rector elementorum omnium et totius habitaculi, omne justorum genus qui in conspectu tuo vivunt protegens : te benedico, tibi serviens, qui me dignum hac passione duxisti, ut percipiam partem coronamque martyrii, initium calicis, per Jesum Christum in unitate Spiritus Sancti ; ut, completo sacrificio istius diei, promissa tuae veritatis accipiam. Ob hanc rem te benedico in omnibus, et glorior, per aeternum Pontificem omnipotentem Jesum Christum ;

τωρ,] Desunt ista in Eusebio et Rufino. USSER.

8. ὁ τοῦ ἀγαπητοῦ] Cod. Par. ὁ τοῦ ἀγαπητοῦ σου καὶ εὐλογητοῦ κ. τ. λ. Cod. Vindob. ὁ τοῦ ἀγαπητοῦ παιδός σου Ἰησοῦ Χριστοῦ πατὴρ.

9. παιδός] Hoc nomen, non ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, adhibetur infra, p. 642 l. 2, p. 654 l. 9. Cf. S. Matt. xii 18, Act. iii 13, 26, iv 27, 30.

ib. δι' οὗ] Omittuntur hae voces in Cod. Par.

10. ὁ Θεὸς ἀγγέλων] ὁ Θεὸς ὁ ἀγγέλων Cod. Barocc.

11. τῆς κτίσεως,] Cod. Vindob. καὶ πάσης κτίσεως δημιουργός.

13. τῆς ἡμέρας κ. τ. λ.] Cod. Vindob. τῆς ὥρας ταύτης καὶ ἡμέρας.

14. λαβεῖν με μέρος] Cod. Barocc. λαβεῖ. Cod. Vindob. τοῦ

λαβεῖν με μέρος καὶ κλῆρον ἐν κ. τ. λ. Pronomina με et σου non agnoscit Eusebius.

15. τοῦ Χριστοῦ σου,] σου om. Cod. Par. In animo habebat S. Pater S. Matt. xx 22, xxvi 39, S. Marc. x 38.

17. προσδεχθεῖν] Cod. Vindob. προσδεχθείμεν. Cod. Barocc. προσδεχθεί.

19. προεφάνερωσας] Patefecerat enim ei Deus fore, ut Christi causa combureretur, quod nunc impletum videbat. CLERICUS.

20. ὁ ἀψευδὴς κ. τ. λ.] Cod. Par. om. ὁ. Cod. Vindob. ὁ ἀψευδὴς Θεὸς καὶ ἀληθινός.

21. εὐλογῶ σε,] Cod. Par. καὶ εὐλογῶ σε. Conferatur Hymnus, Gloria in excelsis, quem hodie usurpat Ecclesia nostra Anglicana, ad finem Ordinis ad-

“ σὺν τῷ αἰωνίῳ καὶ ἐπουρανίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, ἀγα-
 “ πητῷ σου παιδί· μεθ’ οὗ σοι καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ ἡ
 “ δόξα καὶ νῦν καὶ εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας. Ἀμήν.”

Ignis, tam-
 quam navis
 velum. cor-
 pus Mar-
 tyris cir-
 cumdat.

ΙΕ'. Ἀναπέμψαντος δὲ αὐτοῦ τὸ Ἀμήν, καὶ πλη-
 ρώσαντος τὴν εὐχὴν, οἱ τοῦ πυρὸς ἄνθρωποι ἐξῆψαν 5
 τὸ πῦρ. Μεγάλῃ δὲ ἐκλαμψάσει φλογὸς, θαῦμα
 μέγα εἶδομεν οἷς ἰδεῖν ἐδόθη· οἱ καὶ ἐτηρήθημεν, εἰς
 τὸ ἀναγγεῖλαι τοῖς λοιποῖς τὰ γενόμενα. Τὸ γὰρ πῦρ
 καμάρας εἶδος ποιῆσαν, ὥσπερ ὀθόνη πλοίου ὑπὸ
 πνεύματος πληρουμένη, κύκλῳ περιτείχισε τὸ σῶμα 10
 τοῦ μάρτυρος. Καὶ ἦν μέσον οὐχ ὡς σὰρξ καιομένη,
 ἀλλ' ὡς ἄρτος ὀπτώμενος, ἢ ὡς χρυσὸς καὶ ἄργυρος
 ἐν καμίνῳ πυρούμενος· καὶ γὰρ εὐωδίας τοσαύτης

ministrandae Coenae Domini, quem legas apud Const. Apost. vii 47, αἰνοῦμέν σε, ὑμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, δοξολογοῦμεν σε, κ. τ. λ.

1. σὺν τῷ αἰωνίῳ——ἡ δόξα] Praepositiones apud Eusebium immutatae leguntur: διὰ τοῦ αἰωνίου ἀρχιερέως Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀγαπητοῦ σου παιδός· δι' οὗ σοι σὺν αὐτῷ Πνεύματι Ἁγίῳ, κ. τ. λ. Quod in Arianorum favorem factum suspicari quis posset: nisi et a nostro Interprete ita locus fuisset redditus; per aeternum Pontificem &c. et a Rufino, per aeternum Deum et Pontificem Jesum Christum, dilectum Filium tuum: per quem et cum quo, tibi cum Spiritu Sancto, gloria. USSER.

2. μεθ' οὗ] Vide infra § 21.

3. καὶ νῦν] καὶ non agnoscit Cod. Vindob.

ib. εἰς——αἰῶνας.] Cod. Par. εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

4. τὸ Ἀμήν,] Cf. I Cor. xiv 16,

Euseb. H. E. vii 9. Vox Ἀμήν repetita fraudi fuit Cod. Vindob. scriptori, apud quem, his omis- sis, legimus,... εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας. Ἀμήν. Καὶ πληρώσαντος αὐτοῦ κ. τ. λ. E verbo Ἀναπέμψαντος Valesius colligit, ipsam quidem precationem submissa voce a B. Patre pronunciatam fuisse; Amen vero edita voce prolatum. At jure objicit Clericus, non potuisse preces ab iis qui aderant Christianis audiri et aliis referri, si submissa voce eas fudisset Polycarpus. Hoc potius significari vult Heinichenius, illud Amen ad Deum esse quodam modo missum, Deo oblatum; qua de re fere solemne est verbum. Vid. Suicer. in voc. Ἀναπέμπειν.

ib. πληρώσαντος τὴν εὐχὴν,] Cod. Vindob. πληρώσαντος αὐτοῦ τὴν εὐχὴν.

5. οἱ τοῦ πυρὸς ἄνθρωποι] Cod. Vindob. Οἱ τοῦ πυρὸς ἐργάται καὶ ἄνθρωποι.

“ per quem tibi, et cum ipso, et cum Spiritu Sancto,
 “ gloria nunc et in futurum in saecula saeculorum.
 “ Amen.”

XV. Completa itaque oratione, flammaque supposita, quum usque ad coelum tolleretur incendium, miraculi novitas repentina processit: illis videntibus quos videre jusserat coeleste mandatum, ut possint caeteris ostensa narrare. Curvus namque in littora arcus apparuit, in aliquantam latitudinem cornua utraque flectendo, velum navis imitatus: qui martyris corpus molli velabat amplexu, ne aliquid ex sanctis artubus flamma vastaret. Ipsum autem corpus, ut panis grata decoctio vel argenti et auri, qui conflato pulchro colore resplendens singulorum juvabat aspectum.

7. μέγα εἶδομεν] In Eusebio vox μέγα non habetur. USSER. Codd. ἴδομεν. Barocc. μέγαν ἴδομεν.

ib. ἐτηρήθημεν,] Apud Euseb. ἐτηρήθησαν.

8. Τὸ γὰρ πῦρ] Quod ignis forniciis praebens speciem steterit, id causis physicis tribui posse censet Dalrympleus. Rogus scilicet in medio erat aedificii forma ovali exstructi, sedilibus spissis undique surgentibus. Epistolam nostram totam irridet Miltonus, *Discourse on Prelatical Episcopacy*; ita tamen ut hunc locum non sine spiritu quodam poetico vertat; *The fire, when it came to proof, would not do his work; but, starting off like a full sail from the mast, did but reflect a golden light upon his unviolated limbs, exhaling such a sweet odour as if all the incense of Arabia had been burning.*

9. ὥσπερ ὁθόνη] Eusebius in genitivo habet ὁθόνης et πληρομένης. Rufinus, *specie quasi veli navis vento sinuati*. USSER. Cod. Barocc. πλοῖου.

ib. ὑπὸ πνεύματος] ὑπὸ ἀνέμου Cod. Vindob.

10. κύκλῳ περιτείχισε] περιτείχισεν κύκλῳ Cod. Vindob.

11. Καὶ ἦν μέσον] Καὶ ἦν μέσον τοῦ πυρὸς Cod. Vindob. καὶ ἦν εἰς μέσον οὐχ. Euseb.

12. ἄρτος ὁπώμενος, ἡ ὥς] Non habentur ista in Eusebio, vel Rufino. USSER.

13. καὶ γὰρ εὐωδίας] καὶ γὰρ καὶ εὐωδίας Cod. Vindob. Huic fragrantiae, quae in narratione Ecclesiae Smyrnensis nihil miraculosi sibi arrogat, objicit Middletonus, *Free Inquiry into the Miraculous Powers*, p. 125, postquam hunc in modum verba Epistolae torserat; ‘*sweet a smell issued from him all the while.*’ Exstittis

ἀντελαβόμεθα, ὡς λιβανωτοῦ πνέοντος, ἢ ἄλλου τινὸς τῶν τιμίων ἀρωμάτων.

Gladio confoditur.

Ις'. Πέρασ οὖν ἰδόντες οἱ ἄνομοι, οὐ δυνάμενον αὐτοῦ τὸ σῶμα ὑπὸ τοῦ πυρὸς δαπανηθῆναι, ἐκέλευσαν προσελθόντα αὐτῷ κομφέκτορα παραβῦσαι ξιφίδιον. 5 Καὶ τοῦτο ποιήσαντος, ἐξῆλθε περιστερὰ καὶ πλήθος

quidem fragrantiam affirmant Smyrnaei; e corpore autem Polycarpi eam effluxisse non dicunt. Neque mirum, uti monuerunt tum Jortinus tum Dalrympleus, quum sarmenta e balneis, officinis, ergasteriisque raptim comportata fuerant, si ligna nonnulla interessent odorata et aromatica. Conf. notata ad εὐωδία δωδότες τὴν Χριστοῦ in Epistola Viennensium et Lugdunensium, ap. Routh. Rel. Sacr. i 347.

1. ἀντελαβόμεθα.] Sic et Eusebius Savilianus. USSER.

3. Πέρασ] *denique, tandem*; adverbialiter positum, ut apud Barnabae Epist. § 10, Πέρασ γέ τοι λέγει αὐτοῖς ἐν τῷ Δευτερονομίῳ. Cf. §§ 5, 12, 15, 16. Ad das Demosthen. Orat. in Dionysodorum, p. 1285 ed. Reisk. Cod. Vindob. Πέρασ γοῦν, ut apud Eusebium.

ib. οὐ δυνάμενον αὐτοῦ κ. τ. λ.] In Martyrologio quoque Romano, Jan. 29, ab igne minime laesus fuisse Polycarpus dicitur. Indequē Romae in Ecclesia S. Stephani in Coelio, adscripta illi cernitur Siracidæ ista sententia, Ecclesiastic. li 6, *In medio ignis non sum aestuatus*: subjecto etiam, in eam sententiam, hoc epigrammate:

Phoenicem si quis medio miretur in igne
Emori, et exstructo se reparare rogo,
Obstupeat, Polycarpe, avidas tibi parcere
flamas,

Non ausas sacra te violare face.
Mille nitent taedae, rutilantque hic inde favillis,
Atque in te Dominum, quem colis ipse, colunt.
Praemia nunc majora tibi sed reddit Olym-
pus,
Ignea qui pedibus subjicit astra tuis.

USSER.

4. ἐκέλευσαν] Cod. Par. ἐκέλευσε.

5. προσελθόντα αὐτῷ] προσελθόντα αὐτὸ Cod. Barocc.

ib. κομφέκτορα] Latinum hoc vocabulum retinuit quoque Eusebius; et ex Rufino etiam Ado et Notkerus in suis Martyrologiis. In Glossis Basilicorum a Labbaeo editis, Κομφάκτωρ, κατασκευαστής exponitur. USSER. ΚΟΜΦΑΚΤΟΡΕΣ, κομφέκτωρες. Confectores, Qui bestias in Amphitheatro conficiebant; si quando enim bestiae efferatae stragem populo minarentur, ii immittebantur qui eas conficerent, ac occiderent: ἀναιρεταί in Gloss. Lat. Gr. CANGIUS, in Gloss. Med. et Infim. Graecit. Cod. Vindob. exhibet. κομφαίκτορα παραβῦσαι.

ib. ξιφίδιον.] ξίφη· δὶόν καὶ Cod. Barocc. Euseb. τὸ ξίφος.

6. ποιήσαντος,] Cod. Par. ποιήσαντες.

ib. ἐξῆλθε περιστερὰ] De hac columba ne verbum quidem legitur apud Eusebium, sicut nec apud Rufinum, nec denique Nicephorum, qui post A. D. 1341 obiit, et prodigiis narrandis

Odor etiam thuris aut myrrhae, aut pretiosi alijus unguenti, tractum nidorem totius fugabat incendii.

XVI. Quum hoc itaque peccatoribus fuisset ostensum, ut intelligerent eum non posse comburi : praeceperunt congestorem ignis accingi, gladiunculum sancto corpori injicere, illis etiam sancto probato. Quumque hoc ita fuisset effectum, ecce subito fluente sanguinis copia, columba processit

adeo deditus erat, ut a Vossio Plinius Theologicus appellaretur. Nihil de columba exstat in Cod. Pratellensi (i. e. in bibliotheca Abbatiae apud *Preaux* in Normannia conservato) neque in Cod. Carmelitarum Excalceatorum Parisiensium, quos ambo contulit Ruinartus, quum versionem veterem Latinam hujus Epistolae ederet. In Codd. tamen Barocco. Par. et Vind. verba ista ἐξῆλθε περιστέρα καὶ πλῆθος αἵματος in eadem serie cum caeteris descripta exhibentur. Quod opinabatur Lemoynius, Lucianum, fabula ista de vulture e rogo Peregrini exeunte producta, Christianorum credulitati illudere voluisse, quasi hoc miraculum in martyrio S. Polycarpi contigisse prona fide admisissent, et res illa, prout Acta haec narrant, familiariter in suis congressibus sermone ab ipsis vulgaretur, id comprobatur Denzingerus, p. 88 ; Smithus vero nulli fundamento inniti, et plane incertissimum esse contendit, veteribus, sive Graecis sive Latinis, omnino obmutescantibus, neque ulla traditione, ne levissima quidem, de hoc portento apud illos servata. Neque melioris frugis

est sententia quam Smithus ipse profert ; lectorem scilicet quempiam, insubide et praeter debitum morem pium, sui Codicis margini, ad augendum tum miraculum, tum sanctissimi Martyris apud posteros famam, vocem περιστέρα apposuisse ; et hac σημειώσει alluisse ad ritum ab Augusto apud Romanos olim institutos, quorum solennis in Imperatorum ἀποθεώσει erat usus, in quibus maxime obtinuit, ut accensa pyra aquila dimitteretur, coelum versus avolutura. Middletonus suspicatur Christianos Smyrnenses, nescio quo pravo hunc ritum imitandi studio, per malum dolum fecisse ut emitteretur columba e rogo. Lemoynius, emendationum et annotationum juxta feracissimus, veram scripturam consecutus esse sibi visus est legendo ἐξῆλθ' ἐπ' ἀριστερά ; quam quidem conjecturam, a Schmidio probatam, Dissert. de Fabulis in Hist. Eccl. Saec. ii p. 17, ita correxit Jortinus, ἐξῆλθεν ἐπ' ἀριστερά. Ruchatus scribendum censuit, ἐξῆλθεν περὶ στερνὰ πλῆθος αἵματος. Editor Bibliothecae Bremensis, Cl. iii p. 429, conjicit, περὶ στερῶν, circa medias co-

Sanguinis
copia ignis
extingui-
tur.

αἵματος, ὥστε κατασβέσαι τὸ πῦρ, καὶ θαυμάσαι πάντα τὸν ὄχλον, εἰ τοσαύτη τις διαφορὰ μεταξύ τῶν ἀπίστων καὶ τῶν ἐκλεκτῶν. ὧν εἷς καὶ οὗτος γέγονει ὁ θαυμασιώτατος μάρτυς Πολύκαρπος, ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις διδάσκαλος ἀποστολικὸς καὶ προφητικὸς 5 γενόμενος, ἐπίσκοπός τε τῆς ἐν Σμύρνῃ καθολικῆς ἐκκλησίας. Πᾶν γὰρ ῥῆμα ὃ ἐξαφῆκεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ ἐτελειώθη καὶ τελειωθήσεται.

Martyris
corpus ne
rapiant
Christiani,
agunt in-
stantque
Judaei.

ΙΖ'. Ὁ δὲ ἀντίζηλος καὶ βάσκανος πονηρὸς, ὁ ἀντικείμενος τῷ γενεὶ τῶν δικαίων, ἰδὼν τό τε μέγεθος 10 αὐτοῦ τῆς μαρτυρίας, καὶ τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἀνεπίληπτον πολιτείαν, ἐστεφανωμένον τε τῷ τῆς ἀφθαρσίας στεφάνῳ, καὶ βραβεῖον ἀναντίρρητον ἀπεινηγεμένον, ἐπετήδευσεν ὡς μηδὲ τὸ λείψανον αὐτοῦ ὑφ' ἡμῶν

stas ; Vid. Jul. Poll. in voc. vel περὶ στέρνικος, vel denique περὶ στέρνου vel περὶ στέρνων. Nihil nos morantur conjectura audacissima Whistoni reponentis περισσεία ὕδατος καὶ πλῆθος αἵματος, neque Allani correctio satis inficeta, περισσεία καὶ πλῆθος αἵματος. Heumannus, in Exam. Fabulae de Columba e Polycarpi rogo evolante, statuit monachos, qui in vitis Episcoporum enarrandis persaepe commemorant supra caput ipsorum ad Episcopatum electorum apparuisse columbam, hoc prodigio Acta nostra auxisse, eo quod Spiritus Sanctus, sub columbae specie, e Polycarpi corpore una cum anima discesserit, hoc signo testatus Polycarpum verum fuisse episcopum. Pionium in hunc locum columbae prodigium infercisse suspicatur Dalrymple. Mihi quidem longe verisimilius videtur lectorem

quempiam in animo habuisse, ad oram codicis notare locum Epistolae ubi animam suam efflavisce traditur Polycarpus : ideoque, mori Ecclesiae veteris obsecutum, vocem περισσεία margini adscripsisse, qua scilicet significaret animam B. Martyris illo temporis momento e corpore liberatam, sub columbae specie ad coelum evolasse. Proxime huc faciunt Prudentii versus, Hymn. in laudem Eulaliae virginis, 160. sq.

Emicat inde columba repens,
Martyris os nive candidior
Visa relinquere et astra sequi.
Spiritus hic erat Eulaliae
Lacteolus, celer, innocuus.

Saepe Christiani vocabantur columbae ; saepe in monumentis Christianorum vetustis occurrit nomen columbarum, uti fuse docet Mamachius, Orig. et Antiq. Christ. I ix 4, tom. i p. 66. Columbarum imagines Christianorum sepul-

de corpore; statim sopitum cruore cessit incendium. Tunc populus totus obstupuit; atque omnibus inter justos et injustos quanta esset probata discretio est; et quid esset praecipuum: etiamsi non est secutum vulgus, quod certum tamen constat, agnovit. Tali itaque Polycarpus, sanctae Smyrnensium magister Ecclesiae, passionis munus implevit: semper quaecunque ei revelata fuisse constat, impleta sunt.

XVII. Diabolus tamen, qui justorum semper inimicus est, quum perspexisset et vim Martyris, et magnitudinem passionis impletam, inreprehensibilem omnem vitam et meritum majus in morte, hoc excogitavit, ut corpus ejus a nostris non possit

chris frequenter insculptae sunt. Cf. Aringhii Roma Subterranea, VI xliv 9.

1. κατασβέσαι] Sic translate ap. Cyprian. Ep. x, p. 21 ed. Fell. 'Fluebat sanguis, qui incendium persecutionis exstingueret, qui flammās et ignes gehennae glorioso cruore sopiret.'

2. εἰ τοσαύτη κ. τ. λ.] εἰ τὸ σαύτη τῆς διαφορᾶ Cod. Barocc. Reliqua hujus capituli ita leguntur in Cod. Vindob. τῆς τοσαύτης διαφορᾶς τῶν τε πιστῶν καὶ τῶν ἀπίστων· καὶ οὕτως ἐτελειώθη ὁ ἅγιος ἱεράρχης καὶ ἔνδοξος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Πολύκαρπος, τῇ εἰκάδι τρίτῃ τοῦ Φεβρουαρίου μηνός. 'Ὁ δὲ ἀντίζηλος κ. τ. λ. uti in § 17.

3. γεγόνει] Cod. Barocc. γεγόνει. Cod. Par. ἐγεγόνει. Libb. impr. Eusebium secuti, γέγονεν.

4. ὁ θαυμασιώτατος] Cod. Par. ὁ θαυμάσιος. Voces μάρτυς Πολύκαρπος desunt apud Eusebium.

6. ἐπίσκοπος τε] τε om. Eusebius. Cod. Par. exhibet ἐκκλησίας τῆς καθολικῆς.

8. καὶ ἐτελειώθη] Has voces om. Cod. Par. Apud Eusebium Strothius legit ἐτελέσθη.

9. 'Ὁ δὲ ἀντίζηλος] Cod. Par. 'Ὁ δὲ ἀντίδικος.

ib. ὁ ἀντικείμενος] Cf. Clem. Rom. i § 51. Cod. Vindob. exhibet, καὶ πονηρὸς δαίμων ὁ πάντοτε ἀντικείμενος καὶ βδελυττόμενος τῷ γένει κ. τ. λ.

11. ἀνεπίληπτον] Cod. Barocc. ἀνεπίληπτων. Cod. Par. ἀνεπίληπτον αὐτοῦ πολιτείαν. Cod. Vindob. καθάραν καὶ ἀνεπίληπτον πολιτείαν.

12. τῷ τῆς ἀφθαρσίας] Cod. Barocc. ἐστεφανωμένον τὸν τῆς ἀφθαρσίας. Cod. Vindob. τὸν τῆς ἀφθαρσίας καὶ δικαιοσύνης στέφανον. Infra § 19, τὸν τῆς ἀφθαρσίας στέφανον ἀπολαβόν.

13. βραβεῖον] Cf. Clem. Rom. i § 5, p. 26 l. 2. Ambros. Exhort. Virginitatis, cap. 14, 'Hic lucta, illic braviūm.'

ib. ἀναντίρρητον] Cod. Barocc. ἀναντίρητον.

14. ὡς μηδὲ τὸ λείψανον] Cod. Vindob. ὡς μηδὲ τὸ τίμιον αὐτοῦ

ληφθῆναι, καίπερ πολλῶν ἐπιθυμούντων τοῦτο ποιῆσαι, καὶ κοινωνῆσαι τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ σαρκίῳ. Ὑπέβαλε γοῦν Νικήτην τὸν τοῦ Ἡρώδου πατέρα, ἀδελφὸν δὲ Ἀλκης, ἐντυχεῖν τῷ ἄρχοντι, ὥστε μὴ δοῦναι αὐτοῦ τὸ σῶμα ταφῇ. “μὴ,” φησὶν, “ἀφέντες τὸν 5
“ἐσταυρωμένον, τοῦτον ἄρξωνται σέβεσθαι.” Καὶ ταῦτα εἶπον, ὑποβαλλόντων καὶ ἐνισχυόντων τῶν Ἰουδαίων, οἱ καὶ ἐτήρησαν, μελλόντων ἡμῶν ἐκ τοῦ πυρὸς λαμβάνειν. ἀγνοοῦντες ὅτι οὔτε τὸν Χριστόν ποτε καταλιπεῖν δυνησόμεθα, τὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ παν- 10
τὸς κόσμου τῶν σωζομένων σωτηρίας παθόντα, [ἄμωμον ὑπὲρ ἁμαρτωλῶν,] οὔτε ἕτερόν τινα σέβεσθαι. Τοῦτον μὲν γὰρ, Υἱὸν ὄντα τοῦ Θεοῦ, προσ-

Christus
adorandus
atque co-
lendus ;
Martyres
vero, ejus
discipuli et
imitatores,
honorandi

λείψανον κ. τ. λ. Cod. Par. ὡς καὶ τὸ λείψανον αὐτοῦ μὴ ὑφ' ἡμῶν ληφθῆναι. Apud Eusebium, ὡς μηδὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ ὑφ' ἡμῶν ληφθεῖν. Cf. Mart. Ignat. § 6, διὰ τῆς συλλογῆς τοῦ λειψάνου.

1. ἐπιθυμούντων] Cod. Vindob. ἐνθυμούντων.

2. κοινωνῆσαι] Ex genuinis vetustissimisque Actis Martyrum satis liquet, Christianos, praesertim ab ineunte secundo saeculo, in Martyrum sive membrorum discerptis, sive ossibus, sive cineribus, aliisque reliquiis colligendis diligenti opera usos, ea in cryptis locisque tutis reposuisse. Inde illorum coemeteria frequentabant, memoriamque anniversaria κατὰ τὴν τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν ἡμέραν γενέθλιον solennitate celebrabant; quod hi Smyrnenses, se, recurrente die natali S. Polycarpi sui, facturos hic mox spondent. SMITH.

ib. τῷ ἁγίῳ αὐτοῦ σαρκίῳ.] Cod. Par. τῷ ἁγίῳ σαρκίῳ αὐτοῦ. Σαρκίον, *corpusculeum*, Plutarch. in Bruto, § 8, tom. v 362 ed.

Reisk. M. Antoninus, de Rebus Suis, ii 2, “Οτι ποτὲ τοῦτο εἰμι, σαρκία ἐστὶ καὶ πνευμάτιον, καὶ τὸ ἡγεμονικόν. Cf. τὸ ὁπίον, S. Marc. xiv 47. Quamdiu in hoc corpuseculo sum. Hieron. Praef. in Daniel. Quum corpusculum tuum signas. Tertull. ad Ux. ii 5.

3. γοῦν] Cod. Par. γὰρ. Cod. Vindob. Ὅθεν ὑπέβαλεν ὡς δεινὸς καὶ μισάγιος ὁ πονηρός. Euseb. Ὑπέβαλον γοῦν τινές.

4. δὲ Ἀλκης,] Euseb. δὲ Δάλκης, vel, ut MS. Savilianus habet, δ' ἄλκης. In Rufino est *Dalcae*; in nostro Interprete *Alces*, multo rectius. *Alce* enim notum satis est mulieris inter Smyrnaeos nomen, vel ex illa Ignatii salutatione, in Epistola ad eosdem. [§ 13, et Ep. ad Polyc. § 8.] USSER. Cod. Medic. Euseb. Δάλκης scriptum habet. Nicephorus autem Δάρκης. Heinichenius, cum Strophio, Ἀλκης in textum recepit. Vide supra p. 474 l. 5.

ib. ἐντυχεῖν] Est *adire ad*

aufferi; quamvis multi essent qui sanctis ejus optarent communicare generibus^z. Summisit namque Nicetem, patrem Herodis, fratrem vero Alces, interpellare Rectorem, ut reliquiae ejus negarentur omnibus Christianis; adserens quod, relictis omnibus, huic fundenda esset oratio singulorum: itaque summittentibus Judaeis, quum voluissent auferre eum de flamma. Ignorantes, quia nunquam Christum relinquere possumus Christiani, qui pro peccatis nostris pati tanta dignatus est, neque alteri cuiquam precem orationis impendere. Hunc namque Dei Filium adoramus et colimus:

^z l. cineribus.

petendum. COTEL. Cod. Barocc. εὐτυχείν.

ib. τῷ ἀρχοντι,] Euseb. τῷ ἡγεμόνι, i. e. *Proconsuli.* USSER.

5. αὐτοῦ τὸ σῶμα] αὐτοῖς τὸ σῶμα Cod. Par.

ib. ταφῇ.] Hanc vocem om. Codd. Par. et Vindob. neque eam agnoscit Eusebius. Pro μή Cod. Vindob. μήποτε.

6. ἄρξονται σέβεσθαι.]] Cod. Barocc. ἄρξονται. In suspicionem fere similem Paganis venerunt Martyrum reliquiae in Persecutione Diocletiana, ut tradit Eusebius, H. E. viii 6, Τοὺς δὲ γε βασιλικούς μετὰ θάνατον παῖδας, γῇ μετὰ τῆς προσηκούσης κηδείας παραδοθέντας, αὐθις ἐξ ὑπαρχῆς ἀνορύξαντες ἐναπορρίψαι θαλάσῃ καὶ αὐτοὺς ὄντο δεῖν οἱ νενομισμένοι δεσπόται, ὥς ἂν μὴ ἐν μνήμασιν ἀποκειμένους προσκυνοῖεν τινες, θεοὺς αὐτοὺς, ὥς γε ὄντο, λογιζόμενοι.

7. εἶπον,] Ita Libb. impr. cum Eusebio. Codd. εἰπών, quam lectionem praetulit Usseus. Legendum forsitan εἶπεν.

ib. τῶν Ἰουδαίων,] Articulum restitui e Cod. Par.

8. ἐτήρησαν,] Cod. Vindob. ἐτήρουν.

ib. ἐκ τοῦ πυρὸς] Cod. Par. οἱ καὶ ἐτήρησαν ἐκ τοῦ πυρὸς αὐτὸν μελλόντων ἡμῶν λαμβάνειν. Cod. Vindob. μελλόντων ἡμῶν ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦτο λαμβάνειν quibus verbis proxime sequuntur Ἰδὼν ὁ κεντυρίων κ. τ. λ. quae ad init. § 18. Apud Eusebium, μελλόντων ἡμῶν ἐκ τοῦ πυρὸς αὐτὸν λαμβάνειν.

10. ποτε καταλείπειν] Ita cum Euseb. Cod. Barocc. nisi quod καταλείπειν exhibeat. Cod. Par. καταλείπειν πώποτε.

12. [ἄμωμον ὑπὲρ ἁμαρτωλῶν,]] Parenthesis ista neque in Eusebio habetur, neque in Rufino, neque in Vetere nostro Interprete. USSER. Interpolata fuisse videtur a librario quopiam qui in animo habebat verba B. Petri, I iii 18, δίκαιος ὑπὲρ ἀδίκων.

ib. σέβεσθαι,] Euseb. σέβειν. Cum Smyrnensis vero Ecclesiae doctrina hic tradita, convenit et illa Augustini, in Lib. de Vera Religione, cap. 55. [cap. 108, tom. i p. 786 ed. Ben.] 'Non sit nobis religio

et diligendi. κυνοῦμεν· τοὺς δὲ μάρτυρας, ὡς μαθητὰς καὶ μιμητὰς τοῦ Κυρίου, ἀγαπῶμεν ἀξίως, ἕνεκα εὐνοίας ἀνυπερβλήτου τῆς εἰς τὸν ἴδιον βασιλέα καὶ διδάσκαλον· ὧν γένοιτο καὶ ἡμᾶς συγκοινωνοὺς τε καὶ συμμαθητὰς γενέσθαι.

Corpus in medio ignis exustum. Christiani ossa martyris colligunt, decenterque deponunt.

ΙΗ'. Ἰδὼν οὖν ὁ [ἐκατόνταρχος] κεντυρίων τὴν τῶν Ἰουδαίων γενομένην φιλονεικίαν, θείς αὐτὸν ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς ἔκαυσεν. Οὕτω τε ἡμεῖς ὕστερον ἀνελόμενοι τὰ τιμιώτερα λίθων πολυτελῶν καὶ δοκιμώτερα ὑπὲρ χρυσίου ὅσῳ αὐτοῦ, ἀπεθέμεθα ὅπου καὶ ἀκόλουθον ἦν· ἔνθα ὡς δυνατὸν ἡμῖν συναγομένοις ἐν ἀγαλλιάσει καὶ χαρᾷ, παρέξει ὁ Κύριος ἐπιτελεῖν τὴν τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ ἡμέραν γενέθλιον,

‘cultus hominum mortuorum :
‘quia, si pie vixerunt, non sic
‘habentur ut tales quaerant
‘honores ; sed illum a nobis
‘coli volunt, quo illuminante
‘laetantur meriti sui nos esse
‘consortes. Honorandi ergo
‘sunt propter imitationem, non
‘adorandi propter religionem.’
USSER. Binghamius conferre
jubet responsum Eulogii diaconi, qui una cum Fructuoso Episcopo suo mortem pro Christo subibat. Quum Praefectus interrogaret num et ipse Fructuosum post mortem vellet colere, clara voce respondebat : *Ego Fructuosum non colo sed Deum colo, quem et Fructuosus.* ap. Baron. A. D. 262 num. 62. Orig. Eccles. XXIII iv 9.

2. ἀγαπῶμεν ἀξίως,] Patet inde luculentissime illo tempore nondum divinum cultum martyribus tributum esse. Egregie Isidorus Pelusiota, Epist. i 189, Καλὸν μὲν τὸ τιμᾶν τοὺς μάρτυρας τῆς εὐσεβείας τοῖς ἀναθήμασι,

κρεῖττον δὲ τὸ θεραπεύειν αὐτοὺς οἷς ἐποίησαν κατορθώμασιν. Similiter Chrysostomus, apud Phot. Bibl. Cod. 274, Ἐγκωμιάζονται μάρτυρες, οὐχ ἵνα αὐτοὶ τὸν ἔπαινον λάβωσιν, ἀλλ' ἵνα ἡμεῖς διὰ τῶν ἐπαινῶν διαναστῶμεν πρὸς τὴν μίμησιν. HEINICHEN.

4. συγκοινωνούς] Ita Cod. Par. cum Eusebio. Cod. Barocc. κοινωνοὺς τε κ. τ. λ.

6. κεντυρίων] Fasti Siculi periocham hanc ita exprimunt ; τοῦ κεντυρίωνος τὴν τῶν ἐπισυναχθέντων Ἰουδαίων καὶ Ἑθνικῶν φιλονεικίαν θεασάμενου, τεθείς ὑπ' αὐτῶν ἐν μέσῳ, ἐκάη ζῶν. USSER. Usserius, quem sequitur Smithus, vocem κεντυρίων rejicit, uti recentioris aevi vocabulum. Cod. Vindob. vocem ἐκατόνταρχος non agnoscit.

ib. τὴν τῶν Ἰουδαίων] Articulum ante τῶν Ἰουδαίων, quem e Cod. Vindob. restitui, non agnoscunt Codd. Barocc. et Par. Legitur autem tum apud Eusebium, tum apud Fastos Siculos.

ejus tamen Martyres, ut discipulos fideles et devotos milites, honorifice ac libenter amplexamur ; oramus etiam, ut nos socii ipsorum et condiscipuli esse mereamur.

XVIII. Contentione itaque nostra et Judaeorum, Centurio posuit corpus in medium. Nos collegimus, ut aurum gemmamque pretiosam, et sepulturae ossa mandavimus. Conventus itaque alacriter factus, ut praecipit Dominus, ad diem natalemque martyrii.

7. *θεῖς αὐτόν]* Cod. Vindob. *θεῖς τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου μάρτυρος.*

8. *τοῦ πυρὸς]* Pro hoc apud Eusebium legitur, *ὡς ἔθος αὐτοῖς.* In Rufino et Fastis Siculis neutrum habetur. USSER.

ib. *ἐκαυσεν.]* Cod. Vindob. *κατέκαυσεν αὐτό· τότε ἡμεῖς κ. τ. λ.*

9. *δοκιμώτερα]* Cod. Par. *δοκιμωτέρων.* Cod. Barocc. *δοκιμώτερα ὑπὲρ χρυσίων.* Cf. S. Luc. xvi 8, *φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτός.*

10. *ὅπου καὶ ἀκολουθεῖν ἦν]* Non addunt nomen loci, ne si forte hae literae ad improborum manus pervenirent, reliquiae Sancti Viri refoderentur. CLE-
RICUS. Clericum sequitur Dalrymplius ; neque tamen cur hoc statuendum sit satis video. Paganī enim Smyrnae degentes hanc Epistolam non lecturi erant ; Christianī autem ad quos scribebant locus erat ignotus. Cod. Barocc. praestat *ἀποθέμεθα ὅπου καὶ ἀκολουθεῖν ἦν.* Cod. Vindob. *ἀπεθέμεθα εἰς ὃν ἠδδόκησεν ὁ Θεὸς τόπον· ὅπου καὶ ἀκολουθεῖν ἦν.* Polycrates, Episc. Ephesinus tempore Antoninorum : *ἔτι δὲ καὶ Πολύκαρπος ἐν Σμύρνῃ καὶ ἐπίσκοπος καὶ μάρτυς·*

[κεκοίμηται.] ap. Routh. Rel. Sacr. ii p. 14.

13. *τὴν τοῦ μαρτυρίου κ. τ. λ.]*

Maximinus, vel quicumque auctor fuit Libri iii Commentariorum in Job, Origeni perperam adscriptorum : ‘ Nos non nati-
vitatis diem celebramus, cum
sit dolorum atque omnium
tentationum introitus ; sed
mortis diem celebramus, ut
pote omnium dolorum depo-
sitionem, atque omnium ten-
tationum effugationem. Diem
mortis celebramus, quia non
moriuntur hi, qui mori vi-
dentur.’ Petrus Chrysologus, Sermone cxxix in S. Cyprianum martyrem : ‘ Natalem
sanctorum cum auditis, cha-
rissimi, nolite putare illum
dici, quo nascuntur in terram
de carne ; sed de terra in
coelum, de labore ad requiem,
de tentationibus ad quietem,
de cruciatibus ad delicias non
fluxas sed fortes et stabiles et
aeternas, de mundanis visibus
ad coronam et gloriam. Tales
natales digne Martyrum cele-
brantur.’ De quibus et ipse
Cyprianus, Epist. 27, ad Pre-
sbyteros et Diaconos Ecclesiae

Ejus me-
moria reco-
litur.

Cum B. Po-
lycarpo alii
martyrium
passi. Ille
tamen prae-
cipue cele-
bratur, et a
Gentilibus.

εἷς τε τὴν τῶν ἡθληκῶτων μνήμην, καὶ τῶν μελλόντων
ἄσκησίν τε καὶ ἐτοιμασίαν.

ΙΘ'. Τοιαῦτα τὰ κατὰ τὸν μακαρίον Πολύκαρπον,
ὃς σὺν τοῖς ἀπὸ Φιλαδελφίας δωδέκατος ἐν Σμύρῃ
μαρτυρήσας, μόνος ὑπὸ πάντων μνημονεύεται, ὥστε 5
καὶ ὑπὸ τῶν ἐθνῶν ἐν παντὶ τόπῳ λαλεῖσθαι· οὐ
μόνον διδάσκαλος γενόμενος ἐπίσημος, ἀλλὰ καὶ
μάρτυς ἑξοχος· οὐδὲ τὸ μαρτύριον πάντες ἐπιθυμοῦσιν
μιμῆσθαι, κατὰ τὸ εὐαγγέλιον Χριστοῦ γενόμενον.
Διὰ τῆς ὑπομονῆς γὰρ καταγωνισάμενος τὸν ἄδικον 10
ἄρχοντα, καὶ οὕτως τὸν τῆς ἀφθαρσίας στέφανον
ἀπολαβὼν, σὺν τοῖς ἀποστόλοις καὶ πᾶσι δικαίοις
ἀγαλλιώμενος, δοξάζει τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ εὐ-
λογεῖ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Σωτῆρα
τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ κυβερνήτην τῶν σωμάτων 15
ἡμῶν, καὶ ποιμένα τῆς κατὰ τὴν οἰκουμένην καθολι-
κῆς ἐκκλησίας.

Carthaginensis : ' Dies eorum,
' quibus excedunt, adnotate, ut
' commemorationes eorum inter
' memorias Martyrum celebrare
' possimus.' USSER. Cultum
religiosum reliquiis in veteri
Ecclesia exhiberi haud permis-
sum fuisse, nisi post tempora
Augustini, docet Bingham. ubi
supra, p. 648 l. 12.

ib. ἡμέραν γενέθλιον,] Cod.
Vindob. γενέθλιον ἡμέραν. Cod.
Par. ἡμέραν γενέσθαι.

1. τῶν ἡθληκῶτων] Eusebius,
τῶν προηθληκῶτων. Rufinus, *Sed
et cum eo eorum memorias qui
prius passi fuerant celebramus ;
ut sequentium animi ad prae-
cessorum vitam (vel vitam) eo-
emplis insignibus suscitentur.*
USSER. Cod. Vindob. εἷς τε
τὴν αὐτοῦ μνήμην. Cod. Par. εἷς

τε τῶν προηθληκῶτων ἡμῖν καὶ τῶν
κ. τ. λ.

4. δωδέκατος] Eusebius habet
δώδεκα : consentientibus etiam
Rufino, Nicephoro, nostro Vet.
Int. et Latinorum omnibus
Martyrologiis ad Jan. 26. US-
SER. Ap. Eusebium, Stroth.
et Heinichen. exhibent δώδεκα
τοῖς ἐν Σμύρῃ μαρτυρήσασιν.

5. ὑπὸ πάντων] Euseb. ὑπὸ
πάντων μᾶλλον μνημονεύεται.

6. τόπῳ λαλεῖσθαι.] Quae se-
quuntur omissa sunt ab Euse-
bio propterea quod ad institu-
tum ipsius parum facere vide-
bantur, et quia in alio opere
integram Epistolam retulerat,
in libro scilicet de Antiquis
Martyrum Passionibus. VALE-
SIUS.

ib. οὐ μόνον] Perperam e voce

XIX. Talia circa beatum Polycarpum acta sunt ; cum his qui ex Philadelphia fuerunt duodecim, martyrium Smyrna^a videtur implesse. Solus ta-<sup>a f. Smyr-
nac, vel, in
Smyrna.</sup>men inter caeteros culturae meruit principatum. Martyrium ergo excelsum sustinet, et Magister adhuc vocatur a populo. Hunc omnes optemus, secundum exemplum Domini nostri Jesu Christi, qui persecutionem vicit Rectoris injusti, et incorruptionis coronam fugata peccatorum nostrorum morte suscepit. Cum Apostolis et omnibus justis alacriter benedicamus Deum et Patrem omnipotentem, et Dominum nostrum Jesum Christum, salvatorem animae nostrae, gubernatorem corporum, et pastorem Catholicae totius Ecclesiae, et Spiritum Sanctum per quem cuncta cognoscimus.

S. Johan.
xiv 26, xvi
13.

μόνος proxime praeunte Cod. Barocc. οὐ μόνος. Cod. Vindob. οὐ μόνον γάρ, quam conjunctionem mox infra omittit. Male in Wakii et Chevall. Verss. connectuntur haec cum praeecedentibus, tamquam apud Paganos quoque Polycarpus appellatus esset *martyr eximius*; quem ad modum ap. Int. quoque Väterem.

8. μάρτυς ἔξοχος.] Cod. Vindob. μάρτυς τίμιος καὶ ἐξοχώτατος.

10. Διὰ τῆς ὑπομονῆς γάρ] γάρ om. Codd. Par. et Vindob.

12. ἀποστόλοις] Cod. Vindob. ἀποστόλοις καὶ μάρτυσι.

13. ἀγαλλιώμενος,] Cod. Barocc. ἀγαλιώμενος.

14. τὸν Κύριον] Articulum om. Cod. Par.

ib. Ἰησοῦν—ψυχῶν ἡμῶν,] Haec in Cod. Par. leguntur, quae, ex Int. Vet. et σωματῶν

quae sequitur antithesi, addenda esse viderunt Usserius et Smithus. Cod. Vindob. exhibet Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν κηδεμόνα καὶ σωτῆρα τῶν ψυχῶν κ. τ. λ.

16. καθολικῆς ἐκκλησίας.] Vide supra, p. 464 l. 7. Post haec subjungit Cod. Vindob. καὶ τὸ πανάγιον καὶ ζωοποιὸν Πνεῦμα· ὃθεν καὶ ἡμεῖς πάντες τὸν μὲν Χριστὸν προσκυνούμεν, ὡς Υἱὸν ἀληθινὸν ὄντα τοῦ Θεοῦ· τοὺς δὲ μάρτυρας, ὡς μιμητὰς καὶ μαθητὰς τοῦ Κυρίου ἀγαπῶμεν ἀξίως· ὃν γένοιτο καὶ ἡμᾶς πάντας σὺνκοινωνοὺς (sic. συγκοι alia manus alio atramento ad oram Codicis) αὐτῶν γενέσθαι, καὶ ἐπιτυχεῖν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, σὺν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Caetera, usque ad Epistolae finem, non agnoscit Cod. Vindob.

Epilogus
Epistolae.

Κ'. Ὑμεῖς μὲν οὖν ἡξιώσατε διὰ πλειόνων δηλω-
θῆναι ὑμῖν τὰ γενόμενα· ἡμεῖς δὲ κατὰ τὸ παρὸν ἐπὶ
κεφαλαίῳ μεμηνύκαμεν διὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν Μάρ-
κου. Μαθόντες οὖν ταῦτα, καὶ τοῖς ἐπέκεινα ἀδελ-
φοῖς τὴν ἐπιστολὴν διαπέμψασθε, ἵνα καὶ ἐκεῖνοι 5
δοξάζωσιν τὸν Κύριον, τὸν ἐκλογὰς ποιοῦντα ἀπὸ τῶν
ιδίῳ δούλων. Τῷ δυναμένῳ πάντας ἡμᾶς εἰσαγα-
γεῖν ἐν τῇ αὐτοῦ χάριτι καὶ δωρεᾷ εἰς τὴν αἰώνιον
αὐτοῦ βασιλείαν, διὰ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ τοῦ μονο-
γενοῦς Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα, τιμὴ, κράτος, 10
μεγαλωσύνη, εἰς αἰῶνας. Ἀμήν. Προσαγορεύετε
πάντας τοὺς ἁγίους· ὑμᾶς οἱ σὺν ἡμῖν προσαγορεύ-
ουσι, καὶ Εὐάρεστος, ὁ γράψας, πανοικεί.

Evarestus
ejus scrip-
tor.

Martyrii
tempus di-
ligenter ad-
notatur.

ΚΑ'. Μαρτυρεῖ δὲ ὁ μακάριος Πολύκαρπος μηνὸς
Ξανθικοῦ δευτέρᾳ ἱσταμένου, πρὸ ἑπτὰ καλανδῶν 15
Μαΐων, σαββάτῳ μεγάλῳ, ὥρα ὀγδόῃ. Συνελήφθη δὲ

2. ἐπὶ κεφαλαίῳ] Formula usi-
tior est ἐν κεφαλαίῳ vel ἐπὶ κε-
φαλαίων εἰπεῖν.

5. διαπέμψασθε,] διὰ πέμψα-
σθαι Cod. Barocc. διαπέμψατε
mallent Usser. et Smithus.

6. δοξάζωσιν] Cod. Par. δοξά-
σωσι.

ib. τὸν ἐκλογὰς ποιοῦντα] Qui
nonnullos e numero fidelium ad
Martyrium vocavit. HEFEL.

7. Τῷ δυναμένῳ] Leg. τὸν δυνά-
μενον. USSER. Pleniorē in-
terpunctionem posui, monente
Smitho constructionem similem
esse ejus qua utitur D. Paulus
ad Romanos, xvi 25—27. Cf.
Ep. D. Judae, 24.

9. διὰ τοῦ παιδὸς] Articulum
reposui e Cod. Paris. Conf. su-
pra § 14, p. 640 l. 9, et Act.
Apost. iii 13, 26, iv 27, 30.

14. μηνὸς Ξανθικοῦ δευτέρᾳ ἱστα-
μένου,] *Secundam mensis Apri-
lis perperam interpretatus est*
P. Halloixius, in fine Notatio-
num ad Vitam Polycarpi, cap.
12; indeque temere conclusit,
'haec ab ignaro quopiam ad
'calcem Epistolae Martyrii ad-
'jecta censeri debere;' quum
Juliani Syro-Macedonum men-
ses non fuerint hic accipiendi,
sed Smyrnaeorum, apud quos
Polycarpus passus est. Hi vero
a 25 die Martii Xanthicum
suum inchoarunt. USSER. E-
vagrius, H. E. iv 9, τῇ πρώτῃ
τοῦ Ξανθικοῦ ἡγουν Ἀπριλλίου μη-
νός. Euseb. de Mart. Palaest.
prooem. Ξανθικὸς μὴν, ὃς λέγουτ'
ἂν Ἀπρίλλιος κατὰ Ῥωμαίους. Cf.
Joseph. Antiq. I iii 3, quae loca
indicavit Clintonus eruditissi-

XX. Vos frequenter petieratis, ut quae gesta fuerant, nunciarem de beato Polycarpo : quae omnia nunciavit^b per fratrem Martianum. Vos^b jam quia scitis, omnibus per epistolas nunciate : ut ubique benedicatur Dominus bonorum electione servorum. Potens est enim et nos salvare per Dominum nostrum Jesum Christum Salvatorem : per quem ipse est, et cum ipso gloria, honor, potentia, magnitudo, in saecula saeculorum. Amen. Salutate omnes sanctos. Hi qui nobiscum sunt omnes salutant ; Evaristus, qui scripsit, cum omni domo sua.

XXI. Martyrium sancti Polycarpi mense Aprilio, vii Kalend. Maii, majore Sabbato, hora octava. Captus est ab Herode, Pontifice Philippo Trajano^c,^c 1. *Tralliano.*

mus, Fast. Hellen. iii 357.

15. *Ξανθικοῦ*] Cod. Barocc. *ἐξανθηκοῦ.*

ib. *πρὸ ἐπτά—Μαίων,*] Has voces a manu recentiori interpolatas fuisse suspicatur Gresswellius, iv p. 611, qui statuit Polycarpum passum die Feb. 24 A. D. 164. *Μαρίων* omnino legendum esse pro *Μαίων*, docet Idelerus, *Handbuch d. mathem. u. techn. Chronologie*, i 419.

ib. *πρὸ ἐπτά καλανδῶν Μαίων,*] Sic habet et Vet. Int. sed longe meliorem Codicem usus est Constantinopolitanus Chronographus, Siculorum Fastorum auctor ; qui *πρὸ ἐπτά καλανδῶν Ἀπριλλίων, τῷ μεγάλῳ σαββάτῳ, ὥρα ἡ,* Polycarpum igni traditum fuisse retulit. Verum enim Polycarpi natalem in 26 Martii esse statuendum, et Asiani anni ratio, et magni Sabbati character evincit : licet apud Latinos, Jan. 26, apud Graecos, Feb. 23 (dic

eodem quo apud Latinos Polycarpi Presbyteri, socii 'S. Sebastiani) ejus celebretur memoria. Ex quibus etiam characteribus manifeste deprehenditur, anno vulgaris Aerae Christianae 169 et imperii M. Aurelii Antonini nono, passionem ejus contigisse. Nam quod apud Socratem v 32, et Hist. Tripartit. ix 38, [Cassiodor. p. 578 ed. Basil.] ad Gordiani, et in Graecorum Menaeo, Feb. 23, ad Decii tempora illa relata legitur, adeo ab omni veritatis specie alienum est, ut refutatione nulla indigeat. US-SER. Usserio adstipulatur Pagi-
gius ad annum 167, n. 3, 4. Anni 161 rem agit Stieren : *über das Todesjahr Justins*, in Illgenii *Zeitschrift für die histor. Theologie*, 1842, i 34. HE-FELIUS.

16. *ὥρα ὀγδόη.*] h. e. ante meridiem. Non enim de Romana, sed de Asiatica horas compu-

ὑπὸ Ἡρώδου, ἐπὶ ἀρχιερέως Φιλίππου Τραλλιανού,
ἀνθυπατεύοντος Στρατίου Κοδράτου, βασιλεύοντος δὲ
εἰς τοὺς αἰῶνας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα, τιμὴ,
μεγαλοσύνη, θρόνος αἰώνιος, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.
Ἀμήν.

5

Salutatio.

ΚΒ'. Ἐρρῶσθαι ὑμᾶς εὐχόμεθα, ἀδελφοί, στοι-
χοῦντας τῷ κατὰ τὸ εὐαγγέλιον λόγῳ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ· μεθ' οὗ δόξα τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ καὶ Ἀγίῳ
Πνεύματι, ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ τῶν ἁγίων ἐκλεκτῶν·
καθὼς ἐμαρτύρησεν ὁ μακάριος Πολύκαρπος, οὗ 10
γένοιτο ἐν τῇ βασιλείᾳ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὰ ἴχνη
εὐρεθῆναι ἡμᾶς.

tandi ratione, hic est sermo, eadem scilicet qua nos hodie utimur. Videndi sunt Townson. *Works*, i 260; et Greswellius, *Dissertations*, iv 627, ii 216, iii 229.

ib. Συνελήφθη δέ] Particulam δέ addidi e Cod. Par.

i. ὑπὸ Ἡρώδου,] εἰρηνάρχου, υἱοῦ ὄντος Νικήτου, in *Fastis Siculis* additur, ex praecedente historia. USSER.

ib. ἐπὶ ἀρχιερέως] Qui prius Ἀσιάρχης, nunc Ἀρχιερεὺς appellatur. Nam Ἀσιαρχία, Βιθυναρχία et Καππαδοκαρχία, inter ἔθνους ἱερωσύνας recensentur a Modestino, vi 14 D, *de excusationib.* sicut *Phoeniciarchia* et *Syriarchia* inter species Sacerdotii in Constantini Magni Rescripto, Lib. i C, *de naturalib. liberis*. Quum enim sacra haberentur ista certamina, et festivis diebus in Deorum honorem exhiberi solita, qui eis praeerant in Sacerdotum ordinem prius cooptabantur. Quo spectat illa Alexandri Imp. Consti-

tutio, l. unic. C, *de pericul. successor. parent.* 'Si de prioris suo patrimonio muneris editionem tuo nomine pater tuus repromisit, ideoque etiam Sacerdotem te creari implet; onus erogationis commune omnium haeredum ejus esse Praeses provinciae non ignorabit.' Ita ex Basilicis, Cujacius in l. 8 C, *de numer. patrimon.* ἡ ἱερωσύνη, τουτέστιν τὸ ἐπιτελεῖν τὰ κληρονομία. USSER.

ib. Φιλίππου Τραλλιανού,] Alii fuerunt singularium Asiae urbium Ἀρχιερεῖς, alii totius provinciae. Ita Pergami, exempli gratia, unoquoque anno duo electi sunt Ἀρχιερεῖς, qui spectaculis et agonibus publicis praeesent: ut ex Galeno, de Composit. Medicam. per Genera, iii 2 intelligimus. [tom. xiii p. 719 ed. Charter.] Sed habebant praeterea Asiani κοινὰ τὰ βουλευτήρια, κοινούς τοὺς νεὼς καὶ τοὺς ἀγῶνας, ut, in Oratione de Concordia ad Asianas civitates, docet Aristides. [i p. 534 ed. Jebb.]

Proconsule Statii Quadrati. Gratias Domino nostro Jesu Christo : cui gloria, honor, magnitudo, thronus sempiternus, a generatione in generationem. Amen.

*

*

*

*

*

Communia vero templa et certamina requirebant etiam τὴν ἱερωσύνην τὴν κοινὴν τῆς Ἀσίας, quod sibi aliquando fuisse delatum, in 4 ἱερῶν λόγῳ, narrat idem Aristides. [i p. 345 ed. Jebb.] Atque hi Ἀρχιερεῖς illi erant, qui Ἀσιάρχαι vocabantur : quos ut plures fuisse, ex Act. xix 31, ita eorum aliquos ex Trallianorum numero semper deligi fuisse solitos, ex verbis Strabonis liquet, xiv, Καὶ αἱ τῶν ἐξ αὐτῶν εἰσὶν οἱ πρωτεύοντες κατὰ τὴν ἐπαρχίαν, οὓς Ἀσιάρχας καλοῦσιν. [p. 929 ed. Falconer.] Ut mirum videri non debeat, Philippum Trallianum, Smyrnae, ἐν τῷ κοινῷ τῆς Ἀσίας, (cui, ob conventus frequentiam et celebritatem, totius Asiaticae provinciae Proconsul interfuit) κυνηγέσια, promuneris sui ratione, exhibuisse. USSER.

2. Στατίου Κοδράτου,] *Statii Quadrati* in Vet. Int. ἐπὶ ἀνθυπάτου Τατίου Κοδράτου, in Fastis Siculis. Est autem Quadratus hic, quem suo tempore Asiae praefecturam suscepisse, in 4 ἱερῶν λόγῳ, memorat Aristides :

ἀφικομένου Κοδράτου τοῦ ῥήτορος ἐπὶ τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχήν. [i 336 ed. Jebb.] idemque, ut videtur, qui ante biennium cum L. Aurelio Vero Aug. Romae ordinarium gesserat Consulatam. USSER. Cod. Barocc. Κοράτου.

ib. βασιλεύοντος δὲ κ. τ. λ.] Sic ad finem Actorum Passionis S. Cypriani, 'sub Valeriano et Gallieno Imperatoribus, regnante vero Domino nostro Jesu Christo : ' quam formulam, uti monet Fellus, p. 15, Amstel. 1700, serius in Ecclesiam introductam, satis norunt eruditi. Similem redundantiam in temporis notis adponendis videas ad calcem Evangelii Nicodemi, apud Jonesium, in libro inscripto, *A new and full Method of settling the Canon of the New Testament*. Part. iii cap. 29.

3. ὃ ἡ δόξα——Ἀμήν.] Hanc doxologiam penitus om. Cod. Par.

8. μεθ' οὗ δόξα] Cod. Par. μεθ' οὗ πᾶσα δόξα ἐπὶ σωτηρίᾳ κ. τ. λ.

10. ὁ μακάριος] Cod. Par. ὁ ἅγιος Πολύκαρπος γένοιτο. pronomine omisso.

Epistolae
transcrip-
tores.
Caius.
Socrates.
Pionius.

Ταῦτα μετεγράψατο μὲν Γάϊος, ἐκ τῶν Εἰρηναίου μαθητοῦ τοῦ Πολυκάρπου, ὃς καὶ συνεπολιτεύσατο τῷ Εἰρηναίῳ. Ἐγὼ δὲ Σωκράτης ἐν Κορίνθῳ ἐκ τῶν Γαίου ἀντιγράφων ἔγραψα. Ἡ χάρις μετὰ πάντων.

Ἐγὼ δὲ πάλιν Πιόνιος ἐκ τοῦ προγεγραμμένου 5 ἔγραψα, ἀναζητήσας αὐτὰ, κατὰ ἀποκάλυψιν φανερωσαντός μοι τοῦ μακαρίου Πολυκάρπου· καθὼς δηλώσω ἐν τῷ καθεξῆς· συναγαγὼν αὐτὰ ἤδη σχεδὸν ἐκ τοῦ χρόνου κεκμηκότα· ἵνα καμὲ συναγάγῃ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ, 10 εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν αὐτοῦ· ᾧ ἡ δόξα, σὺν Πατρὶ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

1. μετεγράψατο] Vitam Polycarpi 'primum Graece conscripsisse Caium, S. Irenaei 'Lugdunensis Episcopi discipulum,' non recte hinc collegit P. Halloixius. Nam aliud nihil hinc deduci potest, quam ex Irenaei exemplaribus Gaium, ut ex Gaii exemplaribus Socratem Corinthium, praesentem

hanc Smyrnensis Ecclesiae Epistolam transcripsisse. USSER.

2. τοῦ Πολυκάρπου,] τοῦ ἀγίου Πολυκάρπου Cod. Paris.

ib. συνεπολιτεύσατο τῷ Εἰρηναίῳ.] Si cum Irenaeo conversatus est hic Gaius, vel idem fuit, vel eodem saltem tempore vixit cum Gaio Presbytero, qui Romae sub Victore et Zephy-

Exemplaria haec ex Irenaei, discipuli Polycarpi, doctrina scripsit Gajus, qui conversatus est una cum Irenaeo : ego autem haec Socrates ex Gaji exemplaribus scripsi.

Ego Pionius memorata exemplaria investigavi et scripsi, ex revelatione quae mihi patefacta est de beato Polycarpo ; sicut enunciaui in conventu reliquis ex tempore quo laboravit, cum electis, et ut me colligat Dominus Jesus Christus in regno coelorum, cum Patre et Filio et Spiritu Sancto, in saecula saeculorum. Amen.

rino Episcopo claruit : qui et contra Proclum Montanistam conscripsit, et Labyrinthum, et Commentarium *περὶ τῆς τοῦ Πατρὸς αἰρίας* vel *οὐσίας*, qui a quibusdam Fl. Josepho, a nonnullis Justino Martyri, a quibusdam ipsi Irenaeo perperam est adscriptus. Cujus, in Ecclesiastica sua Historia, Eusebius saepius, in Ecclesiasticorum Scriptorum Catalogo Hieronymus, [§ 59] et in Bibliotheca sua, cod. xlviii, meminit Photius. USSER. Caii Pres-

byteri Fragmenta conguessit Routhius, Reliq. Sacr. ii p. 127-134 ed. sec.

4. *μετὰ πάντων.*] *ἡμῶν* subjungit Cod. Par.

7. *τοῦ μακαρίου*] Haec verba in contextum admisi ; exstant enim in Codd. Par. et Barocc.

9. *καὶ με*] Ita Cod. Par. et Barocc. Lib. impr. *καὶ με*.

ib. *ὁ Κύριος*] *ὁ Κύριος ἡμῶν* Cod. Par.

11. *εἰς τὴν... αὐτοῦ*] Has voces praetermiserat Usseus. Cod. Par. exhibet *ἐπουράνιον*.

UNIVERSITY OF CHICAGO

50 707 169

BR 60 . A6J2 v. 2	<i>The Apostolic Fathers</i> 34004

34004